

Giới thiệu Vô Cực Chương Không Giả

Thể loại: ngôn tình, xuyên không, đồng nhân

Mọi chuyện chỉ bắt đầu từ lúc nam chính là một chiến sĩ cảnh sát trong lúc làm nhiệm vụ đã hy sinh. Nhưng linh hồn lại vô tình xuyên đến thế giới Marvel, rồi nhập vào thân xác của Thanos, trên tay lại có Găng tay Vô cực đầy đủ sáu viên Infinity Gem, sau đó chuyện gì sẽ xảy ra với hắn?

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Găng Tay Vô Cực - Infinity Gauntlet

“Đội trưởng ơi ... cô lên ... đừng chết”

Đó là âm thanh cuối cùng Lâm Phong còn nghe được trước khi chìm vào màn đêm vô tận.

Giống như đã trải qua một giấc ngủ dài với những giấc mơ lộn xộn không rõ ràng. Khi Lâm Phong một lần nữa mở to mắt thời điểm, hắn ngạc nhiên vì thấy bản thân đang ngồi trên một cái ghế to lớn màu đen, kiểu dáng rất kỳ lạ nhưng có phong cách vương giả.

“Nơi đây là đâu? mình nhớ là đang truy bắt băng nhóm buôn ma túy thì bị trúng đạn, mình nghĩ mình sẽ chết, nhưng hiện tại mình vẫn còn sống”

“Cơ thể mình sao lại to lớn như vậy, bộ giáp màu vàng này ở đâu ra?” Lâm Phong nhìn toàn thân thể, một cảm giác xa lạ xâm chiếm tâm trí. Đây rõ ràng không phải là cơ thể của hắn trước đây.

Hắn lúc này đang mặc một bộ giáp vàng viền xanh đen, che kín toàn bộ cơ thể, ngay cả đầu cũng đang đội một cái mũ bằng kim loại. Cơ bắp của hắn cuộn cuộn, nước da màu xám tím trông rất kỳ lạ. Trên bàn tay trái đeo một găng tay bằng vàng sáng bóng, trên găng tay có nạm tất cả 6 viên ngọc phát sáng với 6 màu sắc khác nhau, lần lượt là màu tím, màu cam, màu lục, màu vàng, màu hồng và màu lam.

“Đây không phải là Găng tay Vô Cực Infinity Gauntlet trong Marvel đó chứ?” Lâm Phong ngạc nhiên nâng tay trái lên nhìn lại.

“Nếu đây đúng là Infinity Gauntlet thì mình là Thanos à, không phải vậy chứ?” Lâm Phong không thể bình tĩnh, nhìn lại một lượt toàn thân.

“Theo như hình thể và trang phục thì đúng là Thanos, xem ra ta đã xuyên qua trở thành Thanos rồi” Lâm Phong lầm bầm.

Từ khi còn nhỏ Lâm Phong đã rất thích đọc truyện tranh comic, tất cả các nhân vật trong Marvel lẫn DC thì hắn không còn lạ gì. Hắn thật không thể tưởng tượng được đã xuyên đến vũ trụ Marvel, mọi chuyện đối với hắn như một giấc mơ.

“Tại sao mình có thể thành Thanos được? Thanos thật hiện giờ ở đâu?” Sau khi bình tĩnh trở lại, Lâm Phong bắt đầu trầm tư suy nghĩ.

“Xem ra giai đoạn này là lúc Thanos đã hạ được Eternity, sau đó thể chỗ Eternity thành hiện thân của vũ trụ, ngay cả cơ thể cũng bỏ lại. Chỉ có như vậy mới lý giải được nguyên nhân mình biến thành Thanos thôi” Lâm Phong cố gắng nhớ lại toàn bộ sự kiện xảy ra của nhân vật Thanos trong truyện tranh mà hắn từng xem.

“Như vậy thì lúc này chắc chắn Nebula, cháu gái của Thanos sắp tiến vào đây và trộm đi Infinity Gauntlet, mình phải giải quyết như thế nào đây?”

Vừa mới nghĩ đến đó thì Lâm Phong bỗng thấy cửa phòng mở ra, một hình dáng góm ghềnh đến ghê rợn từ từ bước tới.

Lâm Phong thấy rõ đó là một con zombie, gương mặt không còn nhìn rõ ngũ quan, da dẻ bong tróc ra từng mảng, trên mình chỉ khoác một miếng giẻ rách. Lâm Phong cố gắng kìm cảm giác muốn nôn mửa, bởi vì hình thể này quả thật vượt qua nhân sinh quan của hắn từ đó tới giờ.

Con zombie bước tới khi thấy Lâm Phong đang nhìn thì tỏ vẻ sợ hãi rồi quỳ xuống.

“Con... con xin lỗi khi không được sự cho phép của ngài mà đã tiến vào”

Lâm Phong không hiểu sao mình có thể nghe hiểu được con zombie này nói chuyện, hắn cảm giác cũng có thể nói được loại ngôn ngữ này, hắn thậm chí nghĩ rất có thể là quyền năng của găng tay cũng không biết chừng.

Theo nội dung cốt truyện, Lâm Phong đoán con zombie này chắc là Nebula sau khi bị Thanos thiêu sống, cũng thật tội nghiệp cho cô gái này. Chỉ vì muốn làm vui Death mà Thanos đã nỡ lòng thiêu cháy Nebula, nhìn Nebula hắn lại ngẫm nghĩ đến bản thân, hắn không biết liệu Death và Thanos có biết hắn đã chiếm cơ thể này chưa nữa.

“Xem ra phải sử dụng quyền năng Infinity Gauntlet chuyển sang thế giới khác gấp, để Thanos và Death tìm đến thì tàn đời” Lâm Phong ngẫm nghĩ.

“Người đến đây có chuyện gì, nói!” Lâm Phong cố gắng làm ra vẻ như Thanos thường ngày.

“Dạ,...con...con chỉ vào đây thăm ngài thôi ạ” Nebula run lên bần bật cúi đầu xuống sâu hơn.

“Người có lòng tốt như vậy à, không phải có âm mưu gì đó chứ?” Lâm Phong biết rất rõ dự định của Nebula nên vừa nói vừa cười.

“Dạ,...con xin thề với ngài, con không có âm mưu gì cả” Nebula vừa nói vừa ra vẻ như muốn khóc.

Lâm Phong cũng không muốn ức hiếp thêm cô gái tội nghiệp này, điều hắn quan tâm nhất bây giờ là trốn khỏi nơi đây. Hắn đã có cơ thể tuyệt đỉnh của Thanos nhưng hắn không dám chắc có thể sử dụng quyền năng của Infinity Gauntlet được hay không, bởi vì hắn không có một chút ký ức gì của Thanos cả nói gì đến Infinity Gauntlet.

Hắn tập trung ý niệm về Infinity Gauntlet trên bàn tay trái để cố gắng liên hệ. Một giây, hai giây, ba giây trôi qua, bỗng nhiên 6 viên ngọc tỏa ra quang mang bao trùm lấy toàn thân thể hắn, một luồng to lớn thông tin nhanh chóng xâm nhập vào đại não của hắn. Chỉ trong một tích tắc, đôi mắt của hắn chuyển sang màu đỏ phát ra ánh sáng ghê rợn. Hắn đã nắm được tri thức vận dụng Infinity Gauntlet và 6 viên Infinity Gem này.

Power Gem – viên ngọc sức mạnh, có màu tím – mang đến siêu sức mạnh cấp bậc vũ trụ với năng lượng vô cùng vô tận, sức chịu đựng siêu cấp, đạt đến siêu tốc độ, ngoài ra còn có khả năng sao chép bất cứ kỹ thuật tấn công siêu phẩm nào.

Time Gem – viên ngọc thời gian, có màu cam – mang đến khả năng kiểm soát toàn bộ quá khứ, hiện tại lẫn tương lai, khả năng du hành thời gian, điều khiển tuổi thọ của bất cứ sinh vật nào, bẫy kẻ địch trong một vòng lặp thời gian bất tận.

Space Gem – viên ngọc không gian, có màu lục – mang đến khả năng tương tác với các chiều không gian khác nhau, có thể dịch chuyển tức thời đến bất kỳ địa điểm nào mà người sở hữu suy nghĩ, không bị giới hạn bởi khoảng cách địa lý hay phép thuật ngăn cản. Ngoài ra, Space Gem còn gia tăng tốc độ cho người dùng, giúp họ có thể xuất hiện ở nhiều nơi cùng một thời điểm.

Soul Gem – viên ngọc linh hồn, có màu vàng – mang đến khả năng thu thập linh hồn của tất cả các vật thể sống. Nó có thể tấn công linh hồn của người khác theo nhiều cách, truy cập, dẫn đoạn và lấy thông tin bằng cách nhìn, giam giữ các linh hồn trong một thế giới khác.

Reality Gem – viên ngọc hiện thực, có màu hồng – mang đến khả năng thay đổi hiện thực, tạo ra một hiện thực mới theo mong muốn, thậm chí có thể hồi sinh người đã chết... Khi hợp cùng các viên ngọc khác, nó có thể thay đổi hiện thực trong cả thiên hà.

Mind Gem – viên ngọc tâm trí, màu lam – mang đến khả năng sức mạnh tâm linh không giới hạn, có thể khống chế tất cả các sinh mệnh có tư duy. Khi kết hợp cùng các viên ngọc khác, Mind Gem cho người sử dụng khả năng liên kết tâm trí với mọi đối tượng trong thiên hà ở cùng một thời điểm.

Lâm Phong lúc này cảm thấy bản thân có một nguồn sức mạnh vô cùng vô tận, sẵn sàng bùng nổ bất cứ lúc nào, hắn cảm giác chỉ cần một đám thôi là hắn có thể dễ dàng tiêu diệt một tinh cầu.

Nhìn xuống Nebula đang sợ hãi quỳ ở dưới đất, Lâm Phong cười nói.

“Không cần lo lắng, ta có một món quà cho người”

“Bằng vào quyền năng này, ta cho người quay lại hình dạng lúc trước” Lâm Phong vừa nói vừa đưa tay trái về phía Nebula. Một luồng sinh mệnh lực bay thẳng đến đỉnh đầu Nebula, làn da và cơ nhục của Nebula bắt đầu phục hồi một cách nhanh chóng, chỉ trong một thoáng từ một zombie hình dạng ghê rợn đã chuyển thành một cô gái tóc dài màu xanh xinh đẹp.

“Con...con cảm ơn ngài, con cảm ơn ngài” Nebula không thể tin được vào mắt mình, lắp bắp nói.

“Không có gì, chỉ tiện tay thôi, người hãy quay lại làm nhiệm vụ của mình, không có lệnh của ta không cho ai bước vào phòng này, có biết không?” Lâm Phong âm trầm nói.

“Dạ, tuân lệnh ngài” Nebula thấp thỏm từng bước ra khỏi phòng rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Thật sự làm được, quyền năng của Reality Gem quá khủng bố đi” Lâm Phong vẫn chưa hết kích động sau màn phục hồi cho Nebula.

“Thay đổi hình dạng cho ta như lúc trước” Lâm Phong tưởng tượng trong đầu hình dạng ở kiếp trước của mình.

Reality Gem trên Infinity Gauntlet sáng lên bao lấy toàn bộ thân thể của Lâm Phong, chỉ trong một đến hai giây một thanh niên đẹp trai, cao khoảng 1.75 mét, mặc vest đen xuất hiện.

“Mình vẫn thích hình dạng này hơn” Lâm Phong vừa cười vừa nhìn gương mặt quen thuộc của mình trong gương.

“Thế giới này hiện tại rất nguy hiểm, mình tuy có Infinity Gauntlet, cũng có thể nói là mạnh nhưng chưa phải là vô địch, còn rất nhiều địch thủ mạnh như Death, Galactus, Living Tribunal, Celestials, Beyonder, The One Above All. Ngoài ra còn có Adam Warlock có khả năng đồng hóa với Soul Gem làm vô hiệu hóa Infinity Gauntlet, khả năng này rất đáng sợ. Tốt nhất là trốn khỏi thế giới này, đợi đến khi nào mình hoàn toàn nắm giữ quyền năng của Infinity

Gauntlet thì quay lại cũng không muộn” Lâm Phong âm thầm suy tính.

“Quay về thế giới kiếp trước của mình xem một chút cũng không tệ” Lâm Phong bắt đầu tưởng tượng đến thế giới kiếp trước của mình và sử dụng quyền năng Space Gem

Space Gem trên Infinity Gauntlet lóe lên ánh sáng màu lục, một giây, hai giây, ba giây, bốn giây, năm giây trôi qua, Lâm Phong vẫn ở chỗ cũ.

“Xem ra ta chưa nắm được toàn diện quyền năng của Space Gem, trước mắt không thể về thời giới cũ được rồi. Thôi kệ!, đi du lịch một vòng cũng tốt”

“Đưa ta đến thế giới Avatar” Lâm Phong vừa tưởng tượng đích đến trong đầu vừa sử dụng quyền năng Space Gem.

Space Gem sáng lóa lên ánh sáng màu lục bao phủ lấy Lâm Phong, chỉ trong một tích tắc cơ thể của Lâm Phong biến mất.

Trong một vùng không gian xa xôi, một bóng đen dữ tợn đang gào rống khủng khiếp.

“Ah, tên khốn kiếp đã trốn sang một vũ trụ khác”

Bên cạnh bóng đen ấy là một thân ảnh của một bộ xương trắng trong áo chùng màu đen, thân ảnh ôn tồn nói

“Tên đó đã lấy Infinity Gauntlet, người hiện tại không phải là đối thủ của hắn”

“Hắn không thể nào nắm giữ được hoàn toàn Infinity Gauntlet, nó đòi hỏi phải có hiểu biết rất sâu về sáu phạm trù, ngay cả ta cũng mới chỉ nắm giữ được 50% mà thôi”

“Ngừng lại nhai đi!, người làm ta quá thất vọng rồi đó Thanos” bộ xương trắng trong áo chùng đen rít lên.

“Ôi Death yêu quý của ta, ta sẽ tìm cách lấy lại Infinity Gauntlet, nàng đừng phiền lòng nữa nhé”

Bộ xương trong áo chùng đen không nói gì, cả hai thân ảnh từ từ tan biến trong khoảng không vũ trụ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thế Giới Avatar

Lâm Phong lúc này đang xuất hiện trong khu rừng rậm rạp, các loài động thực vật ở đây rất kỳ lạ hắn chưa từng thấy qua trên trái đất.

“Mình thực sự đã chuyển đến mặt trăng Pandora trong phim Avatar, Infinity Gauntlet quá thần kỳ” Lâm Phong kích động hô to lên. Avatar là bộ phim mà để lại cho hắn ấn tượng rất sâu thời hắn còn là sinh viên đại học, hắn cũng từng ao ước có thể một lần bước chân lên hành tinh này như nhân vật chính trong phim, đến lúc này thì mơ ước của hắn đã thành hiện thực.

Chưa hết kích động thì hắn phát hiện sau lưng có thứ gì đó đang hung hăng chạy về phía mình. Nhìn kỹ lại thì hắn thấy đó là một con thú to lớn vừa giống báo vừa giống sói, lại có đến 6 chân.

“Muốn tấn công tao à, mày tìm nhầm đối tượng rồi đó” Lâm Phong cười bí hiểm và giơ tay trái lên. Con thú lập tức bị một lực lượng nâng bổng lên và nổi lờ lững cách mặt đất, mặc cho nó cố gắng quơ mạnh 6 chân rắn chắc nhưng cũng không có hiệu quả gì.

“Ta vừa đến đây, mày đã đến trình diện, xem ra cũng có duyên. Từ nay mày sẽ là thú nuôi của tao” Lâm Phong vừa nói vừa thực hiện linh hồn trôi buộc lên con thú.

Con thú cúi cái đầu to lớn xuống dưới chân Lâm Phong tỏ ra vẻ thần phục.

“Tao ban cho mày trí tuệ, có thể hiểu và nói được tiếng người, tao ban cho mày sức mạnh gấp vạn lần” Infinity Gauntlet trên tay Lâm Phong sáng chói lên, một luồng sáng đánh vào người con thú.

Sau khi nhận lấy chùm sáng, con thú trở nên quần quai và thống khổ, lăn lộn trên mặt đất. Cơ thể của nó nhanh chóng to lớn một cách cực kỳ khủng bố, cho đến khi đạt chiều cao trên 100 mét thì mới dừng lại. Bây giờ con thú đã đồ sộ như một ngọn núi, cây cối xung quanh đều bị đè bẹp dưới cơ thể to lớn của con vật.

“Cảm ơn chủ nhân ban cho” Con thú cúi đầu trước Lâm Phong và cất lên tiếng nói trầm bổng của một người đàn ông.

“Người có tên không” Lâm Phong cười nói.

“Xin chủ nhân ban tên cho” Con thú ngược cặp mắt to lớn tỏ vẻ vui mừng nhìn Lâm Phong.

“Thôi được rồi, từ nay tên của ngươi sẽ gọi là Simba” Lâm Phong nhớ tới một con vật hoạt hình hắn từng xem ở kiếp trước nên thuận miệng nói.

“Simba, Simba, ta đã có tên rồi, ha ha, cảm ơn chủ nhân rất nhiều” Con thú kích động dậm chân làm cho đất đá và cây cối xung quanh rung lên từng đợt.

“Ngươi đã mạnh hơn rất nhiều so với các con vật trên hành tinh này cho nên không được cậy mạnh mà ức hiếp mọi loài, khi nào cần thiết mới sử dụng sức mạnh, có biết chưa?” Lâm Phong nghiêm mặt nói.

“Thuộc hạ đã rõ, thưa chủ nhân” Simba gật gật cái đầu to lớn.

“Rất tốt, từ bây giờ ngươi hãy ở bên cạnh ta, sau này sẽ rời khỏi hành tinh này, cho nên ngươi hãy chuẩn bị tốt cho giống loài của mình” Lâm Phong cười nói.

“Chủ nhân, người có phải là thần linh không” Simba thành kính hỏi.

Lâm Phong trầm mặc giây lát rồi nói: “Cũng có thể nói như vậy, ta chính là thần linh trên hành tinh này”. Lâm Phong nghĩ với khả năng của hắn bây giờ, gọi hắn là thần cũng không sai.

“Thuộc hạ đã biết người chính là thần linh mà, thuộc hạ là thú nuôi của ngài thì cũng là thần thú rồi, ha ha ha” Simba đắc ý cười lên ha ha.

“Thôi ngao mạn đi, nói cho ta biết trên hành tinh này có một tộc người da xanh phải không?” Lâm Phong nghiêm mặt nói.

“Dạ, thưa chủ nhân, ngài có phải nói là những kẻ yếu ớt đi bằng hai chân, cầm những cây gậy nhỏ buộc dây ở hai đầu không? Thuộc hạ vẫn thường hay gặp chúng lảng vảng trong rừng”

“Đúng vậy, họ cũng thuộc sự bảo hộ của ta, ngươi từ bây giờ nếu thấy họ thì cũng phải bảo vệ, có biết chưa?”

“Dạ rõ, thưa chủ nhân” Simba bắt đầu đi nói.

“Ta cũng biết trên hành tinh này có một giống loài biết bay, da màu cam có vằn đen, gọi là Toruk, ngươi biết chúng ở đâu không?” Lâm Phong hỏi Simba, hắn cũng muốn tìm một con Toruk để làm vật cưỡi, giống như nhân vật chính Jake ở cuối phim. Hắn nghĩ rằng đã đến mặt trăng Pandora thì cưỡi một con Toruk là oai nhất.

“Thuộc hạ biết chỗ bọn chúng, để thuộc hạ dẫn người đi. Giống loài thuộc hạ rất hay bị bọn chúng ăn thịt, nếu trước đây thuộc hạ sẽ không đánh lại chúng nhưng bây giờ thì ha ha...”

Lâm Phong cũng không biết nói gì, trong tự nhiên thì mạnh được yếu thua, đó là quy luật của chuỗi thức ăn, có nó thì hệ sinh thái mới được cân bằng.

Lâm Phong ngồi trên lưng của Simba bay trên cánh rừng với vận tốc khá nhanh, chỉ khoảng một tiếng là đã tìm đến hang của một con Toruk.

“Simba, lên trước bắt nó ra khỏi hang”

“Dạ, thưa chủ nhân”

Simba đến trước cửa hang, cái hang đường kính khoảng 50 mét đối với Simba bây giờ thì quả thật quá nhỏ, không thể bò vào được.

Simba há rộng cái mõm to lớn mà rống từng hồi rê ròn vào trong hang, trong chốc lát cái hang run bần bật, bụi bay mù mịt, cây cối ngã đổ. Một bóng dáng màu cam bay ra khỏi hang với tốc độ nhanh như tia chớp.

Con Toruk bay rất nhanh nhưng vẫn không thể thoát khỏi một trảo của Simba, chỉ với một trảo cánh của con Toruk đã bị đứt lìa, con Toruk mất một cánh lập tức mất thăng bằng rơi nặng nề trên đất, ánh mắt hãi hùng, kêu lên thảm thiết.

“Simba, dừng lại, đừng giết nó” Lâm Phong lập tức ra lệnh.

Simba vâng dạ rồi lùi xuống, Lâm Phong tiến đến con Toruk, nhìn thẳng vào mắt nó và sử dụng ngay linh hồn trời buộc.

“Từ nay ngươi đã là thú nuôi của ta, ta ban cho ngươi phục hồi như cũ, ta ban cho ngươi trí tuệ có thể hiểu và nói chuyện, ta ban cho ngươi sức mạnh gấp vạn lần” Lâm Phong vừa nói vừa hướng bàn tay trái về phía con Toruk, một chùm sáng đánh thẳng vào cơ thể của nó. Trong phút chốc, cánh con Toruk dài ra như cũ và cơ thể từ từ cao lớn một cách kinh khủng, cho đến khi sải cánh đạt chiều dài khoảng 300 mét thì mới dừng lại.

“Đa tạ chủ nhân ân đức” Con Toruk cúi đầu hướng phía Lâm Phong và cất lên giọng của một người phụ nữ.

“Thì ra ngươi là giống cái, được rồi, ngươi có tên gọi không?” Lâm Phong ngạc nhiên khi nghe con Toruk phát ra giọng phụ nữ.

“Tên là gì, nghe rất hay, xin chủ nhân ban cho” Con Toruk nhẹ nhàng đáp.

“Được rồi, để ta xem,...từ nay tên của ngươi sẽ là Alexstraza” Lâm Phong nhớ tới tên một con rồng trong game WOW mà hắn từng chơi nên thuận miệng nói.

“Đa tạ chủ nhân ban tên, từ nay ta tên là Alexstraza” Con Toruk vui mừng nói.

“Tốt, đây là Simba, cũng là thú nuôi của ta, ngươi với hắn phải hòa thuận với nhau, không được gây sự, có biết chưa” Lâm Phong nghiêm mặt nói.

“Vâng, thưa chủ nhân. Xin ra mắt Simba đại ca” Alexstraza nhẹ nhàng nói.

“Chào, xin thứ lỗi về cú đánh của ta khi nãy, sau này hãy hỗ trợ lẫn nhau” Simba cười cười nói.

“Đại ca không cần bận tâm, tiểu muội phải nhờ đại ca giúp mới đúng. Tiểu muội thấy chủ nhân thật là tài phép vô cùng, người có phải là thần linh không?”

“Chủ nhân quả thực là một vị thần linh, chỉ có thần linh mới có thể cho chúng ta sức mạnh như vậy thôi. Ta nghe chủ nhân nói sau này chủ nhân sẽ mang chúng ta rời khỏi nơi đây để đi đến một nơi rất xa” Simba ôn tồn nói.

“Chúng ta quả thật có phúc khi được chủ nhân để vào mắt” Alexstraza ngậm ngùi nói, ra vẻ muốn khóc.

“Muội nói rất đúng, ta quả thật may mắn” Simba giọng cũng chuyển sang thương cảm, ra vẻ cũng muốn khóc.

Lâm Phong nghe hai con vật nói chuyện thật là hết ý kiến, trong lòng cảm khái hai tên thuộc hạ này khả năng vô mông ngựa cũng quá ghê gớm đi.

“Simba, Alexstraza! Hai ngươi có biết vị trí của thần thụ không?”

“Thần thụ kết nối với tất cả động thực vật trong rừng nên vị trí của nó hai thuộc hạ đều biết, thuộc hạ sẽ dẫn đường cho người” Alexstraza nói.

“Vậy chúng ta hãy đi đến đó” Lâm Phong vừa nói vừa chuyển sang hình dáng Thanos, cao 2 mét, giáp vàng toàn thân. Hắn không muốn tộc Na’vi biết hắn là con người.

“Chủ nhân, hình dáng của ngài...” Alexstraza ngạc nhiên khi thấy Lâm Phong thay đổi sang hình dạng Thanos.

“Không cần thấy lạ, đây là hình dạng thật sự của ta, chúng ta xuất phát thôi”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Nữ Thần Eywa

Tại văn phòng Lực lượng An ninh tập đoàn RDA.

“Thưa ngài Quaritch, vệ tinh chúng ta đã quay được một đoạn video rất kỳ lạ, xin ngài xem qua” nhân viên kỹ thuật nói trong sự kích động.

“Có chuyện gì cũng phải bình tĩnh, ta từng căn dặn cậu như thế nào, phát lên màn hình lớn cho mọi người cùng xem” Quaritch nghiêm mặt nói.

Video được phát lên, nó quay cảnh hai con quái thú to lớn đang bay trên bầu trời, theo kích thước tính toán thì một con dài trên 300 mét con còn lại cũng dài khoảng 200 mét. Mọi người theo dõi video đều hít một ngụm khí lạnh.

“Video có xác thực không?” Quaritch hỏi nhân viên kỹ thuật.

“Tôi đã kiểm tra kỹ thưa ngài, không hề phát sinh lỗi, video này là chân thực” nhân viên này nói.

“Chúng ta đã ở đây mấy chục năm, chưa từng xuất hiện quái vật to lớn như vậy, hai con này tự nhiên xuất hiện, nhất định là có vấn đề. Có kiểm tra được hai con này là giống gì không?” Quaritch nói

“Đã kiểm tra, một con là loài Toruk, là động vật ăn thịt, biết bay, chiều dài sải cánh bình thường chỉ khoảng 25 mét nhưng con này lại đến 300 mét. Con còn lại là loài Thanator, là động vật ăn thịt, chỉ hoạt động ở mặt đất, không biết bay, con bình thường chỉ cao 3 mét, dài 6 mét, nhưng con này cao hơn 100 mét và dài trên 200 mét, lại biết bay. Thật không thể tưởng tượng nổi” một nhà nghiên cứu nói.

“Chúng đang hướng đến đâu?” Quaritch hỏi

“Theo vệ tinh, chúng đang theo hướng tiến đến nơi có người Na’vi sinh sống”

“Nhanh chóng đánh thức giáo sư Grace và Jake dậy để biết đã phát sinh vấn đề gì, ta nghi ngờ có liên quan đến tộc người Na’vi đó”

“Ta sẽ báo lại Giám Đốc chuyện này, mọi người về chỗ làm việc đi” Quaritch trầm ngâm nói.

Lúc này tại một tộc người Na’vi, nằm gần thần thụ.

“Thưa tộc trưởng Eytukan, có hai quái vật vô cùng to lớn đang trên đường đến thần thụ. Xin ngài cho đối sách” một chiến binh tộc Na’vi hét hoảng nói.

“Mo’at, em thấy thế nào” tộc trưởng Eytukan hỏi vợ.

“Thần thụ cho em biết họ đến không có ác ý, chúng ta hãy tiếp đón họ nồng nhiệt” Mo’at đáp.

“Thôi được, chúng ta đi đón tiếp họ, mọi người không được manh động” Eytukan ra lệnh.

Simba và Alexstraza lúc này đang đáp xuống trước thần thụ.

“Thưa chủ nhân, đây là thần thụ mà ngài nói” Alexstraza nói.

Từ xa Lâm Phong đã cảm nhận được thần thụ không hề đơn giản, nhờ vào Soul Gem trên Infinity cho nên khi chạm vào hắn có thể thấy được thần thụ là một thể giới chứa đựng hàng tỷ tỷ linh hồn của các sinh vật trên Pandora. Các linh hồn này vẫn đang sinh hoạt một cách bình thường, làm những việc như lúc còn sống, tất cả đều biểu hiện rất hạnh phúc. Khi Lâm Phong còn đang ngỡ ngàng vì cảnh tượng trước mặt thì hắn nghe được một âm thanh dịu dàng

“Chào mừng đến thần quốc của ta”

Một vầng sáng ngưng tụ trước mặt Lâm Phong, từ từ hình thành một người gần giống tộc người Na’vi nhưng nước da màu trắng và cao tới 20 mét, người này mặc một bộ giáp hình ống màu xám, trông rất kỳ lạ.

“Người là Eywa?” Lâm Phong hỏi dò.

“Đúng nhưng cũng không đúng, ta hiện tại chỉ là một hình chiếu mà thôi, bản thể của ta đã rời vũ trụ này hàng triệu năm trước. Người trẻ tuổi, ta cảm nhận được sức mạnh cấp vũ trụ ba động trong người ngươi nhưng không cảm nhận được thần cách, ngươi không phải là một vị thần nhưng lại có sức mạnh của một thần vương, điều này thật thú vị”.

“Xin được ra mắt tiên bói, ta tên Lâm Phong, ta quả thật không phải là một vị thần như ngài nói, ta có sức mạnh này cũng là nhờ một cơ duyên xảo hợp mà thôi. Tiên bói là vị thần sáng tạo nên vạn vật trên hành tinh này phải không” Lâm Phong lễ phép nói.

“Ta và một nam thần khác đã hợp lực sáng tạo nên hành tinh này, nam thần đó đã bỏ đi trước khi hoàn thành, cuối cùng chỉ mình ta tiếp tục công việc, ta đã dựa vào hình dạng của giống loài ta để tạo nên người Na’vi. Thần thụ này chính là dụng cụ để tất cả sinh vật trên hành tinh này kết nối với hình chiếu này của ta và kết nối học hỏi lẫn nhau, cho đến khi sinh vật đó kết thúc vòng đời thì linh hồn sẽ về với thần quốc do ta tạo ra”

“Tiên bói thật là công tham tạo hóa, ta đoán bản thể của người rời đi cũng là đến vũ trụ khác sáng tạo sự sống có phải không?” Lâm Phong cảm khái nói.

“Tiểu hữu nói rất đúng, và lại dân tộc của ta đều không bao giờ ở một chỗ mà luôn di chuyển đến những vũ trụ khác nhau, ta cũng là một thành viên mà thôi”

“Ban đầu tiên bói có nói qua sức mạnh cấp vũ trụ, vậy sức mạnh cấp vũ trụ là gì, tiên bói có thể nói rõ hơn được không”

“Sức mạnh có phân chia nhiều cấp độ, bắt đầu là cấp hành tinh, sau đó là cấp hành tinh, rồi đến cấp thiên hà, trên nữa là cấp vũ trụ. Tiểu hữu cũng giống như ta đều có sức mạnh cấp độ vũ trụ, sức mạnh cấp độ này cũng được gọi là thần cấp. Ở dân tộc ta, khi đạt đến thần cấp sẽ tạo được thần cách, được bước lên thần đàn, nhen nhóm thần hỏa, xây dựng thần quốc cho riêng mình để thu thập tín ngưỡng lực. Thần cấp có phân chia ra là hạ vị thần, trung vị thần, thượng vị thần và cuối cùng là thần vương. Thần vương có sức mạnh vũ trụ cấp 2, cũng là sức mạnh tiểu hữu đang có”

Lâm Phong không thể tưởng tượng được bản thân có được sức mạnh ghê gớm như vậy, hiện giờ hắn mới vận dụng được có một phần năm khả năng của Infinity Gauntlet thôi, nếu nắm được hoàn toàn thì sẽ đến cấp độ nào đây.

“Theo như tiên bói nói thì cấp vũ trụ cũng có phân chia cấp độ?”

“Đúng là như vậy, cấp vũ trụ phân chia làm 9 cấp, mỗi một cấp chênh lệch nhau không chỉ ngàn lần sức mạnh, có khi cả triệu lần. Cho nên đạt đến cấp vũ trụ cấp 9 là những bậc toàn năng, toàn giác”

Lâm Phong âm thầm hít một ngụm khí lạnh, hắn còn đang hí hửng về tiềm năng của Infinity Gauntlet nhưng không ngờ trên hắn còn nhiều cấp độ như vậy thì cho dù phát huy hết khả năng của Infinity Gauntlet thì cũng chỉ đến cấp vũ trụ cấp 5 là cùng, mạnh hơn hắn trong vũ trụ còn rất nhiều.

“Cám ơn tiên bói, nhờ người chỉ bảo mà ta biết được khả năng hiện tại của mình” Lâm Phong thành kính nói.

“Không có gì, thuận tiện giải thích một chút mà thôi, ta còn đang muốn làm một cuộc giao dịch với tiểu hữu đây” Eywa cười đáp

“Không biết tiền bối muốn giao dịch cái gì”

“Tiểu hữu cũng biết bản thể của ta đã rời khỏi vũ trụ này, ta chỉ là một hình chiếu nên không thể giúp đỡ gì nhiều, nếu thần thụ bị hủy thì sinh vật trên hành tinh này sẽ rất khổ sở, cho nên ta muốn tiểu hữu giúp ta bảo vệ thần thụ này khi có nguy hiểm đối lại ta sẽ truyền cho tiểu hữu linh hồn pháp tắc mà ta sở trường nhất, tiểu hữu thấy thế nào”

Lâm Phong âm thầm suy nghĩ, về linh hồn pháp tắc thì hắn cũng có nhờ Soul Gem, nhưng không vận dụng được nhiều do còn rất nhiều chỗ chưa thấu hiểu. Đây đúng là một cơ hội trời cho, hắn phải nắm bắt lấy.

“Giao dịch này ta nhận”

“Tốt, đây là linh hồn pháp tắc mà ta đã tìm hiểu từ trước đến nay” một vầng sáng từ trên đỉnh đầu Eywa xuất ra bay thẳng đến mi tâm của Lâm Phong, trong phút chốc từ chỗ hiểu biết một cách nông cạn về linh hồn pháp tắc Lâm Phong đã thông suốt, từ nay hắn đã hoàn toàn nắm giữ được Soul Gem.

“Đa tạ tiền bối”

“Không cần khách sáo, ta tin tưởng tiểu hữu sẽ giữ lời, ta đi đây” nói xong Eywa cũng tan biến vào hư không như chưa từng tồn tại.

“Chủ nhân, ngài làm sao vậy?” Alexstraza thấy Lâm Phong bỗng ngây người khi chạm vào thần thụ thì lo lắng hỏi.

“Không có gì” lúc này Lâm Phong cũng đã đi ra khỏi thần quốc của Eywa, mọi chuyện xảy ra giữa Lâm Phong với Eywa đối với bên ngoài thì chỉ trong chớp mắt mà thôi.

“Thưa chủ nhân, tộc người Na’vi đang tiến đến đây, ngài có muốn thuộc hạ ngăn chúng lại không” Simba hùng hổ nói.

“Không cần, người nói họ tiến lại gần ta” Lâm Phong ra lệnh cho Simba.

Cả tộc người Na’vi vô cùng hốt hoảng khi thấy một con Thanator cao hơn 100 mét tiến đến, một vài phụ nữ đã ngã xỉu vì quá sợ.

“Không cần sợ hãi, ta là thần thú Simba, chủ nhân của ta muốn gặp các người” giọng Simba ồm ồm vang lên.

“Ngài thần thú đã nói chuyện với chúng ta, các tộc nhân hãy quỳ bái ngài thần thú, cầu xin ngài bảo hộ cho chúng ta” tộc trưởng Eytukan hô lên trong kích động.

“Này Jake, chúng ta hãy quỳ bái ngài thần thú” Neytiri nắm tay Jake nói.

Jake lúc này vẫn còn chưa hết choáng về con Thanator vô cùng to lớn mà lại còn biết nói chuyện nên tay chân cứng ngắc không biết làm gì, đến khi Neytiri nhắc lần thứ hai thì hắn mới tỉnh và lồm cồm quỳ xuống theo.

“Bọn ngu ngốc này tại sao lại quỳ ở đó, mau đi theo ta, chủ nhân đang đợi” Simba rống lên.

“Xin ngài thần thú bớt giận, mọi người nhanh chóng theo sau ngài thần thú” Eytukan vội vã nói, trong lòng hắn nổi lên sóng to gió lớn, chủ nhân của ngài thần thú là bậc toàn năng gì, hắn cảm thấy hôm nay nếu không phải là một cơ hội thì chắc chắn toàn tộc phải chết không thể nghi ngờ.

Jake lúc này vô cùng lo lắng cho Neytiri, hắn không biết con quái vật không tưởng này sẽ làm gì tiếp theo. Jake nhìn sang giáo sư Grace và ra hiệu.

“Chúng ta nên làm gì đây giáo sư?” Jake thì thầm.

“Tùy cơ ứng biến thôi Jake, đã quá sức của chúng ta rồi, là một nhà khoa học lần đầu tiên ta lại thấy phấn khích đến như vậy, có thể hôm nay con người sẽ thấy tận mắt thần linh” Grace cười nói.

Đoàn người theo Eytukan đi đến gần thì thấy ở giữa hai con thú to lớn là một người cao khoảng 2 mét đang khoanh tay, đứng lơ lửng trên không trung, người này gương mặt bặm trợn, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, mặc một bộ áo giáp bằng vàng óng ánh.

“Chào tộc người Na’vi, ta tên Lâm Phong, ta đã được nữ thần Eywa nhờ bảo vệ thần thụ và sinh vật nơi đây. Cho nên kể từ hôm nay, hành tinh này sẽ nằm dưới sự bảo hộ của ta, nếu có kẻ nào dám xâm phạm thần thụ và làm ảnh hưởng đến sinh vật nơi đây sẽ chịu sự trừng phạt khủng khiếp nhất từ ta. Các người không cần sợ hãi hai con thú này, chúng là thuộc hạ của ta kêu là Simba và Alexstraza, bọn chúng cũng được ta yêu cầu phải bảo vệ cho các người” lời nói của Lâm Phong vang vọng toàn bộ hành tinh Pandora, khiến cho ở vị trí nào cũng có thể nghe được.

“Nữ thần Eywa, nữ thần Eywa đã nghe lời cầu khẩn từ chúng ta” Mo’at ở sau lưng tộc trưởng Eytukan kích động hét lên.

Eytukan liếc nhìn Mo’at, ra hiệu cho nàng im lặng rồi hướng Lâm Phong quỳ bái, thấy tộc trưởng quỳ xuống các người Na’vi khác cũng lần lượt quỳ theo.

“Thưa ngài Lâm Phong, xin tha lỗi cho tiểu nhân to gan, ngài là một vị thần có phải không?” Eytukan lấy hết can đảm hỏi.

Lâm Phong biết chắc thế nào người Na’vi cũng hỏi mình như vậy nên cười đáp:

“ Cũng có thể nói như vậy, ta với nữ thần Eywa cũng cùng một cấp độ”.

“ Đội ơn thần, tiểu nhân thay mặt cho toàn bộ người Na`vi cảm tạ ân đức của thần, chúng tiểu nhân nguyện được ngài sai xử” Eytukan vui mừng thốt lên.

“ Được rồi, tất cả đứng lên hết đi, không cần đa lễ. Ta bảo hộ cho các người cũng bởi vì đã có giao kèo với nữ thần Eywa mà thôi” Lâm Phong cười nói.

“ Thừa ngài, bọn tiểu nhân thật là vô cùng may mắn khi được nữ thần Eywa lắng nghe khẩn cầu và được ngài để mắt đến” Eytukan nói.

“ Thôi không nhiều lời nữa, ta còn có việc với bọn người trái đất” Lâm Phong giơ tay lên ra hiệu cho Eytukan dừng lại.

“ Dạ, thưa ngài” Eytukan rồi rút lui.

“ Người trái đất, hãy đến đây” Lâm Phong vừa nói vừa định vị hết tất cả người trái đất trên hành tinh Pandora và dịch chuyển đến ngay trước mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Sức mạnh của Thần

“ Người trái đất, hãy đến đây” Lâm Phong vừa nói vừa định vị hết tất cả người trái đất trên hành tinh Pandora và dịch chuyển đến ngay trước mặt hắn.

Một khung cảnh kỳ diệu xảy ra,

“ Ôi chúa tôi, chuyện gì xảy ra, sao tôi lại đến nơi này, a... a... quái vật không lồ,... người Na`vi”

“ Không có mặt nạ dưỡng khí, không... không... tôi sắp chết sao... tại sao tôi vẫn thở được trong môi trường này?”

“ Chúng ta đang ở nơi quái quỷ gì vậy”

“ Tôi không biết, một giây trước tôi còn điều khiển xe ủi đất giãy sau lại đến đây rồi”

“ Tôi cũng đang ở trong văn phòng thì bị chuyển đến đây”

“ Tôi thì đang lái máy bay”

“ Tôi đang lái con AMP thì đến đây”

“ Súng trường và dao găm của tôi không thấy đâu cả”

“ Tôi cũng vậy, vũ khí bị mất hết”

...

“ Quaritch, anh cũng ở đây, thật tốt quá” Parker vui mừng nói.

“ Giám đốc, xem ra tất cả chúng ta đã bị dịch chuyển đến đây, mọi người chỉ còn lại quân phục, toàn bộ vũ khí bị mất sạch” Quaritch nhú mày nói.

“ Vừa nãy ta nghe có người nói bảo hộ gì đó thì bị chuyển ra đây, có lẽ liên quan đến người ở giữa hai con quái thú khổng lồ đó, thật không thể tin được” Parker lo lắng nói.

“ Jake, cô Grace! Hai người làm sao vậy” Neytiri hét lên khi thấy hai người đứng kế mình bỗng nhiên ngất xỉu.

“ Neytiri, Neytiri, anh ở đây, anh, Jake đây” Jake lúc này đã ra khỏi Avatar trở lại với thể trạng bại liệt nên đi lại khó khăn, chỉ có thể cố hét lớn và vẫy tay gọi Neytiri ở giữa một dòng người nhón nhào.

“ Em đã tìm thấy anh” Neytiri vui mừng chạy đến bên Jake và chạm tay vào gương mặt của Jake.

“ Anh đã nhìn thấy em” Jake hạnh phúc khi được nhìn thấy Neytiri một cách trực tiếp mà không phải qua Avatar.

“ Neytiri, Jake!” giáo sư Grace chạy ra từ trong nhóm người

“ Cô và Jake bị dịch chuyển đến đây nên Avatar bị ngắt tín hiệu, thật không thể tin được, gần 6 nghìn người đã bị dịch chuyển trong một tích tắc, nếu là do người đàn ông đó làm thì ta tin hẳn đúng thật là thần” giáo sư Grace nói.

“Tất cả im lặng cho ta, thật là vô phép trước mặt chủ nhân, các người đáng bị trừng phạt” Simba rống lớn trong giận dữ

“Thật không biết thân phận, chỉ cần chủ nhân cho phép ta lập tức sẽ xoi tái hết tất cả các người” Alexstraza nói theo.

Mọi người sợ hết hồn khi hai con quái thú khổng lồ gào hét, không tin được là hai con quái vật này đang nói chuyện với bọn họ.

“Simba, Alexstraza! Không được làm rộn” Lâm Phong nhắc nhở.

“Dạ, thưa chủ nhân” Simba và Alexstraza lễ phép nói.

“Hỡi người trái đất, chắc các người đang ngạc nhiên tại sao lại ở đây, đó là do ta đã đem bọn người đến. Chút nữa thôi ta cũng sẽ gửi các người về lại trái đất, từng người sẽ về lại chính ngôi nhà có người thân của mình đang chờ” Lâm Phong nói với giọng điệu từ từ nhưng đối với mọi người trái đất thì như tiếng sấm đánh vào tai.

“Người nói giỡn chơi à, chúng ta đến đây để kiếm tiền, tìm kiếm vinh quang cho bản thân, ai lại thêm người gửi về chứ” một người lính trái đất cười khẩy nói.

“Hỗn láo” Simba và Alexstraza đồng thanh gầm lên khiến tên lính vừa nói sợ choáng váng.

“Peter! Tiền bạc hay vinh quang cũng không đáng giá bằng mạng sống đâu, ta biết người không có vợ con, nhưng cha mẹ già ở Kansas của người sao lại không quan tâm đến” sử dụng Mind Gem Lâm Phong quá dễ dàng đọc được tâm trí của người khác.

“Làm sao người biết, người là ma quỷ” tên lính sợ hãi la lên.

“Ta thấy người nên về nhà thì hơn” vừa dứt lời Lâm Phong đã sử dụng Space Gem dịch chuyển Peter về đến nhà cha mẹ hắn ở trái đất.

Mọi người quan sát cảnh tượng trên đều sợ ngây người, Peter đã hoàn toàn biến mất không còn một chút dấu vết.

“Người đã làm gì Peter, tên ma quỷ này” một người lính hình như là bạn của Peter rống lên, tính chạy đến Lâm Phong.

“Người bình tĩnh lại nào Harry, Peter chưa chắc đã chết” một người lính khác ôm hắn lại.

“Các người không cần lo lắng, ta chỉ gửi Peter về nhà cha mẹ hắn ở Kansas thôi” Lâm Phong nói.

Nghe Lâm Phong nói thế mọi người mới từ từ giãn ra.

“Thưa ngài, xin được hân hạnh làm quen, tôi tên Parker Selfridge, là Giám Đốc phụ trách của tập đoàn RDA” Parker từ trong đám đông bước đến gần Lâm Phong để làm quen.

“Chào Giám đốc Parker, ta tên Lâm Phong, hiện tại ta là người bảo hộ cho hành tinh này và tương lai cũng sẽ như vậy” Lâm Phong nói.

“Thưa ngài Lâm Phong, chúng tôi đã thấy được quyền năng mạnh mẽ của ngài, chúng tôi sợ hãi trước ngài, nhưng ngài lại muốn gửi chúng tôi về trái đất mặc cho chúng tôi có muốn hay không, cái đó e là quá độc đoán rồi. Chúng tôi là người dân của đất nước tự do, chúng tôi muốn được thương lượng trên nguyên tắc bình đẳng đôi bên cùng có lợi” Parker hăng say nói.

“Đúng vậy, chúng tôi muốn thương lượng” Quaritch và mấy người khác cũng nói theo.

“Thật là mất trí mà” Eytukan và tộc người Na’vi nhìn thấy những người trời này như những tên điên, đối với thần linh mà dám đòi thương lượng, thật sự không biết sống chết mà.

“Ha ha... thật thú vị” Lâm Phong cười to.

“Ta biết bọn người đổ bộ đến hành tinh này để khai thác một loại tài nguyên mà các người gọi là Unobtainium, khi các người đến đây khai thác, các người có thương lượng với người dân nơi đây chưa hay là tự ý làm, lợi nhuận thu được từ việc bán Unobtainium các người có chia sẻ cho sinh vật trên hành tinh này không hay là cho vào túi riêng”.

“Thời gian này các người đang tìm cách khai thác một mỏ Unobtainium vô cùng lớn nằm bên dưới cây thần và cũng là nơi tộc Omaticaya người Na’vi đang sinh sống. Bọn người vì lợi nhuận sẽ dùng đủ mọi cách kể cả vũ lực để chiếm được mỏ Unobtainium này, đừng tưởng ta không biết nhé”.

“Việc này...? Parker sợ hãi không biết nói gì.

“Nếu là lúc trước ta sẽ không quan tâm đến, để mặc các người muốn làm gì thì làm nhưng không may cho các người là ta đã hứa với nữ thần Eywa sẽ bảo hộ hành tinh này, cho nên muốn thương lượng với ta vẫn chưa đủ tư cách” Lâm Phong lạnh lùng nói.

“Khoan, xin cho tôi nói một lời, chúng tôi đã xây dựng cơ sở ở đây trong rất nhiều năm, tốn kém rất nhiều, chúng tôi cũng có xây trường học, bệnh viện,

siêu thị cho người Na'vi nhưng bọn họ không đoái hoài tới còn hay đốt phá vật tư máy móc của chúng tôi. Các nhà đầu tư của chúng tôi cũng không muốn có xung đột vũ lực, xin ngài đừng hiểu lầm. Xin ngài cho phép chúng tôi tiếp tục khai thác, chúng tôi hứa sẽ không đụng đến khu vực cây thần, chúng tôi sẽ lại xây trường học, cung cấp khoa học kỹ thuật cho họ, ngài thấy thế nào” Parker ra sức thuyết phục.

“Chúng tôi không cần trường học, bệnh viện hay khoa học kỹ thuật của các người. Người Na'vi chúng tôi đã và sẽ luôn sống hòa nhập với thiên nhiên như tổ tiên chúng tôi trước đây, khi chết sẽ về với mẹ Eywa” Neyriti nhảy ra phản đối lời hứa của Parker.

“Các người cũng nghe rồi đó, họ không chào đón các người. Từ bây giờ người trái đất sẽ không được phép đặt chân lên hành tinh Pandora này nữa, ngoại trừ những người được ta cho phép, đó là những người sau đây: Jake Sully, Grace Augustine, Norm Spellman, Trudy Chacon, Max Patel. 5 người này là những người có tâm hồn lương thiện được ta chọn lựa cho ở lại, tuy nhiên nếu ai muốn về trái đất thì ta cũng không ép” Lâm Phong cười nói,

“Thật là tốt quá, đội ơn ngài” Jake và Grace vui mừng thốt lên.

“Bây giờ ta sẽ tiễn các người về nhà” Lâm Phong vừa nói vừa dùng Mind Gem và Space Gem để định vị và dịch chuyển từng người về đến đúng nhà của họ ở trái đất. Chỉ trong một tích tắc, tất cả gần 6 nghìn người đã biến mất không còn dấu vết.

“Thật là thần kỳ làm sao” giáo sư Grace cảm thán.

“Giáo sư Grace, Norm, Trudy, Max! Bây giờ các cơ sở, trang thiết bị bỏ lại sẽ do các người quản lý. Các người hãy làm cho tốt công việc của mình”.

“Vâng, thưa ngài” cả 4 người vui mừng đáp ứng.

“Còn Jake, bây giờ người muốn ta chữa lại 2 chân cho người hay là muốn ta chuyển linh hồn từ cơ thể trái đất sang cho Avatar để làm một người Na'vi, ta cho người chọn lựa, nhưng nên nhớ ta chỉ giúp một lần thôi” Lâm Phong nhìn sang Jake và nói.

“Thật sự có thể chuyển linh hồn sang Avatar sao thưa ngài” Jake kích động hỏi.

“Đúng vậy, chọn lựa của người là gì?”

“Ta chọn chuyển linh hồn sang Avatar, làm một người Na'vi thưa ngài” Jake nhìn Neyriti và nắm chặt tay của nàng, Neyriti nhìn Jake cười và hôn nhẹ lên mắt Jake.

“Được thôi” Lâm Phong nâng tay trái lên, Jake và cơ thể Avatar lập tức bị kéo lại ngồi dựa vào nhau. Soul Gem sáng lên, linh hồn Jake đã được chuyển đến Avatar.

Jake mở mắt ra, yên tâm khi thấy mình đã thành người Na'vi, từ nay đây là cơ thể thật sự của hắn, không phải là một Avatar nữa. Jake trái đất đã chết, giờ chỉ còn một Jake người Na'vi.

“Jake, Jake, anh đã tỉnh lại, em vui quá, anh đã là một người Na'vi” Neyriti ôm hôn Jake thắm thiết.

“Cảm ơn ngài rất nhiều” Jake lễ phép hướng Lâm Phong quỳ xuống nói.

“Không có gì, chỉ thuận tay mà thôi” Lâm Phong cười nói.

“Eytukan, Mo'at! Ta tác hợp cho Jake và Neyriti thành vợ chồng, không biết ý kiến hai người thế nào” Lâm Phong hướng về Eytukan hỏi.

“Được thần linh tác hợp là phúc của hai đứa và cả người Na'vi, chúng tôi tạ ơn thần” Eytukan cuống quýt nói.

“Vậy thì tốt, đây là quà cưới ta tặng cho hai người” Lâm Phong vừa nói vừa đưa cho Jake và Neyriti 2 cái dây đeo cổ có gắn mặt cẩm thạch.

“Tạ ơn ngài” Neyriti và Jake vui mừng nói.

“Hai mặt ngọc này có chứa năng lượng tinh thần của ta, khi gặp nguy khốn nếu thành tâm cầu khẩn thì nó sẽ giúp các người, thôi ta đi đây” Lâm Phong vừa nói xong thì đã biến mất, ngay cả 2 con thú khổng lồ cũng không thấy đâu.

“Người Na'vi đòi đòi đội ơn thần” Eytukan cùng toàn thể người Na'vi quỳ bái về phía Lâm Phong vừa biến mất.

Vào lúc này tại văn phòng Tổng Thống Mỹ ở nhà Trắng, trái đất.

“Thưa ngài Tổng Thống, tin tức đã được xác nhận, toàn bộ nhân viên được cử đi lên Pandora đều bị dịch chuyển về trái đất, đặc biệt là đều dịch chuyển về đúng nhà của họ, thật là không thể tin được nhưng nó lại là sự thật 100%” một nhân viên mặt vụ trong bộ vest đen nói.

“Còn gì nữa không” Tổng Thống Mỹ trầm ngâm nói.

“Theo thông tin điều tra ban đầu, trên hành tinh Pandora xuất hiện 2 con quái thú khổng lồ cao hàng trăm mét là Thanator và Toruk, chủ nhân của hai con thú này là một người đàn ông tên Lâm Phong tự xưng là thần, người này có da màu tím, cao khoảng 2 mét, mình đầy cơ bắp, mặc một bộ giáp kim loại vàng óng, đặc biệt găng tay trái có nạm 6 viên ngọc màu sắc khác nhau” nhân viên mặt vụ nói.

“Thật quá hoang đường, vậy tên đó có nói gì không?” Tổng thống hỏi

“Hắn nói hắn là người bảo hộ cho hành tinh Pandora do nữ thần Eywa đã nhờ và hắn, Giám đốc Parker Selfridge tập đoàn RDA yêu cầu thương lượng với hắn nhưng không được đồng ý và bị gửi về trái đất. À, có 5 người hắn cho phép ở lại là: Jake Sully, Grace Augustine, Norm Spellman, Trudy Chacon, Max Patel”.

“Có biết lý do vì sao hắn cho 5 người này ở lại không?”

“Nghe nhân chứng kể lại là do hắn thấy 5 người này có tâm hồn lương thiện gì đó” nhân viên mật vụ trả lời.

“William! Người mau đi chuẩn bị phòng, ta muốn nói chuyện ngay với Tổng Thống Nga, Tổng Thống Trung Quốc”

Tại hành tinh Pandora.

Lâm Phong thật sự ra vẫn chưa rời khỏi hành tinh này, hắn chỉ dùng thuật tàng hình để không gây sự chú ý của sinh vật xung quanh. Hai con thú nuôi thì đã được hắn cho vào nhả không gian do hắn tự chế, nhả không gian này là một tiểu thể giới hắn bắt chước thần quốc của nữ thần Eywa mà tạo ra, cũng có núi non, sông hồ, cây cỏ, động vật y hệt như một hành tinh Pandora thu nhỏ vậy. Mấy ngày nay hắn đi khắp nơi trên hành tinh này để thu thập những sinh vật mà hắn ưa thích để cho vào nhả không gian của mình.

“Xem ra bấy nhiêu cũng đủ rồi, đã đến lúc nên rời đi”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Thanh Vân Môn

Lâm Phong đã rời khỏi hành tinh Pandora, trước khi đi hắn còn không quên tạo ra một ảo cảnh không gian che chắn toàn bộ hành tinh Pandora để phi thuyền trái đất không tìm ra được. Hắn biết rằng với trình độ khoa học công nghệ của người trái đất bây giờ thì phải mất hàng trăm năm mới phá vỡ được ảo cảnh này. Trong thời gian này người Na'vi có thể sống trong cảnh yên bình, còn sau đó thì ra sao hắn cũng không quản được.

Lâm Phong lang thang trong vũ trụ đã được một vài năm, trong khoảng thời gian này hắn đã kiểm tra lại toàn diện khả năng của cơ thể Thanos mà hắn đang chiếm giữ. Hắn phát hiện cơ thể này không đơn giản một chút nào, nó không những có siêu sức mạnh, siêu tốc độ, siêu phục hồi, mà còn bền bỉ như sắt thép, càng kiểm tra Lâm Phong càng khâm phục Thanos luyện được một cơ thể vô cùng hoàn hảo như vậy. Hắn tin chỉ với cơ thể này hắn có thể đánh tay đôi với Hulk chứ chẳng chơi, hắn đoán cấp độ sức mạnh của cơ thể này nằm ở cấp hằng tinh.

Về phần Infinity Gauntlet, hắn cũng đã làm rất nhiều thí nghiệm và phát hiện trong 6 viên Infinity Gem thì hắn vận dụng được 9/10 quyền năng của Soul Gem nhờ học được linh hồn pháp tắc từ Eywa, Power Gem vận dụng được 7/10 quyền năng nhờ sự thích ứng với cơ thể, còn lại các Infinity Gem khác thì hắn chỉ vận dụng được 1/10 quyền năng do không hiểu được pháp tắc không gian, thời gian, tinh thần và hiện thực. Các pháp tắc này không thể nào nắm được trong thời gian ngắn mà phải linh hội và tích lũy qua không biết bao nhiêu là năm tháng, cũng giống như linh hồn pháp tắc của nữ thần Eywa. Càng nghĩ Lâm Phong càng cảm thấy trí tuệ của tên Thanos thật đáng sợ, Thanos rõ ràng đã hiểu được những pháp tắc đó mới sử dụng được Infinity Gauntlet hoàn hảo như vậy. Trong khi hắn thì lại có rất ít tri thức về các pháp tắc này, hắn phải làm như thế nào đây.

Lâm Phong suy nghĩ, để hắn tự thân linh hội tất cả các pháp tắc trên là không thực tế, chỉ còn trông chờ vào cơ duyên hoặc chiếm hữu từ người khác mà thôi. Hắn nhớ đến trong thần thoại Hồng Hoàng của Trung Quốc mà hắn từng xem có nói đến trong hỗn độn sơ khai có 3000 ma thần, các ma thần này tu luyện các loại pháp tắc khác nhau, trong đó có không gian, thời gian, tinh thần, linh hồn, sức mạnh lần lượt thực pháp tắc. Nếu hắn thôn phệ linh hồn của các ma thần này thì sẽ nắm được tất cả 6 pháp tắc trên, đến lúc đó hắn hoàn toàn vận dụng được chân chính Infinity Gauntlet.

Nghĩ là làm, Lâm Phong lập tức sử dụng Infinity Gauntlet để đi đến vũ trụ của thế giới Hồng Hoàng. Tuy nhiên, hắn đã thất bại, hắn chưa đủ tri thức để điều khiển Infinity Gauntlet đi đến cấp cao vũ trụ, hắn rõ ràng cảm nhận thấy Infinity Gauntlet cho hắn biết rằng nó có thể đi đến bất cứ đâu, nhưng hắn lại không biết cách vận dụng đúng cách.

“Xem ra hiện tại mình chỉ có thể tìm cơ hội ở những vũ trụ cấp thấp mà thôi” Lâm Phong cảm khái nói.

“Đưa ta đến Tru Tiên thế giới” Infinity Gauntlet sáng lên, trong tích tắc Lâm Phong biến mất.

Tại đại điện Thanh Vân môn, Thông Thiên phong, thế giới Tru Tiên.

Đạo Huyền chân nhân nhìn xuống ba đứa hài tử đang đứng dưới điện hiên từ hỏi: “Các con có thể nói cho ta biết trong thôn đã xảy ra chuyện gì? Làm sao mà các con có thể thoát nạn được”

Lâm Kinh Vũ nói: “Khỏi bẩm chân nhân, con cũng không biết chuyện gì xảy ra, con nhớ lúc tối con ngủ trên giường nhưng khi tỉnh lại đã thấy cùng với tiểu Phong và tiểu Phàm nằm ngoài cánh đồng. Tiểu Phàm gọi con và tiểu Phong dậy, chúng con chạy về thôn thì thấy cảnh, cảnh, cảnh đó, con sợ quá nên đã ngất đi”.

Đạo Huyền chân nhân hướng Trương Tiểu Phàm: “Con gọi bọn hắc đệ vậy con có biết chuyện gì xảy ra không?”

Trương Tiểu Phàm lắc đầu ngây thơ nói: “Thưa thần tiên gia gia, con cũng không biết làm sao đến chỗ đó, khi tỉnh lại đã thấy tiểu Phong và Kinh Vũ nằm bên cạnh nên con bèn gọi bọn họ dậy”.

“Còn con thì sao” Đạo Huyền hướng đứa bé tên còn lại hỏi.

“Con cũng giống như Kinh Vũ, khi tỉnh lại đã thấy nằm ngoài cánh đồng, thưa chân nhân” tiểu Phong lễ phép nói.

“Vậy ba đứa con đều không biết chuyện gì xảy ra hết?” Đạo Huyền vuốt râu nói.

Cả ba đứa đồng thanh hô “Dạ vâng”

Đạo Huyền gọi Tống Đại Nhân và bảo y kể rõ sự tình, sau khi biết cả thôn đã chết hết, vì không chịu được kích động cả 3 đứa bé đã được Đạo Huyền dùng định thân châu cho ngủ thiếp đi.

Đạo Huyền cùng các thủ tọa các phong thảo luận chuyện an bài cho 3 đứa bé, họ quyết định thu bọn chúng làm đệ tử Thanh Vân môn. Sau một hồi tranh đoạt, Thương Tùng đạo nhân đã được Đạo Huyền cho phép thu Lâm Kinh Vũ làm đệ tử do tư chất cao nhất trong 3 đứa, còn Lâm Tiểu Phong và Trương Tiểu Phàm do tư chất không cao nên không thủ tọa nào chịu nhận, đến cuối cùng Đạo Huyền yêu cầu Điền Bất Dịch thu hai đứa làm đệ tử với lý do môn hạ ít người, Điền Bất Dịch bất đắc dĩ phải thu nhận nhưng tỏ ra rất bất mãn.

Đến khi đã được Tống Đại Nhân đưa về Đại Trúc Phong Trương Tiểu Phàm vẫn còn chưa tỉnh lại còn Lâm Tiểu Phong thì đã tỉnh từ bao giờ.

“Tiểu Phàm, tỉnh lại đi” Lâm Tiểu Phong vỗ vỗ gương mặt của Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm giật mình chồm dậy như vừa gặp một con ác mộng. Đúng lúc đó Tống Đại Nhân cũng vừa mở cửa bước vào.

“Hai đệ đã tỉnh, thật là tốt quá”

“Tống đại ca” Tiểu Phong và tiểu Phàm cùng hô lên.

“Hai đệ cũng đừng quá đau buồn, từ nay chúng ta đã là người một nhà”

“Tại sao vậy ạ” Tiểu Phàm ngây thơ hỏi và quay sang nhìn tiểu Phong.

“Tiểu Phàm, sau này chúng ta gọi y là Tống sư huynh” Tiểu Phong cười nói.

“Đúng vậy, hai đệ chắc là đói rồi, hãy theo ta xuống nhà bếp” Tống Đại Nhân cười hiền lành.

Sau khi ăn cơm và giới thiệu thành viên sư huynh xong xuôi, Tống Đại Nhân đem cả hai đến Thủ Tĩnh Đường gặp sư phụ, sư nương.

“Sư phụ, đệ tử dẫn hai vị sư đệ đến ra mắt” Tống Đại Nhân hướng Điền Bất Dịch và Tô Như thừa, hai người đang ngồi trên hai cỗ trường kỷ bày ở đại sảnh, năm tên đệ tử xếp hàng ngang đứng ở phía dưới.

Điền Bất Dịch ra vẻ không kiên nhẫn nói: “Bắt đầu thôi”

“Hai đệ mau quỳ xuống dập đầu bái sư” Tống Đại Nhân nghiêm trang nói.

Hai đứa vâng dạ quỳ xuống lạy trong khi Tiểu Phong chệch lạy chín cái rồi dừng lại thì Trương Tiểu Phàm cứ dập đầu ầm ầm xuống đất làm mọi người phì cười.

“Thôi được rồi, hai con tuổi tác thế nào, tiểu Phong con nói trước” Tô Như cười hiền từ nhìn hai đứa hỏi.

“Thưa sư nương, con mười hai tuổi ạ” Lâm tiểu Phong nói.

“Con mười một tuổi” Trương tiểu Phàm nói theo.

“Vậy từ nay con là thất sư huynh của tiểu Phàm, còn con là bát sư đệ cũng là đệ tử nhỏ nhất” Tô Như hướng hai đứa nói.

“Thôi được rồi, cứ như vậy đi, Đại Nhân! Con hãy giải thích môn quy và truyền thụ đạo pháp tu hành cho hai đứa” Điền Bất Dịch ra vẻ uể oải nói.

“Mà thưa sư phụ, hai đệ còn nhỏ, con nghĩ...” Tống Đại Nhân tính nói gì đó thì bị Điền Bất Dịch cắt ngang.

“Cứ thế mà làm”

Sau đó đi thẳng ra hậu đường không thèm quay đầu nhìn.

“Cung tiễn sư phụ” chúng đệ tử cúi mình hô.

Điền Linh Nhi hí hửng chạy lên ngắm nghía hai vị sư đệ mới nhập môn. Tiểu Phàm bị nhìn đến nổi mặt đỏ bừng còn tiểu Phong thì ngược lại nhìn Điền Linh Nhi và cười nói: “Sư tỷ thật xinh đẹp”

Điền Linh Nhi bị nói khiến cho gương mặt nhỏ phút chốc đỏ bừng, ngượng ngùng hỏi: “Đệ nói có thật không?”

“Đệ nói đương nhiên là thật” tiểu Phong vừa nói vừa cười duyên, không dấu vẻ anh tuấn.

“Mẹ, thất sư đệ khi dễ con” Điền Linh Nhi mặt càng đỏ hơn nữa chạy lại Tô Như nói.

Tô Như cũng có vẻ ngạc nhiên nhìn thái độ của Điền Linh Nhi và Lâm Tiểu Phong nên chỉ cười nói: “Linh Nhi, đừng làm ồn nữa” rồi hướng sang chúng đệ tử làm động tác bẻ bẻ tay nói: “Các con...”

Chưa nói xong thì Tổng Đại Nhân đã xin phép mang tiểu Phong, tiểu Phàm đi học tập môn quy và làm bài nhập môn rồi nhanh chóng rời đi, Điền Linh Nhi cũng cười cười đi theo sau.

Tổng Đại Nhân mang hai đứa chạy thẳng ra hậu sơn, Điền Linh Nhi cười Hồ Phách Chu Lăng ở phía sau cười nói: “Hai đệ thấy ta có lợi hại không này”

“Sư tỷ thật lợi hại, cười đây vài đố mà cũng chạy nhanh thế” Trương tiểu Phàm ngây ngô nói.

“Đồ ngốc” Điền Linh Nhi phì cười.

“Đây là Hồ Phách Chu Lăng pháp bảo thành danh của sư mẫu, uy lực vô biên, Linh nhi được sư mẫu cưng chiều tặng cho pháp bảo này, mà đệ bảo là đây vài đố gì.” Tổng Đại Nhân cười giải thích.

Lâm tiểu Phong ở bên cạnh thâm cười “pháp bảo dạng này ăn nhằm gì”.

Đứa trẻ Lâm Tiểu Phong này chính là Lâm Phong nhờ Infinity Gauntlet mà biến thành. Khi dịch chuyển đến Tru Tiên thế giới, Lâm Phong nổi lên hứng thú muốn trải qua nội dung cốt truyện nên đã dùng Real Gem và Time Gem biến bản thân thành đứa trẻ mười hai tuổi. Lại sử dụng Mind Gem thêm vào một số ký ức giả làm cho Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm xem hắn là bạn thân, lợi dụng lúc Phổ Trí tàn sát người dân trong thôn mà lên vào hiện trường và giả vờ bất tỉnh. Có thể nói lai lịch của hắn không ai có thể nghĩ ngờ được.

Còn về Infinity Gauntlet do quá bất mắt nên hắn đã cất vào không gian giới chỉ đeo ở trên cổ, bất cứ lúc nào cũng có thể sử dụng.

Sau khi hướng dẫn nội quy và bài tập nhập môn là chặt trúc thì Tổng Đại Nhân dẫn hai đứa về dùng cơm tối với Điền Bất Dịch. Sau bữa cơm Tổng Đại Nhân giới thiệu phòng cho từng đứa, phòng của Lâm Phong và tiểu Phàm ở kế bên nhau.

“Tiểu Phàm, ngủ ngon. Nếu thấy sợ thì qua phòng ta ngủ nhé” Lâm Phong vỗ vai Trương Tiểu Phàm cười nói.

“Thất sư huynh cũng ngủ ngon, không sao đệ ổn mà.” Trương Tiểu Phàm đáp.

Ngày hôm sau, vừa mới sáng sớm Điền Linh Nhi đã đến phòng của Lâm Phong và tiểu Phàm để bắt hai đứa đi chặt trúc. Đường ra khu rừng trúc ở hậu sơn cũng khá xa nên đi được một lúc Tiểu Phàm đã thấy mệt và từ từ bị bỏ phía sau.

“Đệ thật là vô dụng, nhìn xem thất sư đệ kia kia” Điền Linh Nhi quay lại nói với tiểu Phàm.

“Thất sư huynh, huynh thật khỏe” Tiểu Phàm ngưỡng mộ nhìn Lâm Phong.

“Sư tỷ, chúng ta cũng ngồi nghỉ một chút nhé” Lâm Phong hướng Điền Linh Nhi nói.

“Thôi được, nghỉ tý đi” Điền Linh Nhi gật gật đầu.

Ba đứa trẻ ngồi nói chuyện vui vẻ với nhau, tiểu Phàm được Linh nhi giảng giải thêm một số sự việc của Thanh Vân môn. Nghỉ ngơi xong xuôi, ba đứa đi thẳng đến khu rừng trúc.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Thượng Vị Thần

Ba đứa trẻ ngồi nói chuyện vui vẻ với nhau, tiểu Phàm được Linh Nhi giảng giải thêm một số sự việc của Thanh Vân môn. Nghỉ ngơi xong xuôi, ba đứa đi thẳng đến khu rừng trúc.

“Hai đệ từ nay về sau cứ đèn dây chặt trúc, trong 3 tháng, mỗi ngày 1 cây là được” Điền Linh Nhi chỉ những cây trúc to cỡ cổ tay, có sắc đen ở mỗi đốt.

Lâm Phong biết những cây trúc này không đơn giản, còn tiểu Phàm do xem thường nên đã chịu khổ.

Mấy cây trúc này đối với Lâm Phong không là gì cả nhưng để không bị nghi ngờ hẳn ra vẻ cố gắng vài lần mới chặt được một cây. Tiểu Phàm thấy Lâm Phong chặt được trúc ngưỡng mộ không thôi nên càng cố gắng hơn.

Điền Linh Nhi sau khi quay lại thấy Lâm Phong chặt được 1 cây trúc cũng ngạc nhiên vô cùng, chính là nàng lần đầu tiên cũng không chặt được cơ mà.

Sau khi giúp tiểu Phàm làm xong bài tập, cả 3 ra về, trên đường về tiểu Phàm luôn miệng hỏi Lâm Phong cách chặt trúc khiến Lâm Phong cũng khâm phục sự kiên trì của tiểu Phàm.

Đến giờ cơm trưa, Điền Bất Dịch hỏi thăm bài tập của Lâm Phong và tiểu Phàm, Điền Linh Nhi ngồi bên kể rõ mọi chuyện, Điền Bất Dịch nghe con gái kể cũng bắt đầu nhìn Lâm Phong với ánh mắt khác.

Cơm trưa xong, Lâm Phong cùng Tiểu Phàm được Tổng Đại Nhân truyền thụ khẩu quyết tầng thứ nhất Thái Cực Huyền Thanh Đạo. Đây là phần Lâm Phong mong chờ nhất ngày hôm nay. Dựa vào khẩu quyết được truyền, hẳn luyện qua một lần đã thành công, không hề gặp một chút khó khăn gì, Lâm Phong thâm cảm khái cơ thể Thanos này thật bá đạo.

Vài ngày sau Lâm Phong tìm đến Tổng Đại Nhân nói hẳn đã luyện xong tầng thứ nhất và hỏi xin khẩu quyết tầng thứ hai và thứ ba. Ban đầu Tổng Đại Nhân không tin nhưng sau khi thấy Lâm Phong diễn luyện một hồi thì tỏ ra vẻ không thể tin được.

Buổi cơm trưa hôm đó, Tổng Đại Nhân vui mừng báo tin cho Điền Bất Dịch cùng Tô Như, Lâm Phong cũng diễn luyện cho họ xem qua, Điền Bất Dịch và Tô Như nhìn nhau cười, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

“Lão thất làm tốt lắm, nhưng nên nhớ phải xây dựng nền tảng cho thật chắc chứ không được hấp tấp vội vàng, con biết chưa” Điền Bất Dịch hướng Lâm Phong nói.

“Dạ con đã biết thưa sư phụ” Lâm Phong lễ phép nói.

Lâm Phong bắt đầu tu tập tầng thứ hai Thái cực Huyền thanh đạo, nhưng cũng như lần trước, hẳn chỉ luyện một lần là thành công. Hẳn thử tiếp tầng thứ ba, rốt cục cũng y như vậy, không hề gặp một chút khó khăn gì, hẳn vậy là đã luyện xong tầng ba tiến vào tầng thứ tư Ngọc Thanh cảnh.

Lâm Phong không định cho mọi người biết mà đợi thêm một khoảng thời gian nữa, nếu không hẳn sẽ bị mọi người cho là yêu quái không phải con người mất.

Thế là thời gian thấm thoát trôi qua đã được một năm, Lâm Phong cũng đã dần quen với cảnh sinh hoạt ở đây. Hẳn thấy cũng đã đến lúc ra ngoài tìm kiếm 5 quyển thiên thư để nâng cao khả năng cảm nhận pháp tắc của bản thân, đây cũng là nguyên nhân hẳn đến thế giới này.

Trong lúc mọi người đang dùng cơm trưa, Lâm Phong nhìn Điền Bất Dịch và Tô Như nói:

“Thưa sư phụ và sư mẫu, con xin phép được xuống núi để lịch duyệt và tìm kiếm pháp bảo ạ”

“Con nói cái gì? Muốn xuống núi tìm pháp bảo? Ý con là sao?” Điền Bất Dịch vô cùng ngạc nhiên hỏi.

“Tiểu Phong, con đã luyện tới tầng mấy rồi” Tô Như nhanh trí hỏi.

“Thưa sư phụ và sư mẫu, con đã luyện tới tầng thứ sáu Ngọc Thanh cảnh, vì vậy con muốn xin xuống núi để luyện chế pháp bảo thích hợp với mình” Lâm Phong ôn tồn nói.

“Con đã luyện tới tầng sáu? Không thể nào? Con thử biểu diễn ta xem” Điền Bất Dịch vẫn còn chưa tin.

Lâm Phong vận pháp quyết, lập tức một hình ảnh thái cực to lớn xuất hiện và quay xung quanh hẳn.

Điền Bất Dịch cùng Tô Như nhìn qua liền biết, hai người thầm hít một ngụm khí lạnh. Mới chỉ tu luyện một năm đã luyện tới tầng thứ sáu Ngọc Thanh cảnh, Thanh Vân Môn từ lúc lập phái tới nay chưa hề thấy qua, nếu nói không phải tuyệt thế thiên tài thì ai mà tin.

“Tốt, tốt, quá tốt, đúng là Ngọc Thanh cảnh tầng sáu, con làm sao luyện được vậy tiểu Phong” Điền Bất Dịch vui mừng reo lên.

Chúng đệ tử cùng Điền Linh Nhi đang ăn cơm cũng buông đũa xuống, miệng há hốc. Đùa gì thế, mới chỉ luyện một năm đã tới tầng thứ sáu Ngọc Thanh Cảnh, có chữa cho người ta sống nữa hay không, tất cả chúng đệ tử ở đây đều đã tu luyện mấy chục năm nhưng chỉ có Tổng Đại Nhân là đạt tầng thứ năm Ngọc Thanh Cảnh, lão tứ Hà Đại Trí đạt tầng thứ tư, còn bốn người còn lại là lão nhị Ngô Đại Nghĩa, lão tam Trịnh Đại Lễ, lão ngũ Lữ Đại Tín, lão lục Đỗ Tất Thư đều đang mắc kẹt ở tầng ba. Ngay cả Điền Linh Nhi đã luyện Thái Cực Huyền Thanh Đạo từ lâu cũng chỉ đạt tầng thứ tư Ngọc Thanh

Cảnh.

“Dạ thưa sư phụ, sư mẫu, con chỉ dựa theo khẩu quyết truyền thụ mà tu luyện thăng tới thời a, trong quá trình tu luyện con cũng không gặp một trở ngại nào cả” Lâm Phong thật tình nói.

“Con quả thật là một thiên tài rồi tiểu Phong, không, phải nói là thiên tài nghìn năm có một của Thanh Vân Môn ta. Nếu cứ phát triển như vậy, có thể con sẽ bắt kịp Thanh Diệp Tổ sư cũng không biết chừng” Tô Như kích động nói.

“Thất đệ, đệ thật lợi hại” Tổng Đại Nhân vỗ vai Lâm Phong, vẻ mặt rất ảo não, mới năm ngoài hăm còn thao thao bất tuyệt hướng dẫn Lâm Phong thì nay cấp độ người ta đã vượt mặt hăm rồi.

“Thất đệ, đệ quá khủng bố rồi” Đỗ Tất Thư cười nói.

“Thất sư huynh, chúc mừng huynh” Trương Tiểu Phàm cười yếu ớt nói.

“Cám ơn tiểu Phàm, đệ cũng cố gắng lên, huynh tin đệ sẽ thành công” Lâm Phong vỗ vai tiểu Phàm và an ủi hăm.

“Tiểu Phong, xem ra sau này Đại Trúc Phong có vượn mình hay không là nhờ con rồi” Điền Bất Dịch cười tươi hết cỡ.

“Con làm cho sư phụ con cười không khép được mồm luôn rồi” Tô Như cười hóm hỉnh.

Điền Bất Dịch nghe nói vậy nhanh chóng lấy lại thái độ bình thường nói: “một hồi con tới phòng ta, ta có một thanh pháp bảo cho con mang theo phòng thân. Nếu không kiếm được pháp bảo ưng ý thì dùng nó cũng được”.

“Con cảm tạ sư phụ” Lâm Phong lễ phép nói.

Sau bữa cơm, Lâm Phong đến phòng Điền Bất Dịch.

“Đây là Hoàng Viêm kiếm, đây là pháp bảo ta từng sử dụng khi còn trẻ, con nhận lấy, nhớ sử dụng cho tốt” Điền Bất Dịch quăng thanh kiếm cho Lâm Phong bắt.

“Cám ơn sư phụ, con sẽ sử dụng tốt nó” Lâm Phong đáp

“Tốt, ngày mai con đi đi. Con còn nhỏ tuổi, chớ tranh cường hạo thắng mà mang họa vô mình, Đại Trúc Phong còn cần con phát dương quang đại đó”

“Con biết, thưa sư phụ”

Ngày hôm sau Lâm Phong rời Đại Trúc Phong, hăm cười Hoàng Viêm kiếm bay thẳng một mạch đến Không Tang Sơn. Sau một hồi tìm kiếm, hăm đã tìm ra Vạn Bức Cổ Quật. Cái hang này khá rộng lớn, bên trong tối đen như mực, Lâm Phong không vào hang mà sử dụng Infinity Gauntlet dịch chuyển thẳng đến Tích Huyết Động phủ.

Vào trong động, Lâm Phong tìm thấy được hải cốt của Hắc Tâm Lão Nhân và quyển Thiên Thư thứ nhất được khắc trên vách động. Lâm Phong đọc qua một lần quyển thiên thư và bắt đầu cảm thụ. Thời gian thấm thoát trôi qua, mười tháng sau hăm từ từ mở mắt ra.

“Thiên thư quả thật bất phàm, cảm ngộ pháp tắc của mình đã tăng lên nhiều, mới một quyển đã như vậy nếu đạt hết năm quyển, mình nghĩ sẽ có ích lợi không nhỏ” Lâm Phong âm thầm suy tính.

Lâm Phong vừa tỉnh rời khỏi đây thì chợt nhớ tới gần đây còn có một nơi gọi là Từ Linh Uyên. Đối với người khác Từ Linh Uyên là một nơi có vô số vong hồn vô cùng đáng sợ thì đối với Lâm Phong nơi đó có khả năng sẽ cho thu hoạch không ngờ tới.

Hiểu biết về linh hồn pháp tắc của hăm hiện giờ có thể nói ít người sánh bằng, kết hợp với Soul Gem nữa thì Lâm Phong chính thức trở thành linh hồn Chương Không Giả.

Trong tích tắc hăm đã đến Từ Linh Uyên, khi thấy hăm xuất hiện, các linh hồn bỗng trở nên bất động, vẻ mặt đang u oán, sợ hãi trở nên vô cùng kích động, dường như họ đoán được người vừa đến sẽ thay đổi được số phận của họ.

“Các linh hồn tội nghiệp, không cần u buồn nữa, ta – Lâm Phong từ nay sẽ dẫn dắt các ngươi, hãy đến với thần quốc của ta các ngươi sẽ có cuộc sống mới” Lâm Phong vừa nói vừa tạo nên một thần quốc cho linh hồn, đây cũng là kỹ năng cao cấp nhất hăm học được từ Eywa. Phải biết rằng một người thường không thể tạo được thần quốc mà chỉ có thần linh mới có khả năng tạo thần quốc cho riêng mình, Lâm Phong linh hồn tuy cường đại nhưng vẫn là người thường, hăm đã vận dụng Soul Gem để thay thế cho thần cách nên mới tạo được thần quốc như vậy.

Trong phút chốc thần quốc hăm tạo ra đã to lớn ngang ngửa một hành tinh, hàng trăm triệu linh hồn ồ ạt bay thẳng đến thần quốc hăm tạo ra, trong miệng như phát ra lời nói: “Cám tạ thần linh đã chỉ lối cho chúng tôi”.

Khi tất cả hàng trăm triệu linh hồn đã đến thần quốc của hăm, Lâm Phong bỗng cảm thấy linh hồn mình phát sinh biến hóa, từ sâu trong trung tâm linh hồn một mầm mống thần cách từ từ lớn dần lên cho đến khi trưởng thành cỡ nắm tay người lớn thì mới dừng lại, thần cách của hăm là một viên tinh thể có bảy màu sắc: đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím. Bên ngoài thần cách của hăm bùng cháy lên một ngọn lửa màu xanh trông rất đẹp mắt.

Lâm Phong cảm thấy linh hồn của mình cường đại không gì sánh bằng, lúc này hắn thấy rằng không cần dùng Infinity Gauntlet thì hắn cũng có năng lực hủy thiên diệt địa. Hắn biết rằng mình đã là một Thượng Vị Thần qua màu sắc Thần Cách và Thần Hỏa.

Theo như giải thích của nữ thần Eywa, một hạ vị thần thì thần cách chỉ có một màu đặc trưng tùy theo lĩnh vực am hiểu, thần hỏa có màu vàng nhạt, một trung vị thần thì thần cách có tới đa ba màu, thần hỏa có màu cam, một thượng vị thần thì thần cách có bảy màu và thần hỏa có màu xanh dương, một thần vương thì thần cách cũng có bảy màu nhưng thần hỏa lại có màu tím đặc trưng. Vừa mới xưng thần hắn đã là một Thượng Vị Thần, ngay cả hắn cũng không thể hiểu nổi nguyên do.

“Chúc mừng tiểu hữu đã lên ngôi thần vị, không có gì khó hiểu cả, hạt giống thượng vị thần này là do ta đã khéo léo đặt vào linh hồn của tiểu hữu khi truyền đạt pháp tắc, hạt giống này chỉ nảy mầm khi tiểu hữu thực hiện đúng giao kèo của chúng ta và xây dựng thần quốc thu thập được tín ngưỡng lực. Bây giờ nó đã nảy mầm trưởng thành chứng tỏ tiểu hữu đã giữ lời hứa, hãy xem nó như một món quà gặp mặt ta trao cho tiểu hữu, hẹn ngày gặp lại”

Một đoạn âm thanh vang lên rồi tan biến nhanh chóng, Lâm Phong thở phào nhẹ nhõm, hắn có thể lý giải lý do mình thành thần rồi. Hắn đoán rằng nữ thần Eywa chắc phải là một thần vương thì mới có thể cấy hạt giống Thượng Vị Thần như vậy.

“Cám ơn tiên bối, hẹn gặp lại” Lâm Phong âm thầm nói.

Bây giờ đã là một Thượng Vị Thần, Lâm Phong cảm thấy tự tin rất nhiều, hắn không còn phải lệ thuộc vào Infinity Gauntlet nữa. Nếu không có Infinity Gauntlet hắn cũng có sức tự vệ, dù gì Thượng Vị Thần cũng là cường giả cấp vũ trụ cấp 1.

Hắn kiểm tra lại khả năng vận dụng quyền năng của Infinity Gauntlet khi hắn đã là thần linh, thật không ngoài hắn dự liệu, khả năng vận dụng Infinity Gauntlet của hắn đã tăng lên rất nhiều.

Power Gem khả năng vận dụng quyền năng đã tăng lên 9/10.

Soul Gem khả năng vận dụng quyền năng đã hoàn toàn 10/10.

Space Gem, Time Gem, Mind Gem, Real Gem: khả năng vận dụng quyền năng đều đã tăng lên 4/10.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Khổng Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Thiên Thư

Lâm Phong vui mừng vô cùng, hắn suy tính đến việc chế tạo một cơ thể hoàn mỹ cho chính bản thân hắn. Bởi vì cơ thể hắn đang chiếm hữu không phải là của hắn mà là của Thanos, một khi quay trở lại Vũ trụ Marvel thì sẽ bị Thanos chiếm lại ngay.

“Ta cần chế tạo một cơ thể còn hoàn hảo hơn cơ thể Thanos” Lâm Phong vận dụng sức mạnh thần linh kết hợp với Infinity Gauntlet để xây dựng lên cơ thể mới.

Một cơ thể thiếu niên vô cùng anh tuấn xuất hiện trước mặt hắn, Lâm Phong kích động vô cùng, đây chính là cơ thể mà hắn mong chờ nhất, hắn nhanh chóng xuất linh hồn ra khỏi cơ thể Thanos và nhập vào cơ thể mới.

“Cơ thể mới này thật cường đại, mạnh mẽ hơn cơ thể Thanos ít nhất trăm lần, độ bền bỉ và độ phục hồi cũng cao hơn rất nhiều” Lâm Phong không giấu nổi vui mừng cười lên ha hả.

Hắn nhanh chóng thu hồi Infinity Gauntlet từ cơ thể cũ và kiểm tra lại khả năng vận dụng Infinity Gauntlet của cơ thể mới.

Khả năng vận dụng Power Gem 10/10.

Khả năng vận dụng Soul Gem 10/10.

Khả năng vận dụng Space Gem, Time Gem, Mind Gem, Real Gem 4/10.

“Xem ra cơ thể mới chỉ giúp tăng lên khả năng sử dụng Power Gem còn mấy Infinity Gem còn lại vẫn phải dựa vào am hiểu pháp tắc mới tăng lên được. Sức mạnh của mình hiện tại nếu dùng Infinity chèn vào khoảng cường giả vũ trụ cấp 3, bởi vì mình cảm thấy mạnh hơn khi còn cơ thể cũ ít nhất là mười ngàn lần trở lên” Lâm Phong tự nhủ.

Lâm Phong nhìn lại cơ thể Thanos đang đứng bên cạnh, hắn đang phân vân có nên tiêu hủy cơ thể này hay giữ lại. Nếu giữ lại thì có thể xảy ra nguy cơ Thanos tái chiếm lại khi về vũ trụ Marvel, cuối cùng hắn đã quyết định tiêu hủy cơ thể Thanos để phòng hậu họa.

Xong xuôi đầu đuôi, hắn quyết định đi lấy quyển thiên thư thứ tư nằm ở Vô Tụ Ngọc Bích ở Thiên Âm Tụ. Theo như hắn phán đoán, 5 quyển Thiên Thư này rất có thể là do cường giả cấp vũ trụ am hiểu về đạo pháp để lại. Nếu lấy được truyền thừa này thì rất có ích lợi.

Trong một ý niệm Lâm Phong đã dịch chuyển đến bên cạnh Vô Tự Ngọc Bích, bên dưới Vô Tự Ngọc Bích có một số nhà sư đang ngồi thiền. Với pháp thuật che mắt, các nhà sư này không thể nhận ra sự có mặt của hắn. Lâm Phong gõ nhẹ một cái vào Ngọc bích sáng bóng, lập tức từng dòng chữ từ Vô Tự Ngọc Bích nhảy nhót đi ra, đó chính là Thiên thư quyền thứ tư.

Lâm Phong đọc qua một lần đã nhớ và bắt đầu roi vào cảm ngộ, thời gian bắt giắc trôi qua, tám tháng sau hắn từ từ mở mắt ra.

“Thiên thư quả thật luôn làm người khác ngạc nhiên” Lâm Phong cười nói, rõ ràng đã có thu hoạch rất lớn.

Lấy xong Thiên Thư quyền thứ tư, Lâm Phong lập tức đi tìm quyền thứ hai Thiên Thư đang nằm trong tay Quý Vương Tông. Theo như trí nhớ kiếp trước hắn biết được Quý Vương Tông tọa lạc trong lòng ngọn núi đá Huyền Ung Sơn, cách Hồ Kỳ Sơn hai trăm dặm.

Chỉ một ý niệm, hắn đã tới chân núi Huyền Ung Sơn, sử dụng thần thức quan sát nghìn dặm xung quanh hắn phát hiện tổng bộ Quý Vương Tông nằm sâu trong lòng một ngọn núi, xem ra người xây dựng cơ sở này rất là kỳ công.

Vào đến nội bộ Quý Vương Tông, Lâm Phong tìm đến một mật thất có một nam và một nữ đang trò chuyện. Người nam gương mặt tuấn tú, khí thế bất phàm còn người nữ thì thân hình cao gầy, mang mạng che mặt.

“Thanh Long, tông chủ có nói đi đâu hay không?” người nữ hỏi

“Tông chủ không có nói, từ xưa đến nay tông chủ luôn thích đọc lai độc vãng như vậy, chắc người đang có việc gì cần giải quyết, U Cơ người cũng không cần quá lo lắng” người nam cười nói.

“Hôm trước Tông chủ yêu cầu chúng ta tìm kiếm tung tích của các linh thú, người có kết quả gì không?”

“Có người từng thấy Quỷ Ngu xuất hiện qua ở Lưu Ba Sơn một ngàn năm trước, ta định hướng Tông chủ báo cáo điều này “

Lâm Phong nghe hai người nói chuyện thì biết họ là Thanh Long và U Cơ, hai thánh sư của Quý Vương Tông. Hắn suy nghĩ hai người này là cao thủ trong Quý Vương Tông chắc chắn đã được truyền thụ đệ nhị quyền Thiên Thư.

Thanh Long và U Cơ đang nói thì bỗng nhiên bất động, Lâm Phong vô thanh vô tức xuất hiện, hắn đã đóng băng thời gian của hai người.

“Xin lỗi hai vị, ta phải kiểm tra trí nhớ của hai vị một chút” Lâm Phong cười nói.

Quả nhiên Thanh Long và U Cơ đã được truyền thụ đệ nhị quyền Thiên Thư, Lâm Phong không mất bao nhiêu thời gian đã lấy được.

Lâm Phong nhanh chóng rời khỏi, Thanh Long và U Cơ được khôi phục lại nhưng không hề biết chuyện gì xảy ra đối với mình.

Sáu tháng sau Lâm Phong đã cảm ngộ hoàn toàn đệ nhị quyền Thiên Thư, hai quyền Thiên Thư còn lại hắn đều biết vị trí, đệ tam quyền nằm ở Thiên Đế bảo khố, đệ ngũ quyền giấu trong Tru tiên cô kiếm. Hai quyền này hắn cũng không định vội vã đi lấy, bởi vì hắn thấy sớm hay muộn thì cũng về tay hắn mà thôi.

Lâm Phong nhẩm tính biết bản thân đã rời Thanh Vân Môn được hơn hai năm nên quyết định quay trở về, trước khi đi hắn còn không quên sử dụng Infinity Gauntlet chế tạo một thanh thần binh còn cao cấp hơn cả Thiên gia thần kiếm. Thanh kiếm sáng chói như mặt trời, hào quang vạn trượng lại có thể hấp thu năng lượng của nhật nguyệt nên Lâm Phong đặt tên là Thái Dương thần kiếm.

Lâm Phong cười Thái Dương kiếm bay như một vệt sáng về thanh vân môn.

Tại Thủ Tĩnh Đường trên Đại Trúc phong, Thanh Vân môn.

Lúc này Điền Linh Nhi đang tranh đấu cùng Lâm Kinh Vũ. Hồ Phách Chu Lãng bay nhanh trong gió, quấn chặt lấy Lâm Kinh Vũ, cả hai người đã bị tầng tầng lụa đỏ che kín. Bỗng Lâm Kinh Vũ la lớn một tiếng, thân kiếm hợp nhất phi thẳng đến Điền Linh Nhi, các mảnh lụa đỏ bị cắt soàn soạt. Thế kiếm tới rất gấp, Điền Linh Nhi đã vận thái cực bảo hộ nhưng vẫn không ăn thua, trong tích tắc nữa sẽ bị dính một kiếm. Bỗng một vệt sáng màu xanh lao thẳng đến giữa hai người, khi Điền Linh Nhi nhìn kỹ lại thì thấy đó là một thiếu niên anh tuấn vận áo bào xanh, mũi kiếm của Lâm Kinh Vũ đã bị người này dùng một ngón tay chặn lại, không thể tiến lên một chút nào nữa. Thanh tiên kiếm hết đà tắt dần hào quang quay về tay Lâm Kinh Vũ.

“Tiểu Phong” Điền Linh Nhi mặt mày tái nhợt yếu ớt hô.

“Tỷ không sao chứ” Lâm Phong cười nói.

“Tiểu Phong, con đã trở về” Tô Như vừa hô vừa tiến lên kéo Điền Linh Nhi về phía mình, thái độ rất vui mừng.

“Người là Tiểu Phong” Lâm Kinh Vũ ánh mắt đỏ lên, kích động hô.

“Ừ, người đã lớn như vậy rồi” Lâm Phong gật đầu nói.

“Ngươi cũng lớn rồi, gặp lại ngươi ta vui quá” Lâm Kinh Vũ nhào lại ôm chầm lấy Lâm Phong.

Lâm Phong rất cảm động nói: “ta cũng rất nhớ ngươi, Kinh Vũ. Ngươi gặp Tiểu Phàm chưa”.

Trương Tiểu Phàm không biết từ đâu đi đến nói: “Thất sư huynh, ngươi đã trở về”.

“Ừ, tiểu Phàm, ba chúng ta lại trùng phùng rồi” Lâm Phong nói xong, cả ba đứa đã ôm chầm lấy nhau. Lâm Phong cho dù biết ký ức hẳn tạo cho hai đứa là giả nhưng cũng rất cảm động, bởi vì tình cảm chân thật phát sinh từ trái tim có thể lay động mọi thứ.

Ba đứa hàn huyên hồi lâu thì tới chuyện chính. Lâm Phong đi đến bái kiến Điền Bất Dịch và Tô Như: “Thưa sư phụ và sư mẫu, đệ tử đã trở về”

“Về rồi thì tốt, ta tưởng ngươi đi đến quên đường về luôn rồi chứ” Điền Bất Dịch trong lòng vui vẻ nhưng vẫn cố nói cứng.

“Ông này, tiểu Phong về là tốt rồi, không phải ông thường hỏi thăm tin tức của nó sau” Tô Như cười cười nói.

“Vị thiếu niên khí chất bất phàm này chắc là thiên tài nghìn năm có một của Thanh Vân môn, đại danh鼎鼎 Lâm Tiểu Phong phải không?” Tề Hạo ở gần đó cũng bước đến chào hỏi Lâm Phong.

“Tiểu đệ chính là Lâm Tiểu Phong, đại danh鼎鼎 thật không dám nhận” Lâm Phong lễ độ nói.

“Đệ không biết là sự tích của đệ Thanh Vân môn ai mà không biết, chỉ tu luyện trong vòng một năm đã đạt đến Ngọc Thanh Cảnh tầng sáu, đệ được mệnh danh là thiên tài nghìn năm có một ở Thanh Vân môn chúng ta đó” Tề Hạo cười nói.

“Cám ơn Tề huynh quá khen” Lâm Phong cũng chấp tay đáp lễ.

“Ta cũng muốn nhiều lần sang bái phỏng nhưng nghe đệ đã ra ngoài lịch luyện, lần này đệ về chắc thành quả không ít ha”

“Đúng vậy, trong lúc lịch luyện đệ đã tìm được tuyệt thể thần binh là thanh kiếm này đây” Lâm Phong lấy thanh kiếm hẳn đang đeo sau lưng ra cho mọi người xem.

Thanh kiếm có vỏ màu xanh giống như mây trời, xung quanh thanh kiếm tỏa ra một nguồn năng lượng ấm áp làm cho mọi người cảm thấy rất thoải mái. Khi Lâm Phong rút thanh kiếm ra khỏi vỏ thì thanh kiếm phát ra ánh sáng chói lòa, mọi người có cảm giác giống như đang nhìn thẳng vào mặt trời ban trưa vậy. Thanh kiếm chiếu sáng khắp căn phòng, mọi góc ngách đều bị soi rõ.

“Quả thật là tuyệt thể thần binh” Tề Hạo cảm khái nói.

“Tiểu Phong, thanh thần binh này con tìm thấy ở đâu vậy, ta thấy cấp độ của nó không thua gì Thiên Gia đâu” Điền Bất Dịch vui mừng hỏi.

“Con tìm thấy nó trong một hang động ở Nam Cương. Vì nó có thể hấp thu năng lượng từ mặt trời nên con đặt tên cho nó là Thái Dương thần kiếm” Lâm Phong bịa chuyện nói.

“Thái Dương thần kiếm, tên nghe rất hay” Tô Như khen.

“Tiểu Phong, cho tỷ xem một chút” Điền Linh Nhi vui vẻ chạy đến cười nói với Lâm Phong.

Lâm Phong cũng cười với Điền Linh Nhi và đưa kiếm cho nàng cầm.

“Điền Sư Thúc, tiểu đệ thấy lần Thất Mạch Hội Võ này Lâm Tiểu Phong sư đệ chắc sẽ đạt quán quân đó” Tề Hạo nói.

Điền Bất Dịch nghe Tề Hạo nói vậy thấy rất vừa lòng nên cười khoan khoái.

“Con đừng quá khiêm tốn, Hàn Băng tiên kiếm của con cũng rất lợi hại, tiểu Phong dù sao tu luyện thời gian còn ngắn” Tô Như khéo léo nói.

“Đâu có, Tiểu Phong sư đệ tuổi trẻ tài cao, nếu có cơ hội con rất muốn được trao đổi với đệ ấy”

Mọi người trò chuyện hồi lâu thì Tề Hạo cùng Lâm Kinh Vũ xin phép ra về.

“Lần Thất Mạch Hội Võ này nếu gặp phải tên tiểu tử Tề Hạo này thì cứ đánh thẳng tay cho ta, dám qua Đại Trúc Phong ta thị uy, tưởng chúng ta không có nhân tài à” Điền Bất Dịch vỗ vai Lâm Phong nói.

“Ông này đã là trưởng bối của người khác mà tính tình cứ như vậy” Tô Như cười trách chồng.

“Vâng, đệ tử sẽ làm hết sức” Lâm Phong cũng cười nói.

“Con nói thật cho ta biết hai năm nay con đã tu luyện đến trình độ nào rồi” Tô Như hướng Lâm Phong cười mỉm.

“Đúng vậy lão thất, đến ta bây giờ cũng nhìn không ra sâu cạn của con nữa” Điền Bất Dịch nói theo.

“Sư phụ và sư mẫu xem nhé” Lâm Phong vừa nói vừa bắt kiếm quyết, một hình âm dương thái cực đồ to lớn xuất hiện và quay tròn trước mặt hắn, tốc độ võ cùng khủng bố, xung quanh thái cực đồ xuất hiện những tia điện màu xanh trong rất đẹp mắt.

“Thượng Thanh cảnh đỉnh phong!” Diên Bất Dịch kích động hô lớn. Tô Như đứng kế bên cũng âm thầm hít một ngụm khí lạnh, Diên Linh Nhi và các đệ tử ngây ra như phỗng trước cảnh tượng không thể tin được.

“Sư Phụ, Sư mẫu, hai người làm sao vậy” Lâm Phong thấy mọi người dờ ra thì lo lắng hỏi.

“Quá yêu nghiệt rồi, bây giờ nếu ai nói con là thần tiên hạ phàm ta cũng dám tin lắm” Tô Như cười mỉm mỉm.

“Sư mẫu nói đùa” Lâm Phong cười nói, trong lòng hắn nghĩ lời sư mẫu nói cũng không sai.

“Cấp độ của con đã ngang ta rồi đó lão thất, có muốn luận bàn thử một chút không?” Diên Bất Dịch cười hí hóp nói.

“Đệ tử không dám” Lâm Phong phát phát tay.

“Không dám cái gì mà không dám, tiếp chiêu” Diên Bất Dịch điều khiển Xích Diễm hướng Lâm Phong đánh tới. Lâm Phong thấy vậy phi thân bay ra ngoài điện, Xích Diễm kiếm lửa cháy rừng rực như con rồng lửa theo sát phía sau. Lâm Phong lập tức tâm niệm, Thái Dương kiếm sáng rực nhanh như tia chớp bay ra khỏi võ chận đường Xích Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Thất Mạch Hội Võ

“Đùng” hai thanh tiên kiếm va chạm nhau tạo ra một xung lực làm cây cối xung quanh nằm rạp xuống. Xích Diễm kiếm thế đến rất mạnh nhưng không thể đánh bật được Thái Dương kiếm, Diên Bất Dịch thấy vậy nhủ thầm, lập tức gia tăng thêm pháp lực làm cho Xích Diễm càng cháy dữ dội hơn. Hai thanh tiên kiếm một thanh cháy rực, một thanh sáng chói liên tục va chạm nhau trên không trung, mỗi lần va chạm là một lần bạo phát xung lực dữ dội.

Diên Bất Dịch dù gia tăng pháp lực cũng thấy không thể đánh bật được Thái Dương kiếm thì rất tức khí, Xích Diễm được lão điều động quay về. Tay cầm Xích Diễm kiếm, toàn thân Diên Bất Dịch bùng cháy lên liệt diễm, mười mấy con rồng lửa từ thanh kiếm bay ra đánh thẳng vào Lâm Phong lúc này cũng đã thu kiếm về. Lâm Phong quơ kiếm, từng đợt hồng quang bay ra chém vào mười mấy con hỏa long đang lao đến, chỉ trong phút chốc những con hỏa long đều tan biến.

Diên Bất Dịch thấy vậy thì hú lên một tiếng, thân kiếm hợp nhất nhanh như tia chớp đánh về Lâm Phong, Lâm Phong vẫn nhàn nhả cầm kiếm đón đỡ từng đòn đánh nặng ngàn cân từ phía Diên Bất Dịch. Đối chiến một hồi vẫn không có hiệu quả, Diên Bất Dịch từ từ thu kiếm về, đáp xuống dưới đất.

“Xem như con lợi hại” Diên Bất Dịch nói xong câu đó thì quay lưng đi ra hậu viện cũng không thèm ngoảnh mặt lại.

“Tiểu Phong, con không sao chứ, con làm cho sư phụ con rất cao hứng đó” Tô Như cười nói.

“Con không sao, cảm ơn Sư mẫu”

“Các con cũng thấy trình độ của tiểu Phong rồi đó, phải cố gắng tu luyện có biết không” Tô Như quay qua nhắc nhở mấy vị đệ tử vẫn còn đang thất thần vì cuộc giao đấu.

“Dạ vâng, thưa sư mẫu” Bọn họ đồng thanh đáp.

“Thất sư đệ, rảnh rồi đệ có thể hướng dẫn mấy huynh một chút về chuyện tu luyện có được không?” Tống Đại Nhân cười cười nói.

“Đương nhiên là được rồi, Đại Sư huynh” Lâm Phong cười nói.

“Tiểu Phong, đệ rảnh rồi cũng hướng dẫn ta một chút nhé” Diên Linh Nhi bước lại dịu dàng nói với Lâm Phong.

“Vâng, sư tỷ”

Trong một năm rưỡi sau đó, bởi vì hình tượng quá nghịch thiên của Lâm Phong mà tất cả đệ tử Đại Trúc Phong đều tích cực bề quan khổ luyện, ngoại trừ lão lục Đồ Tất Thư đang ra ngoài lịch luyện, tìm kiếm pháp bảo. Nhờ vào sự hướng dẫn của Lâm Phong mà tình hình tu luyện của các huynh đệ đều được cải thiện. Đại Sư huynh Tống Đại Nhân đã đạt tới Ngọc Thanh Cảnh tầng bảy, lão nhị, lão tam, lão tứ, lão ngũ đều đạt tới Ngọc Thanh Cảnh tầng 4, đã có thể sử dụng pháp bảo. Diên Linh Nhi vì được trợ giúp nhiều nhất nên đã đạt đến Ngọc Thanh Cảnh tầng tám. Trương Tiểu Phàm được Lâm Phong tận tình trợ giúp nên cũng đạt đến tầng 4, cảnh giới khu vực.

Thời gian gần đây, Diên Linh Nhi càng ngày càng thân thiết hơn với Lâm Phong, nếu không nhờ hướng dẫn tu luyện thì kéo Lâm Phong đi đây đó vui chơi,

có việc gì cũng nhắc đến Lâm Phong trước tiên nhất. Cho đến một hôm trong bữa cơm chiều, Điền Linh Nhi bỗng thưa với cha mẹ.

“Cha, mẹ, con thấy tiểu Phong tài nghệ bất phàm, hơn hẳn con, lại hướng dẫn con tu luyện nên con thấy làm sư tử của y thì không hợp lý, vì vậy từ nay con không muốn y gọi con là sư tử nữa mà gọi là Linh Nhi có được không?” Điền Linh Nhi nghiêm trang nói.

Tô Như sao lại không hiểu ý con gái mình nên chỉ cười nói: “con muốn làm sau thì làm”

Mọi người cũng ngờ ngợ hiểu ra ý đồ của Điền Linh Nhi nên không nói gì chỉ cười mỉm, Điền Bất Dịch thì chỉ nói: “nhiều chuyện, ăn cơm đi”.

Thế là từ đó Lâm Phong và Điền Linh Nhi chuyển sang gọi nhau bằng tên, mối quan hệ càng ngày càng gần gũi. Trương Tiểu Phàm thì ngày càng có vẻ tránh mặt Lâm Phong, không thân thiết được như lúc trước. Lâm Phong cũng biết Linh Nhi đã nảy sinh tình ý với hắn và Trương Tiểu Phàm vì yêu mến Linh Nhi nên có thái độ như vậy nhưng hắn cũng lười quan tâm, để mọi chuyện cứ tự nhiên diễn ra.

Cuối cùng cũng đã đến ngày diễn ra Thất Mạch Hội Võ, các đệ tử Đại Trúc Phong vui mừng chuẩn bị từ sớm. Thất Mạch Hội Võ lần trước là cách đây 60 năm nên chỉ có Tổng Đại Nhân là tham gia còn các đệ tử khác thì không nên ai cũng cảm thấy háo hức mong đợi, nhất là Điền Linh Nhi suốt ngày túa ta tút tút hỏi nài hỏi kia Tổng Đại Nhân về hội võ.

“Lão thất, lần hội võ này Đại Trúc Phong có vẻ vang hay không là nhờ con đó” Điền Bất Dịch vỗ vỗ vai Lâm Phong hí hóp nói.

“Dạ thưa sư phụ, đệ tử sẽ cố hết sức” Lâm Phong nghiêm trang nói.

“Tiểu Phong, sư phụ rất kỳ vọng vào con đó” Tô Như bên cạnh nói.

“Đệ tử đã biết”

“Các con ai cũng đã biết ngự pháp bảo phi hành rồi nhưng cũng phải cẩn thận, tiểu Phong nhớ quan tâm tiểu Phàm đó, ta với sư phụ con đi trước” Tô Như không quên nhắc nhở các đệ tử trước khi ngự kiếm bay đi.

“Dạ thưa sư mẫu” các đệ tử đồng thanh hô.

“Thôi chúng ta cũng đi thôi” Tổng Đại Nhân háo hức hô.

“Chúng ta đi” Lâm Phong nói theo.

Chín vệt sáng phá không bay đi hướng phía Thông Thiên Phong.

Khi gần đến đỉnh núi có rất nhiều những vệt sáng nhiều màu sắc cũng hướng đến. Nhóm Lâm Phong cũng hòa vào theo những vệt sáng ấy, tạo nên một cảnh tượng thật đẹp mắt.

Lâm Phong và mọi người đáp xuống một quảng trường rất to lớn, quảng trường này gọi là Vân Hải, là một trong sáu cảnh đẹp của Thanh Vân Môn. Nơi đây tiên khí phản phát, mây phủ trên mỗi lối đi y như tiên cảnh, giữa quảng trường có chín cái đỉnh lớn sắp làm ba hàng, mỗi hàng ba cái.

Lúc này trên quảng trường đã có rất nhiều nam thanh nữ tú trong trang phục Thanh Vân Môn đang đi lại, tùm nập tùm ba trò chuyện rất náo nhiệt. Nhóm Lâm Phong cũng hòa vào dòng người nói chuyện rôm rả.

“Tổng Sư huynh, lâu lắm rồi không gặp” một giọng con gái vang lên sau lưng nhóm Lâm Phong.

Lâm Phong đoán cô gái này chính là Văn Mẫn ở Tiểu Trúc Phong, hắn bắt giác nhìn sang mấy người con gái đi theo cùng Văn Mẫn thì thấy một cô gái xinh đẹp tựa thiên tiên, khí thế thoát tục nhưng có vẻ lạnh lẽo đang đứng đó, trên tay cô gái cầm một thanh tiên kiếm màu xanh lam, khí thế bất phàm. Người con gái thấy Lâm Phong nhìn mình thì cũng nhìn lại, đôi mắt xinh đẹp nhìn thẳng vào Lâm Phong nhưng không biểu lộ gì. Hai người đang nhìn nhau thì bỗng nghe tiếng cười nên bắt giác dừng lại.

“Vị này chắc là Lâm Tiểu Phong sư đệ, mệnh danh thiên tài nghìn năm có một của Thanh Vân Môn có phải không?” Văn Mẫn tiến đến bắt chuyện Lâm Phong.

“Xin ra mắt Văn Mẫn sư tỷ, sư tỷ đã quá khen” Lâm Phong lễ phép nói.

Mọi người đang trò chuyện vui vẻ thì nhóm người Tề Hạo của Long Thủ Phong đi tới.

“Xin chào, tiểu Phong sư đệ, chúng ta lại gặp nhau rồi” Tề Hạo tiến đến chào hỏi.

“Chào Tề Hạo sư huynh, huynh vẫn khỏe chứ” Lâm Phong đáp lễ.

“Cám ơn tiểu Phong sư đệ, lần này nếu có cơ hội ta rất muốn luận bàn với đệ một chút” Tề Hạo cười nói.

“Tiểu đệ rất hân hạnh” Lâm Phong cũng cười vui vẻ.

“Tiểu Phong, Tiểu Phàm, hai năm không gặp hai người đã cao lên nhiều rồi” Lâm Kinh Vũ vui mừng chạy lại Lâm Phong và Tiểu Phàm.

“Kinh Vũ, người cũng vậy” Lâm Phong cười tươi nói.

Ba đứa tay bắt mặt mừng trò chuyện rôm rả với nhau.

“Các người có nhớ không, năm năm trước chúng ta cũng từng đi qua nơi này, thời gian qua thật nhanh” Lâm Kinh Vũ cảm thán khi cùng Lâm Phong và Trương Tiểu Phàm đi qua Hồng Kiều, một trong sáu cảnh đẹp của Thanh Vân Môn.

Ba đứa đi xuống Hồng Kiều, tiến đến bờ nước có thủy kỳ lân rồi đi lên chính điện Ngọc Thanh Quan.

“Tiểu Phàm, người bị sao à, từ nãy tới giờ ta thấy thái độ của người nhìn tiểu Phong rất lạ, hai người có chuyện gì à” Lâm Kinh Vũ vỗ vai hắn nói.

“Ta thì có chuyện gì, ta là đứa ngu dốt làm sao so sánh được với thất sư huynh chứ.” Trương Tiểu Phàm bỗng nhiên phát tác, la lớn lên.

Thủy Kỳ lân bỗng như phát giác việc gì lập tức gào rống khùng khiếp làm cho các đệ tử đang đi trên bậc thềm vô cùng kinh hãi.

“Tiểu Phàm, người bình tĩnh lại” Lâm Phong vỗ nhẹ vai tiểu Phàm và truyền vào hắn một luồng khí ổn định tâm thần. Hắn biết Phệ hồn bổng của Tiểu Phàm đang phát tác khiến cho Thủy kỳ lân nghi ngờ.

Thủy kỳ lân đang trong trạng thái vô cùng tức giận, hai cột nước khổng lồ do nó làm ra đánh thẳng về phía các đệ tử đang ở bậc thềm, thế đến rất mãnh liệt. Lâm Phong thấy vậy vận pháp quyết lập tức một hình thái cực vô cùng to lớn xuất hiện che chắn toàn bộ các đệ tử.

“Ầm, ầm” tiếng động phát ra khi hai cột nước đánh mạnh vào hình thái cực, cột nước lập tức tan rã nhưng hình thái cực vẫn không hề hấn gì.

“Thật nguy hiểm quá, vị sư huynh kia thật lợi hại” các đệ tử Thanh Vân Môn trầm trồ thán phục nhìn Lâm Phong.

Đạo Huyền chân nhân nhanh chóng bay ra làm dịu lại Thủy Kỳ lân, ông ta cũng không quên nhìn Lâm Phong và gật đầu với hắn một cái.

Trương Tiểu Phàm lúc này đã bình tĩnh lại, từ từ buông lỏng Phệ Hồn bổng, Thủy kỳ lân không thấy nguy hiểm nữa nên cũng bình thường trở lại.

Một lúc sau, giọng nói của Thương Tùng đạo nhân vang lên: “Mọi người đừng sợ, linh tôn chỉ đùa thôi, bây giờ các đệ tử tham gia đại thí hội võ, hãy nghe tên tiến vào Ngọc Thanh Điện”.

Các đệ tử nhanh chóng tiến vào Ngọc Thanh Điện.

“Tiểu Phong, xem ra tu vi của người đã xa xa vượt qua ta rồi, chúc mừng người” Lâm Kinh Vũ cười nói.

“Cảm ơn người, ta chỉ may mắn thôi” Lâm Phong khiêm tốn nói.

Đạo Huyền chân nhân nhanh chóng bay vào đại điện như tia chớp.

“Mọi người đều đã tới, tốt, tốt” Đạo Huyền cười nói.

“Bái kiến Chương môn chân nhân” các đệ tử cung kính chào.

Sau đó Thương Tùng đạo nhân lên giới thiệu và giải thích quy tắc bốc thăm tham dự. Có tổng cộng 64 thí sinh nên sẽ có 64 lá thăm. Các đệ tử lần lượt tiến lên bốc thăm cho mình, Lâm Phong lấy được lá thăm số 18, đối thủ của hắn sẽ là số 47.

Trương Tiểu Phàm lấy được lá thăm số 1 nên đối thủ của hắn có số 64.

Sáng sớm hôm sau bắt đầu diễn ra các trận đấu vòng thứ nhất.

“Bắt đầu trận đấu” Đạo Huyền chân nhân đứng ở trên khán đài phát tay ra hiệu.

Tùng tiếng coong coong coong vang lên inh ỏi. Có tất cả 8 võ đài, 32 trận đấu phân ra làm 4 lượt. Trương Tiểu Phàm nằm ở lượt đầu đầu tiên, đối thủ của hắn là một vị sư huynh đến từ Thông Thiên Phong, Điền Linh Nhi cũng nằm ở lượt đầu thứ nhất, đối thủ của nàng là Thân Thiên Đầu của Triều Dương Phong. Bởi vì Đại Trúc Phong không ai hy vọng vào Trương Tiểu Phàm nên chỉ tập trung vào trận đấu của Điền Linh Nhi.

Không ngoài dự liệu của Lâm Phong, Trương Tiểu Phàm và Điền Linh Nhi đều giành chiến thắng một cách dễ dàng.

Lâm Phong nằm ở lượt đầu thứ hai, đối thủ là một đệ tử ở Long Hồi Phong, vị đệ tử này cũng nhanh chóng bị Lâm Phong đánh bại.

Ngày thi đấu đầu tiên, Đại Trúc phong có 6 người vào được vòng sau đó là: Tổng Đại Nhân, Lâm Phong, Trương Tiểu Phàm, Điền Linh Nhi, Hà Đại Trí và Đỗ Tất Thư. Kết quả này làm Điền Bất Dịch vui vẻ không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Lục Tuyệt Kỳ

Sang ngày thi đấu thứ hai, Trương Tiểu Phàm gặp Sở Dự Hồng của Triều Dương Phong, nhờ có Phệ Hồn Bổng Trương Tiểu Phàm đã đánh bại Sở Dự Hồng mà không gặp khó khăn gì.

Lâm Phong thi gặp một đệ tử của Thông Thiên Phong và cũng thắng một cách nhanh chóng.

Đến cuối ngày, Đại Trúc Phong có 4 người vào vòng sau là: Tổng Đại Nhân, Lâm Phong, Điền Linh Nhi, Trương Tiểu Phàm. Điền Bất Dịch và Tô Như cũng khá bất ngờ về thành tích của Trương Tiểu Phàm nhưng cũng không nghi ngờ gì, chỉ tin là do may mắn.

Sang ngày thi đấu thứ ba chỉ còn lại 16 người. Tổng Đại Nhân gặp một vị sư huynh Thông Thiên Phong có cấp độ cao hơn nên đã thua cuộc. Điền Linh Nhi gặp phải Lục Tuyệt Kỳ nên cũng đã thua cuộc dù đã cố hết sức. Trương Tiểu Phàm gặp Bành Xương của Phong Hồi Phong, nhờ Phệ Hồn Bổng Trương Tiểu Phàm đã chặt vật giành được chiến thắng.

Đối thủ của Lâm Phong ngày hôm nay là một vị sư huynh ở Lạc Hà Phong, người này tuy đã rất cố gắng nhưng cũng không chịu nổi một kích từ Thái Dương thần kiếm của Lâm Phong, trong tích tắc cả người và pháp bảo đã văng ra khỏi võ đài. Các đệ tử quan sát trận đấu đều âm thầm hít một ngụm khí lạnh, pháp bảo chưa ra khỏi vỏ mà đã mạnh như vậy thì khi ra khỏi vỏ sẽ cường đại đến mức nào. Chỉ trong vòng 3 trận đấu, tên tuổi của Lâm Phong đã nổi như cồn, Lâm Tiểu Phong đã trở thành một trong những thí sinh mạnh nhất trong Thất Mạch Hội Võ lần này.

Cuối ngày, Đại Trúc Phong có Trương Tiểu Phàm và Lâm Phong vào vòng sau, đối với Lâm Phong thì mọi người không có ý kiến gì vì trình độ của hắn đã ngang cơ Điền Bất Dịch rồi, nhưng Trương Tiểu Phàm thì lại khác, từ đầu tới giờ hắn cứ như một con ngựa ô bị xem thường nhưng hết lần này đến lần khác giành chiến thắng, mọi người đã bắt đầu nhìn Trương Tiểu Phàm với con mắt khác.

“Lão thất, lão bát, các con làm tốt lắm, đã vào đến vòng 8 người rồi, Đại Trúc Phong của chúng ta có đến 2 người, rất tốt” Điền Bất Dịch cười không khép được mồm.

“Tiểu Phàm, con cũng không cần cố sức quá, con vào đến vòng này là đã rất giỏi rồi” Tô Như vỗ nhẹ vai Trương Tiểu Phàm nói.

“Thật không ngờ tiểu Phàm người giấu điểm sâu như vậy, hại lão lục ta thua độ” Đỗ Tất Thư cười khổ nói.

“Còn dám nói, lục sư huynh phải tin tưởng vào tiểu Phàm chứ, tiểu Phàm, đệ làm tốt lắm” Điền Linh Nhi đám nhẹ lên ngực của Trương Tiểu Phàm.

“Đệ... đệ sẽ cố gắng hết sức mình” Trương Tiểu Phàm kích động nói.

Sang ngày thi đấu thứ tư, tám võ đài trên quảng trường đã dỡ đi mất 4 cái, 4 võ đài còn lại sắp xếp theo hướng Đông, Tây, Nam, Bắc.

Nhóm người Lâm Phong đi vào quảng trường thì người bên Phong Hồi Phong đi đến.

“Tăng Sư huynh, mạnh giỏi nha” Điền Bất Dịch cười chào hỏi.

“Chào Điền Sư huynh, nghe nói môn đệ quý chi có một thiên tài tên Trương Tiểu Phàm, hôm qua đấu với tên đồ đệ vô dụng Bành Xương của ta, đánh cho y trọng thương gần chết” Tăng Thúc Thường trầm ngâm nói.

“Đâu có, sư huynh quá khen” Điền Bất Dịch cười cười nói.

“Ta không nhìn ra tuyệt nghệ thâm tàng của đệ, thật xấu hổ, ta đã hại Bành Sư huynh” Tăng Thư Thư gương mặt nghiêm nghị, lạnh nhạt nói với Trương Tiểu Phàm rồi nhanh chóng rời đi.

Trương Tiểu Phàm lúng túng không biết nói gì cho phải.

“Coong... coong... coong” tiếng chuông báo hiệu trận đấu vòng thứ 4 đã chính thức bắt đầu. Lâm Phong cùng Trương Tiểu Phàm cũng lần lượt đến vị trí võ đài của mình.

Trận này, Trương Tiểu Phàm được xếp đấu với Thường Tiễn ở Thông Thiên Phong nhưng do bị thương nặng trong trận đấu kịch liệt với Tổng Đại Nhân ở Vòng 3 nên Thường Tiễn đã bỏ cuộc. Trương Tiểu Phàm được xử thắng cuộc, mọi người âm thầm cảm khái tiểu Phàm quá may mắn.

Lục Tuyệt Kỳ được xếp thi đấu với một sư huynh ở Lạc Hà Phong và cũng dễ dàng chiến thắng.

Tại võ đài thứ ba, Tề Hạo gặp phải Lâm Kinh Vũ cũng Thông Thiên Phong, do chênh lệch cấp độ Lâm Kinh Vũ đã thua cuộc tuy đã rất cố gắng.

Ở võ đài cuối cùng, Lâm Phong gặp Tăng Thư Thư của Phong Hồi Phong, vì sự việc của Trương Tiểu Phàm nên Tăng Thúc Thường rất giận dữ người

bên Đại Trúc Phong, ra yêu cầu cho Tăng Thụ Thụ phải cố hết sức.

“Tiểu đệ Tăng Thụ Thụ, Phong Hồi Phong, xin được chỉ giáo” Tăng Thụ Thụ nghiêm mặt nói.

“Lâm Tiểu Phong, Đại Trúc Phong, xin được chỉ giáo” Lâm Phong cũng chào đáp lễ.

Tăng Thụ Thụ đã được Trương Tiểu Phàm giới thiệu về Lâm Phong và biết được tu vi của Lâm Phong đã xa xa vượt trên mình, hẳn biết khó có khả năng thắng được Lâm Phong nên chấp tay nói.

“Lâm Tiểu Phong sư huynh, ta biết khó có thể thắng được huynh nhưng ta muốn thua một trận thống khoái, vì vậy huynh hãy trở hết tài nghệ để cho ta biết trình độ của bản thân”

Lâm Phong cũng rất ngạc nhiên khi Tăng Thụ Thụ nói như vậy, nhưng hắn cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cười nói.

“Được, Tăng huynh hãy cẩn thận” hắn vừa nói vừa rút Thái Dương thần kiếm ra khỏi vỏ. Thái Dương kiếm ra khỏi vỏ cũng giống như mặt trời ra khỏi mây, thanh kiếm sáng rực cả quảng trường, y hệt như một mặt trời thứ hai vừa xuất hiện vậy. Các đệ tử quan sát bất giác phải lấy tay che mắt lại.

“Quả thật là thần binh” Đạo Huyền chân nhân và các thủ tọa các chi phái cũng đều trầm trồ thán phục trước Thái Dương thần kiếm.

“Thần kiếm đã ra khỏi vỏ, lời đồn quả không sai, Tăng Thụ Thụ ta thua dưới kiếm này cũng không oan” nói xong Tăng Thụ Thụ điều khiển Hiên Viên kiếm đánh tới, thế kiếm đến như gió lốc. Lâm Phong thấy thế thì đánh ra một kiếm, một làn sóng lửa từ Thái Dương kiếm bay ra, hướng đến Hiên Viên kiếm. Hiên Viên kiếm thế đến tuy rất mạnh nhưng đã bị làn sóng lửa này đánh bật, sau khi đánh bật Hiên Viên kiếm, làn sóng lửa vẫn còn chưa tiêu tán mà đánh thẳng về phía Tăng Thụ Thụ.

Tăng Thụ Thụ hốt hoảng vội bắt pháp quyết, một vòng thái cực xuất hiện che chắn ngay trước mặt hắn.

“Két két” làn sóng lửa va chạm vào thái cực đồ phát ra những tiếng đĩnh tai. Tăng Thụ Thụ bị làn sóng lửa ép đến lùi về phía sau từng bước. Vòng thái cực che chắn cho hắn có vẻ ngày càng không chịu nổi nữa.

“Uỳnh” vòng thái cực đã bị vỡ tan tành, Tăng Thụ Thụ bị đánh văng xuống võ đài. Vị trưởng lão sau khi kiểm tra thì công bố Lâm Phong thắng cuộc.

“Thần binh ra khỏi vỏ thật quá cường đại, một kích tất sát” Các đệ tử quan sát trận đấu âm thầm kinh hãi, bọn họ cảm giác nếu rơi vào trường hợp như Tăng Thụ Thụ thì không biết sẽ như thế nào, phải biết là kích hoạt phòng ngự vòng thái cực đồ chứng tỏ tu vi của Tăng Thụ Thụ đã cao hơn hẳn bọn họ.

“Thụ Thụ, con không sao chứ” Tăng Thúc Thường lo lắng hỏi.

“Con không sao thưa cha” Tăng Thụ Thụ cười đáp.

“Cảm ơn Lâm tiểu Phong sư huynh đã nhẹ tay” Tăng Thụ Thụ hướng Lâm Phong chấp tay nói.

“Tăng sư huynh khiêm tốn rồi” Lâm Phong cười đáp.

Vòng đấu thứ 4 đã kết thúc, bốn người tiến vào vòng sau đó là: Tề Hạo, Lục Tuyết Kỳ, Lâm Phong và Trương Tiểu Phàm.

“Chúc mừng chi phái Điện Sư huynh có hai thiên tài xuất chúng” các vị trưởng lão Thanh Vân môn luôn miệng chúc mừng Điện Bất Dịch và Tô Như.

“Cảm ơn các sư huynh quá khen” Điện Bất Dịch và Tô Như lễ độ nói.

Trên lôi đài, bốn người bọn Lâm Phong đứng xếp hàng ngang, trước mặt họ là Đạo Huyền chân nhân và Thương Tùng đạo nhân. Dưới đài, gần một nghìn người Thanh Vân môn đang đứng vây quanh, ngồi hàng đầu là thủ tọa và trưởng lão các chi phái, bên dưới là các đệ tử, bọn họ đang bàn tán, chỉ trò bốn người đứng trên đài.

Lâm Phong quan sát ba người đứng cùng với mình, trong đó Lục Tuyết Kỳ vẫn lạnh lẽo băng giá, Tề Hạo thì tiêu sái đĩnh đạc, chỉ có Trương Tiểu Phàm thì lại ra vẻ rất lúng túng, ngượng ngùng, thấy vậy Lâm Phong huyếch nhẹ tiểu Phàm, ra hiệu cho hắn.

“Cứ tự nhiên đi, tiểu Phàm”

“Vâng... vâng, thất sư huynh”

Sau khi Đạo Huyền chân nhân chúc mừng và khen ngợi bốn người xong thì Thương Tùng đạo nhân nói: “Ngày mai tỷ thí, Trương Tiểu Phàm Đại Trúc Phong đấu với Tề Hạo Long Thủ Phong, Lâm Phong Đại Trúc Phong đấu với Lục Tuyết Kỳ Tiểu Trúc Phong”.

Phân chia xong xuôi, bốn người Lâm Phong ra về, các đệ tử Đại Trúc Phong xúm lại chúc mừng Lâm Phong và Trương Tiểu Phàm đạt được thành tích cao. Đến khi rời khỏi Lâm Phong vẫn cảm giác được đôi mắt xinh đẹp nhưng vô cùng lạnh lẽo đang quan sát hắn.

Ngày thi đấu cuối cùng cũng đã đến, trên Vân Hải chỉ còn hai lôi đài, ở hai hướng Đông và Tây. Lâm Phong đang đứng ở lôi đài phía Đông, đối diện

trước mặt hắn là Lục Tuyết Kỳ đẹp tựa thiên tiên nhưng rất lạnh lùng.

Số người quan sát trận đấu này đông hơn nhiều so với trận của Tề Hạo và Trương Tiểu Phàm, mọi người đều muốn quan sát trận chiến của các thần binh là Thiên Gia và Thái Dương thần kiếm, ngay cả Đạo Huyền chân nhân và đa số các thủ tọa các chi phái đều đang quan sát trận đấu này. Các đệ tử xầm xì bàn tán về khả năng của trận đấu, thần binh nào sẽ giành chiến thắng, bởi vì cả hai người nắm giữ hai thần binh này đều là tuyệt thế thiên tài của Thanh Vân môn, đều vô cùng mạnh mẽ. Một số người quan sát các trận đấu của Lâm Phong thì lại thiên về khả năng Lâm Phong sẽ thắng, một số khác lại thiên về Lục Tuyết Kỳ, nhưng tất cả đều nhận thấy rằng Lâm Phong và Lục Tuyết Kỳ rất giống nhau.

Lâm Phong nhìn lên gương mặt của Lục Tuyết Kỳ, trong ánh nắng khuôn mặt của nàng quả thật tuyệt mỹ và long lanh, Lục Tuyết Kỳ thấy Lâm Phong nhìn mình cũng nhìn lại, hai đôi mắt lại nhìn nhau lần nữa.

“Trận chiến bắt đầu”

Tiếng chuông vang lên vang vọng báo hiệu trận đấu diễn ra, mọi người im lặng quan sát.

Lục Tuyết Kỳ hít sâu một hơi, nàng đã nghe nói người trước mặt này rất mạnh, hắn được xưng là thiên tài ngàn năm có một của Thanh Vân Môn, nàng không thể xem thường, chỉ cần thắng hai trận nữa thôi thì nàng có thể thực hiện được ước mơ của bản thân, cũng như kỳ vọng của sư phụ, nàng phải thắng.

“Lục Tuyết Kỳ, đệ tử Tiểu Trúc Phong, xin được chỉ giáo”

“Tại hạ Lâm Tiểu Phong, Đại Trúc Phong, xin được chỉ giáo”

Lục Tuyết Kỳ lẳng không mà đứng rồi rút ra Thiên Gia thần kiếm, thanh kiếm xanh biếc tỏa ra hào quang vạn trượng, nàng bắt kiếm quyết, Thiên Gia như một con rồng xanh bay thẳng đến Lâm Phong với tốc độ kinh khủng. Lâm Phong tâm niệm, lập tức Thái Dương kiếm rời khỏi vỏ, thanh kiếm sáng rực như mặt trời bay đến đón đỡ Thiên Gia.

Thiên Gia tuy thế đến rất mạnh nhưng đã bị Thái Dương kiếm chặn lại, Thiên Gia và Thái Dương kiếm va chạm vào nhau phát ra những tiếng ầm ầm, đinh tai nhức óc trên không trung. Cho dù Thiên Gia có cố thế nào cũng không thoát khỏi sự bám đuôi của Thái Dương kiếm. Cuối cùng Thiên Gia đã bị Thái Dương kiếm đánh bật trở về. Lục Tuyết Kỳ vội và giơ tay nắm lấy Thiên Gia, vạn đạo lam quang từ Thiên Gia phát ra, Lục Tuyết Kỳ thân kiếm hợp nhất bay thẳng lên không trung.

Trong phút chốc vạn đạo lam quang đánh thẳng xuống Lâm Phong nhưng đã bị Thái Dương kiếm đập tan hết. Vạn đạo lam quang từ từ tập hợp thành cột sáng rất lớn lại đánh xuống một lần nữa, khí thế như bài sơn đảo hải nhưng một lần nữa lại bị Thái Dương kiếm đập tan.

Lục Tuyết Kỳ tay nắm Thiên Gia, lơ lửng trên không trung, bên miệng nàng từ từ chảy ra một dòng máu tươi. Nàng biết rằng nàng đang đấu với một đối thủ cấp độ hơn xa nàng, nhưng nàng không cam tâm, nàng muốn thực hiện ước mơ của mình, nàng không thể thua cuộc.

Lục Tuyết Kỳ răng ngà cắn chặt, cố gắng chịu đựng cơn đau từ thân thể, tay bắt pháp quyết, chân đạp bộ thất tinh, bước liền bảy bước trên không trung, Thiên Gia đâm thẳng lên trời, miệng niệm chú ngữ:

“Cửu Thiên Huyền Sát, Hóa Vi Thần Lôi, Hoàng Hoàng Thiên Uy, Lấy Kiếm Dẫn Chỉ”

Bầu trời bỗng nhiên trở nên đen kịt, mây đen giăng kín, gió lốc nổi lên ầm ầm, sấm nổ đùng đùng, chớp giạt liên hồi.

Đạo Huyền chân nhân và các trưởng lão, thủ tọa các chi phái khi thấy cảnh này ai nấy cũng kinh hãi, mọi người hướng về phía Thủy Nguyệt Đại sư.

“Thần kiếm ngự lôi chân quyết!, người thật là dạy tốt đồ đệ” Điện Bất Dịch tức giận nói.

Thủy Nguyệt Đại sư không chú ý lời nói của Điện Bất Dịch mà lo lắng nhìn lên bầu trời.

Từng dòng lôi điện đánh xuống Thiên Gia, tích tụ năng lượng khổng lồ trên lưỡi kiếm. Lúc này Lục Tuyết Kỳ đã muốn không chịu nổi, cũng may trên tay nàng có Thiên Gia chịu hết phần lớn áp lực nếu không thân thể đã bạo tạc.

Lâm Phong thấy tình cảnh của Lục Tuyết Kỳ cũng âm thầm nhủ mày, hắn vội vã phi thân hướng đến nàng. Một cột sáng khổng lồ từ trên Thiên Gia đánh thẳng về phía Lâm Phong, khí thế hủy thiên diệt địa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Vạn Bức Cổ Quật

Từng dòng lôi điện đánh xuống Thiên Gia, tích tụ năng lượng khổng lồ trên lưỡi kiếm. Lúc này Lục Tuyết Kỳ đã muốn không chịu nổi, cũng may trên tay

nàng có Thiên Gia chịu hết phần lớn áp lực nếu không thân thể đã bạo tạc.

Lâm Phong thấy tình cảnh của Lục Tuyết Kỳ cũng âm thầm nhủ mày, hấn vội vã phi thân hướng đến nàng. Một cột sáng khổng lồ từ trên Thiên Gia đánh thẳng về phía Lâm Phong, khí thể hủy thiên diệt địa.

Mọi người quan sát dưới đài tường rằng Lâm Phong sẽ bị cột sáng này đánh cho tan xương nát thịt thì chuyện bất ngờ xảy ra.

Lâm Phong cảm Thái Dương thần kiếm đón đỡ hết cột sáng đánh xuống nhưng không hề có chuyện gì, tất cả năng lượng đều bị Thái Dương kiếm hấp thu sạch sẽ.

Lâm Phong tiến nhanh đến Lục Tuyết Kỳ lúc này sắc mặt đã chuyển sang trắng xanh, ân cần hỏi: “Muội không việc gì chứ?”

“Đa tạ sư huynh chỉ giáo, trận đấu này Tuyết Kỳ đã thua” Lục Tuyết Kỳ lạnh lùng nói. Thủy Nguyệt Đại sư và các đệ tử Tiểu Trúc Phong vội vàng chạy tới đỡ lấy Lục Tuyết Kỳ.

Vị trưởng lão Thanh Vân môn sau khi kiểm tra hiện trạng, cuối cùng công bố.

“Người chiến thắng là Lâm Tiểu Phong, Đại Trúc Phong”

Điền Bất Dịch cùng các đệ tử Đại Trúc Phong cũng chạy đến.

“Lão thất, con có sao không?” Điền Bất Dịch lo lắng hỏi.

“Thưa sư phụ, con không sao” Lâm Phong cười nói.

“Đề ta kiểm tra xem, lãnh cả một đòn Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết mà con không bị thương tích gì?” Điền Bất Dịch nhanh chóng bắt mạch và kiểm tra cơ thể Lâm Phong. Khi thấy cơ thể Lâm Phong thật sự không có chuyện gì thì sắc mặt lão mới giãn ra.

“Lúc đó Thái Dương kiếm của con đã hấp thu hết tất cả năng lượng từ cú đánh, cho nên con không có việc gì cả. Trận của Tiểu Phàm sao rồi sư phụ?” Lâm Phong nói.

“Tên tiểu tử Tề Hạo đã thắng nhưng đã bị thương nặng, lão bát thì ngắt xiù, được sư mẫu con đưa về nghỉ ngơi rồi” Điền Bất Dịch nói.

Lâm Phong cũng đoán được tình trạng này sẽ xảy ra, Tề Hạo bị thương chắc chắn là do Phệ Hồn Bồng hấp thu tinh huyết mà thành.

Thế là Thất Mạch Hội Vô kết thúc với chức quán quân thuộc về Lâm Phong, Tề Hạo vì bị thương nặng nên đã bỏ cuộc trong trận chung kết. Thương Tùng Đạo nhân vì tức giận Trương Tiểu Phàm làm đồ đệ y bị thương nên đã truy cứu tới Thiêu Hỏa Côn của tiểu Phàm. Rốt cục, Trương Tiểu Phàm vẫn bị Điền Bất Dịch bắt lên Thông Thiên Phong để đối chất với Đạo Huyền chân nhân và các thủ tọa về lai lịch của Thiêu Hỏa Côn.

Sau một hồi tra hỏi, Đạo Huyền chân nhân và các thủ tọa đã quyết định không nghi ngờ Trương Tiểu Phàm, đồng thời trả lại Thiêu Hỏa côn cho hắn. Đạo Huyền triệu tập Lâm Phong, Lục Tuyết Kỳ và Tề Hạo cùng đến để bắt đầu giao nhiệm vụ cho bốn người.

“Tiểu Phàm, đệ không việc gì chứ” Lâm Phong thấy Trương Tiểu Phàm đi ra thì quan tâm hỏi.

“Mọi việc đã ổn, thất sư huynh” Trương Tiểu Phàm vui mừng nói với Lâm Phong.

“Vậy thì tốt rồi” Lâm Phong vỗ vỗ vai tiểu Phàm.

Bốn người đứng ở dưới điện trong Thông Thiên Phong, Tề Hạo đối với Lâm Phong và tiểu Phàm thì rất khách khí, còn Lục Tuyết Kỳ thì vẫn lạnh lẽo băng tuyết, tuy nhiên ánh mắt nàng có hướng về phía Lâm Phong, nơi sâu thẳm trong đáy mắt hình như có một tình cảm không tên thoáng qua nhưng phút chốc liền tan biến.

Đạo Huyền nhìn bốn người cười nói: “Hôm nay ta triệu tập các con đến đây là vì có một chuyện, muốn cho các con hạ sơn rèn luyện một phen”

“Lần này ta muốn các con đến Không Tang Sơn, Vạn Bức Cổ Quạt để điều tra về hành tung của ma giáo, yêu nhân nơi này. Việc này rất trọng đại, các con là tinh anh của phái ta nên ta giao trọng trách cho các con. Thế nhưng ma giáo yêu nhân rất gian ác, giáo hoạt, các con mọi chuyện phải cẩn thận”.

Bốn người đồng thanh đáp: “Dạ”

Đạo Huyền cho bọn họ biết lần này còn có sự tham gia của đệ tử Thiên Âm tự và Phần Hương Cốc. Tiêu Dật Tài của Thông Thiên Phong cũng đã đi trước điều tra.

Sau đó Đạo Huyền gọi Lâm Phong đến và đưa cho hắn pháp bảo Lục Hợp Kính như là phần thưởng cho người chiến thắng Thất Mạch Hội Vô.

Bốn người bọn Lâm Phong bắt đầu ngự kiếm đi từ Thanh Vân Môn đến thành Hà Dương, cả quá trình đều bình thường không có chuyện gì xảy ra.

Tại thành Hà Dương, nhóm bốn người Lâm Phong nghỉ lại một đêm tại khách sạn Sơn Hải Uyển do Tề Hạo giới thiệu. Tại đây, Trương Tiểu Phàm đã gặp gỡ và làm quen với người con gái tên Bích Dao.

Sáng hôm sau, cả bọn tiếp tục ngự kiếm phi hành đến Không Tang Sơn, bọn họ phi hành khoảng chừng mười ngày thì đến nơi. Khi nhóm bốn người lên đến đỉnh núi thì trời đã nhá nhem tối, bọn họ loay hoay tìm hang động Vạn Bức như đã được miêu tả nhưng tìm mãi không thấy đâu. Lâm Phong biết một hồi sẽ có kịch vui nên dừng ba người họ lại và đưa cho Lục Tuyết Kỳ pháp bảo Lục Hợp Kính cùng khẩu quyết.

“Tề Huyên và tiểu Phàm hãy đứng cạnh Lục Sư tỷ sẽ được Lục Hợp Kính bảo vệ” Lâm Phong ôn tồn nói.

“Còn huynh thì sao, thất sư huynh” Trương Tiểu Phàm lo lắng hỏi.

“Tu vi của ta cao hơn mọi người nhiều, không cần quan tâm ta, một hồi sẽ có rất nhiều dơi đến đây, mọi người hãy cẩn thận” Lâm Phong cười đáp.

Bọn Lục Tuyết Kỳ nghe sẽ có dơi tấn công thì cũng âm thầm kinh hãi, nhanh chóng phát động Lục Hợp Kính lên bảo hộ.

Một đám mây đen vô cùng to lớn từ xa xa bay đến bọn Lâm Phong, khi định thần nhìn kỹ lại thì ra toàn là dơi, có đến khoảng hàng triệu con, bọn Lục Tuyết Kỳ âm thầm hít một ngụm khí lạnh, ai cũng hướng về Lâm Phong xem đối sách của hắn là gì.

Lâm Phong nhàn nhã rút ra Thái Dương Thần Kiếm, Thái Dương kiếm ra khỏi vỏ như là mặt trời ra khỏi mây. Cả vùng núi đều sáng lên như ban ngày bởi vì được thanh kiếm chiếu sáng. Những con dơi bắt đầu rít lên đau đớn, có lẽ bọn chúng rất sợ khi phải nhìn thấy ánh sáng, tuy nhiên hàng triệu con vẫn lao vào nhóm bốn người.

Lâm Phong chỉ kiếm vào lũ dơi, một lần sóng lửa từ mũi kiếm bay ra quét thẳng vào đàn dơi, chỉ trong tích tắc hàng triệu con dơi đã biến thành tro bụi, những con còn sống sót thì sợ hãi quay ngược trở lại.

Bọn Lục Tuyết Kỳ ngây người sợ hãi vì cảnh tượng vừa diễn ra.

“Lâm Tiểu Phong sư đệ tu vi quá cao thâm” Tề Hạo cảm khái nói.

Lục Tuyết Kỳ cũng trầm mặc không nói, ánh mắt quét nhìn Lâm Phong, trong đáy mắt xuất hiện một tia cảm kích.

“Thất sư huynh quá lợi hại” Trương Tiểu Phàm cũng nói theo.

Trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện bốn vết sáng bay thẳng tới hướng bốn người Lâm Phong, hai vết màu vàng, một trắng và một xanh. Bốn vết sáng đáp xuống trước mặt họ, xuất hiện thân ảnh của bốn người.

Lâm Phong nhìn qua là biết bọn đệ tử của Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc đã đến.

Bốn người mới đến thấy người thanh niên đứng trước mặt tay cầm một thanh thần binh sáng rực như mặt trời, phảng phất pháp lực khủng bố thì lấy làm kinh hãi, ban đầu bọn họ còn tưởng là Tru Tiên kiếm trong truyền thuyết.

“A di đà phật, thỉnh bốn vị thí chủ có phải là môn hạ Thanh Vân Môn” vị hòa thượng trẻ trung trắng trẻo tiến lên nói.

Lâm Phong cũng lên trước đáp lễ: “Đúng vậy, tại hạ là Lâm Tiểu Phong, thỉnh vấn chư vị là...”

“Tiểu tăng là Pháp Tướng ở Thiên Âm Tự, đây là sư đệ Pháp Thiện. Hai vị cạnh đây là đệ tử kiệt xuất của Phần Hương Cốc, Lý Tuân, Yến Hồng” vị hòa thượng trẻ tuổi cười hiền lành nói.

“Xin chào Lâm Tiểu Phong sư huynh, tại hạ Lý Tuân, Phần Hương Cốc, cửu ngưỡng đại danh đã lâu, hôm nay gặp mặt quả nhiên khí thế bất phàm”

“Xin chào Lâm Tiểu Phong sư huynh, muội là Yến Hồng, Phần Hương Cốc”

Hai người Lý Tuân và Yến Hồng biểu hiện rất cung kính với Lâm Phong.

“À, cửu ngưỡng đại danh Pháp Tướng sư huynh, Pháp Thiện sư huynh, Lý Tuân sư huynh, Yến Hồng sư muội. Nào, để ta dẫn kiến mấy vị sư huynh, sư tỷ của ta cho mọi người” Lâm Phong lễ độ đáp, giới thiệu bọn Tề Hạo với bọn họ.

“Lâm sư huynh, không biết trên tay huynh là thần binh pháp bảo gì mà cường đại như vậy, có thể cho tiểu đệ được biết một hai hay không?” Lý Tuân hướng Lâm Phong lễ phép nói.

Lâm Phong cười thần nhiên nói: “Thần binh này được tiểu đệ tìm thấy trong một lần lịch duyệt ở Nam Cương, được tiểu đệ đặt tên là Thái Dương kiếm, vừa nãy tiện tay đem ra để tiêu diệt đàn dơi hút máu đến tấn công”

“Thái Dương, tên nghe rất hay, quả thật là thần binh” Pháp Thiện hướng Lâm Phong cười nói.

“Khi này bọn ta cũng phát hiện đàn dơi bị làn sóng lửa tiêu diệt, thì ra là Lâm sư đệ đại phát thần uy. Không giấu gì sư đệ, hôm qua chúng ta cũng gặp phải đám dơi hút máu đó nhưng phải lui chạy vì bọn chúng quá nhiều” Pháp Tướng cười nói

Hai người Lý Tuấn và Yên Hồng cũng không giấu nổi ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Thái Dương thần kiêu.

“Pháp Tướng sư huynh đã đến đây nhiều ngày chắc đã biết vị trí của Vạn Bức Cổ Quật, xin sư huynh chỉ đường, chúng ta bây giờ sẽ lập tức đến đó” Lâm Phong hướng Pháp Tướng nói.

“Lâm sư đệ, hay là chúng ta hãy xuống núi trước đã, sáng sớm ngày mai lại lên núi thám thính tình hình” Pháp Tướng hướng Lâm Phong khuyên.

“Đúng vậy, bọn ta cũng không có pháp bảo nghịch thiên như Lâm huynh nên cần cẩn thận, và lại bọn huynh cũng vừa mới đến nên nghỉ một đêm lấy lại sức” Yên Hồng hướng Lâm Phong cười nói.

“Thôi được, vậy sáng hôm sau chúng ta sẽ đến Vạn Bức Cổ Quật” Lâm Phong vừa nói vừa dứt Thái Dương vào vò, bóng tối lại tiếp tục xâm lấn nhóm tám người.

Hôm sau, tám người lại lên đến Không Tang Sơn, đi thêm một chút đã tới Vạn Bức Cổ Quật.

“Chúng ta vào thôi” Lâm Phong tiến vào trong động và rút ra Thái Dương thần kiếm, trong phút chốc cả hang động đã được chiếu sáng tất cả góc ngách.

“Có pháp bảo của Lâm huynh đệ thật quá tốt” Pháp Tướng cảm khái đi theo sau.

Mọi người lúc này cũng đã chuẩn bị pháp bảo, Pháp Tướng té ra Luân Hồi châu, bọn Lục Tuyệt Kỳ cũng phát động Lục Hợp Kính bảo vệ làm mấy người Lý Tuấn hâm mộ không thôi.

Đi một hồi thì có một đám doi bay thẳng về phía Lâm Phong và cũng bị hấn tiện tay tru sát sạch sẽ.

Đi không biết bao lâu, cả nhóm phát hiện hang động phía trước chia ra hai hướng, ở giữa có khối bia đá to lớn, trên đó có bốn chữ “Thiên Đạo Ở Đây”. Tám người quyết định chia ra làm hai nhóm, Lâm Phong dẫn mấy người Lục Tuyệt Kỳ đi vào một hướng thông đạo.

Lâm Phong biết vào lúc này sẽ gặp tập kích nên hướng mọi người bảo cẩn thận.

“Ma giáo yêu nhân, dám dõ trò đánh lén, mau nhận lấy cái chết” Lâm Phong vừa nói vừa đánh ra những làn sóng lửa về phía trước, chỉ nghe xa xa phát ra những tiếng gào hét thê thảm rồi lại im bặt.

Cả ba tên Khương Lão Tam, Dã Cầu đạo nhân, Lưu Cảo chưa kịp làm gì thì đã bị làn sóng lửa đốt thành tro bụi.

Bọn Niên lão đại thấy tình cảnh đó sợ hết hồn, vội vã bỏ chạy theo hướng ngược lại.

“Bọn chúng đã bị ta giết ba tên, mau đuổi theo” Lâm Phong nói với mấy người Tề Hạo.

Lâm Phong dùng thần thức nghe ba tên ma giáo nói chuyện, biết một tên cũng có tên là Lâm Phong nên bắt giác mỉm cười. Tên Lâm Phong bên ma giáo cũng vừa chạy vừa phát ra Sơn Hà phiến chặn lại nhóm Lâm Phong truy đuổi.

Một cái núi to lớn hàng trăm trượng đè xuống Lâm Phong, Lâm Phong thấy thế cười nhạt, bỏ ra một kiếm, lập tức cái núi to lớn như làm bằng giấy bị đứt ra làm hai rồi từ từ tiêu biến. Nhóm Tề Hạo phía sau đã quen với những cảnh nghịch thiên của Lâm Phong nhưng lúc này cũng lấy làm kinh dị.

Thiếu phụ ma giáo thấy thế nói với Niên Lão đại: “lần này chúng ta gặp thứ dữ rồi, mau chạy”. Tuy nhiên tên Lâm Phong bên ma giáo vẫn chưa cam lòng, phát động Sơn Hà phiến, một cột nước khổng lồ từ dưới lòng đất trời lên, cuốn phăng hấn cùng tất cả mọi người.

“Muốn thoát khỏi ta à, nằm mơ” Lâm Phong đứng giữa dòng nước nhưng không hề bị ảnh hưởng gì, đánh ra ba kiếm vào ba tên ma giáo, lập tức ba người Niên Lão đại bị đốt thành tro cho dù là đang trong dòng nước lũ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Lưu Ba Sơn

Lâm Phong nhìn lại thì thấy Tề Hạo cùng Trương Tiểu Phàm bị cuốn đi đâu không biết chỉ thấy Lục Tuyệt Kỳ đang phiêu phù trên nước, trên tay vẫn nắm chặt Thiên Gia nhưng lúc này đã bất tỉnh. Hấn nhanh chóng bắt lấy Lục Tuyệt Kỳ và tiến về phía trước.

“Lại đến chỗ này, xem ra người dân trên hành tinh này bị ma thú, yêu quái giết hại không ít” Lâm Phong đang bế Lục Tuyệt Kỳ đứng tại Từ Linh Uyên, xung quanh hấn lại phiêu phù rất nhiều vong hồn. Lần trước tới đây hấn đã thu rất nhiều vong hồn vào thân quốc của hấn nhưng không ngờ mới có mấy năm mà nơi đây lại đầy rẫy vong hồn.

“Các vong linh tội nghiệp, các người không cần sợ nữa, đã có ta dẫn dắt các người, hãy tiến vào thần quốc của ta để hưởng hạnh phúc” Lâm Phong lại bắt đầu hướng dẫn các linh hồn tiến vào thần quốc của hắn. Trong phút chốc hàng triệu linh hồn lũ lượt tiến vào thần quốc, Lâm Phong cảm thấy thần lực của hắn lại từ từ tăng lên đáng kể vì dồi dào tín ngưỡng lực.

Một lúc sau Lục Tuyết Kỳ từ từ tỉnh lại, vừa mở mắt ra nàng đã thấy gương mặt anh tuấn của Lâm Phong đang quan tâm nhìn nàng.

“Đã tỉnh rồi à, Lục Sư tỷ” Lâm Phong vẻ mặt vui mừng nói.

Lục Tuyết Kỳ phát hiện nàng đang nằm trên đùi của Lâm Phong thì ngượng ngùng ngồi dậy, nàng nhìn quanh bốn phía lấy lại tinh thần rồi hỏi: “Chúng ta đang ở đâu vậy?”

“Nơi đây là Tử Linh Uyên, khi ta tỉnh lại ta thấy Lục Sư tỷ đang nằm bên bờ nước đằng kia nên ta mang Lục Sư tỷ đến đây” Lâm Phong bịa chuyện nói.

“Đa tạ người” Lục Tuyết Kỳ khẽ nói.

“Lục Sư tỷ không cần bận tâm” Lâm Phong cười khẳng khái nói.

Lục Tuyết Kỳ nhìn sang Thái Dương kiếm sáng rực đang cắm trên đất rồi nhìn sang Thiên Gia trên tay của mình thì mở miệng nói: “Thái Dương kiếm của người đúng là thần binh hơn hẳn Thiên Gia, Thái Cực Huyền Thanh Đạo của người tu luyện tới tầng thứ mấy rồi?”

Lâm Phong cũng bất ngờ với câu hỏi này nên cười nói: “Thượng Thanh Cảnh đỉnh phong, đại loại vậy”

“Người đúng là thiên tài ngàn năm có một của Thanh vân môn, từ nay đừng gọi ta là Lục sư tỷ nữa, hãy gọi Lục sư muội” Lục Tuyết Kỳ nói với vẻ lạnh lùng băng tuyết.

“Vâng được, Lục Tuyết Kỳ sư muội”

“Lâm Tiểu Phong sư huynh còn ngự kiếm được không” Lục Tuyết Kỳ hỏi.

“Vẫn được, để ta đỡ muội”

Hai người ngự kiếm đi về phía trước, đi được một hồi thì thấy ở đằng xa xuất hiện hình dáng của hai người nữ nhân và năm nam nhân mặc áo bào vàng.

“Là đám người ở trong khách sạn” Lục Tuyết Kỳ đã nhận ra họ. Lâm Phong thì nhìn qua đã biết họ là Bích Dao và U Cơ của Quý Vương Tông.

“Bích Dao, pháp bảo của người thanh niên này không bình thường đâu, chúng ta phải cẩn thận” người nữ nhân mang mạng che mặt kéo tay người thiếu nữ nói.

“Chưa thử làm sao biết chứ” người thiếu nữ vừa nói vừa đánh ra đóa tiên hoa màu trắng về phía Lâm Phong.

Lâm Phong cười nhạt, đưa tay ra bắt lấy luôn đóa kỳ hoa màu trắng.

Người thiếu nữ sợ hết hồn, lập tức la lên: “Đồ vô lại, mau trả lại ta kỳ hoa”

Lâm Phong cũng không muốn nói nhiều với cô gái này, thầy trả lại đóa kỳ hoa cho cô gái.

“Đạo hữu tu vi bất phạm, không biết xưng hô thế nào” U Cơ hướng Lâm Phong nói.

“Tại hạ Lâm Tiểu Phong, đệ tử Đại Trúc Phong” Lâm Phong cười nói.

“Thanh Vân Môn đúng là nhân tài vô số” nói xong U Cơ kéo Bích Dao lùi lại, năm người sau lưng nàng lập tức tiến lên bao vây lấy Lâm Phong.

Năm người mặc áo vàng vừa tính động thủ thì trên mặt biển Vô tình hải sau lưng họ bỗng âm âm nổi sóng, từng cơn sóng to hàng chục trượng đánh vào bờ.

Khi mọi người định thần nhìn trên mặt biển tối đen thì thấy có hai ngọn đèn rất lớn, ở chính giữa có hai lỗ hổng đen ngòm.

“Là rắn, là rắn, đó là Hắc Thủy Huyền Xà” U Cơ run lên sợ hãi.

“Không phải con ma thú này một ngàn năm trước ở phía Tây Đại Chiếu Trạch đã bị Hoàng Đế giết chết rồi sao?” Bích Dao kinh hãi hỏi.

“Ta cũng không biết thế nào, Bích Dao, Hắc Thủy Huyền Xà là ma thú từ thời thượng cổ, hung hãn vô cùng, trừ khắc tinh là Hoàng Đế ra thì không gì loại trừ nó được, chúng ta rút lui mau” U Cơ nói.

Lục Tuyết Kỳ ở sau lưng Lâm Phong lúc này cũng nhận ra con rắn ở dưới biển, tuy sợ hãi nhưng nàng vẫn bình tĩnh nói: “Chúng ta làm gì đây?”

“Cứ đứng yên, nếu động đây nó sẽ tấn công” Lâm Phong nhàn nhạt đáp.

Con rắn khổng lồ từ từ tiến đến gần hơn, chỉ cái đầu nó nhô lên thôi đã cao cả trăm mét, đang giương cặp mắt to lớn nhìn xuống bọn họ. Có thể vì cảm thấy được Thái Dương kiếm sáng rực nên cái đuôi nó bỗng nhiên co lại rồi quất mạnh về hướng Lâm Phong.

Một con sóng cao hàng trăm mét đánh thẳng đến nhóm người Lâm Phong và U Cơ. Lâm Phong thấy vậy ôm lấy Lục Tuyết Kỳ bay vút lên cao nhanh một cách kỳ dị, nhóm người U Cơ cũng bay lên nhưng không thoát khỏi bức tường nước, bị đánh cho tơi tả. Bích Dao không cẩn thận sắp bị cái đuôi khủng bố của Hắc Thủy Huyền Xà đánh trúng thì U Cơ đánh ra pháp bảo cứu lấy, trong miệng hô lớn: “Bích Dao, chạy nhanh lên”. Nói xong lời ấy thân ảnh của U Cơ cũng bị nhấn chìm trong con sóng thứ hai đánh tới.

Bích Dao sắc mặt trắng bệch hướng chạy về phía Tử Linh Uyên tối tăm.

Con Hắc Thủy Huyền Xà tức khí vì quất đuôi mấy lần nhưng không thể đánh trúng được Lâm Phong nên càng lồng lộn tạo thêm giông tố. Lục Tuyết Kỳ lúc này sắc mặt đã trắng bệch, nàng cũng không thể tưởng tượng được tại sao Lâm Phong có thể nhanh một cách khủng bố như vậy.

“Rắn con, muốn quậy thật hả” Lâm Phong âm thầm cười, lập tức thả ra một luồng tinh thần lực đánh đến đỉnh đầu của Hắc Thủy Huyền Xà.

Con Hắc Thủy Huyền Xà bỗng nhiên rú lên rồi lẫn lộn dữ dội làm cho khu vực biển xung quanh nó xảy ra từng trận giông bão khủng bố.

“Từ nay ngươi sẽ là thú nuôi của ta, ta đặt tên cho ngươi là Tiểu Hắc” Lâm Phong âm thầm truyền âm cho Hắc Thủy Huyền Xà.

Hắc Thủy Huyền Xà từ từ bình tĩnh trở lại, nó giương cặp mắt to lớn nhìn về phía Lâm Phong, miệng phun phì phì cái lưỡi đỏ lôm.

“Cảm ơn chủ nhân ban tên”

“Tốt, bây giờ ngươi hãy xử lý năm tên mặc áo bào vàng kia rồi đi đâu đó tùy ý ngươi, ta sẽ triệu hồi ngươi sau” Lâm Phong âm thầm truyền âm cho Hắc Thủy Huyền Xà.

“Thuộc hạ tuân mệnh” Hắc Thủy Huyền Xà lập tức quay cái đầu to lớn hướng về phía năm tên áo bào vàng của Quý Vương Tông rồi nhào tới tấn công.

Năm tên áo bào vàng và U Cơ vô cùng kinh hoảng, lập tức chia nhau ra chạy tán loạn.

“Chúng ta đi khỏi đây thôi” Lâm Phong hướng Lục Tuyết Kỳ nói, sáu đó cả hai cùng ngự kiếm bay ra khỏi Vô Tình Hải.

Một lát sau, cả hai đã bay ra khỏi Vạn Bức Cổ Quật. Bọn Tề Hạo và Pháp Tướng lúc này cũng đang đứng trước cửa hang động chờ đợi.

“Ah, bọn họ ra rồi” Yên Hồng vui mừng nói.

“Lâm Tiểu Phong sư đệ và Lục Tuyết Kỳ sư muội, hai người không việc gì, thật tốt quá” Tề Hạo vui mừng bước đến nói.

“Cảm ơn Tề huynh đã quan tâm, gặp lại mọi người thật tốt... à, tiểu Phàm không cùng đi với Tề huynh à?” Lâm Phong ôn tồn nói.

“Lúc đó ta bị nước cuốn trôi đi, khi tỉnh lại đã không thấy mọi người đâu cả, ta đành phải đi ngược lại thì gặp nhóm Pháp Tướng sư huynh, từ lúc đó tới giờ ta chưa từng gặp lại tiểu Phàm sư đệ” Tề Hạo thành thật nói.

“Vậy là tiểu Phàm vẫn còn ở trong hang động, chúng ta phải vào tìm lại đệ ấy” Lục Tuyết Kỳ lên tiếng.

Thế là cả nhóm liên tục vào hang động tìm kiếm Trương Tiểu Phàm, qua mấy ngày tìm kiếm rốt cục vẫn không phát hiện được tung tích cho nên mọi người quyết định quay về môn phái của mình.

Lâm Phong thì biết quá rõ Trương Tiểu Phàm đang cùng Bích Dao ở Tích Huyết Động nhưng hắn cũng không muốn phá mối cơ duyên của tiểu Phàm nên không hề nói lời nào, cứ để mọi chuyện tuần tự xảy ra.

Về đến Thanh Vân Môn, Lâm Phong kể rõ sự tình xảy ra ở Không Tang Sơn, Vạn Bức Cổ Quật cho Đạo Huyền chân nhân và thông báo Trương Tiểu Phàm đã mất tích. Mọi người ở Đại Trúc Phong vô cùng lo lắng cho tiểu Phàm nhưng cũng không thể làm được gì.

Vài tháng sau, Đạo Huyền được mật báo là Ma giáo đang tụ tập tại Lưu Ba Sơn ngoài Đông hải nên đã liên lạc với Thiên Âm tự và Phần Hương Cốc cùng tập hợp ở Lưu Ba Sơn để thương nghị, lần hạ sơn này Đạo Huyền chân nhân cho triệu tập tinh anh đệ tử của bốn chi mạnh nhất Thanh Vân Môn là Long Thủ Phong, Triều Dương Phong, Đại Trúc Phong và Tiểu Trúc Phong, ngoài ra còn có Thương Tùng Đạo nhân, Điền Bất Dịch và một số vị trưởng lão khác.

Tại Lưu Ba Sơn, Đông hải.

“Thất sư đệ, Đại sư huynh và Điền sư muội đã tìm thấy Bát sư đệ rồi” Hà Đại Trí vẻ mặt vui mừng chạy đến báo cho Lâm Phong biết.

“Đã tìm được tiểu Phàm rồi à, thật là tốt quá” Lâm Phong vui mừng nói.

“Tiểu Phong, muội đã tìm thấy tiểu Phàm rồi, huynh thấy muội có lợi hại không” Điền Linh Nhi nhí nhảnh chạy đến nắm lấy tay của Lâm Phong cười nói.

“Linh Nhi là giỏi nhất” Lâm Phong cũng cười nói.

Lâm Phong cảm giác một luồng sát khí ập đến, hẩn nhìn lại thì thấy đó là Trương Tiểu Phàm, ánh mắt đầy lệ khí đang nhìn hẩn và Điền Linh Nhi. Lâm Phong phát hiện ra trên Phệ Hồn Bồng mà Trương Tiểu Phàm cầm trên tay có một tàn hồn đang quán lấy, tàn hồn này đang ra sức ăn mòn tâm trí của Trương Tiểu Phàm.

Lâm Phong cười thầm, nếu hẩn đoán không lầm thì tàn hồn này là của Hắc Tâm Lão nhân, lão quỷ này chỉ còn lại một tàn hồn nhưng muốn thôn phệ tâm trí của tiểu Phàm để đoạt xá trọng sinh.

“Ngươi không gặp may rồi, Hắc Tâm Lão nhân”

Lâm Phong lập tức thả ra một luồng tinh thần lực, đánh lên tàn hồn đang quán lấy Phệ hồn bồng, trong phút chốc tàn hồn đã bị tiêu diệt sạch sẽ, Phệ hồn bồng cũng được thanh tẩy không còn một chút tà khí nào.

“Tiểu Phàm, đệ không việc gì chứ” Lâm Phong vỗ vai Trương Tiểu Phàm nói.

“Cám ơn Thất sư huynh quan tâm, đệ không sao cả” Trương Tiểu Phàm cũng từ từ thanh tỉnh trở lại.

“Vậy thì tốt, đệ mau bái kiến Sư phụ và sư mẫu, hai người bọn họ rất lo lắng cho đệ đó” Lâm Phong vui vẻ nói.

“Dạ đệ biết rồi” Trương Tiểu Phàm vâng dạ sau đó chạy về hướng hai vợ chồng Điền Bất Dịch đang ở.

Các môn phái chính đạo đều đã tập trung tại Lưu Ba Sơn được nửa tháng nhưng vẫn chưa phát hiện hành tung của Ma giáo. Mọi người đều đang không biết bọn Ma giáo đang có âm mưu quỷ kế gì trong bóng tối.

“Tiểu Phong, chúng ta đi ra ngoài thám thính đi, ở trong hang động hoài buồn bức chết đi được” Điền Linh Nhi kéo tay Lâm Phong nũng nịu nói, vẻ mặt xinh đẹp vô cùng.

“Cũng được, nhưng muội nhớ phải luôn ở bên cạnh ta, không được chạy loạn có biết không?” Lâm Phong cười nói.

Điền Linh Nhi thích chí, hồng quang lóe lên, cười Hồ Phách Chu Lăng bay vọt vào trong khu rừng sâu. Lâm Phong thấy vậy thì liền bay theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Cấp độ Chân Tiên trong truyền thuyết

Cánh rừng trên đỉnh núi này vô cùng rậm rạp, chỗ nào cũng là những cây cổ thụ to lớn, dưới mặt đất chằng chịt cây bụi, không hề có lối đi.

Cả hai người bay một hồi lâu thì phát hiện một hang động, khi hai người tiến vào hang động thám thính thì có một đám người Ma giáo cũng hướng hang động tiến vào, Lâm Phong và Điền Linh Nhi vội ẩn thân vào trong hang động để quan sát tình hình.

Lắng nghe một hồi, Lâm Phong biết được người đang nói chuyện là Tiêu Dật Tài và Bích Dao của Quỷ Vương Tông. Tiêu Dật Tài là do Thanh Vân Môn cài vào nên lúc này ra sức ly gián, tạo nên nghi ngờ cho các môn phái ma giáo. Tuy nhiên, Tiêu Dật Tài nhanh chóng bị Quỷ Vương Tông chủ ẩn thân gần đó vạch trần thân phận.

Tiêu Dật Tài vội rút ra bảo kiếm tấn công Bích Dao.

“Ồ, Thất Tinh kiếm, ngươi là đệ tử Thanh Vân Môn à” Quỷ Vương Tông Chủ cười nói.

Tiêu Dật Tài cùng Bích Dao giao thủ hồi lâu bất phân thắng bại, Bích Dao thấy vậy vội tể ra Hợp Hoan Linh, Hợp Hoan Linh nhanh chóng bay lên, phát ra những tiếng đinh đương.

Tiêu Dật Tài lập tức như bị câu dẫn lấy hồn phách, đôi mắt thất thần đờ đẫn. Bích Dao tranh thủ cơ hội đánh xuống đỉnh đầu Tiêu Dật Tài.

Lâm Phong thấy vậy lập tức đánh ra một kiếm, một làn sóng lửa bay thẳng về phía Bích Dao.

“Dao nhi, cẩn thận” Quỷ Vương Tông chủ vội kéo Bích Dao quay trở về. Làn sóng lửa không đánh trúng mục tiêu bay thẳng đến cánh rừng trước mặt, chỉ trong phút chốc cả cánh rừng đã bị làn sóng lửa san phẳng.

Quỷ Vương Tông chủ và Bích Dao nhìn thấy cảnh tượng trên âm thầm hít một ngụm khí lạnh.

“Xin hỏi các hạ cao tính đại danh” Quý Vương Tông chủ cung kính hướng Lâm Phong nói.

“Tại hạ Lâm Tiểu Phong, Đại Trúc Phong, Thanh Vân Môn” Lâm Phong từ từ đi ra khỏi sơn động.

“Lâm sư đệ, Điền sư muội, hai người hãy cẩn thận, người này đạo pháp cao thâm” Tiêu Dật Tài cũng vô cùng ngạc nhiên trước màn tấn công của Lâm Phong nhưng vẫn nhắc nhở.

“Tiêu Dật Tài sư huynh không cần lo lắng, huynh đã bị thương, hãy lui xuống để Linh Nhi chăm sóc, đệ sẽ giải quyết hai người này” Lâm Phong cười nói.

“Thật không ngờ Thanh Vân Môn lại xuất hiện cao thủ như Lâm huynh đệ đây, tuy nhiên muốn giữ chân chúng ta cũng không phải dễ đâu” Quý Vương Tông chủ cảm khái nói.

“Cảm ơn Quý Vương Tông Chủ quá khen, xin đắc tội” Lâm Phong lễ độ nói, sau đó đánh ra một kiếm, một làn sóng lửa đánh đến Quý Vương Tông chủ với tốc độ nhanh khủng khiếp. Quý Vương Tông chủ vội vã té ra pháp bảo Phục Long Đỉnh đón đỡ, một vòng phòng hộ màu đỏ bao lấy toàn bộ Quý Vương Tông chủ và Bích Dao.

“Keng keng” từng tiếng đinh tai nhức óc phát ra khi làn sóng lửa đánh vào vòng phòng hộ màu đỏ, Quý Vương Tông chủ càng ngày càng bị làn sóng lửa ép lùi về phía sau từng bước nặng nề, dấu chân in hằn sâu dưới mặt đất.

“Ầm” vòng phòng hộ màu đỏ bị đánh tan thành ngàn mảnh nhỏ, Quý Vương Tông chủ và Bích Dao bị đánh văng thẳng vào khu rừng rậm rạp phía trước, một lúc sau không thấy động tĩnh gì nữa, chắc Quý Vương cùng Bích Dao đã chạy thoát thân.

Tiêu Dật Tài và Điền Linh Nhi ngây người như phỗng khi nhìn thấy cảnh tượng trên.

“Lâm Sư đệ thật là thần thông siêu phàm” Tiêu Dật Tài vẫn chưa hết ngẩn ngơ nói.

“Tiểu Phong, huynh thật là lợi hại, Quý Vương Tông chủ kia bị huynh hạ chỉ trong một đòn” Điền Linh Nhi nhí nhảnh chạy lại nắm tay Lâm Phong nói.

“Không có gì, chúng ta đi về môn phái thôi” Lâm Phong cười nói.

Tin tức Lâm Phong hạ Quý Vương Tông chủ chỉ trong một đòn đánh nhanh chóng được lan truyền rộng rãi khắp các môn phái chính đạo, có người tin tưởng nhưng cũng có người cười nhạo không tin. Mọi người bàn tán với nhau về pháp bảo Thái Dương thần kiếm của Lâm Phong, cho rằng đây là Thần binh mạnh nhất chỉ đứng sau Tru Tiên Cổ kiếm mà thôi. Chẳng mấy chốc, Lâm Tiểu Phong đã trở thành nhân vật đứng đầu trong lòng các đệ tử môn phái chính đạo.

Vài ngày sau, Ma giáo lại rục rịch xuất hiện, lần này Hấp Huyết Lão Yêu dẫn theo tùy tùng tấn công vào Đại Trúc Phong để trả thù cho đệ tử của hắn là Khương Lão Tam bị Lâm Phong giết chết.

“Ngươi là Hấp Huyết Lão yêu?” Lâm Phong cười hỏi.

“Ngươi là tên hồn đần đã giết đồ đệ của ta, ta sẽ hút sạch máu của ngươi để tế điện cho hắn” Hấp Huyết Lão yêu điên cuồng nói, lập tức lão vùng lên pháp bảo đầu lâu, triệu hồi ra năm tên quỷ vật khủng khiếp tấn công lấy Lâm Phong.

“Làm được rồi hãy nói nhé” Lâm Phong cười rút ra Thái Dương thần kiếm, thanh kiếm sáng rực tỏa ánh sáng đánh lùi màn đêm tối tăm. Năm tên quỷ vật khủng khiếp bị ánh sáng ấy chiếu vào lập tức hủ lên thâm thiết rồi tan thành tro bụi.

Hấp Huyết Lão yêu lấy làm ngạc nhiên, vội bất pháp quyết, từ trong hai hốc mắt của pháp bảo đầu lâu bắn ra hai luồng huyết quang đánh nhanh đến Lâm Phong.

Lâm Phong nhàn nhã đánh ra một kiếm, một làn sóng lửa bay ra với tốc độ khủng khiếp quét thẳng vào hai luồng huyết quang, hai luồng huyết quang nhanh chóng tan biến không còn tung tích, làn sóng lửa bỗng nhiên chuyển hướng đánh thẳng xuống Hấp Huyết Lão yêu lúc này đang há hốc mồm.

Hấp Huyết Lão yêu vội vã té ra pháp bảo hình đầu lâu, một vòng phòng hộ màu đỏ như máu nhanh chóng xuất hiện chắn trước người lão. Làn sóng lửa chạm vào vòng phòng hộ làm vang lên tiếng keng keng, vòng phòng hộ nhanh chóng bị đánh tan thành từng mảnh, làn sóng lửa vẫn còn dư lực đánh thẳng lên người Hấp Huyết Lão yêu.

Hấp Huyết Lão yêu chỉ kịp rú lên một tiếng thì cơ thể đã bị đứt thành hai đoạn.

Nhóm tùy tùng đi theo Hấp Huyết Lão Yêu sợ hãi trốn chạy nhưng cũng không thoát được làn sóng lửa của kiếm Lâm Phong.

Lúc này Điền Bất Dịch, Tô Như, Thương Tùng Đạo Nhân, đệ tử Thanh Vân Môn và các môn phái chính đạo khác cũng vừa chạy đến.

“Hấp Huyết Lão yêu đã bị con giết rồi à” Điền Bất Dịch ngạc nhiên nhìn xác Hấp Huyết Lão yêu nằm dưới đất.

“Vâng sư Phụ” Lâm Phong ôn tồn nói.

Mọi người còn đang ngẩn người trước tình cảnh trên thì phía xa đối diện xuất hiện một số thân ảnh của phía Ma giáo.

“Chúng ta đã đến chậm một bước, Hấp Huyết huynh đã bị giết rồi” Bạch Độc tử hung hăng nói.

“Thật không thể tin được, Hấp Huyết huynh đệ sao lại bị giết dễ như vậy” Đoan Mộc Lão tổ gương mặt ngạc nhiên nói.

“Phái Thanh Vân Môn xuất hiện một cao thủ, đạo hạnh cao cường, hẳn là tên đang cầm thanh kiếm sáng rực đó đây, ta tin cái chết của Hấp Huyết Lão Tổ là do y làm ra” Quỷ Vương âm trầm nói.

“Thật không ngờ Thanh Vân Môn lại xuất hiện một kỳ tài như vậy, người này khí thế còn hơn tên Vạn Kiếm Nhất năm đó” thánh sứ Thanh Long ôn tồn nói.

Ở bên chính đạo, Thương Tùng Đạo Nhân và Điền Bất Dịch lúc này đã nhìn ra bọn người Ma giáo, lạnh lùng nói: “Tốt lắm, mấy lão già các ngươi đều lần lượt xuất thế”

“Thương Tùng cầu đạo, còn nhớ ông nội nhà mi không” Bạch Độc tử hung hăng cười nói.

“Yêu nghiệt, còn nhớ nhất chém năm xưa không” Thương Tùng Đạo nhân cười lạnh nói.

“Tốt, tốt, ta sao quên được, lưỡi kiếm này cũng sẽ cắm vào thân mày, hừ hừ” Bạch Độc tử tay xoa xoa ngực nói.

“Vạn kiếm nhất cầu tặc có đến không?” Đoan Mộc Lão tổ thét lên.

“Vạn sư huynh đã vắng lai tiền cảnh, chỉ có lũ yêu ma các ngươi vẫn còn ở đây điên cuồng gào hét” Điền Bất Dịch ôn tồn nói.

“Hắn đã chết rồi à?” Đoan Mộc Lão tổ ngạc nhiên hỏi

Thấy mọi người bên chính đạo không trả lời, hắn cười to nói:

“Thật không ngờ gã cầu tặc lại chết dễ dàng như vậy, ha ha ha”

“Vạn sư bá đã mất nhưng chúng đệ tử Thanh Vân Môn chúng ta dư sức tiêu diệt bọn Ma giáo các ngươi” Lâm Phong âm thầm lớn tiếng nói.

Tất cả mọi người cả chính đạo lẫn ma giáo đều nhìn về phía Lâm Phong, chỉ thấy một thanh niên anh tuấn tay cầm một thanh kiếm sáng rực như mặt trời, đang ngạo nghễ đứng đó như không có gì có thể ảnh hưởng đến.

“Thằng nhãi con, ngươi có phải là người đã giết chết Hấp Huyết huynh hay không?” Bạch Độc tử tức giận nói.

“Phải thì sao” Lâm Phong thản nhiên đáp.

“Thằng nhãi con, chịu chết đi” Bạch Độc tử phi thân lên đánh xuống đỉnh đầu Lâm Phong.

Quỷ Vương thấy vậy thì hét lên: “Bách Độc đạo huynh, không được khinh suất”

Lâm Phong thấy vậy đánh ra một kiếm, một làn sóng lửa nhanh như tia chớp đánh lên người của Bạch Độc tử, Bạch Độc tử cũng chỉ kịp la lên một tiếng thì toàn thân đã bị cháy thành tro bụi.

Mọi người quan sát cảnh tượng trên âm thầm hít một ngụm khí lạnh.

“Thật nhanh không thể tưởng tượng được, nếu là ta trong tình cảnh đó cũng không đỡ được” Thanh Long cảm khái nói.

“Đoan Mộc Lão tổ, bây giờ thì tới ngươi” Lâm Phong quơ kiếm chỉ về phía Đoan Mộc Lão tổ.

“Thằng nhãi, tiếp chiêu” Đoan Mộc Lão tổ tức giận té ra pháp bảo đánh về phía Lâm Phong như gió lốc.

“Chỉ có như vậy thôi à” Lâm Phong cười rồi đánh ra một kiếm, làn sóng lửa nhanh như tia chớp đánh lên pháp bảo của Đoan Mộc Lão tổ, trong phút chốc pháp bảo của Đoan Mộc Lão tổ đã bị tan thành mảnh nhỏ, làn sóng lửa bỗng đổi hướng đánh xuống Đoan Mộc Lão tổ đang võ cùng kinh hãi.

Đoan Mộc Lão tổ chưa kịp tạo vòng phòng ngự thì làn sóng lửa đã xuyên qua người lão, lão la lên một tiếng rồi cháy thành tro bụi.

Mọi việc xảy ra chỉ trong chớp mắt, khi mọi người còn đang ngỡ ngàng thì Đoan Mộc Lão tổ đã bị giết chết.

“Thanh Long, tới phiên ngươi” Lâm Phong chỉ kiếm về phía thánh sứ Thanh Long đang đứng, cười nói.

“Từ mấy trăm năm nay ta chưa bao giờ thấy một người mạnh không tưởng như ngươi, có lẽ ngươi đã đạt cấp độ tiên cảnh trong truyền thuyết. Rất tốt, thánh sứ Thanh Long ta lại há sợ hãi hay sao” Thanh Long cười ngạo nghễ té ra pháp bảo Càn Khôn Thanh Quan Giới đánh thẳng đến Lâm Phong với tốc độ vô cùng nhanh.

Lâm Phong không nói gì chỉ đánh ra một kiếm, làn sóng lửa nhanh như tia chớp đánh thẳng đến Càn Khôn Thanh Quan Giới.

“Keng” Càn Khôn Thanh Quan Giới bị đánh bay trở về, làn sóng lửa đổi hướng đánh thẳng xuống đầu Thanh Long.

Thanh Long nhanh chóng bắt quyết, một vòng phòng ngự màu xanh bao kín lấy hắn. Từng tiếng keng kết phát ra khi làn sóng lửa va chạm vòng phòng ngự, Thanh Long nhanh chóng bị ép lui về phía sau, vòng phòng ngự cũng từ từ nứt rạn.

“Ầm” vòng phòng ngự màu xanh bị đánh nát thành từng mảnh, làn sóng lửa vẫn còn dư lực đánh thẳng lên người Thanh Long. Càn Khôn Thanh Quan Giới không biết từ lúc nào đã chắn trước người hắn chờ đợi làn sóng lửa đánh tới.

“Ầm” Càn Khôn Thanh Quan Giới đã bị làn sóng lửa chặt làm đôi, quang mang tiêu tán rớt xuống dưới đất, Thanh Long thì bị đánh bay về phía sau, Quý Vương nhanh chóng đỡ được.

“Chúng ta đi mau” Quý Vương âm trầm nói, sau đó hình ảnh tiêu tán, hai thân ảnh đã biến mất không thấy.

“Ta cho các ngươi đi chưa? để tay lại” Lâm Phong cười đánh ra một kiếm, làn sóng lửa đánh thẳng lên không trung với tốc độ ánh sáng.

“Ah” trên không trung bỗng phát ra tiếng kêu đau đớn, một lúc sau một cánh tay xuất hiện dưới mặt đất, theo như trang phục thì là của Thanh Long.

Hàng ngàn đệ tử ma giáo thấy thủ lĩnh đã bị thua thì vội vã té lên pháp bảo chạy tán loạn, tuy nhiên vẫn không thoát được những làn sóng lửa từ Thái Dương kiếm của Lâm Phong, tất cả đều bị cháy thành tro bụi.

Các đệ tử môn phái chính đạo quan sát cảnh tượng trên đều kinh hãi bội phần, ánh mắt của họ giờ đây nhìn Lâm Phong cũng giống như nhìn thấy thần linh vậy.

“Lâm Tiểu Phong, Lâm Tiểu Phong, Lâm Tiểu Phong, Lâm Tiểu Phong, Lâm Tiểu Phong...” các đệ tử chính đạo hò reo tên của Lâm Phong, trận chiến hôm nay phe chính đạo đã giành chiến thắng một cách vẻ vang.

Thương Tùng Đạo nhân nhìn Lâm Phong, ánh mắt lão đầy phức tạp.

“Điền sư đệ, chúc mừng đệ”

“Cảm ơn Thương Tùng sư huynh” Điền Bất Dịch vui vẻ nói.

Lâm Phong lúc này đang dùng thần thức kiểm tra vạn dặm xung quanh đây, hắn biết rằng thần thú Quỷ Ngưu đã xuất thế và hiện vẫn an toàn, kế hoạch săn bắt Quỷ Ngưu của Quỷ Vương Tông đã không xảy ra. Lâm Phong nghĩ có thể vì sự có mặt của hắn đã làm thay đổi kế hoạch của Quỷ Vương Tông chủ, vì thế diễn biến tiếp theo cũng đã không còn giống như nội dung vở kịch, Trương Tiểu Phàm sẽ không bị bắt tội vì tu luyện Đại Phạm Bát Nhã, đột tập kích của Ma giáo vào Thanh Vân Môn và Tru tiên kiếm xuất thế cũng ít khả năng xảy ra.

“Thương Tùng sư bá, tiểu đệ có chuyện muốn thưa riêng với sư bá” Lâm Phong âm thầm truyền âm cho Thương Tùng Đạo nhân.

Thương Tùng Đạo nhân kinh dị nhìn về phía Lâm Phong nhưng không nói lời nào. Lâm Phong mỉm cười và gật đầu với gã.

“Thương Tùng Sư bá, thật ra Vạn Kiếm Nhất sư bá vẫn còn sống, hiện người đang ở tại Tổ Sư Từ Đường. Chuyện này hiện chỉ có Đạo Huyền chân nhân và tiểu đệ biết thôi, tiểu đệ vì may mắn nên biết được, Thương Tùng Sư bá có thể kiểm tra nếu không tin tưởng tiểu đệ” Lâm Phong tiếp tục truyền âm.

Thương Tùng Đạo nhân nghe Lâm Phong nói thì vô cùng kinh hãi, gương mặt phút chốc trắng bệch. Điền Bất Dịch đứng cạnh Thương Tùng Đạo nhân thấy y có biểu hiện lạ thì ngạc nhiên hỏi: “Thương Tùng Sư huynh, huynh sắc mặt không được tốt lắm”

“Ta không sao, mọi chuyện ở đây cũng đã được định đoạt, chúng ta nên nhanh chóng quay về Thanh Vân Môn thì hơn” Thương Tùng Đạo nhân ôn tồn nói.

“Thương Tùng Sư huynh nói cũng phải” Điền Bất Dịch đồng ý nói.

Mọi người Thanh Vân Môn bắt đầu quay trở lại môn phái, các đệ tử ai cũng đều cảm thấy rất hứng thú vì lần hạ sơn này của bọn họ đã thành công ngoài mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Vô Cực Thiên Tôn

Tại một ngôi nhà lớn tại thành Hà Dương, Quý Vương cùng Thanh Long từ từ bước vào, trong nhà lập tức có người cung kính ra đón, mời họ đi thẳng vào bên trong.

“Long huynh, vết thương của huynh thế nào rồi?” Quý Vương quan tâm hỏi Thanh Long.

“Cám ơn Tông chủ, đã đỡ hơn rồi!” Thanh Long ôn tồn nói, tay trái của hắn bây giờ chỉ còn lại ống tay áo phất phơ.

“Tên đó rõ ràng đạo hạnh xa xa trên ta và huynh, vì vậy huynh không cần nóng lòng trả thù làm gì, chúng ta sẽ bàn bạc kế hoạch cụ thể!” Quý Vương nói.

“Vâng, Thanh Long đã biết, vào lúc đó rõ ràng tên đó có thể dễ dàng giết ta nhưng không hiểu tại sao hắn chỉ chặt ta một cánh tay!” Thanh Long cảm khái nói.

“Huynh cũng không cần suy nghĩ nhiều, chỉ biết là thù này chúng ta sẽ đòi lại!” Quý Vương trầm ngâm nói.

Hai người nhanh chóng tiến vào một căn phòng, trước cửa phòng đứng tám người mặc y phục màu vàng hung, tám người này thấy Quý Vương đi tới thì cúi lưng hành lễ, Quý Vương cũng gật đầu đáp lễ rồi tiến thẳng vào phòng.

Trong phòng đang ngồi bốn người, nghe tiếng bước chân của Quý Vương đi vào thì một người lên tiếng.

“Ngươi đến rồi à?” một lão già tóc trắng như tuyết cười nói.

“Độc Thần lão tiên bối, lâu quá không gặp, lão tiên bối vẫn mạnh khỏe chứ?” Quý Vương lễ độ nói.

“Ta đã già, trở thành vô dụng rồi!” lão già Độc Thần cười nói.

“Xin chào Ngọc Dương Tử đạo hữu, Tam Diệu Tiên Tử đạo hữu, Quý Vương xin hữu lễ!” Quý Vương hướng hai người chào hỏi.

“Xin chào Quý Vương tông chủ!” Ngọc Dương Tử và Tam Diệu Tiên Tử cũng chào đáp lễ.

“Quý Vương tông chủ, Thanh Long thánh sứ, mời dùng trà!” người thanh niên đứng cạnh Độc Thần bưng trà qua mời.

“Vị này là...” Quý Vương hỏi lão Độc Thần.

“Hắn là Tần Vô Viêm, đệ tử cuối cùng của ta. Vô Viêm, mau chào hai vị tiên bối, họ là những nhân vật lừng lẫy trong thánh giáo chúng ta đó!” Lão Độc Thần nói.

“Tham kiến Tông chủ, Thánh sứ, vừa rồi tại hạ có thất lễ, mong hai vị lượng thứ!” Tần Vô Viêm nhẹ giọng hướng hai người Quý Vương nói.

“Vị tiểu huynh đệ này có thể vào dưới trướng của Độc Thần tiên bối, tiền đồ thật vô lượng đây!” Thanh Long cười nói.

“Thằng nhỏ này còn kém lắm. Thôi, chúng ta vào chuyện chính đi, tình hình là Hấp Huyết lão tổ, Bách Độc Tử, Đoan Mộc Lão tổ cùng hàng ngàn đệ tử Thánh giáo đã bị bọn chính phái giết chết toàn bộ ở Lư Ba Sơn, Quý Vương, chuyện này là thế nào?, ngươi có thể cho chúng ta tận tường không?” Lão Độc Thần hướng Quý Vương nói.

Quý Vương sắc mặt bỗng trầm ngâm, bắt đầu kể rõ sự tình đã trải qua ở Lư Ba Sơn.

“Không thể ngờ Thanh Vân Môn lại xuất hiện cao thủ ghê gớm như vậy, đại sự báo thù của chúng ta chắc phải tính lại!” Lão Độc Thần cảm khái nói.

“Đúng vậy, phải tính toán kỹ, không thể để các đệ tử Thánh giáo của chúng ta tổn thất một cách vô ích!” Ngọc Dương Tử nói theo.

Mọi người trong phòng bắt đầu trầm mặc, không ai nói lời nào.

“Lão phu thật sự thất vọng về đám hậu bối các ngươi!” một tiếng nói trầm đục vang lên trong căn phòng. Ở một chỗ trong căn phòng đối diện với bốn người bỗng nhiên xuất hiện thân ảnh một lão già râu tóc bạc phơ, mặc áo bào màu đen, đặc biệt là trên tay trái của lão đeo một găng tay bằng vàng có nạm sáu viên ngọc màu sắc khác nhau, trông rất bá đạo.

“Ngươi là ai?” Độc Thần quát lớn lên.

“Lũ vô tri, còn không mau hành lễ với lão phu, thật không ngờ thế hệ Thánh giáo hiện nay lại tệ hại đến như vậy!” lão già áo bào đen quát lớn.

Sáu người trong phòng vô cùng ngạc nhiên vì sự xuất hiện của lão già này, tại sao lão lại có thể vào phòng mà không một ai phát hiện ra, chỉ có một khả năng đó là lão già này tu vi đã xa xa vượt trên bọn họ.

“Tiền bối, xin hỏi tôn tính đại danh?” Quý Vương lễ độ nói.

“Lũ nhóc các ngươi không nhận ra ta? Thế các ngươi có biết Hắc Tâm tiểu tử không?” lão già áo đen cười khẩy.

“Ý tiền bối là Hắc Tâm Lão Nhân của Luyện Huyết Đường cách đây 800 năm trước à?” Ngọc Dương Tử không dám tin nói.

“Hắc Tâm Lão nhân? Vào thời của ta Hắc Tâm tiểu tử còn rất trẻ, lão nhân gì chứ, hắc là thuộc hạ của ta, gọi ta là Điện Chủ” lão già cười nói.

“Tiền bối là Điện Chủ của Thánh Điện?” Tam Diệu Tiên Tử nháy đôi mắt xinh đẹp ngạc nhiên nói.

Mọi người trong phòng âm thầm chấn động vì lời nói của lão già áo bào đen, kể từ thời của Hắc Tâm Lão Nhân thì Thánh Điện đã không còn Điện Chủ, Thánh Điện đã thành nơi thờ phụng các bậc trưởng bối các đời của Thánh Giáo, nếu lão già này là Điện Chủ thì tuổi tác của hắn đã trên một ngàn tuổi rồi, con người không thể nào sống lâu như thế, chỉ có đạo hạnh đã đạt đến Chân Tiên thì mới có thể mà thôi.

“Tiền bối có gì làm bằng chứng hay không?” Độc Thần nhũ mày nói.

“Đúng vậy, nếu tiền bối là Điện Chủ thì phải có Thánh Điện Lệnh, các trưởng bối Trường Sinh Đường của tại hạ đã từng thấy qua Thánh Điện Lệnh khi làm nhiệm vụ bảo vệ Thánh Điện nên có ghi chép lại” Ngọc Dương Tử nghiêm mặt nói.

“Lũ hậu bối vô tri dám nghi ngờ ta sao? Đệ tử Thánh Giáo, mau mau nghênh đón Thánh Điện Lệnh xuất thế đi, ha ha ha” lão già áo bào đen cười lên ha hả, phát tay ném ra bốn cái lệnh bài màu đen, to cỡ bàn tay, một mặt in hình U Minh Thánh Mẫu, một mặt in hình Thiên Sát Minh Vương, bên dưới có khắc những dòng cổ ngữ rất kỳ lạ. Bốn cái lệnh bài lơ lửng bay đến trước mặt bốn người Độc Thần, Ngọc Dương Tử, Quỷ Vương và Tam Diệu Tiên Tử.

Bốn người cảm lấy lệnh bài ngắm nghía, sắc mặt bốn người từ từ chuyển sang trắng bệch, vật trên tay bọn họ đúng thật là Thánh Điện Lệnh được ghi chép trong truyền thuyết. Thánh Điện Lệnh được làm từ kỳ thiết từ trên trời rơi xuống, cứng rắn lạ thường, hai mặt in hình U Minh Thánh Mẫu và Thiên Sát Minh Vương, phía dưới có khắc tổng cương tu luyện của Thánh Giáo các đời. Thánh Điện quy định rằng khi thấy Thánh Điện Lệnh thì như gặp Điện Chủ, từ khi Hắc Tâm Lão nhân bị phe chánh đạo đánh bại thì Thánh Điện Lệnh cũng đã mất tích, chỉ còn lại ghi chép được lưu lại trên Thánh Điện ở Man hoang mà thôi.

Bốn người hít sâu một hơi sau đó vội vã quỳ xuống:

“Điện Chủ”

Thanh Long và Tần Vô Viêm thấy vậy cũng kinh dị quỳ xuống theo.

“Thế nào? Đã nhận ra ta rồi à” Lão già áo bào đen cười khẩy nói.

“Thuộc hạ tham kiến Điện Chủ” bốn người cùng nhau lên tiếng.

“Thôi, các ngươi đứng lên đi” Lão già áo đen phát tay áo nói.

Sáu người đồng thanh đáp: “Dạ”

“Chắc các ngươi đang tự hỏi ta tên gọi là gì và tại sao ta lại xuất hiện trước mặt các ngươi lúc này chứ?” Lão già cười nói.

“Thuộc hạ không dám” sáu người đồng thanh nói.

“Ta từng được gọi là Vô Cực Thiên Tôn, là Điện Chủ đời bốn mươi hai của các ngươi, cách đây 1200 năm trước ta tu luyện đạt đến bình cảnh, lúc đó ta cảm giác nếu đột phá cửa ải này sẽ đạt đến cảnh giới Chân Tiên như trong truyền thuyết từng đồn đãi, vì vậy ta đã bế sinh tử quan để phá ải. Nhưng người tính không bằng trời tính, ta đúng là đã đạt đến cảnh giới Chân Tiên nhưng thời gian cũng đã trôi qua ngàn năm, Thánh Giáo giờ đây đã suy vì đến trình độ này.” Lão già áo bào đen cảm khái kể.

“Điện Chủ, ngài đã đạt tới cảnh giới Chân Tiên trong truyền thuyết?” Độc Thần ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy, ngươi muốn thử một chút không?” Lão già áo bào đen cười nói.

“Điện Chủ, thuộc hạ không dám” Độc Thần xua xua tay nói, thần sắc lo lắng.

“Có gì mà không dám chứ” Lão già áo bào đen vừa nói vừa đưa ra tay trái, quang mang bỗng bao lấy tất cả sáu người trong phòng.

Khi mọi người nhìn lại lần nữa thì thấy bản thân đang đứng tại đại sảnh của Thánh Điện, ở Man hoang.

“Thật là kinh thế hãi tục, Điện Chủ thần thông phi thường, thuộc hạ bội phục” Độc Thần cung kính hướng lão già áo đen nói.

Các đệ tử Thánh Giáo đang canh gác tại Thánh Điện lúc này tập nập chạy lại bái kiến bọn người Ngọc Dương Tử, Độc Thần.

“Thuộc hạ bái kiến Đường Chủ, bái kiến các vị tiền bối”

“Các ngươi mau bái kiến Điện Chủ, Điện Chủ đã quay trở về Thánh Điện, từ nay tất cả chúng ta đều phải nghe lệnh của Điện Chủ, ngươi mau thông báo với các đệ tử Thánh Giáo khác tin tức này” Ngọc Dương Tử nói.

“Thuộc hạ bái kiến Điện Chủ, Điện Chủ Vạn Tuế, Vạn Vạn Tuế” các đệ tử Thánh Giáo hướng về phía lão già áo đen đồng thanh hô to.

“Tốt, các người đứng lên đi” Lão già áo đen phát tay nói.

“Dạ, Điện Chủ”

“Chúng ta đến đại điện nói chuyện đi” Lão già cười nói.

Mọi người lần lượt đi theo lão đến đại điện, từ mấy trăm năm nay bởi vì Thánh Điện không có Điện Chủ nên đại điện chỉ có sắp hai hàng ghế đối diện nhau, ở phía trên không hề có chủ tọa. Lão già thấy cảnh này thì không hài lòng, phát tay một cái, lập tức từ trong không khí xuất hiện một cái ghế to lớn làm bằng vàng ròng, cái ghế lơ lửng trên không trung từ từ đáp xuống phía trên của đại điện. Lão già lại phát tay một cái, ở phía dưới đại điện lập tức xuất hiện bốn hàng ghế son son thiếp vàng, sắp xếp chỉnh tề.

“Mọi người ngồi xuống đi” Lão già hướng mọi người nói rồi đi đến ngai vàng ngồi xuống.

Bọn Quỷ Vương, Độc Thần, Ngọc Dương Tử, Tam Diệu Tiên Tử lập tức vào ngồi vị trí đầu của bốn hàng ghế, Thanh Long và Tàn Vô Viêm thì ngồi ở vị trí thứ hai.

“Các người có chuyện gì muốn nói với ta thì nói đi, ta cũng muốn biết tình hình của Thánh Giáo hiện nay” Lão già lên tiếng nói.

Quỷ Vương đứng lên kể hết tất cả sự tình về Thánh Giáo mấy trăm năm qua và cả đến sự việc xảy ra ở Lưu Ba Sơn gần đây.

“Cũng vẫn là Thanh Vân Môn, thật đáng giận” Lão già phẫn nộ hét lớn.

“Đúng vậy, thưa Điện Chủ, xin Điện Chủ ra mặt vì chúng thuộc hạ, tiêu diệt Thanh Vân Môn” bốn người bọn Quỷ Vương lập tức đứng lên chấp tay nói, vẻ mặt hết sức thành kính.

“Được, điều đó là tất nhiên, các người không nói ta cũng sẽ tiêu diệt Thanh Vân Môn” Lão già cười nói.

“Thật tốt quá, chúng thuộc hạ cảm ơn Điện Chủ” Bọn Quỷ Vương vui mừng nói.

“Các người bây giờ phải chấn chỉnh lại môn phái của mình, không được đấu đá lẫn nhau, nếu ta biết được người nào đấu đá, gây chia rẽ trong bốn môn phái, ta sẽ đích thân trừng phạt, có biết chưa?” Lão già nghiêm mặt nói.

“Thuộc hạ tuân mệnh” bốn người giật mình đồng thanh nói.

“Bây giờ ta sẽ truyền thụ cho các người ba quyền Thiên Thư, các người hãy ra sức tu luyện để phát dương quang đại Thánh Giáo chúng ta, bốn người các người tiến lại đây” Lão già lớn tiếng nói.

Mọi người nghe Điện Chủ truyền thụ ba quyền Thiên Thư thì phấn khởi vô cùng, vội vã tiến đến. Lão già phát tay, bốn quang sáng đánh thẳng vào mi tâm của bốn người, trong phút chốc tâm trí của họ đã khắc sâu khẩu quyết của ba quyền Thiên Thư, bốn người thấy vậy mừng rỡ không thôi, luôn miệng đa tạ Điện Chủ ban ơn.

“Trong Thánh Giáo của ta không thể có kẻ tàn tật được” Lão già vừa nói vừa hướng nhìn Thanh Long thánh sứ.

Thanh Long giật mình bất giác sờ qua tay trái của mình, ánh mắt đầy cảm khái.

“Thanh Long, người tiến đến đây, ta sẽ khôi phục lại cánh tay trái cho người” Lão già cười nói.

Thanh Long không thể tin vào tai mình, vội vã tiến đến: “Điện Chủ, ngài nói là thật?”

“Đương nhiên là thật, tuy nhiên người phải chịu đau đớn một chút” Lão già hí hóp cười nói.

“Dạ vâng, đa tạ Điện Chủ” Thanh Long nghiêm mặt nói.

“Ta bắt đầu đây” Lão già vừa nói vừa giơ lên tay trái, một luồng sáng từ tay lão đánh thẳng về phía Thanh Long thánh sứ, chỉ trong phút chốc cánh tay trái bắt đầu mọc lại từ bả vai, đầu tiên là xương cốt, sau đó là cơ thịt, cuối cùng là lớp da. Thanh Long thánh sứ có vẻ vô cùng đau đớn, hàm răng cắn chặt đến nổi chảy máu.

Mọi người há hốc mồm bởi cảnh tượng thần kỳ trên nên không ai nói lời nào, chỉ một lúc sau, cánh tay trái của Thanh Long đã được tái tạo hoàn tất, Thanh Long lúc này thấp phẫn kích động, vội vã quỳ xuống bái tạ.

“Thuộc hạ đa tạ Điện Chủ ban ân”

“Chuyện nhỏ thôi, người đứng lên đi” Lão già phát tay cười nói.

“Dạ Điện chủ” Thanh Long cung kính nói.

“Các người về môn phái chấn chỉnh lại thuộc hạ, nâng cao tu vi bản thân, sáu tháng sau chúng ta sẽ xuất phát tiêu diệt Thanh Vân Môn, có nghe rõ chưa?” Lão già lớn tiếng nói.

“Thuộc hạ tuân lệnh” sáu người đồng thanh lên tiếng.

“Tốt, các người lui đi” Lão già nói xong phất tay một cái, sáu người lập tức biến mất không thấy đâu nữa, các đệ tử Thánh Giáo canh gác tại Thánh Điện âm thầm hít một ngụm khí lạnh.

“Mọi chuyện bắt đầu thú vị rồi đây” Lão già ngồi trên ngai vàng âm thầm cười nói.

Lão già áo bào đen này thật ra là một phân thân của Lâm Phong khi sử dụng Infinity Gauntlet, chức năng này cho phép hắn có thể cùng một lúc xuất hiện tại hai vị trí khác nhau nhưng sức mạnh vẫn không thay đổi. Vào lúc này, Lâm Phong cùng lúc có mặt tại Thanh Vân Môn và Thánh Điện ở Man Hoang.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thanh Vân Môn phong ba

Tại Thanh Vân Sơn, Đại Trúc Phong.

“Xin chào Đạo Huyền sư huynh, không biết huynh đến đây có việc gì?” Điền Bất Dịch ngạc nhiên khi thấy Đạo Huyền chân nhân đích thân đi đến Đại Trúc Phong.

“Điền Sư đệ, cũng không có chuyện gì to tát, ta chỉ muốn gặp đại công thần của chúng ta trong trận chiến với Ma giáo ở Lưu Ba Sơn thôi” Đạo Huyền chân nhân cười vui vẻ nói.

“Ý huynh là muốn gặp tiểu Phong?” Tô Như đứng bên cạnh lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy, Tô Như sư muội, hắn hiện giờ ở đâu” Đạo Huyền nói.

“Đề đệ gọi hắn tới, chắc hắn đang đi cùng Linh Nhi” Điền Bất Dịch ôn tồn nói.

Một lúc sau, Lâm Phong cùng với Điền Linh Nhi đi tới.

“Xin chào Trưởng Môn Sư Bá” Lâm Phong và Điền Linh Nhi đồng thanh nói.

“Rất tốt, ta chào hai con” Đạo Huyền cười vui vẻ nói.

“Không biết Trưởng môn sư bá tìm đệ tử có chuyện gì phân phó?” Lâm Phong ôn tồn hướng Đạo Huyền nói.

“Tốt, tốt, ngay cả ta hiện tại cũng nhìn không thấu tu vi của con rồi tiểu Phong, con đã đạt đến Thái Thanh Cảnh đỉnh phong rồi có phải không?” Đạo Huyền chân nhân nhìn Lâm Phong, vuốt râu nói.

Điền Bất Dịch đứng bên cạnh nghe Đạo Huyền nói vậy thì kích động la lên: “Không thể nào”.

“Đệ tử đã đột phá Thái Thanh Cảnh đỉnh phong, đến cảnh giới Chuẩn Chân Tiên” Lâm Phong nhàn nhạt nói.

Mọi người nghe Lâm Phong nói mà không tin vào tai của mình, Điền Bất Dịch cùng Tô Như, kể cả Đạo Huyền chân nhân cũng ngây người nhìn lấy Lâm Phong.

“Không ngờ ta lại đánh giá thấp con, Tiểu Phong, con thật đúng là kỳ tài ngàn năm có một của Thanh Vân Môn ta, con thậm chí đã vượt qua Thanh Diệp Tổ Sư” Đạo Huyền cảm khái nói.

“Cám ơn Trưởng môn sư bá quá khen, con cũng chỉ làm hết sức mình mà thôi” Lâm Phong lễ phép nói.

“Ta tu đạo đã mấy trăm năm nhưng nói đến cảnh giới Chân Tiên cũng còn rất mù mịt, chưa hề nắm được một tia cảm ngộ, con thì ngược lại, đã tìm được phương hướng đến cảnh giới ấy thì hãy cố gắng tu luyện, ta tin tương lai của con sẽ bất khả hạn lượng” Đạo Huyền hiền từ nói.

“Dạ vâng, Trưởng môn sư bá có gì muốn phân phó cho con?” Lâm Phong biết Đạo Huyền tìm hắn là có việc khác.

“Ta gần đây xem tinh tượng, thấy rằng Thanh Vân Môn sắp tới sẽ gặp một kiếp nạn vô cùng lớn, có thể rơi vào tình cảnh diệt vong, vạn kiếp bất phục. Cho nên hôm nay ta đến đây muốn nhờ con một việc, nếu ta không may ngã xuống trong trận họa kiếp đó, ta rất mong con sẽ tiếp quản lấy Thanh Vân

Môn thay ta, nhận lấy trọng trách bảo vệ Thanh Vân Môn, bảo vệ tâm huyết của Thanh Vân tổ sư và Thanh Diệp tổ sư. Con có làm được không?” Đạo Huyền chân nhân nghiêm mặt nói.

“Đạo Huyền sư huynh, huynh sao lại nói như vậy?” Điền Bất Dịch kinh hãi nói.

“Đúng vậy, Đạo Huyền sư huynh” Tô Như nói theo.

Lâm Phong thầm ngạc nhiên khả năng tiên đoán của Đạo Huyền chân nhân, hẳn cũng biết Đạo Huyền đang kiểm tra lòng trung thành của hắn đối với Thanh Vân Môn.

“Thưa sư bá, đệ từ hứa với người” Lâm Phong nghiêm trang nói.

“Được, rất tốt, ta có thể tin tưởng vào con, tiểu Phàm” Đạo Huyền cười nói.

“Tiểu Phong, con...” Tô Như dường như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Hai người cũng nghe rồi đó, ta sẽ chọn Tiểu Phong nhậm chức Trưởng môn đời kế tiếp của Thanh Vân Môn” Đạo Huyền hướng Điền Bất Dịch và Tô Như nói.

“Như thế làm sao được Đạo Huyền sư huynh, còn Dật Tài thì sao?” Điền Bất Dịch nói.

“Dật Tài tuy thông minh, được việc nhưng tu vi lại không cao, không thể lãnh trọng trách trong trận hạo kiếp sắp tới. Thôi, ý ta đã quyết, sư đệ, sư muội không cần khuyên can nữa” Đạo Huyền cảm khái nói.

“Sư huynh đã quyết như vậy thì bọn chúng muội đành nghe theo” Tô Như nhẹ nhàng nói.

“Cũng đã trễ, ta đi đây, sư đệ sư muội không cần tiễn” Đạo Huyền nói xong thì ngự kiếm bay về đình Thông Thiên phong.

Điền Bất Dịch và Tô Như nhìn nhau không biết nên nói như thế nào, trong lòng bọn họ cũng bắt đầu lo lắng về trận hạo kiếp của Thanh Vân Môn như Đạo Huyền sư huynh nói lúc nãy.

“Sư phụ, sư mẫu, con muốn bế quan một đoạn thời gian để đột phá cảnh giới Chân Tiên” Lâm Phong đến trước mặt Điền Bất Dịch và Tô Như nói ra ý định của hắn.

“Bế quan? Không lẽ con đã có cảm ngộ để đột phá hạo Lão Thất?” Điền Bất Dịch kinh hãi nói.

“Tiểu Phong, con cũng không cần quá nóng lòng, không khéo lại ảnh hưởng đến sức khỏe thì không tốt” Tô Như lo lắng khuyên Lâm Phong.

“Con đã cảm giác được mấu chốt để đột phá, nếu để lỡ cơ hội này thì không biết phải chờ đến khi nào, xin sư phụ sư mẫu cho phép” Lâm Phong quyết tâm nói.

“Đúng vậy, để lỡ cảm ngộ thì rất đáng tiếc, lão Thất con phải cẩn thận nhé” Điền Bất Dịch nghiêm túc nói.

“Con nghe sư mẫu, phải nhớ cẩn thận đó biết không” Tô Như dặn dò.

“Dạ, con biết rồi” Lâm Phong nói xong thì bay thẳng về phía hậu sơn Thái Cực động phủ.

Lại nói về Thương Tùng Đạo nhân, từ khi ở Lưu Ba Sơn về lão lập tức đến Tổ Sư Từ Đường để gặp Vạn Kiềm Nhất, không biết lão và Vạn Kiềm Nhất đã nói với nhau những gì mà từ lần đi đó về sau lão luôn bế quan tu luyện, ít khi ra xử lý chính sự, mọi việc trong môn phái lão đều giao cho Tiêu Dật Tài và Tề Hạo đứng ra giải quyết.

Sáu tháng sau, ở dưới chân Thanh Vân Sơn, tại một địa điểm hẻo lánh, có bốn người đang đứng ngắm nhìn Thanh Vân sơn.

“Tên khốn Thương Tùng rõ ràng đã nhận được tín hiệu của ta nhưng không phản hồi” Độc Thần giận dữ nói.

“Có khi nào hắn bị phát hiện rồi không?” Ngọc Dương Tử nhân nhợt nói.

“Không thể nào, ta vẫn cảm ứng được Thất Vĩ Ngô Công, nếu hắn chết thì ta phải biết chứ” Độc Thần nói.

“Bây giờ vai trò của tên Thương Tùng đã không còn quan trọng, có Điện Chủ ra tay thì mười cái Thanh Vân Môn còn bị tiêu diệt nữa là” Ngọc Dương Tử cười khẩy nói.

“Đúng vậy, Điện Chủ thần thông cái thế, không gì là ngài làm không được” Tam Diệu Tiên Tử vẻ đẹp mỹ lệ băng giá xuất trần cười lạnh nói.

“Chúng ta được Điện Chủ dẫn dắt đúng là thập phần may mắn” Quỷ Vương cảm khái nói.

“Các ngươi không cần nói nhin ta như vậy đâu ha ha ha” một giọng trầm đục vang lên, Vô Cực Thiên Tôn đã thành linh xuất hiện ngay trước mặt bốn người bọn họ, lão ta đang ngồi trên một cái ghế to lớn làm bằng vàng ròng lơ lửng trên không trung, trông vô cùng bá đạo.

“Thuộc hạ bái kiến Điện Chủ” bốn người bọn Quý Vương vội vã quỳ xuống nói.

“Miễn lễ, các ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?” Vô Cực Thiên Tôn lớn tiếng nói.

“Bọn thuộc hạ đã sắp xếp đệ tử Thánh Giáo ẩn nấp gần đây, đã sẵn sàng đợi hiệu lệnh của Điện Chủ để xuất phát” Quý Vương lễ phép nói.

“Tốt lắm, à, Quý Vương, Tam Diệu Tiên tử, mới có mấy tháng mà các ngươi tu vi tiến bộ không ít ha” Vô Cực Thiên Tôn nhìn qua bọn Quý Vương cười nói.

“Điện Chủ, cũng nhờ vào sự ban thưởng của người mà bọn thuộc hạ mới có tiến bộ như vậy đó” Tam Diệu Tiên Tử vẻ mặt vô cùng mỹ lệ nói.

“Đúng vậy, Điện Chủ thần thông cái thế, sự ban thưởng của ngài đã có trợ giúp rất nhiều cho bọn thuộc hạ” Quý Vương thành khẩn nói.

“Nếu các ngươi làm tốt nhiệm vụ ta giao thì còn nhiều thứ tốt đang chờ các ngươi phía trước” Vô Cực Thiên Tôn nhàn nhạt nói.

“Thuộc hạ đa tạ Điện Chủ” bốn người nghe vậy thì phần khởi nói.

“Thôi được rồi, nếu đã sẵn sàng thì xuất phát thôi” Vô Cực Thiên Tôn lớn tiếng nói.

“Xin tuân mệnh” bốn người đồng thanh hô.

“Các ngươi là ai?”

Đám đệ tử Thanh Vân Môn quát tháo ầm ĩ khi thấy năm bóng người thành linh xuất hiện ngay tại đại sảnh Ngọc Thanh Điện ở Thông Thiên Phong, bọn họ nhanh chóng té ra pháp bảo đánh tới năm người nhưng tiếp theo đó chỉ nghe những tiếng bịch bịch của các đệ tử té ngã xuống đất. Tuy nhiên cũng có đệ tử nhanh chân đã kịp gõ đại chuông thông báo tình hình. Cùng lúc đó, tại bên ngoài cửa Ngọc Thanh điện lại kéo đến hàng hàng lớp lớp giáo chúng Ma giáo, tất cả đều là những tinh anh được bốn người Quý Vương chọn lựa kỹ càng.

Tiếng chuông vang vọng khắp bảy ngọn núi ở Thanh Vân Sơn, từ sáu ngọn núi liên tục bay ra những vệt sáng nhiều màu sắc hướng đến Thông Thiên phong.

“Đạo Huyền lão hữu, không gặp đã trăm năm, ngươi vẫn khỏe chứ?” Độc Thần lớn tiếng quát lên vang vọng khắp đỉnh Thông Thiên.

Đạo Huyền chân nhân chạy đến, vô cùng chấn động khi thấy thân ảnh của năm người tại đại sảnh, trong năm người lão chỉ nhận ra được Độc Thần nhưng lại có cảm giác kiêng kỵ nhất lão già áo đen đang ngồi trên ngai vàng bay lơ lửng, bốn người kia đứng sau lão già này chứng tỏ lão là thủ lĩnh của cả bọn.

“Độc Thần” Đạo Huyền la lớn.

“Chính ta đây, một trăm năm trước ta đã bại dưới kiếm của ngươi, nay gặp lại ngươi phong thái vẫn như xưa, thật đáng mừng” Độc Thần cười nói.

Đạo Huyền nhìn lướt qua các giáo chúng Ma giáo, người nào cũng có khí thế mạnh mẽ, xem ra toàn là những tinh anh xuất chúng, phía trước những đệ tử này đều là những cao thủ của bốn đại Tông phái Ma giáo như U Cơ, Thanh Long, có lẽ thực lực của Ma giáo đã tập trung hoàn toàn đến đây.

Lúc này sáu vị thủ tọa và các vị trưởng lão của Thanh Vân Môn cũng đã đến đứng kề vai với Đạo Huyền chân nhân. Các đệ tử Thanh Vân Môn các chi phái như Tiêu Dật Tài, Tề Hạo, Lục Tuyết Kỳ, Tăng Thư Thư, Trương Tiểu Phàm, Điền Linh Nhi,... cũng vừa đến, đứng sau lưng các thủ tọa và trưởng lão.

“Xin hỏi các hạ tôn tính đại danh” Đạo Huyền chấp tay hướng Vô Cực Thiên Tôn hỏi.

“Ngươi là Đạo Huyền, cũng không tệ, ta là Điện Chủ của Thánh Điện, tên gọi Vô Cực Thiên Tôn” Vô Cực Thiên Tôn tiếng nói trầm đục vang lên.

“Thứ lỗi cho tại hạ kiến thức nông cạn, trận chiến trăm năm trước hình như không có các hạ xuất hiện” Đạo Huyền nói tiếp.

“Đúng vậy, 1200 năm nay ta bế quan luyện công, nay mới vừa xuất thế, ngươi không biết là phải” Vô Cực Thiên Tôn cười nói.

Mọi người Thanh Vân Môn nghe vậy âm thầm hít một ngụm khí lạnh. Bế quan 1200 năm thì không phải con người rồi.

“Nếu vậy thì các hạ là cùng thời với Thanh Diệp Tổ Sư của bọn giáo?” Đạo Huyền bình tĩnh nói.

“Đúng vậy, nhưng ta chưa có cơ hội đấu với hắn một trận, thật đáng tiếc” Vô Cực Thiên Tôn nói.

“Các hạ nói đùa rồi” Đạo Huyền chân nhân cười nói.

“Ta không cần biết ngươi tin hay không, hôm nay ta dẫn các đệ tử Thánh Giáo đến đây là để tiêu diệt Thanh Vân Môn của các ngươi, nếu ngươi đầu hàng ta có thể tha cho tội chết ha ha ha” Vô Cực Thiên Tôn điên cuồng nói.

Mấy chục cao thủ Ma giáo đứng sau lưng y đồng loạt cười vang lên, mấy trăm năm chịu nhục hôm nay đã được phát tiết triệt để.

“Cầu tặc, khẩu xuất cuồng ngôn” Thiên Vân Đạo nhân tức giận mắng.

“Ta cho ngươi lên tiếng chưa?” Vô Cực Thiên Tôn chỉ tay một cái, một luồng sáng xanh từ ngón tay hắn bay thẳng đến Thiên Vân Đạo Nhân.

“Sư đệ cẩn thận” Đạo Huyền kinh hãi hét lớn.

Nhưng đã trễ, Thiên Vân Đạo Nhân đã bị tia sáng xanh bắn vào người, trong phút chốc tan biến thành tro bụi.

Mọi người vô cùng kinh hãi khi thấy cảnh tượng trên, đám đệ tử của Thiên Vân Đạo Nhân vùng lên kêu khóc thảm thiết.

“Ta nói lại một lần nữa, nếu ai đầu nhập vào Thánh Giáo sẽ được tha chết, còn không thì hẳn chính là tấm gương cho các ngươi” Vô Cực Thiên Tôn lớn tiếng nói. Bọn giáo chúng Ma giáo đứng sau lưng lão cười lên khoái trá, chưa bao giờ bọn họ thấy phe chính đạo thảm hại đến như vậy.

“Bọn ta thà chết chứ không đầu nhập vào Ma giáo” các đệ tử Thanh Vân môn hét lớn.

“Được lắm, các đệ tử Thánh giáo, giết cho ta” Vô Cực Thiên Tôn hét lên tức giận.

Trong phút chốc pháp bảo bay loạn đã khắp Ngọc Thanh Điện, cuộc chiến đã bắt đầu diễn ra, lan ra khắp đỉnh Thông Thiên Phong.

“Lâm Tiểu Phong, ta đã đến đây, mau ra đây đánh với ta một trận” Thanh Long Thánh sứ hét lớn.

Điền Bất Dịch nghe vậy, tức giận mắng: “Thù hạ bại tướng sao có tư cách đánh với lão Thất nhà ta, mau tiếp của ta Xích Diễm”

“Đạo Huyền, đem Tru Tiên cổ kiếm ra đây đấu với ta một trận” Vô Cực Thiên Tôn hướng Đạo Huyền chân nhân hét lớn.

“Các sư đệ cố gắng chống đỡ, ta đi thỉnh suất Tru Tiên cổ kiếm” Đạo Huyền chân nhân nhăn nhu mấy lời với chúng sư đệ thì nhanh chóng biến mất hướng về Huyền Nguyệt Động Phủ.

Cùng lúc đó thần thú Thủy Kỳ Lân từ ngoài đầm nước phi thẳng vào các đệ tử Ma giáo, các cột nước tấn công tới tấp làm cho các đệ tử Ma giáo liên tiếp ngã xuống. Độc Thần và Tam Diệu Tiên Từ thấy vậy lập tức tiến đến vây công Thủy Kỳ Lân, hai người bọn họ vùng ra pháp bảo vô cùng lợi hại, chỉ một lát sau Thủy Kỳ Lân đã bị đẩy lùi.

Ngọc Dương Tử cùng Quỷ Vương cũng liên tiếp xuất ra pháp bảo tấn công các Thủ tọa của Thanh Vân môn.

“Thương Tùng đạo nhân, tên khốn hai mạng nhà ngươi, mau nạp mạng” Ngọc Dương Tử lớn tiếng quát.

“Các ngươi đừng tự mất vội, Thiên Cơ Tòa đã mở, khi Tru Tiên xuất thế, lũ Ma giáo các ngươi sẽ bị chết dưới kiếm” Thương Tùng Đạo Nhân cười nói.

Ngọc Dương Tử chột dạ hỏi: “Ngươi nói là ý gì? Thiên Cơ Tòa đã mở là sao?”

Thật ra cách đây mấy tuần trước, các Thủ Tọa của các chi phái đều được Đạo Huyền chân nhân ra lệnh mở ra Thiên Cơ Tòa ở các đỉnh núi. Mọi người ban đầu cũng bán tính bán nghi nhưng vẫn tuân lệnh, cho đến hôm nay bọn họ đã thấy quyết định của Đạo Huyền chân nhân là chính xác.

Bỗng nhiên, cả dãy núi Thanh Vân rung lên, một ánh hào quang chói lọi từ xa xa bay thẳng đến, ánh sáng rực rỡ vô cùng, chiếu sáng khắp vòm trời, sâu trong vùng sáng đó là bóng hình của Đạo Huyền chân nhân đang chĩa Tru Tiên cổ kiếm lên cao.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Khổng Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tru Tiên kiếm trận

Bỗng nhiên, cả dãy núi Thanh Vân rung lên, một ánh hào quang chói lọi từ xa xa bay thẳng đến, ánh sáng rực rỡ vô cùng, chiếu sáng khắp vòm trời, sâu trong vùng sáng đó là bóng hình của Đạo Huyền chân nhân đang chĩa Tru Tiên cổ kiếm lên cao.

Thủy Kỳ Lân không công kích bọn Độc Thần nữa, rống to một tiếng bay thẳng lên trời, hướng về phía Đạo Huyền chân nhân. Đạo Huyền thân ảnh ẩn hiện trong vầng sáng rực rỡ, tay cầm Tru Tiên cổ kiếm bay lên đỉnh đầu Thủy Kỳ Lân.

Vào lúc này tất cả mọi người đã ngừng giao thủ, toàn thể Thanh Vân Môn ai nấy cũng đều kích động.

Đạo Huyền chân nhân chĩa thẳng mũi kiếm lên trời, tay bắt quyết, từ bảy đỉnh sơn phong cao ngất của dãy Thanh Vân Sơn, bảy đạo quang mang to lớn

cùng lúc vọt lên không trung, uốn lượn trên trời cao rồi phá không lao tới Tru Tiên Cổ Kiếm. Thanh Tru Tiên sáng rực lên như mặt trời, bảy đạo quang mang nhập lại làm một thành ánh sáng trắng chói mắt, phóng vọt lên không trung tạo thành một thanh kiếm khổng lồ bắt đầu phá không mà đi, khoảng không gian xung quanh thanh kiếm ánh sáng khổng lồ xuất hiện hàng hà xa xó tia kiếm khí đơn sắc phá không vọt tới trước tiên nhất. Tru Tiên kiếm trận đã phát động mạnh nhất, thế công như phá trời, lao thẳng tới giáo chúng Ma giáo.

Giáo chúng Ma giáo kinh hãi đánh ra pháp bảo kháng cự những tia kiếm khí đơn sắc nhưng thế kiếm khí vững vàng kiên cố vô cùng, rất nhiều giáo chúng Ma giáo bị chém chết ngay đường trường, máu thịt bắn ra tung tóe.

Bọn người Quỷ Vương, Độc Thần thấy vậy sắc mặt đại biến hướng Vô Cực Thiên Tôn cầu xin:

“Xin Điện Chủ ra tay”

Vô Cực Thiên Tôn chỉ hừ một tiếng rồi hướng thanh kiếm ánh sáng khổng lồ bay tới, xung quanh Vô Cực Thiên Tôn xuất hiện một vòng phòng ngự màu đỏ rộng hàng trượng, các tia kiếm khí đơn sắc liên tiếp đánh lên vòng phòng ngự này nhưng đều bị chặn lại rồi tan biến không còn tung tích.

Các đệ tử Thánh giáo thấy tính mạng đã được cứu thì mừng rỡ không thôi, ánh mắt hướng Vô Cực Thiên Tôn như nhìn thấy thần minh.

Vô Cực Thiên Tôn nhanh chóng tiến gần đến thanh kiếm ánh sáng khổng lồ, mắt thấy chỉ còn cách một trượng, Vô Cực Thiên Tôn hơi hốt đánh ra một quyền, quyền kinh mạnh không thể tả, trong tích tắc thanh kiếm ánh sáng đã bị vỡ vụn ra như cám sau đó tan biến không thấy nữa.

Tất cả giáo chúng Ma giáo quan sát cảnh tượng trên vui mừng không thôi, hoan hô ầm ĩ. Còn các đệ tử Thanh Vân Môn thì gương mặt người nào cũng xám ngoét, biểu hiện lo lắng vô cùng.

Đạo Huyền và Thủy Kỳ lân bị dư lực của quyền kinh đánh lùi ra sau hàng chục trượng. Đạo Huyền chân nhân sắc mặt trắng bệch, thân hình lao đảo, miệng phún ra một ngụm máu tươi, lần đầu tiên lão đã dùng hết sức phát động Tru Tiên Cổ Kiếm, tập hợp tất cả linh khí của bảy ngọn núi Thanh Vân nhưng đã thất bại.

Tru Tiên cổ kiếm do liên tục nhận được linh khí từ bảy ngọn núi nên vẫn duy trì Tru Tiên kiếm trận nhưng hiện tại phạm vi bao phủ của kiếm trận chỉ còn lại một phần ba.

“Tru Tiên kiếm trận này vẫn còn kém lắm, ta muốn đặc sắc hơn nữa” Vô Cực Thiên Tôn cười lớn, giọng lão vang vọng khắp dãy Thanh Vân Sơn.

Đạo Huyền chân nhân ngẩng đầu nhìn trời, gương mặt đầy cảm xúc.

“Liệt đại tổ sư Thanh Vân môn, Đạo Huyền bất tài, vô lực hàng phục yêu ma. Vì Thanh Vân Môn, đệ tử bất đắc dĩ làm trái lại cấm chế của tổ sư, mong tổ sư tha thứ che chở, trừ yêu diệt ma, ngày sau cho dù đệ tử có vạn kiếp bất phục cũng nguyện tự mình gánh lấy”.

Đạo Huyền chân nhân tay bắt kiếm quyết, vẽ vệt trên thân Tru Tiên cổ kiếm, tay trái vẩy ra máu tươi tung tóe, từ trong hư không vẽ ra một đồ án Thái Cực đồ bằng máu, Thái Cực Đồ này như đang hấp thu huyết dịch của ông ta nên càng ngày càng lớn và xoay càng nhanh. Đạo Huyền chân nhân sắc mặt trắng bệch, tay cầm Tru Tiên kiếm đâm thẳng vào Thái Cực Đồ, miệng hô to: “Thiên Cơ Ẩn”

Lập tức trên bảy ngọn núi của dãy Thanh Vân Môn hiện ra bảy đồ án màu vàng chói lọi. Đạo Huyền chân nhân trợn mắt hét lớn một tiếng: “Phá”.

Bảy đồ án vàng như bị cự lực xé rách tan nát rồi từ từ biến mất không thấy nữa, từ bảy ngọn núi bảy đạo quang mang ùn ùn bay vọt lên trời, cường độ gấp mười lần lúc chưa phá thiên cơ ẩn. Bảy đạo quang mang này ngưng tụ thành bảy thanh kiếm khổng lồ, bảy thanh kiếm nhanh chóng nhập lại thành một thanh kiếm ánh sáng chói lọi lớn gấp trăm lần lúc trước. Thanh kiếm ánh sáng cự đại phá không lao thẳng tới Vô Cực Thiên Tôn đang lơ lửng trên không, khí thế như phá trời.

Mọi người Thanh Vân Môn đều từ trong tuyệt vọng phục hồi lại hy vọng, ai nấy mặt mày phấn khởi tự tin vào Tru Tiên Cổ kiếm cường đại, không gì là không địch nổi.

Vô Cực Thiên Tôn lúc này đã rời khỏi ngai vàng, đứng sừng sững trên không trung, ngay khi thanh kiếm ánh sáng cự đại chỉ còn cách một chút thì lão đột ngột đánh ra một quyền, quyền kinh lực lượng cường đại vô cùng, thanh kiếm ánh sáng lập tức gãy vỡ thành trăm vạn mảnh rồi tiêu tán nhanh chóng trong không khí. Dư lực của quyền kinh đánh văng Đạo Huyền chân nhân và Thủy Kỳ Lân ra xa hàng trăm trượng. Đạo Huyền rút khỏi Thủy Kỳ Lân, té xuống đất, đạo bào xanh đen trên người Đạo Huyền chân nhân đã tan nát không còn ra hình dạng, miệng phún ra máu tươi thành vòi, đặc biệt Tru Tiên Cổ kiếm lão cầm trên tay đã bị gãy thành ba đoạn.

Mọi người Thanh Vân Môn từ kỳ vọng đã trở thành thất vọng, nhiều nam đệ tử té quỵ xuống đất với ánh mắt thất thần, nhiều nữ đệ tử ôm mặt khóc nức nở, bởi vì niềm kiêu hãnh của họ, niềm hy vọng của họ, Tru Tiên Cổ Kiếm đã bị đánh bại.

Trái ngược với đám đệ tử Thanh Vân Môn, bọn giáo chúng Ma giáo sung sướng hò reo, hoan hô ầm ĩ. Bọn họ vui mừng vì truyền thuyết vô địch ngàn năm của Tru Tiên cổ kiếm đã bị Điện Chủ của họ một quyền đánh nát.

“Tru Tiên Kiếm trận cũng chỉ có vậy, ha ha ha” Vô Cực Thiên Tôn cười lên ha ha.

“Điện Chủ, xin cho phép chúng thuộc hạ tiêu diệt hết các đệ tử Thanh Vân Môn” Ngọc Dương Tử đắc ý cười nói.

“Đúng vậy Điện Chủ, tiêu diệt hết Thanh Vân Môn” Độc Thần phấn chấn nói theo.

“Ai muốn làm hại đến Thanh Vân Môn phải bước qua xác chết của ta” một giọng trầm đục vang lên, khi mọi người nhìn lại thì thấy đó là một lão già, gương mặt khô cằn, nếp nhăn xếp lớp, ăn mặc lam lũ nhưng khí thế bất khuất vững chãi như một đỉnh núi.

“Ngươi là ai? Đúng là không biết sống chết” Ngọc Dương Tử cười khẩy nói.

“Ta chỉ là người quét dọn Tô Sư Tử Đường, tên gọi không đáng nhắc đến” Lão già ôn tồn nói.

“Ngươi là... Vạn Kiếm Nhất?” U Cơ bất giác mở miệng nói. Thân ảnh người đàn ông này vốn đã từng khắc sâu trong lòng nàng nên cho dù dung mạo có thay đổi như thế nào thì nàng vẫn nhận ra.

Lão già khắc khổ vẫn lặng yên không nói, đứng lặng đó như một tảng đá.

“Vạn Kiếm Nhất sư huynh” Thủy Nguyệt Đại Sư vui mừng chạy đến trước mặt lão già.

“Vạn Kiếm Nhất sư huynh, huynh vẫn còn sống” Tô Như và Điền Bất Dịch cũng vội vã chạy lại trước mặt Vạn Kiếm Nhất.

“Vạn Kiếm Nhất sư huynh, huynh đã đến” Thương Tùng Đạo nhân cũng đi đến nói.

“Vạn Kiếm Nhất đã chết từ một trăm năm trước rồi, mọi người không nên nhắc đến nữa” Vạn Kiếm Nhất khắc khổ nói.

“Vạn Kiếm Nhất lão đệ, ngươi đã đến nhưng có thể làm được gì chứ, Tru Tiên kiếm trận đã bị hủy, thế cục đã định rồi ha ha ha” Độc Thần đứng đó cười nói.

“Vạn Kiếm Nhất, nể ngươi cũng từng là một anh hùng, nếu ngươi chịu đầu nhập Thánh giáo, chúng ta sẽ xin Điện Chủ tha chết cho ngươi ha ha ha” Ngọc Dương Tử đắc ý cười lên ha ha.

Các giáo chúng Ma giáo cũng hòa theo Ngọc Dương Tử phát ra một tràng cười điên dại.

“Sống có gì vui, chết có gì buồn, chết vì Thanh Vân Môn đối với ta lại là một điểm phúc” Vạn Kiếm Nhất ngao ngễ nói.

“Đúng là đồ ngạo mạn, không biết sống chết” Ngọc Dương Tử tức giận mắng.

“Cậu trai trẻ, phiền cậu cho ta mượn thanh kiếm một chút” Vạn Kiếm Nhất hướng đến Lâm Kinh Vũ đang đứng gần đó, trên tay y đang cầm Trảm Long Kiếm.

“Vâng tiền bối” Lâm Kinh Vũ lễ phép dâng lên Trảm Long Kiếm.

Trảm Long Kiếm vào tay Vạn Kiếm Nhất bỗng nhiên rên rỉ ngân vang, khí thế trên người Vạn Kiếm Nhất cũng thay đổi, giống như trở thành Thượng cổ kiếm thần trong truyền thuyết.

“Vô Cực Thiên Tôn, có dám đánh với ta một kiếm không?” Vạn Kiếm Nhất chỉ kiếm hướng Vô Cực Thiên Tôn nói.

“Ngươi là Vạn Kiếm Nhất, khẩu khí khá lớn, được, lão phu sẽ chiều theo ngươi” Vô Cực Thiên Tôn cười nói.

Vạn Kiếm Nhất nắm chặt Trảm Long Kiếm, lẳng không mà lên, bất kiếm quyết, miệng la lớn: “Trảm Quỷ Thần”.

Trảm Long Kiếm tích tụ năng lượng vô cùng cường đại, kiếm khí bao phủ một vùng không gian rộng lớn hàng vạn trượng, Vạn Kiếm Nhất lao đến như một cơn cuồng phong, chém thẳng Trảm Long Kiếm xuống đầu của Vô Cực Thiên Tôn.

Mọi người bên phe Ma giáo đều giật mình trước chiêu kiếm thần sầu, tinh diệu tuyệt luân của Vạn Kiếm Nhất, trong lòng âm thầm khâm phục vị lão giả này, thật không hổ danh người đã từng xông lên Thánh Điện năm xưa.

Kiếm khí phô thiên cái địa dường như muốn chẻ Vô Cực Thiên Tôn ra làm đôi nhưng khi lưỡi kiếm gần đến đỉnh đầu của Vô Cực Thiên Tôn thì đứng lại, không thể tiến lên tiếp được. Lưỡi kiếm đã bị Vô Cực Thiên Tôn dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp cứng.

Vạn Kiếm Nhất không hề nao núng, lập tức buông kiếm, bàn tay ngưng tụ kiếm khí màu xanh lã lã chém nhanh lên đỉnh đầu Vô Cực Thiên Tôn.

Tất cả hành động chỉ xảy ra trong một chớp mắt, các giáo chúng Ma giáo vô cùng kinh hãi trước diễn biến trên.

“Ầm” lưỡi kiếm khí màu xanh sắc bén va chạm lên đỉnh đầu của Vô Cực Thiên Tôn phát tiếng động cực mạnh.

Mọi người nghĩ thế nào Vô Cực Thiên Tôn cũng bị thương trước đòn đánh này của Vạn Kiếm Nhất thì diễn biến tiếp theo làm cho mọi người không ngờ tới. Vô Cực Thiên Tôn không hề hấn gì cả, Thanh kiếm khí màu xanh đã tan biến từ bao giờ, chỉ có bàn tay và cánh tay của Vạn Kiếm Nhất đã bị gãy nát, méo mó, xiêu vẹo. Tuy đã bị thương như vậy nhưng Vạn Kiếm Nhất ánh mắt vẫn bình thản, giống như mọi chuyện không hề làm ảnh hưởng đến gã vậy.

“Người rất cố gắng nhưng đáng tiếc” Vô Cực Thiên Tôn vừa nói vừa vung chân đá một cú thật mạnh vào người Vạn Kiếm Nhất. Chỉ nghe ầm một tiếng, Vạn Kiếm Nhất đã bị văng ra xa hàng trăm trượng.

“Vạn Sư huynh” Thủy Nguyệt Đại sư cùng Thương Tùng Đạo nhân hét lên lo lắng, lập tức hướng phía Vạn Kiếm Nhất bay tới.

Các giáo chúng Ma giáo vô cùng vui sướng, phát ra tiếng cười khoái trá vang vọng khắp đỉnh Thông Thiên Phong.

Các đệ tử Thanh Vân Môn lúc này đã rơi vào tột cùng tuyệt vọng. Những tưởng Vạn Kiếm Nhất xuất hiện sẽ có thể đảo ngược tình thế nhưng cuối cùng hy vọng vẫn bị dập tắt.

Trong chốc lát, các giáo chúng Ma giáo đã bao vây toàn bộ mọi người Thanh Vân Môn, tiếng chém giết, tiếng pháp bảo va chạm lại vang lên khắp nơi.

Lục Tuyết Kỳ lúc này đang đỡ một nữ đệ tử Tiểu Trúc Phong bị thương, Thiên Gia thần kiếm trên tay nàng sắc xanh loang loáng, đã có rất nhiều giáo chúng Ma giáo bị chết dưới kiếm của nàng. Cũng bởi vì vậy, càng lúc càng có nhiều giáo chúng Ma giáo vây lấy nàng, tấn công tới tấp. Lục Tuyết Kỳ sau một hồi gắng gượng đã chống đỡ không thể lâu lon đợc nữa.

“Keng”

Thiên Gia thần kiếm rút khỏi tay Lục Tuyết Kỳ cắm trên mặt đất, Lục Tuyết Kỳ gương mặt không hề hốt hoảng, nàng không hề quan tâm đến các pháp bảo đang hướng nàng đánh tới, nàng chỉ nhìn về hướng Đại Trúc Phong, ở nơi đó có một hình bóng đã khắc sâu vào trong tâm trí nàng. Trong những giây phút cuối cùng này, nàng muốn được nhìn thấy hình bóng đó.

Thời gian và không gian xung quanh Lục Tuyết Kỳ giống như bị ngừng lại, một người thanh niên bỗng nhiên xuất hiện trước mặt nàng, người thanh niên mặc áo bào xanh, gương mặt anh tuấn, đôi mắt sáng ngời, đang mỉm cười nhìn nàng. Lục Tuyết Kỳ nhoen miệng cười, trong ánh nắng ban mai, gương mặt nàng mỹ lệ vô cùng.

“Huynh đã đến”

“Tuyết Kỳ sư muội, ta đã đến” Lâm Phong cười nói.

“Thanh Vân Môn trông cậy vào huynh” Lục Tuyết Kỳ lấy lại vẻ lạnh lẽo băng sương.

“Ta đã biết, cứ giao cho ta” Lâm Phong nhặt lên Thiên Gia thần kiếm đang cắm dưới đất và trao cho Lục Tuyết Kỳ.

“Huynh cẩn thận” Lục Tuyết Kỳ nhận lại Thiên Gia rồi nói.

Lâm Phong gật đầu với nàng rồi phát tay một cái, thời gian và không gian đã trở lại bình thường, các giáo chúng Ma giáo đang vây công Lục Tuyết Kỳ vô cùng ngạc nhiên vì pháp bảo của họ toàn đánh vào khoảng không.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Nhậm chức Trưởng môn

“Huynh đã đến”

“Tuyết Kỳ sư muội, ta đã đến” Lâm Phong cười nói.

“Thanh Vân Môn trông cậy vào huynh” Lục Tuyết Kỳ lấy lại vẻ lạnh lẽo băng sương.

“Ta đã biết, cứ giao cho ta” Lâm Phong nhặt lên Thiên Gia thần kiếm đang cắm dưới đất và trao cho Lục Tuyết Kỳ.

“Huynh cẩn thận” Lục Tuyết Kỳ nhận lại Thiên Gia rồi nói.

Lâm Phong gật đầu với nàng rồi phát tay một cái, thời gian và không gian đã trở lại bình thường, các giáo chúng Ma giáo đang vây công Lục Tuyết Kỳ vô cùng ngạc nhiên vì pháp bảo của họ toàn đánh vào khoảng không.

“Lũ tà giáo, yêu ma dám xâm phạm Thanh Vân Môn của ta, các người sẽ nhận lấy hậu quả thích đáng” giọng Lâm Phong vang vọng khắp dãy Thanh Vân Sơn, lúc này hắn đã phi thân lên trời, đứng đối diện với Vô Cực Thiên Tôn.

“Là Lâm Tiểu Phong sư huynh, Lâm Tiểu Phong sư huynh đã đến, Thanh Vân Môn được cứu rồi” các đệ tử Thanh Vân Môn reo lên sung sướng.

“Tiểu Phong đã xuất quan rồi sao?” Tô Như vui mừng nói.

“Đúng vậy, hần đã xuất quan rồi nhưng không biết có đột phá cảnh giới Chân Tiên hay chưa, tên Vô Cực Thiên Tôn này là cao thủ cấp độ Chân Tiên, lão Thất không biết có đối phó được không nữa?” Điền Bất Dịch vẻ mặt không vui không buồn nói.

“Lâm Tiểu Phong, chúng ta lại gặp mặt” Thanh Long hét lớn

“Ngươi mọc lại cánh tay rồi à, cũng không tệ, nhưng ngươi vẫn còn chưa đủ trình độ đấu với ta đâu. Nếu vẫn muốn giữ cánh tay vừa mới mọc lại thì mau lui xuống” Lâm Phong cười nói.

“Ngươi” Thanh Long thánh sử tức giận nói

“Thanh Long, mau lui xuống, ngươi không phải là đối thủ của hần” Vô Cực Thiên Tôn nhàn nhạt nói.

“Vâng Điện Chủ” Thanh Long nhanh chóng lui lại.

“Ngươi là Lâm Tiểu Phong phải không? Thật không ngờ Thanh Vân Môn lại có một nhân tài đột phá đến cấp Chân Tiên, lão phu đúng là mở rộng tầm mắt” Vô Cực Thiên Tôn ôn tồn nói.

Mọi người cả hai phe Ma giáo và Thanh Vân Môn đều vô cùng kinh hãi, không thể tưởng tượng được ngày hôm nay lại có đến hai cường giả cấp Chân Tiên trong truyền thuyết xuất hiện trước mặt họ. Hai người này lại ở hai phe chính tả đối nghịch, trận chiến của họ sẽ khủng khiếp như thế nào đây.

Điền Bất Dịch và các thủ tọa Thanh Vân Môn âm thầm thở phào một hơi, họ biết rằng Thanh Vân Môn hôm nay đã được cứu, không bị rơi vào cảnh diệt môn, vạn kiếp bất phục.

“Ngươi chắc là Vô Cực Thiên Tôn? Từ nãy tới giờ ngươi hoành hoành ngang ngược, đã đến lúc ngươi trả giá đắt rồi đó” Lâm Phong cười hướng Vô Cực Thiên Tôn nói.

“Tên tiểu tử ngông cuồng, ta phải dạy cho ngươi một bài học về tính lễ độ” Vô Cực Thiên Tôn hét lên vang vọng đất trời.

Lâm Phong phát tay một cái, một vòng tròn màu vàng kim xuất hiện bao phủ toàn bộ dãy núi Thanh Vân Môn. Các giáo chúng Ma giáo kinh hãi vạn phần, bọn họ cảm giác như mình đã bị nhốt lại tại đây.

“Ngươi không phiền ta tạo kết giới này chứ, với trình độ của ta và ngươi nếu đánh thẳng tay sẽ làm hủy diệt khu vực này mất” Lâm Phong cười nói.

“Thật là biết làm trò, ngươi nên giữ mạng của mình trước lão phu thì tốt hơn” Vô Cực Thiên Tôn cười khẩy.

“Đừng vội nhiều lời, đánh thử mới biết” Lâm Phong vừa dứt lời đã biến mất không thấy, sau đó xuất hiện bất thành trước mặt Vô Cực Thiên Tôn, xuất ra một quyền đánh vào mặt lão.

“Ầm” một âm thanh nặng nề vang lên, Vô Cực Thiên Tôn bị đánh bay thẳng lên trời, Lâm Phong lại thành linh xuất hiện sau lưng lão và giáng tiếp một đòn, nhưng lần này lão đã né được và đánh thẳng một quyền vào ngực Lâm Phong.

“Bình” Lâm Phong bị đánh bay ngược ra sau. Hai người liên tục áp sát và tung ra những đòn quyền cước rất mạnh vào nhau.

Tốc độ trận đấu diễn ra quá nhanh, mọi người trên đỉnh Thông Thiên Phong nhìn lên trời quan sát cuộc chiến chỉ thấy những đốm sáng và cường lực lan rộng khi hai người va chạm vào nhau chứ hoàn toàn không hề thấy thân ảnh của bọn họ. Xung lực phát ra từ trận đấu liên tục đánh lên vòng sáng màu vàng kim từng tiếng ầm ầm, nếu không có vòng bảo vệ này thì dãy Thanh Vân Sơn đã sụp đổ từ rất lâu rồi.

Bọn người Quỷ Vương, Độc Thần quan sát trận chiến bất giác cảm thấy bản thân nhỏ yếu không thể tả, đối với hai người này bọn họ thấy sức lực của mình chỉ là những con kiến so với người khổng lồ mà thôi, không đáng nhắc đến. Sắc mặt người nào cũng từ xám xịt chuyển sang ảo não không thôi.

Đây là lần đầu tiên Lâm Phong đánh nhau với chính phân thân của mình nên cảm giác rất thích thú, hai bên ra đòn không hề nương tay, giống như đang trong một cuộc chiến sinh tử. Đối với hần đây cũng là một cơ hội để rèn luyện khả năng cận chiến của bản thân.

Hai người đánh nhau từ sáng sớm cho đến chiều tối, rồi lại từ chiều tối cho đến sáng sớm, liên tục trong năm ngày năm đêm, cuộc chiến đấu diễn ra bất phân thắng bại.

Hai người đứng sừng sững trên tầng mây, nhìn chăm chăm vào nhau.

“Tiểu tử, ngươi rất mạnh” Vô Cực Thiên Tôn mở miệng nói.

“Ông cũng vậy” Lâm Phong cười nói.

“Chúng ta dừng tại đây vậy, mười năm sau tái chiến” Vô Cực Thiên Tôn vang vọng nói sau đó từ từ bay xuống đỉnh núi Thông Thiên.

“Quyết định như vậy” Lâm Phong gật đầu rồi cũng bay xuống Thông Thiên Phong, vòng kết giới màu vàng đã bị hấn làm biến mất không còn tung tích.

Mọi người trên đỉnh Thông Thiên Phong đều tỏ vẻ mệt mỏi sau năm ngày năm đêm quan sát trận chiến kinh thế hãi tục của hai người bọn họ, lúc này sắc mặt người nào cũng biểu hiện rất nhợt nhạt.

“Điện Chủ, mừng ngài trở lại” bọn Quỷ Vương, Độc Thần lễ phép nói.

“Uhm, các người quan sát trận chiến này có học hỏi được gì không?” Vô Cực Thiên Tôn nhàn nhạt nói.

“Điện chủ, thuộc hạ ngu dốt chỉ hiểu được chút ít” Tam Diệu Tiên Từ đảo đôi mắt vô cùng xinh đẹp cười nói với Vô Cực Thiên Tôn.

“Kính thưa Điện chủ, bọn thuộc hạ cũng giống như Tam Diệu Tiên Từ vậy” bọn Quỷ Vương, Độc Thần rồi rít nói.

Vô Cực Thiên Tôn hừ một tiếng, vẻ mặt rất nghiêm trọng “Trong thời gian tới các người phải tăng cường tu vi của bản thân, các người bây giờ quá yếu, trong Thánh giáo của ta không cần những kẻ yếu đuối”

“Thuộc hạ cần tuân lời giáo huấn của Điện Chủ” bọn Quỷ Vương sợ run lên.

“Các đệ tử Thánh giáo nghe lệnh, rút lui khỏi đây” Vô Cực Thiên Tôn quát lên vang vọng dãy Thanh Vân Sơn.

“Tuân lệnh Điện Chủ”

Các giáo chúng Ma giáo nhanh chóng rời khỏi Thanh Vân Sơn, bọn Quỷ Vương và Ngọc Dương Tử biểu hiện rất không cam lòng nhưng cũng không dám cãi lại mệnh lệnh của Vô Cực Thiên Tôn.

“Lâm Tiểu Phong sư huynh đã đánh đuổi bọn Ma giáo khỏi Thanh Vân Môn”

“Đúng vậy, Vô Cực lão ma đầu đã sợ hãi trước sức mạnh của Lâm Tiểu Phong sư huynh nên mới ra lệnh rút lui” các đệ tử Thanh Vân Môn vui mừng hoan hô ầm ĩ.

Khi thấy Lâm Phong tiến đến, các đệ tử Thanh Vân Môn đều nhường đường cho hắn, ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ và sùng bái.

“Tiêu sư huynh, Trưởng môn sư bá và Vạn Kiếm Nhất sư bá thế nào rồi?” Lâm Phong hướng về phía Tiêu Dật Tài hỏi.

“Hai người họ đã tỉnh lại nhưng... nhưng kinh mạch toàn thân đều bị đứt hết, đã trở thành phế nhân” Tiêu Dật Tài trầm ngâm nói.

“Huynh dẫn ta đến chỗ họ, ta có cách giúp họ hồi phục” Lâm Phong ôn tồn nói.

“Đệ nói là thật? à, ta quên mất đệ là cường giả cấp Chân Tiên, mau đi theo ta” Tiêu Dật Tài nhanh chóng dẫn Lâm Phong đến chỗ Đạo Huyền và Vạn Kiếm Nhất.

Lâm Phong lập tức phục hồi lại cho hai người họ như lúc ban đầu, ngay cả cánh tay bị đứt của Vạn Kiếm Nhất cũng được tái tạo lại. Đạo Huyền, Vạn Kiếm Nhất lẫn Tiêu Dật Tài đều vô cùng khiếp sợ trước quyền năng của Lâm Phong.

Đã hai ngày trôi qua kể từ khi phe Ma giáo rời khỏi Thanh Vân Môn, mọi người ở Thanh Vân Môn bắt đầu quay trở lại sinh hoạt như trước. Trong trận chiến lần này, Thanh Vân Môn cũng có tổn thất, trong hai mươi lăm vị trưởng lão tham gia chiến đấu có năm vị trưởng lão chết trận, ba người bị thương nặng, thủ tọa Triều Dương Phong là Thương Chính Lương và Thủ tọa Lạc Hà Phong Thiên Vân Đạo nhân không may chết đi, mấy vị thủ tọa khác như Tăng Thúc Thường và Thủy Nguyệt Đại Sư cũng bị thương. Ngoài ra, đệ tử các chi phái chết trận có 89 người, bị thương nặng 168 vị.

Hôm nay, Đạo Huyền chân nhân bất ngờ triệu tập sáu vị Thủ tọa các chi phái và tất cả các trưởng lão trong môn phái đến Ngọc Thanh Điện Thông Thiên Phong để thông báo một việc.

“Thưa tất cả sư huynh đệ đồng môn, qua trận chiến vừa rồi chắc các vị cũng đã biết bốn đại tông phái Ma giáo đã được thống nhất bởi một nhân vật gọi là Vô Cực Thiên Tôn, vị này thần thông cái thế, là cường giả cấp Chân Tiên. Ngay cả Tru Tiên cô kiếm cũng bị đánh bại và hủy hoại bởi vị Vô Cực Thiên Tôn này. Dưới sự lãnh đạo của vị này, thiết nghĩ Ma giáo sẽ lon mạnh vô cùng, làm những chuyện không thể tưởng tượng được, thiên hạ thương sinh sẽ nguy trong sớm tối. Nhưng trời cao có đức hiếu sinh, cho Thanh Vân Môn ta xuất hiện một bất thế kỳ tài cũng là cường giả cấp Chân Tiên, có sự trợ giúp của vị kỳ tài này Thanh Vân Môn ta sẽ đối trọng được với sức mạnh của Ma giáo, bảo vệ được an nguy của con dân trong thiên hạ”.

“Đạo Huyền ta tài năng tầm thường, may mắn được tổ sư chọn làm người lãnh đạo Thanh Vân Môn trong một trăm năm nay, nhưng nhận thấy tình thế hiện nay đã không còn phù hợp nữa, Thanh Vân Môn cần một người lãnh đạo mới đủ khả năng hơn ta. Vì vậy Đạo Huyền ta sẽ thoái vị chức Trưởng môn, nhậm chức vị Trưởng môn đời tiếp theo sẽ là vị đệ tử bất thế kỳ tài Lâm Tiểu Phong của Đại Trúc Phong”

“Xin trưởng môn sư huynh suy xét lại” một số vị trưởng lão hướng Đạo Huyền nói.

“Đây là việc ta đã suy tính kỹ càng, các vị không cần khuyên can làm gì” Đạo Huyền nghiêm mặt nói.

“Lâm Tiểu Phong tuy là cường giả cấp Chân Tiên nhưng tuổi đời còn ít, để hắn đảm nhiệm chức vị Trưởng môn có quá vội vàng?” Thủy Nguyệt Đại Sư nói.

“ Cũng chính vì vậy nên ta triệu tập các vị đến đây để nhờ các vị có thể hỗ trợ Lâm Tiểu Phong khi hắn đảm nhiệm chức Trưởng môn” Đạo Huyền ôn tồn nói.

Sau một hồi thảo luận, Thương Tùng Đạo nhân lên tiếng nói:“ Nếu ý trưởng môn sư huynh đã quyết, chúng đệ cũng đành nghe theo”

“ Rất tốt, phiên sư đệ làm công tác chuẩn bị cho buổi lễ nhậm chức vào tháng tới, danh sách khách mời ta cũng đã chuẩn bị sẵn” Đạo Huyền chân nhân hướng Thương Tùng đạo nhân nói.

“ Vâng, đệ đã rõ” Thương Tùng nói.

Một tháng sau, buổi lễ tân nhậm trưởng môn của Lâm Phong đã long trọng diễn ra ở Ngọc Thanh Điện trên đỉnh Thông Thiên Phong, tất cả mọi người Thanh Vân Môn đều có mặt, ngoài ra còn có sự tham dự của Phổ Hoàng Thần Tăng Trưởng môn Thiên Âm Tự và Văn Dịch Lam Cốc chủ Phàn Hương Cốc cùng rất nhiều các môn phái chính đạo khác.

Bọn người Văn Dịch Lam và Phổ Hoàng Thần Tăng đều biểu hiện thái độ lo lắng trước sự thống nhất bốn đại tông phái Ma giáo của Vô Cực Thiên Tôn, trong suốt buổi lễ bọn họ liên tục nhắc đến chủ đề này và đề nghị được tân nhậm trưởng môn phái Thanh Vân Lâm Phong chân nhân bảo hộ khi môn phái của họ bị Vô Cực Thiên Tôn tấn công như ở Thanh Vân Môn vừa rồi. Lâm Phong cũng đã đồng ý và tặng cho trưởng môn các môn phái chính đạo mỗi người một miếng ngọc bội truyền tin do hắn chế tạo để dễ dàng trao đổi tin tức khi gặp nguy biến.

Các môn phái chính đạo đề nghị thành lập một Liên minh để chống lại sự bành trướng của Ma giáo, Lâm Phong được mọi người đề cử làm Minh chủ của Liên minh này. Ban đầu Lâm Phong từ chối nhưng dưới sự khẩn cầu của đồng đạo mọi người, hắn đành phải chấp nhận.

Sau buổi đại điển, Đạo Huyền âm thầm lui về ẩn cư tại Tổ Sư Từ Đường cùng với Vạn Kiếm Nhất, mọi việc trong môn phái đều giao lại cho Lâm Phong đến tiếp quản.

Theo thông lệ, Lâm Phong cũng tiến vào Huyền Nguyệt Động Phủ. Khi bước vào trong động phủ hắn phát hiện nơi đây có bố trí một trận pháp tạo ảo cảnh, hắn đoán có thể là do Thanh Diệp Tổ Sư đã để lại ảo cảnh này để kiểm tra tâm tính của hậu nhân Thanh Vân Môn trên con đường tu đạo. Hắn bước sâu hơn vào bên trong, trên bệ đá cao phía trước, hắn thấy Tru Tiên cổ kiếm đang nằm lặng yên tại đó, thân kiếm đã gãy làm ba đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thần Thú Môn

Lâm Phong cầm Tru Tiên cổ kiếm lên, dùng thần thức bao quát toàn bộ thanh kiếm, hắn cuối cùng tìm thấy Thiên Thư quyền thứ năm được ẩn chứa tinh vi bên trong thân kiếm tựa đá mà không phải đá này. Hắn xếp bằng ngồi xuống, dụng tâm lĩnh ngộ ảo nghĩa của quyền Thiên Thư này.

Sau hai tháng, Lâm Phong đã lĩnh ngộ hoàn toàn Thiên Thư quyền thứ năm. Nhìn lại Tru Tiên cổ kiếm hình dáng thô lậu trên tay, hắn nhận ra thanh kiếm này chỉ là một bán thần khí mà thôi, nhưng ẩn chứa khí sát lực rất nặng. Người tu đạo bình thường khi cầm vào nhất định sẽ bị khí sát lực này ăn mòn linh trí, trở nên điên loạn.

Lâm Phong nảy sinh ý định luyện chế lại thanh kiếm Tru Tiên này để cho nó trở thành một thần khí cao cấp. Nghĩ là làm, hắn lập tức tiến hành luyện chế lại thanh Tru Tiên Cổ Kiếm.

Ba tháng sau, thanh kiếm đã được luyện chế thành công, ngoài chất liệu giống đá mà không phải đá, thanh kiếm có hình dạng hoàn toàn khác thanh Tru Tiên cũ, Lâm Phong đã dựa vào hình dáng của thanh Infinity Blade mà hắn nhớ trong kiếp trước để tạo hình cho thanh kiếm này. Tuy nhiên hắn vẫn khắc hai chữ Tru Tiên lên thân kiếm để tưởng nhớ đến thanh kiếm cũ.

Thanh kiếm Tru Tiên mới là một thanh thần khí thật sự, không có ẩn chứa khí sát lực nên người sử dụng sẽ không bị ăn mòn linh trí, uy lực thì mạnh hơn thanh Tru Tiên cũ ít nhất một triệu lần trở lên. Cấp độ hoàn toàn khác biệt, thanh kiếm này là một vũ khí của các bậc thần thánh.

Lâm Phong đặt thanh Tru Tiên mới lên bệ đá rồi bước ra khỏi động phủ, tiến về Ngọc Thanh Điện.

Thương Tùng Đạo nhân và các trưởng lão thấy Lâm Phong đi đến thì cung kính nói.

“ Tham kiến Trưởng Môn, ngài đã xuất quan”

“ Đúng vậy, nhờ Thương Tùng sư bá thông báo cho tất cả mọi người tập trung tại Ngọc Thanh Điện, tiểu đệ có chuyện muốn nói” Lâm Phong hướng Thương Tùng nói.

“ Tuân lệnh Trưởng môn” Thương Tùng nói.

Sau một lúc, trên Ngọc Thanh Điện đã tập trung đông đủ tất cả người của Thanh Vân Môn. Mọi người nhanh chóng hướng Lâm Phong chào hỏi.

“Trưởng Môn, ngài triệu tập bọn ta đến là có chuyện gì?” Điền Bất Dịch mở miệng nói.

“Thưa sư phụ, ta mới vừa xuất quan, phát hiện có cảm ngộ nên muốn truyền đạo cho tất cả mọi người trên Thanh Vân Môn, giúp mọi người tăng tiến thêm tu vi” Lâm Phong cười vui vẻ nói.

“Con có lòng như thế, sư phụ rất cảm kích, sư phụ thay mặt mọi người cảm ơn con” Điền Bất Dịch cười nói.

“Sư Phụ không cần nói như thế, phát triển bản giáo ngày càng lớn mạnh là nhiệm vụ của đệ tử bây giờ” Lâm Phong nói.

“Mọi người cũng đã đến đông đủ, chúng ta bắt đầu được chưa thưa Trưởng Môn” Thương Tùng Đạo nhân tiến lên nói với Lâm Phong.

“Cảm ơn Thương Tùng Sư bá, chúng ta cũng bắt đầu thôi”

“Thưa tất cả mọi người, như mọi người cũng đã biết, bốn đại tông phái Ma giáo đã thống nhất, Ma giáo đang bắt đầu bành trướng thế lực với số lượng ngày càng nhiều. Vì vậy, ta triệu tập mọi người đến lần này là muốn truyền thụ cho mọi người những cảm ngộ mà ta có được trong quá trình tu đạo và bế quan bấy lâu nay. Ta muốn cho mọi người nhanh chóng tăng lên tu vi của mình để có thể đối phó được với thế lực mạnh mẽ của Ma giáo trong thời gian tới. Trước khi truyền đạo ta muốn mọi người phải lập trọng thệ là không được truyền thụ cho người ngoài Thanh Vân Môn, nếu như làm trái sẽ bị phế bỏ đạo hạnh và trục xuất khỏi Thanh Vân Môn, mọi người đã rõ rồi chứ?”

“Tuân lệnh Trưởng Môn chân nhân” tất cả đồng thanh nói.

“Được, vậy ta bắt đầu đây” Lâm Phong vừa nói vừa phát tay, một vòng tròn màu vàng kim che kín toàn bộ đỉnh Thông Thiên Phong, tất cả mọi hành động trong vòng tròn bên ngoài không thể nào nghe và nhìn thấy được.

Lâm Phong từ từ giảng giải ảo nghĩa của bốn quyển Thiên Thư mà hắn đã lĩnh ngộ được. Mọi người ngồi xếp bằng, chăm chú lắng nghe những gì Lâm Phong nói.

Lần truyền đạo này kéo dài ba ngày ba đêm, khi Lâm Phong kết thúc giảng giải, trong mắt người nào cũng tràn ngập vẻ luyến tiếc.

“Truyền đạo đã xong, mọi người nhanh chóng trở về động phủ để tham ngộ những điều ta giảng, ta chúc mọi người nhanh chóng tăng tiến tu vi” Lâm Phong cười nói.

“Đa tạ Trưởng Môn ban ân” mọi người đồng thanh nói sau đó nhanh chóng rời đi.

Khi mọi người đã rời đi, trên Ngọc Thanh Điện chỉ còn lại Lâm Phong và một người con gái mặc áo trắng thướt tha, gương mặt nàng mỹ lệ, đẹp tựa thiên tiên, trên tay nàng cầm một thanh kiếm màu xanh biếc. Nàng hướng đôi mắt xinh đẹp nhìn Lâm Phong, khi thấy Lâm Phong cũng nhìn nàng, nàng gật đầu và nở một nụ cười tươi đẹp không gì tả được.

Lâm Phong cũng cười nhìn nàng, hai người từ từ tiến đến gần nhau.

Thời gian mười năm nhanh chóng trôi qua, trong những năm này, Ma giáo liên tục mở rộng địa bàn, số lượng các môn phái nhỏ bị Ma giáo thôn tính ngày càng nhiều. Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc cũng nhiều lần bị Ma giáo tấn công nhưng nhờ sự trợ giúp của Liên Minh chính đạo và Lâm Phong nên tồn thất không lớn.

Tại Thánh Điện Ma giáo, ở Man Hoang.

Vô Cực Thiên Tôn ngồi chễm chệ trên ngai vàng, ánh mắt lão đang dò xét đám người đang ngồi phía dưới điện.

“Quý Vương, sự tình thống nhất Nam Cương như thế nào rồi?” Vô Cực Thiên Tôn nhàn nhạt hỏi.

“Thưa Điện Chủ, năm đại chủng tộc Nam Cương là: Miêu tộc, Thổ Tộc, Choang Tộc, Lê Tộc, Cao Sơn tộc, từ trước đến nay luôn cạnh tranh, đấu đá lẫn nhau nhưng không hiểu sao hiện nay đã đoàn kết lại đồng lòng đối phó với Thánh giáo của chúng ta, vì vậy trong nhất thời khó thu phục được bọn chúng” Quý Vương thành thật nói.

Vô Cực Thiên Tôn vuốt râu cười nói.

“Việc này cũng khó trách được ngươi, năm chủng tộc bọn chúng đều bắt nguồn từ Vu Tộc, khi bọn chúng cùng mất đi năm Thánh khí thì đoàn kết lại với nhau là tất yếu, khả khả... Sự tình thống nhất Nam Cương ta đã có nhân tuyến, hôm nay triệu tập bọn ngươi đến đây cũng là muốn giới thiệu người đó”.

“Linh Lung, nàng hãy đến đây” Vô Cực Thiên Tôn vỗ tay nói.

Một người con gái thanh lịch xuất hiện từ trong không khí, người con gái này xinh đẹp tuyệt trần, theo cách ăn mặc không phải là người trung thổ. Mọi người đang nghi hoặc thì một giọng nói nhẹ nhàng êm tai vang lên.

“Linh Lung tham kiến Thần Chủ”

“Rất tốt, Linh Lung, ngươi đã đến”

“Đây là Linh Lung, Vu Nữ của Vu Tộc hàng ngàn năm trước, từ nay ta tuyên bố Linh Lung sẽ là Thánh Nữ của Thánh giáo chúng ta, các ngươi hãy mau tham kiến Linh Lung Thánh Nữ” Vô Cực Thiên Tôn lớn tiếng nói.

Đám người Độc Thần, Ngọc Dương Tử, Tam Diệu Tiên Tử âm thầm kinh hãi, bọn họ cũng đã từng nghe qua về truyền thuyết Vu Nữ Nương Nương Linh Lung và Sân Ma Cô Động, nhưng thật không thể tưởng tượng là Điện Chủ lại có thể phục sinh Linh Lung Nương Nương, đúng là quyền năng của thần tiên.

“Tham kiến Linh Lung Thánh Nữ”

Linh Lung hướng đám người Độc Thần gật đầu chào đáp lễ.

“Linh Lung, chuyện thu phục năm chủng tộc Nam Cương ta giao cho nàng” Vô Cực Thiên Tôn nhàn nhạt nói.

“Thần chủ phía trên, Linh Lung sẽ không làm cho người thất vọng”

“Thú Thần, Tiểu Bạch, hai ngươi cũng xuất hiện đi” Vô Cực Thiên Tôn lớn tiếng gọi.

Hai thân ảnh thanh linh xuất hiện ngay trước mặt mọi người, đó là một thiếu niên anh tuấn khoác chiếc áo tơ tằm màu xanh và một người con gái xinh đẹp động lòng người, bạch y như tuyết. Người thiếu niên vừa xuất hiện đã nhìn chăm chăm Linh Lung Thánh nữ và nở nụ cười tươi tắn, còn người con gái thì yếu điệu mỉm cười nhìn Vô Cực Thiên Tôn, sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

“Thú Thần tham kiến Thần chủ”

“Tiểu Bạch tham kiến Thần chủ”

“Rất tốt, đây là Thú Thần và Tiểu Bạch, từ nay, hai người này sẽ đảm nhiệm Môn Chủ và Phó Môn Chủ của Thần Thú Môn, tông phái thứ năm mới được ta thành lập. Thánh giáo chúng ta sẽ có năm đại tông phái ngay từ bây giờ, các ngươi đã rõ chưa?” Vô Cực Thiên Tôn tiếng nói vang vọng khắp Thánh Điện.

“Thuộc hạ đã rõ” Mọi người dưới điện đồng thanh đáp.

Vô Cực Thiên Tôn hướng Thú Thần nhàn nhạt nói: “Thú Thần, ngươi hãy mau tập hợp 13 yêu vương cùng toàn bộ tàn dư man tộc ở Thập Vạn Đại Sơn dưới trướng ngươi, chờ nghe phân phó từ ta”.

“Linh Lung, ý nàng thế nào?” Thú Thần hướng Linh Lung Thánh nữ hỏi.

“Thú Thần, ngươi hãy làm theo lời Thần chủ nói, lời Thần chủ cũng như là lời của ta vậy, nhớ lấy” Linh Lung Thánh nữ dịu dàng nói.

“Tuân lệnh Thần chủ” Thú Thần nói trong khi ánh mắt vẫn không hề rời khỏi Linh Lung Thánh nữ. Mọi người dưới điện vô cùng ngạc nhiên vì thái độ của Thú Thần, nhiều đệ tử Thánh giáo cảm thấy tức giận vì sự vô lễ của hắn.

Vô Cực Thiên Tôn hầu như chẳng quan tâm đến thái độ của Thú Thần, cười khà khà nói.

“Ngọc Dương Tử, Quý Vương, Tần Vô Viêm, Kim Bình Nhi”

“Có thuộc hạ” bốn người vội vã đứng lên nói.

“Gần đây tại phía Tây Đại Chiếu Trạch có dị bảo xuất thế, ta muốn các ngươi đi xem xét tình hình như thế nào, nếu thật sự có dị bảo nhất định phải chiếm cho bằng được, có biết chưa?”

“Thuộc hạ tuân lệnh” bốn người đồng thanh lên tiếng.

“Rất tốt... các ngươi nếu không có việc gì cần báo cáo thì lui xuống đi. Tiểu Bạch, nàng lưu lại hầu rước lão phu” Vô Cực Thiên Tôn cười vui vẻ nói.

Bọn Độc Thần, Ngọc Dương Tử nhìn nhau cười cười, đặc biệt Kim Bình Nhi ở Hợp Hoan Tông, vẻ mặt thoảng ửng hồng, ánh mắt kiêu diễm nhìn Vô Cực Thiên Tôn rồi nhanh chóng rời khỏi.

“Thần chủ” Tiểu Bạch yếu điệu tiến đến bên cạnh Vô Cực Thiên Tôn, ngồi ép sát vào lão.

“Tiểu Bạch, đây là liệt tử của Miêu tộc ta vừa lấy được, nàng có hứng thú uống với ta một chút không?” Vô Cực Thiên Tôn cười nói vừa lấy ra một bình rượu lớn từ không gian giới chỉ.

“Được hầu rước Thần chủ là niềm phúc của thiếp” Tiểu Bạch yếu điệu nói, gương mặt nàng thập phần mỹ lệ nhìn Vô Cực Thiên Tôn.

“Nàng cứ thoải mái, không cần khách khí như vậy” Vô Cực Thiên Tôn cười nói.

Tiểu Bạch nhanh chóng rót ra hai ly rượu và dâng lên cho Vô Cực Thiên Tôn, ánh mắt nàng nhìn lão vô cùng say đắm.

Năm ngày trước, tại Huyền Hỏa Tế Đàn, Phần Hương Cốc.

Tại tầng thứ ba của Tế đàn nguy nga tráng lệ xây dựng trên miệng núi lửa, một con Cửu Vĩ Thiên hồ thân cao khoảng năm mươi trượng đang bị giam cầm, trên eo của nó bị một vật có hình thù như đôi cánh tay bằng sắt màu đỏ kẹp chặt, ăn sâu vào trong tường đá.

Con Cửu Vĩ Thiên Hồ cố gắng gầy dựa kịch liệt tuy nhiên càng bị đôi tay sắt này kẹp chặt hơn, pháp lực của nó nhanh chóng bị áp chế, một lúc sau Cửu Vĩ Thiên hồ không còn chút sức lực nào nữa, mệt mỏi nằm dài dưới đất. Bỗng nhiên vùng không gian trước mặt Cửu Vĩ Thiên hồ trở nên ba động, trong tích tắc một bóng người xuất hiện, đó là một lão già râu tóc bạc phơ, mặc áo bào màu đen.

Lão già cười nói: “Ta đã tìm được ngươi, Cửu Vĩ Thiên hồ”

“Ngươi không phải là lão tặc Thượng Quan Sách? Ngươi là ai?” Cửu Vĩ Thiên hồ kinh dị nhìn người đàn ông này.

“Ta gọi là Vô Cực Thiên Tôn, từ bây giờ ngươi hãy gọi ta là Thần Chủ” lão già nhìn chằm chằm Cửu Vĩ Thiên hồ cười nói.

“Thần chủ? Ngươi là ai mà dám xưng thần chứ, thật ngạo mạn” Cửu Vĩ Thiên hồ cười khẩy nói.

“Ta quả thật là thần tiên, tin hay không tùy ngươi, bây giờ ta sẽ giải thoát cho ngươi” Vô Cực Thiên Tôn nói.

“Trên thế gian này chỉ có Huyền Hỏa Giám mới có thể giải thoát cho ta khỏi Huyền Hỏa Luyện, ngươi có nắm giữ Huyền Hỏa Giám không?”

“Ta không có Huyền Hỏa Giám, nhưng ta cũng không cần nó làm gì”

“Ăn nói ngông cuồng, ha ha ha” Cửu Vĩ Thiên hồ ngẩn đầu cười lên ha ha.

Vô Cực Thiên Tôn không nói năng gì chỉ nâng tay trái lên, một luồng sáng đánh thẳng vào Huyền Hỏa Luyện, trong phút chốc, Huyền Hỏa Luyện như một con rắn bị mất đi sức sống, từ từ lỏng ra rồi rớt xuống mặt đất.

Cửu Vĩ Thiên hồ kích động, ngược lên trời hú dài.

Mặt đất dưới chân bỗng nhiên run lắc dữ dội rồi nứt toác ra, từng cột dung nham từ dưới đất phun lên.

Cửu Vĩ Thiên hồ xung quanh ngưng tụ từng làn khói trắng, trong phút chốc, cơ thể to lớn cao năm mươi trượng đã ngưng tụ thành một cô gái xinh đẹp vô cùng, làn da trắng mịn như tuyết, bờ vai tròn trịa, đôi chân thon dài tinh mỹ.

Vô Cực Thiên Tôn nhìn thoáng qua rồi phát tay một cái, một bộ bạch y thướt tha đã khoác lên người cô gái.

Cô gái còn chưa hết kinh ngạc thì đã nghe lão nói: “chúng ta rời khỏi đây thôi”.

Khi nàng nhìn lại lần nữa thì phát hiện cả hai đã không còn ở Huyền Hỏa Tế đàn mà đang đứng trước một hang động tối tăm, giữa miệng động đặt một bức tượng nữ tử từ mỹ lệ đang quay mặt nhìn vào trong động, ánh mắt buồn bã.

Nàng bất giác giật mình một cái, nơi này nàng có cảm giác đã từng đến qua.

“Nơi đây là... Sân Ma Cổ Động, Thập Vạn Đại Sơn? Làm sao có thể?” cô gái kích động nói.

“Nàng không cần lo lắng, nơi đây đúng là Sân Ma Cổ Động” Vô Cực Thiên Tôn nói.

“Tiền bối thần thông quảng đại, Tiểu Bạch đã thất lễ, xin tiền bối lượng thứ” cô gái mỉm cười xinh đẹp nói.

“Nàng vẫn chưa tin ta là thần tiên à? Thôi, quên đi. Lần này chúng ta đến đây là để giải thoát cho hai người trong hang này, nàng cũng đoán hai người đó là ai rồi phải không?”

Tiểu Bạch kinh hãi nói: “Ngài nói là Thú Thần?”

“Đúng vậy, Thú Thần và Linh Lung”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Khổng Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Sân Ma Cổ Động

“Không thể nào? Linh Lung đã chết từ rất lâu rồi” Tiểu Bạch vẫn không thể nào tin được lời người đàn ông trước mặt.

“Chúng ta vào hang động rồi nói sau” Vô Cực Thiên Tôn không nói gì thêm, chấp tay sau lưng đi thẳng vào hang động.

Từ trong hang động bỗng bay ra một đạo bạch khí chặn trước mặt Vô Cực Thiên Tôn và Tiểu Bạch, bạch khí từ từ ngưng tụ thành hình người đàn ông cao lớn, tay cầm cự kiếm tay nâng khiên.

“Các ngươi là ai? Tiến vào động với mục đích gì? Hung linh không lồ hét lên.

“Dám trước mặt ta dương oai?” Vô Cực Thiên Tôn trừng mắt nhìn hung linh trước mặt, rồi thả ra một chút thần thức của mình.

Hung linh không lồ cảm giác bản thân như đang đối diện với lực lượng của thiên địa tạo hóa thì lập tức kinh hãi quỳ sụp xuống: “Tiểu nhân có mắt không trông, xin thần linh thứ tội”

“Thần quốc của ta cũng đang cần người như ngươi, hãy vào đó an hưởng hạnh phúc đi, tâm nguyện của ngươi ta sẽ thực hiện” Vô Cực Thiên Tôn nhàn nhạt nói.

“Đa tạ thần linh ban ân” hung linh vui mừng nói sau đó bay thẳng vào bàn tay của Vô Cực Thiên Tôn.

Tiểu Bạch vô cùng kinh dị khi nhìn thấy cảnh tượng trên, nàng không thể hiểu được tại sao hung linh này lại sợ hãi Vô Cực Thiên Tôn đến như vậy. Nàng tính hỏi thì nghe Vô Cực Thiên Tôn nhàn nhạt nói.

“Chúng ta vào thôi”

Hai người đi thẳng vào trong hang động tối om, một lúc sau đã tiến đến một vùng bằng phẳng rộng lớn. Trên mặt đất có mười ba bộ xương quái vật khổng lồ xếp thành vòng tròn, ở giữa vòng tròn là một bệ đá, trên bệ đá có một bộ xương trắng bằng kích cỡ con người. Bộ xương trắng có năm chỗ gãy vỡ, lần lượt ở tay phải, mắt cá chân, xương cổ họng, xương đầu và thiếu hẳn xương sống lưng.

“Vu Yêu, ngươi đến đây” Vô Cực Thiên Tôn nói, lập tức không gian ba động, một thân ảnh xuất hiện, đó là một người đàn ông gầy gò trong bộ áo bào màu đen.

“Thuộc hạ bái kiến Thần chủ” Vu Yêu quỳ xuống nói.

“Đứng lên đi, ngươi đã tìm được năm Thánh khí rồi, đúng chứ?”

“Dạ, thuộc hạ đã tìm được hết cả năm Thánh khí”

“Rất tốt, sử dụng năm Thánh khí như thế nào chắc ngươi cũng biết rồi chứ?”

“Dạ vâng”

“Vậy thì làm ngay đi” Vô Cực Thiên Tôn ra lệnh.

Vu Yêu vâng dạ đi đến bộ xương trên bệ đá, rồi lấy ra năm Thánh khí. Mười ba bộ xương vây xung quanh bỗng cử động, ngửa đầu lên trời hú từng tràng.

Vu Yêu nhanh chóng đặt lần lượt năm thánh khí vào các vị trí gãy vỡ trên bộ xương. Nơi tay phải bộ xương đặt một viên bạch châu, nơi mắt cá chân trái là một mảnh đĩa ngọc, nơi gãy vỡ cổ họng đặt một cái vòng hình tròn, cái lỗ nhỏ trên trán đặt vào cốt ngọc, Hắc trượng đặt chính giữa bộ xương chính là xương sống lưng.

Từ khoảnh khắc Hắc trượng được lắp vào, cả bộ xương bỗng như tràn đầy sinh cơ, từ trong bộ xương từng đợt hắc khí tràn trề mà ra, bao phủ toàn bộ bệ đá, trên từng lồng xương, cơ thịt bắt đầu xuất hiện với một tốc độ kinh khủng. Chỉ một lát sau, lớp da cũng đã tái tạo xong, một người thiếu niên anh tuấn trên thân khoác tấm lụa màu xanh từ từ ngời dậy, miệng y thì thầm: “Linh Lung...”

Tiểu Bạch vẻ mặt vui mừng nói: “Cuối cùng ngươi đã sống lại”

“Là ngươi phục sinh ta lại?” Thú Thần nhận ra Tiểu Bạch nên lên tiếng hỏi.

“Không phải ta, là vị tiên bối này và Vu Yêu đã phục sinh ngươi, muốn cảm ơn thì cảm ơn hai người họ” Tiểu Bạch vui vẻ nói.

Thú Thần không hề quan tâm đến những gì Tiểu Bạch nói, lẳng lặng chạy ra ngoài cửa động, đứng ngậy đại nhìn bức tượng người con gái, bàn tay nhẹ nhàng vuốt lên gương mặt của bức tượng.

“Linh Lung... nàng muốn ta chết, nói một câu cũng đủ rồi, nàng biết không? nàng có biết không? Tại sao nàng lại khờ như vậy?”

“Phục sinh Linh Lung cũng không khó, ngươi đừng quá đau buồn” Vô Cực Thiên Tôn lớn tiếng nói.

“Ngươi nói cái gì?” Thú Thần quay người lại, sắc mặt âm trầm nhìn Vô Cực Thiên Tôn.

“Ta nói ta có thể phục sinh Linh Lung cho ngươi, nhưng với một điều kiện”

“Nếu ngươi nói là thật, điều kiện gì ta cũng có thể đáp ứng”

“Rất tốt, bây giờ ta sẽ đi phục sinh lại Linh Lung” Vô Cực Thiên Tôn nói xong thì biến mất không thấy đâu nữa.

Một lúc sau, Vô Cực Thiên Tôn xuất hiện trở lại, đi cùng với hắn là một người con gái có gương mặt y hệt bức tượng nữ tử trước cửa động.

“Linh Lung” Thú Thần nhào đến ôm chầm lấy người con gái vào lòng. Người con gái cũng không kháng cự mà chỉ mỉm cười hiền lành, nhẹ nhẹ vuốt lên mái tóc của hắn.

“Nurong Nurong, là người thật sao?” Vu Yêu kích động tiến đến, mắt của y đã ngân ngấn nước mắt.

“Hắc Mộc, ngươi đã già rồi” Linh Lung mở miệng nói.

“Nurong Nurong, thuộc hạ không ngờ còn có thể thấy được người” Vu Yêu nói mà hai dòng nước mắt chảy xuống trên gương mặt già nua.

“Đừng khóc, Hắc Mộc, là chiến sĩ của Vu Tộc thì phải cứng rắn lên chứ” Linh Lung mỉm cười hiền lành nói.

“Dạ vâng, thưa Nurong Nurong” Hắc Mộc cười, vội lau đi dòng nước mắt.

“Rất tiếc phải phá đám màn đoàn tụ này, nhưng có người còn quên giao kèo của chúng ta” Vô Cực Thiên Tôn cười, hướng Thú Thần nói.

“Nói ra điều kiện của ngươi, miễn không ảnh hưởng đến Linh Lung là được” Thú Thần âm trầm.

“Ngươi đừng lo, điều kiện của ta rất đơn giản, ngươi phải trở thành thuộc hạ của ta, mặc ta sai bảo, thấy thế nào?” Vô Cực Thiên Tôn cười nói.

“Nàng thấy thế nào Linh Lung?” Thú Thần trù mến hỏi ý kiến Linh Lung.

“Thú Thần, được làm thuộc hạ của Thần chủ là may mắn của ta và ngươi đó, mau mau cảm tạ người” Linh Lung dịu dàng nói.

“Thuộc hạ tham kiến Thần chủ” Thú Thần lập tức hướng Vô Cực Thiên Tôn nói.

“Rất tốt, từ nay ngươi sẽ là Môn Chủ Thần Thú Môn của Thánh giáo ta”

“Linh Lung, ta phong cho nàng là Thánh Nữ của Thánh giáo, quyền lực chỉ dưới ta mà thôi, nàng đồng ý chứ?” Vô Cực Thiên Tôn nói.

“Thần chủ ở trên, Linh Lung nguyện ý”

“Vu Yêu, từ nay ngươi sẽ phụ trách bảo vệ cho Linh Lung Thánh Nữ, ngươi làm được chứ?”

“Thuộc hạ tuân lệnh Thần chủ” Hắc Mộc lễ phép nói.

“Rất tốt, mọi việc cũng đã xong, ta sẽ đưa các ngươi về Thánh Điện trước” trong tích tắc năm người biến mất khỏi Sân Ma Cổ Động..

Thoát khỏi hồi ức, Tiểu Bạch nâng ly rượu đưa lên môi thơm xinh đẹp, nhắm nháp từng ngụm rượu cay nồng, ánh mắt nàng vẫn say đắm nhìn người đàn ông trước mặt. Đôi lúc nàng tự hỏi, còn thứ gì trên đời này mà người đàn ông này không làm được, nàng là gì đối với người đàn ông đầy quyền năng này. Rồi nàng nở một nụ cười mê hồn.

“Tiểu Bạch, ngươi đã động lòng rồi sao?” nàng âm thầm tự nhủ.

Vô Cực Thiên Tôn với Infinity Gauntlet trên tay sao lại không hiểu Tiểu Bạch đang suy tư điều gì? Hắn không nghĩ tới Tiểu Bạch vậy mà có tình ý với hắn, trong nhất thời hắn cũng không biết giải quyết như thế nào nên hướng nàng nói:

“Tiểu Bạch, ba mẹ con nàng có quen với cảnh sống ở Thánh Điện này chưa?”

“Dạ, bọn thiếp cũng đã dần thích nghi, thiếp một lần nữa vô cùng cảm tạ Thần chủ đã phục sinh tiểu Lục và tiểu Tam, giúp cho mẹ con thiếp được trùng phùng” tiểu Bạch cung kính nói.

“Sao nàng lại nói vậy? Nàng còn xem ta là người ngoài hay sao?” Vô Cực Thiên Tôn cười đáp.

“Thần thiếp không có ý đó” tiểu Bạch vội xua xua tay

“Tiểu Bạch, sau này có thể ta sẽ rời khỏi thế giới này để đến một nơi rất xa, nàng có nguyện ý đi cùng ta không?” Vô Cực Thiên Tôn nhìn thẳng vào mắt tiểu Bạch

“Thiếp nguyện ý cùng Thần chủ đến bất cứ đâu” Tiểu Bạch cầm lấy tay Vô Cực Thiên Tôn, ánh mắt thành khẩn, trên gương mặt nàng thoáng một màu đỏ hồng.

“Ta đã biết tâm ý của nàng” Vô Cực Thiên Tôn nâng cầm tiểu Bạch lên và hôn lên đôi môi thơm xinh đẹp của nàng.

“Thần chủ, thiếp yêu chàng” tiểu Bạch hôn hên nói, tay nàng ôm chặt lấy tấm lưng rộng lớn của Vô Cực Thiên Tôn.

“Ta cũng yêu nàng, tiểu Bạch”

Vô Cực Thiên Tôn phát tay một cái, một kết giới nhanh chóng được hình thành, bao kín không gian của hai người vào trong.

Hồ Kỳ Sơn, tổng đàn Quỷ Vương Tông.

“U di, người nói lần này Thanh Vân Môn có cử đệ tử đến Đại Chiêu Trạch không?” Bích Dao phấn khích hỏi sau khi nghe U Cơ cho biết mệnh lệnh của Điện Chủ lần này.

“Ta nghĩ nhất định bọn họ sẽ có hành động. Trưởng môn Thanh Vân Môn Lâm Phong đạo hạnh cao siêu, luôn đối đầu với Điện Chủ trong mấy năm nay. Nếu lần này bọn họ không xuất thủ mới là kỳ lạ” U Cơ nhủ mấy nói.

“Vậy thì có thể y cũng đến, thật tốt quá” Bích Dao lẩm bẩm nói một mình, tay mân mê Họa Hoan Linh.

U Cơ thấy thái độ của Bích Dao thì thở dài nói.

“Con vẫn còn tơ tưởng đến tên Trương Tiểu Phàm đó à, đã mười năm trôi qua, ta nghĩ hẳn đã quên con từ lâu rồi cũng nên”

“Không, không, nhất định không, tên ngốc đó vẫn còn nhớ đến con, hẳn không phải là hạng người đó, con...” Bích Dao thần sắc u buồn nói.

“Cho là hẳn vẫn còn nhớ đến con đi thì làm sao, con và hẳn luôn ở thế đối đầu với nhau, con cứ níu kéo như vậy sớm muộn cũng không có kết quả tốt, cả con và hẳn” U Cơ nắm lấy tay của Bích Dao ân cần nói.

“Con chỉ muốn gặp hẳn một lần mà thôi, U Di người có hiểu không? Mười năm qua không ngày nào con không nhớ đến hẳn, U Di chắc cũng biết con đã rất nhiều lần lên đến Thanh Vân Sơn, nhưng nơi đó đã bị Trưởng môn Lâm Phong thiết lập kết giới, không thể nào vào được. Con chỉ muốn hỏi hẳn một câu thôi, hỏi hẳn có còn nhớ đến con không, nhưng không được...” Bích Dao nói đến đó thì hai dòng nước mắt đã tuôn rơi. Nàng ôm chầm lấy U Cơ, tấm lưng tuyệt mỹ run lên từng hồi và nghẹn khóc. U Cơ chỉ thở dài không nói gì, để cho nàng trút bớt những u sầu trong mấy năm qua.

Hậu sơn Đại Trúc Phong, Thanh Vân Môn.

“Tiểu Hôi, người nói xem nàng hiện giờ có khỏe không?” Trương Tiểu Phàm bất giác nói, tay vò vò đầu của Tiểu Hôi.

“Khẽ... khẽ” Tiểu Hôi không biết hẳn nói gì hay không mà gật gật đầu rồi múa may loạn xạ.

Trương Tiểu Phàm bật cười rồi nói: “Được rồi, chúng ta đi về thôi”.

Từ đằng xa một tia sáng vàng hướng hẳn bay đến, hẳn nhìn kỹ lại thấy người đáp xuống là đại sư huynh Tổng Đại Nhân.

“Tiểu Phàm, đệ ở đây à, ta có chuyện muốn cho đệ biết” Tổng Đại Nhân cười hiền lành đi tới nói.

“Đại sư huynh, có chuyện gì quan trọng sao?” Trương Tiểu Phàm thấy vẻ vội vàng của Tổng Đại Nhân thì nghi ngờ hỏi.

“Trưởng Môn có chỉ thị triệu tập các đệ tử tinh anh các chi phái đến Ngọc Thanh Điện, người có nhiệm vụ cần phân phó. Sư phụ bảo Đại Trúc Phong sẽ có ta, đệ cùng với lục sư đệ sẽ đi nhận nhiệm vụ lần này, lão nhân gia người rất xem trọng đệ đó tiểu Phàm” Tổng Đại Nhân phấn khích nói.

“Cảm ơn đại sư huynh, mà huynh biết nhiệm vụ lần này là gì không?” Tiểu Phàm vui vẻ nói.

“Ta cũng không biết? Nhưng nghe nói có liên quan đến bọn Ma giáo yêu nhân”

Trương Tiểu Phàm thoáng giật mình, sau đó nhanh chóng trấn tĩnh nói: “Xem ra nhiệm vụ sẽ không đơn giản, chúng ta đi thôi sư huynh”

“Được, chúng ta đi thôi, lục sư đệ đã đi trước đến Ngọc Thanh Điện rồi”

Hai người nhanh chóng ngự kiếm bay về hướng Ngọc Thanh Điện.

Thông Thiên Phong, Thanh Vân Môn.

Phía trên Vân Hải, một trong Thanh Vân lục cảnh, hai đứa bé một nam, một nữ khoảng sáu bảy tuổi đang ngồi trên đỉnh đầu của Thủy Kỳ Lân. Về mặt của hai đứa trông rất cao hứng, luôn miệng hò reo, ra lệnh cho Thủy Kỳ Lân hết bay hướng đông rồi lại bay hướng tây, nhưng điều kỳ lạ là Thủy Kỳ Lân lại thực hiện một cách răm rắp lời của hai đứa bé, không một chút phản đối.

“Linh Tôn, mau qua bên kia, nhanh lên, nhanh lên” đứa bé trai ngồi đầu lớn tiếng nói.

“Tiểu Vân ca ca, chúng ta lại đằng này chơi vui hơn nè” đứa bé gái ngồi sau kéo áo tiểu Vân và chỉ tay theo hướng ngược lại.

“Tiểu Ngọc, đã giao mỗi người luân phiên ra lệnh cho Linh Tôn trong một giờ, đang ở lượt của huynh mà, muội chờ đi”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Phía Tây Đại Chiếu Trạch

Phía trên Vân Hải, một trong Thanh Vân lục cảnh, hai đứa bé một nam, một nữ khoảng sáu bảy tuổi đang ngồi trên đỉnh đầu của Thủy Kỳ Lân. Về mặt của hai đứa trông rất cao hứng, luôn miệng hò reo, ra lệnh cho Thủy Kỳ Lân hết bay hướng đông rồi lại bay hướng tây, nhưng điều kỳ lạ là Thủy Kỳ Lân lại thực hiện một cách răm rắp lời của hai đứa bé, không một chút phản đối.

“Linh Tôn, mau qua bên kia, nhanh lên, nhanh lên” đứa bé trai ngồi đầu lớn tiếng nói.

“Tiểu Vân ca ca, chúng ta lại đằng này chơi vui hơn nè” đứa bé gái ngồi sau kéo áo tiểu Vân và chỉ tay theo hướng ngược lại.

“Tiểu Ngọc, đã giao mỗi người luân phiên ra lệnh cho Linh Tôn trong một giờ, đang ở lượt của huynh mà, muội chờ đi”

Thủy Kỳ Lân về mặt rầu rĩ, nó đã bị tiểu Vân và tiểu Ngọc dính lấy suốt buổi sáng hôm nay, thói quen nằm sưởi nắng ưa thích vẫn chưa thực hiện được. Thủy Kỳ Lân rất lấy làm phiền phức nhưng ngại nổi chủ nhân Lâm Phong yêu cầu phải nghe lời hai đứa nhóc này, nếu không nó đã tìm cách bay đi mất.

Đám đệ tử Thanh Vân Môn ở Ngọc Thanh Điện đã quá quen thuộc với cảnh tượng hai đứa bé cười Thủy Kỳ Lân bay khắp nơi trên Thông Thiên Phong, ánh mắt người nào cũng ngưỡng mộ không thôi.

“Sur huynh, đệ nghe nói tiểu Vân và tiểu Ngọc tuy tuổi còn nhỏ nhưng tu vi rất cao có phải không?” một nam đệ tử hỏi một người đệ tử khác.

“Đệ mới nhập môn khóa này nên còn nhiều điều không biết, tiểu Vân sư đệ và tiểu Ngọc sư muội là quý tử của Trưởng môn Lâm Phong chân nhân, Trưởng môn là Chân Tiên thân thông quảng đại, hai người thế tử của người là Lục Tuyết Kỳ sư thúc và Điền Linh Nhi sư thúc cũng đạo hạnh cao thâm, nghe đâu đã đột phá Thái Thanh cảnh. Vì vậy con của họ tu vi há lại tầm thường, ta nghe đâu đã là Thượng Thanh Cảnh rồi”.

“Thật kinh khủng, mới bảy tuổi mà tu vi đã là Thượng Thanh Cảnh giới, chúng ta không biết tu luyện đến năm nào mới đạt tới nữa” một người đệ tử cảm khái nói.

“Thôi, đừng bi quan nữa, Trưởng môn chân nhân truyền thụ pháp môn cao siêu, nếu chúng ta cố gắng, ta nghĩ sẽ có cơ hội”

“Đúng vậy” mấy đệ tử khác cũng nói theo.

Bỗng một vệt sáng màu đỏ từ hậu sơn Thông Thiên Phong bay đến trước mặt Thủy Kỳ Lân, một thân ảnh xuất hiện, đó là một nữ tử rất xinh đẹp mặc áo màu đỏ, tay vũ động Hồ Phách Chu Lăng.

“Hai đứa còn không mau về nhà ăn cơm trưa. Tiểu Vân, mẹ con đang chờ đó” nữ tử áo đỏ duyên dáng cười nói.

“Dạ con biết rồi” tiểu Vân giật mình, hần rất sợ mẹ của hần là Lục Tuyết Kỳ, bởi vì tính cách nghiêm khắc và lạnh băng của nàng.

“Mẹ, đã tới lượt của con rồi, cho tụi con chơi một chút nữa đi mà” tiểu Ngọc chu chu cái miệng xinh xắn nói.

“Không nhưng nhị gì cả, hai đứa về nhà mau, tiểu Ngọc, con phải cho Linh Tôn nghỉ ngơi nữa chứ” Điền Linh Nhi nhú mày nói.

Thủy Kỳ Lân như được đại xá, gật đầu liên tục.

Cả ba người sau đó nhanh chóng bay về hướng hậu sơn, tiến về tòa lầu các đồ sộ nằm trên một ngọn núi bay lơ lửng trên không trung hẳng trăm trượng, xung quanh tòa lầu các mây trắng giăng kín lối đi, trông như cung tiên, thánh địa.

Thật ra nơi đây được gọi là Cung Thanh Phong, được Lâm Phong tạo ra để cho gia đình năm người của hần sinh sống. Lâm Phong đã dựa vào tạo hình các tòa tiên phủ trong phim Tây Du Ký mà hần nhớ trong kiếp trước để xây dựng nên tòa cung điện này.

Cung Thanh Phong xuất hiện đã làm oanh động khắp Thanh Vân Môn, mọi người càng thêm tôn sùng Trưởng Môn Lâm Phong như Thần Tiên. Thanh Vân kể từ đó lại có thêm một cảnh đẹp được xếp hạng.

Bên trong tòa lầu các được Lâm Phong bố trí theo phong cách hiện đại như ở kiếp trước của hắn, có phòng khách, phòng ngủ, phòng bếp, phòng giải trí, phòng tắm, sân vườn, hồ bơi, sân tennis, sân đá bóng. Ngoài ra còn không hề thiếu các vật dụng hiện đại nào như: đèn điện, máy lạnh, máy giặt, tủ lạnh, tivi, máy vi tính, bếp từ, nồi cơm điện,...

“Hai con đã về rồi à, mau tới dùng cơm, hôm nay mẹ Tuyết Kỳ của các con làm mấy món ngon lắm” Lâm Phong thấy ba người vào nhà thì cười nói.

“Con muốn ăn Hamburger với khoai tây chiên cơ” tiểu Vân nhìn qua đồ ăn trên bàn thì nói.

“Con muốn ăn gà rán KFC” tiểu Ngọc cũng bắt chước tiểu Vân nói theo.

“Hôm qua các con ăn rồi mà, ăn nhiều mấy thứ đó không tốt đâu” Lâm Phong nghiêm mặt nói.

“Hai đứa không muốn ăn thì nhịn đói đi, được cha các con chiều chuộng riết sinh hư rồi” Lục Tuyết Kỳ nổi nóng nói.

Hai đứa nghe mắng thì sụ mặt xuống rồi nhanh chóng ngồi lên ghế bàn ăn.

“Thôi, chúng ta ăn cơm đi. Hai đứa ngoan ngoãn cha sẽ cho xem phim hoạt hình” Lâm Phong nhìn hai đứa cười nói.

“Hay quá, con muốn xem Thủy Thủ Mặt Trăng” tiểu Ngọc cười tươi nói.

“Cha, con muốn xem Năm Anh Em Siêu Nhân” tiểu Vân nhanh nhẩu nói theo.

“Rồi, rồi, hai đứa ăn uống nghiêm chỉnh vào cha sẽ cho xem”

Lục Tuyết Kỳ ngồi bên cạnh Lâm Phong chỉ biết lắc đầu, còn Điền Linh Nhi thì mỉm cười.

Từ khi Lâm Phong lên làm Trưởng Môn, uy danh của Thanh Vân Môn đã sáng chói như mặt trời ban trưa, tất cả các môn phái chính tà trong thiên hạ đều biết Thanh Vân Môn xuất hiện một vị Chân Tiên, người duy nhất có thể đối chọi với Vô Cực Thiên Tôn của Ma giáo, có thể nói Thanh Vân Môn bây giờ chính là Thái Sơn Bắc Đẩu của các môn phái chính đạo, trên cả Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc hợp lại.

Uy danh vang dội của Thanh Vân Môn đã làm cho rất nhiều người trong thiên hạ muốn gia nhập, đặc biệt là các gia đình tán tu muốn cho con cháu họ học được phép trường sinh từ Lâm Phong.

Thấy được nhu cầu đó, Lâm Phong đã ra thông lệ thu nhập môn sinh đệ tử mỗi hai năm một lần, đối tượng tuyển sinh là các nam nữ thanh thiếu niên từ 12 cho đến 18 tuổi, điều kiện nhập môn là phải vượt qua được ảo cảnh không gian do hắn tạo ra ở chân núi Thanh Vân Sơn. Ảo cảnh thực chất nhằm kiểm tra mệnh cách, tâm tính, thể lực, tiềm năng, tư chất của từng ứng viên, nếu vượt qua được sẽ được đệ tử Thanh Vân Môn mang lên núi, còn không thì phải tham gia lại vào hai năm sau, với điều kiện vẫn còn nằm trong độ tuổi cho phép.

Những thí sinh được mang lên núi sẽ phải tham gia thêm một lần thí luyện trong ảo cảnh không gian, lần thí luyện này là để phân chia ra đệ tử ngoại môn và đệ tử nội môn. Tất cả thí sinh sẽ cùng lúc tham gia, trong ảo cảnh có cất giấu 50 lệnh bài đệ tử nội môn, nếu thí sinh nào lấy được lệnh bài và thoát ra được ảo cảnh sẽ trở thành đệ tử nội môn. Các thí sinh không lấy được lệnh bài hoặc không thoát ra được ảo cảnh sẽ trở thành đệ tử ngoại môn, chờ đến lần thí luyện kế tiếp.

Ngoại môn đệ tử theo quy định chưa được mặc đạo bào Thanh Vân Môn, đạo pháp chỉ được truyền Thái Cực Huyền Thanh Đạo hai tầng đầu, được bố trí sinh hoạt tại Ngoại Môn Biệt Viện nằm ở bên ngoài khu vực các chi phái. Khu biệt viện này chiếm diện tích rất lớn, có đến mấy ngàn phòng, tường cao ngói đỏ, trông rất hoành tráng. Các đệ tử ở đây tu đạo để chuẩn bị cho lần thí luyện ở Thông Thiên Phong tổ chức mỗi hai năm một lần.

Từ khi được Lâm Phong truyền thụ bốn quyền Thiên Thư, các đệ tử Thanh Vân Môn tu vi tăng tiến nhanh đến không ngờ, đa số đều tăng lên một cấp độ, từ Ngọc Thanh Cảnh tăng đến Thượng Thanh Cảnh. Đặc biệt các tinh anh đệ tử của các chi phái như Tiêu Dật Tài, Tề Hạo, Lâm Kinh Vũ, Trương Tiểu Phàm, Tăng Thư Thư đều đã đạt đến Thượng Thanh Cảnh đỉnh phong. Điền Linh Nhi và Lục Tuyết Kỳ do được trợ giúp riêng từ Lâm Phong nên đã đạt đến Thái Thanh Cảnh đỉnh phong. Các đệ tử tu vi đạt đến Thượng Thanh Cảnh được Lâm Phong đề cử làm Trưởng Lão của Thanh Vân Môn, còn thế hệ Điền Bất Dịch, Thủy Nguyệt Đại Sư trở thành Thái Thượng Trưởng Lão được các đệ tử cung phụng. Thực lực của Thanh Vân Môn chưa bao giờ mạnh mẽ đến như thế, số lượng trưởng lão là mấy trăm vị, thái thượng trưởng lão hơn hai mươi vị.

Các đệ tử nội môn vượt qua thí luyện sẽ được các trưởng lão thu nhận làm đệ tử thế hệ thứ ba của Thanh Vân Môn, được truyền thụ Thái Cực Huyền Thanh Đạo ba tầng và bốn quyền Thiên Thư nếu đạt đến Ngọc Thanh Cảnh đỉnh phong. Trong bốn lần thu nhận môn sinh gần đây, thu nhiều đệ tử nhất vẫn là ba người Tiêu Dật Tài, Tề Hạo và Tăng Thư Thư. Đại Trúc Phong chỉ có Tổng Đại Nhân và Đồ Tất Thư là thu nhận đồ đệ còn Trương Tiểu Phàm thì vẫn từ chối chưa nhận người nào.

Hai người Trương Tiểu Phàm và Tổng Đại Nhân đáp xuống Vân Hải, rồi tản bộ vào Ngọc Thanh Điện. Hai người đi đến đâu cũng được các đệ tử đời thứ ba chào hỏi rất cung kính.

Khi hai người đến đại sảnh Ngọc Thanh Điện thì thấy nơi đây đã đứng mấy chục vị trưởng lão, đứng đầu là Tiêu Dật Tài, Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ, thấy

hai người bọn họ đến bọn Tiêu Dật Tài lên tiếng chào hỏi.

Đám người chuyện vãn một hồi thì Lâm Phong thỉnh linh xuất hiện tại chủ vị, mọi người thấy Lâm Phong đến thì nhanh chóng thi lễ.

“Miễn lễ, mọi người ngồi xuống đi” Lâm Phong cười vui vẻ nói.

Khi mọi người đều ngồi xuống hàng ghế được sắp sẵn thì Lâm Phong bắt đầu lên tiếng:

“Thưa các vị sư huynh đệ đồng môn, hôm nay mời các vị đến đây là bởi có một việc cấp bách cần các vị đi hoàn thành”

“Xin Trưởng Môn phân phó” Tiêu Dật Tài lên tiếng nói.

“Gần đây, tại phía Tây Đại Chiêu Trạch có hiện tượng dị quang chiếu lên tận trời xanh, rất có thể là dị bảo xuất thế. Khi tin tức này lọt ra ngoài, phe Ma giáo đã cử nhiều người đi về phía Tây, có ý muốn chiếm giữ. Nếu để dị bảo này lọt vào tay bọn Ma giáo thì đúng là nguy hại đến thế gian, vì vậy ta triệu tập mọi người đến đây lần này là để đi đến Tây phương Đại Chiêu Trạch duy trì chính đạo, trừ yêu trừ ma, không cho ý đồ của Ma giáo thực hiện được”

“Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc cùng các môn phái chính đạo thông báo cho ta biết đã cử đệ tử đến đó, bọn họ đang chờ đợi chúng ta đến để chủ trì tấn công Ma giáo. Ta hy vọng các vị sẽ làm rạng rỡ cho môn phái chúng ta”

Mọi người bắt đầu trầm trồ bàn tán, sau đó Tiêu Dật Tài đại diện đứng lên nói: “Trưởng Môn chân nhân yên tâm, bọn chúng tôi nhất định không làm mất mặt vị thể lãnh tụ chính đạo của Thanh Vân Môn ta”

Lâm Phong mỉm cười gật đầu rồi nói: “Lần đi này rất hung hiểm, mọi người phải thật cẩn thận. Đây là phù bảo của Tru Tiên kiếm ta mới luyện chế, có thể đánh ra được ba kiếm trăm thiên mạnh nhất cấp độ Chân Tiên, Tiêu sư huynh giữ lấy phòng khi Vô Cực Thiên Tôn xuất hiện đột xuất”

Tiêu Dật Tài gật mình nhận lấy phù bảo, cung kính nói: “Đa tạ Trưởng Môn ban tặng”

“Không có gì, lần đi này huynh hãy lãnh đạo bọn họ, nếu gặp tình huống ngoài ý muốn thì phải bảo trì lực lượng là trên hết, không nên nganh kháng” Lâm Phong nói.

“Tuân lệnh Trưởng Môn” Tiêu Dật Tài cung kính nói.

“Tốt, mọi người nhanh chóng xuất phát đi”

“Dạ”

Phía Tây Đại Chiêu Trạch.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, Từ Trạch lúc này trở nên thật u ám, xung quanh bao trùm một màn sương xám đục, bốn bề một màn tĩnh lặng, sắc trời đã dần chuyển sang tối tăm.

“Khởi bẩm Đường Chủ, Tông chủ, đã phát hiện hành tung của phe chính đạo, bọn chúng đang tập trung tại phụ cận Vô Đề Khanh, hình như là đang chuẩn bị ở qua đêm. Số lượng có đến trên trăm người, theo cách ăn mặc là đệ tử Thanh Vân Môn, Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc” một đệ tử Thánh giáo trong bộ trang phục màu đen cung kính nói.

“Chỉ là những tên trẻ tuổi không biết trời cao đất rộng của bọn Liên minh, trước hết nên trừ khử bọn chúng đi, chính đạo sẽ không còn khả năng tranh đoạt với bọn ta nữa. Tốt nhất là tối nay chúng ta đột kích tiêu diệt hết bọn chúng, mọi người thấy thế nào?” Ngọc Dương Tử cười khẩy nói.

“Đạo huynh nói rất hợp ý ta, cứ quyết định như vậy” Quý Vương hướng Ngọc Dương Tử cười nói.

“Xin vâng theo hai vị tiền bối” Tần Vô Viêm và Kim Bình Nhi đồng thanh nói.

Đêm khuya trong đầm lầy chết chóc, bóng đêm như bao trùm hết tất cả vạn vật.

Trong bóng tối nhìn lại, các đệ tử chính đạo đang chùm chàn nằm ngủ say sưa bên đồng lửa cháy âm ỉ.

“Đúng là bọn trẻ con miệng còn hôi sữa, không có kinh nghiệm chiến đấu gì cả, chúng ta xông lên giết bọn chúng” Ngọc Dương Tử cười ha hả nói.

“Đạo huynh, hãy khoan. Bọn chính đạo đang đặt bẫy chờ chúng ta cắn câu, huynh không thấy sao?” Quý Vương híp mắt nói với Ngọc Dương Tử.

“Thưa hai vị tiền bối, tiêu diệt cũng cảm thấy phe chính đạo đang có âm mưu, chúng ta nên cẩn thận” Tần Vô Viêm nói theo.

“Để biết bọn chúng có âm mưu hay không, ta có cách này” Quý Vương nói.

“Là cách gì?” Ngọc Dương Tử không bình tĩnh nói.

“Tần huynh đệ có khả năng điều khiển độc vật, huynh đệ hãy điều khiển bọn chúng tấn công lũ người chính đạo đang nằm ngủ đó, bọn ả nấp chắc chắn

sẽ xuất hiện” Quý Vương cười nói.

“Đúng vậy, kể này rất hay” Kim Bình Nhi duyên dáng cười nói.

Hàng vạn con kiến to cỡ con chó liên tục được Tần Vô Viêm điều động từ khắp nơi trong Tử Trạch bò ra tấn công vào đám đệ tử chính đạo.

Từng tiếng la hét vang lên, bên phe chính đạo liên tiếp có đệ tử bị thương ngã xuống, đa số là đệ tử Phần Hương Cốc và Thiên Âm Tự cùng các môn phái chính đạo khác, bên Thanh Vân Môn đều là các trưởng lão tinh anh nên không người nào bị thương.

Trận thế tác chiến do Tiêu Dật Tài, Tề Hạo và Pháp Tướng xây dựng để dụ Ma giáo vào bẫy đã nhanh chóng bị phá hủy. Chỉ trong thời gian khoảng một nén nhang, đã có khoảng hơn hai mươi đệ tử chính đạo đã ngã xuống bởi đàn quái kiến. Tuy nhiên, với lực lượng cường đại từ bọn người Thanh Vân Môn, đàn quái kiến đã nhanh chóng bị đẩy lùi.

“Chúng ta lên” Quý Vương thấy vậy thì lên tiếng.

Hàng trăm người phe Ma giáo xông vào chém giết phe chính đạo, tiếng la hét, tiếng pháp bảo chạm nhau đinh tai nhức óc.

Dưới lực lượng mạnh mẽ của bọn người Thanh Vân Môn, các giáo chúng Ma giáo bị tử thương vô số, các đệ tử Phần Hương Cốc và Thiên Âm Tự cũng chết không ít người. Chỉ trong chốc lát, phe Ma giáo đã ngã xuống trên trăm người, phe chính đạo chỉ còn trên dưới năm mươi người.

“Không thể ngờ bọn Thanh Vân Môn lại cường hãn như vậy, chúng ta tạm thời rút lui” Quý Vương hét lớn.

Phe Ma giáo nhanh chóng bay thẳng vào bên trong nội trạch, dần dần mất hút vào trong màn đêm tối tăm.

“Chúng ta không cần truy đuổi, mọi người trước hết kiểm tra lại tình trạng thương thế đồng môn” Tiêu Dật Tài hét lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Gặp lại

Liên tục hai ngày sau, hai bên chính đạo và Ma giáo chạm trán thêm mấy lần nữa, nhưng lần nào phe Ma giáo cũng bị đẩy lùi. Hai bên càng ngày càng tiến sâu vào nội trạch bên trong. Bỗng một ngày, khi hai bên đang đánh nhau thì từ phía xa xa một cột sáng vàng óng đánh thẳng lên tận trời xanh rồi nhanh chóng biến mất, cả hai bên lập tức đình chỉ chiến đấu, chia nhau hướng thẳng cột sáng bay nhanh tới.

“Kim mang hiện thế, Hoàng Diệu tất xuất” U Cơ hồ hững nói rồi cùng Thanh Long hướng thẳng về phía cột sáng. Đây là câu văn được khắc trong Phục Long Đình, kế hoạch truy bắt tứ thần thú đã hủy bỏ từ mười năm trước nhưng vẫn còn nhớ rất rõ.

Cả hai phe cứ đâm đầu bay thẳng một hồi thì phát hiện phía trước có gì đó che chắn, khi mọi người nhìn kỹ lại thì tất cả đều âm thầm hít một ngụm khí lạnh, đó là một cái cây vô cùng to lớn, đường kính có đến hàng trăm trượng, thân cây vươn thẳng lên tận trời xanh, không thấy điểm kết thúc.

Mọi người thăm nghĩ ánh sáng vàng lúc nãy chắc xuất phát từ thân cây này, trên ngọn cây có thể là nơi cất giữ bảo vật nên nhanh chóng chia nhau phi thân bay thẳng lên ngọn cây.

Phi hành một hồi lâu, tất cả đều đã lên đến rất cao. Đột nhiên, mọi người bỗng dừng lại, đứng lơ lửng giữa không trung, bởi vì bọn họ phát hiện trên thân cây xuất hiện một cánh cửa bằng đá khổng lồ, khảm nhập vào trong thân cây, chu vi xung quanh bị vô số dây leo bao phủ, ở trên cánh cửa có khắc bốn chữ lớn: “Thiên Đế Bảo Khố”.

Cả hai bên chính đạo và Ma giáo đều âm thầm kinh hãi nhìn cánh cửa đá khổng lồ trước mặt, tuy nhiên ai ai cũng đều nắm chặt pháp bảo trên tay, chỉ cần bên nào có dị động thì sẽ lập tức tấn công.

“Chúng ta không thể để dị bảo này lọt vào tay ma giáo, tàn sát thêm nhiều người thiện lương vô tội. Các huynh đệ, chúng ta lên” Tiêu Dật Tài hét lớn, tay cầm thất tinh kiếm lăm lăm không đánh tới đám người Ma giáo.

Tiếng la hét, chém giết, tiếng pháp bảo va chạm lại vang lên ầm ỉ. Thấy dị bảo trước mặt, tất cả hầu như bị kích thích, ai ai cũng chiến đấu thẳng tay, không tiếc sinh mạng bản thân. Chỉ trong chốc lát, cả hai bên đều ngã xuống mười mấy người.

Bỗng nhiên không khí xung quanh bị bao trùm bởi một mùi tanh tươi, trên bầu trời xám xịt, xuất hiện hai ngọn đèn cực lớn màu xanh lục, ngọn đèn hình dạng dài thẳng đứng, chính giữa có hai lỗ hồng đen ngòm, phát ra sát khí lạnh lẽo.

U Cơ bỗng như chợt nhớ ra chuyện gì đó rồi thần thốt kêu lên: “Hắc Thủy Huyền Xà, là Hắc Thủy Huyền Xà”.

Con rắn khổng lồ dần xuất hiện thân ảnh, mọi người vô cùng kinh hãi, nhưng càng kinh hãi hơn khi phát hiện thấy trên đỉnh đầu con rắn có hai thân ảnh,

một đen một trắng đang ung dung đứng đó.

Đó là một lão già râu tóc bạc phơ mặc áo bào đen và một cô gái xinh đẹp tuyệt trần thân mặc bạch y.

Tất cả giáo chúng Ma giáo như vỡ òa lên sung sướng, cúi đầu đồng thanh hô to: “Tham kiến Điện Chủ cùng phó Môn chủ”

Đám người Tiêu Dật Tài, Tề Hạo âm thầm hít một ngụm khí lạnh, bọn họ nhận ra người đến chính là Điện Chủ của Ma giáo Vô Cực Thiên Tôn, lão già này thần thông quảng đại, không thể ngờ đã thu phục được Hắc Thủy Huyền Xà, cự thú thời viễn cổ.

“Ngọc Dương Tử, Quỷ Vương, Tần Vô Viêm, Kim Bình Nhi! Lão phu biết các ngươi đã làm hết sức mình, mau lui xuống đi” Vô Cực Thiên Tôn nhàn nhạt nói.

“Đa tạ Điện Chủ” bốn người vội vàng đáp rồi nhanh chóng lui về phía sau.

“Cô gái nhỏ, còn không mau ra đây, để lão phu phải mời sao?” Vô Cực Thiên Tôn hướng khoảng không tối om nói.

Một cô gái trẻ trung xinh đẹp mặc lục bào nhanh chóng xuất hiện trước mặt lão và quỳ xuống.

“Thuộc hạ Bích Dao, tham kiến điện chủ, xin Điện Chủ thứ tội” cô gái nghiêm trang nói.

“Bích Dao, sao con lại ở đây?”

“Điện Chủ, Dao nhi còn nhỏ không biết chuyện, xin Điện Chủ lượng thứ” Quỷ Vương vội tiến lên nói.

“Cả hai lui xuống đi” Vô Cực Thiên Tôn thần sắc âm trầm nói.

“Dạ” Bích Dao lui xuống nhưng ánh mắt vô cùng lo lắng nhìn về phía Trương Tiểu Phàm.

Ở bên phía chính đạo, Trương Tiểu Phàm cũng nhận ra Bích Dao, trong lòng hắn bất giác vui mừng nhưng trước cảnh tồn vong của huynh đệ, hắn cũng không biết phải làm gì.

Vô Cực Thiên Tôn hướng đám người chính đạo, ngạo nghễ nói:

“Các ngươi nói ta nên xử lý các ngươi như thế nào đây?”

“Tiền bối thần thông cái thế, tại hạ nghĩ ngài sẽ không đánh mất thân phận mà ra tay với bọn hậu bối chúng tôi chứ” Tiêu Dật Tài cười ha ha nói.

“Tiểu tử, ngươi nghĩ ta không dám giết các ngươi sao” Vô Cực Thiên Tôn âm trầm nói.

“Được chết dưới tay của tiền bối thật sự là vinh hạnh cho chúng tôi, có gì phải sợ hãi chứ. Và lại, Trương Môn Lâm Phong chân nhân thế nào cũng sẽ giành lại công đạo cho bọn chúng tôi. Đối với một đệ tử Thanh Vân Môn, đó là niềm vinh dự không gì sánh bằng”

“Lấy tên tiểu tử Lâm Phong ra hù ta à, khả khả khả. Được, nể mặt hắn, ta sẽ tha mạng sống cho các ngươi, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, mỗi đứa để lại một cánh tay rồi rời đi là được” Vô Cực Thiên Tôn cười nói.

Một không gian trầm mặc diễn ra, đám người chính đạo nhìn nhau, trong lòng đã quyết tử chiến lần này, bỗng từ phía sau, Bích Dao chạy lên rồi quỳ xuống nói.

“Cầu xin Điện chủ không xử phạt Trương Tiểu Phàm”

Quỷ Vương thấy vậy thì tiến lên quỳ xuống nói.

“Thưa Điện Chủ, Trương Tiểu Phàm đúng là một nhân tài, pháp bảo của hắn là Phệ Huyết Châu của Hắc Tâm Lão Nhân, thuộc hạ thấy y rất có duyên với Thánh giáo của chúng ta. Dao nhi lại có cảm tình với hắn, cho nên thuộc hạ nghĩ chúng ta nên bồi dưỡng hắn vào trong Thánh giáo”

“Phệ Huyết Châu của tiểu tử Hắc Tâm đúng là nằm trong tay ngươi” Vô Cực Thiên Tôn vừa nói vừa chỉ về phía Trương Tiểu Phàm, trong tích tắc Trương Tiểu Phàm đã bị những sợi dây vô hình trói cứng lại và bị điều tới trước mặt lão.

“Lão quái vật, thả ta ra” Trương Tiểu Phàm la lớn.

“Tiểu tử, ngươi có thích cô gái nhỏ này không?” Vô Cực Thiên Tôn cười cười chỉ tay về phía Bích Dao nói.

Bích Dao mặt thoáng đỏ hồng, cúi đầu xuống sâu hơn.

“Thích hay không thích thì có liên quan gì đến lão quái vật nhà ngươi chứ” Trương Tiểu Phàm giãy giụa, ánh mắt nhìn về phía Bích Dao.

“Nhìn điệu bộ của ngươi thì chắc là thích rồi đúng chứ, còn giả bộ nữa. Dao nhi, ngươi lại đây” Vô Cực Thiên Tôn cười nói.

Bích Dao nhanh chóng tiến lại gần lão và Trương Tiểu Phàm, gương mặt hồng hào ngượng ngùng trông vô cùng mỹ lệ.

Vô Cực Thiên Tôn cầm tay Trương Tiểu Phàm và Bích Dao để lại với nhau rồi lớn tiếng nói: “Ta tuyên bố từ nay hai đứa sẽ trở thành vợ chồng”.

“Khoan đã, ta là đệ tử Thanh Vân Môn, nàng là con gái của Quỷ Vương Tông Chủ, chính tà bất lưỡng lập làm sao có thể thành vợ chồng được” Trương Tiểu Phàm ngoan cố nói.

“Ai nói chính tà không thể kết làm vợ chồng, ngươi bảo hán ra đây nói chuyện với ta. Chính đạo không phải hoàn toàn tốt đẹp, tà đạo cũng không hẳn xấu, cũng như ngươi đây từ nhỏ đến lớn bị phe chính đạo dối lừa mà không hề hay biết, người mà ngươi từng gọi là sư phụ lại là hung thủ giết hại cha mẹ ngươi” Vô Cực Thiên Tôn cười khẩy nói.

“Ngươi nói cái gì?” Trương Tiểu Phàm như nhớ lại hình ảnh thăm sát của thôn xóm hán năm đó.

“Tiểu tử đầu trọc, mau nói cho hán biết tất cả sự tình đi, để ở trong lòng không thấy mệt mỏi sau ha ha ha” Vô Cực Thiên Tôn hướng Pháp Tượng chỉ tay nói.

Pháp Tượng thoáng giật mình sau đó trấn tĩnh lại, miệng niệm Phật hiệu: “A di đà Phật, tiền bối thần thông quảng đại, không thể ngờ có thể đọc được suy nghĩ người khác”

Các đệ tử chính đạo vô cùng kinh ngạc nhìn Pháp Tượng, chờ đợi xem hán sẽ nói gì tiếp theo.

Pháp Tượng từ từ tiến lên phía trước, nhìn thẳng vào Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm rồi mở miệng nói.

“Năm đó, sát hại dân toàn thôn dưới chân núi Thanh Vân, thực sự là do người của Thiên Âm Tự bọn ta làm”

“Cái gì?”

Các đệ tử chính đạo kinh hãi khi nghe từng lời Pháp Tượng nói, Lâm Kinh Vũ tay nắm chặt Trảm Long Kiếm, ánh mắt sát khí bùng bùng nhìn Pháp Tượng.

Nhưng dường như Pháp Tượng không hề quan tâm đến sát khí của Lâm Kinh Vũ mà chỉ nhìn chăm chăm vào Trương Tiểu Phàm, ánh mắt lo lắng và thương xót.

“Hung thủ chính là tam sư thúc của bản đạo, một trong tứ đại thần tăng, Phổ Trí đại sư”

Khi nghe đến tên đó, Trương Tiểu Phàm thân thể bỗng run rẩy, niềm tin của hán đều đã sụp đổ, mọi cố gắng của hán từ trước đến giờ hóa ra chỉ là nực cười mà thôi.

Pháp Tượng từ từ kể lại hết tất cả mọi chuyện, thần sắc đau khổ, hướng Trương Tiểu Phàm nói: “Sự tình thật ra là như vậy, tất cả những chuyện này đều là do lỗi của Phổ Trí sư thúc của Thiên Âm Tự bọn ta”

“Ah, ta phải giết ngươi” Lâm Kinh Vũ rống to, hùng hổ chém về phía Pháp Tượng. Tiêu Dật Tài vội la lên: “mau can y lại”, chưa dứt lời thì đám trưởng lão Long Thủ Phong dẫn đầu là Tề Hạo đã giữ Lâm Kinh Vũ lại, Lâm Kinh Vũ vùng vẫy, nước mắt đã chảy thành dòng trên gương mặt.

“Ha ha ha” Trương Tiểu Phàm ngửa mặt lên trời cười thảm, cất lên thanh âm thê lương: “Chính đạo gì chứ, chính nghĩa gì chứ? từ trước tới giờ ta đều bị các ngươi lừa gạt khổ sở”

Bích Dao đôi mắt ửng đỏ vì thương tâm cho Trương Tiểu Phàm, nàng nhẹ nhàng nắm chặt lấy bàn tay của hán nói: “Tiểu Phàm, chàng hãy đi cùng thiếp, chúng ta hãy đi thật xa khỏi nơi này”.

Trương Tiểu Phàm nhìn người con gái mà hán thâm yêu, trong giờ phút này hán cảm thấy mọi thứ trên thế gian này đều không còn ý nghĩa, chỉ có người con gái này là người hán có thể tin tưởng được, hán nắm chặt tay nàng rồi cùng nàng lặng lẽ bỏ đi. Nhiều người gọi tên hán nhưng hán mặc kệ, hán quyết định phui bỏ tất cả.

Tiêu Dật Tài gương mặt âm trầm hướng Pháp Tượng nói: “Pháp Tượng sư huynh, Trương Môn Lâm Phong chân nhân cũng là một trong những đứa trẻ ở Thảo Miếu Thôn khi đó, ta đang lo lắng khi người biết chuyện này sẽ như thế nào đây”

“A di đà Phật, Tiêu sư huynh nói phải, cũng chính vì vậy mà sư phụ của ta Phổ Hoảng đại sư đã giấu kín chuyện này mười năm nay. Ôi, ác giả ác báo. Ta chỉ hy vọng vào sự tu luyện tinh thâm của Lâm Phong chân nhân mà để mọi chuyện được yên lành”

Tất cả mọi người chính đạo đều lâm vào trầm mặc, bỗng nhiên từ trên chín tầng trời xuất hiện một cụm mây màu vàng cam rộng hàng chục trượng đang từ từ hạ xuống.

Trong không gian phảng phất một tiếng kêu trong ngần như tiếng phượng.

Mọi người định thần nhìn kỹ lại thì phát hiện đó là một con chim lông vàng cam vô cùng to lớn, đang xoải cánh bay giữa trời, con chim dường như có ý

định tấn công con Hắc Thủy Huyền Xà đang nằm trên tán cây.

Con Hắc Thủy Huyền xà lập tức ngóc cái đầu lên, lưỡi phun phì phì sẵn sàng trạng thái chiến đấu.

“Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta, đi mau” Tiêu Dật Tài hướng các đệ tử chính đạo hét lớn trong khi tay hắn lấy ra cuộn phù bảo màu xanh rồi thầm vận pháp quyết.

Trong phút chốc phù bảo sáng rực, từ trong cuộn phù bảo thanh Tru Tiên kiếm xuất hiện rồi nhanh như tia chớp đánh liền hai kiếm vào không trung, hai vầng sáng chói lọi rộng hàng trăm trượng, mang theo lực lượng thần linh đánh ra hai hướng khác nhau. Một hướng là Thiên Đế Bảo Khố, hướng còn lại là đám người Ma giáo.

Ý định của Tiêu Dật Tài là hủy diệt một trong hai mục tiêu này, theo suy luận của hắn, Vô Cực Thiên Tôn sẽ chỉ có thể cản lại một kiếm, kiếm còn lại tất trúng đích. Tiêu diệt được mục tiêu nào cũng đã là thành công ngoài dự định, trong khi đó đám đệ tử chính đạo sẽ có thời gian để chạy thoát thân.

Hai vầng sáng nhanh như tia chớp đánh tới, đám người Ma giáo vẫn còn chưa hiểu tình thế nguy hiểm trước mắt thì đã thấy xung quanh có một vòng tròn màu đỏ đang bao phủ toàn bộ bọn họ, vầng sáng chói chang liên tục đánh lên vòng tròn đỏ, phát ra những tiếng ầm ầm đinh tai nhức óc.

Thì ra Vô Cực Thiên Tôn không biết từ lúc nào đã phân ra làm hai người đứng chắn trước đám người Ma giáo và Thiên Đế Bảo Khố. Hai vầng sáng va chạm một lúc với hai vòng tròn đỏ thì từ từ yếu bớt và tiêu tán trong không khí, Vô Cực Thiên Tôn cũng giải trừ vòng bảo hộ màu đỏ.

“Mấy tên tiểu tử chính đạo, bản tọa giết các ngươi thật dễ như trở bàn tay, nhưng ta không muốn bị cho là ý lớn hiếp nhỏ, cho nên bản tọa tha mạng cho các ngươi lần này. Về nói cho tên tiểu tử Lâm Phong biết, sáu tháng sau ta sẽ lên Thông Thiên Phong tính sổ với hắn, ha ha ha” Vô Cực Thiên Tôn nói lớn, âm thanh vang vọng khắp vạn dặm quanh Đại Chiếu Trạch.

Bọn người Tiêu Dật Tài lúc này đang điên cuồng phi hành hết tốc lực thoát khỏi Đại Chiếu Trạch, khi nghe được những lời trên thì sắc mặt người nào cũng vô cùng kinh hãi.

Đứng trên một nhánh của cự thụ, đám người Ma giáo đến lúc này mới biết họ đã trải qua tình thế nguy hiểm như thế nào, nếu không có Điện chủ ngăn cản lại vầng sáng chết chóc đó thì cả bọn đã chết mà còn không biết tại sao.

“Đa tạ Điện Chủ cứu mạng” đám giáo chúng Ma giáo cung kính nói.

“Cũng không trách được các ngươi, hai kiếm đó đã đạt đến Thần cấp, vượt xa phạm trù nhân loại có thể tiếp nhận” Vô Cực Thiên Tôn nhàn nhạt nói, hắn đang quan sát cuộc giao chiến khốc liệt giữa Hoàng Diệu và Hắc Thủy Huyền Xà.

Có thể nói Hoàng Diệu chính là khắc tinh của Hắc Thủy Huyền Xà, mới giao đấu một chút mà Hắc Thủy Huyền Xà đã máu me be bét, trông rất thảm hại.

“Thiếp nghĩ chàng nên ra tay giúp tiểu Hắc một chút, trông đệ ấy không ổn cho lắm” Tiểu Bạch hướng Vô Cực Thiên Tôn lo lắng nói.

“Được thôi” Vô Cực Thiên Tôn phất tay một cái, lập tức hai con cự thú bị định thân ngay tại chỗ không thể nhút nhít một chút nào, ánh mắt của Hoàng Diệu vô cùng kinh hãi nhìn chăm chăm lão.

“Từ nay ngươi sẽ là thú nuôi của ta, ta đặt tên cho ngươi là tiểu Hoàng, nhớ là không được đánh nhau với tiểu Hắc nữa, có biết chưa?” Vô Cực Thiên Tôn vỗ vỗ lên cái đầu to lớn của Hoàng Diệu.

“Thuộc hạ tuân lệnh chủ nhân” Hoàng Diệu lễ phép nói.

“Còn ngươi Tiểu Hắc, ngươi không được đánh nhau với tiểu Hoàng nữa, có biết chưa?”

“Thuộc hạ tuân lệnh chủ nhân” Hắc Thủy Huyền Xà gật gật cái đầu to tướng.

“Rất tốt, ta biết các ngươi tranh giành tiên dược trong Thiên Đế Bảo Khố này, hai ngươi đợi ở đây, ta sẽ lấy cho các ngươi tiên dược” Vô Cực Thiên Tôn cười đắc ý nói.

“Đa tạ Chủ nhân ban thưởng” hai con cự thú mừng quýnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Đại chiến Chánh Ma lưỡng đạo (Thượng)

Vô Cực Thiên Tôn bay thẳng đến Thiên Đế Bảo Khố, hắn lẳng không chi nhẹ một cái, cánh cửa đá khổng lồ lập tức chuyển động và mở ra.

Bên trong Thiên Đế Bảo Khố chỉ có một cái bàn gỗ hình trụ, trên mặt bàn có một chén bằng gỗ nối liền với cái bàn, trong chén chứa đầy chất lỏng trong suốt, còn có một viên đá nhỏ nổi trên bề mặt chất lỏng.

Vô Cực Thiên Tôn chỉ nhẹ một cái vào viên đá, lập tức một cột sáng màu vàng đánh thẳng lên vòm đỉnh Thiên Đế Bảo Khố, từng dòng chữ vàng nhanh chóng xuất hiện.

“Đúng là Thiên Thư quyền thứ ba” Vô Cực Thiên Tôn chăm chú ghi nhớ các dòng văn tự trôi nổi trên vòm đỉnh.

Nhìn xuống chén gỗ trên bàn, Vô Cực Thiên Tôn đoán chén và bàn gỗ liền thông với nhau là để bảo quản linh dược ở trong chén, nếu lấy chén gỗ lên thì linh dược có thể sẽ biến chất, không thể sử dụng được.

“Tiểu Hắc, tiểu Hoàng, hai người đến đây” Vô Cực Thiên Tôn phát tay một cái, hai con cự thú lập tức bị một đoàn quang mang bao lấy, thân thể của bọn chúng từ từ biến nhỏ lại và bay vào hang động.

“Hai người hãy chia nhau linh dược trong chén này, mỗi người một nửa” Vô Cực Thiên Tôn nhìn hai con thú nhỏ bé nằm trên bàn tay hân cười nói.

Hai con thú nhỏ nhanh chóng chạy đến cái cốc và uống ừng ực từng ngụm, viên đá nhỏ cũng được bọn chúng chia làm đôi rồi nuốt vào bụng.

“Đa tạ chủ nhân” hai con thú đồng thanh lên tiếng.

“Xong rồi thì ra ngoài đi” Vô Cực Thiên Tôn phát tay một cái, hai con thú đã vắng ra ngoài và biến lại hình dáng cự đại như trước.

“Ta sẽ giúp cho các người luyện hóa linh dược trong bụng” Vô Cực Thiên Tôn đánh ra hai luồng sáng đỏ vào hai con cự thú.

Hai con thú quần quai trong ánh sáng màu đỏ, tỏ vẻ rất đau đớn. Một lúc sau, xung quanh hai con thú xuất hiện từng đợt khói trắng bao phủ, hình dạng của bọn chúng gấp rút thay đổi. Khi làn khói trắng biến mất, đi đến trước mặt Vô Cực Thiên Tôn là một thanh niên anh tuấn mặc áo bào đen và một cô gái xinh đẹp mặc áo vàng thướt tha.

“Tham kiến chủ nhân” cô gái và chàng thanh niên đồng thanh nói.

“Hai người là Tiểu Hoàng và Tiểu Hắc? Rất tốt, hai người đã hóa hình thành công” Vô Cực Thiên Tôn vui vẻ nói.

“Cũng nhờ chủ nhân trợ giúp, bọn chúng tôi mới có thể nhanh chóng hóa hình, nếu để bọn thuộc hạ tự luyện hóa linh dược chắc cũng mất khoảng một hai trăm năm” Tiểu Hắc mở miệng nói.

“Đúng vậy, đa tạ chủ nhân” tiểu Hoàng cười xinh xắn nói.

“Được rồi, hai người từ nay đi theo hộ vệ tiểu Bạch, mệnh lệnh của nàng cũng giống như của ta, có biết chưa?”

“Thuộc hạ tuân lệnh chủ nhân, tham kiến Tiểu Bạch nương nương”

Tiểu Bạch cười mê hồn gật đầu nói: “Sau này còn nhờ vả hai vị đệ muội nhiều, Tiểu Bạch xin đa tạ trước”

“Sự việc đã xong, các người về Tông phái đi, ba tháng sau tụ họp tại Thánh Điện, ta có chuyện phân phó” Vô Cực Thiên Tôn hướng đám người Ngọc Dương Tử, Quý Vương nói rồi biến mất không thấy tung tích cùng với bọn tiểu Bạch ba người.

Tại Ngọc Thanh Điện, đỉnh Thông Thiên Phong, Thanh Vân Môn.

“Sự tình là như vậy thưa Trưởng Môn, Vô Cực Thiên Tôn nói là sáu tháng nữa sẽ tấn công Thanh Vân Môn chúng ta, tính đến nay thì chỉ còn hơn năm tháng mà thôi” Tiêu Dật Tài cung kính nói.

“Ta biết rồi, cảm ơn Tiêu Sư huynh. Lần đi này phe chính đạo chúng ta thương vong như thế nào? Huynh có thể cho ta biết không?” Lâm Phong ôn tồn nói.

“Vâng thưa Trưởng Môn, phe chính đạo chúng ta tổn thất rất lớn nhưng không nhiều bằng bọn Ma giáo, Thanh Vân Môn chúng ta tổn thất ít nhất, 35 vị trưởng lão xuất sơn, có 8 vị không may ngã xuống, 5 vị bị thương nặng và 12 vị bị thương nhẹ. Bên Phần Hư Cốc đến có 38 vị, ngã xuống 25 vị, bị thương nặng 7 vị. Bên Thiên Âm tự góp mặt có 37 vị, ngã xuống 23 vị, bị thương nặng 9 vị. Ngoài ra còn rất nhiều đệ tử ở các môn phái khác như Kim Cương Môn, Bách Hoa Cốc, Hoàng Phong Động đã anh dũng ngã xuống”

Tiêu Dật Tài trầm mặc một chút rồi nói tiếp: “Bên phe Ma giáo có khoảng hơn ba trăm người, chết tại trận có khoảng hơn hai trăm người, bị thương nặng hơn năm mươi người. Nếu không có sự xuất hiện bất ngờ của Vô Cực Thiên Tôn thì rất có thể phe Ma giáo đã tổn thất nặng nề hơn”.

“Phe chính đạo chúng ta lần đi này tổn thương nguyên khí thật lớn, các đệ tử ngã xuống đều là những tinh anh tài giỏi, thật đáng tiếc” Lâm Phong thở dài nói.

“Thưa Trưởng Môn, lần đi Đại Chiếu Trạch lần này còn phát sinh ra một chuyện, có liên quan đến Lâm Kinh Vũ sư đệ, Trương Tiểu Phàm sư đệ và

Trưởng Môn ngài” Tiêu Dật Tài gương mặt hơi tái xanh, cung kính nói.

“ Là chuyện gì, Tiêu Sư huynh cứ nói đừng ngại” Lâm Phong cười hiền lành nói.

“ Chuyện là vậy...” Tiêu Dật Tài bắt đầu kể rõ đầu đuôi sự tình, ánh mắt thấp thỏm quan sát thái độ của Lâm Phong.

“ Thật không thể tưởng tượng được, Phổ Trí Đại sư một trong tứ đại thần tăng, lại có thể làm ra chuyện như vậy” Lâm Phong sau khi nghe xong thì hít sâu một hơi nói.

“ Trưởng Môn, xin ngài đừng quá kích động, ngài là Lãnh tụ của chính đạo, là hy vọng của tất cả thương sinh trong thiên hạ. Xin ngài hãy nghĩ đến sự tôn vinh của bọn họ” Tiêu Dật Tài lo lắng nói.

“ Ta đã biết, Tiêu sư huynh không cần quá lo lắng... tiểu Phàm sư đệ thế nào rồi?” Lâm Phong ôn tồn nói.

“ Thưa Trưởng Môn, Tiểu Phàm sư đệ đã bỏ đi cùng với con gái của Quý Vương Tông Chủ tên là Bích Dao, hiện tại không biết bọn họ đã đi đâu” Tiêu Dật Tài nói.

“ Ta hiểu được thái độ của đệ ấy, thôi, chuyện này không nhắc đến nữa, huynh cũng đã vất vả rồi, hãy về nghỉ ngơi đi” Lâm Phong nói.

“ Dạ, thưa Trưởng Môn, ngài cũng phải bảo trọng sức khỏe” Tiêu Dật Tài cung kính nói.

“ Cảm ơn huynh, ta biết rồi” Lâm Phong cười nói.

Nam Cương Sơn, Thất Lý Đồng.

Bầu trời mây đen giăng kín, âm phong râm rú khắp nơi. Trên các dãy núi trùng trùng điệp điệp, lấy sơn cốc Thất Lý Đồng làm trung tâm, lúc này tập trung hằng hà sa số quái thú đủ các chủng loại, các loài sinh vật trong rừng đều bị những quái thú này ăn sạch sẽ, xương cốt vương vãi khắp nơi.

Điều đặc biệt là người dân Miêu Tộc tại đây lại không bị bọn quái thú này tấn công, bọn chúng kéo nhau lũ lượt đi qua các thôn xóm, tru diệt hết tất cả các loài động vật trên đường đi nhưng lại không động đến bất cứ một người nào.

Đám người Miêu Tộc cũng tỏ vẻ sợ hãi nhưng không ngăn cản bọn quái thú, để bọn chúng mặc sức hoành hành, tầng tầng lớp lớp tiến về phía Phần Hương Cốc, Trung Thổ.

Sở dĩ có chuyện như vậy là do năm đại chủng tộc ở Nam Cương đã được thống nhất dưới trướng của Thánh Nữ Linh Lung. Ngàn vạn quái thú dưới sự điều khiển của Thú Thần đã nhận lệnh không được tổn hại đến người dân của năm đại chủng tộc này, chỉ thực hiện mục tiêu càn quét toàn bộ Trung Thổ như mệnh lệnh của Vô Cực Thiên Tôn đưa ra.

Phần Hương Cốc, môn phái trấn giữ vùng Nam Cương, lúc này đã tràn ngập quái thú từ phía nam tiến đến. Vân Dịch Lam cốc chủ Phần Hương Cốc đã nhanh chân dẫn dắt toàn bộ đệ tử chạy về phương Bắc, hội mặt tại Thanh Vân Môn. Trên đường đi, lão đã ra cáo chiếu thông báo với toàn bộ giới tu đạo trong thiên hạ về sự phát triển của hạo kiếp yêu thú, về sự trỗi dậy của tuyệt thế yêu ma Thú Thần đã đầu nhập vào Ma giáo, lão kêu gọi người tu đạo trong thiên hạ tập trung tại Thanh Vân Môn – lãnh tụ của Liên Minh chính đạo để góp sức chống lại yêu thú và Ma giáo.

Nhận được lời hiệu triệu đó, hàng loạt môn phái như Thiên Âm Tự, Kim Cương Môn, Bách Hoa Cốc, Hoàng Phong Động, cùng rất nhiều tán tu đã nhanh chóng tập trung ở Thanh Vân Môn để hội minh.

Hàng loạt bá tánh nghe phong phanh được tin tức yêu thú tấn công đã lũ lượt chạy nạn về phía Bắc, bọn họ truyền miệng nhau chạy về dãy núi Thanh Vân, nơi đó sẽ có tiên nhân bảo vệ.

Đỉnh Thông Thiên Phong, Thanh Vân Sơn.

Bầu trời trên đỉnh Thanh Vân Sơn càng lúc càng u ám, âm phong réo rít từng hồi, mưa liên tục rơi mấy ngày hôm nay, không có dấu hiệu dừng lại.

Tất cả các môn phái chính đạo lúc này đã tập trung tại Ngọc Thanh Điện bàn bạc đối sách, ngồi ở chủ vị phía trên là Trưởng Môn Lâm Phong, hai bên trái phải lần lượt là Trưởng Môn Thiên Âm Tự Phổ Hoàng Đại Sư và Cốc Chủ Phần Hương Cốc Vân Dịch Lam. Lâm Phong vẻ mặt bình thản không biểu lộ điều gì, còn hai người bọn Vân Dịch Lam thì nhủ chặt lông mày, rõ ràng đang lo lắng trước hạo kiếp yêu thú lần này.

Một đệ tử đời thứ ba từ đại sảnh chạy vào trong điện, thái độ rất gấp.

“ Thưa Trưởng Môn chân nhân, rất đông dân chạy nạn khắp nơi tập trung trước Sơn môn, xin được bảo vệ khỏi yêu thú tấn công”

Lâm Phong suy nghĩ một hồi rồi nói: “ Người với một số đệ tử đi thông tri cho tất cả các đệ tử ngoại môn, lệnh cho họ dẫn dắt và bảo vệ dân chúng vượt qua dãy Thanh Vân sơn, đi về các thành trì ở phía Bắc, tạm thời cư ngụ tại đó sẽ được an toàn. Mục tiêu của yêu thú và Ma giáo lần này chính là nhân sĩ chính đạo chúng ta ở Thanh Vân Môn chứ không phải bách tính vô tội. Người đi mau”

“ Đệ tử tuân lệnh” tên đệ tử đời thứ ba nhanh chóng chạy ra khỏi điện.

“ Tiêu Sư huynh, nhờ huynh thông báo cho Thủ tọa cùng đệ tử các chi phái tập trung tại Ngọc Thanh Điện, ta có việc phân phó”

“Vâng, thưa Trưởng Môn” Tiêu Dật Tài nhanh chóng rời đi.

“A di đà phật, lần hạ kiếp này, lực lượng Ma giáo kết hợp với yêu thú mạnh mẽ vô cùng, Liên minh chính đạo chúng ta sợ khó lòng chống nổi, bọn chúng tôi chỉ còn biết hy vọng vào ngài thôi, Lâm Phong chân nhân” Phổ Hoằng đại sư thở dài nói,

“Vô Cực Thiên Tôn thần thông quảng đại, dưới tay y lại có thêm tuyệt thế yêu ma Thú Thần cùng vô số quái thú, đúng là đại nạn lớn nhất hàng ngàn năm nay. Lâm Phong Chân Nhân, ngài chính là người duy nhất có thể cứu được thiên hạ chúng sinh khỏi đại nạn ngàn năm này” Vân Dịch Lam cảm khái nói.

Lâm Phong còn chưa biết trả lời như thế nào thì hai người bọn họ đã cúi đầu, chấp tay thành kính nói.

“Xin Lâm Phong chân nhân ra tay cứu vớt thiên hạ chúng sinh khỏi đại nạn”

Lâm Phong vội đỡ hai người bọn họ rồi nói: “Hai vị đầu cần phải làm như vậy, ta là Minh chủ của Liên Minh chính đạo, an nguy của thiên hạ chúng sinh ta há không để ý đến. Hai vị yên tâm, ta sẽ ngăn chặn lần hạ kiếp này”

“Bọn chúng tôi thay mặt thiên hạ chúng sinh cảm tạ ngài, Lâm Phong chân nhân” Vân Dịch Lam thần sắc vui mừng, cung kính nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Khổng Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đại chiến Chánh Ma lưỡng đạo (Hạ)

Mấy ngày sau, yêu thú rốt cuộc đã tiến đến chân núi Thanh Vân. Dẫn đầu tầng tầng lớp lớp yêu thú là mười ba Yêu Vương, hình thể quái dị khổng lồ, con nào con nấy cao cả chục trượng. Lơ lửng trên tầng trời cao, một thiếu niên anh tuấn mặc áo bào xanh đang khoanh tay đứng nhìn, chốc chốc người thiếu niên lại phát ra những âm thanh kỳ quái, đàn yêu thú phía dưới dường như nghe hiểu âm thanh này nên phát ra âm thanh hưởng ứng theo.

Bên cạnh người thiếu niên là một con quái thú to lớn, hình thù kỳ dị, có bốn con mắt, răng nanh lôm chôm nhọn hoắt, cái mõm đỏ tươi như chấu máu, cái cổ dài một cách dị thường, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn phủ những chiếc vảy cứng như thép nguội. Con quái thú chốc chốc lại há miệng nhe răng, hú lên những âm thanh ghê rợn.

“Vòng kết giới à, để ta đến phá” người thiếu niên vừa dứt lời liền đánh ra một quyền vào vòng kết giới màu vàng kim trước mặt.

“Ầm” một âm thanh chói chói vang lên, vòng kết giới vẫn không hề hấn gì, người thanh niên thì bật ngược trở lại.

Người thanh niên chưa dừng lại, liền tiếp đánh ra từng quyền vô cùng mạnh mẽ vào vòng kết giới màu vàng.

“Ầm, ầm, ầm, ầm, ầm, ầm, ầm...” vòng kết giới vẫn không có dấu hiệu bị ảnh hưởng gì.

“Trên núi Thanh Vân này quả thật có cao thủ, xem ra ta đã coi thường bọn chính đạo rồi” người thiếu niên nhếch mép cười nói.

“Phải dùng Thần khí do Thần chủ luyện chế mới phá được kết giới này” người thiếu niên vừa nói vừa lấy từ trên vai một thanh đao màu đen, khí thế vô cùng凛冽, rất giống một con hung thú mới xuất chuồng.

Người thiếu niên vận lực, trên thanh đao đã bao phủ một đoàn lệt khí uy mãnh như hấp thu hết tất cả sinh khí xung quanh, người thiếu niên nâng đao lên quá đầu rồi bổ thẳng xuống vòng kết giới.

“ Xoảng” vòng kết giới cuối cùng đã vỡ nát dưới một đao này.

Người thiếu niên chỉ mũi đao lên đỉnh Thanh Vân rồi phát ra những tràng hú dài, tầng tầng lớp lớp yêu thú bỗng phóng như bay lên đỉnh núi.

“Thao Thiết, chúng ta cũng đi thôi” người thiếu niên xoa đầu con quái thú rồi điệu dàng nói.

Từng cụm cứ điểm phòng ngự ở eo núi của các cao thủ chính đạo nhanh chóng bị làn thú triều đánh tan tành, đám người chính đạo dần dần bị ép lui về đỉnh Thông Thiên Phong. Trận quyết chiến diễn ra khốc liệt ngay tại Vân Hải.

Đám yêu thú ồ ạt tấn công như vũ bão, từng đợt ngã xuống thì lại có đợt khác xông lên, phe chính đạo càng bị ép về sâu hơn, Lâm Phong thấy vậy thì vội nói.

“Tất cả mọi người lui lại sau lưng ta” Lâm Phong vừa nói vừa lấy ra Tru Tiên kiếm, khi thấy các nhân sĩ chính đạo đã lui lại, Lâm Phong liền đánh ra một kiếm, một vầng sáng chói mắt rộng hàng trăm dặm đánh thẳng vào làn thú triều, trong tích tắc đám yêu thú đã bị đánh tan thành tro bụi, ngay cả mười ba thú vương cũng đã hồi phi yên diệt, không còn chút tung tích.

Đám người chính đạo nhìn thấy làn thú triều đã bị hoàn toàn tiêu diệt thì vui mừng hoan hô ầm ĩ.

“Thật lợi hại, người là Trương Môn Lâm Phong chân nhân?” đứng lơ lửng trên không trung, người thiếu niên áo bào xanh vỗ tay cười nói.

“Đúng vậy, người phải chăng là Thú Thần?” Lâm Phong cười đáp lễ.

“Ta là Thú Thần, bản năng cho ta biết là người rất mạnh, nhưng ta lại muốn thử sức với người một lần” Thú Thần cười tươi nói.

“Vậy thì xin mời”

Thú Thần lao tới như một cơn cuồng phong, toàn thân y lúc này bao bọc một đoàn lệ khí màu đen càng lúc càng nhiều, khí y đến trước mặt Lâm Phong thì đã biến thành một người khổng lồ cao hàng chục trượng, trên thân thể màu đen khổng lồ xuất hiện vô số bàn tay màu đen vuron ra tấn công lấy Lâm Phong.

Lâm Phong lúc này vẫn bình thản đứng đó nhưng xung quanh thân thể xuất hiện một vòng bảo vệ màu vàng kim, những bàn tay màu đen liên tục đánh lên vòng tròn màu vàng kim nhưng không hề có hiệu quả.

“Người đã tấn công, tới phiên ta” Lâm Phong vừa nói vừa hướng người khổng lồ màu đen đánh ra một quyền.

“Ầm” một lực lượng cường đại không gì sánh nổi đánh thẳng lên người khổng lồ màu đen, một tiếng động thật lớn vang lên, người khổng lồ màu đen đã bị đánh văng ra sau hàng trăm trượng, thân thể nhanh chóng bị tan nát từng mảnh, cuối cùng chỉ còn lại thân ảnh thiếu niên của Thú Thần, trên miệng y xuất hiện một vết máu màu đỏ, chứng tỏ đã thụ thương.

“Thật cường đại, lần đầu tiên trong đời ta cảm nhận được một lực lượng khủng khiếp như vậy, hahaha” Thú Thần vừa cười vừa phun ra một ngụm máu tươi.

“Lấy Thần khí sau lưng người ra đi, đánh với ta một trận” Lâm Phong cười nói.

“Được, Thần Khí này gọi là Vô Cực Dao” Thú Thần vừa nói vừa lấy ra thanh đao màu đen óng ánh.

Thú Thần nâng đao quá đầu rồi bỏ thẳng xuống, một vầng sáng khổng lồ, màu đỏ như máu nhanh như tia chớp đánh thẳng đến Lâm Phong và đám người chính đạo.

Lâm Phong vung lên Tru Tiên đánh ra một kiếm, vầng sáng chói chang đánh thẳng vào vầng sáng màu đỏ.

“Ầm” hai vầng sáng va chạm tạo ra một xung lực khủng khiếp, phá tan nát Vân Hải thành từng mảnh nhỏ, đám người chính đạo cũng may đã được Lâm Phong tạo vòng bảo vệ, nếu không đã tan thành tro bụi.

Đám bụi mù tan mất xuất hiện thân ảnh Thú Thần trên không trung, gương mặt y lúc này rất nhợt nhạt, nước da trên thân thể bị khô xạm lại.

“Ta đã thua, toàn bộ yêu lực của ta đã dồn vào một đao vừa rồi, ta và người chênh lệch quá thật rất xa” Thú Thần cười nói.

“Người cũng rất khá, có thể sử dụng Thần khí đến giờ phút này đã là không tệ” Lâm Phong ôn tồn nói.

“Thú Thần, người làm tốt lắm”

Một thanh âm trầm đục vang lên, từ trong không gian ba động, bất thành linh đám người Ma giáo xuất hiện, số lượng có đến hàng ngàn người, dẫn đầu là Vô Cực Thiên Tôn, sau lưng là bọn Độc Thân, Quỷ Vương, Ngọc Dương Tử, Tam Diệu Tiên Tử và vô số cao thủ như Thanh Long, U Cơ, Tàn Vô Viêm, Kim Bình Nhi...

“Thần chủ, ta đã thất bại, đây là Thần khí của ngài” Thú Thần tiến đến Vô Cực Thiên Tôn dâng lên Vô Cực Dao.

“Người đã rất cố gắng, Linh Lung sẽ rất tự hào về người, nàng đang chờ người ở Thánh Điện, hãy về gặp nàng”

“Vâng, đa tạ ngài” ánh mắt Thú Thần sáng lên rồi nhanh chóng biến mất trên đỉnh Thông Thiên Phong.

Đám người chính đạo không hiểu sao Thú Thần lại rời khỏi, nhưng người nào cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, theo suy nghĩ của họ, nếu Vô Cực Thiên Tôn và Thú Thần hợp lực thì Trương Môn Lâm Phong sẽ gặp nguy hiểm.

Mọi người giờ đây đang căng thẳng chờ đợi trận đấu giữa thủ lĩnh hai phe chính tà, trận đấu sẽ quyết định sự tồn vong của chính đạo và Ma giáo.

“Lão già, người đã đến” Lâm Phong hướng Vô Cực Thiên Tôn cười nói.

“Tiểu tử, chúng ta lại gặp mặt” Vô Cực Thiên Tôn cười lên ha hả.

“Không cần nhiều lời nữa, trận chiến nên bắt đầu, hãy theo ta” Lâm Phong tay cầm Tru Tiên kiếm phi thẳng lên chín tầng mây.

“Sợ ta làm hỏng Thanh Vân Sơn của nhà ngươi à hahaha” Vô Cực Thiên Tôn cười nói rồi cũng phi thẳng lên trời.

Hai người lao vào nhau như hai tia chớp, đao và kiếm va chạm vào nhau làm phát sinh xung lực vô cùng khủng khiếp. Cho dù cả dãy Thanh Vân Sơn đã được Lâm Phong tạo kết giới bảo hộ nhưng dư lực của va chạm cũng làm cho cả dãy núi rung chuyển.

Mọi người quan sát trận chiến chỉ thấy những đốm sáng lóe lên và xung lực va chạm trên bầu trời, chứ không hề thấy được phương hướng di chuyển của bọn họ.

Trận đấu kéo dài suốt mười ngày mười đêm, cuối cùng Trưởng Môn Lâm Phong giành chiến thắng trước Vô Cực Thiên Tôn, phe Ma giáo đành rút lui khỏi Thanh Vân Sơn. Trước khi rời đi, Vô Cực Thiên Tôn đã hẹn 100 năm sau sẽ quay lại Thông Thiên Phong phục hận.

Một trăm năm thấm thoát trôi qua, lần tái chiến thứ ba lại xảy ra trên đỉnh Thông Thiên Phong, Thanh Vân Sơn. Trận chiến diễn ra vô cùng quyết liệt, đến cuối cùng, xung lực từ đòn đánh tối hậu của hai người họ đã làm phá nát một vùng hư không, cả hai người đã cùng biến mất trong không gian loạn lưu vô tận.

Hai phe Thanh Vân Môn và Ma giáo đều tin rằng Lâm Phong chân nhân và Vô Cực Thiên Tôn đã phi thẳng lên Tiên giới. Trận chiến của hai người bọn họ đã trở thành truyền thuyết lưu truyền ngàn năm của giới tu đạo trong thiên hạ, bức tượng của hai người đã được dựng trên đỉnh Thông Thiên Phong, luôn ở tư thế đối đầu với nhau, thể hiện sự tồn tại bất lưỡng lập của Chính và Tà.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: 3000 Ma Thần

Lâm Phong lúc này đang đứng trong một vùng không gian rộng lớn, ở chỗ này không có trời cũng không có đất, khắp nơi đều tối tăm mù mịt, từng dòng khí loạn lưu hỗn độn tàn phá khủng khiếp, nếu đứng tại đây không phải là cường giả Vũ trụ cấp 4 mà là một con người trên địa cầu thì đã bị dòng khí lưu này thôn phệ chỉ trong tích tắc.

Nơi đây chính là không gian Hỗn Độn, là nơi mà sau này sẽ mở ra Hồng Hoang thế giới. Vào lúc này Hồng Hoang vẫn chưa được Bàn Cổ khai sinh, ngay cả 3000 pháp tắc Ma Thần vẫn còn chưa xuất thế.

Lâm Phong dùng thần thức quan sát phạm vi tỷ tỷ dặm quanh đây, hắn phát hiện trong không gian Hỗn độn đã có rải rác mầm mống của sự sống, mỗi mầm mống đều mang trong mình khí tức cường đại, không phải sinh vật bình thường có thể so sánh được. Lâm Phong tin chắc rằng đó là những Ma Thần đang trong giai đoạn dự dục thành hình.

3000 pháp tắc Ma Thần, mỗi người đều tu luyện một loại pháp tắc chuyên sâu. Nếu nắm giữ được tất cả các pháp tắc này, Lâm Phong tin tưởng rằng hắn có thể vận dụng được 100% khả năng của các Infinity Gem, đến lúc đó hắn sẽ trở thành cường giả Vũ Trụ Cấp 5, sẽ mạnh hơn hắn hiện tại ít nhất 100,000 lần trở lên, trở thành một vị Thần toàn năng, toàn giác. Cũng vì vậy, sau một thời gian dài lang bạc trong vũ trụ, hắn đã quyết định dùng Infinity Gauntlet để dịch chuyển đến không gian Hỗn Độn này.

Lâm Phong đoán thời gian để cho các Ma Thần này xuất thế phải còn đến hàng tỷ năm nữa, vì vậy hắn quyết định đi du lịch một vòng quanh không gian Hỗn Độn để tìm kiếm bảo vật. Phải biết là trong Hỗn độn này còn chưa từng khai sinh ra một thế giới nào nên tất cả tinh hoa của vũ trụ đều tích tụ nơi đây, sẽ dự dục ra rất nhiều bảo vật đầy quyền năng như là Hỗn Độn Chí Bảo, Hỗn Độn Linh Bảo, Hỗn Độn Linh Căn. Những bảo vật này sau khi Bàn Cổ khai thiên sẽ toàn bộ bị vỡ nát mà chuyển thành vô số Tiên Thiên ở trong Hồng Hoang thế giới, vì vậy lúc này là cơ hội tìm kiếm lý tưởng nhất.

Hàng triệu năm trôi qua, Lâm Phong đã đi qua khắp nơi trong không gian Hỗn Độn, hắn đã thu thập được rất nhiều bảo vật, nhưng trong đó đa số là Hỗn Độn Linh Căn, Hỗn Độn Linh Bảo hắn chỉ kiếm được một vài món, còn Hỗn Độn Chí Bảo thì hoàn toàn không thấy tung tích. Tuy nhiên trong quá trình tìm kiếm bảo vật, hắn phát hiện một điều là cơ thể của hắn càng ngày càng trở nên cường đại nhờ vào Hỗn Độn Linh khí tẩy rửa. Hỗn độn linh khí vô cùng hùng mãnh, cường bạo nhưng qua tiếp xúc lâu dài với nó, Lâm Phong mới thấy rõ tác dụng không ngờ. Rất có thể đây là nguyên nhân làm cho các Ma Thần đều có thân thể cường hân, kim cương bất hoại.

Nghĩ như vậy, Lâm Phong quyết định tăng cường hấp thu Hỗn độn linh khí vào trong cơ thể, hắn muốn cơ thể của hắn phải mạnh mẽ hơn tất cả các Ma Thần.

Thời gian thấm thoát trôi qua, Lâm Phong đã chìm vào tu luyện thể chất cả tỷ năm. Thân thể của hắn bây giờ nói về độ cứng rắn có thể so sánh với Hỗn Độn Chí Bảo, hắn tự tin có thể để cho Bàn Cổ dùng Hỗn Độn Chí Bảo Bàn Cổ Phù chặt thoải mái lên người cũng không hề hấn gì.

Bỗng một thanh âm vang vọng toàn bộ không gian Hỗn Độn.

“Ta là thời gian Ma Thần, Khắc Viêm”

Tiếp theo thanh âm này là hàng loạt thanh âm khác.

“Ta là không gian Ma Thần, Dương Mi”

“Ta là Âm Dương Ma Thần, Vũ Tô”

...

Từng Ma Thần lần lượt thức tỉnh và hô vang tên gọi của mình báo hiệu mình đã xuất thế.

Lâm Phong mỉm cười vui vẻ, hắn biết là 3000 Ma Thần đã lộ diện, toàn bộ 3000 pháp tắc đã được các Ma Thần cảm ngộ đại thành, đã đến lúc hắn ra tay chiếm lấy các cảm ngộ này bằng cách thôn phệ linh hồn của từng Ma Thần. Đối tượng đầu tiên của hắn là Thời gian Ma Thần Khắc Viêm.

Tại một không gian hư ảo, phẳng phất không tồn tại, Thời gian Ma Thần đang ngهنghênh ngang ngồi trên bảo tọa thì một thân ảnh xuất hiện trước mặt hắn, đó chính là Lâm Phong.

“Ngươi là cái nào Ma Thần? Dám tự tiện vào tiểu thiên địa của ta, chắc là chán sống” Thời gian Ma Thần nhe nanh múa vuốt, đảo con mắt không lồ trên trán, biểu hiện rất hung mãnh.

“Ta là ai ngươi không cần biết, ta đến đây chỉ để lấy một thứ của ngươi mà thôi” Lâm Phong ôn tồn nói, ánh mắt nhìn thẳng vào Thời không Ma Thần.

“Quái lạ, tại sao ta lại không thể thấy được chuyển động thời gian trên người của ngươi? Ngươi rốt cục là ai?” Thời gian Ma Thần rất ngạc nhiên, bởi vì hắn đã thi triển kỹ năng thời gian lên người của Lâm Phong nhưng không có tác dụng.

Lâm Phong nhanh chóng đánh ra tinh thần lực lên đỉnh đầu của Thời gian Ma Thần, trong nháy mắt, Thời gian Ma Thần bỗng ôm đầu run rẩy, ánh mắt từ từ đại ra, linh hồn hắn đã bị Lâm Phong thôn phệ.

“Đúng như dự đoán, linh hồn của Ma Thần không cường đại như thân thể của bọn hắn, mà nếu cường đại đi nữa thì cũng không thể thoát khỏi Infinity Gem trên tay ta” Lâm Phong vừa nói vừa thu lấy thân thể của Thời gian Ma Thần vào không gian giới chỉ.

Lâm Phong bắt đầu nhắm mắt cảm ngộ những tri thức về thời gian pháp tắc mà hắn mới vừa thu được. Một năm sau, hắn đã tiếp thu hết tất cả các tri thức về thời gian pháp tắc.

“Thật tốt quá, ta đã có thể vận dụng được 100% khả năng của Time Gem, cứ tiếp tục như vậy rất nhanh ta sẽ làm chủ được tất cả Infinity Gem”

“Con mời kẻ tiếp của ta sẽ là Không gian Ma Thần Dương Mi” Lâm Phong mỉm cười, vuốt ve Infinity Gauntlet trên tay.

Tại một không gian chi tịnh trong Hỗn độn, Không Gian Ma Thần Dương Mi đang mở to hai mắt nhìn về phương hướng của Thời Gian Ma Thần.

“Khí tức của Thời Gian Ma Thần đã hoàn toàn biến mất trong một năm nay, đã xảy ra chuyện gì? Không lẽ hắn đã vắng lạc?”

Bỗng nhiên Dương Mi phát hiện trong Hỗn Độn xuất hiện một luồng lực lượng không gian rất mạnh đang hướng về phía hắn. Hắn còn đang vô cùng ngạc nhiên về lai lịch của luồng lực lượng không gian này, thì bất thình lình một thân ảnh xuất hiện trước mặt hắn, đó chính là Lâm Phong.

“Ngươi là Ma Thần? Tại sao ngươi có thể nắm được lực lượng không gian?” Dương Mi không thể tin tưởng vào mắt mình, đứng trước mặt hắn là một người còn nắm giữ lực lượng không gian mạnh hơn cả hắn.

“Ngươi không cần biết ta là ai, ta đến đây để lấy một thứ của ngươi mà thôi” Lâm Phong nhìn Dương Mi lạnh lùng nói.

“Muốn cướp một thứ từ ta? Ngươi phải có bản lĩnh mới được, hừ, không gian loạn lưu xé nát hắn” Dương Mi giận dữ phất ra cánh tay là những cảnh liêu to tướng, ngay lập tức không gian tại chỗ của Lâm Phong bị vụn vụn, méo mó kinh khủng như sắp xé nát Lâm Phong ra thành mảnh vụn.

“Trò trẻ con mà thôi” Lâm Phong cười nói, không hề có bất cứ hành động gì, không gian loạn lưu rõ ràng không có một chút ảnh hưởng lên người hắn.

“Thử xem Không gian trưởng thành của ta” Dương Mi dữ tợn đưa mảnh liệt những cảnh liêu trên tám thân đồ sộ, lập tức không gian chỗ Lâm Phong bị tách rời ra, hàng nghìn lớp không gian như tường thành to tướng cuốn lấy Lâm Phong.

Chờ một lúc không thấy động tĩnh gì, Dương Mi cất tiếng cười sảng khoái.

“Hahaha, Cướp một thứ từ ta? Đúng là không tự lượng sức”

“Àm” Dương Mi đang cười thì không gian trước mặt hắn bỗng nhiên bị nát bấy, từng lớp từng lớp không gian liên tục bị đánh nát, Lâm Phong từ từ xuất hiện, mỉm cười nhìn hắn.

Lâm Phong cũng không muốn dây dưa thêm nữa với Dương Mi, liền đánh ra luồng tinh thần lực vào đỉnh đầu của hắn.

Nhưng điều kỳ lạ đã xảy ra, Dương Mi chỉ ôm đầu la lên một tiếng rồi trở lại bình thường, giống như không hề bị thôn phệ linh hồn.

“Ngươi có Hồn Động Chí Bảo có thể bảo vệ linh hồn à?” Lâm Phong đã hiểu ra vấn đề, Dương Mi không hề hấn gì là do một Hồn Động Chí Bảo đang bảo vệ linh hồn của hắn, luồng tinh thần lực của Lâm Phong không thể thôn phệ được.

“Ngươi thật ghê gớm, có thể tấn công cả linh hồn Ma thần” Dương Mi thần sắc kinh hãi nhìn Lâm Phong, vừa nãy hắn đã có cảm giác gần như tử vong, cũng may là trên đỉnh đầu hắn có cất giữ Hồn Động Châu, trong phút nguy cấp bảo vệ lại linh hồn của hắn, nếu không thì bây giờ hắn chỉ còn là một cái xác.

“Xem ra phải đánh tay đôi với ngươi rồi” Lâm Phong vừa nói vừa áp sát Dương Mi và đánh ra một quyền mạnh mẽ vô cùng.

“Ngươi muốn giết ta cũng không dễ đâu” Dương Mi điên tiết, nâng lên hàng ngàn cánh dương liễu mạng theo cuộn cuộn sức mạnh đánh thẳng về phía Lâm Phong.

“Ầm” “Ầm”

Quyền kinh của cả hai đều chạm vào thân thể của đối phương làm phát ra những tiếng ầm vang dội, nhưng lúc này tình trạng của hai người lại vô cùng khác biệt. Lâm Phong không hề bị ảnh hưởng gì, còn Dương Mi thì cả thân thể đã bị đánh nát thành từng hạt nguyên tử, chỉ có cái đầu là còn lành lặn.

“Không!, không thể nào, sao hắn có thể mạnh như vậy được? Ta đã đạt đến cảnh giới Hồn Nguyên Thái Thượng Thiên Đạo rồi mà? Tại sao? Chẳng lẽ hắn đã đạt đến Hồn Nguyên Bất Diệt Đại Đạo” Dương Mi thần sắc hoảng loạn, cái đầu lơ lửng trong không gian từ từ biến mất, hắn đang ra sức trốn chạy khỏi Lâm Phong.

“Ngươi không thể thoát khỏi ta, cho dù có chạy đi đâu” Lâm Phong mỉm cười nói, rồi biến mất trong không gian.

Tại một không gian xa xôi, một cái đầu vô cùng quái dị và to lớn bất thành hình xuất hiện.

“May quá, đã thoát được tên quái vật đó, cũng nhờ có Hồn Động Châu mà...”

Dương Mi chưa kịp nói hết câu thì cái đầu của hắn đã nằm gọn trong tay Lâm Phong. Hắn vô cùng sợ hãi, liên tục thi triển dịch chuyển không gian nhưng không thành công, cái đầu lâu của hắn đã bị Lâm Phong đặt không gian cấm chế.

Lâm Phong mỉm cười, nhanh chóng lấy ra từ đầu lâu của Dương Mi một viên châu màu hồng, to cỡ nắm tay trẻ em.

“Xin tiền bồi tha mạng, xin tiền bồi tha mạng” Nằm trên tay Lâm Phong, Dương Mi lớn tiếng than khóc, cầu xin.

Lâm Phong không nói nhiều lời, hắn liền đánh ra một luồng tinh thần lực vào ngay mi tâm của Dương Mi, linh hồn của Dương Mi nhanh chóng bị thôn phệ hoàn toàn. Cái đầu lâu cũng được Lâm Phong cất vào không gian giới chỉ.

“Đây là Hồn Động Châu, vẫn còn chưa được luyện hóa hoàn toàn, không biết tên Dương Mi kiếm từ đâu ra nữa, ta đúng là may mắn” Lâm Phong cầm viên châu màu hồng lên ngắm ngía.

“Trước tiên cảm ngộ pháp tắc không gian trong linh hồn Dương Mi cái đã, sau đó sẽ luyện hóa Hồn Động Châu để cho nó nhận chủ” Lâm Phong trầm nghĩ.

Thời gian thấm thoát trôi qua, đã hơn mười vạn năm kể từ khi Lâm Phong bắt đầu luyện hóa Hồn Động Châu, Lâm Phong không ngờ luyện hóa Hồn Động Chí Bảo lại khó khăn như vậy. Trong Hồn Động Chí Bảo có vô vàn cấm chế cần phá giải, mỗi một cấm chế muốn phá giải cần thời gian trăm năm trở lên, có cấm chế khó phải mất cả ngàn năm.

“Cuối cùng đã luyện hóa được Hồn Động Châu này, tốn của ta không ít thời gian” Lâm Phong cảm khái nói.

“Khả năng vận dụng Space Gem của ta đã đạt 100%, con môi tiếp đến sẽ là Tinh Thần Ma Thần. Thời gian và Không gian Ma Thần là mạnh mẽ nhất trong các Ma Thần nhưng sức mạnh chỉ là cấp Vũ Trụ cấp 2, do đó các Ma Thần còn lại chắc cũng cỡ này mà thôi”

“Đã phát hiện ra vị trí, Tinh Thần Ma Thần, ta đến đây” Lâm Phong mỉm cười, từ từ biến mất trong không gian Hồn động.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Hồng Hoang thế giới

5000 năm trôi qua, Lâm Phong đã lần lượt thôn phệ toàn bộ linh hồn của tất cả các Ma Thần trong Hồn Động không gian. Khi hắn cảm ngộ được hết 3000 Đại Đạo pháp tắc thì Infinity Gauntlet trên tay trái của hắn đã phát sinh biến hóa kinh khủng.

Sáu viên Infinity Gem trên găng tay đã bay lên cùng với Hỗn Độn Châu và nhập lại thành một với Thần Cách bảy màu của Lâm Phong.

Khi Lâm Phong nhận ra thì hắn đã trở thành cường giả Vũ Trụ Cấp 6, một vị Siêu Thần toàn tri, toàn giác, toàn năng.

Lâm Phong cảm thấy hắn hiện tại mạnh hơn trước kia cả tỷ lần trở lên, hắn tin tưởng chỉ cần một phát tay là hắn có thể tùy tiện hủy diệt cả một vũ trụ.

“Ta hiện tại đã có thể miễn cưỡng sáng thế ra một vũ trụ mới hoàn toàn nhưng sẽ phải tiêu hao một nguồn năng lượng vô cùng lớn, xem ra phải đến một số nơi tìm kiếm Heart Of The Universe để tích súc năng lượng đủ lớn thì mới nghĩ đến sáng thế vũ trụ. Khi tạo ra được một tân sinh Vũ trụ thì sức mạnh của ta sẽ tăng tiến không ít” Lâm Phong âm thầm tính toán.

“Người là Đại Đạo phải không?, lấp ló ở đó làm gì, ra đây mau!” Lâm Phong bất giác hướng vùng không gian Hỗn độn nói.

Từ trong không gian hỗn độn, từng luồng linh khí bắt đầu tụ lại rồi hình thành một hình thù giống người cực kỳ to lớn, hình thù này không phân biệt rõ là nam hay nữ, ánh mắt màu vàng kim chói lọi, toàn thân trong suốt như thủy tinh, cất lên giọng nói kết hợp nhiều âm vực.

“Đại Đạo xin được tham kiến Ngài, đáng Toàn năng, Ngài có gì cần sai khiến Đại Đạo”

“Người lên lút quan sát ta này giờ có phải không?” Lâm Phong ôn tồn nói, hắn phát hiện thân ảnh to lớn, trong suốt này vậy mà mang lực lượng Vũ trụ cấp 4, thật không đơn giản, nếu hắn không gặp kỳ ngộ thì thực lực của hắn chỉ ngang hàng với tên này thôi.

“Thưa Ngài, xin Ngài thứ tội, Đại Đạo thấy Ngài chém giết các Ma thần vừa mới khai sinh nên mới âm thầm theo dõi” Đại Đạo ôn tồn trả lời, trên gương mặt trong suốt của hắn không hề biểu hiện thái độ gì.

Lâm Phong nhìn thẳng Đại Đạo rồi giả vờ nghiêm mặt nói: “Uhm, ta thấy bọn chúng vừa xấu xí lại còn ra vẻ ta đây, rất là chướng mắt nên ra tay tiêu diệt hết, làm sao? người thấy không vui à?”

“Dạ không phải, bọn chúng chỉ là do bản nguyên của Đại Đạo sinh ra nên khai sinh lần nữa cũng không phải chuyện khó khăn gì, Ngài ra tay rất đúng, thưa đáng toàn năng” Đại Đạo nói thẳng một mạch như được lập trình sẵn.

“Vậy thì tốt, người cũng rất biết điều, chứ nếu không chỉ cần một búng tay thôi là vùng không gian này của người sẽ đi tong” Lâm Phong cười nói.

“Dạ vâng thưa Ngài, Ngài là đáng toàn năng, không gì là không làm được”

Lâm Phong thấy thái độ của Đại Đạo cũng không lấy làm lạ, hắn biết rằng đứng nói chuyện với hắn lúc này không phải là một sinh vật mà là hóa thân của tạo hóa. Đại Đạo chỉ dựa vào logic mà làm việc, không hề có cảm xúc hay tính cách, đối xử với mọi vật đều như nhau, có thể nói Đại Đạo là vô tình cũng không sai.

“Nếu không có việc gì nữa thì người lui đi” Lâm Phong phát tay nói.

“Dạ vâng thưa đáng toàn năng” Đại Đạo cúi đầu chào rồi biến mất trong không gian vô tận.

Tại một vùng không gian xa xôi nơi hỗn độn, ẩn giấu trong từng lớp không gian loạn lưu là một đóa hoa sen màu xanh vô cùng to lớn, đóa hoa sen vẫn chưa nở rộ, xung quanh đóa hoa từng dòng hỗn độn linh khí cuộn cuộn mãnh liệt bị hấp thụ.

Ở bên trong đóa hoa là một thân ảnh to lớn đang ngủ say, người khổng lồ này thân thể vạm vỡ, toàn thân cơ bắp lộ rõ, tràn đầy lực lượng, hai tay đang ôm chặt một cây búa rất lớn. Cây búa này tỏa ra hào quang sáng chói có thể phá vỡ hỗn độn, rõ ràng không phải là vật tầm thường. Trên đầu của người khổng lồ là một cái mâm ngọc màu xanh đang lơ lửng, dường như đang câu thông với linh trí của hắn, truyền xuống từng đạo pháp tắc.

99999 nguyên hội đã trôi qua, mỗi một cái nguyên hội là mười ba vạn năm, tức là đã trôi qua mười ba tỷ năm, người khổng lồ trong đóa sen xanh khí tức càng ngày càng cường đại, lực lượng ba động không ngừng. Rồi bỗng một ngày, đóa sen xanh đã nở rộ, nở ra ba mươi sáu phẩm, người khổng lồ mở choàng đôi mắt, nhanh chóng ngồi dậy. Một cỗ kinh khủng lực lượng khuếch tán bốn phương tám hướng.

“Ta là nguyên thủy thiên vương, Bàn Cổ”

Bàn Cổ ngạo nghễ rồng to, tay nắm Bàn Cổ Phủ, chân đạp Hỗn độn Thanh liên, trên đỉnh đầu Tạo Hóa Ngọc Điện đang quay tròn xung quanh.

“Ta muốn đột phá Đại Đạo, ta muốn tự do, trở thành vĩnh hằng bất hủ”

Một đôi mắt màu vàng kim to lớn vô cùng bỗng xuất hiện trong không gian hỗn độn vô tận, một thanh âm cất lên.

“Bàn Cổ to gan, người dám làm trái quy tắc của tạo hóa, dừng ngay mọi ý định, nếu không, chết!”

Bàn Cổ chỉ mũi búa vào đôi mắt màu vàng kim rồi điên cuồng gào hét: “Đại Đạo, người không thể cầm tù được ta. Ta là Bàn Cổ, hôm nay sẽ mở ra hỗn độn không gian, khai sinh Hồng Hoang thế giới, chứng đạo cảnh giới đại đạo tối cao, đạt được tự do, vĩnh hằng bất hủ”

Nói xong, Bàn Cổ hai tay cầm búa giơ lên quá đầu, bỏ thẳng xuống đôi mắt màu vàng kim. Một vầng sáng chói lọi từ Bàn Cổ phủ đánh thẳng xuống,

không gian hỗn độn bị vàng sáng xé nát tạo thành một cái khe vô cùng to lớn, một phương thiên địa thể giới bắt đầu hình thành.

Theo phương thiên địa thể giới hình thành, khí thể trên người Bàn Cổ cũng bắt đầu tăng lên, từ Hỗn Nguyên Vô Thượng Thiên Đạo tăng lên đến Hỗn Nguyên Bất Diệt Đại Đạo, tương đương với Vũ Trụ cấp 3 đỉnh phong. Bàn Cổ vô cùng mừng rỡ, nhanh chóng đánh ra búa thứ hai.

Tuy nhiên, khi Bàn Cổ đánh ra búa thứ hai, từng luồng lôi điện khổng lồ từ bốn phương tám hướng trong hỗn độn đánh thẳng lên người Bàn Cổ. Bàn Cổ vội vàng dùng Hỗn Độn Thanh Liên che chắn rồi tiếp tục vung búa.

Khi Bàn Cổ vung đến búa thứ bốn mươi chín thì phương thiên địa thể giới đã vô cùng to lớn, lún át hoàn toàn không gian hỗn độn, tuy nhiên trời và đất vẫn còn dính liền vào nhau. Bàn Cổ thấy vậy liền nhảy vào phương thiên địa này, hai tay vận lực, tách ra trời và đất.

Bàn Cổ hai tay chống trời, hai chân đạp đất, từ từ biến thành vô cùng cao lớn, bầu trời theo đó càng ngày càng bị đẩy lên cao hơn. Vô tận đại đạo hủy diệt lôi điện không ngừng đánh lên thân người của Bàn Cổ, hào quang của Hỗn Độn Thanh Liên che chắn toàn thân Bàn Cổ càng lúc càng yếu đi, xem ra cũng đã tổn hao nặng nề.

Tám ngàn năm trôi qua, bầu trời của phương thể giới đã được Bàn Cổ đẩy lên rất xa, thân hình của Bàn Cổ bây giờ cũng đã cao hàng tỷ tỷ trọng. Tuy nhiên Hỗn Độn Thanh Liên bao bọc cho Bàn Cổ đã bị tàn phá khủng khiếp, nứt rạn ra từng mảng. Vào một ngày, Hỗn Độn Thanh Liên đã không chịu nổi trước đại đạo hủy diệt lôi điện, đã phân ra làm nhiều mảnh, hóa thành bốn đóa hoa sen mười hai phẩm cùng năm lá cờ màu sắc khác nhau, tất cả đều hướng Hồng Hoàng thiên địa bay tới.

Không còn Hỗn Độn Thanh Liên bảo vệ, Bàn Cổ phải liên tục chịu đựng vô tận đại đạo hủy diệt lôi điện đánh xuống thân thể, cho dù thân thể Bàn Cổ là kim cương bất hoại, bền bỉ vô song nhưng trước hủy diệt lôi điện ẩn chứa 3000 đại đạo pháp tắc thì cũng không thể chịu đựng lâu hơn được.

“Nếu lúc này ta buông bỏ thì bầu trời sẽ sập xuống, phương thiên địa này cũng sẽ khép lại. Không! Không! Ta không được bỏ cuộc” Bàn Cổ âm thầm tự nhủ, cắn răng chịu đựng đau đớn, Bàn Cổ Phủ cùng Tạo Hóa Ngọc Diệp cũng bay xung quanh Bàn Cổ, đón đỡ một phần lôi điện giúp chủ nhân.

Lại tám ngàn năm trôi qua, Bàn Cổ Phủ và Tạo Hóa Ngọc Diệp trước lực lượng hủy diệt lôi điện đã bị tàn phá đến giới hạn cuối cùng. Bàn Cổ Phủ nát vụn thành mảnh nhỏ, hóa thành ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo là Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên cùng Hỗn Độn Chung, hướng Hồng Hoàng thể giới bay mất. Còn Tạo Hóa Ngọc Diệp thì nứt ra thành trăm mảnh, phân tán rải rác trong Hồng Hoàng Thể giới.

Bàn Cổ lúc này đã sức cùng lực kiệt, thân thể bị hủy hoại nghiêm trọng, đã không có khả năng phục hồi. Hắn có thể trụ được đến thời điểm này là nhờ vào ý chí kiên định, không lùi bước.

“Đại Đạo, hôm nay có thể ta sẽ bỏ mình nhưng Hồng Hoàng thể giới đã hình thành, Hồng Hoàng còn thì ý chí của ta vẫn còn, hahaha”

Cùng với tiếng cười đó, thân hình tỷ tỷ trọng cao bắt đầu tan rã, thân hóa vạn vật trong thể giới Hồng Hoàng, hơi thở cuối cùng của Bàn Cổ biến thành phong vân lôi đình, mắt trái biến thành mặt trời, mắt phải biến thành mặt trăng, hàng vạn sợi tóc biến thành vô số các vì sao. Da lông trở thành cây cối, hoa cỏ, bắp thịt hóa thành đồi núi cao thấp, máu huyết trở thành sông hồ, đại dương, rừng, xương biến thành kim loại, nam thạch. Mồ hôi trở thành nước mưa và sương mai. Đến đây, Hồng Hoàng thể giới chính thức được thành hình.

Vào lúc này, ở vùng không gian bên ngoài Hồng Hoàng, có hai thân ảnh đang đứng nói chuyện với nhau.

“Đa tạ Ngài đã không ngăn cản Đại Đạo trừng phạt Bàn Cổ” Đại Đạo hướng Lâm Phong nói, vẻ mặt vẫn không biểu hiện gì.

“Ta sao phải ngăn cản? Ta chỉ là người ngoài, việc gì phải xen vào việc của bọn ngươi?” Lâm Phong cười khẩy nói.

“Dạ vâng, Ngài là đáng toàn năng, sẽ không quan tâm đến những chuyện như thế này”

“Thôi, ngươi lui đi, ta có việc vào Hồng Hoàng thể giới” Lâm Phong cảm thấy không thoải mái khi nói chuyện với tên Đại Đạo này, liền nhanh chóng đuổi hắn đi mất.

Lâm Phong lắc mình một cái đã đứng ở Hồng Hoàng Thể giới. Hắn phóng tầm mắt ra khắp mọi nơi trong Hồng Hoàng.

“Hồng Hoàng quả thật rộng lớn, thương khung lẫn đại địa đều rộng hơn tỷ tỷ tỷ đậm, khắp nơi đều tràn ngập Tiên Thiên linh khí, sinh cơ vô cùng dồi dào. Tên Bàn Cổ này đúng là có thực tài, tạo ra được một thể giới không tầm thường như thế” Lâm Phong cảm khái nói, thật ra với cấp độ của hắn hiện tại, hắn có thể dễ dàng tạo ra một thể giới còn cao cấp hơn thể giới Hồng Hoàng nhưng hắn vẫn chưa có ý định, hắn vẫn thích đi du lịch khắp nơi hơn.

“Tiểu tử, còn chưa ra trình diện, để ta phải mời hay sao?” Lâm Phong ngẩng đầu lên trời nhàn nhạt nói.

Từng dòng Tiên Thiên linh khí bỗng ngưng tụ lại thành một người khổng lồ, gương mặt có đôi nét giống Bàn Cổ nhưng toàn thân trong suốt, đặc biệt đôi mắt màu xanh biếc. Người này tiến đến trước mặt Lâm Phong rồi cất lên giọng điệu lạnh lùng, không có một chút cảm tình.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bồng Lai Tiên Đảo

“Thiên Đạo xin ra mắt Ngài, đáng toàn năng”

“Thiên Đạo, người vừa mới khai sinh, vẫn còn rất yếu ớt, có muốn bản tọa tắm bổ cho không?” Lâm Phong nhìn Thiên Đạo cười nói, hắn biết Thiên Đạo lúc này lực lượng mới chỉ là nửa bước Vũ trụ cấp 1 do thiếu hụt bốn nguyên, cho đến khi Hồng Quân Hợp Đạo thì mới đạt đến viên mãn tức là Vũ Trụ cấp 3.

“Thiên Đạo ngu dốt không hiểu ý Ngài, đáng toàn năng” Thiên Đạo nói.

Lâm Phong không nói nhiều lời, lấy ra từ trong không gian giới chỉ thân xác của 3000 Ma Thần khổng lồ. Rồi hắn nhanh chóng làm tan rã những thân xác này thành những tia Đại Đạo bản nguyên tắm bổ cho Hồng Hoang thiên địa.

Cả thân hình Thiên Đạo hấp thu hết những tia Đại đạo bản nguyên nhanh chóng biến lớn hơn rất nhiều, lực lượng cũng cường đại hơn, đã đạt đến Vũ Trụ cấp 2, tương đương với một Ma Thần lúc sinh thời.

“Đa tạ Ngài đã giúp đỡ Thiên Đạo tu bổ bản nguyên, công đức của Ngài thật vô lượng” Thiên Đạo vừa nói vừa hóa ra mười chín đóa công đức chi vân màu vàng kim bay đến người Lâm Phong.

“Nếu người đã có lòng như vậy thì ta thu nhận” Lâm Phong phát tay thu lấy từng đóa công đức chi vân, hắn biết những đóa công đức chi vân màu vàng kim này là điều kiện để đạt đến bậc Thánh Nhân trong thế giới Hồng Hoang, tuy hắn không cần nhưng có thể ban phát cho người khác.

“Người lui xuống đi, ta muốn đi dạo Hồng Hoang một chút” Lâm Phong hướng Thiên Đạo nhàn nhạt nói.

“Dạ vâng, thưa đáng toàn năng” Thiên Đạo cúi đầu chào rồi biến mất trong thiên địa.

Lâm Phong đảo mắt qua toàn bộ Hồng Hoang, hắn nhanh chóng xác định được vị trí ba tia nguyên thần cũng như mười hai giọt tinh huyết của Bàn Cổ lưu lại khi thân vẫn. Tuy nhiên, Lâm Phong không hề quan tâm đến những thứ này, cái hắn đang tìm kiếm là bốn đóa hoa sen mười hai phẩm đã hóa ra từ Hỗn Độn Thanh Liên.

“Đã xác định được vị trí” Lâm Phong lẩm bẩm nói rồi biến mất.

Cuối cùng Lâm Phong cũng đã thu thập được bốn đóa hoa sen tại bốn vị trí cách xa nhau trong đại địa Hồng Hoang, đó là: Thập nhị phẩm thanh liên, hồng liên, hắc liên và kim liên.

Bốn đóa hoa sen này là Tiên Thiên linh thể, ẩn chứa đại đạo pháp tắc vô cùng huyền diệu, dùng bốn đóa hoa sen này để dựng dựng linh hồn thì không gì tốt bằng.

“Tuyệt Kỳ, Linh Nhi, tiểu Vân, tiểu Ngọc, bốn người đến đây với ta nào” Lâm Phong lớn tiếng gọi, từ trong Thần quốc của hắn bốn vị thiên sứ mười hai cánh bay ra, người nào cũng xinh đẹp tuyệt mỹ.

“Phu quân, có chuyện gì mà gọi bọn thiếp?” Diên Linh Nhi bay đến khoác tay Lâm Phong tình nghịch cười nói.

Lục Tuyệt Kỳ không nói lời nào, chỉ mỉm cười vô cùng xinh đẹp nhìn Lâm Phong.

“Phụ thân, chuyện gì vậy?” tiểu Vân và tiểu Ngọc bay vòng xung quanh hắn.

Lâm Phong nắm tay Lục Tuyệt Kỳ và Diên Linh Nhi, rồi vui vẻ nói.

“Mọi người tuy đã thành Thiên Thần, có thể bất lão bất tử nhưng không thể nào so sánh với một vị Thần được, vì vậy ta muốn cho hai nàng và tiểu Vân cùng tiểu Ngọc được trở thành những vị Thần đầy quyền năng, vĩnh hằng bất hủ”

“Thiếp tùy chàng quyết định, chỉ cần chúng ta luôn ở cùng nhau là được” Lục Tuyệt Kỳ ôn tồn nói, gương mặt nàng mỹ lệ vô cùng.

“Thiếp cũng vậy, phu quân” Diên Linh Nhi ngả đầu lên vai của Lâm Phong âu yếm nói.

“Tụi con nghe theo người, phụ thân” tiểu Vân và tiểu Ngọc cười vui vẻ nói.

“Được rồi, bốn đóa hoa sen này là Tiên Thiên Linh Thể, có thể dựng dựng nên thân thể của một vị Thần, các nàng hãy chọn lựa đóa hoa sen phù hợp với mình rồi cố gắng hấp thu thật nhiều Tiên Thiên linh khí trong trời đất này, tu luyện đến Hỗn Nguyên Vô Thượng Thiên Đạo. Đây là phương cách tu luyện cùng với công đức kim vân có thể hỗ trợ rất nhiều cho các nàng” Lâm Phong nói rồi phát tay một cái, từng đóa công đức kim vân bay đến từng người.

“Chúng ta thử thi xem ai sẽ tu luyện đến Hỗn Nguyên Vô Thượng Thiên Đạo trước, Tuyệt Kỳ tỷ tỷ, muội sẽ không để tỷ qua mặt đâu” Diên Linh Nhi cười tình nghịch hướng ba người bọn Lục Tuyệt Kỳ.

“Muội có vẻ tự tin quá nhỉ” Lục Tuyết Kỳ cười duyên dáng.

“Thôi, mọi người mau lựa chọn hoa sen đi, xong xuôi ta sẽ dẫn các nàng đến Bồng Lai Tiên Đảo, nơi đó rất thích hợp cho tu luyện, ta cũng dự định xây dựng tiên phủ cho chúng ta tại đó”

Bốn người nhanh chóng chọn lựa hoa sen phù hợp với mình.

Lục Tuyết Kỳ chọn thập nhị phẩm thanh liên.

Điền Linh Nhi chọn thập nhị phẩm hồng liên.

Lâm Tiểu Vân chọn thập nhị phẩm hắc liên.

Lâm Tiểu Ngọc chọn thập nhị phẩm kim liên.

Thế giới Hồng Hoang vô cùng to lớn, nếu tính bằng năm ánh sáng thì khoảng cách của Hồng Hoang có thể tới mấy trăm triệu năm ánh sáng. Trong đó Hồng Hoang Đại Lục chiếm tổng cộng bốn phần mười, sáu phần mười còn lại là đại dương bao la bát ngát, vì vậy có thể thấy đại dương trong Hồng Hoang thế giới rộng đến cỡ nào.

Trong đại dương có tồn tại một tòa gọi là Bồng Lai Tiên đảo, tòa tiên đảo này không hề cố định vị trí mà luôn luôn thay đổi, vì thế cho dù là Thánh nhân, nếu như không hao tổn cực đại pháp lực thì vẫn vô phương suy đoán ra vị trí tòa tiên đảo này. Thế nhưng đối với Lâm Phong mà nói, chuyện đó không thể nào làm khó hắn. Hắn chỉ cần nhắm mắt, thả ra thần thức khắp toàn bộ Hồng Hoang là tìm ra được ngay.

Cả năm người trong tích tắc đã đứng phía trên Bồng Lai Tiên Đảo.

“Phu quân, thiếp đâu có thấy tiên đảo gì đâu” Điền Linh Nhi nhanh nhạy hỏi Lâm Phong.

“Con cũng không thấy Bồng Lai Tiên đảo đâu cả, không lẽ chúng ta đã nhầm vị trí” tiểu Vân cũng nói theo.

Lâm Phong thấy thái độ của vợ con thì cười nói.

“Phía dưới chân chúng ta chính là Bồng Lai Tiên Đảo, tại vì có trận pháp cao thâm che mắt nên mọi người không thấy, các nàng nhìn xem” Lâm Phong vừa nói vừa phát tay một cái, cả tòa tiên đảo vô cùng to lớn, rộng cả tỷ vạn dặm hiển hiện ra trước mắt.

“Thật là kỳ diệu” tiểu Ngọc mở miệng nói.

“Tòa đảo này rộng lớn hơn Trung Châu cả ức lần chứ không ít” tiểu Vân cảm khái nhìn tòa tiên đảo bao la rộng lớn.

Trên đảo Tiên Thiên Linh khí vô cùng đậm đặc, nồng độ cao hơn Hồng Hoang Đại Lục cả trăm lần. Tuy bây giờ chưa có bất cứ sinh linh gì ngoài núi đá, sông suối nhưng Lâm Phong tin tưởng trong tương lai nơi đây sẽ dày đặc các loài động thực vật sinh sống.

Lâm Phong bắt đầu tìm vị trí thích hợp để xây dựng động phủ cho vợ con tu luyện. Cuối cùng hắn cũng tìm được một nơi rất ưng ý, hắn tạo tổng cộng 12 cái động phủ, bên trong mỗi động phủ hắn đều bố trí một Hấp Linh Đại Trận, trận pháp này không ngừng hấp thu Hỗn Độn linh khí từ Tam Thập Tam Thiên bên ngoài Hồng Hoang và chuyển hóa thành Tiên Thiên Linh Khí, vì vậy nồng độ linh khí trong động phủ cao hơn bên ngoài cả triệu lần, tu luyện trong động phủ này một ngày tương đương với ở Hồng Hoang Đại Lục cả vạn năm.

Lâm Phong lơ lửng trên không, tâm niệm vừa động, lập tức tại trung tâm đảo bắt thành hình một tòa đại sơn từ dưới đất chui lên, tòa đại sơn không ngừng bành trướng, cho đến khi cao gần cả tỷ trượng thì mới dừng lại.

“Ngon núi này đặt tên là Bồng Lai sơn đi” Lâm Phong vui vẻ nói.

Hắn phát tay một cái, trên ngọn núi bỗng xuất hiện vô số đỉnh đài lầu các cao lớn hùng vĩ. Cả năm người Lâm Phong nhanh chóng đi lên đỉnh núi Bồng Lai, tiến vào cung điện. Một tòa đại môn cao sừng sững hiện ra trước mắt bọn họ, cao hơn 500 trượng, màu vàng kim sáng rực rỡ, phía trên đại môn có ba chữ lớn ghi “Bồng Lai Cung”.

“Đây là Bồng Lai Cung, từ đây về sau sẽ là nhà của chúng ta” Lâm Phong quay sang nhìn bốn người nói.

“Cung điện thật to lớn” tiểu Vân và tiểu Ngọc xuyết xoa nói.

“Chúng ta vào xem đi” Điền Linh Nhi hăm hở nói.

Cả năm người tiến vào đại điện, chỉ thấy bên trong rộng lớn vô cùng, cao có đến hàng vạn trượng, ở phía trên chủ vị có đặt 12 bảo tọa to lớn màu vàng kim, nạm ngọc lấp lánh.

“Phu quân, tại sao lại có tới mười hai ghế, chúng ta chỉ có năm người thôi mà” Điền Linh Nhi ngạc nhiên hỏi.

“Ngoài chúng ta ra còn có thêm bảy người là thuộc hạ của ta, hiện giờ bọn họ đang ở tiểu thế giới Pandora, để ta gọi bọn họ ra cho mọi người làm quen” Lâm Phong cười vui vẻ nói rồi phát tay một cái, trên đại điện bỗng xuất hiện thêm bảy thân ảnh, đó là: ba mẹ con tiểu Bạch, tiểu Hoàng, tiểu Hắc, Simba

và Alexstraza, nay đã hóa hình thành công.

“Thần chủ, thiếp nhớ ngài đến khổ” tiểu Bạch tiến lên ôm chầm lấy Lâm Phong, âu yếm nói, đôi mắt nàng ướt át, gương mặt nàng vô cùng mỹ lệ, động lòng người.

Lục Tuyết Kỳ và Điền Linh Nhi bắt gặp nhũ mào lại.

“Phu quân, vị tỷ tỷ này là sao đây?” Điền Linh Nhi cười cười hướng Lâm Phong nói.

“E hèm, đây là tiểu Bạch, từ nay cùng các nàng là tỷ muội của nhau” Lâm Phong có vẻ hơi lúng túng cười nói.

“Chàng hư lắm nhé, ngoài vị tỷ tỷ này ra còn ai nữa không?” Điền Linh Nhi giả bộ làm mặt giận, ánh mắt quét sang tiểu Tam, tiểu Hoàng cùng Alex.

“Không có, không có, ta chỉ có ba nàng mà thôi” Lâm Phong tiến lên nắm lấy tay của Lục Tuyết Kỳ, Điền Linh Nhi và Tiểu Bạch, vẻ mặt cười giả lả.

Tiểu Hoàng và Alex đứng sau lưng bốn người bọn họ, trong ánh mắt đều thoáng có vẻ mát mẻ.

“Đây là tiểu Hoàng, tiểu Hắc, Simba, Alex, còn đây là hai vợ chồng tiểu Lục và tiểu Tam, con của tiểu Bạch” Lâm Phong hướng bốn người làm giới thiệu.

Mọi người bắt đầu làm quen với nhau, không khí trong đại điện bắt đầu huyền ảo, sôi nổi hẳn lên.

Một lúc sau, Lâm Phong hướng mọi người vỗ tay, ôn tồn nói.

“Qua trò chuyện chắc mọi người đã biết, 12 bảo tọa này là dành cho mười hai người chúng ta, tượng trưng cho 12 bậc đại năng ở Bồng Lai Tiên Đảo. Vì vậy, ta mong muốn mọi người cố gắng tu luyện để nâng cao tu vi của mình đến Hồn Nguyên Vô Thượng Thiên Đạo”

“Đây là phương pháp tu luyện và công đức kim vân hỗ trợ rất nhiều cho mọi người” Lâm Phong phát tay một cái, bảy đóa công đức kim vân bay thẳng đến bảy người bọn tiểu Bạch.

“Ở trong 12 động phủ ta đều có đặt 1 kiện cực phẩm Hồn Độn Linh Bảo, 1 kiện trung phẩm Hồn Độn Linh Bảo và 10 kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, khi mọi người tu luyện hãy luyện hóa chúng để làm pháp bảo phòng thân. Được rồi, mọi người nhanh chóng đi tu luyện đi”

“Đa tạ thần chủ” mọi người cảm tạ rồi nhanh chóng hướng 12 động phủ ở hậu sơn tiến đến.

“Phu quân, bọn thiếp sẽ không làm chàng thất vọng” Lục Tuyết Kỳ, Điền Linh Nhi và tiểu Bạch ánh mắt đều nhìn Lâm Phong.

“Uhm, ta tin tưởng các nàng” Lâm Phong ôm ba nàng vào lòng rồi nói.

“Phụ thân, tụi con sẽ cố gắng hết sức” tiểu Vân và tiểu Ngọc cùng đồng thanh.

“Rất tốt, ta tin hai con nhất định sẽ thành công” Lâm Phong cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Truyền Giảng Đại Đạo

Thời gian thấm thoát trôi qua, mười một người bọn Lục Tuyết Kỳ đã tu luyện được 1000 nguyên hội, tức là 130 triệu năm. Bồng Lai Tiên Đảo lúc này đã khai sinh ra rất nhiều cây cối cùng với linh thú, cả tòa tiên đảo bây giờ phủ đầy sắc xanh của thực vật, động vật xuất hiện khắp mọi góc ngách. Dưới sự gia trì của nồng nặc Tiên thiên linh khí, một số loài Tiên Thiên cây cối cùng Tiên Thiên linh thú đã mở ra linh trí, cũng bắt đầu tu luyện tăng cao tu vi bản thân.

Trong giai đoạn đầu ở thế giới Hồng Hoang, khi một sinh vật vừa mới mở ra linh trí thì cấp độ của chúng đã là cảnh giới Địa Tiên do được Tiên Thiên Linh Khí tẩy rửa qua vô số năm tháng, sau đó mới bắt đầu tu luyện để nâng cao cảnh giới. Vì vậy cảnh giới tu luyện được phân chia ra thành: Địa Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, Thánh Nhân.

Cảnh giới Thánh Nhân chính là Hồn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng Hồn Nguyên Đại La Kim Tiên lại không phải là Thánh Nhân, Thánh Nhân là do Thiên Đạo định ra để cai quản tất cả chúng sinh trong thế giới Hồng Hoang, có thể nói Thánh Nhân chính là nhờ vào Thiên Đạo cung cấp Hồng Mong Tử Khí mà chứng được đạo Hồn Nguyên chứ không phải chính bản thân chứng đạo. Cũng vì vậy Thánh Nhân không thể tu luyện lên đến cảnh giới cao hơn Hồn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Các cảnh giới cao hơn Hồn Nguyên Đại La Kim Tiên chính là Hồn Nguyên Thái Thượng Thiên Đạo, Hồn Nguyên Vô Thượng Thiên Đạo, Hồn Nguyên Bất Diệt Đại Đạo, đến cuối cùng là chứng được Đại Đạo bất hủ bất diệt.

Trong Hồng Hoang rộng lớn, có một số Tiên Thiên Linh Thể khi vừa mở ra linh trí thì cảnh giới đã là Kim Tiên hoặc nghịch thiên đạt đến Đại La Kim Tiên. Tuy nhiên các cảnh giới tiếp theo đều phải tự thân lĩnh hội mà tu luyện giống như các sinh linh khác.

Cũng giống như Bồng Lai Tiên Đảo, tại Hồng Hoang Đại Lục đã khai sinh ra rất nhiều chủng tộc, sinh linh vô cùng phong phú.

Tại nơi nào có sinh linh thì tất yếu sẽ xảy ra phân tranh để giành giật địa bàn, pháp bảo, trong đó thực lực là quyết định tất cả, ai cường hãn nhất thì sẽ giành phần thắng. Vì vậy, đã dẫn đến rất nhiều chủng tộc nhược tiểu ngã xuống, hoặc bị thôn tóm, đồng hóa.

Trong quá trình tranh đấu, gây dựng thế lực, đã hình thành nên ba chủng tộc mạnh mẽ nhất, đó là Tiên Thiên Tam Tộc: Long Tộc, Phượng Hoàng Tộc, Kỳ Lân Tộc.

Ba Tiên Thiên Tam Tộc này là do lông tóc, gân mạch, máu huyết của Bàn Cổ biến thành, trong đó Long Tộc thống trị đại dương, cầm đầu lân, giáp các tộc, Phượng Hoàng Tộc thống trị bầu trời, cầm đầu chim muông các tộc, Kỳ Lân Tộc chưởng quản đất liền, cầm đầu thú vật các tộc. Phần lớn sinh linh trong Hồng Hoang đều phụ thuộc vào tam đại tộc này.

Long Tộc, Phượng Hoàng Tộc, Kỳ Lân Tộc trời sinh đều là Tiên Thiên Linh Thể nên tu hành nhanh hơn các tộc khác rất nhiều, lại nắm giữ thần thông pháp thuật vô cùng huyền diệu, Long tộc nắm giữ Thủy chi pháp tắc, Phượng Hoàng tộc nắm giữ Hỏa Chi pháp tắc, Kỳ Lân Tộc nắm giữ Thổ chi pháp tắc. Đây chính là nguyên nhân tam đại tộc thống trị hoàn toàn Hồng Hoang.

Tộc trưởng của Long tộc là Cửu Trảo Thần Long Tổ Long, thân thể dài cả tỷ dặm, tu vi đạt đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong. Tộc trưởng của Phượng Hoàng tộc là Cửu Thái Phượng Hoàng Thiên Phượng, tu vi đạt tới Thái Ất Kim Tiên trung kỳ. Kỳ Lân tộc tôn Cửu Thái Kỳ Lân Tổ Kỳ Lân lên làm tộc trưởng, tu vi cũng đạt đến Thái Ất Kim Tiên trung kỳ. Ba vị tộc trưởng thống lĩnh tam đại tộc có đến tỷ tỷ tộc nhân, luôn tranh đấu giằng co với nhau.

Trong thế giới Hồng Hoang rộng lớn vô biên, cũng không hề thiếu những bậc đại năng, tu vi cường đại đã đến Đại La Kim Tiên như: Hồng Quân Lão tổ, Vô Cực Lão tổ, La Hầu Lão tổ, Càn Khôn Lão tổ,... những vị Thần thông giả này luôn ẩn trong bóng tối, ra sức thao túng thế cục của Hồng Hoang, ngoài mặt tam đại tộc đang thống trị Hồng Hoang nhưng thật ra đều bị mấy vị này tính toán.

Bồng Lai Cung, Bồng Lai Tiên Đảo.

Lâm Phong đang ngồi thiền trên bảo tọa thì đột nhiên mở choàng mắt ra.

“Mọi người đã đến lúc xuất quan rồi”

Ngoài hậu sơn bỗng xuất hiện từng cột sáng khổng lồ bắn thẳng lên trời, kim quang chói lọi khắp nơi. Những cột sáng nhanh chóng bị một tầng kết giới bao bọc lại, nếu không đã đánh thẳng lên tận chín tầng trời, gây oanh động đến toàn bộ Hồng Hoang đại lục.

Từ trong những cột sáng chói lọi, mười một thân ảnh lẳng không xuất hiện, đó là bọn người Lục Tuyệt Kỳ đã xuất quan. Mọi người nhìn nhau cười vui vẻ rồi cùng nhau đồng loạt biến mất.

Bên trong Bồng Lai Cung, mười một người bất thành linh hiện ra trước mặt Lâm Phong.

“Phu quân, bọn thiếp đã thành công” Lục Tuyệt Kỳ vui mừng chạy đến ôm chầm lấy Lâm Phong, gương mặt nàng mỹ lệ vô cùng. Diên Linh Nhi và Tiểu Bạch cười tươi tiến đến bên cạnh hai người.

“Thật tốt quá, các nàng đã đạt đến Hồn Nguyên Vô Thượng Thiên Đạo, đã là cường giả vũ trụ cấp 3 rồi” Lâm Phong ôm lấy ba người bọn Lục Tuyệt Kỳ cười nói.

“Phụ thân, con và tiểu Ngọc cũng đã tu luyện đến Hồn Nguyên Vô Thượng Thiên Đạo rồi”

“Thần chủ, bọn tôi vẫn chưa đạt được như Ngài yêu cầu, mới chỉ là Hồn Nguyên Thái Thượng Thiên Đạo mà thôi”

“Tiểu Vân, tiểu Ngọc, các con làm rất tốt, ta có lời khen đấy. Còn tiểu Hắc, tiểu Hoàng, tiểu Lục, tiểu Tam, Simba, Alex, các ngươi không cần nản lòng, các ngươi đạt đến cảnh giới này cũng đã rất tốt, hãy không ngừng nỗ lực, đến thời điểm nào đó tự khắc sẽ thành công” Lâm Phong nhìn qua đám người, tươi cười nói.

“Phu quân, chàng vừa nói bọn thiếp là cường giả Vũ trụ Cấp 3 là sao? Thiếp vẫn không hiểu.” Diên Linh Nhi ánh mắt ngạc nhiên nhìn Lâm Phong.

Lâm Phong nhìn thấy vẻ nghi hoặc của mọi người thì cười nói.

“Cường giả Vũ Trụ là những người đã đạt đến Thần cấp trở lên, có thể chu du một cách tự do trong Đa Vũ Trụ, cường giả Vũ Trụ có thể đại khái chia là chín cấp độ. Hồn Nguyên Đại La Kim Tiên hoặc Thánh Nhân là cường giả Vũ trụ Cấp 1, Hồn Nguyên Thái Thượng Thiên Đạo tương đương với cường giả Vũ Trụ Cấp 2, Hồn Nguyên Vô Thượng Thiên Đạo tương đương cường giả Vũ Trụ Cấp 3, lực lượng ngang hàng với Thiên Đạo. Hồn Nguyên Bất Diệt Đại Đạo tương đương với Vũ Trụ Cấp 3 đỉnh phong, còn cường giả Vũ Trụ Cấp 4 là ngang hàng với Đại Đạo”

“Phụ thân, vậy người là cường giả Vũ Trụ Cấp mấy?” tiểu Vân hăm hở hỏi Lâm Phong, ánh mắt đầy phấn khích.

“Ta à?, ta là cường giả Vũ Trụ cấp 6, trong vô tận đa Vũ Trụ, vẫn còn có vài người mạnh hơn ta đấy, trước mắt là cấp 7, cấp 8 và cấp 9” Lâm Phong vỗ vai tiểu Vân sáng khoái nói.

“Thật không thể tưởng tượng được” bọn người Simba, tiểu Hắc âm thầm hít một ngụm khí lạnh.

“Không cần bi quan như vậy, trong Vũ Trụ Hồng Hoang này, mọi người cũng đã là những bậc đỉnh tiêm, chỉ dưới Đại Đạo mà thôi. Cố gắng phấn đấu lên, sẽ đến lúc các ngươi có thể du lịch Đa Vũ Trụ” Lâm Phong thấy thần sắc ảo não của đám người Simba thì cười nói.

“Đa tạ Thần chủ đã nhắc nhở”

“Mọi người tu luyện đã 1000 nguyên hội, cảnh vật tại Bồng Lai Tiên Đảo của chúng ta đã thay đổi rất nhiều, mọi người hãy ra ngoài tham quan một vòng quanh đảo đi, trên đảo ta có trồng Bàn đào thụ, Tinh Thần quả thụ và Hoàng Trung Lý quả Thụ, bọn chúng đã ra quả mấy lượt rồi, mời mọi người thưởng thức” Lâm Phong nói.

“Dạ vâng”

Mọi người ra khỏi đại điện, bước xuống Bồng Lai Sơn.

Bồng Lai Tiên Đảo qua hơn trăm triệu năm phát triển, đã thay đổi diện mạo vô cùng lớn, cây cối linh thú khắp nơi đều có, cả tòa tiên đảo trải đều một mảng xanh rì đẹp mắt. Nhiều Tiên thiên linh căn, linh thú quanh năm hấp thu Tiên Thiên Linh khí đã mở ra linh trí, bọn chúng tùm tùm trò chuyện, vui đùa trông rất náo nhiệt.

“Thật là một cảnh tượng phồn vinh thịnh vượng, phu quân, chàng thật khéo chăm sóc nha” tiểu Bạch cười mê hồn hướng Lâm Phong nói.

“Bồng Lai tiên đảo có thể phát triển đến bước này, ta thấy rất hài lòng” Lâm Phong cười vui vẻ.

Bồng tử trong rừng cây, có hai thân ảnh, đó là Tiên thiên thanh trúc và Tiên thiên cây hạnh, bọn chúng nhanh chóng tiến đến, cúi đầu trước đám người Lâm Phong.

“Bái kiến Ngài, bậc Đại năng, kính xin Ngài thu lưu chúng tôi làm đệ tử, hướng dẫn chúng tôi phương pháp tu luyện”

“Tại sao hai người muốn bái ta làm sư phụ?” Lâm Phong cười nói.

“Bọn chúng tôi từ khi mở ra linh trí đến giờ, chỉ biết hấp thu Tiên thiên linh khí như là bản năng chứ không hề biết phương pháp tu luyện như thế nào, tu vì bị cầm cố ở Kim Tiên đã rất lâu rồi. Vì vậy, chúng tôi đánh liều đến xin Ngài thu làm đệ tử, mong ngài thương xót hướng dẫn cách tu luyện đại đạo” Hạnh tiên đứng ra nói.

“Thì ra là vậy, thôi được rồi, hai người nghe đây, ba ngàn năm sau, ta sẽ truyền đạo tại Bồng Lai Tiên Đảo, hai người đến lúc đó hãy đến nghe ta giảng đạo. Đây là hai kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hai người hãy luyện hóa mà phòng thân, xem như quà gặp mặt ta tặng cho hai người” Lâm Phong hướng hai người ôn tồn nói.

Thanh Trúc và Tiên hạnh mừng rỡ vô cùng, vội vàng tạ ơn và nhận lấy pháp bảo.

“Phu quân, chàng muốn truyền đạo cho chúng sinh Hồng Hoang sao?” Lục Tuyết Kỳ ở bên cạnh vội hỏi.

“Đúng vậy, Tuyết Kỳ, chúng sinh trong Hồng Hoang còn chưa biết phương pháp tu luyện sinh tồn chi đạo, chỉ dựa vào tự bản thân lý giải tu luyện, vì vậy tu vi còn chưa cao. Ta muốn tạo phúc cho bọn họ, giúp cho bọn họ tìm được con đường đại đạo”

“Phu quân, chàng thật tốt, Tuyết Kỳ ủng hộ chàng” Lục Tuyết Kỳ nắm chặt tay Lâm Phong âu yếm nói.

“Thiếp cũng vậy” Điện Linh Nhi và Tiểu Bạch đồng thanh nói.

Lâm Phong gật đầu với ba nàng sau đó hướng về Hồng Hoang đại lục nói:

“Bản đạo là Lâm Phong, đối với Đại đạo đã có nắm bắt và lý giải, hôm nay ta thấy Hồng Hoang sinh linh chưa hề có phương pháp tu luyện, vẫn còn tự mò mẫm tìm hiểu. Ta rất không đành lòng nhìn cảnh đó vì vậy quyết định ba ngàn năm sau tại Bồng Lai Tiên Đảo truyền đạo, tất cả chúng sinh trong Hồng Hoang đều có thể đến đây nghe giảng”

“Bồng Lai Tiên Đảo ở ngoài Đông hải, vị trí luôn luôn thay đổi, rất khó tìm kiếm, vì vậy ta tạo ra cột sáng vàng kim này để dẫn đường, tất cả hãy hướng theo nó mà đến” Lâm Phong vừa dứt lời, một cột sáng chói lọi vô cùng từ Bồng Lai tiên đảo đánh thẳng lên chín tầng trời, làm oanh động tất cả chúng sinh trên Hồng Hoang Đại lục, cả Hồng Hoang tức khắc sục sôi lên.

Khắp nơi đều bàn tán xem Lâm Phong là vị đại năng nào, tại sao lại muốn truyền bá phương pháp tu luyện, lý giải đại đạo cho người khác, điều này không phải quá ngu xuẩn hay sao. Trong thế giới Hồng Hoang cường giả vi tôn này, mà lại có người vì kẻ yếu mà xả thân? Bất quá tất cả chúng sinh đã mở ra linh trí đều quyết định phải đến nghe vị đạo nhân này giảng đạo, tìm kiếm vận may cho bản thân. Thế là, sinh linh Hồng Hoang lũ lượt kéo nhau hướng Đông hải mà đi, tranh nhau đến trước, không người nào muốn bị mất phần tốt cả.

Chương 27: Hồng Mông Tử Khí

Ba ngàn năm trôi qua, hàng tỷ tỷ sinh linh Hồng Hoang cuối cùng đã đến được Bồng Lai Tiên Đảo để nghe giảng đạo. Tất cả chúng sinh tại đây đều tự động phân chia theo cấp độ tu vi từ thấp đến cao, những bậc tu sĩ đạo hành cao cường thì tập trung ở chính giữa đảo, lớp tiếp theo là những tu sĩ tu vi kém hơn một chút, cứ phân chia như thế, cho đến lớp cuối cùng là những sinh linh yếu ớt nhất vừa mới mở ra linh trí.

Khi vừa đặt chân lên đảo, tất cả tu sĩ đều biết rằng đây là một Tiên thiên phúc địa hiếm có trong trời đất, vì vậy ai ai cũng đều ngồi xuống tĩnh tọa, tham lam hấp thu Tiên Thiên Linh Khí gấp trăm lần so với Hồng Hoang Đại Lục. Tất cả chỉ dám hấp thu linh khí, chứ không ai dám xông loạn trên đảo, sợ đắc tội với chủ nhân tòa đảo này.

Cột sáng hoàng kim trên Bồng Lai Tiên Đảo cuối cùng cũng biến mất, vùng không gian trung tâm đảo bỗng nhiên ba động, từ trong không gian loạn lưu, mười hai người có nam có nữ chậm chậm bước ra, dẫn đầu là một vị thanh niên anh tuấn, đạo bào màu xanh, cử chỉ khoan thai, mỗi bước đi đều đem đến cảm giác huyền diệu thần kỳ. Đám người Hồng Quân Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ, Vô Cực Lão Tổ đang chuyện trò cũng bắt giác giật mình khi nhìn thấy mười hai thân ảnh xuất hiện, bọn họ không thể nào nhìn ra tu vi sâu cạn của mười hai người này, trong lòng bọn họ phút chốc lạnh băng, bởi vì bọn họ biết rằng đạo hạnh của mười hai người này đã vượt quá xa so với bọn họ.

“Xin chào các vị, bản đạo là Lâm Phong, đây là các bằng hữu của ta. Hôm nay ta sẽ bắt đầu giảng giải đại đạo cho tất cả các vị, mọi người hãy cố gắng lắng nghe, bởi vì những điều ta sắp giảng rất có ích cho quá trình tu luyện sau này của các vị. Ta sẽ giảng đạo trong thời gian ba ngàn năm, chỉ một lần duy nhất, tiếp thu được nhiều ít là do nỗ lực của từng người. Trên Bồng Lai Tiên Đảo của ta, mọi chúng sinh đều bình đẳng, vì thế ta không muốn thấy tình cảnh phát sinh tranh đấu lẫn nhau, nếu không sẽ bị phá bỏ đạo hạnh, trục xuất khỏi đảo” Những lời cuối cùng Lâm Phong nói ra kèm theo uy áp, tuy chỉ xảy ra trong giây lát nhưng tất cả chúng sinh trên đảo đều cảm thấy toàn thân cứng ngắt, thân thể lẫn linh hồn đều không còn tự chủ, ngay cả Hồng Quân Lão Tổ, Vô Cực Lão Tổ, các vị đại năng cường giả cũng không tránh khỏi tình cảnh đó, đều có cảm giác muốn quỳ bái đối với Lâm Phong, sợ là uy áp kéo dài thêm khoảng một khắc nữa là bọn họ sẽ nằm thẳng dưới đất mà báii lạy.

Tất cả sinh linh Hồng Hoang trên đảo khiếp sợ không thôi, tộc trưởng của tam đại tộc là Long Tộc, Kỳ Lân Tộc, Phượng Hoàng Tộc đều truyền âm cho các tộc nhân mình ra mệnh lệnh không được làm càn, nếu không giết không tha.

“Tuân lệnh tiên bối pháp chi” tất cả chúng sinh trên đảo hướng Lâm Phong cúi đầu cung kính nói, theo nhìn nhận của bọn họ, Lâm Phong chính là bậc đại năng tối cường nhất trong Hồng Hoang lúc này, thế giới Hồng Hoang, cường giả vì tôn, suy nghĩ này đã khắc sâu trong đầu mỗi sinh linh.

“Rất tốt, ta bắt đầu giảng đây. Thế giới Hồng Hoang của chúng ta bắt nguồn từ Hỗn độn, từ trong Hỗn độn không gian đã khai sinh ra ba ngàn Ma Thần...”

Lâm Phong vận dụng thần thông vô thượng giảng giải đại đạo, cả toàn bộ thế giới Hồng Hoang đều nghe thấy được thanh âm của hắn, những sinh linh yếu ớt, không có năng lực đến được Bồng Lai Tiên Đảo đều có cơ hội nghe giảng đạo, trong phút chốc, toàn bộ Hồng Hoang như yên tĩnh lại, chỉ còn thanh âm của Lâm Phong vang lên đều đều.

Thời gian từ từ trôi qua, tất cả sinh linh Hồng Hoang như say như mê lắng nghe từng lời giảng của Lâm Phong, rất nhiều sinh linh nghe hiểu và làm theo đã hóa hình thành công, nhiều tu sĩ đã có cảm ngộ, tìm được con đường tu luyện cho riêng mình, tu vi tăng tiến không ít.

Ba ngàn năm vậy mà trôi qua rất nhanh, thời gian đã hết, Lâm Phong liền đình chỉ giảng đạo. Cứ như đang tắm trong đại đạo chi lý vô cùng vui sướng thì bỗng nhiên không còn thấy nữa, tất cả sinh linh Hồng Hoang đều vô cùng luyến tiếc, khó chịu và thất vọng vô cùng.

“Ba ngàn năm giảng đạo đã kết thúc, sau đây là một trăm năm ta cho các vị có chỗ nào chưa hiểu thì hỏi lại, ta sẽ giải thích cụ thể” Lâm Phong hướng mọi người cười nói.

Sau một hồi suy nghĩ, Hồng Quân Lão Tổ đứng ra nói.

“Thưa tiên bối, không lẽ ngoài Vũ trụ Hồng Hoang còn có hằng hà sa số các Vũ trụ khác hay sao?”

“Đúng vậy, Hồng Hoang chỉ là một Vũ trụ cao cấp trong số Đa Vũ trụ, có thể chu du trong Vũ trụ thì được gọi là cường giả Vũ trụ, phân chia từ cấp 1 đến cấp 9, nên nhớ Đại Đạo cũng chỉ có lực lượng Vũ trụ cấp 4 mà thôi” Lâm Phong ôn tồn nói.

“Thật không thể tưởng tượng được, đa tạ tiên bối” Hồng Quân Lão Tổ cảm khái.

“Kính thưa tiên bối, như thế nào mới có thể đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?” Tổ Long đứng lên cung kính hướng Lâm Phong nói, qua ba ngàn năm thâm nhuần đại đạo chi lý, Tổ Long tu vi tăng tiến không ít, từ Thái Ất Kim Tiên lên đến Đại La Kim Tiên Trung kỳ.

“Muốn đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trước tiên ngươi phải đạt được Chuẩn Hỗn Nguyên, mà để đạt Chuẩn Hỗn Nguyên thì phải trải qua một trong tam thí, nếu ngươi có được Hỗn Độn Linh Bảo cùng với Tiên Thiên Linh Khí đủ đậm đặc để tu luyện thì khỏi cần trải qua, tự khắc sẽ đạt

được Chuẩn Hồn Nguyên”.

“Tam thi đó là Thiện thi, Ác thi và Bản tâm, trong đó Thiện, Ác hai thi là dễ chém hơn Bản Tâm rất nhiều. Để trăm thi các ngươi phải cần có Tiên Thiên Linh Bảo đủ sắc bén, ngoài ra không có cách nào khác”.

Mọi người xung quanh chăm chú lắng nghe từng lời Lâm Phong nói, gương mặt người nào cũng thập phần kích động. Bọn họ biết rằng đây chính là mục tiêu trên con đường tu đạo của bọn họ để hướng đến cảnh giới càng cao hơn.

Lâm Phong thấy thái độ của tất cả chúng sinh thì tươi cười rồi nói tiếp: “Đạt được Chuẩn Hồn Nguyên mới chỉ là điều kiện cần để tiến đến Hồn Nguyên Đại La Kim Tiên mà thôi. Có hai cách để trở thành Hồn Nguyên Đại La Kim Tiên, cách thứ nhất là dựa vào Thiên Đạo mà thành Thánh Nhân, Thiên Đạo sẽ cung cấp Hồng Mông Tử Khí, trợ giúp cho quá trình chứng đạo Hồn Nguyên được thành công, cách thứ hai là tự lực chứng đạo Hồn Nguyên”.

“Cách thứ nhất dễ hơn cách thứ hai rất nhiều nhưng với điều kiện phải câu thông được với Thiên Đạo để nắm giữ Hồng Mông Tử Khí, Thiên Đạo khai sinh có tất cả tám tia Hồng Mông Tử Khí, vì vậy trong thế giới Hồng Hoang, dưới trướng Thiên Đạo chỉ có thể có tám Thánh Nhân xuất thế mà thôi, không thể nhiều hơn. Còn tự lực chứng đạo thì không cần phụ thuộc Thiên Đạo nên không bị hạn lượng, tuy nhiên độ khó vô cùng lớn, phải có đại cơ duyên, đại nghị lực mới có thể thành công”.

Hồng Quân Lão Tổ nghe đến đây thì tâm tình bất định, ánh mắt do dự vô cùng. Lâm Phong thấy vậy thì mỉm cười, hẳn có thể hiểu được Hồng Quân đang suy tính hơn giữa hai phương pháp, rõ ràng lúc này Hồng Quân đã câu thông được với Thiên Đạo, nhưng xem ra vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng. Lâm Phong cũng không muốn xen vào việc này làm gì, hoàn toàn tùy thuộc vào quyết định của Hồng Quân, lựa chọn Thiên Đạo hay chọn nhờ Lâm Phong hẳn giúp đỡ.

“Thưa Tổ Sư, vậy tự lực chứng đạo là phải làm những gì?” Thiên Phượng duyên dáng hướng Lâm Phong cung kính nói, gương mặt nàng thập phần mỹ lệ.

“Tự lực chứng đạo chính là dùng lực lượng bản thân mở ra một phương thiên địa thế giới, giống như Bàn Cổ dùng Bàn Cổ Phủ mở ra Hồng Hoang thế giới vậy. Tuy nhiên, nếu tại Hồng Hoang mà mở ra một phương thiên địa sẽ bị Thiên Đạo tru diệt ngay, còn trốn vào Hồn độn không gian ngoài Hồng Hoang để mở ra phương thiên địa thế giới thì không thể nào thoát khỏi Đại Đạo trừng phạt”

“Vậy cách này không khác nào tự tìm đường chết sao, thưa Tổ Sư” Tổ Kỳ Lân ồm ồm hướng Lâm Phong nói. Ánh mắt của mọi người xung quanh cũng tràn đầy nghi hoặc, chờ đợi Lâm Phong giải thích.

Lâm Phong cười vui vẻ nói: “Mở ra một phương thiên địa thế giới chính là phương pháp duy nhất để tự lực chứng đạo Hồn Nguyên, nếu mở bên ngoài không được thì các ngươi không biết mở nội thế giới hay sao? Tự biến bản thân thành Hồn Độn không gian, người chính là Đại Đạo của vùng không gian đó, sau đó tự mở ra thế giới trong chính thân thể của mình. Đây là phương pháp mà mười một vị sau lưng ta đã thực hiện thành công”

Tất cả chúng sinh vô cùng kinh hãi, vội vã quỳ xuống bái lạy, ngay cả đám người Hồng Quân cũng cung kính cúi đầu: “Tham kiến các vị đại năng Hồn Nguyên Đại La Kim Tiên”

“Được rồi, mọi người đứng lên hết đi” Lục Tuyết Kỳ đứng ra nói, nàng không thoải mái khi thấy người khác quỳ bái mình.

“Dạ vâng”

“Thưa tiền bối, tiểu nhân còn có chỗ chưa hiểu”

“Ngươi nói xem còn chỗ nào chưa hiểu”

“...”

Một trăm năm nhanh chóng trôi qua, từng câu hỏi của chúng sinh về con đường tu luyện liên tục được Lâm Phong giải đáp tường tận.

“Thời gian giảng đạo đã hết, mọi người từ nơi nào đến thì hãy về nơi đó, bản đạo Lâm Phong từ nay về sau sẽ không tiến hành truyền đạo một lần nào nữa” Lâm Phong nói xong thì biến mất vô ảnh vô tung, mười một người đứng sau lưng hắn cũng đã không thấy đâu nữa.

Chúng sinh trên đảo thấy Lâm Phong đã đi rồi thì ai nấy cũng tiếc hận vô cùng, trách mình sao không sớm cầu xin Lâm Phong Tổ sư hoặc mười một vị Hồn Nguyên Đại La Kim Tiên thu làm đồ đệ. Thế là mọi người ảo não ra về, trước khi rời khỏi đảo còn không quên bái tạ Lâm Phong đã truyền đạo cho họ.

Cuối cùng, đứng dưới chân núi Bồng Lai chỉ còn lại tám thân ảnh, đó là Thanh trúc, Hạnh tiên, Mẫu Đơn, Hắc Long, Phượng hoàng, Kỳ lân, Quy Linh, Sư Vương. Tám người không hẹn mà cùng nhau quỳ xuống, hướng đỉnh Bồng Lai vái lạy, người nào cũng cung kính nói.

“Xin tiền bối thương xót thu tiểu nhân làm đồ đệ”

Một lát sau, thanh âm Lâm Phong trầm bổng từ đỉnh Bồng Lai truyền xuống.

“Các ngươi về đi, ta không có dự định thu đệ tử”

“Thưa tiền bối, xin tiền bối thu lưu, nếu không tiểu nhân sẽ quỳ mãi nơi đây” Thanh Trúc và Hạnh tiên đồng thanh hô to.

“Xin tiền bối thu nhận, chúng tiểu nhân cũng nguyện quỳ mãi nơi đây” đám người Long, Phượng, Kỳ Lân, Quy Linh, Sư Vương cũng dồn dập cúi đầu nói.

“Vậy thì tùy các ngươi đi” Lâm Phong truyền âm lạnh nhạt nói.

Xuân đi thu đến, thấm thoát mười ngàn năm đã trôi qua, tám người bọn Thanh trúc vẫn kiên trì quỳ tại chân đỉnh Bồng Lai sơn, trên gương mặt người nào cũng biểu hiện thành kính và quyết chí không bỏ cuộc.

Lâm Phong lúc này đang ngồi tại bờ đoàn trong chánh điện, ánh mắt từ từ mở ra, thoát khỏi nhập định.

“Tám tên tiểu tử này vẫn chưa rời đi, ý chí cũng khá” Lâm Phong mỉm cười nói.

“Ta đã thấy được lòng nhiệt thành cầu đạo của tám người các ngươi, vậy đi, trong vòng một nghìn năm nếu các ngươi có thể tiến đến trước cửa Bồng Lai cung thì xem như ta cùng các ngươi hữu duyên” thanh âm của Lâm Phong một lần nữa vang lên trong tai của đám người Thanh Trúc.

Cả tám người giật bắn người vì niềm vui đến quá bất ngờ, cả bọn vội vã cúi đầu nói.

“Đa tạ tiền bối thương xót”

“Chúng ta mau đi lên” cả bọn nhao nhao nói, hơn mười ngàn năm ở cùng một chỗ, tám người đã thân thiết nhau như anh chị em ruột.

“Đừng vội mừng, đường lên núi đã được ta thiết lập linh vực, tu vi Kim Tiên của các ngươi hoàn toàn không sử dụng được, hãy thành thành thật thật từng bước mà đi lên” thanh âm của Lâm Phong vang lên lần nữa rồi im bặt.

“Dạ vâng thưa tiền bối”

Cả tám người sắc mặt tái nhợt vô cùng, Bồng Lai sơn cao hàng tỷ trượng, nếu không vận dụng pháp lực thì đến khi nào mới đi đến đỉnh. Tuy nhiên, tám người không ai than một lời nào, lần lượt từng bước hướng đỉnh Bồng Lai đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Ngọc Lan Đại Lục, Phân Lai Thành

Trong một căn phòng cổ kính, khắp nơi bày biện đủ loại đồ chơi, hộp quà và các bức tượng điêu khắc thú vật lạ mắt, một cậu bé khoảng tám chín tuổi đang ngồi xếp bằng trên giường với đôi mắt nhắm nghiền.

Cậu bé có mái tóc màu vàng óng, vàng trán cao, gương mặt thanh tú. Điều đặc biệt là xung quanh cậu bé xuất hiện từng luồng ánh sáng xanh, đỏ, lam, vàng đang luân chuyển, xu hướng càng lúc càng nhiều hơn.

“Đỉnh đoong... đỉnh đoong... đỉnh đoong”

Từ đồng hồ sát vách tường bỗng phát ra âm thanh báo hiệu đã 7 giờ sáng.

Cậu bé chậm chậm mở ra đôi mắt sáng xanh biếc, từng luồng sáng xanh, đỏ, lam, vàng bắt đầu giảm bớt di chuyển rồi từ từ tan biến trong không khí.

“Địa, thủy, hỏa, phong, bốn loại nguyên tố pháp tắc này quá dễ dàng nắm bắt. Dựa vào khả năng cảm ngộ 3000 đại đạo của ta, có thể trong vòng một năm sẽ đạt đến thần cấp, ngưng tụ ra thần cách. Tuy nhiên, như thế sẽ làm ra kinh động quá lớn, rất dễ để Chương Không Già Hồng Mông và Chủ thần Bối Lỗ Đặc trên hành tinh này chú ý, xem ra cứ tuân tự từng bước mà làm” cậu bé lẩm bẩm trong miệng.

Cậu bé này tên là Khắc Lôi, là con trai duy nhất của Hồng Y Đại Giáo Chủ Lan Phổ Sâm của tòa Thánh Điện phía Tây Phân Lai Thành. Năm ngày trước, Khắc Lôi bệnh nặng và đã chết.

Ngồi trong phòng lúc này chính là Lâm Phong, hắn đã hoàn toàn chiếm hữu cơ thể của Khắc Lôi, nguyên thần đã hòa nhập với linh hồn của cậu bé, chính thức làm một sinh linh trong vũ trụ Hồng Mông mà không hề bị Chí Cao Thần hay Hồng Mông Chương Không Già phát giác.

Sở dĩ làm được như vậy là do dịch chuyển đến Vũ trụ Hồng Mông chỉ là một tia nguyên thần của Lâm Phong được ẩn trong Huyền Hồn Châu. Đây là một kiện Hồn Động Linh Bảo mà chủ nhân trước của nó là Linh Hồn Ma Thần, sau khi tiêu diệt Linh Hồn Ma Thần, Huyền Hồn Châu đã được Lâm Phong tế luyện trong 1 tỷ năm, đã lên cấp thành Hồn Động Chí Bảo. Huyền Hồn Châu có khả năng che dấu nhân quả vô cùng nghịch thiên, ngay cả Lâm Phong là cường giả Vũ Trụ Cấp 6 nếu không hoàn toàn chăm chú cũng không thể nào phát hiện được.

Vì thế, Lâm Phong đã tách ra một tia nguyên thần và ký gửi vào Huyền Hồn Châu rồi dịch chuyển nó đến Vũ Trụ Hồng Mông, Ngọc Lan Đại lục, Phân Lai thành của Vương quốc Phân Lai. Cơ duyên xảo hợp ngay đúng lúc cậu bé Khắc Lôi bệnh sắp chết, tia nguyên thần nhanh chóng hòa nhập với linh hồn của cậu bé và chiếm lấy quyền điều khiển thân thể. Chính vì vậy linh hồn mới không bị đại đạo pháp tắc trên Ngọc Lan vị diện này đào thải, vẫn nhận định linh hồn này sinh ra từ Ngọc Lan Vị diện.

Năm ngày qua Lâm Phong đã hoàn toàn làm quen với thân thể mới này, tuy nhiên hắn nhận ra hắn chỉ là một phạm nhân không hơn không kém, Lâm Phong chỉ có thể dựa vào Huyền Hồn Châu trong thức hải và cảm ngộ từ 3000 đại đạo để tạo lợi thế trong vũ trụ Hồng Mông. Chính vì vậy, hắn phải liên tục hấp thu các loại nguyên tố trong thiên địa để làm cho thân thể ngày càng mạnh mẽ hơn.

Lâm Phong đang suy tính thì ngoài cửa phòng bỗng có tiếng gõ cửa.

“Khắc Lôi, là cha đây”

Một người đàn ông trung niên mở cửa bước vào trong phòng, người này thân hình cao lớn, bệ vệ, tóc vàng, mắt xanh, gương mặt tròn trĩnh phúc hậu, ánh mắt trêu mến nhìn Lâm Phong.

“Con thấy trong người thế nào rồi Khắc Lôi”

“Thưa cha, con đã khỏe hẳn rồi, cha đừng lo quá” Lâm Phong cười nói, mấy ngày hôm nay, qua tiếp xúc, Lâm Phong biết được người đàn ông này là Lan Phổ Sâm, một trong 5 vị Hồng Y Đại Giáo Chủ của Quang Minh Giáo đình, theo như nguyên tác thì Lan Phổ Sâm về sau sẽ bị Lâm Lôi Ba Lỗ Khắc phục kích giết chết. Mang thân phận là con trai của Lan Phổ Sâm quả thật Lâm Phong cũng không ngờ đến, hắn thậm chí nếu đã như vậy thì hắn sẽ không thể làm nơ cho Lâm Lôi muốn làm gì thì làm được.

“Tốt quá, đa tạ chủ ta phù hộ. À, hôm trước con nói với cha rằng muốn có một bức tượng của Hắc Long, cho nên cha đã tìm đến đại sư điều khắc yêu cầu làm cho con một bức, đã có rồi đây” Lan Phổ Sâm vừa nói vừa lấy từ trong túi áo một bức tượng vô cùng tinh xảo cỡ bàn tay người lớn đưa cho Lâm Phong.

“Con cảm ơn cha” Lâm Phong nhanh chóng tiếp nhận, gương mặt cũng thể hiện rất là yêu thích.

Lan Phổ Sâm yêu chiều xoa xoa cái đầu nhỏ nhắn của con trai.

“Con tịnh dưỡng cho tốt, nếu thích cái gì cứ nói cha biết”

“Cha à, con muốn làm ma pháp sư, có thể thu phục và điều khiển Hắc Long” Lâm Phong ra vẻ ngây thơ nói.

Lan Phổ Sâm cười khà khà.

“Muốn làm Ma pháp sư phải có khiếu mới được con à, không phải dễ làm đâu. Như cha đây cũng phải không ngừng khổ luyện mới đạt đến Cửu cấp Ma pháp sư”

“Cha nói có khiếu là như thế nào?”

“Thì tức là phải nhận biết được nguyên tố pháp tắc, ngoài ra tinh thần lực phải cao hơn người bình thường ít nhất 10 lần trở lên”

“Nguyên tố pháp tắc là gì? Có phải cái này không” Lâm Phong vừa nói vừa đưa tay ra, một luồng ánh sáng xanh xuất hiện rồi cuộn vòng quanh bàn tay của Lâm Phong.

“Phong chi pháp tắc!” Lan Phổ Sâm kích động la lớn.

“Khắc Lôi, con có thể nhận biết phong nguyên tố, quá tốt rồi”

“Đây là phong nguyên tố hả cha”

“Đúng rồi, ta thấy cường độ Phong nguyên tố trên tay con khá mạnh đấy, con có thể là thiên tài Ma pháp sư cũng không biết chừng. Để cha kiểm tra tinh thần lực của con như thế nào” Lan Phổ Sâm để hai tay trên vai Lâm Phong, vui mừng nói.

Lan Phổ Sâm thả ra pháp lực đảo qua một vòng trên người Lâm Phong, sắc mặt lão ngày càng kích động ra vẻ không thể tin được.

“Thật khủng bố, tinh thần lực của con cao hơn người thường ít nhất trăm lần trở lên, sao lại như vậy? Ta đã từng kiểm tra cho con rất nhiều lần, rõ ràng con chỉ là người bình thường, không lẽ trải qua bạo bệnh đã giúp con mở ra khả năng, nhất định là vậy rồi”

“Thật vậy hả cha?” Lâm Phong ra vẻ ngây ngô hỏi.

“Chứ sao không? Ngày mai cha sẽ mang con đến Thánh Điện để kiểm tra lại lần nữa sẵn tiện thông báo cho Giáo Hoàng Bộ hạ luôn. Cha sẽ tiến cử con với Lạc Diệp lão sư, một cường giả của Quang Minh giáo đình chúng ta để đào tạo cho con” Lan Phổ Sâm ánh mắt tỏa sáng nhìn Lâm Phong, niềm hạnh phúc thể hiện rõ ràng trên gương mặt.

“Dạ, con cảm ơn cha” Lâm Phong cũng rất xúc động khi thấy tình yêu thương của Lan Phở Sâm, thật đúng là không có bậc cha mẹ nào không yêu thương con của mình cả.

“Cha rất tự hào về con đó, cha đã biết con trai của cha không thể nào là người tầm thường được. Thôi cũng trễ rồi, ta với con đi dùng cơm, thức ăn đã được lão quản gia chuẩn bị rồi” Lan Phở Sâm bế Lâm Phong lên vai, hai người vui vẻ rời đi.

Sáng hôm sau, Lâm Phong theo Lan Phở Sâm đi đến Thánh Điện để diện kiến Giáo Hoàng Hải Đình Tư. Cùng với đoàn tùy tùng đi phía trước, xe ngựa chở hai người nhanh chóng tiến vào quảng trường rộng lớn, trên sân lúc này tụ tập rất đông Thánh điện Kỵ sĩ mặc áo giáp sáng bóng, tay mang trường kiếm trong rất oai vệ.

Lan Phở Sâm dắt tay Lâm Phong đi xuống xe ngựa, đoàn Thánh điện kỵ sĩ xếp hàng hai bên lập tức làm ra động tác chào đón trang trọng.

“Cung nghênh ngài, Hồng Y Đại giáo chủ”

Lan Phở Sâm gật đầu không nói gì rồi dắt tay Lâm Phong tiến thẳng vào cửa lớn, đi đến một đại sảnh rộng lớn nguy nga tráng lệ, sàn nhà lát cẩm thạch sáng bóng, trên trần nhà treo bộ đèn thạch anh mỹ lệ.

Ở trung tâm đại sảnh, trên đài cao, một vị trung niên mặc áo bào màu trắng, đầu đội mũ miện, gương mặt hiền từ nhìn Lâm Phong. Phía dưới đài cao một chút là 5 vị trí của năm vị Hồng Y Đại giáo chủ, hiện tại đã có 4 vị đang ngồi. Lâm Phong tin chắc người trên đài cao kia chính là Giáo Hoàng Hải Đức Tư.

“Tham kiến giáo hoàng bệ hạ” Lan Phở Sâm cùng Lâm Phong cúi đầu chào trang trọng.

“Miễn lễ, Lan Phở Sâm cùng tiểu Khắc Lô, hai người có chuyện gì?” Hải Đức Tư cười nói.

“Thưa Giáo hoàng bệ hạ, hôm nay thần mang con trai của thần đến đây là muốn tiến cử một nhân tài cho Giáo triều chúng ta” Lan Phở Sâm cười híp mắt nói.

“Người nói rõ cho ta nghe xem” Hải Đức Tư tỏ vẻ ngạc nhiên, đám Hồng Y cũng trầm trồ nhìn về phía Lâm Phong.

“Việc là sau con bạo bệnh, con trai thần đã mở ra khả năng xuất chúng về Ma pháp, thần đã tự tay kiểm tra, tinh thần lực của Khắc Lô đạt gấp trăm lần người bình thường”

“Có việc này à?” Hải Đức Tư nhìn sang Lâm Phong, lộ vẻ không tin tưởng cho lắm.

“Việc này xác thực trăm phần trăm thừa bệ hạ”

“Lan Phở Sâm, người không phải muốn tiến cử con của mình mà sinh ra ào giác rồi chứ” Hồng Y Cát Nhĩ Mặc cười chọc Lan Phở Sâm, mấy Hồng Y còn lại cũng cười theo.

Lan Phở Sâm thoáng lúng túng rồi cười nói: “Các người không tin, kiểm tra thử đi rồi biết”

“Im lặng cho ta, ồn ào còn ra thể thống gì” Hải Đức Tư nghiêm mặt.

“Lan Phở Sâm, người về chỗ ngồi đi, ta sẽ an bài cho tiểu Khắc Lô”

“Dạ vâng thưa bệ hạ”

“Hai người hãy làm kiểm tra cho tiểu Khắc Lô” Hải Đức Tư ra lệnh cho hai vị thần quan ở phía dưới.

Hai vị thần quan vâng lệnh đến chỗ Lâm Phong và hướng dẫn hắn đi đến vị trí kiểm tra.

“Ngài hãy đặt tay lên quả cầu thủy tinh này để ta kiểm tra nguyên tố thân hòa lực của cậu là gì nhé”

Lâm Phong nhanh chóng chạm tay lên quả cầu. Lập tức quả cầu thủy tinh xuất hiện ánh quang màu xanh sáng rực, sau đó là ánh sáng màu vàng rực rỡ. Vẫn tưởng đã xong không ngờ luồng sáng màu đỏ lại nổi lên bao trùm cả khối cầu.

Lão thần quan trầm trồ cho Lâm Phong sợ ngây người, một lúc sau mới lấy lại bình tĩnh.

“Không thể tin được, nguyên tố thân hòa lực tam hệ, Phong hệ siêu cấp, Địa hệ siêu cấp, Hỏa hệ cũng siêu cấp”

Nghe được động tĩnh đó, ngay cả Hải Đình Tư cũng đứng dậy nhìn về phía Lâm Phong, cả đại điện nhanh chóng rơi vào trầm trồ bàn tán sôi nổi.

“Khắc Lô thiếu gia hãy bước vào Ma pháp trận này để thần kiểm tra tinh thần lực” gã thần quan còn lại hướng dẫn Lâm Phong đi đến một vòng tròn pháp trận.

Lâm Phong đứng vào pháp trận, lập tức pháp trận lóe lên ánh sáng bao phủ lấy Lâm Phong, Lâm Phong cảm giác như có vật gì đang đè ép mình nhưng

hắn vẫn có thể chịu được.

“Thật không có khả năng, tinh thần lực cao hơn người bình thường 140 lần” gã thần quan đọc lên kết quả từ ma pháp trận bàn.

“Ha ha ha” Lan Phổ Sâm lúc này đã về chỗ ngồi bỗng cười lên sung sướng. Mọi người trong đại điện vẫn đang trở mắt nhìn về phía Lâm Phong, không thể tưởng tượng được.

Hải Đức Tư không biết lúc nào đã đi xuống đài, tiến về phía Lâm Phong.

“Thật là thiên tài nghìn năm có một của Giáo Triều ta, tiểu Khắc Lôi sẽ là tương lai của Quang Minh giáo đình chúng ta trong hàng trăm năm tới” Hải Đức Tư vỗ vỗ vai Lâm Phong, tỏ ý thân cận.

Mọi người trong điện ai cũng biết với tiềm năng này chỉ cần mấy chục năm thôi Giáo đình sẽ có thêm một vị Thánh Vực Ma đạo sư, nếu may mắn sẽ ra một vị Thần Cấp, đến lúc đó Quang Minh giáo đình sẽ không ngại thế lực nào nữa.

“Thưa bề hạ, thần tiến cử Khắc Lôi theo học tập tại Lạc Diệp đại sư” Lan Phổ Sâm đứng lên nói.

“Rất có lý đó” mấy vị Hồng Y bên cạnh cũng xì xào nói theo.

“Ừ, ta cũng có ý đó, tiểu Khắc Lôi, con thấy thế nào?” Hải Đức Tư hướng Lâm Phong hỏi.

Lâm Phong hiện tại chỉ muốn tự do khám phá thế giới này, suốt ngày theo một lão già học pháp thuật thật sự hắn không nguyện ý chút nào.

“Thưa Giáo hoàng bề hạ, thần muốn trước tiên tốt nghiệp tại học viện Ân Tư Đặc, sau đó mới theo Lạc Diệp lão sư học cao thâm pháp thuật ạ”

“Khắc Lôi, con...” Lan Phổ Sâm muốn cản Lâm Phong nhưng lại thôi.

“Vây cũng được, trước tiên tốt nghiệp Ma đạo sư đi, ta sẽ phong chức cho con” Hải Đức Tư nhìn Lâm Phong cười triu mến.

“Dạ, cảm ơn giáo hoàng bề hạ”

Mọi người đều biết Giáo Hoàng đã nói phong chức tước cho Khắc Lôi thì sẽ không hề thấp, những người tinh ý trong lòng đã quyết định sẽ thân cận Lâm Phong thêm một chút.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Học Viện Ân Tư Đặc

Hôm sau, Lâm Phong được một đoàn Thánh Điện Kỳ Sĩ hộ tống đến học viện Ân Tư Đặc, nơi đây được xem là Học viện Ma pháp số một của Ngọc Lan Đại lục, có thâm niên đã mấy nghìn năm. Lâm Phong đi vào học viện cũng không cần trải qua điền lễ gì, chỉ một thời gian ngắn làm việc với quản lý học viện là đã được xếp vào học ở những lớp tốt nhất, ngay cả chỗ ở của Lâm Phong cũng là một tòa lâu các nguy nga nằm cách biệt với ký túc xá các học viên còn lại. Điều này cũng dễ hiểu bởi vì học viện Ân Tư Đặc nằm dưới sự quản lý của Quang Minh giáo đình, với thân phận của Lâm Phong bây giờ không được đặc cách mới là lạ.

Thế là Lâm Phong bắt đầu trải qua quá trình học tập tại học viện Ân Tư Đặc. Tại đây, 28 ngày đầu tháng đều có lớp học, chỉ có hai ngày cuối không có.

Địa hệ ma pháp là từ 8 giờ sáng đến 10 giờ sáng, hỏa hệ là từ 10 giờ 30 cho đến 12 giờ 30, thủy hệ là buổi chiều từ 2 giờ đến 4 giờ, phong hệ là 4 giờ 30 đến 6 giờ 30, lôi hệ là từ 7 giờ đến 9 giờ tối, quang minh hệ là muộn nhất từ 9 giờ 30 đến 11 giờ 30 khuya.

Học sinh bình thường chỉ học 2 giờ trên ngày, riêng Lâm Phong phải học đến 6 giờ do nắm giữ ba hệ nguyên tố thân hòa lực, siêu cấp thiên tài. Lâm Phong cũng tuân thủ quy tắc bởi vì đây là thứ hắn muốn trải nghiệm.

Lớp học đầu tiên là địa hệ ma pháp, nơi học là phòng học địa hệ cấp 1, Lâm Phong đến sớm nhất, lựa chọn vị trí ở phía trước. Đến 8 giờ, trong phòng học đã đến hơn 50 tên học viên.

“Chào mọi người, ta là Ôn Dịch, là giáo viên dạy địa hệ Ma pháp của các ngươi. Hôm nay, lớp ta có thêm hơn 20 học viên mới, ta xin mời các em học viên mới tự giới thiệu về bản thân để mọi người cùng biết nhau nào” một vị trung niên nhân tóc nâu cười nói.

Từng người học viên mới bắt đầu giới thiệu về bản thân mình.

“Ta tên Khắc Lôi, đến từ Thần Thánh Đồng Minh” Lâm Phong cũng đi lên phía trước và giới thiệu ngắn gọn bản thân.

Lập tức các học viên trong lớp bắt đầu xầm xì bàn tán về Lâm Phong.

“Tên đó đến từ Quang Minh Giáo đình đó”

“Đúng rồi, tên đó không cần trắc thí mà vẫn được vào học, chắc là đi cửa sau rồi”

“Suyt, tên đó có chỗ dựa lớn lắm, nói to quá hẳn nghe không khéo mang họa”

Lâm Phong âm thầm mỉm cười khi nghe cả lớp xì xầm bàn tán về mình.

“Ta tên Lâm Lôi Ba Lỗ Khắc, đến từ Thần Thánh Đồng Minh” một cậu bé tóc nâu, thân hình cao lớn bước lên trước nói.

Lâm Phong quan sát một lượt cậu bé tóc nâu, bất giác nhìn xuống chiếc nhẫn hình rồng trên tay cậu bé.

“Đây chính là Bàn Long giới chỉ, không sai, nhân vật chính đã xuất hiện. Xem ra kế hoạch của ta cũng nên bắt đầu được rồi”

Lâm Phong sờ dĩ để tâm đến thế giới Bàn Long này và gửi một tia nguyên thần đến đây bởi vì hắn biết đây là một thế giới mà cường giả dựa vào tinh hồn lực và cảm ngộ pháp tắc làm chủ yếu sức chiến đấu, Lâm Phong đã chứng không 3000 đại đạo, phá giải huyền ảo, hợp nhất huyền ảo của từng loại pháp tắc đối với hắn mà nói không gì dễ bằng. Ngoài ra, có sự trợ giúp của Huyền Hồn Châu, một kiện Hồn Độn Chí Bảo, linh hồn lực của Lâm Phong sẽ ngày càng cường đại theo thời gian.

Lâm Phong chọn chủ tu 4 loại nguyên tố Địa, Hỏa, Thủy, Phong cũng là do biết trước kịch tình cốt truyện, Lâm Lôi sờ dĩ quật khởi là do tu luyện 4 loại nguyên tố này và có linh hồn biến dị mà sau này chuyển hóa thành hồn độn pháp tắc, phá vỡ bình chương vũ trụ, trở thành Chương Không Giả.

Muốn có linh hồn biến dị đối với người khác là không thể nào nhưng đối với Lâm Phong đã nắm giữ Linh hồn pháp tắc một cách thấu triệt thì không quá khó khăn. Con đường hắn phải đi trong thế giới này hẳn đã vạch ra cụ thể, tuy nhiên hắn cũng không muốn vội vàng thực hiện mà cứ để cho thuận theo tự nhiên, hắn muốn trải nghiệm nhân sinh một cách cụ thể nhất, đây cũng là lý do quan trọng nhất mà Bản Tôn Lâm Phong muốn cho tia nguyên thần này hoàn thành.

Lớp học Địa hệ Ma pháp kết thúc, Lâm Phong nghỉ ngơi nửa giờ sau đó tiến vào lớp học Hỏa hệ, cũng như lớp địa hệ, học viên đầu tiên là làm tự giới thiệu, sau đó giáo viên Hỏa hệ ma pháp thao thao bất tuyệt một phen Hỏa hệ Ma pháp uy lực, hơn một giờ về sau, mới bắt đầu giảng giải Hỏa hệ Ma pháp nguyên lý cùng đơn giản một chút Sơ cấp Ma pháp chú ngữ.

Lâm Phong lắng nghe say sưa không thấy làm chán, dạng này làm hắn hoài niệm hồi học sinh của mình ở kiếp trước. Học xong lớp Hỏa hệ hắn ăn cơm trưa rồi về phòng mình bắt đầu tu luyện Ma pháp vừa học được.

4 giờ 30 chiều, Lâm Phong tiến vào lớp học Phong hệ.

"Chào mọi người. Ta là Đặc Lôi, học viên năm 6 tại học viện. Từ hôm nay trở đi, ta sẽ phụ trách dạy Phong hệ ma pháp cho các người. Ta ở tại túc xá số 0298, nếu các người sau mỗi khóa có điều gì nghi vấn thì cứ đến tìm ta" một thanh niên tóc vàng óng vui vẻ cười nói.

Học viên năm 6 chính là cấp sáu Ma pháp sư, đã có thể xin tốt nghiệp học viện, đương nhiên bọn họ có tư cách dạy học viên năm 1, năm 2 như bọn Lâm Phong.

Cũng là tiết mục giới thiệu bản thân xong xuôi, Đặc Lôi bắt đầu bước vào bài giảng. Lâm Phong dựa vào linh hồn lực cường đại có thể thấy được bên cạnh Lâm Lôi có một linh hồn mờ ảo của một lão già râu tóc bạc phơ, đang quơ tay múa chân trong rất vui vẻ.

“À Lâm Lôi, có tên tiểu tử tóc vàng luôn nhìn về phía ngươi, tên tiểu tử này cũng khá quen mắt, hình như hồi sáng lớp địa hệ có học nữa. Thật không nghĩ tới có đứa trẻ cũng giống như ngươi có thiên phú song hệ Ma pháp, giới trẻ ngày nay thật là nhân tài lớp lớp à nha” Đức Lâm Kha Ốc Đặc thấy Lâm Phong nhìn về phía Lâm Lôi thì khả nghi nói.

Lâm Lôi cơ bản không nghe Đức Lâm Kha Ốc Đặc nói chuyện, hắn đang chăm chú nghe giáo viên Đặc Lôi giảng giải về Phong hệ Ma pháp.

“Phong hệ cấm kỵ ma pháp Hủy Diệt Phong Bạo là tối cường hủy diệt ma pháp. Lại còn có cấm kỵ ma pháp Thứ Nguyên Chi Nhận trong truyền thuyết cũng là tối cường đơn thể công kích ma pháp” Đặc Lôi giọng cao vút nói.

Nhận thấy hai đòn này lợi hại, Lâm Phong cũng thầm quyết định về sau sẽ dùng nhiều hai đòn này để đối địch. Ma lực của hắn thì không bao giờ sợ thiếu, dùng những đòn cấm thuật này thì thích hợp nhất.

Thời gian trôi đi, chớp mắt Lâm Phong đã học ở Học Viện Ân Tư Đặc đã được ba tháng rồi. Trong ba tháng này, Lâm Phong thường xuyên đi nghe giảng nên Ma pháp nguyên lý cơ bản hắn đã hoàn toàn hiểu hết, cái hắn thiếu nhất hiện giờ chính là thực chiến, vận dụng Ma pháp. Vì vậy hắn quyết định đi đến ngọn núi phía sau học viện Ân Tư Đặc để lịch luyện khả năng Ma pháp của bản thân.

Thân mặc lam sắc trường bào, Lâm Phong tuần lảng chạy như bay về phía ngọn núi. Trên đường đi hắn gặp không ít học viên của học viện, có những học viên năm 5, năm 6 cười ma thú ra vẻ rất đắc ý.

Tại Ân Tư Đặc Học viện, người có ma thú riêng đích xác là khá nhiều. Trừ các ma pháp sư mà Ân Tư Đặc Học viện đặc biệt mời đến ra, thì còn có 1 số học viên năm 5, năm 6. Đám học viên này mua được Linh hồn khế ước quyền trực, thu phục ma thú đem làm tọa kỵ.

“Xem ra mình cũng nên kiếm một con ma thú để làm tọa kỵ, thế giới Bàn Long này thì cười rống là oai nhất nhĩ” Lâm Phong âm thầm suy tính.

Thế là từ đó, Lâm Phong thường xuyên ra sau núi tu luyện. Với linh hồn lực càng ngày càng cường đại, cảm ngộ pháp tắc thì dễ dàng vô cùng, Lâm Phong chỉ còn việc mình tưởng để tích lũy ma lực và cường hóa thân thể. Trong thời gian hơn nửa năm, Lâm Phong đã tu luyện đến cấp 5 Ma pháp sư, thân thể của hắn về độ cường hãn đã có thể so sánh với Thánh Vực chiến sĩ.

“Chào Lâm Lôi, người chuẩn bị lên núi tu luyện à?” Lâm Phong đang đi xuống núi thì từ đằng xa đã thấy bóng người cao lớn của Lâm Lôi đang đi lên nên chào hỏi.

“Chào Khắc Lôi, người tu luyện xong rồi hả?” Lâm Lôi cũng cười vui vẻ.

“Ừ, ta mới vừa luyện xong, muốn về phòng nghỉ ngơi một chút”

“Uhm, chào nhé”

Hơn nửa năm nay, Lâm Phong đi lên núi tu luyện cũng hay gặp Lâm Lôi, vì cùng học một lớp nên Lâm Phong cũng chào hỏi, nói chuyện mấy câu.

Khi thân ảnh của Lâm Phong đã khuất hẳn, Đức Lâm Kha Ốc Đặc từ trong giới chỉ bay ra, mở miệng nói với Lâm Lôi.

“Lâm Lôi, con biết lý lịch tên Khắc Lôi này không?”

Lâm Lôi hơi ngạc nhiên hỏi: “Có gì sao Đức Lâm gia gia?”

“Tên nhóc Khắc Lôi này mới chín tuổi mà đã đạt đến Ma Pháp sư cấp 5 rồi” Đức Lâm Kha Ốc Đặc cảm thán.

Lâm Lôi nhảy dựng lên “Đức Lâm gia gia, người không nhìn lầm chứ”.

“Ma lực của hắn ba động, rõ ràng là cấp 5, ta không lầm đâu, con biết lai lịch tên này không?” Đức Lâm Kha Ốc Đặc nói.

“Thật không thể tưởng tượng được, con mới chỉ đạt cấp 2 Ma Pháp Sư vậy mà Khắc Lôi... hắn đã cấp 5 rồi”

“Con chỉ biết hắn tới từ Thần Thánh Đồng Minh... À, nghe nói hắn là người của Quang Minh Giáo đình, thế lực không hề nhỏ. Hắn không cần trắc thí mà vẫn vào học được học viện, hắn không ở ký túc xá mà có nơi ở riêng” Lâm Lôi ôn tồn nói.

“Ta đoán tên này là thiên chi kiêu tử của tầng lớp cao trong Quang Minh giáo đình, bọn họ có thiên tài cỡ này, quả thật ghê gớm. Lâm Lôi, con cũng đừng tự ti về bản thân, ta tin tưởng nếu con quyết tâm sẽ có lúc vượt qua tên đó” Đức Lâm Kha Ốc Đặc khích lệ Lâm Lôi.

“Con biết rồi Đức Lâm Gia gia” Lâm Lôi nắm chặt bàn tay, ánh mắt đầy quyết tâm.

Lâm Phong vẫn không hề hay biết cuộc nói chuyện của Lâm Lôi và Đức Lâm Kha Ốc Đặc về hắn, mà nếu biết hắn cũng không quan tâm, bởi vì ngày mai là ngày kiểm tra Cấp độ cuối niên khóa, đến lúc đó cấp độ của hắn chắc chắn bị giáo viên học viện phát hiện. Hắn không muốn nổi tiếng cũng khó.

Vài ngày sau đó, tại Ân Tư Đặc Học Viện.

Sau khi ăn sáng xong, Lâm Phong bắt đầu xuất phát đi lên núi tu luyện.

“Đó là Khắc Lôi, là siêu cấp thiên tài nghìn năm có một của Học viện chúng ta đấy, mới chín tuổi đã là Ma pháp sư cấp 5 rồi” phía trước cách đó không xa truyền đến thanh âm rõ ràng.

Lâm Phong theo hướng âm thanh nhìn lại, chỉ thấy nhóm ba cô gái khoảng mười bảy mười tám tuổi cùng nhau nhỏ giọng nói, cũng nhìn chăm chú về phía Lâm Phong, khi thấy Lâm Phong nhìn về phía mình, ba cô gái cười tươi có chút tò vò ngượng ngùng e ấp.

“Năm nay Học viện chúng ta xuất hiện hai siêu cấp thiên tài, đó là Khắc Lôi và Dịch Khắc Tây, Khắc Lôi là người này, mới chín tuổi đã là Ma pháp sư cấp 5, Dịch Khắc Tây cũng mới chín tuổi đã là Ma pháp sư cấp 4” hai học viên nam năm 5, năm 6 chỉ chỗ về phía Lâm Phong.

“Ta thấy Dịch Khắc Tây chả là gì so với tên Khắc Lôi này cả, muốn từ Ma pháp sư Trung cấp lên Cao cấp không phải là chuyện đơn giản. Tên Khắc Lôi này đã làm được chứng tỏ thiên tư của hắn vô cùng khủng bố, được gọi là Siêu cấp thiên tài cũng không ngoa”

“Người nói có lý”

Từ ba hôm trước Lâm Phong đã chuyển sang học với các học viên năm 5, thành tích của hắn đã lan truyền khắp Học viện Ân Tư Đặc, không ai không biết. Các học viên đua nhau bàn tán tin tức về Lâm Phong, tìm hiểu đời tư của hắn, làm cho Lâm Phong bây giờ đi đến đâu cũng bị mọi người bàn luận sôi nổi.

Ở Học viện Ân Tư Đặc nếu học viên đạt đến Ma Pháp sư cấp 5 thì sẽ được đi ra ngoài lịch luyện một thời gian, đa số học viên sẽ chọn đi đến Ma Thú

Son Mạch, nơi đây cách Học viện chỉ khoảng 100 dặm. Lâm Phong tất nhiên cũng được các học viên năm 5, năm 6 mời tham gia cùng với bọn họ đến Ma Thú Son Mạch nhưng hắn đều từ chối hết. Lâm Phong biết rất rõ độ nguy hiểm của Ma Thú Son Mạch, nơi này không những nhiều ma thú cấp độ cao mà nguy hiểm nhất chính là con người ám toán lẫn nhau để giành tài nguyên. Trong Ma Thú Son Mạch, chuyện cướp giết lẫn nhau diễn ra hằng ngày, đi trong son mạch này tốt nhất là không tin tưởng một người nào. Vì vậy Lâm Phong cũng không vội vàng, hắn quyết định sẽ học tập ở Học Viện Ân Tư Đặc thêm thời gian 3 năm nữa rồi mới xuất phát đi đến Ma Thú Son Mạch.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Khổng Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29-2: Ngoại truyện: Port Angeles

Cả buổi trưa hôm nay, tôi với hai cô bạn Angela và Jessica đến Port Angeles để mua sắm. Tuy là nói giúp cho Angela và Jess chọn lựa nhưng trong đầu tôi lúc nào cũng nghĩ đến Edward Cullen và những bí ẩn xung quanh anh ta. Hết thử các loại váy áo, chúng tôi lại đi qua kệ giày và các kệ hàng vật dụng khác.

“Bella, bò thấy đôi này thế nào?” Angela vừa nói vừa chỉ vào đôi giày cao gót màu hồng phấn ở trên kệ.

“Mình thấy cũng đẹp, bò thích thì mua đi, người ta đang giảm giá đấy” tôi hưởng ứng theo. Angela mỉm cười, đóng lại nắp hộp đựng một đôi giày màu trắng khác trông cũng rất đẹp.

“Angela này, gia đình Cullen ấy... hay nghỉ học lắm à?” Tôi giả bộ vừa hỏi vừa chú tâm vào mấy đôi giày.

“Uhm, khi nào thời tiết tốt là họ lại vắng bóng, nghe nói là đi cắm trại hay gì đó, gia đình họ mê hoạt động dã ngoại lắm” Angela nói như phản xạ, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm những đôi giày cao gót.

“Vậy à” thấy Jess đi đến tôi cũng ngừng chủ đề này với Angela, tôi sợ là Jess sẽ hỏi dò lung tung lắm.

Rất cục cả hai cô bạn cũng lựa chọn xong các món hàng cần mua, chúng tôi quyết định sẽ đi ăn tối tại một nhà hàng Ý gần đó. Trong khi Angela và Jess cất đồ vào xe, tôi nói với họ là mình cần mua một vài quyển sách, hai cô nàng cũng muốn đi với tôi nhưng tôi đã nhanh lẹ tạm biệt họ.

Sau khi mua sách xong, tôi đi thư thả dọc theo các con đường, trong đầu vẫn cứ vương vấn mãi hình ảnh của Edward. Đến khi nhận ra thì tôi thấy mình đã lạc đường rồi, lẽ ra ban này tôi phải đi hướng bắc mới đúng nhưng lại cứ xăm xăm cắm đầu đi hướng ngược lại.

“Ê cô em”

Một tốp thanh niên đang tập trung ở góc một con phố tôi mới quẹo vào, một tên trong bọn chúng cất tiếng gọi tôi, mấy tên còn lại thì cười nham nhở, xô đẩy đùa giỡn nhau.

Tôi vội quay theo hướng ngược lại, thoát khỏi con phố đó, nhưng tôi nhận ra bọn chúng đang đuổi theo mình.

“Hey, chờ đã”

Tôi cố bước thật nhanh về phía trước, một làn gió lạnh thổi qua làm cho toàn thân tôi run lẩy bẩy. Thời gian như kéo dài vô tận cho đến khi tôi tiến được đến góc phố trước mặt, tôi nghĩ nếu mình bước ra khỏi con đường vắng vẻ này thì sẽ an toàn.

Con đường vắng lặng, thấp thoáng xa xa mới có bóng dáng của những chiếc xe hơi, và kia, ở phía trước, hai tên thanh niên đang vẫy tay với tôi.

Tôi chạy ngược lại nhưng nhận ra mình đã bị đám thanh niên này bao vây.

“Hey, bọn anh thấy em ở tiệm quần áo”

“Chạy đâu vậy cô em?”

“Chuyện gì vậy em, em đi đâu vậy?”

“Em đi đâu vậy, ở lại chơi với bọn anh nào”

“Tránh ra, đừng đụng vào tôi” Tôi la lớn lên nhưng bọn họ cứ tiến gần đến.

“Thôi mà, đừng nghiêm trọng thế chứ?”

“Đừng đụng vào tôi” tôi hét lớn hết mức có thể, tay nắm chặt túi sách, sẵn sàng đập vào bất cứ tên nào chạm đến.

Bỗng nhiên một âm thanh trầm bổng vang lên.

“Dừng tay, một đám đàn ông ức hiếp một cô gái yếu đuối, không thấy xấu hổ à?”

Tôi nhìn lại thì thấy một người thanh niên Châu Á không biết từ đâu bước ra, người thanh niên này có mái tóc màu đen cắt ngắn, gương mặt vô cùng thanh tú, trông giống như các diễn viên hay ca sĩ Hàn Quốc mà Angela ưa thích. Anh ta mặc áo khoác da màu nâu và quần jeans, ở sau lưng đeo một cái hộp đựng đàn guitar thì phải, nói chung, phong cách khá lãng tử.

“Thằng khi da vàng này ở đâu ra đây, muốn anh hùng cứu mỹ nhân hả” đám thanh niên thấy anh chàng châu Á bước ra thì cười cợt mỉa mai.

“Ta cho các ngươi một cơ hội, rút ngay nếu không muốn bị chấn thương” chàng thanh niên châu Á vẫn ôn tồn cười nói.

“Thằng lão lếu. Tụi bây, lên, xử đẹp nó” đám thanh niên hung hăng nhào tới.

“OK, vậy đây là lựa chọn của mấy người” anh chàng châu Á khoanh tay cười nói.

Tôi đang lo lắng không biết anh ta sẽ làm gì thì bỗng nhiên anh ta biến mất, khi tôi dụi mắt nhìn lại thì đám thanh niên không biết từ lúc nào đã nằm dài trên đường, anh ta lại đang đứng kế bên tôi. Tôi hoảng quá nên nhảy lùi lại, đứng cách anh ta một khoảng.

“Cô không sao chứ? Tôi làm cho cô sợ à?” anh ta thấy hành động của tôi thì cười cười nói.

“Anh làm thế nào mà... bọn họ bị anh đánh ngã à?” tôi vội nói.

“Uhm, bọn họ chỉ bị ngất thôi, không nguy hiểm tính mạng đâu, cô không cần lo” anh chàng châu Á cười thân thiện, ra vẻ anh ta vô hại đối với tôi.

“Anh là ai?” Tôi tò mò hỏi, trong lòng tôi liên tưởng đến Edward, có khi nào anh chàng châu Á này lại biết đến thế giới bí ẩn của Edward thì sao.

“Hân hạnh làm quen, tôi tên là Lâm Phong, đến từ Los Angeles, cô là?”

“Tôi tên Isabella, gọi tôi là Bella cũng được, nhìn động tác siêu nhanh của anh tôi lại thấy rất giống một người tôi quen”

“Cô từng thấy người cũng nhanh như tôi à?” Lâm Phong ra vẻ ngạc nhiên khi nghe tôi nói như vậy.

“Đúng vậy, à, cảm ơn anh đã giúp tôi thoát khỏi đám thanh niên đó” tôi lúng túng cố gắng nở một nụ cười thật tươi.

“Cô đừng ngại, không có gì đâu, tôi đây vốn rất ghét thấy những cảnh như vậy” Lâm Phong xua xua tay nói.

“Anh có việc ở Port Angeles à?” tôi lại tò mò hỏi.

“Tôi đang theo dấu một đám người xấu thì đến đây” Lâm Phong thật thà nói.

“Anh là cảnh sát à?, trông anh không giống”

“À, trước đây rất lâu tôi cũng từng là cảnh sát nhưng bây giờ không phải, cô xem tôi như một thám tử tư cũng được. Chúng ta nên ra khỏi đây đi, cô ở đâu để tôi đưa cô về nhà”

“Cảm ơn anh, hai người bạn của tôi đang chờ ở một nhà hàng Ý gần đây”

“Vậy tốt, tôi sẽ đưa cô đến với bạn của cô”

“Vậy làm phiền anh”

Thế là tôi và Lâm Phong cùng đi bộ đến nhà hàng, trên đường đi tôi tranh thủ đề cập đến nhiều vấn đề huyền bí mà tôi thắc mắc mấy tuần nay, những lời giải thích của Lâm Phong đã làm cho tôi thật sự sốc. Tôi thật không thể tưởng tượng được thế giới tôi đang sống lại thật sự có ma cà rồng, ma sói, những thế lực siêu nhiên giống vậy. Tôi lại càng bất ngờ hơn khi biết Lâm Phong chính là một Hunter chuyên săn lùng các quái vật đó.

Một cơn gió lạnh thổi qua làm cho thân thể tôi run lên bần bật, tôi co rúm người lại, lúc này tôi mới để ý cái áo khoác của tôi đã để quên trên xe của Angela.

“Cô thấy lạnh à?” Lâm Phong vừa nói vừa cởi áo khoác của anh choàng lên người tôi.

“Cảm ơn anh” tôi lí nhí trong họng, lúc này tôi mới nhận ra Lâm Phong mặc áo sơ mi bên trong, chiếc áo ôm sát làm nổi bật vòng ngực vạm vỡ.

Tôi xỏ tay vào chiếc áo khoác da, trong áo rất ấm và có mùi thơm cây cỏ thoang thoảng rất dễ chịu.

“Lâm Phong, tại sao anh lại phải săn lùng các quái vật đó, không phải luôn đối mặt với nguy hiểm hay sao?”

“Tôi không thể chịu được cảnh con người bị bọn quái vật đó xem là một bữa ăn, chỉ vậy thôi. Nếu bọn chúng làm hại đến con người thì tôi sẽ tiêu diệt bọn chúng” Lâm Phong trả lời tôi một cách không ngần ngại.

“Vậy à, anh có nghĩ trong bọn quái vật cũng có những quái vật tốt không?”

“Cô nói đúng, thật ra trong bọn quái vật cũng có những con không làm hại con người, nhưng rất ít. Đó là những con khác loài hay còn gọi là được giáo hóa, bọn chúng rất đáng được tôn trọng” Lâm Phong cười nói.

Tôi và Lâm Phong không biết từ lúc nào đã đi đến nhà hàng, từ xa tôi có thể thấy Angela và Jess đang đứng đợi.

“Angela, Jess” tôi gọi to và vẫy tay với họ, hai cô nàng thấy tôi thì vui vẻ chạy tới, tuy nhiên cả hai nhanh chóng lộ rõ vẻ ngạc nhiên khi thấy một anh chàng đẹp trai lạ hoắc xuất hiện ở bên cạnh tôi.

“Bella, bỏ đã đi đâu vậy?” Jess nghi ngờ hỏi tôi.

“Mình đi lạc và được Lâm Phong giúp, à, Jess, Angela, đây là Lâm Phong” tôi lúng túng giải thích và giới thiệu Lâm Phong cho hai cô nàng.

“Hân hạnh làm quen, tôi tên Lâm Phong, đến từ Los Angeles”

“Chào anh, tôi là Jess, đây là Angela, cảm ơn anh đã giúp Bella” Jess cười tươi.

“Không có gì, chi tiện tay mà thôi”

“Uhm, thật ra thì... trong lúc chờ bỏ, bọn mình đã gọi món và ăn rồi, xin lỗi bỏ nhé” Angela bẽn lẽn nói.

“Không sao đâu, mình cũng không có đói lắm” tôi nhún vai nói.

“Tôi cũng chưa dùng bữa tối, nếu các cô không ngại, tôi mời các cô một bữa, có được không?” Lâm Phong nghe tôi nói vậy thì lên tiếng nói.

“Vậy sao được, tôi đã làm phiền anh nhiều rồi” tôi ngại ngùng nhìn Lâm Phong nói.

“Không sao mà, cô đừng ngại, hôm nay được mời các người đẹp dùng bữa, đó là điểm phúc của tôi” Lâm Phong cười sáng khoái nói.

“Anh Lâm Phong đã có lòng thành như vậy thì đồng ý đi Bella” Jess cười nháy mắt với tôi.

“Vậy cảm ơn anh” tôi bẽn lẽn nói.

Dùng bữa tối xong xuôi, Lâm Phong tiễn ba đứa chúng tôi ra xe về, không biết tôi mãi suy nghĩ chuyện gì mà quên trả anh ta cái áo khoác, đến khi xe lăn bánh một quãng xa thì tôi mới sực nhớ.

“Bella, bỏ làm sao mà quên được anh Lâm Phong vậy?” Angela vừa lái xe vừa cười trêu tôi.

“Anh Lâm Phong quả thật quá chói sáng, không thua gì Edward trường mình đâu à nha” Jess nói thêm vào.

“Hai bỏ còn trêu mình nữa, mình với anh Lâm Phong không có gì đâu”

“Bỏ nói đó nha, bị mình giành mất thì đừng có tiếc đó” Jess cười nói.

Tôi chỉ lắc đầu mỉm cười mà không nói lời nào, thật sự tôi không nghĩ tôi với anh Lâm Phong sẽ nảy sinh mối quan hệ như thế, chúng tôi là người ở hai thế giới khác nhau.

Chiếc xe Mercury màu trắng của Jess lao đi vun vút trong màn đêm lạnh giá hướng về thị trấn Forks. Khi cả bọn về đến nhà của tôi thì đồng hồ chỉ đúng chín giờ rưỡi. Sau khi nói chuyện đôi chút với bố Charlie thì tôi đi tắm rửa rồi nằm nhào trên giường, cuộn tròn người dưới cái chăn ấm. Tôi cảm thấy thật mệt mỏi, đầu óc tôi quay cuồng, loạn hết cả lên. Tôi không muốn nghĩ nhiều nữa, thế giới này quá lớn, quá bí ẩn, một đứa con gái như tôi không tài nào hiểu hết được.

Tôi nhào người lấy cái máy nghe nhạc và đeo tai nghe vào. Tiếng nhạc đã làm cho tôi dịu lại, không còn suy nghĩ gì nữa, cứ thả hồn vào từng giai điệu xập xình và thế là tôi chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết.

Nơi đó, vẫn là khu rừng xanh mướt đó, tôi có cảm giác đã từng đi qua nơi này nhiều lần rồi. Cũng giống như cũ, từ giữa những tán cây, Edward từ từ bước ra, làn da hần sáng như ngọc thạch, đôi mắt màu hổ phách đẹp mê hồn, cùng với nụ cười đầy bí ẩn. Hần nhìn chăm chăm vào tôi, ánh mắt vô vọng rất kỳ lạ. Rồi khi tôi muốn tiến đến về phía hắn thì hắn quay người rồi đi.

Tôi cảm thấy như mất mát một điều gì đó, đau đớn lắm, vì thế tôi chạy đuổi theo hắn, nhưng càng đuổi thân ảnh hắn càng tan biến vào hư không. Cho đến khi nhận ra thì tôi đã lạc vào trong khu rừng tối đen như mực. Tôi hốt hoảng la lớn nhưng mọi thứ im lìm đến đáng sợ, khi tôi tưởng mình sẽ mãi mãi chìm trong bóng đen vô tận đó, một ngọn đuốc cháy sáng rực xuất hiện trước mắt tôi, người cầm ngọn đuốc là Lâm Phong. Vẫn gương mặt tuấn tú, vẫn phong cách lãng tử ấy, anh ta mỉm cười nhìn tôi và đưa tay lên ra hiệu cho tôi tiến đến gần.

Tôi tiến lên từng bước về phía Lâm Phong nhưng lại nhận ra Lâm Phong đang từ từ bay lên cao, tôi chạy nhanh đến nhưng Lâm Phong càng ngày càng cách xa.

“Không, đừng bỏ tôi lại” tôi hét lên và ngồi bật dậy trên giường.

Tôi thần thờ nhìn lên nóc tủ đầu giường, đồng hồ đã chỉ sáu giờ kém năm phút sáng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Khổng Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29-3: Ngoại truyện: Vị Diện Xâm Lược Già

Từ khi rời khỏi Tru Tiên thế giới, Lâm Phong lang thang trong vũ trụ đã được một khoảng thời gian khá lâu. Mục đích của hắn là muốn tìm ra điểm giao của vũ trụ này với một vũ trụ nào đó khác mà không cần phải dùng đến Găng tay vô cực như mọi khi. Theo như Lâm Phong được biết, hai vũ trụ thế nào cũng sẽ giao nhau tại một điểm, từ điểm này có thể đi qua lại giữa hai vũ trụ. Tuy nhiên với điều kiện là phải phá được bức màng ngăn chặn ở giữa, điều này chỉ có cường giả cấp Vũ trụ mới làm được.

Sau một thời gian dài tìm kiếm, Lâm Phong cuối cùng đã tìm ra được một giao điểm ở gần hắn nhất, hắn đặt tên cho nó là điểm Vô Cực thứ nhất. Thế rồi Lâm Phong nhanh chóng phá vỡ màng chắn và tiến vào một vũ trụ hoàn toàn khác.

Trên đường con đường chu du dài đằng đẵng, hắn tình cờ phát hiện ra một tinh cầu màu vàng rất khả nghi và đã theo dõi hành tung của nó. Tinh cầu này dẫn Lâm Phong đi đến một hành tinh màu xanh nằm trong một thái dương hệ của thiên hà màu bạc. Hành tinh này làm Lâm Phong vô cùng ngạc nhiên bởi vì nó rất giống trái đất, hoặc nói cho đúng hơn, nó chính là một trái đất nào đó khác.

Theo sát phía sau, Lâm Phong thấy Tinh cầu đáp xuống một thành phố ở bang Washington nước Mỹ. Lúc này bầu trời đã nhá nhem tối, tinh cầu sau khi đáp xuống thì hoàn toàn biến mất, để lộ ra bên trong là một nhóm khoảng 10 người, có cả nam lẫn nữ.

Lâm Phong nhìn sơ qua thì biết đám người này không phải bình thường. Trong đám người này có một tên cấp độ Hằng Tinh, mấy tên còn lại đều là cấp Hành Tinh. Người nào gương mặt cũng âm trầm, đầy sát khí, trên tay có một cái vòng kim loại màu đen lóe lên ánh sáng đỏ.

“Đội trưởng Jason, nhiệm vụ Chủ thần giao cho chúng ta lần này là gì ạ?” một tên nữ nhân trong nhóm cung kính hỏi tên nam nhân tóc dài màu vàng mặc vest đen. Cô nàng này có mái tóc màu hạt dẻ, mặc một bộ đồ da màu đen trong rất gợi cảm.

“Các người tự xem đi” tên nam nhân tóc vàng có gương mặt vô cùng ma mị, vừa nói vừa bấm lên vòng tay màu đen.

Nhiệm vụ chính tuyến: giết chết Isabella Swan, cướp đoạt được???? điểm bản nguyên. Thất bại: trừ 1000000 điểm. 1 điểm bản nguyên hồi đoái được 10000 điểm Chủ Thần.

Nhiệm vụ phụ tuyến 1: giết chết Aro Sulpicia, cướp đoạt được??? điểm bản nguyên. Thất bại: trừ 100000 điểm.

Nhiệm vụ phụ tuyến 2: giết chết Caius Athenodora, cướp đoạt được??? điểm bản nguyên. Thất bại: trừ 100000 điểm.

Nhiệm vụ phụ tuyến 3: giết chết Marcus, cướp đoạt được??? điểm bản nguyên. Thất bại: trừ 100000 điểm.

Nhiệm vụ phụ tuyến 4: giết chết một thành viên cận vệ thành Volterra, cướp đoạt được??? điểm bản nguyên. Thất bại: trừ 50000 điểm.

Nhiệm vụ phụ tuyến 5: giết chết một thành viên gia đình Cullen, cướp đoạt được??? điểm bản nguyên. Thất bại: trừ 50000 điểm.

Nhiệm vụ phụ tuyến 6: giết chết một thành viên tộc người sói Quileute, cướp đoạt được??? điểm bản nguyên. Thất bại: trừ 50000 điểm.

Lưu ý: tổng điểm số bị âm, trực tiếp xóa bỏ #

Sau khi đọc xong nhiệm vụ của Chủ thần hiện ra trên vòng tay, cả đám người đều lộ ra ý cười cợt.

“Nhiệm vụ chính tuyến lần này rất dễ, Isabella Swans lúc này vẫn chưa là Ma cà rồng nên rất yếu đuối, bất cứ người nào trong chúng ta cũng có thể giết được ả” tên nữ nhân trong bộ đồ da màu đen vui vẻ cười nói với tên đội trưởng Jason.

Tên Jason vẫn lạnh lùng bất động, mái tóc màu vàng của gã bay phất phơ trong gió, gương mặt tuấn tú ma mị vẫn không biểu hiện điều gì.

“Đội trưởng, thành phố này là Port Angeles, Isabella đang có mặt tại đây” một tên nam nhân trọc đầu, thân hình to lớn, mặc một bộ giáp màu đen lên tiếng báo cáo.

“Đã xác định được vị trí của Isabella Swan, cách đây 5 dặm hướng đông nam, thưa đội trưởng” một tên nam nhân người châu Á trong bộ vest đen

hướng Jason nói, hắn vừa mới dùng tinh thần lực kiểm tra phạm vi mười dặm xung quanh đây.

“Lisa, Robert, Harita, ba người các người đi đến đó hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến lần này, Lisa sẽ ra tay, Robert yểm trợ Lisa” Jason bỗng nhiên hướng ba người ra lệnh.

“Dạ vâng, thưa đội trưởng” ba người nhận lệnh rồi di chuyển nhanh như chớp về hướng đông nam.

Âm thầm quan sát nhóm người này nói chuyện, Lâm Phong cảm thấy khá thú vị. Sau một hồi kiểm tra ký ức của một tên, rốt cục Lâm Phong đã biết được lai lịch của nhóm người này. Bọn chúng là Vị diện Xâm Lược giả, vâng lệnh thế lực gọi là Chủ Thần đi đến các vị diện để cướp đoạt điểm bản nguyên.

Điểm bản nguyên chính là khí vận mà Thiên đạo của vị diện gia trì trên những đứa con cưng của nó, cướp đoạt điểm bản nguyên chính là cướp đoạt khí vận của vị diện, sẽ làm cho Thiên đạo bị yếu đi. Khi vị diện bị cướp hết điểm bản nguyên thì sẽ bị thế lực Chủ Thần đồng hóa, trở thành vị diện phụ thuộc của Chủ Thần. Thế lực Chủ Thần dùng những vị diện này để trở nên lớn mạnh và nuôi dưỡng ra càng nhiều nhân tài để sử dụng.

Nhóm Vị diện Xâm lược giả này đã cướp đoạt qua năm vị diện và đều thành công, tuy nhiên, nhóm này chỉ được xếp hạng là nhóm cấp thấp, còn có những nhóm Vị diện Xâm lược giả rất mạnh mà thành viên có cả cường giả cấp Vũ Trụ.

Nếu một nhóm Vị diện Xâm lược giả thất bại, những nhóm mạnh hơn sẽ được triệu hồi đến, cho đến khi nào vị diện bị cướp sạch hết bản nguyên mới thôi. Đây cũng là vấn đề mà Lâm Phong cảm thấy rắc rối nhất. Vốn dĩ hắn định giải quyết nhanh gọn nhóm cướp cạn này nhưng làm như thế chỉ mang đến những kẻ mạnh hơn mà thôi, vì vậy hắn quyết định không đụng đến “ổ kiến lửa” này nếu không phải cần thiết.

Thị trấn Forks, nhà bác sĩ Carlisle Cullen.

“Ah, đừng mà, anh Edward” Alice hét lớn lên rồi té xuống sàn nhà, gương mặt cô nàng co rúm lại vì sợ hãi.

“Alice, em làm sao vậy? Em thấy gì đáng sợ à?” Jasper lo lắng đỡ Alice dậy, anh chàng biết chắc rằng Alice đã tiên tri điều gì đó rất ghê gớm.

“Không, không, anh Edward, không” Alice lúc này vẫn chưa chấm dứt những hình ảnh tiên tri, nàng hét lên đau đớn, hai tay liên tục ôm đầu.

Carlisle, Esme, Rosalie, Emmett đang ở gần đó, tất cả vội vã chạy nhanh ra như một tia chớp.

“Có chuyện gì vậy, Alice?” bác sĩ Carlisle linh tính có chuyện gì đó nên vội hỏi.

“Alice, con không sao chứ, con đã thấy gì?” Esme ôm lấy Alice và vỗ về.

Gương mặt Alice vẫn chưa hết co rúm, đôi mắt nàng nhìn về phía xa xăm. Sau khi ổn định nhịp thở nàng hét lên.

“Anh Edward... anh Edward sắp xảy ra chuyện... con thấy anh Edward bị một người phụ nữ mặc đồ da màu đen giết chết, nơi đó là... nơi đó là, đúng rồi đó là Port Angeles”

“Chúng ta phải đi đến đó ngay” Carlisle trầm tĩnh nói nhưng ánh mắt đã đầy nét lo âu, ông biết những ảo ảnh mà Alice thấy được thường có độ chính xác rất cao.

Mọi người lập tức lên xe, chạy nhanh nhất có thể hướng đến Port Angeles.

Ba người bạn Lisa đang theo hướng đông nam chạy như bay đến. Bỗng nhiên một chiếc Volvo màu bạc từ trong một con hẻm lao ra với một tốc độ khủng khiếp, nó đâm xam vào nhóm ba người bạn Lisa.

“Rầm... rầm”

Chiếc Volvo tông mạnh vào Harita đang chạy dẫn đầu, lực va chạm mạnh đến nỗi Harita bị văng xa đến hàng chục mét, đập mạnh vào bức tường bê tông làm nó nứt toác ra.

Lisa và Robert định thần nhìn lại thì thấy từ trong xe nhảy ra một người thanh niên khá đẹp trai, mái tóc màu đồng rối bù.

“Người là Edward” Lisa rít lên, đôi tròng mắt đỏ ngầu trông rất hoang dại.

Edward không trả lời mà nhảy bổ vào Lisa với một tốc độ rất nhanh, tuy nhiên Edward đã bị Robert chặn lại và nắm lấy cổ. Bằng vào một tay, Robert đập mạnh Edward xuống đất, cú đánh mạnh đến nỗi làm cho mặt đường bị lún xuống theo.

Edward cố gắng vùng vẫy nhưng vẫn không thoát khỏi bàn tay như cái kẹp thép siết chặt trên cổ. Robert thấy vậy thì cười mỉm, hắn ta liên tục nhắc Edward lên rồi nện xuống đất những cú như trời giáng, mặt đường bên dưới Edward lúc này đã lún sâu vào hàng mét.

Edward nằm trên đồng đất đá lẫn lộn, quần áo rách nát, làn da trắng như cẩm thạch đã nứt toác ra trông rất khủng khiếp.

“Bella... Bella” Edward thì thào từng tiếng, ánh mắt anh nhìn về nơi xa xăm.

“Trông người thật thảm hại, để ta giải thoát cho người” Lisa cười hoang dại, rút từ bên hông ra một con dao găm có hoa văn rất kỳ lạ. Cô nàng ấn lưỡi dao lên ngực trái của Edward rồi bắt đầu nhấn xuống. Toàn thân Edward rung mạnh rồi lấy một tốc độ mắt thường có thể thấy, từ từ tan rã.

“Bella, em là giấc mơ đẹp nhất trong cuộc đời anh, anh yêu em” Edward thì thầm lời cuối cùng rồi tan biến thành từng mảnh nhỏ vào trong không khí.

Lâm Phong quan sát toàn bộ cảnh tượng trên nhưng hấn không ra tay, hấn tôn trọng hành động của Edward.

“Edward, anh không cần sợ hãi nữa, từ nay anh có thể sống một cách yên bình ở Thần quốc của ta” Lâm Phong vẫy tay một cái, linh hồn của Edward đã ổn định lại.

“Ngài là Thần linh sao?” Edward vẫn mê man hỏi.

Lâm Phong thấy vậy thì cười nói: “Cứ cho là vậy đi”

“Thưa ngài, ngài có thể giúp Bella được không? Nàng sắp bị bọn xâm lược giả này giết chết, xin ngài hãy cứu giúp?” Edward hốt hoảng la lên.

“Linh hồn anh mới ổn định lại, đừng kích động. Chuyện của Bella ta sẽ giúp anh giải quyết, anh yên tâm đi nhé” Lâm Phong cười nói.

“Vậy là tốt rồi, xin ngài hãy chăm sóc cho Bella”

“Ta hứa với anh”

“Cám ơn ngài” Edward cười tươi rồi bay thẳng vào Thần quốc của Lâm Phong.

Giết thành công một thành viên nhà Cullen, thu được 589 điểm bản nguyên#

Bọn ba người Lisa và nhóm Jason nghe được thông báo từ Chủ Thần.

“Chỉ một tên nhà Cullen mà thu được nhiều điểm bản nguyên như vậy rồi, giết chết Isabella Swan còn thu được tới bao nhiêu nữa chứ” Lisa vui vẻ cất tiếng lủi lo như hát.

“Harita, tên khốn nhà người nhanh lên một chút coi, mau chỉ địa điểm của Isabella để hoàn tất nhiệm vụ chính tuyến” Robert cười khà khà nói.

“Người thừa để cho bị xe tông xem” Harita uể oải đi đến.

“Wow, chuyện gì thế?”

Không gian trước mặt nhóm người Lisa bỗng nhiên xoay chuyển, khi bọn chúng nhìn lại một lần nữa thì đã không phải là khung cảnh thành phố Port Angeles.

“Chúng ta đang ở đâu đây?” Lisa hét lên lạnh lạnh.

“Chờ một chút” Harita để tay lên thái dương, hấn đang dùng tinh thần lực để khảo sát mùi dấm xung quanh.

“Đội trưởng cũng ở đây à?” Robert ngạc nhiên khi thấy nhóm người Jason từ xa đi tới.

“Chúng ta đang ở thành phố Milan, nước Ý” Harita quay sang nhìn Lisa và Jason báo cáo tình hình.

“Xem ra có người giờ trò” Jason cười mỉm, gương mặt của hấn tràn đầy ma mị.

Cùng lúc đó nhóm người Jason đều nhận được thông báo từ Chủ thần.

#Cảnh báo: xuất hiện năng lượng không gian cường đại của cường giả cấp Vũ Trụ, yêu cầu hỗ trợ được chấp thuận. Vị diện Xâm Lược giả cấp Vũ Trụ sẽ đến trong vòng 70 triệu giây#

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Khổng Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29-4: Ngoại truyện: Hunter Tập Sự

Đêm qua là lần đầu tiên tôi mơ về Lâm Phong, tôi cảm thấy khá bối rối về điều đó. Tôi thật không thể hiểu nổi cảm xúc của mình bây giờ. Hết mơ về Edward Cullen rồi đến Lâm Phong, bản thân tôi đang muốn điều gì đây, cần một bờ vai để dựa dẫm? Cuộc sống của tôi bế tắc đến như vậy hay sao?

Suốt cả buổi sáng, tôi cứ suy tư mãi về điều đó, cho đến cuối cùng khi đã quá mệt mỏi, tôi đành tự nhủ với lòng là tôi chỉ hơi tò mò về thế giới bí ẩn của hai người họ mà thôi, mặc dù biết rằng sự tò mò đôi lúc sẽ hại chết con mèo.

Đến bữa trưa, tôi cùng Jess và Angela đi đến quán ăn tự phục vụ. Mike và Eric chặn chúng tôi lại và kéo về bàn của hai anh chàng. Cả bọn vui vẻ trò chuyện. Tôi nhìn sang bàn của gia đình Cullen thì không thấy họ như mọi khi.

“Các bạn biết tin gì chưa, gia đình bác sĩ Carlisle đã rời khỏi thị trấn Forks ngay trong đêm” Eric thông báo tin mới với vẻ phấn khích, ánh mắt còn liếc sang nhìn tôi.

“Sao họ lại chuyển đi, có chuyện gì xảy ra à?” Jessica ngạc nhiên hỏi.

“Làm sao biết được, chắc họ có chuyện quan trọng” Eric nhún vai nói.

“Bella, bỏ thân với Edward, có biết vì sao họ chuyển đi không?” Angela nhìn tôi có vẻ như thông cảm.

“Không, mình cũng mới biết” tôi gượng cười nói.

“Vây cũng lạ thật”

“Có gì lạ đâu, bọn họ luôn hành xử khác người mà, chắc bây giờ họ đang ở Alaska cũng không biết chừng” Mike cười nói.

Tôi vẫn chưa tiêu hóa hết tin tức này, họ đã chuyển đi, Edward đã chuyển đi, không một lời từ biệt sao? Anh ta xem tôi là gì? Trong lòng tôi bỗng cảm thấy thật chua chát.

Đúng rồi, tôi là gì đối với anh ta chứ, anh ta không phải đã bảo tôi tránh xa anh ta ra mà, chỉ là tôi tự huỷ hoại bản thân mà thôi. Đôi mắt tôi trở nên cay xè, những giọt nước mắt chỉ trực tuôn rơi.

“Xin lỗi, mình phải đi nhà vệ sinh” tôi nhanh chóng đứng lên và rời khỏi bàn, ánh mắt của Jess và Angela nhìn tôi như biểu lộ thông cảm.

Buổi trưa hôm ấy, tôi đã khóc thật, tôi đã khóc như một đứa con nít trong nhà vệ sinh.

Tôi cảm thấy mình như một con bé ngu ngốc và yếu đuối, tôi nghĩ mình phải trưởng thành hơn nữa, không thể mãi như thế này. Mọi chuyện liên quan đến gia đình Cullen, đến Edward tôi sẽ không quan tâm nữa.

Ngày hôm sau, tôi tranh thủ đến trường thật sớm, tôi muốn khởi động lại sự hứng khởi trong cuộc sống của mình. Ngồi xuống một cái bàn trống, tôi lấy ra quyển sách Kiều Hành và Định Kiến trong ba lô và bắt đầu đọc, đọc quyển sách này thường làm cho tôi cảm thấy tự tin hơn.

Jess và Angela khi thấy tôi ngồi đọc sách một mình thì tiến đến bắt chuyện.

“Bella, bỏ đã ổn rồi chứ?” Jess vỗ nhẹ lên lưng tôi nói.

“Ừm, mình không sao, cảm ơn bỏ” tôi bỏ sách xuống nhìn Jess cười nói.

“Ngày hai bỏ biết gì chưa, nghe nói hôm nay trường mình có học sinh mới chuyển đến” Angela nhanh nhẩu nói.

“Vây hả, không biết là nam hay nữ nhỉ?” Jess cười nói.

Tôi cũng không quan tâm đến chuyện học sinh mới đến lắm vì vậy tôi lại cầm quyển sách lên và tiếp tục đọc.

Thầy Mason rót cục cũng vào lớp, đi sau ông ta là một thanh niên châu Á, tóc đen, gương mặt tuấn tú mà tôi đã gặp hôm trước, đó là anh Lâm Phong. Cả Jess và Angela cũng há hốc mồm vì ngạc nhiên như tôi.

“Giới thiệu với các trò, đây là Lâm Phong, đến từ Los Angeles” thầy Mason cất giọng ồ ồ nói.

Tôi không hiểu sau hôm nay thầy Mason lại nói nhiều như thế, lúc tôi mới vào thầy cũng đâu có giới thiệu gì tôi với cả lớp đâu, thật là trọng nam khinh nữ mà.

“Xin chào các bạn, mình tên là Lâm Phong, rất mong được chỉ giáo” Lâm Phong nhìn tôi cười tươi.

“Lâm Phong, tạm thời em ngồi cùng bàn với cô Swan nhé, hãy hỗ trợ lẫn nhau, cả hai đều là học sinh mới chuyển trường” thầy Mason nói tiếp.

Cả lớp ồ lên khi nghe thầy Mason nói vậy, hôm nay thái độ của thầy ấy thật lạ.

Tôi còn chưa phản ứng kịp với lời nói của thầy Mason thì anh Lâm Phong đã đến bàn tôi ngồi. Mike và Eric bĩu môi, thái độ ra vẻ không vừa lòng.

“Chào Bella, Jess, Angela, lâu quá không gặp” anh Lâm Phong nhìn chúng tôi cười nói.

“Chào anh Lâm Phong” Angela lí nhí trong họng.

“Anh Lâm Phong, gặp lại anh em rất vui, chào mừng anh đến Forks” Jess đưa tay ra bắt tay với Lâm Phong, không một chút ngại ngùng nào.

“Sao anh lại đến Forks vậy?” tôi hiện cũng không biết phải nói gì nên chỉ đành hỏi vậy. Tôi nhận ra anh Lâm Phong đang mặc một áo sơ mi dài tay, tay áo xắn lên đến tận khuỷu, để lộ cánh tay rắn chắc, khá vạm vỡ, gương mặt anh vẫn tuấn tú như vậy, tựa như các nam diễn viên Hàn Quốc.

“Nếu anh nói, anh đến đây vì em, em có tin không?” anh Lâm Phong cười tươi nhìn tôi.

“Sao lại thế được” tôi vẫn không tin anh nói nhưng những lời nói này làm tôi cảm thấy rất vui. Jess và Angela thấy vậy thì nhìn nhau cười rồi cả hai đi qua ngồi ở cái bàn bên cạnh.

“Anh nói nghiêm túc đấy, nhưng anh sẽ giải thích cho em sau” anh Lâm Phong cười tươi, gật đầu với hai cô nàng rồi ngồi xuống bên cạnh tôi.

“Anh đã làm gì với thầy Mason vậy, thầy ấy là lạ” tôi cười với anh.

“Anh mới làm quen với thầy ấy mấy phút trước, thầy Mason là một người tốt” anh Lâm Phong nửa thật nửa giả nói.

Không hiểu sao tôi cảm thấy vui khi nghe anh nói như vậy, tôi cảm thấy tâm trạng của mình thoải mái hơn hẳn ban nãy.

“Em thích đọc sách thể loại này à?” anh Lâm Phong chỉ vào quyển sách tôi cầm trên tay.

“À không, hầu hết các tác giả kinh điển em đều thích” tôi thật thà trả lời.

“Anh thấy ánh mắt em có vẻ buồn bã, em có thể chia sẻ cho anh biết được không?” anh Lâm Phong chăm chú nhìn tôi rồi nhẹ nhàng nói.

Tôi ngước mặt lên và bắt gặp cặp mắt của anh, đôi mắt màu nâu thẫm ấy như nhìn thấu hết những suy nghĩ trong lòng tôi, làm cho tôi rất bối rối.

“Em đâu có, chắc anh đã lầm rồi” tôi lảng tránh cặp mắt đó và lí nhí nói.

“Em buồn chuyện gia đình phải không?” giọng nói của anh mới nhẹ nhàng và du dương làm sao.

“Anh muốn biết để làm gì chứ, đâu có liên quan gì đến anh” tôi nhìn thẳng vào anh, không lảng tránh nữa.

“Anh làm em phiền à?”

“Không phải thế, chỉ là... chỉ là, vì sao anh lại quan tâm đến em như vậy?” tôi ngập ngừng nói, tim tôi có vẻ đập nhanh một chút thì phải.

“Vì sao à, em sẽ sớm biết thôi” anh nở một nụ cười bí ẩn.

“Mẹ của em tái hôn”

Thế là tôi đã kể đời tư của mình cho anh nghe, tôi không hiểu vì sao tôi lại như vậy, trước đây là Edward, bây giờ là anh Lâm Phong. Tôi không biết có phải tôi đã bị vẻ điển trai và bí ẩn của anh cuốn hút hay không, tôi trở nên quá tin người như vậy từ khi nào? tuy nhiên tôi thấy anh ngồi nghe tôi tâm sự có vẻ thật sự nhập tâm vào đó.

“Em đã kể cho anh về em, nhưng em lại chưa biết nhiều về anh” tôi nhìn thẳng vào mắt anh rồi nói, không hiểu sau tôi không thể ngăn mình nhìn vào đôi mắt màu nâu thẫm ấy, nhìn vào đó tôi như nhìn thấy một vũ trụ bao la khác.

“Em cứ đặt câu hỏi đi, anh sẽ trả lời” anh nhướn miệng cười nhìn tôi.

“Buổi tối hôm đó ấy, anh làm sao tìm ra em được, em nhớ chỗ đó không có người lui tới” tôi đan hai bàn tay vào nhau, ngập ngừng nói.

“Anh có thể đọc suy nghĩ của người khác khi nhìn vào họ, anh đã theo dấu một tên đuổi theo em” anh Lâm Phong nhẹ nhàng nói.

“Đọc suy nghĩ của người khác? Làm sao anh làm được như vậy?” tôi cảm thấy mình hơi ngớ ngẩn, tự nhiên lại bảo người ta giải thích cặn kẽ về những điều đó.

“Đó là một trong những khả năng đặc biệt của anh, sau này em cũng sẽ có” anh ôn tồn nói.

“Em cũng có à? Không thể nào đâu” tôi tự biết khả năng của mình, tôi nghĩ anh chỉ nói chọc ghẹo tôi mà thôi. “Thế anh cũng đọc được em nghĩ gì?” tôi hiểu kỳ hỏi.

“Cũng được thôi nhưng sẽ mất công hơn do em có khả năng tạo ra màng chắn tinh thần, ngăn cản người khác đọc suy nghĩ, thiên phú đó rất tuyệt đấy, Bella” giải thích xong, anh nhìn tôi mỉm cười.

Nghe những lời anh nói làm cho tôi cũng bán tín bán nghi, tôi thật sự cảm thấy phấn khích khi nghĩ mình cũng có một siêu năng lực.

“Reng... reng” tiếng chuông tan học bất ngờ vang lên đánh tan mọi suy nghĩ của tôi.

“Em đi ăn trưa cùng anh nhé” anh bỗng áp sát tôi và thì thầm. gương mặt sáng ngời của anh chỉ cách mặt tôi có vài centimet, tim tôi đập liên hồi. Tôi có thể cảm nhận được hơi thở của anh phả nhẹ vào mặt, mùi hương tươi mát của núi rừng ban sớm, đúng là mùi hương trên áo khoác của anh không sai được.

Tôi như bị đờ tại chỗ nhưng thấy không thể cứ mãi như vậy nên tôi gật đầu, miệng lí nhí: “vâng”

Anh đưa tay nắm lấy tay tôi, tôi có thể cảm nhận được hơi ấm phát ra từ bàn tay cứng cáp của anh. Hai chúng tôi bước chân ra khỏi lớp và hướng đến quán ăn tự phục vụ.

Trên đường đi tôi và anh chẳng nói năng gì, anh thỉnh thoảng quay sang nhìn tôi cười. Tôi thấy mọi người nhìn chằm chằm vào chúng tôi, có thể họ bị thu hút bởi vẻ ngoài quá sáng chói của anh chăng, cảnh tượng này rất giống với ngày đầu tiên tôi đến đây.

Anh Lâm Phong xếp hàng rồi bước đến quầy thực phẩm, anh quay sang hỏi tôi ăn món gì và lấy luôn phần cho tôi, tôi để ý thấy anh luôn lấy nhiều hơn số lượng tôi yêu cầu. Tôi phân nản thì anh cười rồi bước đến quầy tính tiền.

Anh dẫn tôi đến một cái bàn ở cuối quán. Mặc cho mọi người chăm chú nhìn, anh vẫn làm như không có gì rồi ngồi xuống, tôi cũng ngồi theo, phía đối diện với anh.

“Em nên ăn nhiều vào mới có sức khỏe tốt được” anh vừa nói vừa nhai miếng Sandwich bò băm

“Anh tính kêu em ăn hết chỗ này á” tôi phát sủa khi nhìn phần ăn nhiều gấp ba lần khẩu phần hằng ngày của mình.

“Em phải ăn nhiều thì mới trở thành một Hunter được” anh cười bí ẩn nhìn tôi.

“Ai nói em muốn làm Hunter gì đó chứ” tuy nói vậy nhưng một phần trong tôi lại muốn biết cảm giác thành Hunter là như thế nào.

“Vậy ra em không muốn trở thành một Hunter à, thì thôi vậy” anh giả bộ thất vọng làm cho tôi muốn đánh anh một cái hết sức.

“Em có thể thành Hunter sao?” tôi không nén nổi hiếu kỳ hỏi.

“Muốn trở thành một Hunter thật sự không dễ, nhưng với sự hướng dẫn của anh, em sẽ làm được” anh vỗ vỗ ngực đảm bảo làm cho tôi phì cười.

“Nhưng em có thật sự muốn trở thành một Hunter không? Luôn phải chiến đấu với quái vật kinh khủng” anh nhìn tôi nghiêm túc nói.

“Không hiểu sao khi ở bên cạnh anh em thấy rất an toàn, nếu ở bên anh để chiến đấu thì em nghĩ em sẽ không sợ hãi điều gì cả” mặt tôi ửng đỏ, tôi không nghĩ mình lại dám nói ra những lời này.

“Vậy Bella, em có đồng ý trở thành một Hunter, cùng sát cánh bên anh không?”

“Vâng, em đồng ý” tôi nghiêm túc nói.

“Bella, kể từ hôm nay, em sẽ là một Hunter tập sự”

Khi nghe anh Lâm Phong nói những lời đó, tôi biết cuộc sống của tôi từ đây về sau sẽ không theo một hướng bình thường được nữa, nhưng mà ra sao tôi cũng không cần biết bởi vì có anh ở bên là đủ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29-5: Ngoại truyện: Món quà

Anh Lâm Phong nói sẽ đón tôi vào sáng mai. Tôi thấy vui vì ngày mai sẽ lại gặp anh, được cùng anh nói chuyện, phiêu lưu vào thế giới của anh. Chắc cũng tại vì quá háo hức, đêm đó, anh lại bước vào giấc mơ của tôi một lần nữa.

Trong mơ, tôi thấy mình mặc bộ đồ da màu đen, tay cầm cung tên, chiến đấu với lũ quái vật cùng với anh. Anh vì bảo vệ tôi nên đã bị thương, tôi cảm

thấy đau đớn và giật mình tỉnh giấc. Tôi không hiểu sao mình lại mơ thấy như vậy, có thể do tôi đã nghiên cứu quá nhiều thông tin về Hunter trên Google cũng không biết chừng.

Lật đặt thức dậy, tôi cảm thấy khá uể oải nhưng tinh thần thì rất tốt. Tôi trông lẹ chiếc áo cổ lọ và mặc quần jean vào. Hôm nay bố tôi có buổi đi câu cá sớm nên tôi chỉ ăn sáng một mình, tôi ăn nhanh một tô ngũ cốc rồi lên lầu đánh răng. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy một chiếc Ford Explorer màu đen bóng đang đậu tại vị trí mà bố tôi hay đậu xe. Anh Lâm Phong từ xe bước ra và vẫy tay cười với tôi. Tôi vội sách ba lô lên và chạy nhanh xuống lầu, lao ra ngoài cửa chính.

“Chào em, em khỏe không?” anh mỉm cười khi thấy tôi đi đến, vẫn nụ cười thần thánh đó, khiến cho tôi không thể nào bình tĩnh được.

“Chào anh, em khỏe, cảm ơn anh” tôi bẽn lèn nói.

“Em trông có vẻ mệt mỏi?” anh nhìn tôi chăm chú rồi nói.

“Không sao đâu anh, em chỉ mất ngủ chút thôi” tôi thành thật nói nhưng không biết anh có biết tôi mất ngủ là vì anh không nữa.

Anh Lâm Phong mở cửa xe cho tôi bước vào rồi về chỗ ngồi, tôi còn tưởng anh sẽ khởi động máy để đi thì anh lấy từ trong túi áo ra một chiếc vòng tay màu tím rất đẹp rồi đưa cho tôi.

“Đây là quà anh tặng cho em khi em trở thành Hunter Tập sự” anh Lâm Phong vẫn cái giọng nhẹ nhàng du dương đó.

“Wow, chiếc vòng đẹp quá, cảm ơn anh” tôi cầm chiếc vòng màu tím trên tay mân mê.

“Để anh đeo cho em” anh Lâm Phong vừa nói vừa xoay người qua đeo chiếc vòng vào bàn tay trái của tôi.

“Cảm ơn anh” tôi rất cảm động về sự lịch thiệp và chu đáo của anh giành cho mình.

“Chiếc vòng này không tầm thường đâu Bella, nó còn gọi là vòng không gian, chuyên dùng để chứa vật phẩm, đồ dùng cá nhân” anh nhìn tôi cười bí hiểm.

Tôi biết mọi chuyện liên quan đến anh sẽ không theo lẽ thường nữa, nhưng nói rằng chiếc vòng này dùng để đựng đồ thì tôi quả thật không thể tưởng tượng nổi rồi.

“Sao có thể chứ?” tôi vẫn còn bán tín bán nghi.

“Để anh chỉ em cách sử dụng nó” anh vừa nói vừa đưa hai ngón tay để lên trán của tôi như động tác ban phước mà mấy cha sư hay làm, ban đầu tôi có ý né tránh nhưng thấy anh Lâm Phong vẫn giữ tư thế đó và nhoen miệng cười thì tôi không tránh nữa.

“Ah”

Giống như có một luồng điện chạy vào đại não của tôi, từng luồng thông tin như đang khắc vào bộ nhớ của tôi vậy. Trong phút chốc, tôi đã biết chiếc vòng này là gì, sử dụng như thế nào, sửa chữa ra làm sao. Nói tóm lại, tôi đã thành một chuyên gia về chiếc vòng không gian, thật khủng khiếp.

Tôi thất thần nhìn anh, không thể tin vào những gì anh vừa làm. Anh mỉm cười nhìn tôi rồi nhẹ nhàng nói: “em biết cách sử dụng nó rồi chứ?”

Tôi mở túi, lấy ra dao rọc giấy và chích nhẹ lên đầu ngón tay, một giọt máu chảy ra. Tôi nhanh chóng nhỏ giọt máu lên chiếc vòng, chiếc vòng lập tức phát sáng, hiện rõ ra những hoa văn chằng chịt như bo mạch điện tử. Tôi tập trung tinh thần lực vào trong các hoa văn đó, đi theo hoa văn chỉ dẫn, cuối cùng tôi đã thấy một không gian khoảng 2 mét khối.

Tôi lấy túi đồ để vào không gian và từ không gian lấy ra túi đồ, tôi làm đi làm lại cả chục lần mà chưa biết chán. Túi đồ của tôi liên tục biến mất và xuất hiện như ảo thuật.

“Em thấy thích không?” anh Lâm Phong thấy vậy thì cười nói.

“Thật quá kỳ diệu, sao anh có được thứ này vậy?” tôi phấn khích nói.

“Đây là sản phẩm của nền văn minh cổ, anh tình cờ tìm được khi đi du lịch, em đừng nói cho ai biết nhé”

“Vâng, em biết rồi” tôi không thể tưởng tượng được nếu thế giới phát hiện ra chiếc vòng này sẽ sinh ra chuyện gì nữa.

Một cảm giác kỳ lạ đang nảy sinh trong tôi, sao anh lại tặng tôi vật quý giá như vậy, hay anh sắp rời xa tôi.

“Em không cần thứ này đâu, em chỉ cần anh luôn bên cạnh em là đủ rồi, em sợ sẽ có một ngày anh bỏ em lại và không một lời từ biệt” tôi chạm vào bàn tay ấm áp của anh.

“Cô bé ngốc này, em nhạy cảm quá rồi đó, anh sẽ không bao giờ rời xa em” anh vừa nói vừa áp sát lên gương mặt tôi, môi anh chạm nhẹ vào môi tôi. Tôi nhận ra anh đã hôn tôi rồi, tôi vòng tay ôm lấy anh và một nụ hôn mãnh liệt khác từ tôi, nụ hôn đầu tiên của tôi đã xảy ra như vậy đấy.

Chúng tôi ôm nhau như vậy khoảng một phút thì anh dừng lại, tôi cũng dừng theo anh. Anh thấy mặt tôi đỏ ửng và có vẻ thẹn thùng thì cười nói.

“Anh còn một món quà khác cho em đây” anh vừa nói vừa vói tay ra ghế sau và lấy ra cái túi đựng đàn, tôi nhận ra đây là cái túi đựng đàn mà anh đeo sau lưng khi cứu tôi khỏi nhóm lưu manh đó.

“Tặng cho em đây” anh đưa nó cho tôi.

“Cho em à, em đâu có biết chơi guitar?”

“Em mở nó ra đi”

Tôi mở cái túi ra, thì ra bên trong không phải đàn guitar như tôi tưởng tượng mà là một cây nỏ và một thanh gươm cổ, dài khoảng 6 tấc, cả hai đều có hoa văn rất kỳ lạ.

Tôi còn chưa hết ngạc nhiên thì nghe anh nói: “đây là vũ khí của một Hunter dùng để phòng thân, nếu em thấy nó cồng kềnh thì hãy bỏ vào vòng không gian”.

Tôi cầm thanh gươm lên ngắm nghía, nó khá là nặng. Thanh gươm sáng bóng tỏa ra hơi nóng hừng hực, tôi có cảm giác như có lửa đang cháy bên trong thanh gươm vậy, trên thân gươm khắc ba chữ rất lạ, không giống chữ Trung Quốc.

“Ba chữ này nghĩa gì vậy anh” tôi quay sang anh Lâm Phong hỏi.

“Nghĩa là Thái Dương kiếm, tên của thanh gươm này” anh nhẹ nhàng nói.

“Thái Dương, cái tên thật đúng với nó, ấm áp giống như mặt trời vậy” tôi bỏ thanh gươm vào túi và cầm lên cây nỏ màu xanh.

Cây nỏ này lại rất nhẹ, tôi không biết nó làm bằng vật liệu gì. Tôi sờ vào thân nỏ thì thấy rất lạnh, làm cho tôi run lên.

“Em cẩn thận, nó lạnh lắm đấy. Cây nỏ này em chỉ cần lên dây một lần sẽ bắn ra được mười mũi tên băng, có thể đóng băng đối tượng luôn đấy” anh Lâm Phong ân cần nói.

Hai vũ khí anh tặng cho tôi hoàn toàn không bình thường một chút nào, cùng với chiếc vòng không gian nữa, tôi không nghĩ mọi Hunter đều sẽ lợi hại như thế, anh Lâm Phong rõ ràng không phải một Hunter đơn giản như anh nói.

“Anh bao nhiêu tuổi rồi?” tôi bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ về điều này.

“Đã rất lâu anh không còn nhớ tuổi của mình nữa, anh đã hàng trăm tuổi rồi Bella” anh nhìn thẳng vào tôi và nghiêm túc nói.

Tôi mỉm cười với anh, tôi thấy thật vui vì anh đã thành thật với tôi. Tôi đã nghi ngờ về điều đó nên cũng không thấy sốc lắm. Nhưng một nỗi lo lắng không tên từ từ dâng lên trong lòng tôi.

“Vậy là anh cứ trẻ mãi còn em thì sẽ ngày càng già đi và sẽ đến lúc không xứng với anh nữa” tôi nói một cách vô thức.

“Anh có thể làm cho em cũng giống như anh vậy, nhưng anh muốn em tự mình chọn lựa, anh sẽ không ép buộc em làm điều gì em không muốn” Anh nắm lấy tay tôi và hôn nhẹ lên nó.

“Anh đã biết lựa chọn của em rồi, em muốn được giống như anh” tôi nói ngay không suy nghĩ.

Anh phì cười, bàn tay của anh vuốt ve khuôn mặt tôi: “em đừng vội lựa chọn, có khi em sẽ hối hận đấy”

“Em sẽ không hối hận” tay tôi chạm vào tay anh và áp tay anh vào má.

“Ok, vậy thì đi theo anh” anh khởi động máy và chiếc Ford Explorer lăn bánh rời khỏi nhà tôi. Sau khi ra khỏi địa phận thị trấn Forks, chúng tôi chạy trên đường quốc lộ 101. Anh lái xe nhanh khủng khiếp, trên đường tôi đã nhiều lần kêu anh chạy chậm lại nhưng anh cười và bảo tôi hãy tin tưởng vào anh.

“Chúng mình đi đâu vậy anh?”

“Đến “căn cứ” của anh” anh cười bí ẩn.

Tôi nhìn đám mây trắng trên bầu trời, lẳng lặng không nói gì, trong đầu mừng rỡ xem “căn cứ” mà anh nói sẽ như thế nào.

“Em sợ rồi hả?” anh nhướn miệng cười khoái chí.

“Em không sợ anh”

Cuối cùng thì anh cũng từ từ dừng xe lại và tấp vào bên lề, anh xuống xe mở cửa cho tôi.

“Chúng ta đi lối này” anh chỉ tay vào khoảng rừng rậm âm u trước mặt.

“Vào khu rừng?” tôi ngạc nhiên hỏi, trong giọng nói không dấu được vẻ khiếp sợ.

“Đúng vậy, em yên tâm, sẽ không bị lạc đâu, anh hứa” anh cười nhìn tôi.

“Căn cứ của anh ở trong khu rừng này á?” tôi nghi hoặc hỏi.

“Vâng, có vấn đề gì sao? Hay em muốn về nhà?” anh các có hỏi tôi.

“Không phải, chỉ là em đi bộ không giỏi đâu” tôi lắc lắc đầu.

“Em không cần lo, anh sẽ cõng em” tôi chưa kịp phản ứng thì đã nằm gọn trên lưng anh, trông anh không thể hiện gì là dùng sức cả, tôi không nghĩ mình nhẹ như vậy.

“Không, em tự đi được, anh không cần phải vậy” tôi vỗ lưng anh nói.

“Không sao mà, em ôm chặt đó, anh chạy nhanh lắm” anh nhẹ nhàng nói.

Tôi dùng cả chân và tay bám chặt lấy anh, anh xốc tôi lên và rồi anh chạy vào khu rừng đen trước mặt.

Anh chạy với một tốc độ nhanh khủng khiếp, tôi nghĩ có thể còn nhanh hơn cả chiếc Ford của anh ban nãy nữa. Khu rừng chẳng chịt cây cối, dây leo giăng khắp nơi nhưng không làm vướng bận bước chân của anh dù chỉ một chút. Tôi nghĩ có khi nào anh đang bay hay không, kiểu bay là sát mặt đất ấy. Cây cối xung quanh cứ vùn vụt trôi qua trước mặt tôi làm tôi kinh hãi hết sức, tôi cảm thấy chóng mặt, đầu óc quay cuồng cả lên.

“Ah... ah ” tôi la lên sợ hãi.

“Anh xin lỗi Bella. Anh quên em không thể thích ứng ngay với tốc độ cao” anh dừng lại ngay khi nghe tôi hét lên.

Thân thể tôi cứng đờ, tôi cố gắng leo xuống nhưng trong đầu cứ quay mòng mòng.

Anh lại đưa hai tay lên trán tôi như trước, lần này tôi thấy đầu mình từ từ ổn định lại và không còn chóng mặt nữa.

“Cảm ơn anh, chúng ta đi được bao xa rồi” tôi cười giọng hỏi.

“Mới khoảng 5 dặm thôi, còn 3 dặm nữa mới tới căn cứ của anh. Em thấy ổn chưa Bella?” anh nhẹ nhàng trả lời tôi.

“Anh chỉ mới chạy khoảng một phút thôi mà đã 5 dặm rồi à, thật khủng khiếp” tôi lầm bầm.

“Nếu không thì chúng ta đi bộ vậy” anh cười với tôi.

“Không, em chịu được mà, anh cõng em tiếp đi, lần này em sẽ nhắm mắt lại” tôi nói với anh.

Thế là tôi lại leo lên lưng anh và anh tiếp tục chạy, khoảng một phút sau chúng tôi đã đứng trước một căn biệt thự to lớn như một tòa lâu đài, tôi tự hỏi anh đã xây căn biệt thự này như thế nào khi xung quanh toàn cây với cây.

“Mời em vào tham quan “căn cứ” của anh” anh nắm tay tôi cười nói.

“Thật không thể tin được” tôi không giấu nổi vẻ ngạc nhiên.

Căn biệt thự có năm tầng, cửa ra vào và cửa sổ đều thiết kế bằng những tấm kính lớn làm nổi bật kiểu dáng hiện đại và trông rất sáng sủa.

Khi chúng tôi bước đến gần, cánh cửa bằng kính to lớn tự động mở ra. Tôi và anh bước vào, bên trong thiết kế rất hiện đại và thoáng đãng. Anh đưa tôi đến đây sofa và ngồi xuống.

“Trong vòng bán kính mười kilomet quanh đây chỉ có anh và em thôi, ở đây sẽ không có ai làm phiền chúng ta” anh cười bí ẩn nhìn tôi.

“Anh đừng dọa em, em không sợ đâu”

“Em dễ tin người quá mà, bây giờ thấy lo lắng rồi ha” anh cười đắc chí.

“Em tin anh, mãi mãi tin anh” tôi nắm lấy bàn tay của anh.

“Bella đáng yêu của anh, từ đây về sau, em sẽ là nữ chủ nhân của nơi này”

Tôi và anh trao cho nhau nụ hôn thứ hai trong ngày.

Sau đó, tôi đi tham quan một vòng trong “căn cứ” của anh, tôi thở phào nhẹ nhõm vì hóa ra “căn cứ” của anh cũng giống như biệt thự của các tay giàu có

mà thôi chứ không hề u ám như tôi tưởng tượng lúc đến đây.

“Căn cứ của anh làm cho em thất vọng à?” anh trêu tôi.

“Em thì cứ tưởng căn cứ của một Hunter sẽ ngầu lắm” tôi bẽn lẽn nói.

“Em muốn thử cảm giác mạnh phải không? Đi theo anh” anh ôm lấy tôi rồi phi thân ra ngoài cửa sổ tầng năm. Tôi hét lên nhưng tôi nhanh chóng nhận ra chúng tôi vẫn còn lơ lửng trên không.

“Chúng ta đang bay hả anh?” tôi thờ hồn hển khi nhìn xuống mặt đất phía dưới.

“Đúng vậy Bella, nếu em sợ cứ nhắm mắt lại” anh nhẹ nhàng nói.

Anh bay lên cao hơn nữa, cao hơn những ngọn cây cao nhất. Ban đầu tôi thấy sợ nhưng dần dần cảm thấy vô cùng tuyệt diệu. Tôi đang bay với anh, cảm giác giống như mơ vậy, nếu đây là một giấc mơ thì tôi nguyện không bao giờ tỉnh giấc.

Chúng tôi lúc này đã lên rất cao, chạm tới những tầng mây, cây cối dưới chân chỉ còn là những chấm nhỏ, tuy nhiên tôi không cảm thấy lạnh và khó thở một chút nào, có thể là do anh đã làm gì đó, tôi hạnh phúc tận hưởng cảm giác tuyệt diệu này.

“Em muốn được bên anh mãi mãi” tôi thì thầm với anh.

“Anh sẽ không bao giờ rời xa em” tôi nghe anh thì thầm lại vào tai tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29-6: Ngoại truyện: Lý trí

Khi anh Lâm Phong đưa tôi về đến nhà thì đồng hồ đã điểm 4 giờ rưỡi chiều, bầu trời cũng bắt đầu đổ những giọt mưa đầu tiên sau một ngày nắng đẹp. Nhìn những hạt mưa lất phất trên tay, tôi mới biết rằng những gì mình trải qua từ sáng đến giờ không phải là do tôi mộng mị, nó là sự thật.

Rồi tôi nhanh chóng nhận ra một chiếc xe hơi màu đen đang đậu trước lối đi nhà mình, có hai bóng người đang trú mưa dưới mái hiên nhà tôi, đó là Jacob Black và cha cậu ấy – bác Billy trên chiếc xe lăn.

“Người quen của em à? Anh cũng muốn qua chào hỏi bọn họ” anh Lâm Phong nhẹ nhàng nói với tôi.

“Như thế có ổn không anh?” tôi thì thầm với anh, tôi lo sợ bác Billy sẽ nói chuyện tôi với anh cho bố tôi biết.

“Không sao đâu mà Bella, ngày mai anh cũng sẽ đến chào bố em và nói về chuyện của hai chúng ta” anh nhìn tôi cười nói.

“Em sợ bố sẽ làm khó dễ cho anh” tôi nắm tay anh, nghiêm túc nói.

“Anh muốn mối quan hệ của hai ta được công khai, em đừng lo lắng quá” anh vuốt má tôi rồi cười nói.

Chúng tôi nhanh chóng đi xuyên qua màn mưa và đến mái hiên.

“Chào bác Billy, chào Jacob” tôi chào hỏi một cách vui vẻ.

“Chào chị Bella” Jacob cười chào tôi nhưng tôi thấy cậu bé có vẻ ngượng ngịu.

“Chào cháu, Bella, cậu trai này là?”

“Xin chào, tôi tên Lâm Phong, là bạn trai của Bella”

Tôi cảm thấy khá bối rối nhưng lại rất vui khi nghe anh công khai như vậy. Nhưng rồi cảm giác bối rối thay thế bằng sự ngạc nhiên khi tôi thấy bác Billy chăm chăm nhìn anh Lâm Phong với nét hốt hoảng trên gương mặt.

“Billy Black, tộc trưởng tộc Quileute hân hạnh được gặp... cậu” bác Billy cúi chào anh Lâm Phong. Tôi thấy ánh mắt của bác Billy nhìn anh Lâm Phong rất lạ, đó là cái nhìn sùng kính đối với một bậc cao hơn.

Jacob bức bối ra mặt khi thấy thái độ kỳ lạ của bác Billy đối với anh Lâm Phong. Tôi không hiểu tại sao bác ấy lại như vậy, hay là bác ấy đã phát hiện ra điều gì từ anh. Một cảm giác lo lắng dâng lên trong tôi.

“Bác Billy, bố cháu vẫn chưa về, cháu mong rằng bác và em không phải đợi lâu” tôi nói xen vào để phá vỡ bầu không khí kỳ cục này.

“Không lâu đâu cháu, bác đến đây là để gửi bố cháu cái này, cá bột trừ danh của nhà Harry Clearwater, bố cháu thích nhất đấy nhé” bác Billy quay sang cười với tôi và giơ ra cái gói giấy màu nâu.

“Dạ, cảm ơn bác nhiều, bác Billy” tôi cười lại với bác.

“Cháu nên để nó vào tủ lạnh, sẽ giữ nó được lâu hơn” bác Billy vừa nói vừa đưa tôi cái túi giấy.

“Dạ, cháu biết rồi. Bác với em vào nhà cho khô đã sẵn chờ bố cháu về” tôi lễ phép nói.

“Thôi khỏi cháu, bác với Jacob phải về, nhấn với bố là bác có ghé nhé” bác Billy cười nháy mắt với tôi.

“Dạ vâng” tôi đáp gọn lòn, trong khi vẫn chưa hiểu hàm ý cái nháy mắt của bác.

“Jacob, về thôi con” bác Billy gọi.

“Chúng ta phải về ngay hả bố?” Jacob ngạc nhiên hỏi.

“Uhm, chú Charlie sẽ về trễ con à”

Gương mặt Jacob ỉu xiu, đầy thất vọng nhìn tôi: “Thôi, gấp lại chị sau nhé, chị Bella”

“Chắc chắn rồi, Jacob” tôi cười đầm nhẹ lên tay em ấy một cái.

Jacob giúp bác Billy đẩy cái xe lăn ra xe, tôi với anh cũng đi theo tiễn hai người, trước khi lên xe bác Billy còn gật đầu với anh Lâm Phong, anh ấy cũng lịch sự chào lại.

Tiếng xe hơi của hai người họ từ từ xa dần rồi mất hút, chúng tôi cũng đã trở lại mái hiên nhà.

“Có chuyện gì hả anh? Em thấy bác Billy nhìn anh lạ lắm” tôi đề cập vấn đề đó với anh.

Anh nhìn tôi rồi cười, vẫn là cái nụ cười rạng ngời mà tôi yêu thích.

“Anh cũng không rõ, chắc ông ấy nhận ra anh là một Hunter cũng không biết chừng. Không có gì đâu, em đừng lo quá”

“Bây giờ anh về hả?” tôi miễn cưỡng nói, tôi thật không muốn anh về chút nào.

“Anh sẽ sớm quay lại thôi” anh nhẹ nhàng nói và trao cho tôi một nụ hôn nhẹ lên môi.

Chúng tôi ôm nhau tầm một phút thì anh lên xe ra về, tôi cũng đóng cửa lại và lên lầu thay quần áo.

Sau khi làm xong một vài việc vặt thì đồng hồ đã điểm gần bảy giờ, tôi vội đi xuống bếp chuẩn bị bữa tối cho tôi và bố.

“Bella hả?” tôi nghe tiếng bố tôi gọi vào từ cổng.

“Con ở đây” tôi lên tiếng đáp lại.

Bố đi vào và ngồi thừ lên cái ghế bành, bên cạnh bố là cái giỏ đầy ắp cá.

“Con làm cho bố một phần luôn nhé, bố mệt quá”

“Cá được nhiều cá lắm hả bố” tôi vừa nói vừa đặt phần của bố lên bàn.

“Cảm ơn con, nhiều cá cần câu lắm con à, mà con hôm nay có đi đâu không?” bố quan tâm hỏi tôi.

“Con có đi lòng vòng với bạn, hôm nay đẹp trời mà” tôi ậm ừ nói.

“Uhm, hôm nay đẹp trời thật” bố gật gù đầu trong khi nhai miếng sandwich.

“Bác Billy với Jacob hỏi chiều có ghé qua nhà mình, bác ấy gửi bố gói cá bột, con đã để vào tủ lạnh rồi”

“Thế à? tuyệt!” đôi mắt bố sáng rỡ.

“Bố này, ngày mai con muốn đi chơi với anh Lâm Phong” tôi đặt vấn đề.

Bố nghe tôi nói thì dừng hẳn việc ăn lại: “Lâm Phong là chàng trai gốc châu Á, mới chuyển tới trường con ngày hôm qua phải không?”

“Dạ đúng rồi đó bố” tôi tự hỏi sao cái gì liên quan đến trường tôi bố cũng biết thế nhỉ.

Bố tôi cầm cốc sữa lên uống một ngụm hết sạch.

“Bella, con biết đấy, bố chưa biết nhiều về chàng thanh niên Lâm Phong này, bố phải nói chuyện trực tiếp với cậu ta trước khi quyết định có cho cậu ấy đi chơi với con hay không” bố nhìn tôi nói với vẻ nghiêm túc.

“Dạ con biết rồi, anh ấy nói sáng mai sẽ đến gặp bố, một cách chính thức” tôi nói trong khi hai bàn tay đan lại với nhau.

“Uhm, vậy à, tốt thôi” bố tôi lại tiếp tục bữa ăn tối.

“Con ăn xong rồi, con lên lầu đây”

“Ngủ ngon nhé, con yêu” bố nói với theo khi thấy tôi quay người đi lên lầu.

“Bố ngủ ngon”

Sau khi lên lầu, tôi quyết định tắm một cái và mặc vào bộ quần áo ngủ quen thuộc. Tôi nghĩ giờ này ở trường đang diễn ra buổi vũ hội, Jess và Angela chắc là đang rất vui, nhưng rồi tôi nhanh chóng cho nó ra khỏi đầu mình, bởi tôi đã có nhiều thứ quan trọng hơn nhiều. Mân mê chiếc vòng màu tím ở trên tay trái, tôi tập trung tinh thần lực vào chiếc vòng và thấy cái túi đàn chứa ai món vũ khí vẫn nằm yên trong không gian 2 mét khối.

Tiếng điện thoại của tôi reo lên, tôi cầm lên thì nhận ra là mẹ tôi gọi, đúng rồi, cũng cả tuần nay mẹ tôi hiếm khi gọi cho tôi.

“Mẹ à, con nghe đây” tôi bắt máy.

“Con yêu, mẹ xin lỗi, cả tuần nay mẹ với Phil cứ loay hoay đủ chuyện, nên không gọi cho con. Con ổn cả chứ, con yêu” mẹ tôi vẫn cái giọng ngọt ngào như cũ.

“Con vẫn ổn mẹ à, chuyện bóng chày của dượng Phil sao rồi mẹ?”

“Ồ, Phil đang luyện tập rất chăm chỉ, con biết mà, sắp đến giải đấu mùa xuân rồi. Mẹ đang kiếm thuê một căn hộ để ở lâu dài”

“Mẹ à, con nghĩ con thích Forks rồi” tôi thì thầm với mẹ.

“Con nói sao?”

“Forks đang cuốn hút con” tôi thành thật với mẹ.

“Ồ, con yêu, chắc là chàng trai nào đó phải không?” mẹ tôi vui mừng nói.

“Dạ vâng” tôi cười ngượng ngừng nói.

“Mẹ biết mà, nói mẹ nghe đi, mẹ cá là cậu ta đẹp trai và thông minh, phải không?”

“Dạ, đại khái vậy”

“Cậu ta có đối tốt với con không, ý mẹ là có quan tâm đến cảm xúc của con không?”

“Dạ, anh ấy đối xử với con rất tốt, anh ấy cũng luôn che chở cho con”

“Tuyệt thật, mẹ nghĩ con tìm thấy đúng đối tượng rồi đó Bella” tôi nhận ra giọng điệu vui mừng của mẹ.

“Con cảm ơn mẹ”

“Ồi con yêu của mẹ đã lớn rồi”

Có một bóng người xuất hiện ngay cửa sổ, tôi giật mình quay sang thì nhận ra đó là anh Lâm Phong. Anh đứng đó và mỉm cười nhìn tôi.

“Con yêu mẹ, con sẽ gọi cho mẹ sau nhé”

“Mẹ cũng yêu con, bye con”

Tôi tắt máy và tiến đến bên anh.

“Sao anh vào đây được?” tôi ngạc nhiên hỏi nhưng trong lòng vui mừng tột độ.

“Anh vào đường cửa sổ” anh ngoắc đầu về hướng cửa sổ nhà tôi.

Tôi chợt nhớ ra là anh không gì là không làm được cả.

“Anh hay đột nhập phòng con gái như vậy à?” tôi cười trêu anh.

“Anh thích nhìn thấy em ngủ” anh tiến sát lại, mặt tôi và anh chỉ còn cách nhau có vài centimet.

Tôi không tránh né mà càng tiến gần hơn, cho đến khi môi tôi chạm vào môi anh. Anh hôn nhẹ lên môi tôi, tôi cũng hôn nhẹ lên đôi môi ngọt ngào của anh. Tôi ngày càng bạo dạn hơn, hai tay tôi ôm ghì lấy cổ anh, trao cho anh những nụ hôn thật mãnh liệt.

Anh đưa tay ra nhẹ nhàng bế tôi lên và đặt tôi ngồi trên giường, chúng tôi lại lao vào quần quít lấy nhau. Tôi nhanh chóng cởi ra cái áo sơ mi anh đang mặc trên người, thân thể anh rắn chắc và đầy cơ bắp, đẹp như bức tượng điêu khắc của chàng David.

Tôi hôn lên vòng ngực vạm vỡ của anh, anh cũng mon trớn cơ thể tôi nhưng không tiến thêm bước nữa.

“Em không đủ hấp dẫn với anh sao?” tôi ngược lên nhìn anh, ánh mắt trách cứ.

Anh vuốt ve mặt tôi cười nói: “Bella yêu quý của anh, em nhạy cảm quá. Anh chỉ muốn để phần quan trọng nhất vào tuần trăng mật của chúng ta mà thôi, với lại anh cũng chưa chào qua bố em lấy một lần”

“Anh sợ bố em trách tội dụ dỗ con gái nhà lành à?” tôi cười trêu anh.

“Em hỏi rất hay, nếu đặt trường hợp anh là bố em thì anh cũng không thích một gã con trai khác dụ dỗ con gái của mình” anh ôm tôi vào lòng.

“Anh lý trí giống như một ông cụ non vậy” nói ra lời ấy, tôi lại nhớ ra là anh đã hàng trăm tuổi rồi, anh có cuộc sống bất tử còn tôi chỉ là một người bình thường, sẽ già đi và không còn xứng với anh.

“Em quên là anh đã bao nhiêu tuổi rồi sao, cô bé Bella?” anh vuốt ve mái tóc khô cứng của tôi.

Tôi rúc đầu vào khuôn ngực vạm vỡ và ấm áp của anh.

“Em mệt mỏi thì cứ ngủ đi, anh sẽ ở đây với em” anh bắt đầu ngân nga một giai điệu rất êm tai để ru tôi ngủ, lời ca của anh từ từ vọng vào hồn tôi. Tôi chìm vào giấc ngủ trong vòng tay của anh từ lúc nào không biết.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29-7: Ngoại truyện: Mở cơ nhân tử

Tiếng chuông điện thoại báo thức đã làm cho tôi bừng tỉnh. Lúc này, tôi vẫn còn ngỡ ngàng là có chuyện gì đó làm cho tôi hạnh phúc lắm nhưng không nhớ ra được. Tôi lăn lộn trên giường để cố trở lại giấc ngủ, bất chợt, toàn bộ ký ức của ngày hôm qua bỗng đồng loạt ùa về trong tôi.

“Anh Lâm Phong” tôi hét lên rồi bật ngồi dậy, mắt đảo nhanh quanh căn phòng để kiểm tra anh.

“Chào buổi sáng Bella, em lăn qua lộn lại giống hệt con mèo lười vậy đó” anh vẫn đứng ở vị trí anh xuất hiện hôm qua và cười tươi nhìn tôi.

Tôi vui mừng tột độ, vội vã nhảy xuống giường và ôm chầm lấy anh. Sau đó tôi lại thấy hối hận vì hành động bất ngờ của mình, tôi ngược lên nhìn anh, anh mỉm cười và một cách âu yếm, anh vuốt lên mái tóc của tôi.

“Anh ở bên em cả đêm qua sao?” tôi thì thầm

“Em quên rồi sao, anh rất thích nhìn em ngủ mà” anh vuốt ve gương mặt của tôi cười nói.

“Vậy em làm cho anh không ngủ được rồi, anh có mệt không?” tôi kìm nén cảm xúc muốn được hôn lên đôi môi của anh.

“Em đừng lo Bella, thức đêm với anh không là vấn đề” anh ôm lấy tôi vào lòng và nhẹ nhàng nói.

“Vậy à, ah, bố em” tôi chợt nhớ ra.

“Bố em cũng mới vừa thức dậy thôi, bây giờ ông đang gắn mấy sợi cáp ở mui xe cho em đó” anh trấn an tôi.

“Anh chờ em một lát nhé” tôi muốn làm vệ sinh thân thể trước khi trở lại bên anh.

“Uhm, anh chờ em”

Tôi chạy nhanh vào phòng tắm, nhanh chóng đánh răng rửa mặt và chải chuốt lại đầu tóc, trong lòng nôn nóng lạ thường. Xong xuôi đầu đầy, tôi lại chạy vội vào phòng.

Anh vẫn đứng đấy, vóc dáng tuyệt mỹ như chàng David, ánh mắt tươi cười nhìn tôi. Tôi tiến đến ôm lấy anh, nhìn vào ánh mắt màu nâu thẫm ấy.

“Tôi qua em ngủ rất say, trong lúc ngủ em có nói mơ một số câu, anh đã ghi nhớ kỹ” anh nhoen miệng cười bí ẩn.

Tôi đỏ mặt, lí nhí nói: “Em đã nói gì?”

“Em nói rằng em muốn bên anh mãi mãi” anh nhẹ nhàng nói.

“Còn gì nữa không?”

“Em nói rằng em yêu anh”

“Anh đã biết điều đó rồi mà” tôi gục đầu lên vai anh. Động tác của chúng tôi bây giờ giống như đang khiêu vũ vậy.

“Em biết không, anh rất vui khi nghe em nói điều đó”

“Em yêu anh mãi mãi” tôi thì thầm vào tai anh.

“Anh cũng vậy” anh khẽ nói.

Chúng tôi ôm nhau khoảng tầm một phút thì nghe tiếng của bố Charlie từ dưới nhà bếp vọng lên.

“Bella, dậy ăn sáng đi con, bố có làm phần cho con luôn rồi này”

Tôi hơi ngạc nhiên vì trước giờ bố rất hiếm khi làm đồ ăn sáng cho tôi.

“Dạ, con biết rồi” tôi vội đáp.

“Thôi, em xuống ăn sáng đi Bella. Một chút nữa anh sẽ đến xin bố em cho phép chúng ta đi chơi” anh nhẹ nhàng nói.

“Vâng, anh cẩn thận đấy” tôi nắm tay anh nói.

“Uhm, em chờ anh chốc lát thôi” anh cười và hôn nhẹ lên môi tôi một cái.

“Vâng”

Bóng hình anh bỗng nhiên biến mất tại chỗ, giống như là chưa từng xuất hiện trong phòng vậy. Tôi đã biết anh rất thần kỳ nhưng nhìn thấy cách anh biến mất cũng làm cho tôi cảm thấy rất sốc.

Tôi vào lại phòng tắm, thay ra bộ đồ ngủ và mặc vào cái áo cổ lọ cùng quần jean, tôi cũng trang điểm lại một chút trước khi bước xuống lầu.

Bố Charlie lúc này đã chuẩn bị hai phần ăn sáng và để trên bàn.

“Chào con yêu, ngủ ngon chứ?” bố nhìn tôi rồi nói.

“Rất tuyệt, bố à” tôi cười đáp.

“Con ăn sáng đi còn nóng hổi đó”

“Cảm ơn bố”

“Hồi tối con nói hôm nay con muốn đi chơi với ai phải không?” bố vừa ăn vừa hỏi tôi.

“Dạ, là anh Lâm Phong thưa bố” tôi vội nói.

“À, Lâm Phong, chàng trai mới chuyển tới đây. Khi nào cậu ta tới?”

“Dạ, khoảng vài phút nữa”

“Con quen với cậu ta như thế nào?”

“Thôi mà bố, không cần phải lấy lời khai con như vậy đâu” tôi nhăn mặt nói.

“Con thích hẳn lắm hả?”

“Tụi con mới bắt đầu quen nhau thôi, vì vậy xin bố đừng có làm khó với anh ấy quá nha bố” tôi nài nỉ.

Chợt có tiếng xe đậu trước cửa nhà tôi, nghe âm thanh đúng là chiếc Ford Explorer của anh Lâm Phong, tôi đứng bật dậy, tính chạy ra mở cửa.

“Để bố mở cửa cho, con theo sau bố là được” bố đứng lên nói.

Tiếng chuông cửa vang lên, bố bước ra mở cửa.

“Cậu là Lâm Phong phải không? Vào nhà đi”

“Dạ cháu cảm ơn, ngài cảnh sát trưởng Swan” anh Lâm Phong kính cẩn chào bố.

“Không cần phải gọi thế, gọi tôi là chú Charlie được rồi”

“Dạ, chú Charlie”

“Ngồi xuống đi, Lâm Phong”

“Dạ, cảm ơn chú”

Thấy tôi nhìn mặt anh Lâm Phong nhìn tôi cười nháy mắt.

Anh nhanh chóng ngồi xuống, bố tôi ngồi đối diện với anh, tôi thì ngồi bên cạnh bố.

“Nói cho tôi biết, cậu đến nhà tôi hôm nay có việc gì không?” bố nhìn thẳng anh Lâm Phong rồi nói.

“Cháu xin chú cho cháu dẫn Bella đi chơi hôm nay, thưa chú Charlie” anh Lâm Phong nhẹ nhàng nói.

“Cậu muốn đưa con gái tôi đi đâu chơi?”

“Chúng cháu sẽ đến Port Angeles, nơi đó là nơi bọn cháu gặp nhau lần đầu tiên”

“Port Angeles? Cũng xa đấy” bố tôi lẩm bầm.

“Thưa chú Charlie, Bella sẽ luôn được an toàn ở bên cháu, cháu xin hứa”

“Cậu phải luôn để mắt trông chừng con gái tôi, nhớ đó!”

“Dạ, thưa chú”

“Đừng về trễ quá nhé Bella, có chuyện gì nhớ gọi ngay cho bố” bố quay sang nhìn tôi.

“Dạ con biết rồi bố” tôi đáp.

“Vậy hai đứa đi đi”

Tôi và anh đi ra xe, bố cũng đi theo chúng tôi.

“Xe đẹp đấy, hai đứa nhớ thắt dây an toàn đó” bố tôi nhìn chiếc Ford Explorer nhận xét.

“Dạ, cháu biết rồi, thưa chú Charlie” anh Lâm Phong vừa nói vừa mở cửa cho tôi.

Sau khi tôi đã yên vị, anh lên xe, khởi động máy và hướng quốc lộ 101 chạy tới. Anh chạy xe với tốc độ nhanh như thường lệ nhưng không hiểu sau tôi lại cảm thấy khá bình thường, có lẽ tôi đã dần thích nghi với điều đó hoặc do tôi đã quá tin tưởng vào anh rồi.

Một tay để trên vô lăng, một tay nắm lấy bàn tay của tôi, anh chốc chốc lại quay sang cười với tôi.

“Chúng ta đi Port Angeles thật hả anh?” tôi quay sang nhìn anh nói.

“Sao lại không chứ?” anh cười bí ẩn nhìn tôi.

Thế là chỉ trong vòng chưa đến 20 phút chúng tôi đã đến Port Angeles. Đầu tiên anh dẫn tôi đi mua sắm một vòng ở trung tâm thương mại, chúng tôi lần lượt dạo qua các quầy quần áo, giày, túi sách, nón các loại, cái nào tôi thử anh cũng nói đẹp và mua tất cả chúng cho tôi, cho đến khi ra khỏi đây, trên tay chúng tôi đã đầy cả núi đồ đạc. Nhìn tờ hóa đơn dài thường thướt và con số ghi trên đó, tôi phát hoảng thật sự, mặc dù trước khi đi mua sắm anh đã dặn tôi là đừng lo lắng chuyện tiền bạc, thích gì cứ mua nhưng tôi cảm thấy xót cho cái ví của anh quá.

Sau đó, chúng tôi đi xem phim, tôi lựa xem siêu phẩm Titanic mà đã làm mưa làm gió cách đây 11 năm. Tôi đã khóc nghẹn ngào và nắm chặt tay anh khi xem đến đoạn Jack nhường tấm phao cho Rose và nói lời từ biệt với cô. Tôi khóc vì liên tưởng đến bản thân mình, vì tôi lo sợ sẽ có một ngày tôi nghe được lời từ biệt ấy từ anh.

“Đừng bao giờ rời xa em” tôi thì thầm với anh.

Anh nắm chặt tay tôi và hôn nhẹ lên môi tôi: “Anh sẽ bên em mãi mãi”

Xem phim xong, chúng tôi đến quán ăn Ý mà chúng tôi đã gặp nhau lần đầu tiên và dùng bữa trưa tại đó. Tôi đã hối hận vì đã chọn xem bộ phim Titanic, nỗi ám ảnh phải xa anh từ bộ phim đã theo tôi đến tận đây, làm cho tôi không còn thiết tha ăn uống gì nữa.

“Cô bé Bella ngốc nghếch, nếu anh với em mà trên con tàu đó thì chúng ta sẽ không có vấn đề gì, ngay cả những người trên tàu cũng thoát nạn, em có tin không?” anh Lâm Phong nhìn tôi rồi cười nói.

Tôi nghĩ có thể thật như vậy lắm, anh thần kỳ như vậy, có gì mà anh không làm được. Còn tôi lại khác, tôi là người bình thường, có rất nhiều thứ có thể ngăn tôi đến với anh. Càng nghĩ, tôi càng muốn được giống như anh vậy, có như thế tôi mới không còn lo sợ phải xa anh nữa.

“Em muốn được trở nên giống như anh” tôi nhìn thẳng anh rồi nghiêm túc nói.

“Em nghĩ kỹ chưa, sẽ không quay trở lại thành người thường được đâu” anh vuốt má tôi rồi nhẹ nhàng nói.

“Em sẽ không hối hận” tôi nói một cách chắc nịch.

“Nếu em đã quyết, anh sẽ chiều theo em”

Dùng bữa xong, chúng tôi chạy về “căn cứ” của anh để anh giúp tôi “chuyển đổi” mà không bị người khác quấy rầy. Tuy đã biểu lộ ra quyết tâm to lớn cho anh thấy nhưng trên đường về đến “căn cứ” tôi vẫn cảm thấy rất nôn nao. Hít sâu một hơi lấy lại tinh thần, tôi thăm nhủ với bản thân mình: “Đừng hèn nhát vậy chứ Bella, mày sẽ làm được”.

Thấy tôi biểu hiện lo lắng, anh nhìn tôi cười nói: “Em không cần sợ, có anh trợ giúp thì chỉ đau một chút mà thôi chứ không nguy hiểm”

Sau đó anh kể cho tôi nghe về cách thức giúp tôi “chuyển đổi” để giống anh đó là mở cơ nhân tủy hay còn gọi là mở khóa gen. Mở cơ nhân tủy được chia ra làm 5 cấp độ.

Mở cơ nhân tủy cấp 1, sẽ giúp tăng cường sức mạnh của bản thân, tăng tốc độ phản ứng, đồng thời các kỹ năng chiến đấu ở trong gen sẽ được khai phá ra. Người bình thường nếu tự mở cơ nhân tủy cấp 1 thì sẽ chịu đau đớn như chết đi sống lại, rất khủng khiếp.

Mở ra cơ nhân tủy cấp 2, sẽ giúp cường hóa cơ thể lên rất nhiều, làm tăng sức mạnh đột biến của các bộ phận trên cơ thể như tay hoặc chân. Tốc độ phản ứng cũng tăng lên gấp nhiều lần.

Mở ra cơ nhân tủy cấp 3, sẽ giúp cường hóa trí não, bộ nhớ sẽ được khai mở tối đa, lúc này cơ thể chính thức đạt được siêu tốc độ, siêu phản xạ, siêu trí nhớ.

Mở ra cơ nhân tủy cấp 4, cơ thể sẽ thoát khỏi phạm trù nhân loại, sức mạnh đạt được vô cùng lớn nhờ khả năng khống chế năng lượng trong trời đất, như có thể đào núi lấp biển, phi thiên độn địa một cách dễ dàng.

Mở ra cơ nhân tủy cấp 5, lúc này khả năng khống chế năng lượng đã đạt thành thực, cơ thể cường hóa đến trình độ cứng như sắt thép, di chuyển trong vũ trụ, phá vỡ hành tinh là chuyện bình thường.

Anh còn nói trên cấp 5 đó chính là Thần cấp, đã bước vào Thần linh vực. Thần cấp phân chia ra làm Hạ Vị Thần, Trung Vị Thần, Thượng Vị Thần và cao nhất là Thần Vương. Tôi tò mò hỏi anh có phải đã bước vào Thần cấp không thì anh cười bí ẩn với tôi, anh nói sẽ để tôi tự mình tìm hiểu.

Về đến “căn cứ” của anh, chúng tôi đi ngay lên tầng 5 để anh tiến hành “chuyển đổi” cho tôi.

“Em có cần chuẩn bị gì không anh?” tôi lo lắng hỏi anh.

“Em chỉ cần thả lỏng đứng đó, nhắm mắt lại” anh đã bước ra sau lưng tôi, hai bàn tay anh đặt lên hai vai của tôi. Tôi cảm nhận có một dòng nước nóng đang lan chảy khắp toàn thân, dòng nước nóng này như đang thẩm thấu vô từng lỗ chân lông của tôi với một tốc độ không tưởng, cảm giác ngứa ngáy giống như có hàng triệu triệu con kiến đang bò trên da vậy, tôi tính hét lên thì cảm giác đó đã biến mất. Tôi mở mắt ra, không biết từ khi nào anh đã đến trước mặt tôi.

“Em thấy thế nào?” anh nhìn tôi mỉm cười.

Tôi lúc này cảm thấy rất kỳ lạ, những ký ức từ thời thơ ấu cho đến hiện tại bỗng rõ mồn một trong đầu tôi. Hình dáng của mẹ lúc sinh tôi ra, ba tôi vui mừng ẵm tôi trên tay, cho đến tên của các bạn học trong lớp mà ba mẹ của tôi, rồi các bạn học hồi cấp 1, cấp 2,... tôi đều nhớ như in từng thứ một.

Nhìn về phía trước, tôi thấy các hạt bụi đang lơ lửng trong không khí, tôi có thể thấy rõ góc cạnh của từng hạt bụi một. Những sợi vải của tấm thảm lót

sản, những sợi lông tơ trên những chiếc lá, những cái đập cánh chậm chạp của con muỗi,... tất cả đều rõ ràng từng chi tiết trong mắt tôi.

Tôi nghe được tiếng chim kêu lảnh lót trên cây, tiếng tim đập mạnh của những con hươu đang chạy, tiếng suối chảy róc rách, tiếng cá đớp mồi, tiếng động cơ xe âm ầm,... những âm thanh này làm cho tôi khá khó chịu nhưng rồi tôi cũng dần dần quen với nó. Tôi hít sâu một hơi, ngay lập tức tôi có thể ngửi được mùi hương của đất, của những nhánh cỏ non, những chiếc lá, những thân cây đầy rêu, mùi hương tươi mát của dòng suối và trên hết là hương thơm tuyệt diệu từ trên người anh.

“Em cảm thấy rất tuyệt” tôi cười nhìn anh, gương mặt của anh hoàn hảo quá, tôi không thấy được một tí vết nào trên gương mặt ấy cả.

“Em muốn thử sức mạnh và tốc độ của mình hiện giờ không?” anh vuốt ve gương mặt của tôi và hướng tôi về phía cửa sổ.

Tôi phấn khích đi đến cửa sổ tầng năm, thấy mọi thứ một cách rõ ràng khiến cho tôi cảm thấy độ cao từ tầng 5 xuống mặt đất cũng không cao lắm. Thế rồi, từ cửa sổ tầng 5 tôi nhảy xuống cái cây đối diện một cách nhẹ nhàng vô cùng, mười ngón tay của tôi bấu vào thân cây để lại những cái lỗ sâu hoắm, không hiểu sau tôi thấy thân cây này khá mềm mại. Tôi búng người nhảy qua một thân cây khác cách đó mười mét, lại một cú nhảy hoàn hảo. Tôi chuyển từ cây này qua cây khác, rồi tiếp đất một cách nhẹ nhàng.

Khi tôi đứng dậy thì anh đã đứng trước mặt tôi từ lúc nào không biết.

“Dễ dàng phải không em?” anh tươi cười nói.

“Vâng, em thấy cơ thể của mình tràn đầy sức mạnh” tôi vừa nói vừa chặt mạnh vào cái cây tôi vừa đáp xuống, bàn tay tôi lập tức ngập sâu vào trong thân cây, tôi rút tay ra và chặt thêm vài cái nữa, cái cây đường kính nửa mét hoàn toàn bị tôi chặt gãy và ngã sang một bên.

Còn chưa hết phần khích, tôi đi đến một tảng đá gần đó và đá mạnh lên nó, tảng đá nứt ra thành từng mảnh nhỏ. Tôi cảm một hòn đá lên và nghiền nát nó thành bụi trong bàn tay của mình như làm ảo thuật.

“Em chạy theo anh thử xem” anh nói xong thì lao vút vào khu rừng như một tia chớp.

Tôi nhanh chóng đuổi theo sau và bắt kịp anh, bây giờ tôi đã hiểu tại sao anh không đụng phải cây khi anh cõng tôi chạy. Đó là sự cân bằng giữa tốc độ cao và sự nhận biết mọi thứ xung quanh, khi tôi lao tới như một tia chớp thì tôi vẫn có thể nhận rõ tất cả mọi thứ một cách chi tiết nhất.

“Em chạy cũng khá nhanh đó, được khoảng 800 km/h rồi” anh quay sang nhìn tôi cười nói.

“Em chạy vẫn chưa là gì so với anh cả, em biết anh nhường em”

“Em mới chỉ mở ra cơ nhân tòa cấp 3 mà thôi, đợi đến khi đến cấp 5 em sẽ đạt đến tốc độ Mach 100. Anh muốn em thích nghi với trạng thái này trước khi “chuyển đổi” cho em đến cấp 5 và cao hơn nữa” anh giải thích với tôi.

“Nhưng hiện giờ em đã cảm thấy rất mạnh rồi”

“Nếu xét về sức mạnh thì em mới chỉ ở cấp hành tinh thôi, trên em còn có cấp hằng tinh, cấp thiên hà và cấp vũ trụ nữa”

“Anh hiện tại đang ở cấp độ nào?” tôi hiếu kỳ hỏi anh.

“Có thể coi như anh ở cấp Vũ trụ” anh cười nói.

“Anh thật lợi hại”

“Em thử giải phóng tinh thần lực của mình xem”

Tôi nghe lời anh giải phóng tinh thần lực ra xung quanh, một điều kỳ diệu xảy ra làm cho tôi ngạc nhiên vô cùng, tinh thần lực của tôi có thể bao quát cả một vùng rộng lớn với bán kính lên đến hai mươi dặm. Giống như phủ sóng rada, tôi có thể nhận biết nhất cử nhất động của tất cả các sinh vật trong phạm vi này.

“Rất thần kỳ phải không? Đó chính là thiên phú của em đó, anh chỉ cường hóa nó lên một chút mà thôi”

“Có đúng là một chút không, em không nghĩ vậy đâu” tôi cười trêu anh.

“Em phải tự tin vào bản thân mình, tinh thần lực của em cường đại hơn người thường nhiều lắm”

Tôi biết anh đang cố “chuồn em” nên không nói gì, tôi giải phóng tinh thần lực lần nữa để thử nghiệm. Lần này tôi nhận thấy có ba bóng người từ hướng Bắc chạy vào trong phạm vi tinh thần lực của tôi, tốc độ của họ rất nhanh nhưng có lẽ không bằng tôi, rồi tôi thấy bọn họ vây quanh một người và bắt đầu tấn công người ấy, người đó nhanh chóng bị đánh bất tỉnh và ba người này liên tục cắn và hút máu người đó đến chết. Cảnh tượng thật ghê tởm đến nỗi tôi không muốn nhìn nữa.

“Anh thấy chứ? 3 tên đó không phải là con người phải không?” tôi quay sang nhìn anh hỏi.

“Bọn chúng là Ma cà rồng, chúng ta đi săn thôi Bella” anh nở nụ cười bí ẩn quen thuộc.

“Vâng” tôi mỉm cười với anh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Thánh Vực Ma Thú

Thời gian 3 năm lặng lẽ trôi qua, Lâm Phong đã được 12 tuổi. Trong 3 năm này Lâm Phong mỗi ngày đều giành ra phần lớn thời gian để mình tu luyện, tích lũy cường đại Ma lực vào thân thể, thời gian còn lại thì chìm đắm trong rèn luyện kỹ năng Ma pháp với đọc sách. Học viện Ân Tư Đặc có một thư viện sách Ma pháp vô cùng lớn, Lâm Phong ngày nào cũng ghé vào đây để trao dồi tri thức bản thân. Với lợi thế linh hồn lực cường đại, Lâm Phong tiếp thu tri thức từ sách cũng nhanh hơn người bình thường gấp trăm lần, có thể nói Lâm Phong hiện tại đã trở thành người thông thái nhất trong cả Học Viện Ân Tư Đặc này.

Về cấp độ, Lâm Phong có ý điều chỉnh chỉ đến Ma pháp sư cấp 9 để không tạo ra rung động quá lớn cho tất cả mọi người, thật sự ra nếu muốn hẳn đã dễ dàng đạt đến Thần cấp từ lâu. Tuy nhiên, Lâm Phong cũng không ngờ đến khi tin tức hắn đạt đến Ma pháp sư cấp 9 được truyền ra đã tạo nên oanh động vô cùng lớn trong học viện Ân Tư Đặc và cả Thần Thánh Đồng Minh.

Lâm Phong bây giờ được xem là thiên tài nghìn năm có một của Thần Thánh Đồng Minh, mới có mười hai tuổi đã đạt đến Cửu cấp Ma Pháp Sư tức là một Đại Ma Đạo Sư, khả năng hắn sẽ đạt đến Thánh Vực và Thần Cấp là vô cùng lớn.

Trong thời gian này, Lâm Phong cũng được Giáo Hoàng Hải Đức Tư cho triệu hồi về Thánh Điện để phong chức cho hắn vào tầng lớp cao tầng trong Giáo hội nhưng Lâm Phong đã xin tạm hoãn vì lý do hắn muốn được lịch luyện ở Ma Thú Sơn Mạch một đoạn thời gian, khi quay trở về hắn mới chính thức nhậm chức từ Giáo đình.

Ma Thú Sơn Mạch là đệ nhất sơn mạch của Ngọc Lan đại lục, nằm ở phía Đông Nam Học viện Ân Tư Đặc, nơi đây là một dãy sơn mạch vô cùng rộng lớn kéo dài từ nam ra bắc, chia đại lục Ngọc Lan ra làm hai nửa.

Lâm Phong hướng Ma Thú Sơn Mạch tiến bước, hắn cũng không vội nên di chuyển rất thông thả, tận dụng cơ hội thăm thú cảnh vật xung quanh.

Đi được một ngày, Lâm Phong đã đi đến một vùng hoang mạc, xung quanh tĩnh mịch, không một bóng người. Bỗng nhiên có một loạt ánh sáng xanh lóe lên rồi hàng chục mũi tên không biết từ đâu bay với tốc độ kinh khủng về phía Lâm Phong.

“Đừng... đừng... đừng...”

Một vòng sáng màu xanh bao lấy cả thân hình Lâm Phong, các mũi tên đánh thẳng lên bề mặt vòng sáng phát ra những tiếng ði ðùng ðình tai nhức óc. Tất cả mũi tên đã bị gãy nát nhưng vòng sáng vẫn không hề bị hề hấn gì.

Đây chính là phép Phong Thuẫn của Lâm Phong tự sáng chế, nó sẽ tự động khởi động khi có ngoại vật tấn công.

Lâm Phong nhìn lại thì thấy một đám khoảng ba mươi mấy tên Phong hệ cung tiễn thủ ở khoảng cách hai trăm thước đang ra sức phát động tấn công lần hai. Lâm Phong mỉm cười, búng tay một cái, hô lên: “Viêm trận”

Ở dưới chân từng người Phong hệ cung tiễn thủ bỗng bất ngờ xuất hiện một đồ án màu đỏ rồi nhanh như chớp từng con hỏa long từ dưới đất trời lên há họng nuốt sống từng người một. Đám người Phong Tiễn thủ hét lên thảm thiết, chỉ trong chớp lát đã bị cháy thành tro tàn.

Đây gọi là Viêm Trận, Ma pháp Hỏa hệ do Lâm Phong tự sáng chế, chiêu này lợi hại ở chỗ khi đã bị Lâm Phong dùng tinh thần lực định vị thì cho dù chạy đi đâu cũng bị Hỏa Long nuốt sống. Tinh thần lực của Lâm Phong thì cường đại vô cùng, hắn có thể định vị lên đến hàng chục dặm. Đám cướp Phong hệ cung tiễn thủ đúng thật là xúi quẩy khi gặp phải Ma pháp sư như Lâm Phong.

Hai ngày sau, Lâm Phong cũng đi đến Ma Thú Sơn Mạch, nơi đây cây cối mọc um tùm, cỏ dại xum xuê cao đến hơn nửa thân người, những bụi gai mọc thành từng đám dày đặc, những cây cỏ thụ to lớn mọc sừng sững, dây leo chằng chịt khắp nơi.

Lâm Phong thông thả dạo bước, hắn đã mở ra thần thức bao quát hàng chục dặm xung quanh đây. Trong phạm vi thần thức, không có một con Ma thú hay sinh vật nào có thể thoát khỏi sự sinh sát của hắn, cho dù có phi thân, nguy trang hay là ðộn thổ.

Bước chân Lâm Phong ngày càng tiến sâu vào Ma Thú Sơn Mạch. Mấy tuần qua, hắn đã tiêu diệt hàng chục Ma thú cấp 7 để thu lấy ma hạch, những ma thú cấp thấp dưới cấp 7, hắn sẽ không bao giờ chủ động giết, ngoại trừ có ý định tấn công hắn.

Trong mấy tuần qua, Lâm Phong đã thấy qua rất nhiều vụ giết người cướp tài sản trong sơn mạch, trong đa số trường hợp hắn đều ra tay tru diệt kẻ thủ ác nhưng hắn tuyệt nhiên không bao giờ hiện thân.

Hai tháng sau, Lâm Phong đã tiến vào Mê vụ sơn cốc vùng sâu nhất trong Ma Thú Sơn Mạch. Hẳn lúc này đã bước vào Thánh Vực nên di chuyển bằng cách phi hành ở trên không, linh hồn lực của Lâm Phong bây giờ đã cường đại tương đương với Trung Vị Thần, thần thức phạm vi trải rộng khắp Ma Thú Sơn Mạch. Tuy nhiên Lâm Phong vẫn cố ý duy trì thần thức trong khoảng chục dặm để khỏi gây kinh động đến Chủ Thần trên hành tinh này.

Lâm Phong nhanh chóng định vị được hàng chục con Ma thú cấp 8, chỉ trong một ý niệm, hàng chục con Ma Long cấp 8 đã chết vì trúng phải Tinh thần công kích, đỉnh đầu bọn chúng lần lượt nổ tung, từ bên trong đại não rơi ra từng viên Ma hạch đủ loại màu sắc, hướng phía Lâm Phong bay tới.

“Phát hiện được người rồi nhé, Thánh Vực Ma Thú, muốn trốn hả?”

Phi hành thêm một đoạn, Lâm Phong thần thức phát hiện ra một con Thánh vực Ma thú Lôi Long. Tinh thần lực quét qua, con Lôi Long bỗng cảm thấy một nỗi sợ hãi từ trong linh hồn, biết là có cường giả đang dò xét, nó liền lập tức biến thành nhỏ lại rồi bỏ chạy nhanh chóng. Nếu là bình thường nó đã thoát một cách an toàn nhưng hôm nay lại gặp phải Lâm Phong.

“Phục tùng ta hay là chết?” Lâm Phong thả ra linh hồn lực cường đại tập trung trấn áp Lôi Long linh hồn.

Con Lôi Long giãy giụa một hồi thì dừng lại, thân thể biến lại dài hơn trăm thước, quỳ rạp xuống đất.

“Chủ nhân, thuộc hạ xin phục tùng ngài!”

“Rất tốt, từ đây ta đặt tên người là Tiểu Lôi, nếu phục vụ tốt, ta sẽ cho người đạt đến Thần cấp. Nếu phản bội thì chỉ một ý niệm của ta, người sẽ linh hồn tan vỡ mà chết” Lâm Phong bay đến đứng trên lưng Lôi Long rồi đánh ra một linh hồn ấn ký vào trong đầu của Lôi Long.

“Dạ, thuộc hạ nguyện trung thành với chủ nhân suốt đời” Lôi Long cung kính nói.

“Tốt rồi, bây giờ người với ta sẽ đi tìm thêm một con Thánh Vực Ma thú nữa, ta muốn có phần quà tặng cho cha của ta” Lâm Phong ngồi trên lưng Lôi Long, hướng Lôi Long phi hành sâu hơn vào Mê vụ sơn cốc.

Sáng hôm sau, tại Phân Lai thành.

Trên bầu trời Phân Lai thành bỗng nhiên xuất hiện hai con Ma thú vô cùng to lớn, dài hơn trăm thước đang phi hành tiến đến.

Đứng trên tường thành, bọn lính gác hoàn toàn ngây người.

“Đội trưởng, đó là cái gì vậy?” một tên lính còn ngơ ngác hỏi.

“Lăng không phi hành, là... là Thánh Vực Ma thú, là Thánh Vực Ma thú,... cấp báo, cấp báo... có Thánh vực Ma thú tấn công” tên đội trưởng hô lớn, ánh mắt vô cùng sợ hãi.

Đám dân chúng ở gần cửa thành thấy cảnh tượng đó cũng hét lớn rồi vội vã bỏ chạy vào sâu trong thành, chỉ trong phút chốc đã kinh động khắp cả tòa thành Phân Lai.

“Mọi người không cần sợ hãi, không cần sợ hãi, ta là Khắc Lôi, thuộc Quang Minh Giáo Đình, hai con Thánh Vực Ma thú này là thuộc hạ của ta, không có nguy hiểm gì cả”.

Bỗng nhiên một âm thanh vang vọng khắp cả tòa thành, dân chúng trong thành nghe được thanh âm đó từ từ giảm bớt sợ hãi, không còn nao động.

Đám lính canh gác trên tường thành cũng đã thấy được có người ngồi trên lưng của hai con Ma thú nên cũng yên tâm phần nào.

“Người có thấy người ngồi trên con Ma Long đó không? Đó là ngài Khắc Lôi, đó là ngài Khắc Lôi” một tên lính chỉ chỏ hai con Ma thú, lớn giọng nói.

“Có phải là Siêu cấp thiên tài Khắc Lôi của Quang Minh Giáo Đình không?”

“Không phải nghe nói ngài ấy là Cửu cấp Ma Pháp Sư thôi sao, có thể thu phục Thánh Vực Ma thú chỉ có thể là Thánh Vực cường giả mà thôi”

“Không thể tin được, ngài Khắc Lôi đã là Thánh Vực cường giả”

“Mau báo cho Khắc Lai Đức Bệ hạ”

Hai con Ma thú to lớn nhanh chóng bay vào trong thành rồi từ từ đáp xuống tại Quảng Trường Phân Lai thành. Từ trên lưng Thánh Vực Ma thú Lôi Long, một người thiếu niên ánh tuấn với mái tóc vàng óng, thân mặc lam sắc trường bào phiêu phù bay xuống mặt đất.

Người thiếu niên này chính là Lâm Phong. Ngày hôm qua, sau khi thu phục Lôi Long, Lâm Phong tìm kiếm một hồi thì phát hiện ra một con Thánh Vực Hoàng Kim Long, con Ma thú này cũng bị Lâm Phong dùng linh hồn lực thu phục nhanh chóng. Xong xuôi đầu đây, Lâm Phong quyết định quay về Phân Lai thành.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Thánh Tử Điện Hạ

Lúc này đám đông dân chúng đã xúm lại chào đón Lâm Phong, đa số là vì hiếu kỳ Thánh Vực Ma Thú. Tuy nhiên không có người nào dám đến gần hai con Ma thú to như cái núi kia, chỉ dám đứng từ xa mà nhìn ngắm, chỉ chò, bàn tán.

“Thánh Vực Ma thú quá cường hãn, quá hùng vĩ”

“Từ nhỏ đến giờ ta mới thấy được Thánh Vực Ma thú, còn to lớn hơn trong sách miêu tả nữa”

“Ngài Khắc Lôi làm sao thu phục được hai con Thánh Vực Ma thú này?, quả thật là Siêu cấp thiên tài của Thần Thánh Đồng minh ta”

“Thu phục được Thánh Vực Ma thú, cả hai con, chứng tỏ ngài Khắc Lôi còn lợi hại hơn cả hai con Thánh Vực Ma Thú này nữa. Có thể ngài ấy đã là Thần cấp rồi.”

“Giá như ta có được một con Thánh Vực Ma thú thì hay biết mấy”

“Ngươi đừng nằm mộng ban ngày nữa, nếu muốn thì tu luyện đến Thánh Vực đi”

Trong đám đông, ba người bọn Da Lỗ, Kiều Trì, Lôi Nặc cũng đang ngậy người nhìn ngắm hai con Thánh Vực Ma thú.

“Loại Thánh Vực Ma thú này mà cũng thu phục được, tên Khắc Lôi này đúng là quái vật” Da Lỗ cảm thán nói.

“Thấy thái độ của ngươi dường như không ưa mất tên Khắc Lôi này cho lắm?” Kiều Trì cười cười nói.

“Có gì ưa hay không ưa chứ, tại vì Đạo Sâm thương hội của ta đã tìm đủ mọi cách để bắt một con Thánh Vực Ma thú nhưng chưa bao giờ thành công, thấy tên Khắc Lôi vậy mà dễ dàng bắt được đến hai con nên ta mới nói vậy thôi”

“Thương hội của cha ngươi cũng ghê gớm dữ ha” Lôi Nặc nói.

“Nếu có lão tam ở đây thì hay biết mấy, thấy hai con Thánh Vực Ma thú này không biết hẳn sẽ nghĩ gì” Kiều Trì lên tiếng phụ họa.

“Nhắc tới lão tam ta mới nhớ, ta thấy hẳn cũng là một thiên tài nhưng khi so với tên quái vật này thì thật không đáng nói rồi” Da Lỗ thờ dãi.

“Người ta là thiên chi kiêu tử của Quang Minh Giáo Đình đó, nghe đâu Giáo Hoàng đã phong tước Thánh cho Khắc Lôi nhưng hẳn chưa đồng ý” Kiều Trì vỗ vai Da Lỗ nói.

“Có thêm hai con Thánh Vực Ma thú này, Quang Minh Giáo Đình sẽ càng cường đại” Da Lỗ suy tư nói.

“Hai người nhìn kia, Khắc Lai Đức bệ hạ và cả Giáo Hoàng cũng thân chinh đến” Lôi Nặc vỗ vai hai người nói.

“Hân hạnh gặp ngài, Khắc Lôi đại nhân. Chúc mừng ngài đã tấn cấp Thánh Vực cường giả, từ nay Thần Thánh Đồng Minh chúng ta đã có thêm một vị cao thủ rồi” Khắc Lai Đức cười ha hả bước đến chào hỏi Lâm Phong.

“Đâu có, đâu có, Khắc Lôi cảm tạ Bệ hạ xem trọng” Lâm Phong lễ phép nói.

Cùng lúc đó, Giáo Hoàng Hải Đức Tư cùng với năm vị Hồng Y Đại giáo chủ cũng vừa đến.

“Khắc Lôi, chào mừng con trở về, con quả thật đã làm rất tốt, ta có lời khen đấy” Hải Đức Tư bước đến trước mặt Lâm Phong vỗ vỗ lên vai của hắn.

“Cảm tạ Giáo Hoàng Bệ hạ” Lâm Phong nói.

“Khắc Lôi, con đã về, thực là tốt quá. Con đã là Thánh Vực cường giả rồi, con trai của ta giỏi quá” Lan Phổ Sâm thân hình to béo chạy đến ôm chầm lấy Khắc Lôi, nhắc bóng hắn lên.

“Con đã về rồi, cha dạo này có khỏe không?” Lâm Phong vỗ vỗ lưng Lan Phổ Sâm, ôn tồn nói.

“Ừ, cảm ơn con, cha khỏe còn hơn sư tử nữa là” Lan Phổ Sâm vui mừng vỗ vai Lâm Phong cười nói.

“Chờ về đến nhà đi, con có món quà cho cha đó” Lâm Phong cười thần bí.

“Có quà nữa à?” Lan Phở Sâm liếc nhìn sang hai con Thánh Vực Ma thú to như cái núi, trong lòng âm thầm vui mừng.

“Khắc Lôi, hai con Thánh Vực Ma thú này là sao? Con có thể cho ta biết không?” Giáo Hoàng Hải Đức Tư hướng Lâm Phong cười nói.

“Hai con Thánh Vực Ma thú này là con thu phục được ở sâu trong Ma Thú Sơn Mạch, Giáo Hoàng yên tâm, chúng rất an toàn” Lâm Phong ôn tồn nói.

Mọi người đã thầm đoán như vậy nhưng khi nghe Lâm Phong nói ra cũng cảm thấy thật khủng bố.

“Hai người hãy biến hình nhỏ lại rồi đứng trên vai ta” Lâm Phong phát ra mệnh lệnh, lập tức Lôi Long và Hoàng Kim Long từ từ biến nhỏ lại, cho đến khi hình dáng chỉ bằng con chim bồ câu thì dừng lại, hai con nhanh chóng phi thân đứng đậu trên vai của Lâm Phong.

“Thánh Vực Ma Thú có thể biến hình quả nhiên không sai” Khắc Lai Đức cảm thán nói. Mọi người đứng xem chung quanh cũng có thái độ tương tự.

“Khắc Lôi, con làm rất tốt. Có thêm hai Thánh Vực Ma Thú này, sức mạnh của Giáo đình chúng ta đã tăng lên rất nhiều” Hải Đức Tư cười tươi nói, ánh mắt không ngừng nhìn chăm chú hai con Ma thú trên vai Lâm Phong.

“Đúng vậy, nhờ có ngài Khắc Lôi đây, Thần Thánh Đồng Minh chúng ta cường đại lên không ít” Khắc Lai Đức phụ họa theo.

“Tốt rồi, Khắc Lôi, con đi đường chắc cũng đã mệt rồi, con cùng phụ thân về nhà nghỉ ngơi đi. Ngày mai ta chờ con ở Thánh Điện” Hải Đức Tư vỗ vai Lâm Phong cười tươi nói.

“Dạ con đã biết thưa Giáo hoàng bệ hạ”

“Khắc Lôi đại nhân, ta cũng rất mong chờ ngài diện kiến Hoàng cung của ta đó” Khắc Lai Đức hướng Lâm Phong cười nói.

“Cảm tạ bệ hạ ưu ái, thần sẽ cố dịp đến tham kiến Bệ hạ” Lâm Phong lễ phép nói.

“Rất tốt, rất tốt”

Chốc lát sau Lâm Phong cùng với Lan Phở Sâm đã về đến nhà.

“Người mau kêu hạ nhân chuẩn bị bữa cơm thịnh soạn nhất cho cha con ta dùng” Lan Phở Sâm nhắc nhở lão quản gia.

“Khắc Lôi, con đã cao gần bằng ta rồi đó, ở Ma Thú Sơn mạch con có gặp khó khăn gì không, kể cho cha nghe nào” Lan Phở Sâm nồng nhiệt vỗ vai Lâm Phong.

“Con thấy cũng bình thường, không có gì lạ, con có món quà tặng cho cha đây” Lâm Phong vừa nói vừa đưa ra trước mặt Lan Phở Sâm Thánh Vực Ma thú Hoàng Kim Long.

“Tiểu Hoàng, từ nay cha ta sẽ là chủ nhân của người, người phải tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của cha ta đó, có biết không?”

“Thuộc hạ tuân mệnh” Hoàng Kim Long lớn tiếng đáp rồi bay lên vai của Lan Phở Sâm cúi đầu nói “Chủ nhân”

“Tốt, rất tốt, tiểu Hoàng, từ nay đi theo ta lẫn lộn, ta sẽ không bạc đãi người. Khắc Lôi, cha cảm ơn con” Lan Phở Sâm vui mừng nói.

“Không có gì đâu cha”

Sáng hôm sau, Lâm Phong theo Lan Phở Sâm đi đến Thánh Điện. Giáo Hoàng Hải Đình Tư trước mặt toàn thể Giáo đình sắc phong cho Lâm Phong làm Thánh Tử của Quang Minh Giáo Đình, thống lĩnh 8 Vương đoàn Thánh Điện Kỳ Sĩ. Tước vị này ngang hàng với Giáo Hoàng và Tái Phán Sở Trưởng, trở thành một trong ba lực lượng mặt ngoài của Quang Minh Giáo Đình.

Một tháng sau, nghi lễ lên ngôi Thánh Tử của Khắc Lôi cũng được tổ chức long trọng ở Thánh Điện Tổng Bộ Quang Minh Giáo Đình. Buổi lễ có sự tham dự của Quốc vương cùng nữ hoàng của các vương quốc trong Thần Thánh Đồng Minh, ngoài ra còn có sự có mặt của Đại diện của Tứ Đại Đế Quốc cùng vô số Công quốc.

Tên tuổi của Lâm Phong phút chốc đã vang dội khắp mọi nơi trên Ngọc Lan Đại lục. Ai cũng biết Quang Minh Giáo đình có một vị Thánh Tử mới 12 tuổi mà đã là Thánh Vực Cường giả, tuyệt thế thiên tài trong hàng ngàn năm qua của Ngọc Lan Đại lục. Huyền thoại thu phục 2 Thánh Vực Ma Thú ở Ma Thú Sơn Mạch của Lâm Phong cũng được truyền lưu rộng rãi và được viết thành truyện tiểu thuyết, in thành sách lịch sử giảng dạy ở các trường học.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Khổng Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Ngải Lệ Tư

Thời gian ba năm thấm thoát trôi nhanh.

Hôm nay là ngày 1 tháng 1, ngày Lễ Ngọc Lan của Ngọc Lan Đại lục. Tại Phân Lai Thành, Quang Minh Giáo đình đang cử hành long trọng đại lễ rửa tội.

Phân Lai thành là Thánh đô của Quang Minh giáo đình, vì vậy lễ Rửa tội tại Phân Lai thành cũng có quy mô lớn nhất trên toàn đại lục. Đến lúc đó, Quang Minh giáo hoàng Hải Đức Tư sẽ tự mình chủ trì, đây đích xác là một buổi lễ long trọng, người đến tham dự buổi lễ đều là những người có địa vị vô cùng quan trọng của các quốc gia.

Phía trước Quang Minh Thánh điện là một khoảng sân vô cùng rộng, mặt sân được lát bằng các khối nham thạch màu trắng, lúc này đây rất nhiều người đang tụ tập tại nơi đây, Lâm Lôi cùng Ngải Lệ Tư chính cũng đang ở trong số đó.

“Lâm Lôi đại ca, đợi đến đúng 8h, Quang Minh giáo hoàng và Thánh Tử điện hạ sẽ xuất hiện” Ngải Lệ Tư quay sang Lâm Lôi khẽ nói.

“Ngải Lệ Tư, nhìn số lượng người giữ gìn trật tự ở đây, tối thiểu cũng phải đến ngàn kỵ sĩ a, trông hình dáng thì đám kỵ sĩ này thực lực hẳn là cũng không tệ”.

“Đó là điều đương nhiên, hôm nay là lễ Ngọc Lan, bộ phận duy trì trật tự chính là Quang Minh thần điện Vương bài kỵ sĩ đoàn, mỗi một kỵ sĩ tối thiểu đều là ngũ cấp kỵ sĩ”.

“Huynh xem, hôm nay những đại quý tộc tới đây vô cùng nhiều, sau một lát nữa, lục đại vương quốc vương tộc của Thần Thánh đồng minh chúng ta cũng đều sẽ đến.”

Đến 8 giờ, đỉnh tháp của Thánh Điện cao gần trăm thước bỗng nhiên sáng lên, chiếu gọi ánh sáng xuống bên dưới, tại trung tâm quảng trường hình pho tượng thiên sứ cứ ần ần hiện theo luồng sáng, đồng thời cả khoảng sân rộng bỗng phảng phát vang lên những điệu nhạc du dương như những thần khúc tuyệt vời đến từ thần giới...

Từ Thánh Điện của Quang Minh giáo đình tiến ra một đám người, phía trước vận chiến giáp màu trắng, đầu đội mũ cắm lông màu đỏ, chính là Thánh điện kỵ sĩ. Hai hàng gồm hai trăm tên Thánh điện kỵ sĩ cùng bước đều tiến tới. Đi theo phía sau là 10 tể tự mặc trường bào trắng, tiếp đến là 5 Hồng Y Đại giáo chủ đang vây lấy một vị thanh niên anh tuấn tóc vàng, thân mặc trường bào trắng, trên vai đứng một con tiểu Hắc Ma thú, bên cạnh chàng thanh niên là một vị trung niên đầu hói, thân mặc trường bào màu bạc, tay cầm pháp trượng. Đi phía cuối là 5 vị lão giả thân mặc trường bào màu đen.

“Lâm Lôi đại ca, Giáo Hoàng và Thánh Tử điện hạ đã đến rồi kìa, huynh có thấy Thánh Thú trên vai Thánh Tử điện hạ không? Thật đáng yêu” Ngải Lệ Tư quay sang Lâm Lôi nói.

Lâm Lôi đang trầm mặc nhìn đám người Quang Minh giáo đình, cũng không trả lời Ngải Lệ Tư.

“Đức Lâm Gia gia, người nói ai là Thánh Vực Cường giả?” Lâm Lôi trong lòng hỏi.

“Ta liếc mắt là nhìn ra ngay, trong nhóm người đó có tổng cộng 8 Thánh Vực Cường giả, ngoài Quang Minh giáo hoàng, tên tiểu tử Khắc Lôi, con Ma thú trên vai hẳn thì năm tên áo bào đen phía sau cũng là Thánh Vực. Bọn họ rất tự tin, không hề thu liễm khí tức. Đã hơn 5000 năm rồi, cái tiểu giáo đình rụt cổ năm xưa tại Phổ Ngang đế quốc không ngờ cũng đã phát triển ghê gớm đến như thế này.” Đức Lâm Kha Ốc Đặc cảm thán nói.

“Không hề thu liễm khí tức ả” Lâm Lôi thầm kinh dị, hẳn không hề cảm thấy khí tức của bọn họ gì cả.

“Lâm Lôi, con còn nhỏ yếu lắm, một ngũ cấp ma pháp sư tại Ngọc Lan đại lục vẫn chưa được xem là cái gì, chỉ có đạt tới thất cấp mới có tư cách được xưng là cường giả. Mà thất cấp cường giả, đối với Quang Minh giáo đình hùng cứ đại lục một phương rộng lớn này cũng chỉ là một tiểu nhân vật mà thôi.”

“Tại đại lục, ngoài Quang Minh giáo đình, Hắc Ám giáo đình, Tứ đại đế quốc ra thì còn có nhiều tổ chức thần bí khác. Cả Ngọc Lan đại lục này cao thủ nhiều như mây, con không thể tưởng tượng được đâu. Con bây giờ thực lực vẫn còn thấp, đến khi tiếp cận tầng cao hơn thì con sẽ hiểu được. Ưu thế lớn nhất của con là tuổi còn trẻ, thực lực mạnh đều là trải qua khổ tu lâu dài mới có được, con sau này cũng sẽ trở thành một cao thủ.” Đức Lâm Kha Ốc Đặc thấy Lâm Lôi trầm ngâm thì khuyên giải.

“Nhưng Đức Lâm Gia gia, tại sao Khắc Lôi hẳn có thể trong vòng 7 năm mà trở thành Thánh Vực cường giả được, hẳn bây giờ chỉ bằng tuổi của con thôi” Lâm Lôi thắc mắc.

“Lâm Lôi, con đừng nên so với tên tiểu tử Khắc Lôi này làm gì, hẳn không giống người thường. Ta nghĩ bên trong Quang Minh giáo đình chắc có bí thuật gì đó, ở thời đại của ta cũng không có dạng thiên tài biến thái như thế này.”

Lâm Phong đứng ở phía trước, nhìn xuống đám người bên dưới. Thần thức đảo qua một lượt, hẳn nhận ra Lâm Lôi đang đứng cạnh Ngải Lệ Tư nhưng lại mãi mê trò chuyện với Đức Lâm Kha Ốc Đặc thì thầm mỉm cười.

“Xem ra vẫn không khác so với nguyên tác nhĩ, tên Lâm Lôi tiếp theo sẽ thất tình cô gái này”

“Lâm Lôi, ta cảm thấy tên tiểu tử Khắc Lôi dường như đã phát hiện ta, chúng ta dừng tại đây, khi về lại nớ” Đức Lâm Kha Ốc Đặc bỗng cảm thấy một nỗi sợ hãi từ trong linh hồn nên nhắc nhở Lâm Lôi.

“Dạ, Đức Lâm Gia gia” Lâm Lôi âm thầm hoảng sợ nhìn Khắc Lôi, tên Khắc Lôi này từ nhỏ đến lớn vẫn luôn như bức tường cao chót vót ở trước mặt hắn, làm hắn bất lực không cách nào vượt qua được.

Bổng pháp trượng trên tay Giáo hoàng Hải Đình Tư phát ra quang mang bao phủ toàn bộ mọi người tham dự. Sau đó nghi lễ Rửa tội bắt đầu tiến hành, Hải Đình Tư thi triển Đại Dự Ngôn thuật cùng với linh hồn uy áp làm mọi người tham dự chìm vào trong tín ngưỡng.

Từ xa, Lâm Phong nhìn thấy Ngải Lệ Tư chấp tay thành khẩn cầu nguyện, gương mặt nàng lúc này thật mỹ lệ, thanh thoát như một thiên tiên.

“Thật là một cô gái có tâm hồn thuần khiết”

Lâm Phong vẫn còn nhớ trong nguyên tác, sau khi chia tay với Ngải Lệ Tư, Lâm Lôi trong lúc thất tình đã điều khắc ra một tác phẩm gọi là Mộng Tỉnh để cảnh tỉnh bản thân không được lụy vì tình yêu. Tuy nhiên Lâm Phong lại không đồng tình với cách làm của Lâm Lôi, cho triển lãm và đấu giá tác phẩm Mộng Tỉnh, đây không khác nào đẩy Ngải Lệ Tư vốn chỉ là một cô gái yếu đuối vào con đường cùng. Lâm Lôi có vầng sáng của nhân vật chính nhưng còn Ngải Lệ Tư thì sao, nàng có đáng phải chịu kết cục như vậy chăng, Lâm Phong đã quyết thay đổi số mệnh của nàng.

Ngọc Lan lịch ngày 21/4/9999. Giữa gian phòng chuyên dụng để đấu giá của Phở Lỗ Khắc Tư hội quán.

Phòng đấu giá này tổng cộng có 3 tầng. Tầng thứ 1 là các chỗ ngồi phổ thông, tầng thứ 2 được phân thành các lô riêng biệt, mỗi 1 lô đều dành cho 1 số đại quý tộc. Chỉ những đại phú hào mới có đủ tư cách tiến vào đây. Cái giá phải trả cũng cao đến kinh người. Về phần tầng thứ 3 lại chỉ có 1 phòng khách lớn phi thường, bên trong được trang hoàng hết sức xa hoa.

Tại tầng thứ 3 của phòng đấu giá.

Lúc này bên trong đã có mặt của Quốc Vương Khắc Lai Đức, Lỗ Khắc Tư hội quán Mai Á cùng Áo Tư Thác Ni còn có Lâm Lôi và Da Lỗ.

“Mai Á quán trưởng, hôm nay còn có ai đến nữa không?” Khắc Lai Đức thân nhiên hỏi.

“Chúng ta hãy đợi một chút nữa, Thánh Tử Điện hạ cùng với 2 vị Hồng Y Đại giáo chủ Cát Nhĩ Mặc và Lan Phở Sâm đều có thể đến đây” Mai Á Quán trưởng cười đáp.

“Vậy à, chúng ta chờ họ vậy” Khắc Lai Đức cười nói.

Một lát sau, Mai Á quán trưởng lớn tiếng nói: “À, ba vị đại nhân họ đã đến rồi”

Lâm Lôi, Da Lỗ cùng với quốc vương Khắc Lai Đức đều vô cùng nhiệt tình đón tiếp ba vị cao tăng của Quang Minh giáo đình đến.

“Chào Lâm Lôi huynh đệ, đã lâu chúng ta không gặp” Lâm Phong dẫn đầu tiến đến chào hỏi Lâm Lôi.

“Xin chào Thánh Tử Điện hạ” Lâm Lôi cũng hữu lễ đáp.

“Xem ra Thánh Tử Điện hạ ngài cũng biết qua Lâm Lôi ha” Khắc Lai Đức phụ họa nói.

“Đâu chỉ quen biết, ta với Lâm Lôi là bạn học cùng lớp của nhau” Lâm Phong cười tươi vỗ vai Lâm Lôi nói.

“Không dám, so với Thánh Tử Điện hạ thì thành tích của thần quả không đáng nhắc tới” Lâm Lôi thành thật nói.

“Ta sao lại không nghĩ ra, hai người một người là đệ nhất thiên tài, một người là đệ tam thiên tài trong lịch sử Ngọc Lan Đại lục hơn vạn năm nay sao lại không quen biết nhau chứ, chỉ có thiên tài mới làm bạn với thiên tài mà thôi” Cát Nhĩ Mặc cười tươi nói.

“Đúng vậy, đúng vậy” Khắc Lai Đức cùng với Lan Phở Sâm hòa theo.

“Các vị đại nhân quá khen rồi” Lâm Lôi cười khổ nói. Hắn không ngờ hôm nay lại gặp phải Khắc Lôi, bức tường thành trong lòng mà hắn chưa bao giờ vượt qua được.

Sau đó tại tầng thứ 3, Lâm Phong, Lâm Lôi, Da Lỗ, Mai Á, Áo Tư Thác Ni, Khắc Lai Đức, Cát Nhĩ Mặc và Lan Phở Sâm, 8 người đều tùy ý ngồi xuống, thông qua cửa sổ chiếu xuống đất mà quan sát hiện trường đấu giá phía dưới. Thậm chí thông qua cửa sổ, còn có thể thấy được tình hình giữa các lô ở tầng thứ 2.

Lâm Phong ngồi cạnh Lâm Lôi, lúc này Lâm Phong mới có dịp quan sát kỹ càng Lâm Lôi, Lâm Lôi có một thân hình cao lớn vạm vỡ, gương mặt anh tuấn, cương nghị, mái tóc màu nâu rối bời để xõa ngang vai, đặc biệt ánh mắt rất có thần.

Theo ánh mắt của Da Lỗ ra dấu cho Lâm Lôi, Lâm Phong thấy Ngải Lệ Tư đang ngồi bên cạnh đám người Tạt Lam ở tầng 2. Nàng có một mảnh khăn che lại khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt buồn bã.

“Lâm Lôi, ta không thể ngờ ngươi lại là một tông sư trong lĩnh vực thạch điêu đồ” Lâm Phong vỗ tay Lâm Lôi nói.

“Thánh Tử Điện hạ quá khen” Lâm Lôi cười nói.

“Không biết người điều khắc theo trường phái nào?” Lâm Phong hỏi

Lâm Lô chán chừ chốc lát rồi nói: “Thần từng có duyên quen biết một vị đại sư điều khắc, được ông ta chỉ cho vài chiêu, cũng thật sự không biết theo trường phái gì”

“Vậy à, theo tác phẩm của người, ta đoán là trường phái Bình Dao Lưu phái” Lâm Phong nửa thật nửa giả nói.

Lâm Lô sợ hết hồn, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại ngay, cười nói: “Dựa vào đâu mà Thánh Tử Điện hạ suy đoán vậy?”.

“Bình Dao Lưu phái là một trường phái điều khắc chỉ dựa vào một cây bình đao để hoàn thiện cả một tác phẩm, nhưng mấy ngàn năm nay không thấy xuất hiện nữa, có thể đã thất truyền rồi”

“Thánh Tử điện hạ quả thật thông thái” Lâm Lô cười nói, trong lòng hân âm thầm lo lắng.

“Đừng nghĩ là thật, ta chỉ nói đùa mà thôi” Lâm Phong vỗ vai Lâm Lô cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Khổng Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Đấu giá

Lúc này tầng 1 của phòng đấu giá người đã đến ngồi chật kín.

Bức thạch điêu Mộng Tinh đặt trên đài đã được che lại bằng vải, có 2 thị nữ xinh đẹp đứng ở 2 bên. Một trung niên tóc vàng tươi cười từ dưới đi lên, cất giọng nói: “Xin chào các vị, hoan nghênh tất cả mọi người đã đến tham gia phiên đấu tác phẩm thạch điêu của Lâm Lô đại sư”.

“Những vị khách đến đây ngày hôm nay cũng đều là các bậc đại danh đỉnh đỉnh. Hội quán chúng ta ngày hôm nay cũng vinh hạnh được mời tới đây Thánh Tử Điện hạ Khắc Lô đại nhân” Vị trung niên nhân cung kính ngược lên tầng ba khom mình hành lễ.

Ở phía dưới, tất cả mọi người đều đã đứng hẳn lên, cả đại sảnh vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

“Còn có Hồng Y đại giáo chủ đại nhân Cát Nhĩ Mặc” một tràn vỗ tay nhiệt liệt vang lên.

“Hồng Y đại giáo chủ đại nhân Lan Phổ Sâm” tiếp đến một tràn vỗ tay nhiệt liệt.

“Quốc vương bộ hạ của chúng ta cũng tới”

“Đồng thời ma pháp thiên tài, thiên tài thạch điêu, Lâm Lô đại sư cũng tới”

Từng một cái tên được đọc lên là lại vang lên một tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Lâm Phong lúc này đang chăm chú nhìn Ngải Lệ Tư, thấy rõ đôi mắt của nàng đầy vẻ mờ mịt, u uất.

“Thật tội nghiệp cho nàng”

Vị trung niên nhân dẫn chương trình bắt đầu ra giá: “Được rồi, bây giờ đấu giá bắt đầu đi, giá khởi điểm là 100 vạn kim tệ, mọi người không có ý kiến gì chứ”.

Phía dưới đã có người ra giá.

“150 Vạn kim tệ”

“500 Vạn kim tệ”

“530 Vạn kim tệ”

“600 Vạn kim tệ”

“800 Vạn kim tệ”

“1000 Vạn kim tệ”

Một vị nam tử trung niên khoác trường bào rộng thùng thình đã ra giá 1000 vạn kim tệ

“ 1000 vạn kim tệ, 1000 vạn kim tệ, còn có giá nào cao hơn không?” Vị chủ trì tóc vàng đứng trên đài cao giọng hô.

“ 1500 vạn kim tệ” Lâm Phong lớn tiếng nói.

Tiếng nói vừa phát ra, mọi người lập tức nhìn về phía lầu 3, tiếng bàn luận sôi nổi.

“ Thánh Tử Điện hạ, ngài không nên chọc đến người điên đó” Cát Nhĩ Mặc đứng lên cung kính nói.

“ Đúng vậy đó Thánh Tử Điện hạ” Lan Phở Sâm nói hòa theo.

“ Hai vị yên tâm, tên đó ta vẫn chưa xem ra gì” Lâm Phong cười nói.

Hai người Cát Nhĩ Mặc và Lan Phở Sâm cũng không tiếp tục khuyên ngăn Lâm Phong. Trong thời gian mấy năm nay, bọn họ luôn có cảm giác Lâm Phong sâu không lường được, một nỗi kính sợ Lâm Phong cố hữu sâu trong linh hồn bọn họ.

“ Cảm tạ Thánh Tử điện hạ” Lâm Lôi đứng lên cung kính nói với Lâm Phong.

“ Không có gì, ta thật sự thích tác phẩm của người mà” Lâm Phong xua xua tay.

“ Thánh Tử Điện hạ ra giá 1500 vạn kim tệ, có ai ra giá cao hơn không?” vị chủ trì tiếp tục nói.

“ 1550 vạn kim tệ” Ở lô giữa tầng 2 một giọng già nua vang lên.

“ Các người muốn tranh với ta à? 1600 vạn” Nam tử trung niên mặc trường bào rộng thùng thình nhướng mày nói.

“ 2000 Vạn kim tệ” Lâm Phong lại đưa ra giá.

Lâm Lôi âm thầm hít một ngụm khí lạnh, hắn không hiểu tại sao vị Thánh Tử này lại tranh muốn mua tác phẩm của hắn.

Mọi người bên dưới lại sôi trào lên, đây đó vang lên tiếng xì xào bàn tán.

“ Thánh Tử Điện hạ ra giá 2000 vạn kim tệ, có ai ra giá cao hơn không?” vị chủ trì lớn tiếng nói.

“ 2100 vạn kim tệ” Ở lô giữa tầng 2 một giọng già nua lại vang lên.

“ Mai Á quán trưởng, người có biết ngôi ở lô chính giữa kia là gia tộc nào không? Hình như chủ sự chính là một cô nương còn trẻ tuổi” Lan Phở Sâm dò hỏi.

Mai Á quán trưởng cười nói “ Lan Phở Sâm đại nhân, vị cô nương này chính là con em chính hệ của Lai Ân gia tộc ở Ngọc Lan đế quốc. Lô ở giữa này chính là của Lai Ân gia tộc lấy danh nghĩa ra để đặt sẵn”.

“ Thì ra là Lai Ân gia tộc” Cát Nhĩ Mặc và Lan Phở Sâm cùng lên tiếng.

“ Là Dịch Ly Á” Da Lỗ quay sang Lâm Lôi nói.

Ở phía dưới, nam tử trung niên mặc trường bào rộng thùng thình nhướng mày, mí mắt xuất hiện sát khí.

“ Các người thật phiền toái, 2200 vạn”

Đến lúc này cuộc đấu giá chỉ còn là cạnh tranh của ba thế lực, dấu hiệu vẫn chưa ngã ngũ.

“ 2200 vạn, còn ai ra giá cao hơn không?”

Phút chốc cả phòng yên phăng phắc, ai cũng chờ đợi xem diễn biến gì sẽ xảy ra.

“ 2500 vạn kim tệ” Lâm Phong lại cất lên tiếng nói.

Lâm Phong vừa nói vừa dùng linh hồn uy áp lên người trung niên mặc trường bào rộng thùng thình và bọn người Dịch Ly Á.

Lâm Phong đương nhiên biết rõ người trung niên đó là ai, đó chính là Hi Tắc, sát lục chi vương, đã đạt đến Thánh Vực đỉnh phong, trong vòng hai năm tới sẽ đạt đến Thần cấp. Hi Tắc tuy làm cho Quang Minh giáo đình e dè, nhưng đối với Lâm Phong thì hắn chẳng có chút uy hiếp nào. Linh hồn lực của Lâm Phong hiện giờ đã cường đại tương đương với linh hồn lực của Thượng Vị Thần Đại Viên Mãn, hắn muốn giết Hi Tắc lúc nào cũng được cả.

Một luồng linh hồn uy áp đánh thẳng lên người Hi Tắc, trong phút chốc Hi Tắc cảm thấy linh hồn của bản thân như bị một bàn tay khổng lồ vô hình giữ chặt lại, hắn không thể nào thoát ra được. Bàn tay này càng ngày càng siết chặt linh hồn hắn, hắn thấy nếu cứ tiếp tục như vậy thì đến khi linh hồn bạo tạc

thì hấn chết chắc.

Hi Tắc vô cùng kinh hãi, mấy ngàn năm qua hấn chưa bao giờ cảm thấy tử vong đến gần như vậy. Trong khi hấn nhắm mắt chờ chết thì nghe được âm thanh truyền đến.

“Ta tên là Khắc Lô, Hi Tắc, ngươi chịu quy phục ta hay là chết ngay tại đây”

Hi Tắc tưởng sắp phải chết, nhưng nghe được thanh âm đó thì mừng rỡ vô cùng.

“Ta chịu phục, ta chịu phục, xin tha cho ta” Hi Tắc trong lòng nói.

“Được, từ nay ngươi sẽ là thuộc hạ dưới trướng của ta, linh hồn của ngươi đã bị đánh lên linh hồn ấn ký, nếu ngươi trong lòng mưu tính làm phản thì sẽ bị tan vỡ linh hồn mà chết” Lâm Phong truyền âm nói.

“Thuộc hạ đã biết” Hi Tắc truyền âm nói, trong lòng chưa hết sợ hãi. Tên Khắc Lô này quá cường hãn, cấp độ trên xa hấn.

Lúc này, bên bọn người Dịch Ly Á cũng sợ hãi không thôi.

“Hưu Gia gia, vừa nãy là gì, thật là đáng sợ” Dịch Ly Á yếu ớt nói.

“Tiểu thư, đó là uy áp cảnh cáo đến từ Quang Minh giáo đình, chúng ta không thể tranh được với họ đâu” Lão giả lo lắng nói.

Dịch Ly Á trầm ngâm, cũng không nói thêm gì.

“Có ai còn ra giá cao hơn không?”

“3... 2... 1... cộp, thành giao”

Vị chủ trì tóc vàng nọ gõ cái búa nhỏ, hưng phấn lớn tiếng hô: “Chúc mừng Thánh Từ Điện hạ với mức đấu giá 2500 vạn kim tệ đã đoạt được tác phẩm của Lâm Lô đại sư”.

“2500 Vạn Kim Tệ, ta có thể vinh hạnh tuyên bố, thạch điêu Mộng Tinh đã trở thành tác phẩm có giá cao xếp cao nhất trong thập đại thạch điêu. Cao hơn cả Huyết Tinh Tông Mao Sư của Hồ Phật đại sư cùng Hy Vọng của Phổ Lễ Khắc Tư đại sư”

Toàn bộ phòng đấu giá sôi nổi hẳn lên, tiếng vỗ tay nhiệt liệt cũng không ngớt vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Thánh Từ Lệnh

Đám người Lâm Phong từ tầng 3 đi xuống, đến cửa hội quán thì lúc này đã tập trung rất nhiều quý tộc. Đám quý tộc này rất tự giác đứng tách ra thành một con đường cho nhóm người Lâm Phong đi ra khỏi Hội quán.

“Thánh Từ Điện hạ đại nhân”

“Cát Nhĩ Mặc đại nhân”

“Lan Phổ Sâm đại nhân”

“Bệ hạ”

“Lâm Lô đại sư”

Các quý tộc, phú hào đều mỉm cười, lễ phép hướng nhóm người Lâm Phong chào hỏi. Lâm Phong cũng vẫy tay và gật đầu đáp lễ bọn họ.

Lâm Phong thấy Ngải Lệ Tư cũng vừa đi ra thì tiến đến làm quen.

“Xin chào Ngải Lệ Tư tiểu thư”

Ngải Lệ Tư thấy Thánh Từ Điện hạ cùng với hai vị Hồng Y đại giáo chủ đi tới mình thì âm thầm kinh hãi, vội vã cúi người nói.

“Xin... chào... Thánh Từ điện hạ”

Lâm Phong thấy vậy thì vội vã trấn an.

“Tiểu thư không cần lo lắng, ta đã quan sát tiểu thư từ lâu, ta có thể cảm nhận được lòng mộ đạo nhiệt thành từ trong tâm hồn của tiểu thư. Vì vậy ta muốn mời tiểu thư làm khách của ta trong Thánh Điện, đây là lệnh bài của ta, Thánh Điện sẽ luôn luôn chào đón tiểu thư. Nếu tiểu thư có khó khăn gì cần hỗ trợ, hãy cho ta biết”

Lâm Phong đưa ra một tấm lệnh bài kim sắc cho Ngải Lệ Tư.

“Thánh Từ Điện hạ, lệnh bài Thánh tử này quá quý trọng, tiểu nữ không thể nhận được” Ngải Lệ Tư hốt hoảng nói.

“Tiểu thư không cần ngại, hãy nhận lấy, với lệnh bài Thánh Tử này tiểu thư có thể điều động Thánh Điện Kỵ Sĩ đến hỗ trợ cho mình nếu thấy cần thiết” Lâm Phong cười nói.

Ngải Lệ Tư nhận lấy lệnh bài, cúi đầu cung kính nói: “Tiểu nữ cảm tạ ân đức của Thánh Từ điện hạ”

Đám quý tộc xung quanh thấy Ngải Lệ Tư được Thánh Từ điện hạ đích thân trao tặng lệnh bài Thánh Tử thì ngưỡng mộ vô cùng.

Bá Nạp Đức thấy vậy thì vui mừng khom người nói: “Thay mặt Đức Bố Tư gia tộc, thân cảm tạ Thánh Từ điện hạ”

“Cảm tạ Thánh Từ điện hạ” Tập Lam cũng tiến lên nói.

“Các người đừng nên hiểu lầm, ta tặng tiểu thư Ngải Lệ Tư Thánh Tử lệnh là do nàng là tín đồ mộ đạo của Giáo đình ta. Nàng là một người có tâm hồn thiện lương, các người thật may mắn khi có nàng là con dâu trong gia đình, hãy đối xử tốt với nàng, có biết không?” Lâm Phong ôn tồn nói.

“Dạ vâng, bọn thần đã biết, thưa Thánh Từ điện hạ” nhóm người Đức Bố Tư gia tộc khom mình hành lễ.

“Được rồi, ta cũng không quản nhiều, chào tiểu thư, ta đi đây” Lâm Phong chào Ngải Lệ Tư xong thì cùng bọn người Cát Nhĩ Mặc nhanh chóng rời đi.

Mấy ngày sau, Lâm Phong được bọn Cát Nhĩ Mặc báo tin cha của Lâm Lôi là Hoắc Cách Ba Lỗ Khắc đã qua đời, vì vậy hắn đã cùng Cát Nhĩ Mặc và Lan Phổ Sâm trực tiếp đi đến Ô Sơn Trấn.

Đoàn xe của Lâm Phong dừng lại trước cửa phủ đệ gia tộc Ba Lỗ Khắc.

“Thánh Từ Điện hạ Khắc Lôi đại nhân, Hồng y đại giáo chủ Cát Nhĩ Mặc đại nhân, Hồng y đại giáo chủ Lan Phổ Sâm đại nhân tới” Giọng xướng của gia nhân vang lên, những người dân bên ngoài bàn tán huyên náo.

Lâm Phong cùng bọn Cát Nhĩ Mặc đến nghiêng mình trước bài vị Hoắc Cách.

“Lâm Lôi, đừng quá đau buồn” Lâm Phong hướng Lâm Lôi nói.

“Đa tạ” Lâm Lôi cúi mình tạ lễ.

Lâm Phong nhìn quanh thì thấy đám người Dịch Ly Á, Da Lỗ cũng đã đến.

“Đại nhân Bạt Đức Sâm, công tước Phân Lai Vương quốc tới”

Lâm Phong thầm mỉm cười, tên Bạt Đức Sâm này sắp bị Lâm Lôi giết mà hiện tại vẫn không hay biết gì cả.

Bảy ngày sau, Lâm Phong cùng bọn Cát Nhĩ Mặc quay về Phân Lai thành.

Vừa về đến Phân Lai thành thì Lâm Phong nhận được ngay thiệp mời tham dự lễ đính hôn của Tập Lam và Ngải Lệ Tư, theo như nội dung trong thiệp mời thì Tập Lam chỉ đính hôn với duy nhất Ngải Lệ Tư, không hề giống như trong nguyên tác.

“Bọn người gia tộc Đức Bố Tư cũng biết thức thời đấy” Lâm Phong mỉm cười.

Từ sau hôm Lâm Phong tặng cho Ngải Lệ Tư Thánh Tử lệnh, gia tộc Đức Bố Tư thay đổi ngay thái độ với Ngải Lệ Tư vì ai cũng cho rằng nàng đang có Quang Minh giáo đình làm chỗ dựa, không người nào ngu ngốc mà chọc giận Thánh Từ điện hạ đại nhân cả.

Lâm Phong không đến tham dự mà chỉ gửi quà tặng cho Ngải Lệ Tư, hắn biết được trong lễ đính hôn này sẽ nảy sinh kịch vui, Lâm Lôi có được cơ hội để giết chết Mạt Đức Sâm. Cũng vì thế, Bá Nạp Đức và con trai hắn Tập Lam bị bắt vào tù vì phát hiện buôn lậu Thủy ngọc khoáng sản. Chỉ tội cho Ngải Lệ Tư vì việc này mà phải chịu không ít ủy khuất. Biết được sẽ xảy ra tình trạng này nên Lâm Phong đã cố ý tặng nàng Thánh Tử lệnh, theo hắn thì gia tộc Đức Bố Tư chắc chắn sẽ yêu cầu Ngải Lệ Tư đến nhờ vả hắn.

Vài ngày sau, quả thật Ngải Lệ Tư cùng với thành viên Đức Bố Tư gia tộc đến Thánh Điện để tham kiến Lâm Phong.

“Chỉ cho phép Ngài Lệ Tur tiểu thư đi vào điện kiến Thánh Từ Điện hạ, những người còn lại dừng lại trước đại môn” một Thánh Điện Kỵ sĩ hưng hồ nói.

“Ngài Lệ Tur, cả gia tộc nhờ cả vào con đó” Ni Mễ Tur nhắc khéo, ánh mắt thành khẩn.

Ngài Lệ Tur cũng cảm thấy bất đắc dĩ, tuy nhiên nàng gật đầu nói: “Con sẽ làm hết sức”

Tiến thẳng vào đại sảnh, Ngài Lệ Tur được một vị Bạch Y Tế Tự đưa đến phòng khách.

Lâm Phong mặc trường bào màu trắng từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Ngài Lệ Tur, Lâm Phong gật đầu mỉm cười: “Xin chào Ngài Lệ Tur tiểu thư”

Ngài Lệ Tur bỗng nhiên quý hân xuống, rồi rít nói: “Thưa Thánh Từ điện hạ, xin ngài giúp đỡ tiểu nữ”

Lâm Phong thấy vậy thì vội tiến đến đỡ Ngài Lệ Tur đứng dậy: “Ngài Lệ Tur tiểu thư, có việc gì từ từ nói. Hãy ngồi xuống đây, kể cho ta nghe, có việc gì làm cho tiểu thư cảm thấy khó khăn à?”

Ngài Lệ Tur hít thật sâu một hơi, trình trọng nói: “Thưa Thánh Từ Điện hạ, chuyện về gia tộc của Tập Lam chắc ngài cũng đã biết, bây giờ Bá Nạp Đức bá phụ và Tập Lam đã bị bắt vào ngục, tiểu nữ nghĩ bọn họ đích là thanh bạch. Tiểu nữ cầu mong ngài có thể ra tay hỗ trợ, nói với Bệ hạ khoan dung mà rửa sạch oan khuất cho Đức Bố Tur gia tộc”

Lâm Phong dịu dàng nói: “Tiểu thư đừng quá lo lắng, chuyện này cũng không phải vấn đề gì lớn, ta sẽ đi một chuyến hoàng cung điện kiến Khắc Lai Đức Bệ hạ, ta nghĩ Bệ hạ sẽ nể mặt ta mà nhẹ tay với người thân của tiểu thư”

Ngài Lệ Tur vui mừng cúi đầu nói: “Được vậy thì tốt quá, cảm tạ Thánh Từ Điện hạ”

“Không có việc gì, Tiểu thư là một tín đồ mộ đạo của Giáo đình ta, giúp đỡ tiểu thư là chuyện phải làm” Lâm Phong xua tay nói.

“Cảm tạ ân đức của Thánh Từ điện hạ, tiểu nữ phải về báo tin tức này cho gia tộc biết, cảm tạ Thánh Từ điện hạ rất nhiều” Ngài Lệ Tur luôn miệng cảm ơn.

“Vậy cũng tốt, để ta tiễn tiểu thư ra cổng” Lâm Phong cười nói.

“Dạ không, không ạ, tiểu nữ thân phận thấp hèn, không đáng để Thánh Từ điện hạ đưa tiễn quý trọng như thế ạ” Ngài Lệ Tur quýnh lên nói.

“Không sao mà, không hiểu sao nói chuyện cùng tiểu thư ta đây thấy rất thân thiết” Lâm Phong cười vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cuộc ám sát

Đưa tiễn Ngài Lệ Tur xong xuôi, Lâm Phong liền đi một chuyến đến Hoàng cung.

“Cung nghênh Thánh Từ Điện hạ, được ngài đến Hoàng cung thật quá vinh hạnh cho Khắc Lai Đức” Quốc vương Khắc Lai Đức thân chinh đi ra thẳng đại môn đón tiếp Lâm Phong.

“Xin chào Bệ hạ, ta đến đây là có việc muốn nhờ đây” Lâm Phong lễ độ cười nói.

“Mời Thánh Từ Điện hạ đến thư phòng của ta, chúng ta cùng bàn chuyện”

“Được, đi thôi” Lâm Phong cười nói.

Đến thư phòng, Khắc Lai Đức vội vã nói: “Thưa Thánh Từ điện hạ, mời ngài an tọa”

“Ngươi cũng ngồi xuống đi”

“Dạ vâng, không biết có chuyện gì mà phải khiến Thánh Từ Điện hạ giá lâm” Khắc Lai Đức cung kính nói.

“Cũng không có gì to tát, ta nghe nói Đức Bố Tur gia tộc bị tình nghi buôn lậu, ngươi đã phái người bắt Bá Nạp Đức và Tập Lam nhi tử của hắn phải không?” Lâm Phong cười nhìn Khắc Lai Đức.

“Thì ra Thánh Từ điện hạ là vì chuyện này mà đến” Khắc Lai Đức thở phào một cái, hắn đang lo lắng là không biết vị Thánh Từ điện hạ này tìm hắn là có gì phân phó. Vị Thánh Từ điện hạ sâu không lường được này làm cho hắn vô cùng kính sợ, nếu phục vụ không khéo làm cho vị Thánh Từ này tức giận thì có thể bị bãi miễn chức Quốc vương như chơi.

“Đúng vậy, ta muốn người thả hai người họ ra. Nếu thật sự bọn chúng có buôn lậu thì thu của bọn chúng một mớ tiền là được, ta nghĩ người cũng đã có quyết định” Lâm Phong ôn tồn nói.

“Dạ vâng, thần đã rõ thưa điện hạ” Khắc Lai Đức cúi đầu cung kính nói.

“Vậy thì tốt” Lâm Phong cười vui vẻ.

“Chỉ là thần không biết vì sao điện hạ lại muốn giúp bọn họ vậy? Là vì tiểu thư Ngải Lệ Tư? Nếu điện hạ thấy thích nàng thần có thể sắp xếp để nàng phục vụ điện hạ...” Khắc Lai Đức cười âm hiểm nói.

“Người không cần để ý chuyện này, thực hiện như ta dặn là được”

“Dạ, thần tuân mệnh”

Ngày hôm sau, Bá Nạp Đức và Tập Lam đều được phóng thích ra khỏi đại lao. Thẩm phán Mai Lệ Đặc công tước do được Quốc vương Khắc Lai Đức chỉ thị riêng nên nhanh chóng đưa ra kết luận điều tra, Khâm Đặc Đức Bố Tư, em trai của Bá Nạp Đức, một mình chịu trách nhiệm về vụ buôn lậu Thủy ngọc khoáng sản, gia tộc Đức Bố Tư vô can, chỉ chịu nộp phạt 4000 vạn kim tệ.

Sau việc này, cả gia tộc Đức Bố Tư kéo nhau đến Thánh điện để cảm tạ Lâm Phong nhưng Lâm Phong từ chối gặp nên cũng đành ra về.

Trong một tòa lầu cao, có hai thân ảnh đang đứng nhìn khung cảnh phố xá Phân Lai thành bên dưới. Đó là Lâm Phong và Hi Tắc.

“Thưa chủ nhân, theo yêu cầu của ngài ta đã tiếp cận Lâm Lôi, hẳn quả thật đang muốn ám sát Khắc Lai Đức, ta cũng không rõ nguyên do nhưng hẳn đã hỏi ta phối phương bào chế độc được Dong Huyết độc, ngài nói ta có nên đưa cho hắn phối phương thật hay không?” Hi Tắc ôn tồn nói.

“Người cứ đưa cho hắn phối phương thật, ta tự có sắp xếp” Lâm Phong thản nhiên nói, ánh mắt vẫn đang nhìn phố xá tấp nập bên dưới.

“Vâng, thưa chủ nhân” Hi Tắc nói xong thì thân ảnh đã biến mất không thấy đâu nữa.

Thấm thoát đã đến tháng 12, cả Phân Lai thành biến thành một màu trắng xóa vì những cơn bão tuyết đầu mùa. Phân Lai thành lúc này hiện ra với vẻ mỹ lệ hiếm thấy, màu trắng của tuyết bao trùm trên những ngọn cây tùng trước dãy phủ đệ vô cùng quyền rũ.

Lâm Phong đang ngồi bên cạnh cửa sổ quan sát cảnh vật mỹ lệ xung quanh. Hắn biết chỉ còn mấy ngày nữa Phân Lai thành sẽ gặp một biến cố lớn, vào đúng thời điểm lễ Ngọc Lan năm 10000.

Một vị Bạch Y Tế Tự cung kính đi đến bên cạnh Lâm Phong.

“Thưa Thánh Tử điện hạ, Cát Nhĩ Mặc đại nhân đã đến phủ của Hầu tước Lâm Lôi, nghe nói y bị thương trong lúc tu luyện”

“Vậy à, người lui xuống đi” Lâm Phong nhàn nhạt đáp.

“Xem ra Lâm Lôi đã quyết định ra tay với Khắc Lai Đức” Lâm Phong trong lòng thầm nghĩ.

“Hóng, Hóng, Hóng” một loạt tiếng rống dồn dập vang lên.

Lâm Phong nhoen miệng cười, hắn từ từ phi thẳng lên bầu trời, hướng phủ Lâm Lôi bay đến.

Lúc này, trong phủ Lâm Lôi đang diễn ra cuộc chiến đẫm máu giữa mấy ngàn kỵ sĩ và một mình Lâm Lôi đang trong hình dạng Long huyết chiến sĩ. Tuy nhiên, không một ai để ý đến trên bầu trời có một người đang lảng không mà đứng, quan sát bọn họ, đó chính là Lâm Phong.

Phía bên dưới, Lâm Lôi càng đánh càng hăng, Từ Huyết thần kiếm xẹt qua, hai tên kỵ sĩ đứng gần nhất bị chém bay, Lâm Lôi đã trực tiếp đối diện Khắc Lai Đức.

Khắc Lai Đức lúc này thật sự sợ hãi: “Đừng, đừng giết ta”

Lâm Lôi hét lớn: “Khắc Lai Đức, đi chết đi” tay phải của hắn hướng đến cổ họng Khắc Lai Đức.

“A, đừng giết ta mà” Khắc Lai Đức ánh mắt vô cùng kinh hãi.

Bàn tay phải của Lâm Phong vừa sắp nắm được cái cổ của Khắc Lai Đức thì bỗng nhiên dừng hẳn lại, sau đó cả thân hình Lâm Lôi bị nâng bổng lên rồi định trụ lại, không thể nhút nhát một chút nào.

Khắc Lai Đức sùng sốt, sau đó nhận ra người ra tay cứu hắn thì mừng như phát điên.

“Ha ha ha”

Một người thanh niên tóc vàng mặc áo bào trắng, từ giữa không trung chậm chậm bay xuống, đó chính là Lâm Phong.

“Thánh Tử điện hạ” Khắc Lai Đức cúi người cung kính nói.

Tất cả mọi người xung quanh cũng nhanh chóng khom người cung kính hành lễ: “Thánh Tử Điện hạ”

Lâm Phong từ từ đi đến trước mặt Lâm Lôi, lúc này Lâm Lôi cảm thấy cả thể xác và linh hồn của mình giống như bị định trụ lại, hắn không thể làm gì, cũng không thể nói được lời nào, hắn cố gắng gào hét nhưng cũng chẳng có âm thanh nào, hắn cảm thấy vô cùng sợ hãi.

“Thánh Tử điện hạ” lúc này từ bên ngoài đã chạy vào một đám người, dẫn đầu là Cát Nhĩ Mặc và Lan Phở Sâm cùng một đám chấp pháp của Tài phán sở.

“Hắn đã bị ta khống chế, không còn nguy hiểm nữa” Lâm Phong nhàn nhạt nói, hắn liếc mắt nhìn về phía góc tường, một con chuột đang ngẩng đầu nhìn hắn. Con chuột thấy ánh mắt kinh khủng của Lâm Phong nhìn nó thì vội vã bỏ chạy.

Lâm Phong biết đây là Bối Bối, nếu lúc này hắn ra tay bắt lấy thì sẽ làm Chủ thần Bối Lỗ Đặc hiện thân, vì vậy hắn chỉ hù dọa cho Bối Bối chạy mất.

Lâm Phong ra hiệu cho Cát Nhĩ Mặc áp giải Lâm Lôi xuống, Lâm Lôi lúc này như một bức thạch điêu mặc cho các chấp pháp Tài phán sở khiêng đi. Chỉ thấy trên gương mặt Lâm Lôi đã chảy xuống hai dòng nước mắt.

“Ha ha, ha ha, ha ha” Khắc Lai Đức cười to nhìn Lâm Lôi bị khiêng đi trước mắt hắn.

Vào lúc này, tại một tòa thành bằng kim loại, sâu trong Hắc Ám Sâm Lâm, một lão giả đang gật gù suy tính.

“Tên tiểu tử Khắc Lôi này có linh hồn lực cũng thật là kỳ quái, cường hãn đến đáng ngạc nhiên. Rõ ràng cấp độ của hắn chỉ là Thánh Vực đỉnh cao nhưng linh hồn lực lại đạt tới ngưỡng Thần cấp rồi. Khi này, hắn lại không ra tay với tiểu Bối Lỗ Đặc của ta, cũng thật có ý tứ. Nếu không làm thương tổn đến tiểu Bối Lỗ Đặc, ta mặc hắn phiên thiên tùy thích, ta chẳng thèm quan tâm đến. Không đạt đến Thượng Vị Thần đại viên mãn thì cũng chỉ là sâu, kiến mà thôi”

Tại một mặt thật ở tầng 9 Quang Minh Thánh điện. Lâm Lôi lúc này đã được giải trừ khống chế, hắn đã có thể cử động thân thể một cách bình thường. Nghĩ đến tình cảnh lúc bị bắt, Lâm Lôi vẫn còn chưa hết kinh hãi.

“Lâm Lôi, con đã trở lại bình thường rồi” Đức Lâm Kha Ốc Đặc vui mừng nói.

“Đức Lâm Gia gia, đến giờ con vẫn còn không hiểu Khắc Lôi đã khống chế con như thế nào?” Lâm Lôi u uất nhìn về phía Đức Lâm Kha Ốc Đặc nói.

Đức Lâm Kha Ốc Đặc thở dài nói: “Theo như ta đoán thì hắn đã dùng linh hồn linh vực để bắt con”

“Linh hồn linh vực?” Lâm Lôi ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy, linh hồn linh vực chỉ những cường giả có linh hồn lực vô cùng cường đại mới có thể vận dụng, bọn họ dùng linh hồn uy áp của bản thân để khống chế, tiêu diệt linh hồn của người khác, quả thực vô cùng khủng bố. Nạn nhân bị trũng linh hồn công kích sẽ mất mạng do linh hồn tan nát, cho dù trên cơ thể họ không bị một vết thương nào” Đức Lâm Kha Ốc Đặc giải thích.

“Nếu tên Khắc Lôi không xuất hiện, con đã giết được Khắc Lai Đức rồi” Lâm Lôi nện nắm đấm lên tường phát ra từng tiếng ầm ầm.

“Lâm Lôi, con có hối hận không?” Đức Lâm Kha Ốc Đặc cảm thán hỏi.

Lâm Lôi lắc đầu: “Không, con chỉ có hai ước nguyện, một là phục hồi vinh quang cho gia tộc, thứ hai là trả được thù cho phụ mẫu. Nếu không làm được, cho dù yên ổn, con cũng sẽ bị dằn vặt đau khổ cả đời”

Đức Lâm Kha Ốc Đặc gật đầu, sau đó nhìn Lâm Lôi nói: “Lâm Lôi, tuy con bị bắt nhưng khả năng sẽ không chết”

“Sao có thể?” Lâm Lôi nghi hoặc.

Đức Lâm Kha Ốc Đặc nói: “Nếu muốn giết con thì tên Khắc Lôi đã ra tay rồi, ta nghĩ hắn sẽ niệm tình con từng là bạn học của hắn mà tha cho con, và lại Quang Minh giáo đình đã biết con là Long Huyết chiến sĩ, họ sẽ quý trọng nhân tài mà không nỡ giết”

“Sợ rằng nếu không giết con thì Quang Minh giáo đình sẽ không bao giờ để con giết Khắc Lai Đức. Không biết đến bao giờ mới trả được thù?” Lâm Lôi lầm bầm.

Đức Lâm Kha Ốc Đặc lắc đầu thở dài, Lâm Lôi ngã người nằm nhòai trên nền đất ngục giam, trên mặt không biết lúc nào đã giàn dụa nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 36: Thần Cấp Cường Giả

Lâm Phong sau khi bắt được Lâm Lôi thì thông báo với Giáo Hoàng sẽ vào mật thất Thánh Điện tu luyện một đoạn thời gian, trước khi đi hắn chỉ đề lại một câu: “Lâm Lôi là bạn học của ta, có chuyện gì chờ ta tu luyện xong rồi hẵng tính, ta không cho phép giết hắn”

Nghe được Lâm Phong phân phó, Giáo hoàng Hải Đình Tư cũng đành phải hoãn lại mọi dự định, chờ đợi Lâm Phong tu luyện xong mới cùng hắn thảo luận giải quyết Lâm Lôi như thế nào.

Lâm Phong lần này bước vào tu luyện, hắn quyết định sẽ đẩy mạnh hấp thu Địa, Hỏa, Thủy, Phong 4 loại nguyên tố pháp tắc trên hành tinh này. Nhờ vào linh hồn lực cường đại của mình, Lâm Phong đã đẩy nhanh tốc độ tích lũy nguyên tố pháp tắc gấp cả triệu lần so với bình thường.

Chỉ trong vòng 5 ngày, tích lũy lực lượng 4 nguyên tố Pháp tắc trên cơ thể Lâm Phong đã đạt đến trạng thái Viên mãn, đủ điều kiện thành Thần.

Bỗng một cỗ thần bí đại đạo pháp tắc xuất hiện ở trên người Lâm Phong quét qua một vòng, tựa hồ như đang kiểm tra xem hắn có phải chăng đã đem nguyên tố pháp tắc cảm ngộ đến viên mãn, có tư cách thành Thần hay không.

Một lúc sau, cỗ thần bí đại đạo pháp tắc này nâng cơ thể Lâm Phong trôi lơ lửng trên không, từ sự dẫn dắt của cỗ đại đạo pháp tắc này 4 đạo nguyên tố pháp tắc Địa, Hỏa, Thủy, Phong bắt đầu ngưng tụ lên, tốc độ ngưng tụ càng ngày càng điên cuồng, cho đến cuối cùng tại đỉnh đầu Lâm Phong hình thành 4 viên Thần cách tỏa ra quang mang lần lượt là Vàng, Đỏ, Lam, Xanh.

Lâm Phong nhìn thấy 4 viên Thần Cách lơ lửng trước mặt thì âm thầm mỉm cười, mỗi một viên Thần cách này nếu được Thánh Vực đỉnh phong luyện hóa thì sẽ ra một vị Hạ Vị Thần. Lâm Phong đã quyết định phân linh hồn mình ra thành năm phần, lấy 4 phần linh hồn để tiếp nhận 4 viên thần cách hình thành nên 4 phân thân.

Nắm giữ linh hồn pháp tắc, phân ra 5 phần linh hồn đối với Lâm Phong vô cùng dễ dàng, hắn chỉ phải chịu thống khổ một khoảng thời gian rất ngắn. Đổi lại là người khác, phân linh hồn ra 5 phần sẽ phải chịu sự thống khổ vô cùng ghê gớm, có thể dẫn đến điên loạn nếu không đủ nghị lực. Lâm Phong cũng dựa vào linh hồn pháp tắc làm cho 5 phần linh hồn của mình trở nên bền bỉ, có thể tùy thời hợp nhất một cách dễ dàng.

Bốn phần linh hồn được Lâm Phong dẫn dắt ra ngoài cơ thể nhanh chóng hợp nhất với 4 viên thần cách. Sau đó, lấy Thần cách làm trung tâm nhanh chóng ngưng tụ ra thân thể giống y hệt như bản tôn. 4 cái phân thân Lâm Phong, 4 Hạ Vị Thần liền biến hóa ra trang phục theo 4 màu khác nhau, lần lượt Địa hệ Thần phân thân mặc trang phục màu vàng, Hỏa hệ Thần phân thân mặc trường bào màu đỏ, Thủy hệ Thần phân thân mặc trang phục màu lam, Phong hệ Thần phân thân mặc trang phục màu xanh.

4 vị Thần phân thân nhanh chóng dung nhập vào bản tôn Lâm Phong, trong thức hải Lâm Phong lập tức xuất hiện 4 vị Hạ Vị Thần phân thân ngồi 4 góc đang yên tĩnh cảm ngộ huyền ảo pháp tắc.

Cảm ngộ ra huyền ảo của từng loại pháp tắc, sau đó dung hợp các loại huyền ảo pháp tắc đối với sinh linh trong vũ trụ này là vô cùng gian nan và khó khăn nhưng đối với kẻ đã thâm nhập 3000 đại đạo như Lâm Phong thì không gì dễ bằng.

Phong chi pháp tắc có tổng cộng 9 loại huyền ảo, Hỏa chi pháp tắc có 7 loại huyền ảo, Thủy chi pháp tắc có 8 loại huyền ảo, Địa chi pháp tắc có 5 loại huyền ảo. Thời gian hợp nhất các loại huyền ảo của từng loại nguyên tố pháp tắc phải mất vạn năm, trăm vạn năm thì đối với Lâm Phong chỉ cần 1 ngày là xong.

Khi dung hợp được tất cả các loại huyền ảo của một loại pháp tắc thì đã đạt đến trạng thái Đại Viên Mãn về cảm ngộ của pháp tắc đó, nếu linh hồn lực đủ cường đại thì lúc đó cấp độ sẽ là Thượng Vị Thần Đại Viên Mãn.

10 ngày sau đó, 4 Thần phân thân của Lâm Phong rốt cục dung hợp được tất cả các loại huyền ảo của từng loại pháp tắc Địa, Hỏa, Thủy, Phong. Lâm Phong ngay lập tức đạt đến Thượng Vị Thần Đại Viên Mãn.

“Theo như ta thấy, Thượng Vị Thần Đại Viên Mãn cũng mạnh tương đương với Đại La Kim Tiên. Vậy Chủ Thần chắc cũng chỉ cỡ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là cùng” Lâm Phong âm thầm so sánh.

“Rầm”

Một cỗ lực lượng kinh khủng bỗng đánh lên Thánh Điện, vách tường Thánh điện phát ra ánh sáng lục tuy nhiên vẫn chưa hề hấn gì.

Lâm Phong đang ngồi tĩnh tọa trong mật thất, hắn biết tiếng động vừa rồi là do Thần thú Đế Lâm tấn công vào Thánh Điện mà ra, lúc này Ma thú chắc đã đây rồi cả Phần Lai thành.

Lại một công kích kinh khủng nữa lên Thánh Điện, cả tòa Thánh Điện rung lắc dữ dội, các vách tường xuất hiện nứt rạn.

Lâm Phong nhoen miệng cười rồi phi thân ra phía đại môn, bay thẳng lên trời cao.

Trên bầu trời lúc này đầy rẫy các loại Ma thú phi hành, nổi bật nhất là các Thánh Vực Ma thú khổng lồ cao hàng trăm thước, thấy Lâm Phong xuất hiện thì lập tức nhào đến.

“Thật là hỗn láo, không biết sống chết”

Lâm Phong hét lớn rồi đánh ra linh hồn uy áp trải rộng khắp Thần Thánh Đồng Minh cùng Hắc Âm Đồng Minh.

“Ma thú, các ngươi đã dám giết người dân vô tội của ta, vậy thì hãy chết đi”

Chỉ trong phút chốc, với linh hồn công kích phát động, hàng chục triệu Ma thú từ Cửu cấp trở xuống đã bị tiêu diệt sạch sẽ. Ma tinh hạch từ đại não Ma thú bay ra từng đám tiến về phía Lâm Phong, khung cảnh vô cùng dọa người.

Mấy chục Thánh Vực Ma thú lúc này không còn phi hành nữa. Dưới linh hồn uy áp của Lâm Phong đã hoàn toàn rơi rụng xuống, nằm rạp dưới mặt đất, ánh mắt lộ rõ vẻ sợ hãi khôn cùng, bọn chúng luôn miệng la lớn: “Uy áp thật kinh khủng, là Thần cấp, người đó là Thần cấp cường giả, chúng ta tiêu rồi”

Lâm Phong thấy người dân vẫn còn chưa hết lo sợ thì khẽ nói: “Các ngươi đừng sợ hãi, ta là Thần Khắc Lôi, ta đã tiêu diệt hết Ma thú, bây giờ các ngươi đã được an toàn” tất cả mọi người dân khắp Thần Thánh Đồng Minh và Hắc Âm Đồng Minh thấy cảnh tượng Ma thú gục chết mà không biết nguyên nhân, đến lúc này nghe được lời truyền âm của Lâm Phong thì vỡ òa sung sướng, mọi người vô cùng vui mừng, hoan hô nhiệt liệt, rất nhiều người đã cùng quỳ xuống đất bái tạ.

“Đội ơn Thần Khắc Lôi đã cứu giúp, chúng con nguyện thờ phụng ngài, xin ngài hãy bảo hộ cho chúng con”

Lâm Phong lắc không mà đứng, chấp tay sau lưng nhìn về phía người thanh niên mặc trường màu vàng, trên trán có hoa văn thẳng đứng.

“Đế Lâm, binh lính của ngươi ta đã giết sạch, ngươi với ba đứa con của ngươi, một là quy phục ta hai là chết tại nơi đây, quyết định đi.”

“Là Khắc Lôi điện hạ, Khắc Lôi điện hạ đã tiêu diệt hết tất cả Ma thú” Lạc Diệp lão giả hét lên.

“Khắc Lôi điện hạ cũng đã đạt Thần Cấp, chúng ta được cứu rồi” một Thánh Vực cường giả khác kích động lên tiếng.

Hải Đình Tư sắc mặt vui mừng nhìn Lâm Phong đang lắc không mà đứng.

“Ngọc Lan đại lục vừa mới xuất hiện tới hai vị Thần Cấp cường giả sao? Thật không thể tưởng tượng nổi” Hải Đình Tư trong lòng vẫn không thể chấp nhận. Trước đây, ở cả Ngọc Lan đại lục, đứng ở vị trí tối cao là ba vị tam đại cường giả. Đó chính là Áo Bó Lai Ân đế quốc Vô Thần, Ngọc Lan đế quốc Đại Tế Ti, cùng với vị Hắc Âm sâm lâm Vương, bây giờ lại xuất hiện thêm tới 2 vị, nhưng cũng may một trong số đó là người của Quang Minh giáo đình. Từ nay Quang Minh giáo đình sẽ không còn e dè bất cứ thế lực nào nữa.

Đế Lâm sắc mặt âm trầm nhìn Lâm Phong đang lắc không mà đứng.

“Ngươi đúng là Thần Cấp cường giả, nhưng trình độ đến đâu thì đánh một trận mới biết được” Đế Lâm tuy nhìn không ra sâu cạn của Lâm Phong nhưng hẳn tin tưởng vào khả năng của mình.

Nói vừa dứt lời, Đế Lâm đã nhào tới Lâm Phong đánh ra một đám. Lâm Phong không thèm phản ứng gì cứ để yên cho Đế Lâm đâm tới.

“Rầm” cú đâm chưa chạm đến cơ thể Lâm Phong thì đã bị một vòng phòng ngự màu đỏ chặn lại, tiếng va chạm phát ra đinh tai nhức óc. Tuy nhiên vòng phòng ngự màu đỏ vẫn không hề hấn gì.

Đế Lâm ngạc nhiên vô cùng, vội vận lực đánh ra thêm nhiều đám nữa.

“Rầm, rầm, rầm...” từng cú đâm nặng nề nện lên vòng phòng ngự màu đỏ, tuy nhiên vẫn không có tác dụng gì.

“Ngươi quá yếu, tới lượt ta” Lâm Phong cười mím nhìn Đế Lâm.

Lâm Phong đánh ra một trào, Đế Lâm vội vàng tránh né, nhưng rốt cục vẫn không thoát được bàn tay của Lâm Phong. Đế Lâm nhanh chóng bị bàn tay Lâm Phong nắm chặt đầu.

“Nói, quy phục ta hay là chết” Lâm Phong nhàn nhạt nói nhưng âm thanh và uy áp của hắn trải rộng khắp cả Ngọc Lan Đại lục, ngoại trừ vùng Hắc Âm Sâm Lâm kia.

Tại một mặt thất bên trong Vô Thần điện, Vô Thần đang ngồi tĩnh tọa bỗng nhiên mở mắt ra.

“Ngọc Lan Đại Lục lại có thêm hai vị Thần Cấp Cường giả, vị Thần Cấp tên Khắc Lôi đó vô cùng mạnh mẽ, hơn ta rất nhiều” Vô Thần cảm thán nói.

Vào lúc này đây trong cung điện của Đại Tế Ti.

“Vị Thần cấp cường giả Khắc Lôi này lực lượng thật khủng bố, mới đạt Thần cấp sao lại có thể mạnh mẽ như vậy chứ?” Đại Tế Ti nghi hoặc.

Tại tòa thành bằng kim loại, sâu trong Hắc Âm Sâm Lâm.

“Tên Khắc Lôi này đã đạt đến Thượng Vị Thần Đại Viên Mãn, sao có thể tu luyện nhanh như thế được, thật quái lạ, quái lạ. Ngay cả ta đây, muốn đạt đến Thượng Vị Thần Đại Viên Mãn cũng phải mất mấy vạn năm. Hay là hắn đã từng là Thượng Vị Thần rồi chuyển thể trọng sinh, điều này cũng không đúng, làm sao mà qua mặt Chí Cao Thần được. Tên này lại không có ý gây sự với ta, vừa nãy uy áp cũng không có phủ đến Hắc Âm Sâm Lâm, cũng thật là có ý tứ. Để xem thái độ của hắn như thế nào rồi mới quyết định có cho hắn một phần danh ngạch hay không” Bối Lỗ Đặc âm thầm suy tính.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Đế Quốc Khắc Lôi

Lúc này, tại Phân Lai thành,

Ba đứa con của Đế Lâm đang nằm rạp dưới mặt đất, khi thấy cha mình đang bị nguy hiểm thì hét lớn lên: “Đừng giết cha ta, đừng giết cha ta, người là kẻ xấu”

Đế Lâm ban đầu còn cố gắng giãy giụa nhưng nghe tiếng hét của ba đứa con thì dừng hẳn lại.

“Ta chịu phục, xin đừng giết ba đứa con của ta” Đế Lâm cười khổ nói.

Lâm Phong đánh ra một cái linh hồn ấn ký vào trong linh hồn của Đế Lâm sau đó buông tay ra.

“Tốt, từ nay ngươi sẽ là thuộc hạ của ta, nếu phản bội thì chắc ngươi đã biết kết cục như thế nào”

“Ta đã rõ, thưa chủ nhân” Đế Lâm cúi đầu cung kính rồi bay xuống phía dưới.

Lâm Phong nhìn đám Thánh Vực Ma thú đang nằm rạp dưới đất thì mỉm cười, hắn dùng linh hồn lực truyền âm nói.

“Đám Thánh Vực Ma thú các ngươi, chịu quy phục ta hay là chết”

Mấy chục Thánh Vực Ma thú khắp Thần Thánh Đồng Minh và Hắc Âm Đồng Minh nhao nhao đầu phục dưới trướng Lâm Phong, dưới uy áp của Thần Cấp cường giả, bọn chúng ngay cả đứng cũng không làm được thì việc gì mà dám không phục tùng.

“Chúng tôi nguyện ý thần phục chủ nhân, chủ nhân tùy ý sai xử” đám Thánh Vực Ma thú tiến đến Lâm Phong cung kính nói.

“Được, rất tốt, các ngươi nếu làm việc tận tâm thì sau này ta sẽ giúp đạt đến Thần cấp” Lâm Phong cười vui vẻ.

“Dạ vâng, thưa chủ nhân” đám Thánh Vực Ma thú hưng phấn nói.

Đám người bọn Hải Đình Tư, Ô Sâm Nặc quan sát toàn bộ sự việc trên thì vô cùng kinh hãi, bọn họ đến lúc này vẫn chưa dám tiếp cận Lâm Phong. Chỉ có Lan Phở Sâm sau khi lấy lại tinh thần thì vội chạy đến bên cạnh Lâm Phong.

“Khắc Lôi, con không việc gì chứ? Con thật sự đã đạt Thần Cấp rồi à?” Lan Phở Sâm lo lắng hỏi.

“Thưa cha, con không vấn đề gì? Con đúng là đã đạt Thần Cấp rồi” Lâm Phong cười hiền lành nhìn Lan Phở Sâm.

“Vậy thì tốt quá rồi” Lan Phở Sâm cao hứng vô cùng.

“Chúc mừng Khắc Lôi Điện hạ đạt đến Thần cấp, việc này đúng là đại hi sự của Quang Minh giáo đình ta trong ngày lễ Ngọc Lan” Hải Đình Tư cười tươi tiến đến trước mặt Lâm Phong nói.

“Đúng vậy, chúc mừng Khắc Lôi điện hạ” Tài phán trưởng Ô Sâm Nặc cũng vội tiến đến phụ họa theo.

“Chúc mừng Khắc Lôi điện hạ” bọn người Lạc Diệp cũng hòa theo.

“Cảm ơn tất cả mọi người, sẵn tiện ta cũng có một việc muốn tuyên bố” Lâm Phong cười vui vẻ nói.

“Dạ thưa, Điện hạ cứ nói, chúng thần xin nghe theo” Hải Đình Tư vội vã nói, hắn có dự cảm không lành về những điều Lâm Phong sắp nói.

“À, ta quên, còn có Hắc Âm giáo đình, Hắc Âm đồng minh nữa chứ, ta cũng muốn tuyên bố cho bọn họ” Lâm Phong ôn tồn nói.

Đám người Hải Đình Tư âm thầm lo lắng, việc gì lại có quan hệ với Hắc Âm giáo đình.

Lâm Phong một lần nữa thi triển linh hồn uy áp trải khắp Thần Thánh Đồng Minh và Hắc Âm Đồng Minh, rồi bắt đầu truyền âm nói cho tất cả mọi người.

“Ta là Thần Khắc Lôi, ta xin tuyên bố, từ nay Quang Minh giáo đình và Hắc Âm giáo đình sẽ giải tán, tất cả thành viên của Quang Minh giáo đình và Hắc Âm giáo đình sẽ phải phục tùng dưới trướng của ta. Thần Thánh Đồng Minh và Hắc Âm Đồng Minh sẽ hợp nhất lại thành Đế Quốc Khắc Lôi, ta sẽ là Hoàng Đế. Phân Lại Thành sẽ là Đế Đô của Khắc Lôi Đế Quốc, 12 vương quốc sẽ đổi thành 12 tiểu Bang của Đế Quốc. Quốc vương của các Vương quốc sẽ đổi thành Thống Đốc, quản lý toàn bộ tiểu Bang của mình”.

“Cả Đế Quốc Khắc Lôi không cho phép có tôn giáo nào khác, các ngươi tôn thờ Thần linh chính là Khắc Lôi ta” Lâm Phong vừa nói vừa dùng tinh thần công kích đánh sập tất cả Ma pháp trận của Quang Minh chỉ chủ và Hắc Âm chỉ chủ, ngăn chặn mọi sự liên hệ đến Quang Minh Chủ thần và Hắc Âm Chủ thần ở vị diện khác. Đám người Quang Minh giáo đình và Hắc Âm giáo đình thấy cảnh tượng đó cũng chỉ im thin thít, không dám có ý kiến gì khác.

“Lan Phổ Sâm, ta phong cho ngươi làm Thái Thượng Hoàng Đế của Đế Quốc Khắc Lôi”

“Hải Đức Tư, ta phong cho ngươi là Bạch Y Quốc Sư của Đế Quốc Khắc Lôi, phải đôn đốc tín đồ tăng cao tín ngưỡng Thần Khắc Lôi ta”.

“Dạ vâng, tuân lệnh Hoàng Đế bệ hạ” Hải Đức Tư cúi đầu cung kính nói.

“A Phát Lai Khắc, ta phong cho ngươi là Hắc Bào Quốc Sư của Đế Quốc Khắc Lôi, phải đôn đốc tín đồ tăng cao tín ngưỡng Thần Khắc Lôi ta”.

“Dạ vâng, tuân lệnh Hoàng Đế tôn kính” A Phát Lai Khắc thanh âm nhu hòa nói.

“Ô Sâm Nặc, ta phong cho ngươi làm Bạch Y Thảm Phán của Đế Quốc Khắc Lôi”

“Tuân lệnh Hoàng Đế bệ hạ” Ô Sâm Nặc cung kính nói.

“Áo Khải Tây, ta phong cho ngươi làm Hắc Bào Thảm Phán của Đế Quốc Khắc Lôi”

“Thần tuân mệnh, thưa Hoàng Đế bệ hạ” Áo Khải Tây cúi đầu nói.

“Lạc Diệp, Khắc Lai Mặc Sâm, ta phong cho hai ngươi làm Đệ Nhất Pháp Sư của Đế Quốc Khắc Lôi”

“Thần tuân mệnh, thưa Bệ hạ” Lạc Diệp và Khắc Lai Mặc Sâm đồng thanh nói.

Lâm Phong nói xong thì đánh ra 6 cái linh hồn ấn ký lên linh hồn của 6 người bọn họ.

“Ta đã đánh ra linh hồn ấn ký lên linh hồn các ngươi, nếu âm mưu tạo phản thì ngay lập tức sẽ tan nát linh hồn mà chết. Vì vậy, hãy làm tốt phận sự của mình, quản lý tốt cấp dưới, ta sẽ giúp các ngươi đạt Thần cấp trong tương lai”

6 người nghe vậy thì ánh mắt sáng rực, đồng thanh nói: “Đội ơn Bệ hạ, Thần nguyện trung thành với Bệ hạ suốt đời”.

“Tốt, rất tốt, kể từ hôm nay, Ngọc Lan lịch năm 10000, Đế Quốc Khắc Lôi chính thức thành lập” âm thanh Lâm Phong vang vọng khắp cả Ngọc Lan Đại Lục.

Vào lúc này, Lâm Lôi cùng với Bối Bối cũng đã trốn thoát khỏi Quang Minh giáo đình, nhắm hướng Ma Thú Sơn Mạch chạy thẳng đến.

Mấy ngày sau, tin tức Đế Quốc Khắc Lôi thành lập, hoàng đế là một vị Thần Cấp cường giả tên là Khắc Lôi đã truyền khắp mọi nơi trên Ngọc Lan Đại lục. Những người lãnh đạo của tứ đại đế quốc vô cùng kinh hãi, bởi vì bọn họ biết, kể từ bây giờ, Đế Quốc hùng mạnh nhất trên Ngọc Lan đại lục chính là Khắc Lôi Đế Quốc.

Đế Quốc Khắc Lôi có hai vị Thần Cấp cường giả, mấy chục vị Thánh Vực cao thủ, một lực lượng mạnh ngang với cả 4 đại đế quốc kết hợp lại. Chính vì vậy mấy ngày hôm nay 4 đại Đế quốc liên tục tìm cách liên hệ lẫn nhau để bàn luận đối sách.

Một tháng sau, Liên minh Quân sự Tứ Đại Đế quốc phía Đông được thành lập, các thành viên bao gồm: Áo Bồ Lai Ân Đế quốc, Ngọc Lan Đế Quốc, Lai Nhân Đế Quốc và La Áo Đế Quốc. Liên minh Quân sự Tứ đại đế quốc phía Đông thành lập, đã mở đầu cho thời kỳ cạnh tranh đối trọng giữa thế lực phía Tây và thế lực phía Đông Ngọc Lan Đại Lục. Mà sách lịch sử về sau gọi là Thời kỳ chiến tranh lạnh đại lục Đông – Tây.

Ba năm sau, Đế Quốc Khắc Lôi đã được Lâm Phong quản lý đầu ra đấy, dân chúng đã phục hồi hoàn toàn sau vụ Ma thú tấn công và trở lại cuộc sống bình thường, mọi dấu tích của Quang Minh giáo đình và Hắc Âm giáo đình đã biến mất sạch sẽ, người dân Đế Quốc Khắc Lôi bây giờ chỉ tôn thờ một vị chân Thần duy nhất cũng là Hoàng đế của họ đó là Khắc Lôi.

Ân Tư Đặc Học Viện đã trở thành Học Viện Ma Pháp lớn nhất của Đế Quốc Khắc Lôi, hàng năm Học Viện Ân Tư Đặc vẫn chiêu sinh bình thường nhưng học viên đến từ Tứ Đại Đế Quốc ít đi đáng kể do đang trong thời kỳ chiến tranh lạnh giữa Đế Quốc Khắc Lôi và Liên Minh Quân Sự Tứ đại đế quốc phía Đông.

Hai năm trước, Lâm Phong trong một lần vi hành đã tình cờ gặp lại Ngải Lệ Tư, nàng bây giờ vẫn còn độc thân do Táp Lam đã chết trong vụ Ma thú tấn công lần trước. Lâm Phong đã ngỏ lời cầu hôn và Ngải Lệ Tư đã chấp nhận. Hôn lễ của Hoàng đế Khắc Lôi và Hoàng Hậu Ngải Lệ Tư được tổ chức linh đình ở Vương cung nguy nga tráng lệ, nơi mà trước kia từng là Thánh Điện của Quang Minh giáo đình nhưng với diện tích lớn hơn rất nhiều. Hôn lễ diễn ra với sự có mặt của bá quan văn võ Đế Quốc Khắc Lôi cùng với Đại diện của Tứ Đại đế quốc và nhiều quý tộc đến từ khắp nơi trong Ngọc Lan đại lục.

Ngọc Lan lịch, ngày 1 tháng 12 năm 10006, Lâm Phong ra lệnh cho Lạc Diệp, Khắc Lai Mặc Sâm, Lôi Minh, Thánh Vực Ma thú Phách Vương Long, Huyết Tinh Tông Mao Sư, Đại Địa Bạo Hùng, Bôn Lôi Lưu Điện Báo, Lôi Dực Bạch Hồ dẫn dắt 500 vạn đại quân cùng 1000 vạn Ma Thú tấn công Áo Bồ Lai Ân Đế Quốc. Liên Minh Tứ đại đế quốc lập tức dàn trận ứng phó. Trận chiến kéo dài trong 3 tháng, cuối cùng phe Liên Minh phải cầu hòa, trận chiến kết thúc với điều kiện Áo Bồ Lai Ân Đế quốc phải cắt đi 3 triệu km² lãnh thổ giáp Ma Thú Sơn mạch cho Khắc Lôi Đế quốc.

Ngọc Lan lịch, ngày 23 tháng 7 năm 10008, Lâm Phong lại ra lệnh cho Lạc Diệp, Lôi Minh, Khắc Lai Mặc Sâm, Ô Sâm Nặc, Thánh Vực Ma thú Lôi Long, Hoàng Kim Long, Huyết Tinh Tông Mao Sư, Đại Địa Bạo Hùng, Bôn Lôi Điện Báo, Lôi Dực Bạch Hồ, Phách Vương Long dẫn dắt 1000 vạn đại quân cùng 2000 vạn Ma thú tấn công Ngọc Lan Đế Quốc. Liên Minh Tứ đại đế quốc kéo đại quân chống đỡ, cuối cùng thất bại, Ngọc Lan Đế Quốc phải cắt đi 6 triệu km² lãnh thổ cho Đế Quốc Khắc Lôi để cầu hòa.

Chỉ trong vòng vài năm, lãnh thổ của Khắc Lôi Đế Quốc đã mở rộng ra rất nhiều, bao gồm cả Ma Thú Sơn mạch và 9 triệu km² lãnh thổ của Áo Bồ Lai Ân Đế quốc cùng Ngọc Lan Đế quốc.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Tin Tức

Ngọc Lan lịch, ngày 1 tháng 2 năm 10010, hôm nay chính là ngày cử hành hôn lễ giữa Lâm Lôi và Dịch Ly Á tại Vương thành Ba Lỗ Khắc của Vương quốc Ba Lỗ Khắc vừa mới thành lập. Vương quốc Ba Lỗ Khắc là tập hợp của nhiều công quốc tại Hồn Loạn Chi Linh, Lâm Lôi cùng người thân và băng hữu của hắn đã thành lập nên vương quốc này, lấy theo tên của gia tộc Ba Lỗ Khắc.

Ngay tại đại điện lúc này có rất nhiều thượng khách đến từ Tứ Đại đế quốc.

“Lâm Lôi bệ hạ, ta thay mặt La Áo đế quốc hoàng đế xin gửi đến người lời chúc phúc chân thành nhất” một vị trung niên cung kính nói với Lâm Lôi.

Lâm Lôi tay bưng chén rượu, bên cạnh Dịch Ly Á khoác tay hắn, hai người cùng cười rồi nâng chén.

“Lâm Lôi, chàng tựa hồ rất mệt hả” Dịch Ly Á khẽ nói.

“Được mà” Lâm Lôi gượng cười nói, hắn vốn không thích tiếp nhiều khách nhưng hôm nay lại là ngày hôn lễ của hắn nên hắn không thể lùi bước.

“Vậy đi, thiếp sẽ giúp chàng ứng phó những vị khách địa vị bình thường” Dịch Ly Á cười tươi nói.

“Lâm Lôi, phải vui vẻ lên chứ!, hôm nay là ngày thành hôn của con mà, con lấy được Dịch Ly Á là tốt phước lắm đó” Đức Lâm Kha Ốc Đặc cười khả khả nói.

“Đức Lâm Gia gia, đã mười năm rồi, mỗi thù cho cha mẹ con vẫn chưa trả được, làm sao mà con cảm thấy thanh thản được” Lâm Lôi trong lòng nói.

“Con đúng là ngốc mà, chuyện gì ra chuyện ấy chứ, đừng có làm bộ mặt đó, tội nghiệp Dịch Ly Á đã chờ con mấy năm nay” Đức Lâm Kha Ốc Đặc vỗ trán nói.

“Con biết rồi, Đức Lâm gia gia”

“Ngọc Lan đế quốc Đại Đế Ti môn hạ, ba vị đệ tử đến”

Lâm Lôi và Dịch Ly Á lập tức ra nghênh đón, một trong ba người chính là Dịch Khắc Tây, anh trai của Dịch Ly Á.

“Lâm Lôi, người cuối cùng cũng không làm cho muội muội ta phải thất vọng ha” Dịch Khắc Tây vỗ vai Lâm Lôi cười nói.

Lâm Lôi cũng mỉm cười, hắn thấy người anh rể này hôm nay cũng rất dễ gần.

“Băng Tuyết Nữ Thần điện Thánh nữ đến”

“Đức Tư Lê đại nhân đến”

Lâm Lôi, Dịch Ly Á nhanh chóng ra đón tiếp.

“Lâm Lôi, ta nghe nói ngươi vẫn đang tìm cách ám sát Thống Đốc Khắc Lai Đức tiểu Bang Phần Lai của Khắc Lôi Đế Quốc phải không?” Đức Tư Lê kéo Lâm Lôi đến một góc nói.

“Đúng vậy, chưa giết được tên Khắc Lai Ân đó để trả thù cho cha mẹ, ta sẽ không dừng lại” Lâm Lôi nắm chặt bàn tay, ánh mắt đầy thù hận.

“Nếu vậy ta cũng không khuyên gì thêm, nhưng ngươi nên nhớ Đế Quốc Khắc Lôi hiện tại đã trở thành bá chủ của Ngọc Lan Đại Lục. Họ có đến 3 vị Thần Cấp cường giả, Hoàng Đế Khắc Lôi nghe nói mạnh hơn nhiều so với Vô Thần Áo Bó Lai Ân và Đại Tế Tì, ngay cả Đế Lâm và Hi Tắc, hai vị Thần cấp cường giả cũng phải phục tùng dưới trướng của hắn” Đức Tư Lê nghiêm túc nói.

“Dưới trướng của hắn Thánh Vực cao thủ hiện nay đã gần trăm vị, đủ sức quét sạch cả Ngọc Lan Đại lục này, Liên Minh Tứ Đại Đế Quốc chẳng là gì so với lực lượng này đâu”

“Ta đã quyết định, ngài không cần phải khuyên nhiều” Lâm Lôi lạnh lùng nói.

“Lâm Lôi, ta thấy ngươi hiện tại cứ cố gắng tu luyện, không cần hấp tấp, đợi đến khi đạt được Thần cấp thì việc trả thù có thể thành” Đức Tư Lê vỗ vai Lâm Lôi nói.

“Ngọc Lan đế quốc đặc sứ đến”

Người vừa mới đến là Kiều Trì, Lâm Lôi không nói chuyện với Đức Tư Lê nữa, đi lên đón tiếp Kiều Trì.

“Lão nhị” Lâm Lôi mỉm cười tiến đến.

“A, Lâm Lôi bệ hạ vĩ đại, ta Kiều Trì đại diện cho hoàng đế bệ hạ ta... ô” Lâm Lôi vỗ vai Kiều Trì, làm hắn không nói được hết câu.

“Được rồi, theo ta đi gặp lão tứ đi” Lâm Lôi nói.

“Lão tứ”

“Lão nhị”

“Ha ha, lão nhị, lão tam, lão tứ, lão đại của các ngươi tới rồi đây” Da Lỗ cũng vừa mới đến.

Bốn huynh đệ tay bắt mặt mừng, đã mười năm trôi qua, đây là lần đầu tiên bốn người cùng tề tụ.

“Tình huynh đệ thật cảm động, làm ta muốn rơi nước mắt” một vị trung niên nam tử mặc trường bào rộng thùng thình đột ngột xuất hiện giữa đại diện, tay hắn đang cầm một ly rượu đưa lên miệng nhấp nháp.

“Ừ, cũng không tệ” vẻ mặt hắn cực kỳ hưởng thụ.

Lâm Lôi nghe hắn nói thì quay lưng nhìn lại.

“Hi Tắc đại nhân?”

“Ừ, chào Lâm Lôi, mới có mấy năm thôi mà đã là quốc vương một nước rồi há” Hi Tắc cười nói, ánh mắt đầy thâm thúy.

“Làm cho Hi Tắc đại nhân chê cười rồi” Lâm Lôi âm thầm đỏ mặt, vị này là Thần Cấp cường giả của Đế Quốc Khắc Lôi, không biết hắn đến đây có mục đích gì.

“Chắc ngươi đang muốn biết ta hôm nay đến đây làm gì có phải không?” Hi Tắc cười phóng túng nói.

“Mong được Hi Tắc đại nhân chi bảo” Lâm Lôi đáp.

“Cũng không có gì, ta đến đây để nói cho ngươi hai tin tức mà thôi” Hi Tắc lơ đãng nói.

“Tin tức gì?” Lâm Phong vội hỏi.

“Tin tức đầu tiên là về mẹ của ngươi, tin còn lại là về Chúng Thần Mộ Địa”

“Ngươi nói xem” Lâm Lôi nổi lên sát ý.

“Sát ý còn kém quá, xem ta này” Hi Tắc nói xong sát lục trên thân thể bỗng phóng xuất ra ngoài, mọi người đang dự tiệc cưới cảm thấy một cỗ sát lục khủng bố bao trùm lấy họ, tiếng kêu thất thanh vang lên.

“Đủ rồi, Ngài Hi Tắc, xin mời theo ta vào phòng nói chuyện” Lâm Lôi gằn giọng nói.

“Được thôi” Hi Tắc cười nói, cổ sắt lục không bỏ từ từ tan biến.

“Hi Tắc” Băng Tuyết Nữ thần La Toa Ly phát hiện ra Hi Tắc vội vã kêu lên.

Hi Tắc nhìn La Toa Ly cũng không biết nói gì chỉ cười ngây ngô.

“Đã đạt tới Thần cấp rồi mà còn như thế này” La Toa Ly đôi mắt uрон ướt nhìn Hi Tắc.

“La Toa Ly, nàng cứ làm chức Thánh Nữ của nàng không phải tốt hơn sao? Ta vốn là một kẻ lãng tử, hay lang bạc, nơi nào có vui về là đến, nơi nào có hưởng thụ là đi” Hi Tắc vẫn gắng gượng cười.

“Hi Tắc, ngươi là một đại sắc quỷ” Băng Tuyết nữ hoàng La Toa Ly đuổi đến Hi Tắc.

“Lâm Lôi, ta cũng không tiện nói nhiều với ngươi. Đây là thư do Hoàng Đế Khắc Lôi nhờ ta đưa cho ngươi, tin tức của mẹ ngươi cũng ở trong này, ta đi đây” Hi Tắc quảng cho Lâm Lôi phong thư thì ba chân bốn cẳng bỏ chạy khỏi đại điện, phía sau hần La Toa Ly đang đuổi theo.

Lâm Lôi trong lòng đau đớn, cầm phong thư trên tay, phong thư có dấu niêm phong ấn ký hình rồng, triện bốn chữ Khắc Lôi Hoàng Đế.

Lâm Lôi không kìm nén nổi nữa lập tức mở thư ra xem, sau khi xem xong sắc mặt hần đã tươi tỉnh trở lại.

“Không ngờ được linh hồn của mẹ ngươi lại đang ở trong tay của Quang Minh Chủ Thần, dưới bộ dạng Thiên Sứ. Lâm Lôi, ngươi hãy cố gắng lên” Khắc Lâm Kha Ốc Đặc thờ dài nói.

“Đức Lâm gia gia, con đã biết” Lâm Lôi nghẹn ngào nói.

“Trong thư tên Khắc Lôi đó có đề cập đến Chúng Thần Mộ Địa, quả thật không thể tưởng tượng nổi” Đức Lâm Kha Ốc Đặc rung mình một cái.

“Con vẫn không hiểu tại sao tên Khắc Lôi đó lại cho con biết nhiều như vậy, còn hướng dẫn con cách tu luyện huyền ảo pháp tắc, hần đang có âm mưu gì” Lâm Lôi nghi vấn hỏi.

“Theo kinh nghiệm của ta, những điều trong thư này có khả năng là thật, tên Khắc Lôi đó đã là Thần Cấp cường giả, ta không nghĩ hần rảnh rỗi đi lừa con làm gì” Đức Lâm Kha Ốc Đặc nói.

“Cũng hy vọng là vậy” Lâm Lôi cảm thán nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Chúng Thần Mộ Địa

Mười ba năm thắm thoát trôi qua, trong mười ba năm này, Lâm Phong cũng không ra lệnh thêm một lần viễn chinh nào nữa, Ngọc Lan đại lục trải qua hơn một thập niên hòa bình.

Lâm Phong và Ngải Lệ Tư có với nhau ba đứa con, hai nam và một nữ. Người con trai cả tên Hi Khắc năm nay đã 20 tuổi, người con gái thứ nhì tên Hi Na, được 18 tuổi, người con trai thứ ba tên Hi Lâm, năm nay được 14 tuổi.

Dưới sự dạy dỗ và rèn luyện tận tâm của Lâm Phong, Hi Khắc đã đạt đến Thánh Vực Ma Đạo Sư cực hạn, em gái hần Hi Na thì kém hơn một chút, chỉ đạt đến Cửu Cấp Ma pháp sư, đạt đến Thánh Vực chỉ còn sớm muộn. Đứa con thứ ba Hi Lâm thì mới đạt đến Bát Cấp Ma pháp sư.

Lâm Phong cũng dùng đủ mọi cách giúp cho cha hần Lan Phổ Sâm đạt đến Thánh Vực đỉnh phong, còn vợ hần Ngải Lệ Tư cũng đạt đến Cửu cấp Ma Pháp sư, hần quyết định sẽ giúp nàng đạt đến Thánh Vực đỉnh phong rồi cho nàng và cha luyện hóa Hạ Vị Thần Cách để thành Thần.

Cả gia đình 5 người của Lâm Phong lúc này đang ngồi trong vườn thượng uyển. Lâm Phong ngồi cạnh Ngải Lệ Tư, Hi Khắc, Hi Lâm và Hi Na ngồi phía đối diện.

“Cha, con cũng muốn tham gia Chúng Thần Mộ Địa để thử sức mình” Hi Khắc hướng Lâm Phong đưa ra đề nghị.

Lâm Phong nghe con trai mình nói vậy thì mỉm cười: “Không phải con đã nghe cha kể chuyện xảy ra trong Chúng Thần Mộ Địa rồi sao? Nơi đó cực kỳ nguy hiểm, Thánh Vực vào đó thì chỉ có chết. Nếu con vào đó thì cha cũng không cứu được đâu, an phận tu luyện huyền ảo Pháp tắc để thành Thần đi”

“Cha, trong Ngọc Lan Đại Lục này còn ai mà đánh lại cha nữa chứ” Hi Na cười khả ái nói.

“Con nên nhớ người giỏi còn có người giỏi hơn, cha chỉ là người mạnh thứ nhì ở Ngọc Lan Đại Lục này mà thôi” Lâm Phong cười nói.

“Vậy người mạnh nhất là ai vậy hở cha” Hi Lâm ngạc nhiên hỏi.

“Người mạnh nhất Ngọc Lan Đại lục này chính là ngài Bối Lão Đặc ở Hắc Âm Sâm Lâm, đại diện của Chủ Thần ở Vị diện này. Các con nên nhớ không bao giờ được đắc tội đến vị cường giả này có biết chưa?” Lâm Phong ôn tồn nói.

“Chúng con biết rồi cha” cả ba đồng thanh nói.

“Ngài Lệ Tur, em còn nhớ Lâm Lôi không? Hần lần này cũng có tham gia Chúng Thần Mộ Địa nữa đó” Lâm Phong quay sang nói với Ngài Lệ Tur.

“Lâm Lôi đại ca kỳ tài xuất chúng, chỉ dưới chàng mà thôi, thiếp thấy cũng không lạ gì” Ngài Lệ Tur dịu dàng nói.

“Hần chỉ mới là Thánh Vực cường giả thôi, lần này hẳn đi Chúng Thần Mộ Địa nguy hiểm thật sự lớn nhưng phần thưởng cũng rất cao, ta nghĩ nếu lần này hẳn an toàn thoát ra sẽ tấn cấp Thần Vực” Lâm Phong mỉm cười nói.

“Lần này chàng với Hi Tắc đại ca và Đế Lâm đại ca đi đến Chúng Thần Mộ Địa cũng phải cẩn thận đó” Ngài Lệ Tur cầm lấy tay Lâm Phong dịu dàng nói.

Cảm nhận thấy sự ấm áp từ bàn tay mềm mại của Ngài Lệ Tur, Lâm Phong nhu hòa nói: “Ngài Lệ Tur, sẽ không có vấn đề gì đâu. Với cấp độ của ta hiện nay, ta chỉ e ngại có Chủ thần mà thôi”.

Thật ra trong 13 năm qua, nhờ có Hỗn Động Chí Bảo Huyền Hồn Châu và vô số tín ngưỡng lực, linh hồn lực của Lâm Phong đã cường đại đến một trạng thái vô cùng khủng bố. Cường độ linh hồn đã mạnh tương đương với Hạ Vị Chủ Thần Đại Viên Mãn và vẫn cứ tiếp tục tăng mãi. Nếu lúc này đối chiến, Hạ Vị Chủ Thần sẽ không thể nào giết được hắn, ngược lại nếu có Hạ Vị Chủ thần nào có linh hồn lực lượng không đủ mạnh thì rất có thể mất mạng trong tay của Lâm Phong.

Trong 13 năm này, bản tôn của Lâm Phong cũng cảm ngộ thủ Thời gian Pháp Tắc và Không gian Pháp Tắc trên Ngọc Lan vị diện, kết quả chỉ đạt chút ít thành tựu bởi vì trong Vũ trụ này hoàn toàn không có Thời gian và Không gian hai loại pháp tắc, không thể ngưng tụ thành Thần cách được. Lâm Phong chỉ dựa vào 3000 Đại đạo mà tự hình dung và sáng tạo ra huyền ảo của Thời Không Pháp tắc, tuy chỉ là chút ít thành tựu nhưng cũng làm tăng lên sức chiến đấu của Lâm Phong rất nhiều, có thể nói là vô cùng nghịch thiên.

Về Không gian pháp tắc, Lâm Phong đã sáng tạo ra Dịch chuyển không gian, có thể di chuyển đến bất cứ đâu trong phạm vi Ngọc Lan Vị diện chỉ thông qua Thần thức định vị địa điểm cụ thể. Còn về Thời gian pháp tắc, hắn cũng sáng tạo ra chiêu thức Đóng băng Thời không vô cùng lợi hại, có thể làm cho Thời Không ở xung quanh hắn bị cố định lại trong khoảng 5 giây. Ngoài ra Lâm Phong còn có một chiêu thức gọi là Tương Lai Nghịch chuyển, có thể thấy trước tương lai trong vòng 5 giây, chiêu thức này vô cùng nghịch thiên, một khi sử dụng chiêu thức này trong lúc đối chiến thì sẽ luôn ở vị thế bất bại. Tuy nhiên, Thời Không pháp tắc này chỉ có bản tôn Lâm Phong là sử dụng được, bốn Thần phân thân còn lại không thể nào vận dụng, ngoài ra số lần vận dụng trong một ngày cũng có giới hạn là 8 lần.

Ngày hôm sau, cả gia đình của Lâm Phong và đám người Đế Lâm, Hi Tắc đều tập trung ở đại sảnh của Vương Cung, chuẩn bị đi đến Chúng Thần Mộ Địa.

“Đế Lâm, ngươi thật sự muốn ba đứa con của ngươi tham dự Chúng Thần Mộ Địa?” Lâm Phong quay sang Đế Lâm nói.

“Vâng, thưa chủ nhân. Ba đứa con của thần tư chất không cao, không thể tự mình thành thần được, có cơ hội thần cũng muốn thử một lần” Đế Lâm cảm thán nói.

“Các ngươi cũng thật sự muốn tham gia?” Lâm Phong nhìn bốn tên Thánh Vực Ma Thú Phách Vương Long, Huyết Tinh Tông Mao Sư, Đại Địa Bạo Hùng, Tử Tiêu Kim Mao Viên.

“Bọn thuộc hạ đã quyết, thưa chủ nhân” bốn con Ma thú đồng thanh đáp.

“Được, nếu các ngươi đã quyết chí, ta cũng không quản nhiều, nhưng nên nhớ, Chúng Thần Mộ Địa vô cùng nguy hiểm. Có tất cả 18 tầng, mỗi một tầng đều có cường giả canh giữ, đa số đều là Thần Vực cường giả vị diện khác canh gác, có Hạ Vị Thần, Trung Vị Thần, cũng có Thượng Vị Thần. Nếu gặp phải các cường giả Thần vực này, đám Thánh Vực các ngươi chắc chắn sẽ chết” Lâm Phong ôn tồn nói.

Lâm Phong dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Mười tầng đầu chỉ có Thần khí thông thường mà thôi, tới tầng 11 mới có thể có Thần Cách các loại, tuy nhiên từ tầng này sẽ có Trung Vị Thần trở lên canh giữ”.

Đám Thánh Vực nghe Lâm Phong nói xong thì tái mặt, ngay cả Đế Lâm và Hi Tắc cũng nhường mày.

Lâm Phong thấy vậy thì cười nói: “Biết nguy hiểm thì rút lui vẫn còn kịp, nhưng mà nếu thật sự muốn đi thì ta sẽ tặng cho các ngươi phần quà để bảo mệnh, các ngươi là thuộc hạ của Khắc Lôi ta đây thì không thể dễ bị giết được” nói xong Lâm Phong phất tay một cái, trên tay của đám người Đế Lâm, Hi Tắc lập tức xuất hiện hai món đồ vật.

“Cực phẩm Thượng Vị phòng ngự thần khí, cực phẩm Thượng Vị công kích thần khí” Đế Lâm kích động nhìn trên tay mình hai kiện cực phẩm thần khí.

“Chủ nhân, hai kiện cực phẩm Thượng vị thần khí này quá quý trọng rồi” Hi Tắc mở miệng nói.

“Không có gì, các ngươi cứ nhận lấy, đây không phải cực phẩm Thượng vị thần khí thông thường, là siêu cấp cực phẩm Thượng vị thần khí, chỉ kém chủ thần khí một chút mà thôi” Lâm Phong xua tay nói.

Trong mười mấy năm qua, trong lúc rảnh rỗi, Lâm Phong đã dựa vào Huyền Hồn Châu cùng với thời không pháp tắc để tăng tốc độ lên cấp của cả trăm kiện thần khí. Chỉ trải qua mười mấy năm luyện chế nhưng cả trăm kiện thần khí này có tốc độ lên cấp như đã trải qua mấy trăm ngàn năm, đều trở thành Siêu cấp cực phẩm thần khí. Về cấp độ, như Lâm Phong đã nói, chỉ thua kém Chủ Thần Khí một chút mà thôi.

Sau khi luyện chế thành công, Lâm Phong đầu tiên tặng cho Ngải Lệ Tư và ba đứa con của hắn mỗi người hàng chục kiện, có Siêu Cấp Cực Phẩm Thượng vị Thần Khí dạng công kích, dạng phòng ngự vật lý, dạng phòng ngự linh hồn, đủ các loại.

“Siêu cấp cực phẩm Thượng vị phòng ngự thần khí này có thể ngăn chặn được tất cả đòn tấn công của Thượng Vị Thần, các ngươi hãy luôn mặc trên thân để bảo mệnh” Lâm Phong nhắc nhở.

“Cảm tạ chủ nhân ban thưởng” đám người Đế Lâm, Hi Tắc cúi đầu cung kính nói.

“Được rồi, không cần khách khí. Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta bắt đầu khởi hành thôi” Lâm Phong xua tay nói.

“Dạ vâng”

Lâm Phong quay sang nhìn Ngải Lệ Tư cùng ba đứa con của hắn rồi nói.

“Hi Khắc, cha giao Đế Quốc Khắc Lôi cho con, từ nay con sẽ là Hoàng Đế mới của Khắc Lôi Đế Quốc này, đây là Thánh chỉ truyền ngôi. Ta đã căn dặn đám người Hải Đình Tư cùng Ai Phát Lai Khắc phải phụ tá tốt cho con, hứa với ta hãy làm một vị Hoàng Đế tốt, có biết không?”

“Cha, con biết rồi, con sẽ quản lý Khắc Lai Đế Quốc thật tốt” Hi Khắc nhận lấy Thánh chỉ, xúc động nói.

“Hi Na, Hi Lâm, hai con hãy cố gắng tu luyện chăm chỉ, phụ tá tốt cho anh các con” Lâm Phong xoa đầu Hi Na và Hi Lâm trìu mến nói.

“Cha, chúng con sẽ không làm cha thất vọng” Hi Na và Hi Lâm ôm lấy Lâm Phong nghẹn ngào nói.

“Ngải Lệ Tư” Lâm Phong bước tới ôm lấy Ngải Lệ Tư.

“Chàng nhớ phải cẩn thận nhé” Ngải Lệ Tư nhỏ nhẹ nói.

“Ta biết rồi, nàng yên tâm” Lâm Phong nhẹ hôn Ngải Lệ Tư một cái rồi quay người rời đi.

“Đi thôi, các ngươi lại đây, đứng gần ta, ta sẽ dùng dịch chuyển không gian đưa các ngươi đến Hắc Ám Sâm Lâm” Lâm Phong hướng đám người Đế Lâm nói.

Đám người Đế Lâm, Hi Tắc nghe Lâm Phong dùng dịch chuyển không gian cũng không bất ngờ vì đã được Lâm Phong thông báo từ trước, bọn họ nhanh chóng tiến đến.

“Chúng ta đi thôi” một ánh sáng xanh lóe lên, cả đám người Đế Lâm, Hi Tắc cùng với Lâm Phong đã biến mất không còn tung tích.

Trong lúc này, một Lâm Phong khác mặc trường bào màu đỏ đang ngồi xếp bằng tĩnh tu ở một thất sâu bên dưới Hoàng cung, thật ra chuyển đi Chúng Thần Mộ địa lần này chỉ có bản tôn cùng với Thủy hệ, Địa hệ Thần phân thân của Lâm Phong mà thôi, Hỏa hệ Thần phân thân của hắn vẫn ngồi tĩnh tọa trong một thất Hoàng cung. Còn riêng Phong hệ Thần phân thân thì lúc này đã đi đến nơi canh giữ Truyền tống trận đến vị diện khác của vị diện giam thủ giả Hoắc Đoan ở Bắc Cực Băng Nguyên, hắn muốn đi đến Địa Ngục vị diện.

“Xin chào Khắc Lôi đại nhân” Hoắc Đoan thấy Lâm Phong bỗng xuất hiện trước mặt hắn thì cung kính chào hỏi, đối với vị cường giả Đại Viên Mãn này hắn vô cùng kính sợ.

“Đưa ta đến vị diện Địa ngục ngay” Lâm Phong nhàn nhạt nói.

“Dạ vâng, xin ngài bước vào đây ạ” Hoắc Đoan cung kính nói.

“Tốt” Lâm Phong bước vào vòng tròn Truyền tống ma pháp trận.

Chỉ một tích tắc, thân ảnh của Lâm Phong đã biến mất trong vòng tròn Truyền tống.

“Nói chuyện với cường giả Đại Viên mãn áp lực quả thật lớn, ta cảm thấy như muốn nín thở vậy” Hoắc Đoan lau mồ hôi trên trán.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Khống Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chủ Thần Sứ Giả

Tại Địa Ngục, một trong bốn đại chí cao vị diện.

Ở trên bầu trời, một vầng trăng màu tím hình lưỡi liềm, tỏa ra ánh sáng màu tím yếu ớt, bao trùm cả thế giới vô biên vô tận phía dưới.

“Àm, ùng” từng đợt sóng nước u ám liên tục đánh lên sườn đồi cao vạn trượng, tuy đã trải qua tỷ năm bị sóng vỗ, sườn đồi vẫn cứ như cũ sừng sững đứng tại đó.

Địa phương này gọi là Kính Nguyệt Nhai, ngay tại chỗ cao nhất của Kính Nguyệt Nhai, có một tòa thành cổ kính làm từ quặng thạch trong suốt màu tím, tòa thành này đã tồn tại qua vô số năm. Ở trung tâm tòa thành, dưới mặt đất được lát bằng những tảng đá màu vàng bằng phẳng.

Tại một khu đất trống, có hai người đang canh gác một cái Truyền tống ma pháp trận rộng hàng trăm thước, hai người này mặc trường bào màu tím thêu chỉ vàng, trên trán cũng có ấn ký màu tím kỳ lạ, hai người bọn họ đang trò chuyện vui vẻ với nhau.

“Ong ong ong”

Trên mặt đất, ở trung tâm Truyền tống ma pháp trận tỏa ra ánh sáng quang mang, tản mát sương mù che lấp, một bóng người vạm vỡ xuất hiện. Khi sương mù tản đi, thân ảnh người đó bắt đầu hiện ra.

Đó là một người thanh niên tuấn tú, mái tóc dài để xoã vàng óng, thân mặc trường bào màu xanh, người này chính là Phong hệ Thần phân thân của Lâm Phong vừa từ Ngọc Lan Vị diện truyền tống đến.

Hai tên canh gác thấy Lâm Phong bước ra thì âm thầm kinh hãi, bởi vì khí thế của Lâm Phong đang áp chế bọn họ.

“Ôi, Đại viên mãn” nam nhân trực đầu thờ hồng học nói.

“Thật không thể tưởng tượng, ta có thể gặp được Đại Viên Mãn đại nhân” nam nhân ba sừng kích động nói.

Đám Thánh Vực và Thần Cấp đang đứng xếp hàng ở một bên cũng bị khí thế khủng bố này áp chế, có người không chịu nổi trực tiếp quy xuống.

Hai người canh gác nhanh chóng bước đến cung kính chào hỏi Lâm Phong.

“Xin ra mắt đại nhân”

Lâm Phong nhìn thấy hai người này một người Trung Vị Thần, một người Thượng Vị Thần thì gật đầu nói: “Nơi này là địa phương nào ở Địa Ngục?”

Hai người nhìn nhau ngạc nhiên rồi chấp tay cung kính nói: “Thưa đại nhân, nơi đây là Kính Nguyệt Nhai, đại lục Tử Kinh”. Bọn hắn cũng không dám hỏi Lâm Phong từ đâu đến, đối với những cường giả Đại Viên Mãn này chỉ một ý niệm cũng có thể giết chết bọn họ, tốt nhất là không gây ra sai lầm nào.

Lâm Phong gật đầu sau đó thả ra thần thức dò xét Vị diện Địa Ngục này, Thần thức của hắn trải rộng toàn bộ diện tích Địa Ngục, hắn phát hiện Địa Ngục có tất cả 5 đại lục vô cùng rộng lớn, có đến hàng tỷ dặm. Ngoài 5 đại lục này ra thì các nơi còn lại đều là biển, có hai vùng đại hải dương lớn hơn nhiều so với cả 5 đại lục gộp lại. Tử Kinh đại lục hắn đang đứng nằm ở bờ cuối phía Bắc, bờ cuối phía Tây là Phách Lạc Sa đại lục, Bích Phù đại lục ở phía Đông, Huyết Phong đại lục ở phía Đông Nam, Mộc Á đại lục ở phía Nam.

Lúc này, bảy vị Hủy Diệt Chủ Thần ở 5 đại lục và hai đại hải dương đều lần lượt nhận ra có người đang dùng thần thức dò xét Địa Ngục vị diện.

“Thần Thức thật cường đại, là chủ thần à, nhưng lại không giống”

“Là Đại Viên Mãn, nhưng Thần thức lại không kém hạ vị chủ thần, rất thú vị”

“Ở Địa Ngục sao lại có Đại Viên Mãn cường đại như vậy được”

“Thật là một nhân tài, đáng để mời chào”

“Nếu không nhanh tay sẽ bị chủ thần khác giành mất”

Lâm Phong cũng biết các chủ thần trên Vị diện Địa Ngục này đã phát hiện ra hắn, tuy nhiên hắn cũng không hề e sợ, nếu Chủ thần có ý định muốn giết hắn thì hắn sẽ lập tức thi triển thời không pháp tắc chạy trốn sang các vật chất vị diện khác.

Lâm Phong còn đang suy tính thì trên bầu trời Kính Nguyệt Nhai bỗng xuất hiện hình ảnh lập thể của một gương mặt to lớn, phút chốc ý chí uy năng bao

trùm tắt cả sinh vật xung quanh.

“Ah... ah, thuộc hạ kính chào Tử Kinh Chủ thần đại nhân” đám lính canh gác thấy gương mặt to lớn xuất hiện thì vội quỳ xuống.

“Tại hạ Khắc Lô, xin ra mắt Tử Kinh chủ thần đại nhân” Lâm Phong cũng cúi đầu nói. Hắn biết gương mặt này chỉ là hình chiếu của Tử Kinh Chủ thần, nhưng hiện tại hắn cũng không muốn tùy tiện đắc tội.

“Người tên Khắc Lô à, ta biết rồi, người đến từ Ngọc Lan vị diện của Bối Lỗ Đặc đúng chứ?” Gương mặt to lớn tươi cười nhìn Lâm Phong nói.

“Dạ vâng, thưa Tử Kinh Chủ thần”

“Không thể tưởng tượng được một vị diện như Ngọc Lan mà lại có thể sinh ra nhân tài như người” Tử Kinh chủ thần tấm tắc khen.

“Đa tạ chủ thần quá khen” Lâm Phong lễ phép nói.

“Ta cũng không nhiều lời, ta đến đây là muốn mời người làm Chủ thần sứ giả cho ta, người có đồng ý không?” Tử Kinh chủ thần đặt thẳng vấn đề.

Lâm Phong nhìn vào hình chiếu của Tử Kinh Chủ thần rồi cười nói: “Tại sao ngài lại mời chào ta”

“Ta thấy người có tài, chỉ vậy thôi. Tuy nhiên nếu người không muốn ta cũng không ép buộc, ta biết những Đại Viên Mãn như người tính khí rất kiêu ngạo” Tử Kinh chủ thần thẳng thắn nói.

Lâm Phong suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta đồng ý, nhưng ta chỉ có thể làm Chủ Thần Sứ giả cho ngài trong thời gian 1000 năm mà thôi”

“Được, 1000 năm thì 1000 năm vậy. Đây là Chứng nhận thân phận chủ thần sứ giả, ta tặng cho người 1 kiện công kích Chủ thần khí và 1 bình Chủ thần lực. Ta, Tử Kinh Chủ Thần chào mừng người gia nhập vào Tử Kinh Chủ Thần Môn của ta” Tử Kinh Chủ thần cười rạng rỡ nói, từ trong không gian bỗng nhiên xuất hiện một áo choàng tím có đỉnh huy hiệu trên ngực áo, một cây trường kiếm màu tím và một bình cầu màu tím từ từ bay đến tay Lâm Phong.

“Đa tạ ngài, Tử Kinh chủ thần” Lâm Phong nhận lấy lễ vật rồi cúi đầu nói.

“Trước mắt người hãy đến Đặc Cách phủ nhậm chức Phủ chủ, khi nào có việc ta sẽ thông báo. Được rồi, người vừa tới Địa Ngục chắc còn nhiều điều chưa biết, đây là sách ghi chép về 108 Phủ của vị Vị diện Địa Ngục, người hãy xem kỹ” Tử Kinh chủ thần nói xong, một quyển sách dày hàng vạn trang xuất hiện trước mặt Lâm Phong.

Lâm Phong nhận lấy sách xong thì Tử Kinh chủ thần cũng biến mất.

Mọi người xung quanh thấy hình chiếu của chủ thần biến mất thì mới thở phào nhẹ nhõm, uy áp của chủ thần làm cho bọn họ vô cùng sợ hãi.

Lâm Phong âm thầm xác định vị trí của Đặc Cách phủ rồi phi hành thẳng tiến.

Tại Hắc Ám Sâm Lâm, Ngọc Lan Vị diện.

Đám người Lâm Phong cũng đã xuất hiện ở trung tâm của Hắc Ám Sâm Lâm, trước mặt họ là tòa thành bằng kim loại màu đen vô cùng hoành tráng.

“Chúng ta đã đến nơi” Lâm Phong nhàn nhạt nhìn xung quanh nói.

“Chủ nhân, chiều dịch chuyển không gian này thật lợi hại, sau chuyến này có thể hướng dẫn thuộc hạ một chút được không?” Hi Tắc cười tham lam nhìn Lâm Phong nói.

“Chủ nhân, chiều này thật sự hữu dụng vô cùng” Đế Lâm cũng phụ họa theo.

“Chủ nhân quá lợi hại, chỉ phút chốc đã dịch chuyển mấy trăm vạn dặm” đám Thánh Vực Ma thú ngây người nói.

“Được rồi, có dịp ta sẽ dạy các người” Lâm Phong mỉm cười nói.

Phía trước tòa thành kim loại màu đen lúc này cũng có mấy chục thân ảnh đang đứng chờ, thấy đám người Lâm Phong từ trong không gian bỗng nhiên xuất hiện thì kinh hãi vô cùng.

“Hoàng Đế Khắc Lô đại nhân, Đế Lâm đại nhân cùng với Hi Tắc đại nhân đã tới”

“Người thấy rõ không? Bọn họ làm cách nào mà xuất hiện bất ngờ như vậy được, thật sự khủng bố”

“Ta đoán là thuật di, mấy vị đại nhân thật quá cường hãn”

“Uy áp của họ quả thật đáng sợ, làm cho ta muốn không thở nổi”

“Người nói đúng, Thần uy quả thật kinh khủng”

Đám người Thánh Vực kính nể nhìn đám người của Lâm Phong.

“Vô Thần, Đại Tế Ti bọn hần đâu?” Lâm Phong quét mắt không thấy một Thần cấp nào xung quanh thì nhàn nhạt hỏi.

Đám Thánh Vực rung bắn người, Pháp Ân từ trong đám đông tiến lên nói: “Bẩm Khắc Lôi đại nhân, Sư phụ thần và Đại Tế Ti đại nhân đã tiến vào thành rồi ạ”

“Vậy à, Đế Lâm, Hi Tắc, chúng ta cũng vào thôi” Lâm Phong nhàn nhạt nói rồi bay thẳng vào tòa thành.

“Các người đứng chờ ở chỗ này, không được tiến vào” Đế Lâm ra lệnh cho bọn Thánh Vực Ma thú xong thì cũng phi thân theo sau Lâm Phong, bên cạnh hần Hi Tắc cũng đang bay vào.

“Khắc Lôi đại nhân quá mạnh mẽ” Pháp Ân âm thầm thở dài, hần rõ ràng cảm nhận được uy áp của Lâm Phong hơn xa sư phụ của hần.

Đức Tư Lê đứng bên cạnh cảm thán nói: “Ta nghĩ Khắc Lôi đại nhân đã đạt đến Thượng Vị Thần rồi”

Hải Ốc Đức cùng Hi Kim Sâm giật mình nói: “Không phải vậy chứ, sao người có thể phán đoán được”

“Hai người sao lại không nhận ra, Thần Uy của Khắc Lôi đại nhân cường hãn hơn Vô Thần và Đại Tế Ti cũng như Đế Lâm, Hi Tắc đại nhân rất rất nhiều lần” Đức Tư Lê cười nói.

Lâm Lôi ở bên cạnh lắng nghe Đức Tư Lê nói âm thầm kinh hãi, hần còn không thể tưởng tượng được Lâm Phong sẽ đi đến một bước này. Thượng Vị Thần là khái niệm gì, đối với hần là vô cùng cao.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Chúng thần mộ địa mở ra

Lúc này ở bên trong Kim Chúc Tòa thành.

Lâm Phong tiến vào Kim Chúc tòa thành thì thấy bên trong vô cùng rộng rãi, ở sâu bên trong có ba thân ảnh đang đứng, một người đàn ông trung niên khí thế phi phàm, một người che mặt thân ảnh phiêu dật, một lão già râu dài, tóc để xõa mặc trường bào màu đen đang nhìn hần đánh giá.

“Xin chào Bối Lỗ Đặc đại nhân”

“Xin chào Vô Thần huynh”

“Xin chào Đại Tế Ti”

Lâm Phong nhanh chóng tiến đến chào hỏi ba người.

“Xin chào Khắc Lôi bộ hạ” Vô Thần cùng Đại Tế Ti lễ phép nói.

Hai người Đế Lâm, Hi Tắc cũng tiến đến chào hỏi.

“Giỏi lắm Khắc Lôi, người đã đạt đến Thượng Vị Thần Đại Viên Mãn, linh hồn lại biến dị cực kỳ hiếm có. Thật không thể tưởng tượng được người có thể dung hợp tất cả các loại huyền ảo pháp tắc trong thời gian ngắn như vậy. Sức mạnh của người bây giờ chỉ dưới Chủ Thần mà thôi, ngay ở Tứ đại chí cao vị diện người cũng là cường giả một phương rồi đó. Ài, thật không ngờ Ngọc Lan vị diện lại có thể sinh ra một tuyệt thế thiên tài như là người, chỉ trong vòng hai ba chục năm đã đạt đến cấp độ này.” Bối Lỗ Đặc nhìn Lâm Phong cảm thán nói.

Bốn người Vô Thần, Đại Tế Ti, Đế Lâm, Hi Tắc nghe Bối Lỗ Đặc nói thì vô cùng kinh hãi, Thượng Vị Thần Đại Viên Mãn là khái niệm gì, sao lại có người nghịch thiên như vậy.

Bọn họ biết những lời Bối Lỗ Đặc đại nhân nói đều là sự thật nên ánh mắt nhìn về Lâm Phong vô cùng kính nể.

“Thật sự là không thoát khỏi ánh mắt của Bối Lỗ Đặc ngài, nhưng ngài đã quá khen rồi, ta vẫn còn kém lắm” Lâm Phong lễ độ nói.

“Người không cần khiêm tốn, người quả thật vô cùng giỏi. Ta biết người từng là Thánh Tử của Quang Minh giáo đình nhưng tại sao lại giải tán Giáo phái, hủy diệt pháp trận phủ xuống của Quang Minh chúa tể, người biết làm như thế người đã bị Quang Minh chúa tể khép vào tội chết hay không?” Bối Lỗ Đặc đang dò hỏi thái độ của Lâm Phong đối với Quang Minh Chúa Tể.

“Bối Lỗ Đặc đại nhân, tuy ta từng là Thánh Tử của Quang Minh giáo đình nhưng ta nhận ra Quang Minh giáo đình đã làm rất nhiều chuyện xấu, mê hoặc tâm trí tín đồ để tăng cao tín ngưỡng cho Quang Minh Chủ thần, ta không thích điều đó nên quyết tâm xóa bỏ sạch sẽ Quang Minh giáo đình, cho dù có làm cho Quang Minh chúa tể có muốn giết ta đi chăng nữa, tuy nhiên Quang Minh chúa tể muốn đối phó ta cũng không dễ dàng” Lâm Phong ôn tồn nói.

“Rất tốt, ta rất thích những người khảng khái như ngươi đây” Bối Lỗ Đặc vỗ vai Lâm Phong cười nói.

Lâm Phong biết rất rõ Bối Lỗ Đặc đang kiểm tra thái độ của hắn đối với Quang Minh chúa tể, nếu hắn cũng là kẻ thù của Quang Minh Chúa Tể thì sẽ vào được danh ngạch của Bối Lỗ Đặc. Do đó hắn không đại gì mà không thể hiện thái độ đối lập với Quang Minh chúa tể mà lấy được tín nhiệm của Bối Lỗ Đặc chứ.

“Theo ta thấy, ngươi dường như còn có ít nhất 2 phân thân nữa, cấp độ cũng là Đại Viên Mãn” Bối Lỗ Đặc cười hí mắt nói, vẻ mặt rất giao hoạt.

“Đúng là không dấu được ngài, ta còn có 3 phân thân nữa, lần lượt là Địa, Hỏa, Phong, đều là Đại Viên Mãn” Lâm Phong cười cười nói.

Bốn người bọn Võ Thần, Đế Lâm nghe vậy thì không giấu được vẻ hoảng sợ trên gương mặt, ngay cả Bối Lỗ Đặc cũng không thể hiện vô cùng kích động. Bởi vì theo như hắn quan sát thì Lâm Phong ngoài một Phong hệ Thần phân thân Đại Viên Mãn đã đi đến Địa Ngục thì cùng lắm cũng chỉ có thêm một phân thân nữa mà thôi, phân thân này chưa chắc đã là Đại Viên Mãn. Vậy mà không ngờ Lâm Phong lại có đến 4 Thần phân thân Đại Viên Mãn, vô cùng nghịch thiên như vậy.

“Khắc Lôi, ngươi quả thật vô cùng tài giỏi. Ta chưa từng gặp qua ai như ngươi, ngay cả Chủ thần cũng rất ít người đạt được Đại Viên Mãn, vậy mà ngươi lại viên mãn đến 4 loại nguyên tố pháp tắc. Quá nghịch thiên!” Bối Lỗ Đặc thật lòng khen Lâm Phong.

“Khắc Lôi đại nhân, ngài làm cách nào mà có thể cảm ngộ được huyền ảo và dung hợp hết tất cả chỉ trong thời gian ngắn như vậy?” Đại Tể Tư hướng Lâm Phong cung kính nói.

“Đúng vậy, thưa Khắc Lôi đại nhân, xin ngài hướng dẫn chúng thuộc hạ” Đế Lâm cùng Hi Tắc cũng vội nói.

Lâm Phong thấy bọn họ kích động như vậy thì cười nói: “Ta thật ra chỉ dựa vào cảm ngộ pháp tắc mà từng bước tu luyện đến cảnh giới này, có thể cảm ngộ của ta nhanh hơn bọn ngươi một chút mà thôi”

Bốn người bọn Đế Lâm nghe Lâm Phong nói vậy thì âm thầm thất vọng.

“Đâu phải cảm ngộ pháp tắc của ngươi chỉ nhanh hơn bọn họ một chút, phải hàng tỷ lần mới đúng” Bối Lỗ Đặc ở một bên cười nói.

Lâm Phong thấy ba người có vẻ thất vọng thì nói tiếp: “Ta tu luyện là Địa, Hỏa, Thủy, Phong bốn loại nguyên tố pháp tắc. Nếu các ngươi tu luyện bốn nguyên tố này thì ta có thể truyền cảm ngộ của ta cho các ngươi để các ngươi tham khảo, ta nghĩ có thể giúp các ngươi cảm ngộ nhanh hơn”.

Mọi người trong phòng nghe vậy thì âm thầm khâm phục Lâm Phong, đâu phải ai cũng chịu truyền thụ cảm ngộ pháp tắc của mình tu luyện cả đời cho người khác chứ.

“Cảm ơn Khắc Lôi đại nhân đã có lòng nhưng chúng tôi tu luyện pháp tắc đều không có liên quan đến bốn loại nguyên tố Địa, Hỏa, Thủy, Phong” Đại Tể Tư cung kính nói.

Tối hôm sau, tại phía trước đại môn Kim Chúc Thành Bảo, các Thánh Vực cao thủ vẫn kiên nhẫn chờ đợi, đột nhiên có 6 thân ảnh từ trong Kim Chúc Tòa Thành bay ra, đi đầu là Lâm Phong và Bối Lỗ Đặc, ở phía sau là Võ thần, Đại Tể Tư, Đế Lâm và Hi Tắc.

Sáu Thần cấp cường giả từ từ hạ xuống trước tòa thành. Đám Thánh Vực phía dưới tỏ ra vô cùng cung kính hành lễ, bọn họ ngạc nhiên khi thấy Lâm Phong lại đứng ngang hàng với vị lão giả áo bào đen, bốn người Võ Thần, Đại Tể Tư, Đế Lâm, Hi Tắc thì lại nghiêm chỉnh đứng ở phía sau. Bọn họ thậm chí đoán ra vị lão giả áo bào đen này chính là Bối Lỗ Đặc đại nhân, chủ nhân của tòa thành này, nhưng Lâm Phong lại đứng ngang hàng với Bối Lỗ Đặc đại nhân thì chứng tỏ trình độ cũng tương đương.

“Khải Sất Lâm, nói cho bọn họ biết đi” Bối Lỗ Đặc nhàn nhạt nói.

“Dạ vâng, Bối Lỗ Đặc đại nhân” Đại Tể Tư vâng dạ rồi bước lên nói.

“Trong các ngươi, có người từng tiến vào Chúng thần mộ địa, cũng có người chưa từng qua. Bất quá lần này và lần trước không giống nhau cho nên ta phải cẩn thận nhắc nhở các ngươi mấy điểm”.

Mọi người nghe vậy thì xì xào bàn tán.

Đại Tể Tư nói tiếp: “Ba ngàn năm trước, là từ Nam Hải hải đế tiến vào Chúng thần mộ địa; hai ngàn năm trước là từ Hắc ám chi sâm tiến vào Chúng thần mộ địa; một ngàn năm trước là từ Bắc hải hải đảo tiến vào Chúng thần mộ địa. Ba ngàn năm là một vòng, lần này là từ Nam Hải hải đế tiến vào Chúng thần mộ địa”.

“Đã biết thông đạo xuống đất lần này, mười mấy người có kinh nghiệm cũng biết nguy hiểm. Được rồi, Đức Tư Lê, ngươi nói cho mọi người một chút hoàn cảnh. Nhớ kỹ, tự nguyện buông tay có thể rời đi, một giờ nữa chúng ta sẽ xuất phát”.

Đại Tể Ti nói xong thì cùng với 5 thần cấp cường giả tiến về một chỗ.

Đức Tư Lê sắc mặt thâm trầm đi tới mọi người phía trước, nhàn nhạt nói.

“Những người có kinh nghiệm qua Chúng thần mộ địa hai ngàn năm trước và một ngàn năm trước đều nghe ta nói rồi chứ? Chúng thần mộ địa vốn không phải một mà là ba tòa, ba cái thông đạo, tự nhiên là hướng đến ba tòa Chúng thần mộ địa khác nhau”.

Mọi người phía dưới âm thầm kinh hãi.

Đức Tư Lê lạnh nhạt nói tiếp: “Bắc Hải hải đảo và Hắc ám chi sâm đi tới hai tòa Chúng thần mộ địa, mặc dù có nguy hiểm, nhưng nguy hiểm cũng không lớn. Bình thường cẩn thận một chút đều có thể bảo trụ tánh mạng. Chính là Nam Hải hải đảo đi tới một tòa Chúng thần mộ địa xác thực phi thường nguy hiểm. Ta thậm chí cho rằng, trong số hơn tám mươi cường giả chúng ta, cho dù thận trọng vô cùng, còn sống một phần ba đã là may mắn”.

Đám Thánh Vực cường giả âm thầm hít một ngụm khí lạnh.

“Ta nói là nếu chúng ta vô cùng thận trọng, nếu quá tham lam... ta e là trong hơn tám mươi người, chỉ còn mười người còn sống rời khỏi” Đức Tư Lê nhìn đám đông nói.

Bầu không khí bắt đầu trở nên nặng nề.

Một giờ sau, tuy là sợ hãi tuy nhiên không có một Thánh vực nào bỏ cuộc. Bối Lỗ Đặc bước lên trước nói: “Chúng ta xuất phát thôi”.

Mọi người phi hành một mạch đến Nam Hải, Bối Lỗ Đặc dẫn đầu bỗng dừng lại trên mặt biển.

“Tại đây, dưới đáy biển là thông đạo đi thông tới Chúng thần mộ địa, khoảng cách mặt nước sâu đại khái trên dưới hai vạn thước. Tin rằng thủy áp biển sâu đối với các ngươi không ảnh hưởng, nếu ngay cả chừng ấy thủy áp cũng không chịu nổi, các ngươi chính là nên buông tay sớm một chút mới tốt” Bối Lỗ Đặc cười nhạt nói.

Nói xong, Bối Lỗ Đặc, Lâm Phong, và bốn người bọn Vô Thần, Đế Lâm đều rẽ nước đi xuống đáy biển sâu. Hơn tám mươi Thánh vực cũng lục tục theo sau.

Mọi người trong biển xanh sâu thẳm yên tĩnh đi tới.

“Đến đáy biển rồi”

“Tới đây”

Mọi người dọc theo một khe nứt dưới đáy biển phi hành xuyên qua, đại khái được vài dặm xa thì tới trước một tòa cự thạch ngăm đen. Tòa cự thạch lơ lửng ở giữa hạp cốc, trên đỉnh phát ra một quang mang trong suốt ba động dị thường kì quái.

“Tới, cánh cửa không gian này chính là đường dẫn đến Chúng thần mộ địa, bình thường cánh cửa sẽ đóng kín, có một tầng năng lượng vô hình phong trụ” Bối Lỗ Đặc truyền âm nói.

Trên thân hình Bối Lỗ Đặc phát ra hắc quang mang, trực tiếp chiếu vào cánh cửa.

Tầng năng lượng che chắn biến mất, Bối Lỗ Đặc nhanh chóng tiến vào: “Mau theo ta”

Lâm Phong nhanh chóng bước theo Bối Lỗ Đặc, tiến vào bên trong.

Thần thức tỏa ra xung quanh, Lâm Phong nhận ra đây chính là một cái vị diện nhỏ có mười tám tầng do Bối Lỗ Đặc tạo ra, vị diện này vẫn còn chưa hoàn hảo. Bên trong vị diện này Chủ Thần khí cũng có vài kiện, có nhiều nhất là Thần khí, Hạ vị thần cách, Trung vị thần cách, còn Thượng vị thần cách cũng rất ít. Ở tầng 11 quả thật có Trung Vị Thần thú canh gác, từ tầng 13 trở đi đều là Thượng Vị Thần canh gác, tầng 18 không hề có người canh gác nhưng lại có thân thể của Tứ Thần Thú.

Bối Lỗ Đặc thấy Thần thức Lâm Phong bao phủ toàn bộ vị diện thì quay sang hí mắt cười với hắn. Lâm Phong thấy vậy thì cũng mỉm cười gật đầu.

“Ba Xà vốn là ngủ, nhưng nếu các ngươi đi vào trong lúc nó vừa vận thức giấc... chỉ có thể oán các ngươi xui xẻo”

“Ha ha... Chỉ có thể chúc các ngươi may mắn, nhớ kỹ, mười một tầng đầu không chỉ đơn thuần có thần thú Ba Xà, trong đó còn có một số quái vật, hoặc là vong linh sinh vật, hoặc là dị vị diện quái vật, trong đó cũng có không ít quái vật, so với người cực mạnh trong các ngươi còn muốn mạnh hơn nhiều” Bối Lỗ Đặc cười to.

Đám Thánh Vực kể cả Lâm Lôi đều sắc mặt tái nhợt.

“Nhớ kỹ, cẩn thận, cẩn thận, chớ quá tham lam. Các ngươi nếu chết bên trong, ta bên ngoài cũng không có cách nào cứu được các ngươi” Bối Lỗ Đặc nhắc nhở.

Bối Lỗ Đặc từ hai tay bắn ra hắc sắc quang mang lên vách tường, từ trên vách tường xuất hiện hai cái cánh cửa: “Hai cánh cửa, nhân loại Thánh vực từ cánh cửa bên trái tiến vào, ma thú Thánh vực từ cánh cửa bên phải tiến vào. Các ngươi nếu tại bốn tầng đầu đều sống sót, vậy... tại tầng thứ năm mới có thể gặp mặt”.

“Tất cả, cũng tiến vào đi. Nhớ kỹ, nếu sợ hãi hay gặp nguy hiểm, hãy trở lại một tầng, chờ mười năm. Đợi được qua mười năm, mỗi một tầng đều có thông đạo hướng ra phía ngoài, các ngươi đều có thể thoát ra” Bối Lỗ Đặc cười nhạt nói.

Đám Thánh Vực nghe xong thì lần lượt tiến vào.

“Trên thân đám Ma thú này đều mặc Thượng vị phòng ngự Thần khí bất phàm, là do ngươi tặng cho bọn chúng hả?” Bối Lỗ Đặc hướng Lâm Phong cười nói.

“Đúng vậy, bọn chúng thực lực quá yếu, ta cho bọn chúng mặc để bảo mệnh” Lâm Phong cũng không giấu diếm.

“Bọn chúng thật có phúc khi làm thuộc hạ của ngươi” Bối Lỗ Đặc cười giảo hoạt.

“Đại nhân chê cười rồi” Lâm Phong khách khí nói.

“Thôi, chúng ta về Kim Chúc Tòa Thành, Khắc Lô, ngươi có thể chỉ điểm cho ta một ít cảm ngộ về Phong chi pháp tắc hay không, quả thật ta vẫn chưa viên mãn được nó. Dĩ nhiên ta sẽ không để ngươi chịu thiệt đâu” Bối Lỗ Đặc vỗ vai Lâm Phong cười nói.

Lâm Phong biết Bối Lỗ Đặc đang muốn thân cận mình nên kháng khái nói: “Đương nhiên là được, chúng ta cùng sinh ra trên Ngọc Lan đại lục này, vì sao ta lại không giúp ngài chứ”

Bối Lỗ Đặc ánh mắt thoáng có chút xúc động rồi biến mất ngay: “Đúng, ngươi nói rất đúng”.

Lâm Phong sóng vai Bối Lỗ Đặc đi ra khỏi thông đạo vị diện, bốn người bọn Đế Lâm, Vô Thần lần lượt theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Khổng Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Trở về

Mười năm nhanh chóng trôi qua.

Ở bên ngoài Chúng thần mộ địa, Lâm Phong cùng với Bối Lỗ Đặc đang trò chuyện, sau lưng bọn họ là Đế Lâm, Hi Tắc, Vô Thần, Đại Tế Ti.

Đám Thánh Vực thí luyện từ trong Chúng Thần mộ địa nhanh chóng đi ra, Lâm Phong quét mắt nhìn thì thấy thân ảnh của Lâm Lô đang chuyện trò cùng Bối Bối.

“Xem ra nhân vật chính luôn có vàng sáng may mắn ha” Lâm Phong âm thầm mỉm cười. Hắn biết Lâm Lô đã lấy được Thần cách và có cảm ngộ thành thần.

“Tháp La Sa, lại đây” Bối Lỗ Đặc bỗng nhiên lên tiếng gọi.

Thanh niên tóc màu xanh cười nói: “Bối Lỗ Đặc đại nhân, chúng ta mau quay về Ngọc Lan đại lục đi, ta đã lâu chưa trở về”

Bối Lỗ Đặc lạnh nhạt nói: “Ta giới thiệu một chút, đây là Tháp La Sa, không ít người trong các ngươi đã gặp qua hắn, hắn là thần thú Ba Xà canh giữ tầng 11”

Các Thánh Vực vô cùng ngạc nhiên và sợ hãi, rõ ràng đã chịu khổ không ít từ Ba Xà.

“Tháp La Sa, xin ra mắt đại nhân” Tháp La Sa thấy Lâm Phong nhìn hắn thì vội vàng chào hỏi. Hắn nhận ra uy áp trên người Lâm Phong là của một Đại Viên Mãn.

“Chào, ta là Khắc Lô” Lâm Phong gật đầu đáp lễ.

“Ô! Đế Lâm, huynh đệ thân ái của ta, vận khí của ngươi thực sự quá tốt. Từ ngục giam Qua Ba Đạt vị diện trốn về. Lần này ta đi ra, cao hứng nhất chính là nhìn thấy ngươi. Huynh đệ chúng ta thân mật một chút” Tháp La Sa ôm chặt lấy Đế Lâm.

“Chào ngươi Tháp La Sa, nhiều năm không gặp, tính tình của ngươi cũng như cũ” Đế Lâm cười nói.

“Ài, cái tên nhà ngươi”

“Ba người các ngươi ta cũng biết rồi. Ta đã sớm nhận ra người bạn cũ Khai Sát Lâm quen biết đã lâu. Ah, anh trai này tên là Áo Bó Lai Ân, còn đây là Hi Tắc, đúng không?” Tháp La Sa bắt chuyện với bọn Võ Thần, Đại Tế Ti.

Áo Bó Lai Ân và Hi Tắc cũng không nói gì, bởi vì nhận ra Tháp La Sa là một Trung Vị Thần.

“Tháp La Sa, ngươi nháo đủ rồi” Bối Lỗ Đặc lên tiếng.

Tháp La Sa cười hi hi, cung kính hướng Lâm Phong nói: “Khắc Lôi đại nhân, ngài cũng tham dự Chúng Thần mộ địa luôn hả”.

Bốn người bọn Võ Thần, Đế Lâm nghe vậy thì lập tức chăm chú nhìn về Lâm Phong, bọn họ biết nếu Lâm Phong mà tham dự Chúng thần mộ địa thì bọn họ làm sao mà tranh lại.

“Đương nhiên ban đầu ta cũng muốn tham dự nhưng sau khi trao đổi với Bối Lỗ Đặc đại nhân thì quyết định sẽ tham gia vào lần sau” Lâm Phong cười nói.

“Đúng vậy, ta đã xin phép Chủ Thần sẽ mở ra Chúng Thần Mộ địa vào lần sau để Khắc Lôi tham dự, chứ hấn mà tranh cùng bọn ngươi thì bọn ngươi khi nào đến phần” Bối Lỗ Đặc cười giảo hoạt nói.

Bọn Võ thần, Đại Tế Ti, Đế Lâm, Hi Tắc, Tháp La Sa nghe vậy thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Được rồi, chúng ta xuất phát quay về Ngọc Lan Đại lục” Bối Lỗ Đặc lớn tiếng nói.

Lâm Phong cùng với Bối Lỗ Đặc đi phía trước, phía sau là đám người Võ Thần, Đế Lâm và các thánh vực. Đám người nhanh chóng thoát khỏi thông đạo vì diện ra đến Nam Hải.

“Bối Lỗ Đặc đại nhân, ta cáo từ trước”.

“Đế Lâm, Hi Tắc, các ngươi cố gắng lên nhé, ta về trước”

“Cung tiễn chủ nhân” Đế Lâm cùng Hi Tắc cung kính nói.

Lâm Phong chào hỏi mọi người rồi cùng với đám thuộc hạ Ma thú dịch chuyển về Khắc Lôi đế quốc. Chúng thần mộ địa lần này đám thuộc hạ Ma thú của Lâm Phong không bị chết người nào, nhưng cũng không có thu hoạch gì nhiều. Có thu hoạch nhiều nhất trong đám Thánh vực vẫn là Lâm Lôi Ba Lỗ Khắc.

Đám người Tháp Sa La, Võ Thần, Đại Tế Ti thấy Lâm Phong dùng dịch chuyển tức thời biến mất thì ngưỡng mộ vô cùng.

“Khắc Lôi đại nhân thật là thần thông quảng đại” Tháp Sa La cảm thán.

Lâm Phong dịch chuyển về thẳng đại điện của Vương cung Khắc Lôi đế quốc. Đám kỵ sĩ thấy Lâm Phong đã trở về thì vui mừng hô lớn: “Hoàng đế Bệ hạ đã trở về”.

“Cha, cha đã trở về rồi” một âm thanh mạnh mẽ rần rần vang lên.

Một người thanh niên thân mặc trường bào màu xanh, thân cao khoảng 1.9 mét, tóc vàng mắt xanh, vô cùng tuấn tú đang chạy đến Lâm Phong.

Lâm Phong nhận ra đây là Hi Lâm nhưng nay đã là một chàng thanh niên đẹp trai.

“Cha, đã 10 năm rồi” Hi Lâm chạy đến ôm chầm lấy Lâm Phong.

“Ừ, cha về rồi, Hi Lâm, con đã lớn rồi, cũng là Thánh Vực Ma đạo sư rồi, con giỏi lắm” Lâm Phong vỗ vỗ lưng Hi Lâm.

“Cha thì so với 10 năm trước cũng không thay đổi gì cả” Hi Lâm vui mừng nói.

“Mẹ con cùng với Hi Khắc và Hi Na đâu rồi?” Lâm Phong hỏi.

“Cha, chúng con đây, mừng cha đã trở về” Hi Khắc cùng với Hi Na bước tới ôm chầm lấy Lâm Phong, bốn cha con vui mừng ôm chàng lấy nhau.

“Hi Khắc, con đã thực sự trưởng thành rồi”

“Hi Na, con đã đạt tới Thánh Vực Ma đạo sư, cha rất mừng”

Đúng lúc này một vị thiếu phụ xinh đẹp dắt một đứa bé trai đi ra, người thiếu phụ thấy Lâm Phong thì ánh mắt toát lên vẻ sùng bái vô cùng.

“Lệ Na, mau tới vấn an cha” Hi Khắc khẽ nói.

“Con chào cha, mừng cha trở về” người thiếu phụ xinh đẹp đi tới vô cùng kính cẩn nói.

“Chào con, con là vợ của Hi Khắc?” Lâm Phong cười nói.

“Dạ thưa cha”

Hi Khắc hi hi cười ôm đứa bé khoảng ba bốn tuổi đến bên cạnh Lâm Phong: “Cha, con với Lệ Na đã cưới nhau được 5 năm, cha nhìn đứa cháu Lôi Cách của cha nè”

“Hi Khắc, con giỏi lắm, cha chưa trở về đã kết hôn rồi có con luôn rồi” Lâm Phong gõ gõ đầu Hi Khắc cười nói.

Lâm Phong nhìn thấy đứa cháu da dẻ hồng hào, đôi mắt đen láy nhìn đáng yêu vô cùng, liền bế lên rồi hiền từ nói: “Con tên gì?”

“Con tên Lôi Cách, thưa gia gia. Gia gia đừng đánh cha” Lôi Cách đáng yêu nói.

“Lôi Cách ngoan, gia gia không đánh cha con nữa” Lâm Phong xoa xoa cái đầu nhỏ nhắn của tiểu Lôi Cách.

Bế tiểu Lôi Cách trên tay, Lâm Phong cảm thấy rất vui vẻ.

“Mừng chàng đã trở về” một âm thanh quen tai vang lên, Ngải Lệ Tư nhảy vào ngực Lâm Phong.

“Ta đã về rồi” Lâm Phong ôm lấy Ngải Lệ Tư vào trong lòng.

“10 năm rồi, thiếp nhớ chàng quá” Ngải Lệ Tư khóc, đôi mắt nàng đã đỏ hoe.

“Nàng đừng khóc, đừng khóc, không phải ta đã về rồi sao” Lâm Phong cũng cảm thấy áy náy nói.

“Chàng không được đi nữa đó” Ngải Lệ Tư đắm nhẹ lên ngực Lâm Phong.

“Ta không đi nữa, không đi nữa” Lâm Phong vuốt lưng của nàng, nhẹ nhàng nói.

“Vậy thì tốt” Ngải Lệ Tư mỉm cười.

“Đúng rồi, Ngải Lệ Tư, nàng đã đạt đến Thánh Vực mà đạo sư rồi, nàng giỏi lắm” Lâm Phong cười tươi nói.

“Cũng nhờ chàng hướng dẫn mà thôi” Ngải Lệ Tư cười điểm lệ nói.

“Khắc Lôi, con đã trở về, cha nghe tin liền đến Vương cung của con ngay” Lan Phổ Sâm từ ngoài đại môn đi vào.

“Cha, con đã về, cha dạo này có khỏe không?” Lâm Phong tiến đến ôm lấy Lan Phổ Sâm.

“Con ngoan, cha còn khỏe lắm, con không cần lo cho cha” Lan Phổ Sâm vỗ vỗ vai của Lâm Phong cười híp mắt nói.

Cả gia đình Lâm Phong cùng nhau hàn huyên tâm sự hồi lâu, sau đó mở tiệc ăn mừng vô cùng vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Qua Ba Đạt Vị diện ngục giam

Ba tháng sau, tin tức Áo Bô Lai Ân đế quốc, Ngọc Lan đế quốc, Ba Lỗ Khắc đế quốc cùng hợp tác tiêu diệt tất cả các nước vùng phía đông Ma thú sơn mạch đã truyền đến Khắc Lôi đế quốc.

Trong vườn thượng uyển Hoàng cung Khắc Lôi Đế quốc.

“Cha, bọn Liên Minh phía đông tự giết lẫn nhau, đây chính là cơ hội cho chúng ta một mẻ hốt gọn” Hi Khắc cười nói với Lâm Phong, ánh mắt sáng rực.

“Hành động lần này chính là chủ ý của tên Vô thần và Đại Tế Tĩ, muốn thống nhất khu vực phía đông. Tạm thời cứ cho bọn chúng chém giết lẫn nhau, chúng ta không cần quan tâm, Đế quốc của chúng ta đã là bá chủ của Ngọc Lan đại lục, thống nhất đại lục chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi” Lâm Phong nhàn nhạt nói.

“Dạ vâng, thưa cha” Hi Khắc lễ phép nói.

“Hi Khắc, về cảm ngộ huyền ảo Lôi điện pháp tắc của con có tiến triển gì không?” Lâm Phong nhìn Hi Khắc cười nói.

Hi Khắc cười hi hi nói: “Thưa cha, cảm ngộ huyền ảo Lôi điện pháp tắc tuy khó nắm bắt. Nhưng nhờ có cha truyền đạo cho con lần trước, con cũng đã hơi có cảm ngộ thành thần rồi”.

“Vậy thì tốt, cứ cảm ngộ theo lộ tuyến ta đã chỉ dẫn, ta tin chỉ khoảng 20 năm nữa con sẽ thành Thần mà thôi”

“Dạ thưa cha, con sẽ cố gắng hết sức” Hi Khắc nghe cha nói vậy thì phần khởi vô cùng.

Lâm Phong quay sang Hi Na và Hi Lâm nhân nhạ nói: “Hai con cũng đã đạt đến Thánh Vực đỉnh phong, ngày mai theo cha vào mật thất cha sẽ truyền đạo để cho các con cảm ngộ huyền ảo pháp tắc thành thần”

“Thật hả cha, cha là tốt nhất” Hi Na vui mừng chạy đến khoác tay Lâm Phong.

“Cha, con vẫn không hiểu, cha tu luyện Địa, Hỏa, Thủy, Phong bốn loại nguyên tố pháp tắc, đại huynh thì luyện Hủy Diệt, Lôi điện pháp tắc, nhị tỷ luyện quang minh, hắc ám pháp tắc, con thì luyện tử vong, sinh mệnh pháp tắc. Con không hiểu sao cha vẫn có thể truyền đạo cho ba anh em con được, chẳng lẽ cha tu luyện hết tất cả 11 loại pháp tắc sao?” Hi Lâm nghi hoặc nhìn Lâm Phong hỏi.

Hi Khắc nghe Hi Lâm hỏi sợ làm phật lòng cha nên vội nhắc nhở: “Hi Lâm, sao em lại hỏi vậy, cha là Thượng Vị Thần Đại Viên Mãn, có gì mà cha làm không được chứ”

“Đúng vậy, Hi Lâm, cha con nói vậy thì tất nhiên là có nắm chắc đó” Ngải Lệ Tư cười nói.

Lâm Phong thấy vậy thì cười nói: “Hi Lâm, con hỏi rất đúng. Thật ra chủ tu của ta là Địa, Hỏa, Thủy, Phong nhưng 7 pháp tắc còn lại cha cũng có hiểu biết đôi chút, giúp đỡ các con thành thần vẫn là dư sức”.

“Cha thật vô cùng nghịch thiên, con tin chắc nếu nói về hiểu biết huyền ảo pháp tắc thì cha là số 1” Hi Lâm cảm thán nói.

“Điều đó còn phải đợi đệ nói sao” Hi Na vỗ đầu Hi Lâm cười nói.

“Ngải Lệ Tư, còn riêng nàng và phụ thân, ta sẽ tìm cho hai người Thần cách để hai người luyện hóa, chứ nếu để nàng tự cảm ngộ thành thần thì phải mất đến hàng ngàn năm, nàng thấy thế nào?” Lâm Phong ôm lấy Ngải Lệ Tư vào lòng nói.

“Thiếp thấy cảm ngộ huyền ảo vô cùng mờ mịt, quả thật nếu để thiếp tự luyện thì không biết đến thời điểm nào nữa, thiếp chọn cách luyện hóa thần cách vậy” Ngải Lệ Tư dịu dàng nói.

“Vậy được, trong mười năm tới ta sẽ kiếm cho nàng một Địa hệ Hạ vị thần cách để nàng luyện hóa” Lâm Phong cười nói. Hắn biết sắp tới sẽ có nhiều Thần cấp cao thủ từ Qua Ba Đạt vị diện đến cung cấp cho hắn Thần cách.

Ma Thú sơn mạch, ở sâu trong Mê Vụ cốc.

Trong không gian bỗng xuất hiện một vết nứt lớn, từ trong vết nứt bay ra tám thân ảnh, tám thân ảnh có người mang hình dáng nhân loại, có tên đầu mọc sừng nhọn, cũng có kẻ mặc trường bào. Tất cả đều chật vật nhưng vui mừng như điên.

“Chúng ta đã trở về, trở về rồi”

“Rốt cục cũng thoát ra được vị diện Ngục giam”

“Bị nhốt bao nhiêu năm cuối cùng cũng có ngày này, ha ha ha”

“Ba Mông Đặc đại nhân, Mục Ba đại nhân, Đại Vu sư đại nhân, chúng ta đi đâu đây?” tên đầu có sừng hướng về một nam trung niên và một lão giả mặc trường bào với thái độ cung kính.

Ba Mông Đặc gương mặt âm trầm bỗng lên tiếng nói: “Đi hướng Tây”

Bỗng nhiên một uy áp khủng khiếp giáng xuống tám người bọn họ, tám người nhanh chóng bị ép nằm bẹp trên mặt đất.

“Là... là Đại Viên Mãn” lão giả được gọi là Đại Vu Sư kinh hãi kêu lên.

“Xin đại nhân tha mạng, xin đại nhân tha mạng” Ba Mông Đặc ánh mắt sợ sệt luôn miệng nói.

“Đại nhân, chúng tôi mới thoát ra từ Qua Ba Đạt ngục giam, không có làm chuyện gì tàn ác, xin đại nhân khai ân, tha cho một lần” Mục Ba ánh mắt tuy sợ hãi nhưng vẫn bình tĩnh nói.

Mấy tên còn lại đều là Thánh vực nên bị uy áp ép đến nỗi không nói được lời nào, chỉ biết ú ớ nằm đó.

Một thanh âm truyền vào tai của tám người bọn họ.

“Ta là Hoàng đế của Khắc Lôi đế quốc, toàn bộ diện tích phía Tây và Ma thú sơn mạch này là lãnh địa của ta. Đáng lẽ ta đã giết các ngươi, nhưng niệm tình các ngươi mới từ ngục giam thoát ra, ta tha cho một lần. Hãy đi cho khuất mắt ta, nếu không đừng trách ta độc ác”

Thanh âm nhanh chóng biến mất, uy áp cũng từ từ tan biến. Đám tám người lồm cồm bò dậy, vô cùng chật vật.

“Thật không ngờ, Ngọc Lan vị diện lại có Đại Viên Mãn tọa trấn, còn ghê gớm hơn ngục giam Qua Ba Đạt nữa, mấy vị Vương trong đó ra đây cũng chết chắc” một tên trong nhóm cảm thán nói.

“Các ngươi nghe đại nhân ấy nói chưa, đây là lãnh địa của ngài ấy, hãy mau chạy về hướng Đông, nếu vị đại nhân ấy mà đổi ý thì chết cả đám” Ba Mông Đặc nói.

Cả nhóm tám người nhanh chóng ly khai Ma thú sơn mạch chạy về phía Đông.

Thấm thoát, hơn chín năm đã trôi qua, với sự có mặt của nhóm người từ Qua Ba Đạt vị diện ngục giam, chiến tranh ở phía Đông Ma Thú Sơn Mạch đã diễn ra vô cùng quyết liệt. Trong chín năm qua, Lâm Phong đều đặn quan sát tình hình ở phía Đông đại lục, hẳn biết rõ bọn Lâm Lôi, Đức Tư Lê, Áo Lợi Duy Á đều đã thành Thần. Bọn họ lúc này đang đánh nhau với Ba Mông Đặc.

“Vị trí phong ấn tại Bắc Sa đại đô đã vỡ, bọn người từ Qua Ba Đạt vị diện đang thoát ra” Lâm Phong âm thầm mỉm cười.

Lúc này tại Bắc Sa đại đô.

“Các ngươi gây ra đại họa rồi” Bối Lỗ Đặc sắc mặt ngưng trọng nhìn Lâm Lôi, Đức Tư Lê, Áo Lợi Duy Á.

Bối Lỗ Đặc giải thích một hồi, bọn Lâm Lôi sau khi biết ra mình vừa mới gây ra họa gì thì vô cùng kinh hãi.

“Thôi đi, dù sao ta cũng không quản. Ba người các ngươi nhớ kỹ gần nhất phải cẩn thận một chút, các ngươi mới chỉ là hạ vị thần cảnh giới, hôm nay tại Ngọc Lan đại lục người có thể giết chết các ngươi có không ít. Thôi, các ngươi trở về đi” Bối Lỗ Đặc nói xong thì biến mất.

“Áo Lợi Duy Á, một kiếm này của ngươi cũng thật lợi hại, một chiêu mà làm xuất hiện bao nhiêu là cường giả” Đức Tư Lê nhìn Áo Lợi Duy Á chăm chăm nói.

“Lâm Lôi, ta xin lỗi” Áo Lợi Duy Á trầm mặc hướng hai người Lâm Lôi, Đức Tư Lê nói.

Lâm Lôi cười khò, hẳn biết các cường giả này thế nào cũng tìm đến Ba Lỗ Khắc đế quốc của hắn gây chuyện. Không riêng gì Ba Lỗ Khắc, Áo Bó Lai Ân và Ngọc Lan đế quốc e rằng cũng sẽ phiền phức, chỉ có đế quốc bá chủ Ngọc Lan đại lục này Khắc Lôi đế quốc là không có vấn đề gì.

“Có lẽ chúng ta nên tìm đến người đó nhờ giúp đỡ” Lâm Lôi bỗng nhiên nghiêm túc nói.

“Lâm Lôi, ngươi nói là Khắc Lôi đại nhân à?” Đức Tư Lê dò hỏi.

“Đúng vậy, Khắc Lôi đại nhân là Đại Viên Mãn, ta e rằng lúc này ngài cũng đã biết chuyện rồi” Áo Lợi Duy Á vội nói.

“Quyết định vậy đi. Ta phải về Long Huyết tòa thành đón Dịch Ly Á trước” Lâm Lôi âm trầm nói.

“Ta cũng đi, phiền toái này là do ta gây ra, ta không thể bỏ mặc được” Áo Lợi Duy Á ánh mắt nghiêm túc.

“Ta nghĩ ba người chúng ta cùng một chỗ cũng đỡ chiếu cố nhau” Đức Tư Lê nhìn hai người đề nghị.

Lâm Lôi và Áo Lợi Duy Á gật đầu, cả ba người trực tiếp hướng Long Huyết tòa thành bay tới.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Đông đại lục phong vân

Vào lúc này, trên bầu trời Ma Thú Sơn Mạch, cả trăm Thần cấp cường giả và Thánh vực cao thủ đang phi hành hướng về phía Khắc Lôi Đế quốc. Dẫn đầu là Thượng Vị Thần Lỗ Khắc Tư và Thượng Vị Thần Ô Khải Lam, phía sau là mười bảy tên Hạ Vị thần, tám tên Trung vị thần và tám mươi chín Thánh vực cao thủ. Đám người này mới từ Qua Ba Đạt vị diện ngục giam thoát ra ở Bắc Sa đại đô khi này.

“Thưa Lỗ Khắc Tư đại nhân, Ô Khải Lam đại nhân, thuộc hạ đã điều tra, phía tây Ma thú sơn mạch này chính là Khắc Lôi đế quốc, hoàng đế Khắc Lôi

cũng là một thần cấp cường giả”

“Chỉ một tên Thần cấp không có gì đáng lo, huynh đệ ta sẽ đoạt Đế quốc này để lên làm chúa tể” Lỗ Khắc Tư cười nhạt nói.

“Có biết tên Khắc Lô đó Thượng vị thần hay trung vị thần không?” Ô Khải Lam gắng hỏi.

“Dạ, thuộc hạ cũng không rõ” tên Hạ vị thần lắc đầu nói.

“Đại ca, cũng nên cẩn thận một chút” Ô Khải Lam nhắc nhở Lỗ Khắc Tư.

“Đệ đừng nhiều lời...”

Lỗ Khắc Tư chưa nói dứt lời thì đã bị một uy áp khủng khiếp ép xuống, không chỉ riêng hắn, cả đám người của hắn đều bị trấn áp, rơi rụng ngay tại chỗ.

“Ah, là... là Đại Viên Mãn à?” Lỗ Khắc Tư sắc mặt tái nhợt, vô cùng kinh hãi.

“Đại ca, ta đã nói là phải cẩn...”

Ô Khải Lam chưa nói hết câu thì cả đám người bọn hắn đã bị linh hồn công kích đánh chết. Lỗ Khắc Tư và Ô Khải Lam cùng với một vài tên thuộc hạ đều có hai Thần phân thân nhưng chưa kịp chạy trốn thì đều bị đánh chết tại chỗ. Từ trên đầu mỗi tên Thần cấp liên tiếp nổ bay ra Thần cách, rồi biến mất trong không gian.

Tại Hoàng Cung Đế quốc Khắc Lô.

Lâm Phong đang ngồi trên long sán, trên tay hắn đang cầm 42 viên Thần cách vừa mới thu được từ đám người Lỗ Khắc Tư.

“Nhóm này thực lực cũng không quá tệ, nhiều tên đều có hai Thần phân thân. Thu được tất cả 4 Thượng vị Thần cách, 14 Trung vị thần cách, 24 Hạ vị thần cách. Địa hệ Pháp tắc có cả 3 cấp độ Thượng, Trung, Hạ vị thần cách, đủ để Ngải Lệ Tư luyện hóa đến Thượng Vị Thần. Ngoài ra còn có cả Quang Minh hệ pháp tắc Hạ vị thần cách và Trung vị thần cách cho phụ thân luyện hóa, rất tốt”.

Lúc này lại phụ cận Võ Thần sơn, Áo Bó Lai Ân đế quốc.

Một đám đông cường giả đang phi hành trên bầu trời, dẫn đầu là một tên thiếu niên tuấn tú mặc trường bào hoa lệ, phía sau hắn là bốn tên Trung vị thần, tiếp phía sau là mấy trăm tên Thánh vực cao thủ.

“Á Đức Kim Tư đại nhân, bọn người Lỗ Khắc Tư đã đi trước đến Khắc Lô đế quốc, nghe nói đó là quốc gia mạnh nhất ở Ngọc Lan đại lục lúc này, ngài thấy chúng ta có nên đuổi theo để giành địa bàn không?” một lão giả tóc trắng ở phía sau tên thiếu niên cung kính hỏi.

Tên thiếu niên nghe vậy thì nhàn nhạt cất tiếng: “Để mặc bọn chúng đi, hai tên Lỗ Khắc Tư và Ô Khải Lam nếu đơn đả độc đấu thì đều là bại tướng của ta nhưng khi bọn chúng liên hợp sử dụng thiên phú thần thông thì không thể xem thường, thuộc hạ của bọn chúng cũng khá nhiều tên Thần cấp, nếu ngành kháng bọn chúng thì cũng chẳng lợi lộc gì. Cái ta cần không phải là Ngọc Lan đại lục này mà chính là Chúng thần mộ địa, sớm muộn ta cũng rời khỏi nơi đây.”

“Dạ vâng thưa đại nhân” lão giả tóc trắng cúi đầu nói.

“Quốc gia này tên gì, ai là mạnh nhất?” Á Đức Kim Tư nhàn nhạt hỏi.

“Thưa đại nhân, đây là Áo Bó Lai Ân đế quốc. Người dân ở đây tín ngưỡng một tên gọi là Áo Bó Lai Ân, tên tiểu tử này mới chỉ tu luyện hơn 5000 năm, hình như chỉ là một hạ vị thần” lão giả tóc trắng vẻ mặt khinh miệt nói.

“Phía trước là Võ thần sơn? Một hạ vị thần mà cũng dám xưng Võ thần, thật là kiêu ngạo, Võ thần sơn này ta thấy thật không vừa mắt” Á Đức Kim Tư cười nhạt nói.

“Á Đức Kim Tư đại nhân, thuộc hạ sẽ hủy diệt ngọn núi nhỏ chướng mắt này cho ngài” một thanh niên tóc bạc nhanh chóng bước lên phát tay về phía đỉnh núi.

Tại Hoàng cung Ngọc Lan Đế Quốc,

“Thưa Áo Nhĩ Tác Phổ đại nhân, đây là hoàng cung của Ngọc Lan đế quốc, đế quốc này nghe nói do một tên Hạ vị thần gọi là cái gì Tế Ti thành lập” một nam tử trung niên mặc hắc bào cung kính hướng một thanh niên tóc đỏ nói.

“Hạ Vị thần thôi à, không đáng quan tâm, từ nay đế quốc này sẽ thuộc về Áo Nhĩ Tác Phổ ta đây” thanh niên tóc đỏ cười ngạo nghễ.

“Tuân lệnh đại nhân” khoảng chừng trên trăm tên thuộc hạ phía sau lưng người thanh niên tóc đỏ đồng thanh hô.

Tại Bắc Cực Băng Nguyên.

Một lão già tóc trắng đang đứng lơ lửng trên đỉnh núi, đó là Hoắc Đan, vị diện giam thủ giả của Ngọc Lan vị diện.

“Ha ha có rất nhiều cường giả” Hoắc Đan cười nói.

“Các vị, ta là vị diện giam thủ giả Hoắc Đan, nếu ai muốn đi tới Tứ đại chí cao vị diện, Thất đại thần vị diện thì hãy tới Bắc Cực Băng nguyên tìm ta”

Nghe được Hoắc Đan truyền âm, không ít cường giả Thánh Vực và Thần cấp thoát ra từ Qua Ba Đạt vị diện ngục giam nhanh chóng hướng Bắc cực băng nguyên bay tới. Bọn họ đã bị giam rất rất lâu, ước nguyện của bọn họ là đi tới các vị diện cao hơn.

Long Huyết tòa thành,

“Pháp Ân, ngươi sao lại chật vật như vậy, đã xảy ra chuyện gì?” đám người Lâm Lôi thấy Pháp Ân ăn mặc rất lòi thoi, trên mặt lấm lem thì vội hỏi.

“Hết rồi, Vũ thần sơn xong rồi,... Áo Bó Lai Ân đế quốc cũng xong rồi” Pháp Ân ai thán nói.

“Vũ Thần sơn các ngươi cũng bị hủy diệt?” Địch Khắc Tây cùng với một đám pháp sư từ xa bay đến.

“Các ngươi thì sao?” Pháp Ân như đoán ra chuyện gì, kinh ngạc hỏi.

Địch Khắc Tây cười khò: “Hoàng cung chúng ta đã bị tiêu diệt hết, Ngọc Lan đế quốc đã bị người chiếm rồi”

“Pháp Ân, đệ đệ Bó Lỗ Mặc của ta đâu, sao chỉ có mình ngươi tới?” Áo Lợi Duy Á lo lắng hỏi.

Pháp Ân lắc lắc đầu, cũng không biết nói gì cho phải.

“Không tốt, ta lo là Ba Lỗ Khắc đế quốc cũng bị tấn công rồi” Lâm Lôi biến sắc mặt.

“Ca, Tây Ni bọn hán, không lẽ...” Ốc Đồn lo lắng nhìn Lâm Lôi.

“Ta phải đi đến đó ngay” Lâm Lôi nói xong thì bay như tia chớp về phương Bắc.

Năm ngày sau, tại Hoàng cung đế quốc Khắc Lôi.

“Thưa Bệ hạ, có một nhóm cường giả đứng chờ ở đại môn xin cầu kiến Bệ hạ” tên Hoàng kim kỵ sĩ cung kính quỳ xuống báo cáo.

“Cho bọn họ vào đi” Lâm Phong nhàn nhạt nói, hẳn biết rõ đó là bọn người của Lâm Lôi đang tìm mình để nhờ giúp đỡ.

“Dạ vâng, thưa Bệ hạ”

Một lát sau, Lâm Lôi cùng với Đức Tư Lê, Áo Lợi Duy Á, Pháp Ân, Địch Ly Á trực tiếp tiến vào đại sảnh Hoàng cung, thấy Lâm Phong đang ngồi trên long sán thì vội cúi người chào hỏi.

“Xin chào Khắc Lôi đại nhân”

Lâm Phong phát tay ra hiệu cho họ miễn lễ rồi mỉm cười nói: “Xin chào, các ngươi tìm ta có chuyện gì?”

Địch Ly Á tươi cười tiến lên cung kính nói: “Thưa Khắc Lôi đại nhân, bọn tôi đến đây đích thật là có một việc nhờ đại nhân ngài ra tay giúp đỡ”

“Mọi người ngồi xuống trước đi, có chuyện gì từ từ nói”

Khi nhóm người của Lâm Lôi đã an tọa thì Lâm Phong nhìn nhóm 5 người Lâm Lôi một lượt rồi mỉm cười nói.

“Được rồi, các ngươi nói xem, ta có thể giúp gì cho các ngươi?”

Địch Ly Á cười duyên dáng: “Thưa Khắc Lôi đại nhân, chắc ngài cũng đã biết được những gì đã xảy ra ở Bắc Sa đại đế, lần này bọn chúng tôi đến đây là cầu xin ngài ra tay trấn áp những kẻ gây rối đến từ ngục giam Qua Ba Đạt vị diện, lập lại trật tự cho Ngọc Lan đại lục. Khắc Lôi đại nhân thần thông quảng đại, chỉ có ngài mới có thể cứu được những nạn nhân vô tội sắp bị bọn chúng giết hại mà thôi”

Lâm Phong biểu hiện suy ngẫm hồi lâu rồi mở miệng nói: “Ta ra tay cũng được thôi, nhưng nếu ta mà ra mặt thì Ngọc Lan đại lục sẽ phải thống nhất bởi Khắc Lôi đế quốc của ta, tất cả các quốc gia khác như Áo Bó Lai Ân, Ngọc Lan Đế Quốc, Ba Lỗ Khắc đế quốc đều phải xóa bỏ, các ngươi thấy đáp ứng được không?”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Ra tay thu phục

Lâm Lô, Dịch Ly Á, Pháp Ân nghe vậy thì nhú mày, gương mặt trở nên lạnh như băng.

“Thưa đại nhân, như thế có hơi quá rồi không?” Dịch Ly Á cười gượng nói.

“Ha ha ha... Dịch Ly Á, ngươi là người thông minh, chắc phải hiểu quy tắc cường giả vì tôn chứ, với thực lực của đế quốc ta thì tiêu diệt mấy nước các ngươi là chuyện dễ như trở bàn tay. Ta nghĩ bọn Vô Thần, Đại Tế Ti nếu bây giờ đứng đây thì cũng phải chấp nhận mà thôi” Lâm Phong ngạo nghễ nói.

“Nhưng mà, thưa đại nhân, ngài...” Dịch Ly Á định nói thêm thì bị Lâm Lô chặn lại.

“Khắc Lôi, ta đồng ý” Lâm Lô bước lên nhìn thẳng Lâm Phong hô lớn.

“Được lắm, Lâm Lô, ngươi rất sáng khoái” Lâm Phong nhìn Lâm Lô cười nói.

“Bây giờ ngươi có thể thực hiện giao kèo rồi chứ?” Lâm Lô lạnh băng nói.

“Tất nhiên rồi, đi thôi” Lâm Phong vừa nói vừa phát tay một cái.

Cả đám người bọn Lâm Lô trong phút chốc dịch chuyển không gian đi đến Ba Lỗ Khắc đế quốc.

“Đây là đế đô, chuyện này...” Lâm Lô mở mắt ra thì thấy đang đứng trước cổng thành đế đô quen thuộc của Ba Lỗ Khắc đế quốc, bên cạnh hẳn Dịch Ly Á cũng há hốc mồm, biểu hiện vô cùng kinh ngạc.

“Khắc Lôi bệ hạ thật quá kinh khủng” đứng bên cạnh Lâm Lô, Đức Tư Lê cảm thán nói.

“Đúng vậy” Pháp Ân, Áo Lợi Duy Á cũng phụ họa theo.

Đám người bọn họ bay với tốc độ nhanh nhất cũng phải mất ba ngày mới đi từ Đông đại lục đến Khắc Lôi đế quốc ở Tây đại lục. Vậy mà Lâm Phong chỉ trong khoảnh khắc đã đưa bọn họ quay về Đông đại lục, hỏi sao bọn họ không thấy kinh khủng.

“Các ngươi không phải lần đầu thấy ta dịch chuyển không gian, đừng ra vẻ ngạc nhiên thế” Lâm Phong thấy vẻ mặt của bọn họ thì không khỏi cười nói.

“Cấp báo, cấp báo,... có một đám cường giả xuất hiện tại trước cổng thành” một Thánh vực ma đạo sư đứng trên tường thành hô lớn.

“Tên nào chán sống dám đến tận đây khiêu chiến. Cha, để con ra giết hắn” Kim Tư Lợi cười hướng Áo Gia Văn cung kính nói.

“Ta đã dặn con bao nhiêu lần rồi hả, không nên xem thường kẻ địch mà bản thân chưa nắm rõ” Áo Gia Văn nghiêm mặt nói.

“Con biết rồi, cha” Kim Tư Lợi cúi đầu nói.

Đám người Áo Gia Văn nhanh chóng đi ra cổng thành.

“Các ngươi là ai, đến đây với mục đích gì?” Áo Gia Văn từ xa đã phát ra khí thế Trung Vị Thần, ý định chắn nhiep đám người phía trước.

“Trước mặt ta còn giờ ra khí thế, muốn chết?”

Một luồng uy áp kinh khủng từ Lâm Phong lan ra, đám người Áo Gia Văn bị khí thế ép quỳ trên mặt đất, hàng trăm tên Thánh Vực thì bị ép nằm rạp dưới đất không thể động dậy.

“Là... là Đại Viên Mãn, đại nhân, đại nhân tha mạng, tha mạng tiểu nhân có mắt mà không thấy thái sơn” Áo Gia Văn quỳ trên mặt đất cúi đầu run rẩy nói. Hẳn lẫn lộn ở Qua Ba Đạt ngục giam đã rất lâu, biết rõ cường giả vì tôn, với cường giả dạng này nếu không xin tha mạng thì chỉ một phát tay thôi cũng đủ để hắn mất mạng.

Bọn Lâm Lô thấy cảnh này thì âm thầm kinh hãi, Áo Gia Văn khí thế đã rất mạnh, bọn họ không thể nào sánh bằng, nhưng so với uy áp của Lâm Phong thì giống như đom đóm so với mặt trời vậy, quá kinh khủng.

“Ngươi tên là gì?” Lâm Phong ngạo nghễ nhìn Áo Gia Văn nói.

“Tiểu nhân tên Áo Gia Văn, mới từ Qua Ba Đạt ngục giam thoát ra được, xin đại nhân khai ân, tha cho hai cha con tiểu nhân” Áo Gia Văn cố ý quỳ sát gần Kim Tư Lợi để biểu hiện Kim Tư Lợi là con trai của hắn, hàng trăm tên thuộc hạ phía sau hắn mặc kệ.

“Áo Gia Văn, ta cho ngươi hai lựa chọn, một là làm thuộc hạ của ta, hai là từ vong, chọn đi”

Áo Gia Văn nghe vậy thì mừng rỡ, lập tức cúi đầu thật sâu nói: “Thuộc hạ bái kiến chủ nhân”

Kim Tư Lợi và đám hạ vị thần phía sau hắn cũng đồng loạt cúi đầu nhận Lâm Phong làm chủ nhân.

“Rất tốt” Lâm Phong vừa nói vừa đánh linh hồn ấn ký lên đám người Áo Gia Văn.

“Các ngươi đã bị ta đánh lên ấn ký linh hồn, nếu có ý tưởng phản bội thì sẽ tan nát linh hồn mà chết, trừ phi các ngươi có cường độ linh hồn mạnh hơn ta thì mới mong thoát được” Lâm Phong nhàn nhạt nói.

“Thuộc hạ nguyện trung thành với chủ nhân suốt đời” đám người Áo Gia Văn nghe vậy thì đồng loạt nói.

“Vậy thì tốt, bây giờ đế quốc Bá Lỗ Khắc này đã thuộc về Khắc Lôi ta. Lâm Lôi, ngươi không có ý kiến gì chứ?” Lâm Phong liếc mắt nhìn Lâm Lôi rồi nhàn nhạt nói.

“Ta còn có ý kiến gì được đây?” Lâm Lôi cười khỏ, bị ai nói. Dịch Ly Á nắm chặt tay của hắn, ánh mắt nàng đã nhòe lệ.

“Vậy thì mau mau thông báo với toàn bộ người dân của ngươi, phải đợi ta nhắc chắc?” Lâm Phong ra vẻ thiếu kiên nhẫn.

Một lúc sau, Lâm Lôi hướng toàn bộ dân chúng của mình tuyên bố xóa bỏ Ba Lỗ Khắc đế quốc, thông báo vùng đất này đã thuộc về Khắc Lôi đế quốc. Người dân Ba Lỗ Khắc vô cùng ngỡ ngàng nhưng cũng đành nhận mệnh. Sau khi tuyên bố, đám người Lâm Lôi cũng nhanh chóng rời đi, quay trở về Long Huyết tòa thành.

Lâm Phong cũng không mất thời gian quân bọn người Lâm Lôi, thực lực yếu ớt thì cũng không có thể khuấy lên bọt nước gì.

“Hỡi toàn bộ người dân yêu quý, ta tên là Khắc Lôi là Thái Thượng Hoàng của đế quốc Khắc Lôi, ta xin tuyên bố vùng đất này đã trở thành một Bang của đế quốc Khắc Lôi. Ta hoan nghênh và chào mừng các vị gia nhập vào đế quốc Khắc Lôi của ta, trở thành một người công dân của đế quốc. Ta cam đoan quý vị sẽ được hưởng tất cả các phúc lợi của một công dân đế quốc Khắc Lôi...”

“Áo Gia Văn, ta phong cho ngươi làm Thống đốc của Bang này, nhớ quản lý cho tốt, có biết không?”

“Dạ, thuộc hạ tuân lệnh chủ nhân” Áo Gia Văn nghe vậy thì giật mình nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, lập tức cung kính nói.

“Tốt, tất cả về thành rồi nói tiếp” Lâm Phong phát tay ra hiệu.

“Dạ, để thuộc hạ mở tiệc, chúc mừng chủ nhân thu được lãnh thổ mới, chúc cho đế quốc Khắc Lôi chúng ta sớm ngày thống nhất đại lục” Áo Gia Văn cười nịnh nọt nói.

“Uhm, ngươi có lòng” Lâm Phong nhàn nhạt nói.

Cả đám người nhanh chóng theo sau Lâm Phong bay vào Hoàng cung.

Một buổi tiệc hoành tráng nhanh chóng được tổ chức làm sôi nổi cả đế đô.

Trong Hoàng cung, Lâm Phong ngồi chễm chệ trên ngai vàng ở trên cao, đám người Áo Gia Văn ngồi chỉnh tề ở phía dưới chờ lệnh.

“Áo Gia Văn, ngươi hãy đi nói cho A Đức Kim Tư và Áo Nhĩ Tác Phổ nhanh chóng dẫn dắt thuộc hạ đến đây gặp ta, ta cho bọn chúng thời gian 5 ngày, nếu quá hạn thì nói bọn chúng đừng tới nữa, ngươi đi mau” Lâm Phong biểu tình lạnh nhạt nói.

“Dạ vâng, thưa chủ nhân, thuộc hạ đi thông báo ngay” Áo Gia Văn cung kính nói.

Bốn ngày sau, Áo Gia Văn đã quay trở về, cùng đi với hắn còn có Trung Vị thần Áo Nhĩ Tác Phổ và hàng trăm tên thuộc hạ.

“Thưa đại nhân, tiểu nhân là Áo Nhĩ Tác Phổ, nay đã dẫn dắt chúng thuộc hạ đến trình diện” Áo Nhĩ Tác Phổ cung kính cúi đầu thật sâu hướng Lâm Phong nói.

“Rất tốt, ngươi có bằng lòng làm thuộc hạ của ta không?” Lâm Phong lạnh nhạt nói.

“Thuộc hạ tham kiến chủ nhân” Áo Nhĩ Tác Phổ nghe vậy thì vội quỳ xuống nói.

“Áo Nhĩ Tác Phổ, ta phong cho ngươi làm Thống Đốc, thay ta quản lý Ngọc Lan đế quốc. Làm việc cho tốt, sẽ không thiếu phần tốt của ngươi. Lui xuống đi”

“Dạ, thuộc hạ tuân lệnh”

“Áo Gia Văn, A Đức Kim Tư đâu?” Lâm Phong lạnh băng nói.

“Thưa chủ nhân, A Đức Kim Tư nói có việc bận, không đến được. Hắn nói nếu chủ nhân muốn gặp hắn thì hãy đến Áo Bó Lai Ân đế quốc” Áo Gia

Văn cung kính nói.

“Đúng là không biết trời cao đất rộng” Lâm Phong cười nói rồi lập tức phát tay lên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Cường giả Địa Ngục vị diện

Tại Hoàng cung Áo Bô Lai Ân đế quốc, A Đức Kim Tư đang ngồi thông thả trên ngai vàng, hắn đang thưởng thức màn thoát y vũ từ các vũ công vô cùng xinh đẹp. Bỗng nhiên không gian trước mặt hắn từ từ nứt toạc ra rồi từ trong không gian loạn lưu đó xuất hiện một bàn tay khổng lồ.

“Ah... ah... ah” đám vũ cơ thấy vậy thì hét lên thất thanh, chạy toát loạn.

Bàn tay to lớn hướng A Đức Kim Tư chụp thẳng xuống, A Đức Kim Tư vội vàng né tránh nhưng cho dù hắn cố gắng như thế nào cũng không thoát khỏi được bàn tay kỳ dị. Chỉ trong khoảnh khắc hắn đã bị bàn tay nắm chặt lấy.

“Ah, khốn kiếp, thả ta ra” A Đức Kim Tư gầm lên, cố gắng vùng vẫy.

Bàn tay nắm chặt A Đức Kim Tư rồi nhanh chóng biến mất trong không gian loạn lưu, các vết nứt không gian từ từ khôi phục lại như chưa từng có gì xảy ra.

Bá Nạp Tư cũng quan sát được diễn biến vừa rồi nhưng hắn không thể giúp được gì cho A Đức Kim Tư vì mọi việc diễn ra quá nhanh.

“A Đức Kim Tư đại nhân đã bị bắt đi” Bá Nạp Tư truyền âm cho các đồng bạn trong Hoàng Cung.

“Sao lại thế được, A Đức Kim Tư đại nhân là Thượng Vị Thần vô cùng cường đại, ai lại có thể bắt đi ngài ấy một cách nhanh chóng như vậy?” Cái Đăng Bì ngạc nhiên hỏi.

“Ta cũng không biết, chỉ biết bắt đi A Đức Kim Tư đại nhân là một vị cường giả vô cùng khủng bố. Ta nghĩ có thể là Hoàng đế Khắc Lô” Bá Nạp Tư phân tích.

“Chúng ta nên làm gì đây?” Cái Đăng Bì nói.

“Ta nghĩ chúng ta nên lập tức đi đến đế đô Ba Lỗ Khắc để cầu xin Hoàng đế Khắc Lô tha tội” Bá Nạp Tư nghiêm túc nói.

“Không phải chứ, người muốn chúng ta đi tìm chết à?” Cái Đăng Bì ngạc nhiên hỏi.

“Cũng không hẳn, chúng ta chỉ là thuộc hạ của A Đức Kim Tư mà thôi, nếu chịu phục tùng Hoàng đế Khắc Lô chưa chắc đã có kết cục xấu”

“Người nhìn vấn đề chưa bao giờ sai, thôi được, chúng ta nghe theo người” Cái Đăng Bì nói.

Vào lúc này, A Đức Kim Tư đã xuất hiện tại đại điện Hoàng cung đế đô Ba Lỗ Khắc.

“Ngài là Khắc Lô bệ hạ?” A Đức Kim Tư thấy một người thanh niên tóc vàng ngồi chễm chệ trên ngai vàng, phía dưới là bọn Áo Nhĩ Tác Phô và Áo Gia Văn thì thầm kêu không ổn.

“A Đức Kim Tư, người có biết tội của mình chưa?” Lâm Phong cười nói.

Sống bao nhiêu là ức năm ở Qua Ba Đạt ngục giam, A Đức Kim Tư sao lại không biết thời thế, hắn nhìn không thấu tu vi của người thanh niên trên ngai vàng nhưng hắn bị bắt một cách không thể phản kháng để tới đây thì có thể khẳng định thực lực của người thanh niên này hơn xa hắn.

“Thưa Khắc Lô bệ hạ, tiểu nhân biết tội, xin ngài rộng lòng tha thứ. Tiểu nhân nguyện gia nhập dưới trướng của ngài, tùy ngài sai xử” A Đức Kim Tư thành kính nói.

“Người khá thức thời, bằng không thì ta sẽ không ngần ngại cho người hồn phi phách tán ngay” Lâm Phong cười khẩy, thả ra uy áp chấn nhiếp toàn bộ đại điện.

“Dạ, thuộc hạ biết tội” A Đức Kim Tư rùng mình một cái, quỳ xuống đất. Hắn đã biết người thanh niên tóc vàng này thực lực cỡ nào, đó chính là cường giả Đại Viên Mãn trong truyền thuyết, hắn cảm giác giống như vừa đi dạo qua quỷ môn quan vậy. Hắn thật mực cười cho bản thân quá xem thường anh hùng thiên hạ, hắn còn tưởng ngoài Bối Lỗ Đặc ra thì hắn đã là vô địch trên đại lục này rồi, muốn làm gì tùy thích. Ai ngờ rằng trên Ngọc Lan vị diện này còn

có cường giả mạnh đến cỡ này, mấy vị vương giả như Thanh Hỏa ở Qua Ba Đạt vị diện ngục giam cũng không thể so sánh bằng.

“Biết tội thì phải biết lập công chuộc tội, ta phong ngươi làm Thống Đốc, thay mặt ta quản lý Áo Bô Lai Ân đế quốc. Kế bên Áo Bô Lai Ân đế quốc có La Áo đế quốc và một số tiểu quốc, ta cho ngươi trong vòng một tháng phải thống nhất tất cả các quốc gia đó, toàn bộ đại lục này chỉ có một Đế quốc duy nhất đó là Khắc Lôi Đế Quốc, toàn bộ người dân chỉ được tín ngưỡng một mình Khắc Lôi ta mà thôi, ngươi nghe rõ chưa?” Lâm Phong ngạo nghễ nói.

“Thuộc hạ tuân lệnh chủ nhân” A Đức Kim Tư cung kính cúi đầu nói. Lúc này hắn đã nhận ra sâu trong linh hồn của hắn đã có ấn ký linh hồn của Lâm Phong gắn vào, cường độ linh hồn này sâu không lường được, nếu hắn có ý phản bội thì lập tức ấn ký này sẽ cắt nát linh hồn của hắn ra thành mảnh nhỏ ngay.

Chưa đến một tháng sau, dưới sự hợp lực của A Đức Kim Tư, Bá Nạp Tư, Cái Đằng Bi, Hán Bô Lý Đặc, La Áo đế quốc và một số tiểu quốc toàn bộ bị tiêu diệt sạch sẽ, Ngọc Lan đại lục chính thức được thống nhất bởi Khắc Lôi đế quốc. Toàn bộ người dân trên Ngọc Lan đại lục từ Tây sang Đông đều bắt buộc tín ngưỡng duy nhất một vị chân thần đó là Hoàng Đế Khắc Lôi.

Đám người Vô Thần, Đại Tế Ti rốt cục cũng đã ra khỏi Chúng Thần Mộ Địa. Thấy tình cảnh đất nước bị tiêu diệt bởi đế quốc Khắc Lôi, bọn họ cũng chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt mà không dám phản ứng gì, bởi bọn họ biết quá rõ cường giả vi tôn, Hạ Vị Thần của bọn họ chả là gì so với Đại Viên Mãn cả.

Tại sâu trong Bắc Cực Băng Nguyên, Hoắc Đan đang đứng trước một tòa pháp trận vô cùng phức tạp. Tòa pháp trận đang tỏa ra ánh sáng chói mắt, giữa pháp trận hiện ra quang mang như ảo như thật. Ánh sáng tại ma pháp trận dần dần tiêu tán, xuất hiện thân ảnh của hơn mười người, tất cả đều là cường giả thần cấp.

“Hoắc Đan xin chào Tát Địch Tư Thập đại nhân”

“Hoắc Đan, mấy ngàn năm không gặp, mấy năm nay làm phiên ngoại?” một thanh niên mặc trường bào thêu chỉ vàng đáng vẻ quý phái cười nói.

“Tát Địch Tư Thập đại nhân, có thể làm việc cho gia tộc là vinh hạnh của Hoắc Đan”

“Hoắc Đan, tình hình trên đại lục Ngọc Lan hiện nay như thế nào?” Tát Địch Tư Thập nói.

“Tát Địch Tư Thập đại nhân, trên Ngọc Lan đại lục này đã xuất hiện một vị cường giả Đại Viên Mãn, đó chính là Hoàng đế của Khắc Lôi đế quốc Khắc Lôi đại nhân. Hiện tại Khắc Lôi đế quốc đã thống nhất toàn bộ đại lục Ngọc Lan, trở thành bá chủ nơi đây. Tiểu nhân nghĩ Khắc Lôi đại nhân đã là mạnh nhất trên đại lục hiện nay”.

“Từ tin tức của người gửi về ta cũng hiểu lóm lóm, thật không thể tưởng tượng được một vị diện nhỏ như Ngọc Lan vị diện mà xuất thế một vị Đại Viên Mãn như vậy. Ài, dự định tiến vào Chúng Thần Mộ địa lần này của ta có thể không thực hiện được rồi. Tuy nhiên, ta nghĩ phải báo phòng vị ấy một lần, nếu có thể mời vị ấy về gia tộc làm cung phụng Trưởng Lão thì không gì tốt bằng” Tát Địch Tư Thập cảm thán nói.

“Thưa Tát Địch Tư Thập đại nhân, cách đây không lâu Vị diện giam ngục thông đạo xảy ra chút vấn đề, mấy ngàn cường giả đã thoát ra được. Cũng may Bối Lỗ Đặc đại nhân đã nhanh chóng phong ấn lại. Một bộ phận nhỏ đã rời đi vị diện cao hơn, đại đa số thì vẫn ở Ngọc Lan đại lục, e rằng là muốn tiến vào Chúng Thần Mộ Địa” Hoắc Đan nói tiếp.

“Có Thượng Vị Thần thoát ra không?” Tát Địch Tư Thập hỏi.

“Có một vị gọi là A Đức Kim Tư, tuy nhiên đã bị Khắc Lôi đại nhân thu phục, bây giờ đang làm Thống Đốc của Khắc Lôi đế quốc” Hoắc Đan ôn tồn đáp.

“Chuyện này ta có thể hiểu được, Đại Viên Mãn chỉ dưới có Chủ Thần mà thôi, địa ngục vị diện cũng ít đến đáng thương. Cường giả như thế có gì mà không làm được chứ. Ngọc Lan Vị diện có vị Khắc Lôi ấy làm chủ, chúng ta cũng nên biết điều một chút” Tát Địch Tư Thập cười nói.

Đám thuộc hạ theo sau Tát Địch Tư Thập nghe vậy thì cũng gật gù đồng ý.

“À, Hoắc Đan, Ngọc Lan Đại Lục này hẳn có một phân nhánh của Tứ thần thú gia tộc. Hiện tại bọn họ còn có đệ tử kế nghiệp không?” Tát Địch Tư Thập sắc nhớ một chuyện gì đó.

“Còn, cũng không ít” Hoắc Đan đáp.

“Thì ra vẫn còn à, có bao nhiêu cũng giết hết, một người cũng không để lại” Tát Địch Tư Thập gương mặt tràn ngập sát ý.

“Tát Địch Tư Thập đại nhân, tứ thần thú gia tộc hiện nay có đại bản doanh là Long Huyết tòa thành. Long huyết chiến sĩ và Bất tử chiến sĩ đều tập trung tại đó, đặc biệt có một người tên Lâm Lôi, người này có quan hệ không tầm thường với Bối Lỗ Đặc đại nhân” Hoắc Đan cung kính nói.

“Lâm Lôi à?” Tát Địch Tư Thập âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Vương Giả Qua Bat Đạt Vị diện ngục giam

Ngọc Lan Lịch, 18 tháng 8 năm 10066, kể từ khi Khắc Lôi đế quốc thống nhất đại lục đã được 24 năm trôi qua. Người dân cả đại lục an hưởng cuộc sống hòa bình thịnh vượng, mọi người đã hoàn toàn tin tưởng và thành tâm tín ngưỡng Khắc Lôi Hoàng Đế. Ở Tây đại lục và Đông đại lục đều xuất hiện những bức tượng điêu khắc khổng lồ cao đến hàng trăm mét của Khắc Lôi Hoàng đế do chính tay người dân dựng lên để tỏ lòng tôn kính.

Tại Hoàng cung, Đế đô của Khắc Lôi đế quốc.

Lâm Phong đang ngồi sưởi nắng cùng với gia đình ở vườn Thượng uyển, bốn năm trước Hi Khắc cũng đã nhường ngôi cho con trai là Lôi Cách, hằng ngày cùng với hai em là Hi Na, Hi Lâm theo sát bên cạnh phụ thân Lâm Phong để học hỏi huyền ảo pháp tắc.

Hi Khắc đã đạt đến trình độ Hạ vị thần đỉnh phong, dung hợp được hai loại huyền ảo, chỉ cần lĩnh ngộ thêm một huyền ảo nữa là có thể chính thức bước vào Trung vị thần. Hi Na và Hi Lâm cũng đã trở thành Hạ Vị Thần nhưng lĩnh hội huyền ảo thì không được bằng huynh trưởng.

Ngài Lệ Tư và Lan Phò Sâm dưới sự hỗ trợ tận tình của Lâm Phong mấy năm trước cũng đã luyện hóa được Hạ vị thần cách, trở thành Hạ vị thần. Hiện giờ hai người đang cố gắng luyện hóa tiếp Trung Vị thần cách mà Lâm Phong đã chuẩn bị sẵn để trừng phạt Trung Vị thần.

Chúng thuộc hạ của Lâm Phong như Hải Đức Tư, A Phát Lai Khắc, Ô Sâm Nặc, Áo Khải Tây, Lạc Diệp, Khắc Lai Mạt Sâm, Lôi Long, Hoàng Kim Long, ba người con của Đế Lâm cũng đều lần lượt trở thành các Hạ vị thần do được Lâm Phong ban thưởng thần cách vì những chiến công đã đạt được.

Bọn người Vô Thần, Đại Tế Tì, Đức Tư Lê, Tháp Sa La mấy năm trước cũng đã quy phục dưới trướng của Lâm Phong, bọn họ từ Bối Lỗ Đặc biệt được tin tức Phong thần phân thân Đại viên mãn của Lâm Phong đang làm Phủ Chủ tại Tử Kinh Đại Lục, Địa Ngục vị diện. Bọn họ muốn lấn lộn tại Địa Ngục vị diện mà không có người đỡ đầu, lạ nước lạ cái thì thật vô cùng khó khăn, chính vì vậy bọn họ đã chọn lựa quy phục Lâm Phong để được Phủ Chủ Lâm Phong bảo hộ.

Hai mươi năm trước đám người Tát Dịch Tư Tháp có bài phỏng qua Lâm Phong một lần, bởi vì biểu hiện khá thành kính nên được Lâm Phong cấp cho một tòa tiểu thành ở phía nam đế đô. Trong những năm này Tát Dịch Tư Tháp và thuộc hạ vẫn ẩn nấp tại đây nhưng trên Ngọc Lan đại lục phát sinh chuyện gì đều nắm được rõ ràng.

“An Lạp Tư, có chuyện gì cần báo cáo sao?” Tát Dịch Tư Tháp dò hỏi người trung niên vừa tiến vào phủ đệ.

“Tát Dịch Tư Tháp đại nhân, theo tin tức của gián điệp chúng ta cài vào Long Huyết tòa thành thì Lâm Lôi đã ra khỏi thành đi về hướng nam, tính đến bây giờ cũng đã một tháng rồi” An Lạp Tư cung kính nói.

“Hắn đi một mình à?” Tát Dịch Tư Tháp vội hỏi.

“Không, còn có Bối Bối bên cạnh”

“Ai, bọn chúng đúng là không dễ dàng tách ra” Tát Dịch Tư Tháp cảm thán, Lâm Lôi luôn cùng ở với Bối Bối, hắn muốn ra tay giết Lâm Lôi sẽ rất phiền toái, hiện tại hắn không muốn xung đột với Bối Lỗ Đặc chút nào.

“Lâm Lôi là một mầm mống thiên tài của tứ thần thú gia tộc, nhất định phải diệt trừ. Cho ta biết, hắn đang ở nơi nào?” Tát Dịch Tư Tháp âm trầm nói.

“Hắn đang ở Nam Hải, khu vực bách đảo của Đông đại lục”

“An Lạp Tư, ngươi hãy tới nơi đó theo sát bọn chúng, một khi chúng tách ra hãy ra tay diệt sát Lâm Lôi” Tát Dịch Tư Tháp ra lệnh.

“Dạ vâng thưa đại nhân” An Lạp Tư cúi đầu nói.

Lúc này Lâm Lôi và Bối Bối đang phi thân ở trên mặt biển Nam Hải.

“Lão đại, chúng ta đến đây đã hơn một tháng rồi, ngươi thực sự muốn kiếm cái gì?, không phải đi ngắm biển chứ?” Bối Bối hai tay để sau đầu, ngáp dài nói.

“Ta cũng không rõ nhưng ta cảm thấy bản thân sẽ có đột phá khi đến đây” Lâm Lôi thấy điệu bộ của Bối Bối thì cười nói.

“Nơi đây vô cùng vắng vẻ, ngay cả chim còn không thèm ị nữa làm gì có cái lão đại muốn tìm chứ, oà” Bối Bối ngáp dài một cái.

“Tên tiểu tử nhà ngươi... ở phía trước có một cái đảo kia, chúng ta đi xuống xem đi” Lâm Lôi bước nhanh tới.

Hai người đi sâu vào cánh rừng âm u bên trong đảo, đi được một lúc lâu thì phát hiện thấy một tòa phủ đệ khá tĩnh mịch nằm dựa lưng vào núi. Lâm Lôi nhìn tòa phủ đệ trước mặt trong lòng bỗng dưng lên nỗi sợ hãi.

“Tòa phủ đệ này không bình thường” Lâm Lôi cảm giác được từ sâu bên trong tòa phủ đệ phát ra khí tức mệnh mông của địa hệ và hỏa hệ nguyên tố.

Lâm Lôi nhìn kỹ thấy tòa phủ đệ này hoàn toàn là do thổ nguyên tố ngưng tụ thành, mà độ cứng rắn không phải bình thường, có thể sử dụng thổ hệ nguyên tố hình thành một tòa phủ đệ, thực sự bản lĩnh quá cao cường.

Đại môn phủ đệ vang lên tiếng mở cửa, một người thân mặc hắc bào, đầu trọc lóc xuất hiện.

“Các người đến đây có việc gì?” người đầu trọc hướng Lâm Lôi dò hỏi.

Lâm Lôi thấy vậy thì vội bước lên chào hỏi: “Xin phép được hỏi ngài là chủ nhân của tòa phủ đệ này?”

“Phải thì sao mà không phải thì sao?” người đầu trọc lớn tiếng nói, ánh mắt dò xét hai người bọn Lâm Lôi.

“Dạ không có ý gì khác, hai người bọn chúng tôi chỉ muốn được bái phỏng vị chủ nhân của tòa phủ đệ này mà thôi” Lâm Lôi lễ phép nói.

“Hai người về đi, tam đệ ta không tiếp người lạ” người trung niên trọc đầu lớn tiếng nói.

“Đại ca, cho bọn họ vào đi” từ sâu trong tòa phủ đệ có âm thanh truyền ra.

“Hai người may mắn đó, vào đi” người trung niên đầu trọc cười nói.

“Lão đại, chúng ta cần gì phải vào chứ” Bối Bối thấy thái độ của người trung niên đầu trọc thì bực bội nói.

“Bối Bối, chúng ta vào thôi” Lâm Lôi cũng không nói nhiều lời kéo Bối Bối cùng đi vào tòa phủ đệ.

Lúc này bên trong sân phủ đệ có hai trung niên nhân đang nói cười vui vẻ, đáng chú ý trong đó là một trung niên có mái tóc dài màu đen nhưng lông mày lại màu đỏ.

“Hai người các người trước hết ngồi xuống cái đã” vị trung niên lông mày đỏ chỉ vào mấy cái ghế ở cạnh đó.

“Cám ơn đại nhân” Lâm Lôi lúc này đã biết chủ nhân tòa phủ đệ chính là vị trung niên mày đỏ thâm bất khả trắc này.

“Ta tên Thanh Hòa Lôi Lâm, hai vị này là đại ca và nhị ca của ta, các người đến đây có chuyện gì, hãy nói đi” vị trung niên lông mày đỏ cười hiền từ nói.

“Ngài là Thanh Hòa, một trong 5 vị vương của Qua Ba Đạt vị diện ngục giam?” Lâm Lôi kinh ngạc kêu lên, hắn đã được Mục Ba kể về vị này ở Long Huyết tòa thành.

“Người cũng biết ta à, thật thú vị” Thanh Hòa cười nói.

“Lâm Lôi Ba Lỗ Khắc, Long Huyết tòa thành, xin được ra mắt Thanh Hòa đại nhân. Đây là Bối Bối, tiểu đệ của tại hạ” Lâm Lôi cung kính hành lễ.

“Người tên Lâm Lôi?, thật là khéo làm sao, ta và người trái ngược, Lôi Lâm là tên của gia tộc ta, tên đầy đủ của ta là Trát Khắc Lợi Á Tư và Lôi Lâm. Chúng ta thực đúng là có một chút duyên phận” Thanh Hòa ngạc nhiên cười nói.

“Dạ vâng” Lâm Lôi cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

“Lâm Lôi, ta có thể giúp gì cho người” Thanh Hòa vỗ vai Lâm Lôi cười nói.

“Thưa đại nhân, không dấu gì ngài, Lâm Lôi đến đây là vì chuyện tu luyện” Lâm Lôi thẳng thắn nói.

“Hoá ra là chuyện này, cũng không có vấn đề gì. Nhưng ta nói trước, ta chỉ có thể chỉ bảo người một chút mà thôi, hơn nữa ta chỉ tinh thông về địa hệ và hỏa hệ nguyên tố pháp tắc, mấy nguyên tố khác thì rất sơ sài” Thanh Hòa cười nói.

“Dạ vâng” Lâm Lôi vui mừng gật đầu.

Tại tòa tiểu thành phía nam đế đô.

Tát Địch Tư Thập vẫn đang dùng thần thức thăm dò hành tung của Lâm Lôi và Bối Bối nhưng hắn không ngờ tới là đã bị Thanh Hòa phát hiện từ lâu.

“Ồ hòn đảo vắng vẻ này không ngờ có hai tên Trung Vị thần, bất quá chỉ Trung Vị thần mà thôi” Tát Địch Tư Thập nghiêng răng nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Hoàng đế thịnh nộ

Hai tháng sau, trong tòa phủ đệ của Thanh Hòa.

“Tam đệ, tên tiểu tử Lâm Lôi quả thật không tệ, mới vừa rồi ta đánh nhau với hắn, hắn liền có cảm ngộ ra huyền ảo pháp tắc thành thần, ta có thể hiểu vì sao người lại vất vả chỉ bảo hắn như vậy” Ba Cát Tư vò vò cái đầu trọc lóc cười nói.

“Lâm Lôi đúng là một nhân tài, đại ca biết hắn tu luyện mới có bao lâu không? Chỉ chưa tới trăm năm mà thôi đấy” Thanh Hòa cười nói.

“Trăm năm? Không phải chứ, vậy 1000 năm sau trình độ của hắn đến cỡ nào?” Ba Cát Tư ngạc nhiên vô cùng.

“Như vậy cũng chưa là gì đâu, huynh có biết Khắc Lôi Hoàng Đế không, đó là một vị cường giả Đại Viên Mãn, tuổi tác của vị ấy cũng chỉ tương đương với Lâm Lôi thôi” Thanh Hòa nghiêm túc nói.

“Vị Đại Viên Mãn Khắc Lôi này ta cũng biết nhưng không nghĩ tới hắn cũng chỉ tu luyện chưa đến trăm năm, phải nói là kinh tài tuyệt diễm, thật là khủng bố” Ba Cát Tư thờ dài nói.

“Không chỉ vậy thôi đâu, đệ được ngài Bối Lão Đặc bí mật cho biết Khắc Lôi Hoàng đế có đến bốn phân thân đều là Đại Viên Mãn. Nếu đúng vậy thì quả thật đáng sợ, lĩnh ngộ và dung hợp huyền ảo pháp tắc đối với người này dễ như ăn cơm uống nước vậy”

“Không thể nào” Ba Cát Tư nghe vậy thì giật mình.

“Ngài Bối Lão Đặc nhắc nhở đệ không nên đối đầu với vị này, vì vậy đệ mới chuyển đến đây ẩn cư” Thanh Hòa cười khổ nói.

“Nếu phải thật đánh nhau với Khắc Lôi, đệ nắm chắc bao nhiêu phần thắng?” Ba Cát Tư lo lắng hỏi.

“Không đến năm phần” Thanh Hòa thành thật nói.

Ba Cát Tư nghe vậy thì hít một hơi lạnh khí: “Ta chưa từng thấy đệ bị quan như vậy”

“Tuy Hóa hệ phân thân của đệ đã được nửa bước Viên Mãn nhưng nếu so với Đại Viên Mãn thì quả thật còn kém một chút. Thôi, không nói chuyện này nữa”

“Tam đệ, có chuyện gì vậy?” Ba Cát Tư thấy gương mặt Thanh Hòa âm trầm xuống thì vội hỏi.

“Cái tên gia hỏa ngông cuồng kia lại thả ra thần thức điều tra, quả thật không có ý tốt” lúc này Tát Dịch Tư Thấp lại đang điều tra Lâm Lôi, hắn đã bị Thanh Hòa nhanh chóng phát hiện ra.

“Tam đệ nói cái tên từ Địa ngục vị diện đó hả” Ba Cát Tư cũng nhận ra người Thanh Hòa nói tới.

“Ừ, lần này hắn phải tới một tên trung vị thần đối phó Lâm Lôi, không biết Lâm Lôi có kháng cự được không”

Một tháng sau, trong Hoàng Cung để đô Khắc Lôi đế quốc.

“Thừa đại nhân, Thần Nạp công tử xin được cầu kiến đại nhân” Hi Tắc cung kính hướng Lâm Phong nói. Nhờ vào luyện hóa Trung vị thần cách Lâm Phong ban cho, Hi Tắc lúc này cũng đã là một Trung Vị thần.

“Ừ, cho hắn vào đi” Lâm Phong phát tay nói.

Một lúc sau, Thần Nạp được Hi Tắc dẫn vào trong cung điện, tiến vào thư phòng của Lâm Phong. Thấy Lâm Phong đang ngồi uống trà thì Thần Nạp vội tiến đến chào hỏi.

“Tiểu nhân Thần Nạp, tham kiến Khắc Lôi bệ hạ”

“Người cần gấp ta có chuyện gì?” Lâm Phong nhàn nhạt nói.

“Thừa bệ hạ, thúc thúc Tát Dịch Tư Thấp của thần đã bị sát hại” Thần Nạp nói mà không dấu được sự bi phẫn.

“Ồ, chuyện gì đã xảy ra, hãy nói cho ta biết. Trong đế quốc của ta mà có người dám giết người bừa bãi hay sao?” Lâm Phong ra vẻ ngạc nhiên.

Thật ra, Lâm Phong đã biết rất rõ Tát Dịch Tư Thấp vì sao mà chết. An Lạp Tư sau một thời gian theo dõi Lâm Lôi và Bối Bối đã ra tay ám sát, nhưng dưới sự hỗ trợ của Bối Bối, cuối cùng An Lạp Tư lại bị Lâm Lôi giết ngược. Tát Dịch Tư Thấp biết được thì tức giận vô cùng, đã tự mình xuất thủ, nhưng đáng tiếc lại bị Thanh Hòa xử lý một cách dễ dàng.

“Thừa bệ hạ, thủ phạm ra tay sát hại thúc thúc của thần chính là hai tên Trung vị thần ở vùng bách đảo Nam Hải, xin bệ hạ ra tay trừng trị bọn chúng”

Thần Nạp quỳ xuống thành kính nói.

“Có việc này sao? Thật là không xem luật lệ của đế quốc Khắc Lôi ta ra gì, dám giết hại khách quý của đế quốc, tội đáng chết” Lâm Phong ra vẻ thịnh nộ nói.

“Đúng vậy, thưa bệ hạ, bọn chúng đáng bị xử tử” Thần Nạp bi phần nói.

“Ta ra lệnh cho A Đức Kim Tư, Bá Nạp Tư, Cái Đằng Bi, Hán Bồ Lý Đặc, Áo Gia Văn đi truy bắt hai tên Trung Vị thần ấy về đây cho ta”

“Ngươi cùng đi với bọn A Đức Kim Tư để chỉ đường” Lâm Phong hướng Thần Nạp đang quỳ dưới đất nói.

“Dạ vâng, đa tạ bệ hạ” Thần Nạp cúi đầu nói.

“Không có việc gì nữa thì lui đi” Lâm Phong phát tay nói.

Năm ngày sau, đám người của A Đức Kim Tư cùng với bọn người Thần Nạp đã đi đến vùng bách đảo Nam Hải.

“Đây là tòa phủ đệ của hai tên Trung Vị thần” Thần Nạp nghiêm túc nói.

“Theo lệnh của Hoàng đế Khắc Lôi, chủ nhân tòa phủ đệ này mau ra chịu tội... mau ra chịu tội” thượng vị thần Ni Phu hét lớn, thả ra khí thế uy áp cả một vùng.

Đại môn tòa phủ đệ từ từ mở ra, xuất hiện thân ảnh của Ba Cát Tư.

“Các ngươi om xòm cái gì, chúng ta làm gì mà chịu tội”

“Ngươi là Ba Cát Tư vậy chủ nhân tòa phủ đệ này là Thánh Hỏa đại nhân” A Đức Kim Tư thấy Ba Cát Tư xuất hiện thì thầm hô không ổn.

Một trung niên tóc dài màu đen, lông mày đỏ xuất hiện bên cạnh Ba Cát Tư, người đó chính là Thanh Hỏa.

“Chào A Đức Kim Tư, mấy năm nay khỏe chứ?” Thanh Hỏa cười cười nói.

“Tham kiến Thanh Hỏa đại nhân” A Đức Kim Tư và đám Áo Gia Văn thấy Thanh Hỏa xuất hiện thì quỳ xuống nói.

“Đứng lên đi, có gì từ từ nói” Thanh Hỏa phát tay.

“Thanh Hỏa đại nhân, có thể là hiểu lầm, vị Thần Nạp đây nói có người trong tòa phủ này giết thúc thúc của hần nên đã nhờ Khắc Lôi bệ hạ ra mặt, bệ hạ đã ra lệnh cho bọn chúng tôi đến đây để tẩm nã nghi phạm” A Đức Kim Tư thành thật nói.

“Thúc thúc của ngươi là tên thượng vị thần sử dụng hắc ám pháp tắc phải không?” Thanh Hỏa cười nói.

“Đúng vậy” Thần Nạp âm trầm nói.

“Nếu vậy thì chính ta đã giết hần” Thanh Hỏa vẫn cười cười nói.

“Thưa Thanh Hỏa đại nhân, nếu vậy thì hơi khó rồi, thúc thúc tên này là khách quý của đế quốc, Khắc Lôi bệ hạ có lệnh phải đưa nghi phạm về đối chất” A Đức Kim Tư hơi run nói.

“Tên Khắc Lôi đó đừng làm ra vẻ, muốn giờ trò bần với tam đệ của ta sao. A Đức Kim Tư, có chủ mới rồi thì hết xem tam đệ của ta ra gì rồi hả? Ngươi về nói cho tên Khắc Lôi đó biết, nếu muốn gặp tam đệ của ta thì cứ đến đây, chúng ta không sợ đâu” Ba Cát Tư hét lớn, vang vọng cả một vùng.

“Đại ca, đừng quá kích động” Thanh Hỏa thấy vậy thì vội khuyên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Thanh Hỏa quyết định

Không gian trước tòa phủ đệ bỗng nhiên chấn động, một thanh niên tóc vàng bất thành linh xuất hiện ngay trước mặt mọi người.

“Tham kiến Khắc Lôi bệ hạ” đám người Thần Nạp và A Đức Kim Tư cung kính cúi đầu chào.

“Dịch chuyển không gian?” Thanh Hỏa nhíu mày.

Lâm Phong nhìn quanh một lượt rồi hướng Thanh Hòa cười nói: “Ngươi chắc là Thanh Hòa, ăn nặc khí tức rất tốt”

“Cám ơn ngài đã khen tặng” Thanh Hòa đáp lễ.

“Ta cũng không vòng vo nữa, ngươi đã giết chết Tát Dịch Tư Tháp, đó là trọng tội. Vậy đi, đánh nhau với ta một trận, nếu ngươi thắng ngươi sẽ tự do, nếu ngươi thua sẽ bị xử theo pháp luật để quốc hiện hành. Thấy thế nào?” Lâm Phong cười nói.

“Khá hợp lý, ta chấp nhận” Thanh Hòa nhoen miệng cười, khí thế từ từ dâng lên.

Đám người xung quanh thấy vậy thì vội vã bay lùi lại, nhường không gian cho hai đại ca thủ sắp tỷ thí.

Lâm Lôi và Bối Bối lúc này đang ẩn mình trong khu rừng nhưng mọi diễn biến đều không thoát khỏi tai mắt của hai người.

“Bối Bối, đệ hãy mau truyền âm cho Bối Lỗ Đặc đại nhân, tuy Thanh Hòa đại ca rất mạnh nhưng ta không nghĩ Thanh Hòa đại ca sẽ thắng được Khắc Lôi” Lâm Lôi lo lắng truyền âm cho Bối Bối.

“Lão đại, đệ biết rồi” Bối Bối cuống quýt truyền âm.

Khí thế của Thanh Hòa bốc lên vô cùng kinh khủng, phút chốc nhiệt độ nóng chảy đáng sợ phát tán ra xung quanh. Đám người quan sát cho dù đã lùi ra cả trăm dặm nhưng vẫn bị luồng khí kinh làm da cháy rát. Thanh Hòa trực tiếp cả người vỡ vụn, biến thành một hỏa nhân màu xanh.

“Hòa thuộc tính khá kém, cách Đại Viên Mãn không bao nhiêu đâu” Lâm Phong thấy vậy thì cười nói.

“Ngài cũng tu luyện Hòa thuộc tính, không ngại cùng ta luận bàn chứ” hỏa nhân Thanh Hòa cất giọng ồm ồm nói.

“Ta cũng có ý đó” Lâm Phong nói xong thì cả người cũng trực tiếp vỡ vụn biến thành một hỏa nhân màu đen.

Hai đạo hỏa quang lao vào nhau với tốc độ kinh khủng.

“Ầm”

Hai đạo hỏa quang va chạm vào nhau thì tách ra. Tại chỗ va chạm không gian bị nứt vỡ ra từng mảng lớn cỡ căn phòng, rất khó khôi phục. Đạo hỏa quang màu xanh từ từ tiêu tán đi ngưng tụ thành thân ảnh của Thanh Hòa quỳ trên mặt đất.

“Ta đã bại” Thanh Hòa cay đắng nói.

Đạo hỏa quang màu đen cũng từ từ biến mất ngưng tụ thành thân ảnh Lâm Phong, trên tay phải Lâm Phong cầm một viên thần cách màu đỏ thẫm.

“Đa tạ ngài không giết” Thanh Hòa uể oải đứng lên, hướng Lâm Phong chấp tay nói. Hắn biết rõ rằng ban nãy Lâm Phong có thể dễ dàng giết luôn Địa phân thân và bản tôn của hắn nhưng Lâm Phong đã không làm.

“Ta đã hủy đi Hỏa phân thân của ngươi cũng xem như xong, chúng ta không ai nợ ai nữa” Lâm Phong phát tay nói.

“Tam đệ, ngươi không sao chứ?” Ba Cát Tư vội vã từ xa bay tới Thanh Hòa.

Lâm Lôi và Bối Bối cũng từ trong rừng bay ra.

“Thanh Hòa đại ca, ngươi không bị gì chứ?” Lâm Lôi bay đến Thanh Hòa lo lắng hỏi.

“Ta bị mất Hỏa phân thân mà thôi, Thanh Hòa ta dám làm dám chịu, hai người đừng lo” Thanh Hòa cười khỏ nói.

“Tam đệ, khỏe cho ngươi rồi” Ba Cát Tư đau đớn nói.

“Thanh Hòa đại ca...” Lâm Lôi nghe Thanh Hòa nói vậy thì không biết nói gì, mất đi Hỏa phân thân đồng nghĩa với Thanh Hòa đại ca sẽ không thể tu luyện hỏa nguyên tố nữa. Lâm Lôi siết chặt lấy nắm đấm, hắn biết cũng vì hắn mà Thanh Hòa gặp phải tình cảnh này.

“Thanh Hòa ah, đáng tiếc, đáng tiếc” Bối Lỗ Đặc thở dài rồi biến mất.

Mọi người ở đây không nhận ra sự hiện diện của Bối Lỗ Đặc nhưng Lâm Phong thì hiển nhiên là biết rõ. Hắn cũng biết Bối Lỗ Đặc có liên hệ với Thanh Hòa, bởi vì Thanh Hòa là một trong những ứng cử viên cho ba viên Chủ thần cách Địa, Hỏa, Thủy mà lão ta đang cất giấu.

Lâm Phong biết nơi cất giấu của ba viên Chủ thần cách này. Đã từng có lúc Lâm Phong muốn ra tay đánh cắp nhưng hắn chợt nhớ là Bối Lỗ Đặc có động tay chân lên nơi đó nên đã từ bỏ ý định.

“Chúc mừng bệ hạ chiến thắng Thanh Hòa, một trong 5 vị vương của Qua Ba Đạt vị diện ngục giam” A Đức Kim Tư tiến đến đứng cạnh Lâm Phong

cười nịnh nọt nói.

“Bệ hạ uy vũ”

“Bệ hạ uy vũ”

Đám người Áo Gia Văn vui mừng hò reo đi theo phía sau Lâm Phong.

“Thần Nạp, Thanh Hóa đã bị ta hủy Hóa phân thân, việc này xem như xong. Nếu ngươi vẫn chưa bằng lòng thì tự mình giải quyết” Lâm Phong vỗ vai Thần Nạp cười nói.

“Dạ vâng, đa tạ Khắc Lô bệ hạ” Thần Nạp và Ni Phu cúi đầu cung kính nói.

“Thôi ta đi đây” Lâm Phong nói xong thì biến mất tại chỗ.

Một tháng sau, Thần Nạp dẫn một đám thủ hạ đến từ giả Lâm Phong để quay về gia tộc Lô Nạp Nhĩ Tư, Lâm Phong không thấy mặt Ni Phu trong nhóm thì biết rằng hắn đã chết khi đi ám sát Lâm Lô.

Lâm Phong âm thầm cảm thán: “Lâm Lô đúng là có vàng sáng của nhân vật chính, bị ám sát mấy lần mà không xảy ra chuyện gì”.

Thời gian 6 năm trôi nhanh, ba huynh đệ Thanh Hóa đã rời khỏi Ngọc Lan vị diện đi về Địa Ngục vị diện đã được hơn nửa năm. Vốn dự định tiến vào Chúng thần mộ địa để tìm vận may nhưng từ khi bị Lâm Phong hủy đi Hóa hệ phân thân, Thanh Hóa đã hoàn toàn từ bỏ ý định. Tuy Thanh Hóa vẫn còn Thượng vị thần địa hệ phân thân, dung hợp được 4 huyền ảo pháp tắc nhưng tổng thể thực lực vẫn yếu hơn trước rất nhiều, muốn tranh đoạt vật phẩm trong Chúng thần mộ địa với Lâm Phong là chuyện không thể nào.

Trong 5 năm qua Thanh Hóa đã truyền thụ tất cả hiểu biết của mình về Hòa hệ và Địa hệ pháp tắc cho Lâm Lô, cũng vì vậy Lâm Lô đã thu được thành quả vô cùng lớn, có thể nói là hơn xa so với nguyên tác.

Trong 6 năm này, Lâm Phong cũng đã có những bước tiến rất lớn, linh hồn ý chí uy áp của hắn nhờ vào Hỗn Độn Chí Bảo Huyền Hồn châu bồi đắp và Tín ngưỡng lực dồi dào đã lớn mạnh tương đương với Thượng vị Chủ Thần. Điều đó có nghĩa là Hạ vị Chủ Thần và Trung Vị Chủ thần dùng linh hồn công kích hắn đã không còn có tác dụng. Thượng Vị thần nếu dùng linh hồn công kích thì chỉ làm hắn bị thương chứ không đến nỗi mất mạng.

Lâm Phong cũng đã thành công làm cho linh hồn của hắn trở nên biến dị, nhờ thế bốn Thần phân thân và bản tôn của hắn có thể dung hợp Thần lực một cách dễ dàng, làm nâng cao uy lực lên gấp trăm lần. Lâm Phong đã cố ý lộ tin tức này cho Bối Lỗ Đặc biết để cho lão già này ra quyết định cấp cho hắn 3 mai Chủ Thần Cách.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Tứ Thần Thú

Ngọc Lan lịch, 23 tháng 11 năm 10078, ngày hôm nay Bối Lỗ Đặc sẽ mở ra Chúng thần mộ địa để cho một mình Lâm Phong đi vào.

Trên vùng trời biển Nam hải, hai thân ảnh đang lơ lửng không mà đứng.

“Chúng ta xuống thôi” Bối Lỗ Đặc nói.

Nước biển ào ào nổi sóng rồi từ từ dạt ra thành một cái thông đạo sâu không thấy đáy. Hai người nhanh chóng bay xuống với tốc độ cực nhanh. Bối Lỗ Đặc đang đi bỗng nhiên chuyển hướng, hướng cái hang động bên cạnh đi vào.

“Chúng ta không đi Chúng thần mộ địa sao Bối Lỗ Đặc đại nhân?” Lâm Phong thừa biết Bối Lỗ Đặc làm gì nhưng vẫn giả vờ hỏi.

“Ta muốn đi lấy một thứ quan trọng” Bối Lỗ Đặc cười nói.

Hang động đại khái sâu khoảng vài vạn thước cuối cùng cũng đến đích. Dưới đáy hang động là một vùng không gian khoảng vài trăm thước, đặc biệt là nước biển đều không vào được không gian này.

Bối Lỗ Đặc đưa ra bàn tay, một cỗ ánh sáng màu xanh từ lòng bàn tay lão bắn ra, trong khoảnh khắc liền phân ra thành hàng vạn tia nhỏ màu xanh, bay thẳng vào vách núi xung quanh, trên vách núi đá từ từ hiện ra những ký tự lạ pháp.

“Ma pháp trận phong ấn này rất cao thâm, ngài tính giải phong ấn?” Lâm Phong mở miệng đánh giá.

“Đúng vậy” Bối Lỗ Đặc cười thần bí.

“Àm”

Bốn phía vách núi chấn động mạnh rồi từ từ tan chảy xuống như cát mịn. Bối Lỗ Đặc phát tay một cái tất cả cát mịn bị thổi bay đi, xuất hiện một cái rương màu đen, Bối Lỗ Đặc ánh mắt phát sáng, đưa tay chụp lấy cái rương màu đen đó. Trong phút chốc cái rương đã bị Bối Lỗ Đặc giấu đi chỗ nào không biết.

Lâm Phong thăm than: “Lão già Bối Lỗ Đặc này đúng là cẩn thận vô cùng, không để có chút sai sót nào cả, quả thật là chuột thành tinh”.

“Chúng ta quay lại Chúng thần mộ địa thôi” Bối Lỗ Đặc hướng Lâm Phong cười nói.

“Vâng” Lâm Phong cười đáp.

Chỉ mấy chốc hai người đã tiến vào Chúng thần mộ địa, nơi này Lâm Phong đã đi qua hai lần nên biết rất rõ ràng. Tòa mộ địa là một hình chữ nhật rộng khoảng vạn thước, cao khoảng hai vạn thước, đỉnh có chóp nhọn. Chính diện điêu khắc một đầu Thanh long đang uốn lượn, vô cùng hùng vĩ. Ba mặt tường còn lại cũng điêu khắc ba con thần thú lần lượt là Phượng hoàng, Bạch hổ, Huyền Vũ.

“Chúng ta lên tầng chóp” Bối Lỗ Đặc nói rồi nhanh chóng bay lên, Lâm Phong theo sau, hẳn biết tầng chóp chính là tầng thứ mười tám, nơi đây có chứa thi thể của Tứ thần thú.

Trên vách tường tầng chóp xuất hiện một cánh cửa, Bối Lỗ Đặc và Lâm Phong nhanh chóng đi vào bên trong. Bên trong là một không gian trống trải vô cùng lớn, sàn nhà làm bằng những tảng đá khổng lồ màu xanh biếc. Trần nhà thì được lát đá màu xanh da trời.

Tảng đá sàn nhà bắt đầu di chuyển tách ra, từ phía dưới có vật gì đó từ từ nâng lên. Cả bốn phía tòa nhà đều chuyển động tương tự, bốn hình thù to lớn từ từ được nâng lên thành bốn cái tể đàn cao. Bốn hình thù đó chính là thi thể của Tứ thần thú.

“Đây là Tứ thần thú?” Lâm Phong ra vẻ ngạc nhiên.

“Đúng vậy, đây là thi thể của bốn vị Chủ thần thú, lần lượt là Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ” Bối Lỗ Đặc cảm thán nói.

“Chủ thần? Tại sao thi thể của Tứ thần thú lại ở đây?” Lâm Phong giả bộ mờ mịt.

“Không giấu gì ngươi, Bối Lỗ Đặc ta chính là một vị Chủ thần, hay nói chính xác là Phong hệ Hạ vị Chủ thần. Nhắc tới thi thể tứ thần thú, nhất định phải nhắc tới hơn một vạn năm trước, tứ thần thú và Quang minh chúa tể xảy ra một trận chiến” Bối Lỗ Đặc ánh mắt xa xăm chìm vào hồi ức.

“Quang Minh chúa tể đánh nhau với Tứ thần thú? Vậy Tứ thần thú là do Quang Minh chúa tể giết?” Lâm Phong ra vẻ ngạc nhiên.

“Không sai, là do hắn giết” Bối Lỗ Đặc gật gù.

“Năm đó, ta tại vị diện mặt thất tu luyện, xuyên thấu qua vách trong suốt của vị diện mặt thất, ta thấy xa xa trong không gian loạn lưu xuất hiện một hồi đại chiến đáng sợ. Chính là tứ đại thần thú đang đánh nhau dữ dội với Quang minh chúa tể Áo Cổ Tư Tháp”

Bối Lỗ Đặc ánh mắt lim dim say sưa nói: “Ta lúc ấy kinh ngạc đến ngất ngời, tứ thần thú và Quang minh chúa tể là những tồn tại vô cùng đáng sợ, không thể dễ dàng gặp được. Lúc ấy, tứ thần thú đang ở hạ phong, Quang minh chúa tể đang chiếm lợi thế. Tứ thần thú toàn bộ biến về bản thể thần thú vô cùng to lớn. Rồi bọn họ đồng lòng hợp lực, thi triển thiên phú thần thông”.

Lâm Phong hít một ngụm khí lạnh ra vẻ kinh sợ.

“Thiên phú thần thông đó là một cỗ sương mù hình tròn vô cùng quái dị nhắm vào cơ thể Quang minh chúa tể. Ta nghĩ thiên phú thần thông đó là công kích linh hồn, quả thật rất mạnh, rất đáng sợ” Bối Lỗ Đặc nói.

Lâm Phong gật gù đồng ý: “Tiếp đó thì sao Bối Lỗ Đặc đại nhân?”

“Lúc đó ta nghĩ Quang minh chúa tể Áo Cổ Tư Tháp chắc chắn phải chết nhưng thật không thể tưởng tượng là cơ thể hắn chỉ run lên rồi không có vấn đề gì. Hắn xuất ra một thanh kiếm ánh sáng cực lớn lần lượt đuổi giết từng thần thú. Tứ thần thú đều là hạ vị thần, thần lực và tốc độ đều không thể sánh bằng Áo Cổ Tư Tháp, sau chiêu tối hậu không thành công, bọn họ chắc đã tuyệt vọng rồi. Chu tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ bị chết dưới kiếm, Thanh Long điên cuồng chống cự nhưng cũng không được bao lâu”.

“Vào lúc đó, ta động tâm” Bối Lỗ Đặc nhìn Lâm Phong cười nói.

Lâm Phong biểu lộ vẻ ngưng trọng.

“Ta biến về bản thể Phệ Thần thú và chờ đợi thời cơ. Đợi đến khi Thanh Long cũng bị giết chết, ta đã dùng đuôi tiến vào không gian loạn lưu, vô thanh vô tức quán vào chân thi thể tứ thần thú, rồi nhanh chơp chóp kéo về Ngọc Lan vị diện” Bối Lỗ Đặc kể mà vẫn lộ ra vẻ kích động vô cùng.

Lâm Phong không giấu vẻ kinh ngạc: “Quả là phú quý có được trong lúc nguy hiểm, Bối Lỗ Đặc đại nhân rất có đảm lược”

“Ngươi nói đúng, lúc ấy ta cũng sợ lắm, nhưng đó là chủ thần cách, thành công sẽ thành Chủ thần, phải liều mạng thôi” Bối Lỗ Đặc cười cười vuốt chòm râu.

“Quang Minh chúa tể lúc ấy thế nào?” Lâm Phong nghi hoặc hỏi.

“Ha ha ha, còn thế nào nữa, hấn lúc đầu vô cùng kinh ngạc nhưng sau đó phần nổi đến phát cuồng. Hấn liều mạng với tứ thần thú mà ta ngờ ông đoạt lợi, hỏi sau không tức” Bối Lỗ Đặc cười lạnh nói.

“Áo Cổ Tư Tháp không thể vào Ngọc Lan vị diện nên đã gửi hình chiếu đến để truy bắt ta, nhưng hấn đã đánh giá thấp ta rồi, ta thực lực đã vượt xa Phủ chủ bình thường. Sử dụng thần cách binh khí ta cũng không sợ hình chiếu của hấn”

“Bối Lỗ Đặc đại nhân có thực lực mới dám làm như vậy, nếu đặt vào người khác cho dù có lòng tham cũng không có mạng để hưởng” Lâm Phong cười nói.

“Ha ha ha, ngươi nói đúng. Diệt xong hình chiếu của hấn, ta đã ngay lập tức luyện hóa Phong Chủ thần cách, chỉ trong thời gian ngắn ta đã thành Chủ Thần. Cho dù hấn có mời Đại Viên Mãn đến cũng không làm gì được ta”

“Luyện hóa Chủ thần cách nhanh vậy sao?” Lâm Phong giả bộ hỏi.

“Sao lại không? Thần cách luyện hóa lâu là do ngươi phải hiểu huyền ảo, nhưng Chủ thần cách căn bản không cần hiểu huyền ảo gì cả”

“Thì ra là vậy” Lâm Phong gật gù.

“Một thời gian sau, ta thành lập chúng thần mộ địa, nói có chủ thần khí do Tứ thần thú vẫn lạc đã lưu lại. Chủ thần khí mị lực quá lớn, sau khi tin tức truyền ra, không ít người chạy tới Ngọc Lan vị diện. Như Địa ngục có một ít thất tinh ác ma, ngay cả thần thiên sứ mười hai cánh của Quang minh thần vị diện cũng đến đây, còn có các nhân vật lợi hại của các đại vị diện. Một hồi đại chiến, tại Ngọc Lan vị diện bắt đầu, đương nhiên tất cả đều là tạo danh tiếng cho ta mà thôi” Bối Lỗ Đặc cười âm hiểm.

“Danh tiếng của ta vang xa, lập tức một số Chủ thần cũng gửi hình chiếu đến cùng ta nói chuyện, cũng biết tất cả sự tình. Hủy diệt chúa tể cũng đến cùng ta trao đổi điều kiện, hấn cần một nửa tinh huyết của Tứ thần thú, đổi lại sẽ bảo hộ cho phần thân của ta ở Địa Ngục vị diện”

“Tinh huyết của Tứ thần thú? Hủy diệt chúa tể cần tinh huyết thần thú để làm gì?” Lâm Phong nghi hoặc hỏi.

“Ta cũng không biết rõ ràng nhưng ta nghĩ có liên quan với Thiên phú thần thông của Tứ thần thú. Hủy diệt chúa tể rất hùng mạnh nhưng cũng đứng hàng thứ hai thứ ba trong bốn vị Chúa tể mà thôi, Sinh Mệnh Chúa tể, Tử Vong chúa tể, Vận Mệnh chúa tể rất mạnh trong đó Tử Vong chúa tể là mạnh nhất. Hủy diệt chúa tể nghiên cứu Thiên phú thần thông để cạnh tranh với ba vị chúa tể kia cũng là điều dễ hiểu” Bối Lỗ Đặc phân tích.

Lâm Phong âm thầm đánh giá Bối Lỗ Đặc suy luận thật chính xác, quả thật như vậy, Hủy diệt chúa tể vì sáng tạo ra tuyệt chiêu Thời Không Thác Loạn mà cần tinh huyết Tứ thần thú.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Dung hợp Chủ Thần

Bối Lỗ Đặc nhìn Lâm Phong cười nói: “Khắc Lô, ngươi có biết vì sao ta nói cho ngươi nghe nhiều chuyện như vậy không?”

“Bối Lỗ Đặc đại nhân, ngài đang muốn kiếm một minh hữu để cùng đối phó với Áo Cổ Tư Tháp có phải không?” Lâm Phong thẳng thắn nói.

“Ngươi rất thông minh” Bối Lỗ Đặc gật gù khen Lâm Phong “Trong bốn khóa Chủ thần cách, ta đã luyện hóa một khóa Phong hệ Chủ thần cách và thành Chủ thần. Ta còn lại ba khóa Chủ thần cách, đương nhiên muốn chọn ra ba người kế thừa”

Lâm Phong gật đầu đồng ý.

Bối Lỗ Đặc nhìn thẳng Lâm Phong cười nói: “Khắc Lô, ngươi chính là người ta chọn lựa được trong mấy ngàn năm qua”

“Bối Lỗ Đặc đại nhân, còn mấy người con của ngài và Bối Bối thì sao?” Lâm Phong nghi hoặc hỏi.

“Ha ha, đương nhiên ta cũng muốn bọn Cáp Lý và Bối Bối thành Chủ thần chứ, nhưng đáng tiếc, bọn chúng chỉ am hiểu Hắc Ám và Phong hệ nguyên tố mà thôi, Chủ thần cách chỉ còn lại Địa, Hỏa, Thủy hệ nguyên tố. Muốn luyện hóa chủ thần cách phải tu luyện huyền ảo pháp tắc 3 loại này để thành Thượng Vị Thần” Bối Lỗ Đặc cảm thán.

“Ồ, thì ra là vậy, điều đó cũng có thể lý giải chọn lựa của Bối Lỗ Đặc đại nhân.” Lâm Phong tấm tắc nói.

“Đề lên cấp độ Chủ thần, nếu linh ngộ huyền ảo pháp tắc kém quá thì không được, ít nhất cũng phải dung hợp được 5 loại huyền ảo pháp tắc trở lên. Khắc Lôi, trong mấy ngàn năm qua, Ngọc Lan vị diện chỉ có mình ngươi là hoàn toàn đáp ứng, thậm chí vượt quá mong đợi của ta. Bốn Thần phân thân của ngươi Địa, Hỏa, Thủy, Phong đều là Đại Viên Mãn, một điều mà từ trước đến nay ta không nghĩ sẽ có người làm được”.

“Có nhiều lúc ta nghĩ 3 khóa Chủ thần cách này đã được Chí Cao Thần sắp xếp sẵn để ta đưa cho ngươi vậy, mà có thể cũng đúng vậy lắm”

“Khắc Lôi, ngươi cho ta từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, ngươi không những có 4 Thần phân thân Địa, Thủy, Hỏa, Phong Đại viên mãn mà còn có linh hồn biến dị, ngươi có biết điều đó đồng nghĩa gì không? Đó là nếu ngươi luyện hóa 3 khóa Chủ thần cách này và dung hợp 3 Chủ thần phân thân lại với nhau, ngươi có thể so sánh với một vị Chúa Tể” Bối Lỗ Đặc ánh mắt phát sáng nói.

“Thật như vậy sao?” Lâm Phong ra vẻ khó có thể tin.

“Đúng là như vậy, điều này đã được ta nghiên cứu từ lâu, không thể nào sai được. Khắc Lôi, ta sẽ đưa cho ngươi 3 khóa Chủ Thần Cách nhưng ngươi phải đứng trước Chí Cao Thần thề rằng sẽ cùng với ta chống lại Quang minh Chúa tể” Bối Lỗ Đặc nhìn Lâm Phong nghiêm túc nói.

“Vâng Bối Lỗ Đặc đại nhân” Lâm Phong gật đầu nói.

“Ta, Khắc Lôi, trước bốn Chí Cao Thần, xin thề sẽ mãi mãi cùng với Bối Lỗ Đặc đại nhân chống lại Quang minh chúa tể Áo Cổ Tư Tháp, nếu trái lời thề sẽ bị hồn bay phách tán mà chết” Lâm Phong gơ tay lên trời hét lớn.

Bốn vòng sáng màu sắc khác nhau đại diện cho bốn vị Chí Cao Thần xuất hiện bay vòng quang Lâm Phong và Bối Lỗ Đặc, thể hiện đã chứng giám cho lời thề này của Lâm Phong. Nếu sau này Lâm Phong phản bội lại điều này chắc chắn bốn vị Chí Cao Thần sẽ xuất hiện và ra tay trừng phạt.

Bối Lỗ Đặc gật gật đầu rồi lộn tay ra, trên tay xuất hiện một hộp đá màu đen “Khắc Lôi, ngươi xem đây”

“Đây là cái hộp đen lúc này, không lẽ nó chứa Chủ thần cách?” Lâm Phong dò hỏi.

Bối Lỗ Đặc mỉm cười mở nắp ra, nắp hộp vừa hé ra, từ bên trong, ba luồng ánh sáng tỏa ra bốn phương tám hướng, năng lượng tỏa ra vô cùng mạnh mẽ và cao quý.

Lâm Phong nhìn kỹ thì thấy nằm bên trong hộp đá là 3 khóa thần cách to cỡ nắm tay phát sáng long lanh như ngọc lưu li, phân biệt rất rõ ba màu khác nhau là đỏ hồng, màu vàng đất cùng với màu xanh lục. Khí thế uy áp từ ba khóa thần cách làm cho Lâm Phong cũng cảm thấy ngạc nhiên.

“Uy áp này đúng là chỉ có Chủ thần cách mới có” Lâm Phong cảm thán nói.

“Ba khóa Chủ thần cách này, màu đỏ hồng là lấy từ Chu tước thi thể mang Hỏa hệ, màu vàng đất là từ Huyền Vũ thi thể mang Thổ hệ, cuối cùng màu xanh lục này lấy từ Thanh Long thi thể mang Thủy hệ. Ta đã bảo tồn ba khóa Chủ thần cách này hơn một vạn năm rồi, nay ta trao nó cho ngươi Khắc Lôi, hãy sử dụng nó để thực lực ngang hàng với Chúa Tể” Bối Lỗ Đặc vừa nói vừa chuyển cái hộp đá màu đen cho Lâm Phong.

“Đa tạ Bối Lỗ Đặc đại nhân, ân huệ này Khắc Lôi sẽ không bao giờ quên” Lâm Phong cúi đầu cung kính nhận lấy cái hộp đá.

“Ta hy vọng vào ngươi Khắc Lôi, ngươi sẽ dẫn ta ra khỏi Ngọc Lan vị diện này, Bối Lỗ Đặc ta có thể đường đường chính chính làm một vị Chủ thần, không cần sợ hãi Quang minh chúa tể Áo Cổ Tư Tháp nữa... Khắc Lôi hãy luyện hóa đi!” Bối Lỗ Đặc ánh mắt sáng bừng nhìn lấy Lâm Phong.

Lâm Phong gật đầu với Bối Lỗ Đặc biểu hiện quyết tâm to lớn.

Lâm Phong rạch tay, nhỏ máu lên bề mặt của 3 khóa Chủ thần cách. Ba khóa Chủ thần cách hấp thu lấy dòng máu của Lâm Phong sau đó phát ra ánh sáng chói mắt rồi bay lơ lửng trên đỉnh đầu Lâm Phong.

Lâm Phong ý niệm vừa động, ba Thần phân thân lần lượt là Hỏa, Địa, Thủy hệ xuất hiện đứng bên cạnh bản tôn. Ba khóa thần cách nhận ra pháp tắc huyền ảo phù hợp lần lượt bay đến đỉnh đầu của ba Thần phân thân.

“Àm, âm, âm”

Chứng thần mộ địa tầng thứ mười tám vào lúc này tràn ngập nguyên tố của ba hệ Hỏa, Thổ, Thủy. Những dòng chất lỏng ba màu đỏ, vàng, xanh lục cuộn cuộn bao quanh lấy ba Thần phân thân của Lâm Phong, đồng thời 3 Chủ thần cách cũng từ từ lặn vào mi tâm của từng phân thân.

“Ba vị tân chủ thần sắp được sinh ra, từ trước đến nay chưa từng có ai dung hợp được Chủ thần, ba vị Chủ thần dung hợp sẽ mạnh đến trình độ nào?” Bối Lỗ Đặc ánh mắt phát sáng đầy vẻ phấn khích.

Chứng thần mộ địa tầng thứ mười tám giờ biến thành một hải dương nguyên tố với ba màu sắc đặc trưng, ba Thần phân thân của Lâm Phong đang nhắm mắt trôi nổi trong hải dương đó, từng cỗ uy áp cường hãn trên người ba phân thân phát ra.

“Linh hồn uy áp quá cường đại, quá kinh khủng. Cái này, cái này giống như đang đối mặt với uy áp của một vị Chúa tể vậy, sao có khả năng? Khắc Lôi

hắn chưa dung hợp chủ thần mà” Bối Lỗ Đặc giật mình nói.

Ba thần phân thân của Lâm Phong lần lượt mờ mắt ra, ánh mắt chói sáng như mặt trời ban trưa.

“Đây là sức mạnh của Hạ vị Chủ thần sao? Nếu so sánh thì mạnh hơn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên một chút. Nhưng nói về ý chí uy áp thì Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không thể sánh bằng” Lâm Phong trầm nghĩ.

Ba phân thân lần lượt đáp xuống mặt đất, đi đến Bối Lỗ Đặc lúc này đang kinh sợ.

“Bối Lỗ Đặc đại nhân” ba Chủ thần phân thân của Lâm Phong cười nói.

“Khắc Lôi, ngươi đã là Chủ thần, không cần gọi ta là đại nhân nữa, gọi tên ta là được” Bối Lỗ Đặc nghiêm túc nói.

Lâm Phong gật đầu đồng ý.

“Khắc Lôi, tại sao linh hồn uy áp Chủ thần phân thân của ngươi lại khủng bố như vậy, ngang với cả Chúa Tể” Bối Lỗ Đặc ngạc nhiên hỏi.

“Bối Lỗ Đặc, đó là thiên phú của ta, khi còn là Đại Viên Mãn thì linh hồn uy áp của ta đã ngang với Thượng vị Chủ thần rồi” Lâm Phong cười nói.

“Thật kinh khủng, vậy nếu ngươi dung hợp ba Chủ thần thì sẽ đến tình trạng nào, ta thật chờ mong à nha” Bối Lỗ Đặc vuốt râu kích động nói.

“Bối Lỗ Đặc, ngươi xem đây”

Ba Chủ thần phân thân Lâm Phong lập tức dung nhập vào bản tôn.

“Àm, âm, âm”

Từng đợt linh hồn uy áp phô thiên cái địa trên người Lâm Phong phát ra. Bối Lỗ Đặc tuy đã có chuẩn bị nhưng vẫn không thoát khỏi cảm giác như muốn quỵ bái, lúc này Bối Lỗ Đặc đối diện Lâm Phong cũng giống như đang đứng trước một vị Chí Cao Thần vậy.

“Ý chí uy áp quá đáng sợ” Bối Lỗ Đặc lau mồ hôi trán cảm thán nói.

Lâm Phong lúc này cũng cảm giác lực lượng trên người mình có biến đổi rất lớn, hắn cảm thấy mạnh hơn lúc không dung hợp cả triệu lần trở lên.

“Trình độ này nếu ở trong Hồng Hoang có thể so với Thiên Đạo đỉnh phong, cũng tương đương với Cường Giả Vũ Trụ Cấp 3 đi” Lâm Phong âm thầm phân tích.

Thấy Bối Lỗ Đặc đang gắng gượng chịu đựng uy áp, Lâm Phong nhanh chóng thu liễm khí tức rồi nhìn Bối Lỗ Đặc cười nói.

“Bối Lỗ Đặc, ta nghĩ bây giờ ta đã mạnh hơn một vị Chúa tể, cho dù có là Tứ đại Quy Tắc Chúa tể sử dụng Chí Cao Thần Khí ta cũng có thể đánh một trận. Đó là chưa nói đến ý chí uy áp của ta đã xa xa mạnh hơn Chúa tể bình thường cả trăm lần, nếu ta dùng linh hồn công kích thì Tứ đại Quy Tắc Chúa tể chắc chắn sẽ bị thua nhanh chóng nếu không có Chí Cao Thần khí phòng ngự linh hồn”.

Bối Lỗ Đặc phấn khích cười nói: “Ha ha, Khắc Lôi, ta đã đoán ngươi có thể so sánh với Chúa tể nhưng không thể tưởng tượng được ngươi sẽ cường đại đến trình độ này. Bối Lỗ Đặc ta đã có thể quang minh chính đại trở thành một Chủ thần mà không cần trốn tránh ở Ngọc Lan Vị diện nữa”

“Bối Lỗ Đặc, trước mắt ta cần một ít thời gian để ổn định thực lực và dung hợp bốn loại pháp tắc Địa, Hỏa, Thủy, Phong lại làm một. Ta nghĩ khi ta dung hợp được bốn loại pháp tắc bất đồng này thì sẽ có đột phá cực lớn. Vậy đi, năm trăm năm sau chúng ta sẽ rời khỏi Ngọc Lan vị diện, đi tìm Áo Cổ Tư Tháp để tính sổ, ngươi thấy được không?” Lâm Phong ôn tồn nói.

“Ngươi cứ làm việc của mình đi, ta đã chờ hơn một vạn năm rồi, chờ thêm chút nữa cũng đâu có sao” Bối Lỗ Đặc vuốt râu cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Chí Cao Thần Tín Vật

Địa Ngọc vị diện, Huyết Phong đại lục, Thiên Sơn phủ.

“Mạc Nhĩ Đức đại nhân, Đặc Cách phủ chủ Khắc Lôi đại nhân đến” tên thị vệ Thượng Vị thần cung kính cúi người trước một lão già tóc đen dài, gương mặt vô cùng lãnh khốc, trên tay phải của lão có đeo một chiếc vòng ngọc có đính chín viên ngọc màu xanh biếc.

“Một Đại Viên Mãn như hắn đến tìm ta có việc gì chứ? Chắc không có ý đồ tốt” Mạc Nhĩ Đức vẻ mặt âm trầm đi ra phòng khách.

Ở phòng khách, một vị thanh niên tóc vàng, vô cùng tuấn tú đang ngồi chễm chệ trên ghế. Đó không ai khác chính là Phong hệ phân thân của Lâm Phong.

Từ khi Lâm Phong đảm nhiệm Chủ Thần sứ giả cho Tử Kinh chủ thần cũng đã hơn năm trăm năm, danh tiếng Đặc Cách Phủ chủ Khắc Lôi là một Đại Viên Mãn cũng vang xa khắp toàn bộ Địa Ngục Vị diện. Hiện tại Địa ngục vị diện có tất cả 3 vị Đại Viên Mãn, Phủ chủ Khắc Lôi được mọi người biết đến là một trong 3 vị đó.

“Xin chào Khắc Lôi huynh đệ, hôm nay được huynh đệ đến thăm thật là quý hóa” Mạc Nhĩ Đức nhìn Lâm Phong cười nói.

“Chào Mạc Nhĩ Đức, khách khí rồi” Lâm Phong cười nói nhưng không có biểu hiện gì là đứng lên chào hỏi.

Mạc Nhĩ Đức sắc mặt âm trầm nhưng vẫn cười nói: “Không biết huynh đệ đến đây vì chuyện gì?”

“Không giấu gì, ta cần một vật phẩm từ Mạc Nhĩ Đức ngươi, đó là chiếc vòng tay ngươi đang đeo trên cánh tay phải” Lâm Phong ôn tồn nói.

“Ha ha ha, lý nào như vậy, ngươi muốn cướp đoạt chiếc vòng trên tay lão phu? Đừng tưởng là Đại Viên Mãn mà ta sợ, cái gì cũng có cái lý, ta không ngại thừa với Huyết Phong Chủ thần việc làm của ngươi đâu” Mạc Nhĩ Đức gương mặt lãnh khốc nói.

“Vậy là ngươi nhất quyết không đưa?” Lâm Phong từ từ đứng lên cười nói.

“Đúng vậy” Mạc Nhĩ Đức cứng rắn.

“Được thôi” Lâm Phong nói xong thì biến mất.

Mạc Nhĩ Đức còn đang ngạc nhiên thì Lâm Phong không biết từ lúc nào đã đi đến sau lưng hắn, tay đặt lên bả vai của hắn nhấn xuống.

“Ầm” Mạc Nhĩ Đức bị lực lượng khổng lồ ép quỳ trên sàn.

Khi Mạc Nhĩ Đức trừng mắt nhìn lại tay phải thì chiếc vòng đã không cánh mà bay. Rõ ràng đã bị Lâm Phong lấy từ lúc nào mà hắn không biết.

“Hỗn đản, trả lại chiếc vòng cho ta” Mạc Nhĩ Đức gầm lên.

“Đúng là không biết sống chết, ta chỉ cần nhấn tay một cái là ngươi sẽ lập tức mất mạng, lúc này ngươi còn tiếc của?” Lâm Phong vừa nói vừa gia tăng thêm lực đạo.

Trong phút chốc, cả thân thể của Mạc Nhĩ Đức bị ép vỡ ra thành từng mảnh nhỏ sau đó chậm chạp phục hồi lại.

“Ah... ah... tiểu nhân sai rồi, sai rồi, mong đại nhân tha mạng” Mạc Nhĩ Đức hiểu rõ hoàn cảnh của bản thân thì cuống quýt nói.

“Được rồi, ta tha ngươi một lần, nếu ngươi nói chuyện ngày hôm nay cho người khác thì biết hậu quả rồi đó” Lâm Phong cười nói.

“Dạ vâng thưa Khắc Lôi đại nhân, tiểu nhân sẽ không kể cho ai biết” Mạc Nhĩ Đức vội nói.

“Vậy thì tốt” Lâm Phong nói xong thì biến mất tại chỗ.

Hồi lâu, trong đại điện Thiên Sơn phủ. Mạc Nhĩ Đức đang ngồi ở bảo tọa phía trên, phía dưới đứng hàng trăm Thượng Vị thần.

“Khắc Lôi, ngươi phá hỏng tiền đồ của ta, ta quyết công khai bí mật này cho tất cả các Chủ thần đều biết, ta sẽ cho ngươi bị các Chủ thần săn giết” Mạc Nhĩ Đức âm trầm suy tính, ánh mắt băng lãnh nhìn một lượt các Thượng vị thần phía dưới.

“Ta có một nhiệm vụ muốn giao phó cho các ngươi, đây là nhiệm vụ vô cùng bí mật, người nào tiết lộ sẽ diệt tộc”

Hàng trăm thượng vị thần phía dưới âm thầm lo lắng, không biết Mạc Nhĩ Đức sẽ giao cho bọn họ cái nhiệm vụ gì nữa.

“Bất quá nếu không tiết lộ sẽ không sao, ngược lại nếu hoàn thành, mỗi người sẽ được thưởng mười triệu mắc thạch” Mạc Nhĩ Đức lạnh nhạt nói.

Mạc Nhĩ Đức phất tay một cái, hàng trăm tên Thượng vị thần mỗi người trên tay đều có một trang giấy màu đen.

Lâm Phong lúc này đang bay với tốc độ kinh khủng trở về Tử Kinh đại lục, hắn biết rõ tên Mạc Nhĩ Đức thế nào cũng sẽ không giữ lời hứa, sẽ âm thầm tung ra tin tức về Chí Cao Thần Tín Vật cho các vị Chủ thần biết. Nhưng Lâm Phong cũng không xem ra gì, trong năm trăm năm qua hắn đã sớm tìm được Hồng Lăng Tinh Toán, cộng thêm Chín Khối Linh Châu này là hắn đã có hai kiện tín vật Chí cao thần.

“Tín vật thứ ba, Mậu Thiết Vương Miệng nằm trong không gian loạn lưu ở Vị Diện Chiến Trường, xem ra phải chờ đến khi Vị diện chiến trường mở ra mới có thể tìm được nó” Lâm Phong nghĩ thầm.

Hai mươi tám ngày sau, tại Đặc Cách Phủ, Tử Kinh Đại Lục,

Một thân ảnh mơ hồ màu xanh xuất hiện trên bầu trời, người này là một nam tử mặc áo bào màu xanh, tóc bạc trắng dài phủ lưng, chiếc mũi ưng, hai tròng mắt hẹp dài trông rất lạnh khốc.

“Khắc Lôi, mau ra đây gặp ta” gã nam tử mũi ưng nhàn nhạt nói nhưng thanh âm vang xa cả vạn dặm xung quanh.

Một lúc sau Lâm Phong từ trong biệt phủ thông thả đi ra.

“Ngươi là ai, đến đây có việc gì?” Lâm Phong biết rõ người đến là ai nhưng giả vờ hỏi.

“Thật to gan, biết Chủ Thần đến còn không ra tiếp đón” gã nam tử mũi ưng phẫn nộ thả ra Chủ thần uy áp.

“Ta hỏi ngươi là ai sao không trả lời? Ngươi bị điếc chắc?” Lâm Phong hét lớn phát ra ý chí uy áp vô cùng khủng khiếp.

“Khí thể này... Chúa Tể? Không thể nào” Gã nam tử mũi ưng vẻ mặt hoảng hốt khi bị uy áp kinh khủng ép roi xuống mặt đất. Với khí thể này hẳn không hề có một chút sức lực phản kháng nào.

“Đại nhân... đại nhân... tại hạ là Đặc Lôi Tây Á, khi nãy tại hạ ngu dốt mạo phạm đại nhân ngài, xin đại nhân rộng lòng tha thứ” Gã nam tử mũi ưng cuống quýt hành lễ với Lâm Phong.

“Đặc Lôi Tây Á, ngươi tìm ta có việc gì?” Lâm Phong mỉm cười nói.

“Việc là tại hạ có tin tức đại nhân ngài đang nắm giữ một trong 3 tín vật Chí Cao thần là Chín Khối Linh Châu, nên sẵn tiện đến đây để kiểm tra nhưng bây giờ tại hạ thấy vật ấy nằm trong tay một vị Chúa Tể như ngài thì vô cùng xác đáng” Đặc Lôi Tây Á ra vẻ thành thật nói.

“Chín Khối Linh Châu ta đang nắm giữ, ngươi phải chăng cũng muốn có nó” Lâm Phong cười thâm thúy nhìn Đặc Lôi Tây Á.

Đặc Lôi Tây Á hốt hoảng vội xua xua tay: “Không, không, đại nhân đã tìm ra trước, tại hạ không có phần phúc đó. Tại hạ cũng đang có việc trên người, xin phép đại nhân, tại hạ đi trước”.

“Vậy à? vậy ta sẽ tiễn ngươi một đoạn” Lâm Phong cười nói.

“À không cần đại nhân phải nhọc lòng” Đặc Lôi Tây Á nói xong thì biến mất.

Một lão giả tóc dài màu đen, thân mặc trường bào màu xám từ trong Đặc Cách phủ đi ra. Đó không ai khác chính là Bối Lão Đặc mới vừa đến từ Ngọc Lan vị diện.

“Tên Đặc Lôi Tây Á này là thuộc hạ của Áo Cổ Tư Tháp, có cơ hội ngươi cũng nên xử lý hắn để thu lấy Phong Hạ vị chủ thần cách luyện hóa” Bối Lão Đặc híp mắt cười nói.

“Ta sớm muộn cũng sẽ giết tên này nhưng hiện tại chưa phải lúc, chờ lấy được kiện Chí Cao Thần tín vật thứ ba đi vậy” Lâm Phong ôn tồn nói.

“Ngươi đã lấy được 2 kiện tín vật?” Bối Lão Đặc vẻ mặt không thể tin nhìn Lâm Phong. Một ngày hôm nay, lão đã sớm biết được tin tức nhiệm vụ Chí Cao thần tín vật lần này từ Huyết Phong Chủ Thần.

“Đúng vậy, trong năm trăm năm qua ta đã may mắn tìm được 2 kiện Chí Cao Thần Tín vật, kiện thứ ba là Mậu Thiết Vương Miệng vẫn đang thất lạc chưa tìm được” Lâm Phong gật đầu đáp.

“Ngươi phải nói là may mắn đến nghịch thiên mới đúng, từ xưa đến nay Bốn Vị Chí Cao Thần mới chỉ đưa ra có 6 lần nhiệm vụ truy tìm Tín vật, lần này là lần thứ 7, vậy mà đã bị ngươi lấy được 2 kiện” Bối Lão Đặc cảm thán nói.

“Ha ha, xem như vận khí tốt đi... tin tức này một khi đã truyền ra, ta nghĩ Áo Cổ Tư Tháp sẽ sớm tới tìm chúng ta thôi” Lâm Phong tươi cười.

Quang Minh Vị diện, Hoàng Cung của Quang Minh chúa tể.

“Thưa Áo Cổ Tư Tháp đại nhân, việc là như vậy” Đặc Lôi Tây Á vẻ mặt vô cùng cung kính trước một người trung niên tóc vàng mặc bạch bào, dáng vẻ quý phái.

“Thật là thú vị, tên Khắc Lôi đó vậy mà đã thành Chủ thần, thực lực lại ngang với Chúa Tể. Không trách tên chuột nhắt Bối Lão Đặc dám rời khỏi Ngọc Lan Vị diện đi đến Địa Ngục” Áo Cổ Tư Tháp cười nói.

“Thưa đại nhân, chúng ta nên đối phó với bọn chúng như thế nào ạ?” Đặc Lôi Tây Á ánh mắt lạnh khốc cung kính nói.

“Việc này ta tự có tính toán, ngươi lui trước đi” Áo Cổ Tư Tháp phát tay.

“Dạ, đã vậy, tiểu nhân cáo từ” Đặc Lôi Tây Á cung kính lui ra khỏi đại điện.

Ngồi tĩnh lặng trong cung điện hồi lâu, Áo Cổ Tư Tháp bỗng nhiên truyền âm nói.

“Áo Phu, người thấy thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Vị Chúa Tể thứ mười hai

Kể từ khi Lâm Phong trở thành Chủ thần đã trải qua năm trăm năm. Năm trăm năm, đối với người bình thường mà nói thì vô cùng dài lâu, nhưng đối với một vị Chủ thần thì không tính là gì.

Trong năm trăm năm này, thành tựu lớn nhất của Lâm Phong không phải là dung hợp bốn loại pháp tắc bất đồng Địa, Hỏa, Thủy, Phong mà là cường hóa thân thể đạt đến tương đương với Chủ thần khí. Thông hiểu 3000 đại đạo pháp tắc, Lâm Phong tự sáng chế cho mình một phương pháp luyện thể còn mạnh hơn so với Bàn Cổ đại thần ở Hồng Hoang vũ trụ gấp nhiều lần.

Bàn Cổ phải mất hàng tỷ năm mới dựng thành thân thể bất hủ còn Lâm Phong chỉ cần năm trăm năm là đủ để xây dựng cho bản thân một thân thể mạnh tương đương với Chủ thần khí, tuy rằng còn không thể so với thân thể bất hủ nhưng cũng không yếu hơn bao nhiêu. Đối với Lâm Phong bây giờ, tay không đập nát Chủ thần khí là chuyện bình thường, không gì dễ bằng.

Nguyên nhân Lâm Phong chuyển sang luyện thể mà không tu luyện pháp tắc cũng vì dung hợp bốn loại pháp tắc gặp bình cảnh. Trước đây, hắn vì thông hiểu 3000 đại đạo mà có thể cảm ngộ pháp tắc và dung hợp huyền ảo vô cùng dễ dàng, nhưng giờ đây dung hợp bốn pháp tắc Địa, Hỏa, Thủy, Phong thành một khó hơn hẳn tưởng tượng rất nhiều.

Lâm Phong thôi diễn qua vô số lần cũng chỉ có thể dung hợp Địa và Hỏa pháp tắc làm một, hoặc là Thủy và Phong pháp tắc làm một chứ không thể nào dung hợp ba loại pháp tắc, chứ đừng nói đến bốn loại. Nhưng dung hợp được chỉ 2 loại pháp tắc bất đồng cũng làm cho thực lực của hắn tăng lên gấp mười lần, hắn cảm giác nếu hắn có thể hoàn toàn dung hợp bốn loại pháp tắc thì thực lực của hắn sẽ lập tức tăng hơn ngàn lần.

Năm trăm năm trôi qua, Ngọc Lan vị diện đã có nhiều thay đổi, bây giờ trên vị diện này ngoài Ngọc Lan đại lục ra còn có hai đại lục mới lần lượt là Khắc Lôi đại lục và Ngải Lệ Tư đại lục. Hai đại lục mới này là do Lâm Phong tạo ra không lâu sau khi trở thành Chủ thần, mỗi đại lục đều có diện tích còn lớn hơn so với Ngọc Lan Đại lục, cả ba khối đại lục chiếm cứ ba vị trí vừa vụn hợp thành một hình tam giác.

Lâm Phong cũng di chuyển một số lượng lớn các loài động thực vật từ Ngọc Lan đại lục đến hai đại lục mới này và ra sắc lệnh cho dân chúng chuyển đến khai khẩn ruộng đất, xây nhà lập trấn. Chỉ trong khoảng thời gian hơn bốn trăm năm, dân cư trên hai đại lục mới này đã tăng lên hàng tỷ người, mọi người đều đã quen với cảnh an cư lạc nghiệp tại đây. Tất cả đều tín ngưỡng Khắc Lôi Hoàng đế, xem Khắc Lôi Hoàng đế là một chân thần duy nhất.

Con cháu của Lâm Phong và Ngải Lệ Tư lần lượt được phái đi cai quản ở hai đại lục mới, tiếp tục kế thừa sự phát triển của Khắc Lôi đế quốc tại đây, làm cho Khắc Lôi đế quốc mãi mãi trường tồn theo năm tháng.

Con trai trưởng của Lâm Phong, Hi Khắc, quản lý Ngọc Lan đại lục. Sau năm trăm năm tu luyện đã trở thành một Thượng vị thần đỉnh, thực lực có thể so sánh với Thống Lĩnh ở Địa Ngục Vị diện. Hi Khắc tu luyện là Hủy Diệt và Lôi điện pháp tắc, về phương diện dung hợp huyền ảo hắn cũng rất có thành tựu, Hủy diệt pháp tắc dung hợp được bảy loại huyền ảo, chỉ cần dung hợp thêm một loại huyền ảo nữa là có thể trở thành Đại Viên Mãn.

Con gái của Lâm Phong, Hi Na, quản lý Ngải Lệ Tư đại lục. Nàng cũng đã trở thành một Thượng vị thần đỉnh, thực lực có thể sánh với Thất Tinh Ác Ma. Hi Na chủ yếu tu luyện Quang Minh và Hắc Ám pháp tắc, đặc biệt Hắc Ám pháp tắc nàng có thành tựu rất khá, đã dung hợp được năm loại huyền ảo.

Con trai út của Lâm Phong, Hi Lâm, quản lý Khắc Lôi đại lục. Thực lực của Hi Lâm cũng không thua kém anh chị nhiều, hiện tại đã có thể sánh với Thất Tinh Ác Ma. Hi Lâm chủ yếu tu luyện Tử Vong và Sinh mệnh pháp tắc, cả hai loại pháp tắc đều đã dung hợp được bốn loại huyền ảo.

Ngải Lệ Tư và Lan Phổ Sâm đều đã luyện hóa thành công Thượng Vị Thần cách và trở thành những Thượng vị thần, tuy dung hợp huyền ảo gặp rất nhiều khó khăn nhưng nhờ Lâm Phong tận tình hỗ trợ nên cả hai đều dung hợp được một, hai loại huyền ảo pháp tắc.

Địa Ngục Vị diện, Khách Lạc Sa đại lục.

Tòa Truyền Tống trận tại đỉnh Thái Vân Sơn bỗng phát ra quang mang sáng chói. Một thân ảnh mơ hồ xuất hiện tại trung tâm Truyền Tống trận, phát ra khí thế vô cùng kinh khủng.

“Là vị đại nhân nào?”

Đám Thượng Vị thần canh gác xung quanh bị khí thế từ thân ảnh này áp bách đến muốn nín thở, cả đám hoảng sợ chú mục vào thân ảnh mơ hồ đó. Ngay lúc quang mang tiêu tán, thân ảnh đó bỗng phóng lên cao rồi biến mất. Tốc độ nhanh đến nỗi cả đám Thượng vị thần không kịp nhìn thấy gì cả.

“Là Chủ thần... nhất định là Chủ thần” cả bọn hét hoảng la lên.

Vào lúc này, trên bầu trời xuất hiện một cô gái xinh xắn chừng mười bốn mười lăm tuổi, mái tóc màu hồng phấn, mặc trường bào màu tím. Nàng đang hướng phía Bắc bay tới với tốc độ kinh khủng.

“Một Chủ thần mới sinh mà đã mạnh như Chúa tể, còn nghe đâu tên tiểu gia hỏa này mới có mấy trăm tuổi, thú vị nha” thiếu nữ tóc hồng mỉm cười làm xuất hiện hai má lúm đồng tiền nho nhỏ.

“Ah, Vi Vi Á, ngươi cũng cùng Truyền Tổng trận với ta à, thật là trùng hợp nha” thiếu nữ tóc hồng quay người ra sau cười nói.

Một thân ảnh xuất hiện bên cạnh thiếu nữ tóc hồng, đó là một cô gái vô cùng xinh đẹp khoảng hai lăm hai sáu tuổi, nàng mặc trường bào màu xanh biếc, lông mi của nàng giống như trăng rằm, đôi mắt giống như ngọc sáng long lanh, nụ cười của nàng đủ để lòng người vì đó say mê.

“Đại tỷ, lâu rồi muội không gặp tỷ, nhớ tỷ muốn chết” cô gái áo xanh mỉm cười nắm lấy tay thiếu nữ áo hồng.

“Ah cũng đúng là lâu thật, từ vị diện chiến tranh lần trước cũng đã một vạn triệu năm rồi, ngươi cũng cứ như vậy” thiếu nữ tóc hồng lầu bầu nói.

“Tỷ nha, người ta nói thật mà. Cũng may lần này xuất hiện tên Chúa tể mới nên chúng ta mới có dịp gặp nhau đó” cô gái áo xanh mỉm môi xinh nói.

“Nhắc mới nhớ, Vi Vi Á, ngươi có biết tên tiểu gia hỏa Chúa tể mới này bao nhiêu tuổi rồi không?” thiếu nữ tóc hồng đôi chủ đề.

“Muội nghe nói tên đó mới có mấy trăm tuổi thôi đúng không? Ban đầu muội cũng không tin nhưng quả thật là vậy, thật là không bình thường” Vi Vi Á cười nói.

Thiếu nữ tóc hồng gật đầu đồng tình “Đúng đó, nghe đâu hần là Đại Viên Mãn trước khi thành Chủ thần, ta thật sự cảm thấy rất thú vị với cách tu luyện của hần”

“Muội thì thấy hiếu kỳ tại sao hần có thể tìm được Chí cao thần tín vật nhanh như vậy, tên này trên thân nhất định có rất nhiều bí mật” Vi Vi Á mỉm môi nói.

Thiếu nữ tóc hồng gật gù tán thành.

Một lúc sau, hai người đã tiến vào Từ Kinh đại lục, Lâu Lam sơn mạch của Đặc Cách phủ.

“Ah, hai người bọn Áo Phu, Ô Đặc Lôi Đức cũng đến rồi kìa” thiếu nữ tóc hồng mỉm cười nói.

Hai thân ảnh nam nhân bất thành linh xuất hiện. Đó là một lão giả râu tóc bạc phơ mặc áo bào trắng và một vị trung niên mặt mày bặm trợn trong bộ giáp màu đen.

Bốn người này chính là Tứ đại Quy tắc Chúa tể. Người thiếu nữ tóc hồng chính là Tử vong Chúa tể, nàng là sinh mạng đầu tiên của Minh giới, số tuổi cùng với Minh giới là ngang nhau. Cô gái áo xanh là Sinh Mệnh chúa tể, lão giả râu trắng là Vận Mệnh chúa tể, người trung niên áo đen là Hủy diệt Chúa tể. Bàn về thực lực, tứ đại quy tắc chúa tể, là vượt xa thất đại pháp tắc chúa tể, bởi vậy địa vị của họ vô cùng cao.

Lâm Phong thần thức đã nhận biết sự hiện diện của bọn họ từ lâu, liền cùng với Bối Lỗ Đặc và Từ Kinh chủ thần bước ra khỏi phủ chờ đợi bốn người tới.

“Khắc Lôi, Tứ đại quy tắc chúa tể có nhận ra thần thức của ngươi không?” Bối Lỗ Đặc truyền âm hỏi.

“Ban này ta dùng dung hợp chủ thần lực phát ra thần thức, bọn họ không mảy may hay biết” Lâm Phong tuy trả lời như vậy nhưng hần biết được trong Tứ đại Quy tắc chúa tể có một người đã nhận ra hần, đó chính là Vận mệnh chúa tể Áo Phu.

Linh hồn uy áp của Lâm Phong tuy mạnh hơn ba vị Quy Tắc chúa tể kia cả trăm lần nhưng lại yếu hơn Áo Phu ít nhất mười lần. Cái này là do Lâm Phong biết trước được kịch tình cốt truyện nên đã phán đoán.

“Họ đã đến” Lâm Phong đã thấy bốn thân ảnh từ xa bay tới.

“Xin chào bốn vị đại nhân” Lâm Phong cùng với Bối Lỗ Đặc, Từ Kinh Chủ thần hành lễ.

“Khá lắm, ý chí uy áp không tệ” Áo Phu vuốt chòm râu bạc ánh mắt thâm thúy nhìn Lâm Phong cười nói.

Ba vị Quy tắc chúa tể còn lại nghe Áo Phu nói như vậy thì không khỏi nghi hoặc, rõ ràng bọn họ không phát hiện được uy áp trên người Lâm Phong.

“Đại nhân đã khen nhầm, tại hạ vẫn chưa là gì so với đại nhân ngài” Lâm Phong khiêm tốn cười đáp lễ.

“Hai người các ngươi đang nói gì vậy?” thiếu nữ áo hồng phồng cái miệng nhỏ nhắn, biểu hiện rất dễ thương.

Vào đúng lúc này, các Chủ thần khác cũng tới, đầu tiên là các Hủy diệt Chủ thần, sau đó là Chúa tể các hệ khác, Áo Cổ Tư Tháp cũng trong đám Chúa Tể này. Theo phía sau lần lượt là các Chủ thần các hệ.

Một lúc sau, tất cả các chủ thần đều tụ tập trong cung điện của Lâm Phong, tất cả khoảng hơn sáu mươi vị.

“Hôm nay được các vị ghé thăm tề xá thật là sự vinh hạnh của Khắc Lôi” Lâm Phong lễ độ nói.

“Không có gì, bọn ta chỉ hiếu kỳ về người mà thôi, sẵn có mặt mọi người nơi đây, người hãy biểu hiện uy áp của mình để xem tin đồn người mạnh ngang Chúa tể có đúng hay không?” Từ Vong chúa tể mỉm cười nói.

“Đúng đó” mười mấy vị Chủ thần cũng đồng tình.

“Nếu vậy, các vị tha thứ cho Khắc Lôi đã múa rìu qua mắt thợ” Lâm Phong nói xong thì toàn thân tản ra khí thế vô cùng cường hãn, đây là Lâm Phong đã cố ý chỉ phát ra uy áp tương đương với Chúa Tể bình thường mà thôi.

“Ah... thật sự là Chúa tể... thật sự là Chúa tể” mấy chục vị Chủ thần đa số là Trung Vị và Hạ Vị Chủ thần kinh hoàng thốt lên.

“Đúng là cấp bậc Chúa tể, sao lại có khả năng?” mấy vị Pháp tắc Chúa tể tỏ ra vẻ nghi hoặc.

Bối Lỗ Đặc thấy vậy thì tươi cười tiến lên nói: “Thưa các vị đại nhân, chắc các vị cũng đã biết trong tay của tại hạ còn có 3 khóa Hạ vị thần Chủ thần cách chứ. Hơn một vạn năm qua, tại hạ đã chờ đợi một người có khả năng để trao tặng”

Tất cả các Chủ thần đều gật đầu, việc của Bối Lỗ Đặc hơn hai vạn năm trước thì bọn họ đã biết rõ, đa số Chủ thần ánh mắt quan sát Quang Minh chủ thần Áo Cổ Tư Tháp xem thái độ của hãn thế nào, 3 viên Hạ vị Chủ thần cách này cũng do Áo Cổ Tư Tháp mà có nhưng lại bị Bối Lỗ Đặc và Khắc Lôi phổng tay trên.

Tuy nhiên bọn họ khá ngạc nhiên khi thấy Áo Cổ Tư Tháp vẫn tươi cười, xem như không có liên quan gì đến mình.

Bối Lỗ Đặc nói tiếp “May mắn thay, Ngọc Lan đại lục của tại hạ xuất hiện một thiên tài là Khắc Lôi huynh đệ, hãn có 4 Thần phân thân đều là Đại Viên Mãn, vì vậy 3 khóa Chủ thần cách này tại hạ đã trao tặng cho hãn. Các vị cũng đã thấy Khắc Lôi có thực lực ngang với Chúa tể là do đã luyện hóa cả 3 khóa Hạ vị Chủ thần cách”

“Ba Thần phân thân Đại Viên Mãn luyện hóa cả ba khóa Chủ thần cách? Bảo sao hãn thực lực mạnh ngang Chúa tể” tất cả các vị Chủ thần đều xít xoa.

Từ đại Quy tắc chúa tể nhìn nhau gật gật đầu, Sinh Mệnh Chúa tể tiến đến Lâm Phong cười duyên đáng nói “Khắc Lôi, bốn người chúng ta đã thừa nhận người là một vị Chúa tể, kể từ bây giờ, người là vị Chúa tể thứ mười hai”

“Khắc Lôi đa tạ các vị” Lâm Phong lễ độ nói.

“Tham kiến chúa tể” mấy chục vị Hạ vị, Trung vị Chủ thần hành lễ với Lâm Phong.

Lâm Phong cũng gật đầu đáp lễ.

“Là một vị Chúa tể người có quyền ra lệnh cho Hạ vị và Trung vị Chủ thần nhưng quyền quyết định là do bọn họ, người không được ra tay sát hại nếu bọn họ không tuân lệnh. Đó là quy tắc, nếu người phá bỏ người sẽ bị bốn người chúng ta liên hợp truy sát, người rõ rồi chứ” Sinh Mệnh chúa tể mỉm cười nói tiếp.

“Khắc Lôi đã rõ thừa đại nhân” Lâm Phong gật đầu đồng ý, hiện tại hãn cũng không muốn phá luật để bị Từ đại Quy tắc Chúa tể truy sát.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Đánh bại Áo Cổ Tư Tháp

“Được rồi, Khắc Lôi, người có thể cho ta biết làm sao người tu luyện nhanh như vậy không, người mới có tí tuổi thôi mà, người ta thật tò mò đó nha” Từ Vong chúa tể kéo tay Lâm Phong cười nói.

“Thưa đại nhân, Khắc Lôi vận khí tốt nên cảm ngộ pháp tắc và huyền ảo hơi nhanh hơn người thường, cũng vì vậy nên đạt được Đại Viên Mãn khá sớm” Lâm Phong thành thật nói.

“Cũng chỉ có lý do đó thôi? Ta chưa từng thấy người giống như người trong vô số vị diện à nha” Từ Vong chúa tể mỉm cười làm xuất hiện hai lúm đồng tiền xinh xắn.

“Cũng chỉ vậy thôi thừa đại nhân” Lâm Phong mỉm cười nói.

“Khắc Lôi, ta cảm thấy thực lực của người không chỉ như vậy, có dịp chúng ta luận bàn một chút” Hủy diệt chúa tể vỗ vai Lâm Phong cười nói.

“Ngươi đó, thật sự quá háo chiến” Vận mệnh chúa tể vuốt râu cười cười.

“Ha ha ha, ngươi biết tính ta rồi mà, sẵn tiện đây ta cũng báo cho ngươi biết, ta mới sáng tạo ra một tuyệt chiêu mới, vô cùng mạnh. Chờ thời điểm phù hợp ta sẽ luận bàn với ngươi” Hủy diệt Chúa tể cười lớn.

“Ồ Đặc Lôi Đức, ngươi vẫn chưa từ bỏ sao?” Vận mệnh chúa tể ôn tồn nói.

“Sao lại từ bỏ, rồi ngươi sẽ thấy ai mới là người lợi hại nhất” Hủy diệt chúa tể gầm lên.

“Hai người các ngươi vẫn luôn như vậy, nhưng bắt quá ta thích” Từ Vong chúa tể cười hi hi nói.

“Khắc Lôi, ta nghe nói ngươi đã tìm được một kiện Sinh Mạng Chí cao thần tín vật có phải không?” Sinh Mạng Chúa tể nở nụ cười mê hồn nhìn Lâm Phong nói.

“Thưa đại nhân, quả đúng như vậy” Lâm Phong thành thật nói.

“Ta cũng không vòng vo nữa, Khắc Lôi, ngươi có nguyện ý trao đổi tín vật ấy với ta không, ta sẽ không để ngươi chịu thiệt đâu?” Sinh Mạng Chúa tể vẫn tiếp tục câu dẫn lấy Lâm Phong.

“Vi Vi Á, ngươi thật xấu nha, lại giờ trò ấy với tiểu Khắc Lôi” Từ Vong chúa tể mỉm cười nhìn hai người nói.

“Đại tỷ, tỷ đừng phá chuyện tốt của muội, Khắc Lôi, ý ngươi thế nào?” Vi Vi Á cười

tươi như hoa nói.

“Đa tạ hảo ý của đại nhân, nhưng tại hạ sẽ không trao đổi, bởi vì tại hạ đã may mắn kiếm được kiện thứ 2 Tín vật chí cao thần, chỉ cần một kiện nữa là đủ số lượng Sinh Mạng Chí cao thần yêu cầu” Lâm Phong nghiêm túc nói.

Các vị Chúa tể nghe Lâm Phong nói vậy thì vô cùng kinh ngạc, trong ánh mắt nhìn Lâm Phong không dấu vẻ hâm mộ cùng tham lam.

“Ngươi nói là thật?” Vi Vi Á nghi hoặc hỏi.

“Dạ vâng thưa đại nhân” Lâm Phong gật đầu.

“Ài, ngươi thật là may mắn quá mức, thôi đành vậy” Vi Vi Á cảm thán nói.

“Khắc Lôi, hai kiện Sinh mạng chí cao thần tín vật quả thật làm cho ta động tâm, nhưng nếu ngươi không đồng ý đổi thì ta cũng không mặt dày mà cướp đoạt, ngươi yên tâm” Từ Vong chúa tể khàng khái nói.

Lâm Phong cảm thấy Từ Vong và Sinh Mệnh chúa tể rất có hảo ý với hắn nên cười nói: “Đa tạ hai vị đại nhân”

“Khắc Lôi, ngươi cứ yên tâm, ta sẽ không có chủ động đánh cướp ngươi đâu” Hủy Diệt chúa tể cười khả khả vỗ vai Lâm Phong.

“Ha ha, ta cũng giống như ba người bọn họ” Vận mệnh chúa tể Áo Phu vuốt râu cười nói.

“Đa tạ” Lâm Phong lễ độ nói, thật ra nếu bốn người có hợp lực để đối phó hắn thì hắn vẫn dễ dàng tránh thoát. Từ Vong Chúa tể, Sinh Mệnh Chúa tể, Hủy Diệt Chúa tể đã xa xa không phải là đối thủ của hắn, hắn chỉ e ngại một người đó là lão già Áo Phu mà thôi.

“Nếu không có chuyện gì khác ta quay về Minh giới đây, Khắc Lôi, nếu ngươi rảnh tới Minh giới chơi, ta luôn chào đón” Từ Vong Chúa tể hướng Lâm Phong cười nói.

“Khắc Lôi, Sinh Mệnh thần giới luôn đón chào ngươi” Sinh Mạng chúa tể cười mê hồn nói.

“Đa tạ hảo ý của hai vị đại nhân, nhưng hiện tại Khắc Lôi có một việc muốn làm rõ với Quang Minh chúa tể” Lâm Phong cười nói.

Các Chủ thần nghe vậy thì xì xầm bàn tán, bọn họ đang chờ có trò vui để xem.

“Ngươi muốn thế nào, Khắc Lôi?” Quang minh chúa tể Áo Cổ Tư Tháp vẫn phong khinh vân đạm cười nói.

“Áo Cổ Tư Tháp, ta muốn chiến đấu với ngươi một trận, ta lấy hai kiện Chí cao thần tín vật ra đặt cược. Nếu ngươi thắng, hai kiện Chí cao thần tín vật này sẽ là của ngươi, ngược lại ngươi thua thì phải đáp ứng ta một cái điều kiện và xóa bỏ cừu oán với Bối Lỗ Đặc. Ngươi thấy thế nào?” Lâm Phong vừa nói vừa lấy ra Chấn Khố Linh Châu và Hồng Lăng Tinh Toán.

“Quả thật là Sinh Mệnh Chí cao thần tín vật, ta nhận ra khí tức sinh mệnh quen thuộc từ chúng” Sinh Mệnh chúa tể thốt lên.

Áo Cổ Tư Tháp không còn thể hiện vẻ phong khinh vân đạm như trước, ánh mắt không đầu được vẻ tham lam khi nhìn thấy hai kiện chí cao thần tín vật trên tay Lâm Phong.

“Được, rất tốt, ta đáp ứng ngươi, Khắc Lôi. Chúng ta đi vào không gian loạn lưu thế nào?” Áo Cổ Tư Tháp nghiêm túc nói.

“Được thôi” Lâm Phong gật đầu đồng ý, hẳn biết Áo Cổ Tư Tháp muốn tạo ưu thế cho bản thân khi đầu ở không gian loạn lưu nhưng hẳn không quan tâm.

Áo Cổ Tư Tháp đưa tay chém một cái vào không gian trước mặt, một cái thông đạo rộng lớn xuất hiện, đó là một cái khe không gian. Sau đó hắn nhanh chóng bay vào bên trong.

Lâm Phong thấy vậy cũng nhanh chóng bay theo, tứ đại quy tắc chứa tể và các vị Chủ thần khác cũng lần lượt theo vào, sau đó cái khe không gian liền tiêu tán.

Trong không gian loạn lưu, hai thân ảnh đang đứng sừng sững nhìn nhau, xung quanh là hơn sáu mươi thân ảnh đang đứng từ xa quan sát, đứng gần nhất là Tứ đại Quy tắc chứa tể và sáu vị pháp tắc chứa tể.

“Khắc Lôi, ta biết ngươi rất tự tin nhưng hôm nay ngươi chọn nhầm đối tượng rồi, hai kiện Chí cao thần tín vật xem như đã thuộc về ta” Áo Cổ Tư Tháp cười cợt nhìn Lâm Phong.

“Thật vậy sao? Ta lại nghĩ ngươi nói hơi sớm” Lâm Phong mỉm cười nói.

Áo Cổ Tư Tháp biến ra Chủ thần khí là một thanh kiếm ánh sáng, hướng đỉnh đầu Lâm Phong chém xuống.

“Ầm”

Thanh kiếm chưa đến đỉnh đầu Lâm Phong thì đã bị bàn tay phải của Lâm Phong chụp cứng lại.

“Rắc” Lâm Phong bóp chặt bàn tay, thanh gươm ánh sáng lập tức bị vỡ nát. Áo Cổ Tư Tháp thấy vậy thì lập tức lùi lại.

“Thật lợi hại, tay không bóp nát Chủ thần khí” không ít Chủ thần cảm thán khi quan sát được diễn biến vừa xảy ra. Ngay cả Tứ đại Quy tắc Chứa tể cũng ngạc nhiên không kém.

“Không tệ, nhưng lần này ngươi còn đỡ bằng tay được nữa không?” Áo Cổ Tư Tháp vừa nói vừa xuất ra một thanh kiếm quang mang rạng rỡ, đó là Chí Cao Thần Kiếm.

Lâm Phong không trả lời, Áo Cổ Tư Tháp mỉm cười hướng đỉnh đầu Lâm Phong chém xuống, khí thế vô cùng cường hãn.

“Oành...”

Áo Cổ Tư Tháp không biết vì sao bay ngược ra sau cả vạn dặm, khi quay trở lại biểu hiện vô cùng chật vật. Tuy Chí Cao Thần kiếm nắm chặt trên tay nhưng trên miệng Áo Cổ Tư Tháp đã chảy ra một dòng máu đỏ tươi.

Lâm Phong vẫn bình thản đứng đó, hai tay nắm sau lưng, ra vẻ không có vấn đề gì. Các Chủ thần quan sát đều ngạc nhiên vô cùng, không biết Lâm Phong đã ra chiêu như thế nào mà làm Áo Cổ Tư Tháp bị thương.

“Thời không pháp tắc?” Áo Cổ Tư Tháp ánh mắt âm trầm lộ vẻ nghi hoặc.

“Ta có cảm giác thời không như bị cố định lại, thật quý dị” Hủy Diệt chứa tể thốt lên.

“Vi Vi Á, ngươi cũng có cảm giác như vậy phải không?” Tử Vong chứa tể nghi hoặc hỏi Sinh Mệnh chứa tể đang đứng kế bên.

“Đúng vậy, cảm giác đó giống như vùng không gian quanh đây bị cố định lại vậy, đây là thiên phú thần thông của hắn sao?” Sinh Mệnh chứa tể về mặt không dám tin nói.

“Hỗn đản, ngươi đã làm gì?” Áo Cổ Tư Tháp gầm thét.

“Chúng ta đang giao chiến mà ngươi hỏi ta làm gì, thật tức cười” Lâm Phong nhàn nhạt nói.

“Đáng chết” Áo Cổ Tư Tháp hét lên rồi hướng Lâm Phong chém tới, tốc độ, lực lượng điều cường đại hơn trước cả trăm lần.

“Oành...”

Các vị Chúa tể cố gắng quan sát xem sẽ phát sinh chuyện gì thì chỉ thấy Áo Cổ Tư Tháp đã nằm phiêu phù trong không gian loạn lưu, toàn thân bị đánh tan nát, vô cùng thảm hại.

“Ta nhận thua” Áo Cổ Tư Tháp yếu ớt mở miệng nói, trên miệng chảy ra ồ ạt máu tươi, rõ ràng hắn đã bị thương rất nặng.

“Thiên phủ thần thông này thật kinh khủng, ta nghĩ ta cũng không đỡ nổi” Hủy Diệt chúa tể thẳng thắn nói, hắn chỉ biết một cách mơ hồ là Thời không bị cố định lại nhưng chân chính như thế nào thì lại không biết, vì thế không cách nào phá giải.

Áo Phu âm trầm nhìn Áo Cổ Tư Tháp nằm phiêu phù trong không gian loạn lưu, không ai biết hắn đang suy nghĩ gì.

Các vị Pháp tắc Chúa tể quan sát cảnh tượng trên thì âm thầm hít một ngụm khí lạnh, mọi toan tính đánh cướp hai kiện Chí cao thần tín vật đều từ bỏ sạch sẽ.

Lâm Phong vẫn bình thản đứng sừng sững tại không gian loạn lưu dường như không có gì có thể tác động đến hắn.

Áo Cổ Tư Tháp thật ra đã bị Lâm Phong công kích hàng triệu lần nhưng không hề hay biết, cứ mỗi lần hắn tấn công là bị Lâm Phong dùng chiêu Đông Bàng Thời Không để trói buộc lại, rồi bị nắm đấm cứng rắn hơn Chủ Thần khí công kích cả triệu lần trong thời gian 5 giây. Lâm Phong đã cố ý không dùng dụng hợp Chủ thần lực để công kích nếu không thì Áo Cổ Tư Tháp đã chết từ lâu.

Một lúc sau Áo Cổ Tư Tháp đã có thể đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Lâm Phong.

“Mọi ân oán của ta với Bối Lỗ Đặc từ nay xóa bỏ, điều kiện còn lại của ngươi là gì?” Áo Cổ Tư Tháp nhàn nhạt nói.

“Ta vẫn còn chưa nghĩ ra, khi nào nghĩ ra ta sẽ nói cho ngươi biết” Lâm Phong ôn tồn nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Chủ Thần Sứ Giả Thứ Sáu

Một tháng sau, Thủy hệ thần vị diện.

Trên bầu trời xanh thẳm của Lam Vũ đại lục, một cái Kim Chúc sinh mệnh hình kiếm bay lướt qua như một tia sáng vàng óng.

Bên trong Kim Chúc sinh mệnh, Lâm Phong đang ngồi chễm chệ trên bảo tọa nhâm nhi ly rượu đỏ, ngồi đối diện hắn là một cô gái xinh đẹp tóc vàng mắt xanh, mặc bộ váy áo màu xanh biếc vô cùng thanh thoát. Nàng là Lam Vi Á, Thủy hệ chúa tể của thần vị diện này.

“Khắc Lôi, ngài thấy Thủy thần vị diện này như thế nào?” Lam Vi Á nở nụ cười mê hồn nói.

“Ta thấy nó cũng xinh đẹp như nàng vậy” Lâm Phong đề ly rượu lên bàn mỉm cười nhìn Lam Vi Á.

Lam Vi Á ra vẻ thẹn thùng cười duyên nói: “Khắc Lôi ngài lại đùa giỡn Lam Vi Á rồi”

“Ha ha, ta nói thật không phải đùa, trong số bảy vị Pháp tắc chúa tể, ta thấy nàng là hợp mắt nhất, nàng thông minh lại xinh đẹp, vừa nhìn đã yêu” Lâm Phong cười vui nói.

“Ngài còn nói, mới sáng sớm ngài đã thân chinh đến, làm cho người ta sợ hết hồn. Ta đâu biết rằng ngài lại có nhã hứng đến Thanh Vũ đại lục tiếp quản chứ, nếu biết sớm, người ta đã chuẩn bị chu đáo chào đón ngài rồi” Lam Vi Á tay ngọc vỗ vỗ ngực biểu hiện xinh đẹp động lòng người.

Từ khi Lâm Phong đánh bại dễ dàng Quang Minh chúa tể Áo Cổ Tư Tháp, thực lực của hắn đã được các Chủ thần thăm so sánh với Tứ Đại Quy tắc Chúa tể. Bảy vị Pháp tắc chúa tể đều vô cùng lo sợ bị Lâm Phong tìm cơ gây chiến, bởi vì bọn họ biết Quang Minh chúa tể sử dụng Chí cao thần khí còn thua kém như vậy thì bọn họ rất có khả năng bị mất mạng nếu Lâm Phong ra tay.

“Ta làm cho nàng sợ sao? Thật có lỗi... ta vốn chỉ muốn tìm một số Chủ thần sứ giả để giải quyết công việc, nghĩ đến có 3 đại lục dưới quyền ta còn chưa đến tiếp quản nên sẵn tiện đến” Lâm Phong ra vẻ áy náy cười nói.

“Ngài đến tiếp quản Thanh Vũ đại lục là chuyện đương nhiên, lát nữa tới Thanh Vũ đại lục, ta sẽ giới thiệu ngài với Á Khắc Đặc - quân đoàn trưởng của Thanh Vũ quân. Kể từ hai vạn năm trước, mọi việc trên Thanh Vũ đại lục đều do hắn quản lý, ta nghĩ cường giả trên Thanh Vũ đại lục hẳn đều biết” Lam Vi Á nghiêm túc nói.

“Như vậy thì đa tạ nàng, Lam Vi Á” Lâm Phong cười nói.

Một lúc sau, Kim Chúc sinh mệnh đã đáp xuống Thanh Vũ đại lục, nơi đây, cả đất trời đều bao phủ bởi một màu xanh biếc vô cùng đẹp mắt.

Lâm Phong và Lam Vi Á nhanh chóng bước ra khỏi Kim Chúc Sinh mệnh, ở phía dưới đất có vài trăm thân ảnh đang đứng chờ đợi, đứng đầu là một vị nam tử anh tuấn tóc nâu, mặc trường bào màu xanh.

Thấy hai người Lâm Phong đi đến, cả đám người vội vã quỳ xuống hành lễ: “Kính chào Chủ Thần đại nhân”

“Mọi người đứng lên đi” Lam Vi Á phát tay nói.

“Dạ đại nhân” cả đám người nhanh chóng đứng dậy.

“Khắc Lôi, đây chính là A Khắc Đặc mà ta đã đề cập với ngài” Lam Vi Á chỉ A Khắc Đặc cho Lâm Phong biết.

Lâm Phong gật gù, quan sát A Khắc Đặc.

“A Khắc Đặc, vị này là Chúa Tể Khắc Lôi, từ nay sẽ quản lý Thanh Vũ đại lục này” Lam Vi Á hướng A Khắc Đặc căn dặn.

“Dạ vâng, thưa Chúa tể đại nhân. A Khắc Đặc, xin ra mắt Chúa Tể Khắc Lôi đại nhân” A Khắc Đặc cung kính hành lễ với Lâm Phong.

“Tốt lắm, A Khắc Đặc, sau này ta sẽ cần người hỗ trợ nhiều đó” Lâm Phong cười nói.

“Thưa đại nhân, được làm việc cho đại nhân là vinh hạnh của thuộc hạ” A Khắc Đặc cung kính nói.

Lâm Phong ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh biếc, bất thình lình phát tay một cái. Từ trong không trung bỗng xuất hiện một tòa cung điện nguy nga tráng lệ, lầu các trùng trùng điệp điệp, mây mù lượn lờ giăng kín lối đi.

Đám người A Khắc Đặc còn chưa hết kinh ngạc thì đã nghe Lâm Phong nói.

“Đây sẽ là cung điện của ta ở Thanh Vũ đại lục, A Khắc Đặc, người hãy sắp xếp Thanh Vũ quân đến đó làm việc, chờ ta phân phó nhiệm vụ” Lâm Phong hướng A Khắc Đặc nói.

“Thuộc hạ đã rõ, thưa đại nhân” A Khắc Đặc cung kính.

“Tòa lâu đài thật tráng lệ, Khắc Lôi ngài thật có khiếu thẩm mỹ nha” Lam Vi Á cười duyên nói.

“Chỉ tiện tay mà thôi, nàng không phiền cùng ta tham quan một vòng cung điện chứ” Lâm Phong nhìn Lam Vi Á cười.

“Sao ngài lại nói vậy, đó là vinh hạnh của Lam Vi Á mới đúng” Lam Vi Á nở nụ cười mê hồn nhìn Lâm Phong.

“Xin mời”

Lâm Phong cùng Lam Vi Á hướng tòa cung điện bay đến, đám người A Khắc Đặc cung kính theo sau.

Thời gian thấm thoát trôi nhanh, mới đó đã trải qua hai ngàn năm trăm năm, khoảng thời gian này đối với một vị Thần cấp mà nói thì cũng là rất lâu nhưng lại không tính là gì đối với một vị Chủ thần như Lâm Phong.

Trong thời gian này, hắn đã tiếp quản 3 khối đại lục ở Thủy hệ, Hỏa hệ, Địa hệ Thần vị diện và giao phó toàn bộ cho 3 người con của hắn là Hi Khắc, Hi Na, Hi Lâm quản lý. Chủ Thần sử giả hắn cũng đã tìm được 5 người, thực lực cao nhất là Thống Lĩnh, thấp nhất cũng là Thất Tinh Ác Ma, còn một vị trí Chủ thần sử giả cuối cùng thì hắn đang chờ đợi một người.

Địa Ngục vị diện, Huyết Phong đại lục, U Lam Phủ.

Trên bầu trời Thiên Tế sơn mạch, một thân ảnh mơ hồ từ từ hiện rõ, đó là một thanh niên tóc vàng, vô cùng tuấn lãng, mặc một bộ trường bào màu xanh biếc. Người thanh niên này không ai khác chính là Lâm Phong.

“Cung nghênh Chủ Thần đại nhân giá lâm” Cái Tư Lôi Sâm cùng với tộc trưởng của ba tộc cung kính hành lễ.

Bọn họ đoán Chủ thần đến đây là có liên quan đến Lâm Lôi, việc Lâm Lôi trở thành Đại Viên Mãn, từ Vị Diện chiến trường trở về U Lam Phủ đã được mấy tháng, tin tức này các Chủ thần chắc chắn đã biết. Hôm nay Chủ thần đến đây rất có thể là muốn tuyển Chủ thần sử giả.

“Các người gọi Lâm Lôi ra đây gặp ta” Lâm Phong ôn tồn truyền âm.

“Dạ tuân lệnh Chủ thần đại nhân” Cái Tư Lôi Sâm vẻ mặt vui mừng cung kính nói.

Một lúc sau, Lâm Lôi, Dịch Ly Á, Bối Bối, Đức Lâm Kha Ốc Đặc, Ốc Đồn, Hoắc Cách từ đỉnh núi Long tộc bay đến.

“Tham kiến chủ thần đại nhân” đám người Lâm Lôi cúi đầu hành lễ, riêng Lâm Lôi chỉ hơi khom mình chào.

“Lâm Lôi, Dịch Ly Á, Bối Bối, đã lâu không gặp. Ah, Đức Lâm Kha Ốc Đặc, người cũng sống lại và thành thần rồi” Lâm Phong vui vẻ cười nói.

“Đa tạ chủ thần đại nhân quan tâm, ta cũng không ngờ một cậu bé năm nào giờ đã thành một Chủ thần” Đức Lâm Kha Ốc Đặc vuốt râu cảm thán nói.

Lâm Phong gật đầu cười: “Uhm, thời gian trôi thật nhanh, mới đây đã ba ngàn năm rồi. Lâm Lôi, ngươi bây giờ cũng đã là Đại Viên Mãn rồi ha”

“Đại nhân chê cười rồi, so với đại nhân, tại hạ chẳng là gì cả” Lâm Lôi nói ra suy nghĩ trong lòng, người đứng trước mặt hắn chính là bức tường cao nhất mà hắn không bao giờ có thể vượt qua được, cho dù hắn có cố gắng như thế nào đi nữa.

“Đừng tự hạ thấp mình, đối với ta ngươi thật sự là một thiên tài, không chỉ Ngọc Lan vị diện mà là trong vô số vị diện” Lâm Phong mỉm cười nói.

“Ngài đến đây không chỉ nói mấy thứ này chứ? Nói mục đích của ngài đi” Lâm Lôi kháng khái nói.

Đám người Cái Tư Lôi Sấm nghe Lâm Lôi nói vậy thì âm thầm nhủ mảy, bọn họ rất lo sợ Lâm Lôi sẽ chọc giận Chủ thần. Cho dù Lâm Lôi là Đại Viên Mãn nhưng trước uy áp của Chủ thần cũng không tính là gì.

“Ta muốn ngươi đưa cho ta một vật mà ngươi đang nắm giữ và trở thành Chủ thần sử giả của ta” Lâm Phong nói thẳng.

“Ta không đồng ý” Lâm Lôi từ chối một cách thẳng thừng.

“Đừng vội, đổi lại ta sẽ cứu thoát mẹ của ngươi từ tay Quang Minh chúa tể, thấy thế nào?” Lâm Phong cười nói.

“Ngươi nói là thật? Làm sao ta có thể tin được?” Lâm Lôi ra vẻ nghi hoặc. Hoắc Cách và Ốc Đốn nghe vậy cũng giật mình, ánh mắt ngập tràn hy vọng.

“Ta tin Bối Lỗ Đặc cũng kể cho ngươi nghe về cuộc chiến của ta và Quang Minh chúa tể Áo Cổ Tư Tháp hơn hai ngàn năm trước chứ. Áo Cổ Tư Tháp đã thua cuộc và thiếu nợ ta một cái điều kiện. Nếu ngươi đồng ý ta sẽ dùng cái điều kiện này để cứu mẹ của ngươi” Lâm Phong ôn tồn nói.

“Được, ta đồng ý. Nhưng ngươi phải thề với Chí Cao thần” Lâm Lôi nghiêm túc nói, hắn biết những lời Lâm Phong nói là thật, hy vọng cứu mẹ của hắn chỉ trông chờ vào điều này mà thôi.

“Trước bốn vị Chí Cao thần, ta, Khắc Lôi xin thề, sẽ cứu mẹ của Lâm Lôi thoát khỏi bàn tay của Áo Cổ Tư Tháp với bất cứ giá nào” Lâm Phong giơ cao tay thề.

Bốn đạo quang mang vây lấy Lâm Phong và Lâm Lôi, lời thề của hắn đã được bốn vị Chí cao thần chứng giám.

“Vật ngươi muốn là gì?” Lâm Lôi lạnh nhạt hỏi.

“Nếu ta đoán không nhầm, ngươi có một cái Vương miện rách nát lấy được từ Vị Diện Chiến trường có phải không?” Lâm Phong ôn tồn nói.

“Đúng vậy, có phải là nó đây không?” Lâm Lôi vừa nói vừa lấy ra một cái vương miện cũ kỹ.

“Không sai, vật đó là một trong ba Chí cao thần tín vật ta đang tìm kiếm” Lâm Phong vừa nhìn là biết vật đó đúng là Sinh mệnh Chí cao thần tín vật thứ ba, Mậu Thiết Vương miện.

“Bắt lấy” Lâm Lôi không ngần ngại ném cái vương miện cho Lâm Phong, đối với hắn món đồ này không có chút tác dụng gì.

Lâm Phong nhận lấy vương miện và lấy ra hai món đồ vật đưa cho Lâm Lôi.

“Từ đây ngươi sẽ là Chủ Thần sử giả của ta, đây là Công kích Chủ Thần Khí và mười vạn giọt Chủ thần lực, ngươi hãy cất lấy. Việc đã hứa với ngươi ta sẽ lập tức thực hiện”

“Đa tạ” Lâm Lôi khom mình nhận lấy.

“Lâm Lôi, ngươi chờ ở đây, chờ ta làm việc này xong sẽ cùng với ngươi đi đến Quang minh thần vị diện tìm Áo Cổ Tư Tháp” Lâm Phong nói xong thì biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Tới Quang Minh thần vị diện

Trên chín tầng trời Địa Ngục vị diện, Lâm Phong lãng không mà đứng, trên tay hắn là Chín khối linh châu, Hồng lăng tinh toán và Mậu thiết vương miện. Ba tín vật từ từ lơ lửng rồi sáp nhập làm một.

Chín viên linh châu dính vào xung quanh vương miện, hồng lăng tinh toán trám vào chỗ lõm trên vương miện. Sinh mệnh vương miện đã chính thức xuất hiện.

Sinh mệnh vương miện trôi lơ lửng, xung quanh nó bắt đầu xuất hiện từng đợt quang mang xanh biếc.

“Ầm ầm ầm” thiên địa bắt đầu chấn động.

Một thân ảnh từ từ ngưng tụ, phát ra khí thế kinh khủng, sinh mệnh vương miện rung động và bay nhanh lên đỉnh đầu thân ảnh đó.

Thân ảnh hiện rõ hình dáng một người con gái, người này mặc trường bào xanh biếc, đôi mắt cũng màu xanh biếc, khí chất cao quý, xuất trần thoát tục. Người con gái này chính là Sinh Mệnh Chí Cao thần.

Sinh Mệnh Chí Cao thần hướng Lâm Phong cười nói: “Từ khi thiên địa sinh ra đến nay, đây là lần thứ bảy chí cao thần nhiệm vụ, cũng là ta lần thứ hai phát hành chí cao thần nhiệm vụ, chúc mừng ngươi, Khắc Lôi, ngươi đã hoàn thành. Dựa theo quy định của nhiệm vụ, ngươi hiện tại có thể đưa ra một yêu cầu với ta, những gì ta có thể làm được, ta sẽ hoàn thành cho ngươi”.

“Ta muốn một kiện kiếm hình Chí Cao Thần khí” Lâm Phong không suy nghĩ nói thẳng. Hiện tại linh hồn và thân thể của hắn đã rất cường hãn, sử dụng cùng với Thiên phú thần thông có thể nói là bất bại, hắn chỉ cần một thứ để phát huy được công kích cực mạnh khi dung hợp Chủ thần lực.

“Ta thỏa mãn yêu cầu của ngươi” Sinh Mệnh Chí Cao thần nhàn nhạt nói, nàng vươn tay ra, một thanh kiếm màu xanh biếc dần dần ngưng tụ thành thực thể, thanh kiếm phát ra kinh khí vô cùng kinh khủng, không gian xung quanh bắt đầu vỡ vụn. Khi thanh kiếm hiện ra rõ ràng, Sinh Mệnh Chí Cao thần cũng từ từ biến mất.

“Hảo kiếm” Lâm Phong nắm lấy chuôi kiếm ngắm nghía. Đó là một thanh kiếm màu xanh biếc dài gần một mét rưỡi, chuôi kiếm có trạm những vân hoa, trông khá bắt mắt. Trên thân kiếm có ẩn hiện đồ án thực vật hoa cỏ các loại, mặt kiếm vô cùng sắc bén, thanh kiếm phát ra khí thế làm không gian xung quanh vỡ vụn.

Một lúc sau, Lâm Phong quay trở lại Thiên Tế Sơn mạch, lúc này Bối Lỗ Đặc cũng đã xuất hiện, thấy Lâm Phong đến thì vẻ mặt vui mừng truyền âm nói.

“Chúc mừng ngài đã thu được một kiện Chí Cao Thần khí”

Gần đây, Bối Lỗ Đặc đã được Lâm Phong cho biết bí mật của Áo Cổ Tư Tháp và Áo Phu vì thế khi thấy Lâm Phong đạt được một kiện Chí cao thần khí, nâng cao thêm thực lực thì vô cùng cao hứng.

Lâm Phong gật đầu cười, truyền âm nói: “Uhm, Bối Lỗ Đặc, ta dự định đi đến Quang Minh thần vị diện gặp Áo Cổ Tư Tháp để giải thoát cho mẫu thân Lâm Lôi”

“Ta cũng đã nghe Lâm Lôi nói, ngài phải cẩn thận, Vận mệnh chúa tể Áo Phu có thể không ngồi yên” Bối Lỗ Đặc sắc mặt nghiêm túc.

“Không cần lo lắng, ta bây giờ tuy chưa thắng được hắn nhưng hắn cũng không làm gì được ta” Lâm Phong cười truyền âm nói.

Lâm Lôi thấy Lâm Phong đến thì cùng với Hoắc Cách tiến đến nói.

“Đại nhân, Cha của ta cũng muốn đi Quang Minh thần vị diện để gặp mẹ”

“Vậy cũng được, nếu hai người đã chuẩn bị xong thì chúng ta xuất phát thôi” Lâm Phong vỗ vai Lâm Lôi, cả ba cùng biến mất.

Bối Bối, Ốc Đón và Dịch Ly Á thấy thân ảnh Lâm Lôi biến mất thì lo lắng tiến đến Bối Lỗ Đặc dò hỏi.

“Gia gia, lão đại và cha của hắn đi chuyến này sẽ không gặp nguy hiểm gì chứ, con vẫn cảm thấy tên Khắc Lôi này không tin tưởng được”

“Đúng vậy, Bối Lỗ Đặc đại nhân, Quang Minh chúa tể thật sẽ đồng ý sao?” Dịch Ly Á nói.

“Bối Bối, đừng có nói vậy, Lâm Lôi và cha hắn sẽ không bị gì đâu, ta nói cho các ngươi biết trên đời này, người có thể cứu được mẹ của Lâm Lôi cũng chỉ có một mình Khắc Lôi đại nhân mà thôi. Tên tiểu tử Lâm Lôi rất là may mắn đó” Bối Lỗ Đặc ánh mắt thâm thúy cười nói.

“Tên Khắc Lôi đó lợi hại vậy sao?” Bối Bối vẫn tỏ vẻ không tin được.

“Đa tạ đại nhân chỉ bảo” Dịch Ly Á thấp giọng nói.

Bối Lỗ Đặc gật gật đầu, ánh mắt nhìn về nơi xa xăm.

Quang Minh thần vị diện.

Ba đạo thân ảnh bất thành linh xuất hiện trên bầu trời trong xanh, đó chính là Lâm Phong và hai cha con Lâm Lôi.

“Ha ha, Khắc Lôi, ngài thế nào lại tới?” Áo Cổ Tư Tháp đã nhận ra Lâm Phong liền truyền âm cười nói.

“Đương nhiên là có việc nên mới đến tìm ngài” Lâm Phong cười trả lời.

“Hai người bên cạnh ngài là?” Áo Cổ Tur Tháp tỏ vẻ nghi hoặc.

“Ha ha, đây là Chủ thần sứ giả ta mới thu và cha của hân” Lâm Phong cười nói.

Ba người lúc này đã bay xuống hòn đảo nơi Áo Cổ Tur Tháp đang ở. Đây là một đảo nhỏ có diện tích chừng ngàn dặm, trên đảo có các loài ma thú, hoa thơm cỏ lạ vô cùng phong phú. Hàng trăm mỹ nhân tuyệt sắc thân mặc bạch y thấy Lâm Phong đến thì sắp thành hai hàng cúi đầu hành lễ.

“Cung nghênh Chúa tể giá lâm”

“Áo Cổ Tur Tháp thật là biết cách hưởng thụ” Lâm Phong gật đầu cười nói.

Ba người nhanh chóng tiến đến tòa lầu các hoa lệ, Áo Cổ Tur Tháp đang đứng chờ tại đó.

“Ha ha Khắc Lô” Áo Cổ Tur Tháp tươi cười cao giọng nói giống như gặp lại bạn cũ.

“Áo Cổ Tur Tháp” Lâm Phong gật đầu cười nói.

“Tham kiến Quang minh chúa tể” Lâm Lô và Hoắc Cách khom mình hành lễ.

Áo Cổ Tur Tháp ánh mắt đánh giá Lâm Lô rồi cười nói: “Nếu ta không lầm, người chính là Lâm Lô, Đại Viên Mãn mới nổi ở Vị Diện Chiến trường có phải không?”

“Thưa đại nhân, tại hạ Lâm Lô, quả thật mới đây có tham gia Vị diện chiến trường” Lâm Lô thảm lo lắng, trong vị diện chiến trường hân đã giết không ít Thống lĩnh thuộc dòng tộc của Quang minh chúa tể.

“Rất khá, rất khá... Khắc Lô, chúc mừng ngài thu được thuộc hạ là một Đại Viên Mãn” Áo Cổ Tur Tháp quay sang Lâm Phong nói.

“May mắn mà thôi, dưới trướng ngài cũng đâu ít nhân tài” Lâm Phong nhoen miệng cười nói.

“Đám thuộc hạ của ta nếu được một người như Lâm Lô đây thì thật tốt biết mấy, đi, chúng ta qua bên thủy viên nói chuyện” Áo Cổ Tur Tháp cười, đi trước dẫn đường.

Bốn người đi đến một khuôn viên chừng ngàn thước, xung quanh thiết kế nhiều kiến trúc màu trắng tinh xảo và vườn hoa xanh tươi đầy ắp hoa thơm cỏ lạ, ở chính giữa có một hồ nước trong veo, từng cơn gió nhẹ thổi làm mặt hồ lăn tăn gợn sóng.

“Thủy viên này thiết kế khá công phu” Lâm Phong gật đầu tấm tắc khen.

“Khắc Lô, không phải ta khoe khoang, tất cả kiến trúc trên đảo này là do hơn một ngàn vị tông sư tinh thông kiến trúc hợp lực thiết kế nên, vì thế từng chi tiết nơi đây đều cực kỳ tinh mỹ, người thấy có phải vậy không?” Áo Cổ Tur Tháp cười ha hả nói.

Lâm Phong gật đầu mỉm cười.

Bốn người đến ngồi trong tòa các lộ thiên, vây quanh chính là hồ nước xanh biếc như ngọc.

“Khắc Lô, hôm nay ngài đến đây có chuyện gì?” Áo Cổ Tur Tháp nhìn Lâm Phong mở miệng nói.

“Ta có một việc cần ngài hỗ trợ” Lâm Phong cười nói.

“Ha ha. Có việc gì xin ngài cứ nói thẳng, không phải ta còn thiếu ngài một cái điều kiện sao?”

“Ta cần ngài giải thoát một thiên sứ mười hai cánh, thiên sứ này có linh hồn tới từ Ngọc Lan vị diện cách đây ba ngàn năm trước, đây chính là điều kiện thứ hai của ta” Lâm Phong ôn tồn nói ra yêu cầu.

Lâm Lô và Hoắc Cách ánh mắt nghiêm túc chờ đợi câu trả lời của Áo Cổ Tur Tháp.

Áo Cổ Tur Tháp gương mặt bỗng trở nên âm trầm, lạnh nhạt nói: “Yêu cầu của ngài thật sự là làm khó ta, nhưng nếu đó là điều kiện của ngài thì thôi được. Ngài chờ một chút, để ta cho thuộc hạ điều tra”

Lâm Phong không nói gì chỉ gật đầu mỉm cười, Lâm Lô và Hoắc Cách ngồi bên cạnh lúc này đã không giấu được vẻ bình tĩnh.

Một lúc sau, Áo Cổ Tur Tháp hướng Lâm Phong trả lời: “Thuộc hạ của ta đã điều tra ra đích xác, Ngọc Lan lịch năm 9987 tháng 1, có một nữ nhân linh hồn bị hiến tế, linh hồn vô cùng tinh khiết, trải qua thiên sứ chuyển sinh thì đã sinh ra thiên sứ mười hai cánh”.

“Rất tốt, mang nàng đến đây” Lâm Phong nhàn nhạt nói.

“Thiên thần mười hai cánh chỉ ở phụ cận mấy đảo quanh đây, sẽ ngay lập tức đến” Áo Cổ Tur Tháp cười nói.

Một người con gái xinh đẹp tóc nâu, thân mặc váy áo màu trắng, sau lưng có sáu đôi cánh đang từ trên trời phi thân xuống.

“Chủ nhân” nàng thiên sứ quỳ xuống trước mặt Áo Cổ Tur Tháp hành lễ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Giải thoát thiên sứ

“Là nàng, Lâm Na” Hoắc Cách run rẩy hô lên, Lâm Lô cũng ngỡ ngàng nhìn người con gái có đường nét gương mặt rất giống mình.

Nàng thiên sứ thấy Hoắc Cách đang áp sát tới thì lộ vẻ nghi hoặc, lông mày nhíu lại.

“Lâm Na, nàng không nhận ra ta sao, ta, Hoắc Cách đây, chồng của nàng đây, Lâm Na” Hoắc Cách muốn nắm lấy hai tay của nàng thiên sứ. Nàng thiên sứ cũng không dám tự ý động thủ, vội né tránh sang bên.

“Sao lại thế này, sao nàng không nhận ta?” Hoắc Cách đau khổ thốt lên.

“Cha, người nói cho ta biết, đây có phải là mẹ không?” Lâm Lô ôm lấy vai Hoắc Cách nói.

“Đúng, không sai được, dung mạo kia... còn có hơi thở đó, ta suốt đời đều không quên được” Hoắc Cách quay sang khẳng định với Lâm Lô.

“Ha ha ha, thì ra nữ nhân này là mẹ của Lâm Lô, ta có thể hiểu được vì sao ngài thân chinh đến tận đây” Áo Cổ Tur Tháp nhìn Lâm Phong cười nói.

“Áo Cổ Tur Tháp, khôi phục tự do cho nàng ngay đi” Lâm Phong nhân dịp nói.

“Được thôi, nhưng ta phải nói trước là linh hồn sau khi trải qua Thiên sứ chuyển sinh thì trí nhớ sẽ bị xóa sạch sẽ, giống như một tờ giấy trắng thuần khiết, nữ nhân này cũng không ngoại lệ. Sau khi ta khôi phục tự do cho nàng thì nàng cũng không còn một chút ký ức nào của cuộc sống trước kia” Áo Cổ Tur Tháp nhân nhả cười nói.

“Sao lại có thể như vậy?” Lâm Lô nghe vậy thì lòng đau như cắt hết lên.

Thấy thái độ của Lâm Lô như vậy Áo Cổ Tur Tháp nói tiếp: “Một người, một cái phạm nhân linh hồn, thoáng cái đã trở thành Thiên sứ thần mười hai cánh, thực lực biến cường như vậy? Nếu là tánh mạng, có thể được như vậy không?”

“Thời điểm thiên sứ chuyển sinh trong ao sẽ phát sinh thay đổi, cả linh hồn đều có chút ít biến hóa. Linh hồn bọn họ không ở trong đầu, mà là ở trong lòng, trong lòng chính là hạch tâm của thiên sứ. Hơn nữa lúc thời điểm thay đổi, linh hồn cũng thay đổi, trí nhớ vì thế trở nên trống rỗng” Áo Cổ Tur Tháp giải thích.

Lâm Phong nghe Áo Cổ Tur Tháp giải thích với Lâm Lô thì cười thầm trong lòng, lời nói của Áo Cổ Tur Tháp làm cho người nghe thấy rất có lý. Nếu hắn không biết được kịch tình cốt truyện thì chắc cũng đã tin tưởng rồi.

Muốn cho Lâm Na khôi phục ký ức thật ra có hai cách, cách thứ nhất chính là giết chết Áo Cổ Tur Tháp, còn cách thứ hai là Áo Cổ Tur Tháp phải hủy bỏ khế ước linh hồn với Lâm Na và Thiên sứ chuyển sinh thì, nhưng như thế sẽ làm cho toàn bộ Thiên sứ mười hai cánh khôi phục tự do, Áo Cổ Tur Tháp với tính cách tham lam như thế làm sao chấp nhận. Đó là còn chưa nói Áo Phu đang cần đại lượng Thiên Sứ mười hai cánh để giành chiến thắng cho hắn trong Vị diện chiến trường.

Lâm Phong nghĩ lúc này chưa phải là lúc lật mặt của Áo Cổ Tur Tháp, nếu không có thể khiến Áo Cổ Tur Tháp phản ứng mạnh mẽ ra lệnh cho Lâm Na tự sát, cục diện cá chết lưới rách này Lâm Phong thật sự không muốn thấy.

“Cha” Lâm Lô nghe Áo Cổ Tur Tháp giải thích xong thì run rẩy nhìn Hoắc Cách nói.

Hoắc Cách nghe vậy giờ cũng đã hiểu được tình hình nên truyền âm cho Lâm Lô nói: “Lâm Lô, trí nhớ không khôi phục được thì xem như chưa từng có, coi như ta cùng mẹ người một lần nữa làm lại từ đầu vậy”.

“Dạ” Lâm Lô gật đầu.

“Đại nhân, nhờ ngài nói Áo Cổ Tur Tháp khôi phục tự do cho mẹ ta, việc mất đi ký ức chúng ta có thể chấp nhận được” Lâm Lô truyền âm cho Lâm Phong biết.

Lâm Phong gật đầu rồi mở miệng nói: “Áo Cổ Tur Tháp, người hãy khôi phục tự do cho nàng ngay đi”

“Được thôi” Áo Cổ Tur Tháp gật đầu, bắt đầu mỉm cười, nhắm mắt lại. Một đạo thần thức truyền vào trong óc Lâm Na, Áo Cổ Tur Tháp sắc mặt từ từ tái nhợt.

Trong phút chốc, Áo Cổ Tur Tháp gương mặt trở nên trắng toát, biểu hiện choáng váng như muốn ngã.

“Ngươi không sao chứ?” Lâm Phong giả vờ hỏi, trong lòng Lâm Phong lúc này cười thầm không thôi, Áo Cổ Tur Tháp diễn xuất giống như một diễn viên đoạt giải Oscar vậy.

“Không sao, linh hồn bị tổn thương một chút thôi” Áo Cổ Tur Tháp phát tay nói.

Lâm Na lúc này gương mặt nhu mì quay sang Hoắc Cách hỏi: “Ngươi nói ngươi là chồng của ta lúc ta còn chưa làm thiên sứ?”

“Lâm Na, nàng còn nhớ khi chúng ta tại Ô Sơn trấn... nàng nhớ con trai chúng ta Lâm Lôi không? Còn có Ốc Đốn nữa, lúc nàng bị bắt đi nó còn nhỏ xíu...” Hoắc Cách ánh mắt tỏa sáng cầm tay Lâm Na nói.

“Xin lỗi, ta không nhớ” Lâm Na lắc đầu nói.

“Không sao, từ từ nàng sẽ nhớ ra, ta sẽ dẫn nàng về Ngọc Lan vị diện” Hoắc Cách trìu mến nhìn Lâm Na nói.

“Không hiểu sao ta cảm thấy... ngươi có hơi thở rất quen thuộc nhưng vẫn không nhớ được gì cả” Lâm Na cười nói.

Hoắc Cách mừng như điên, nắm lấy bàn tay Lâm Na: “Thật vậy sao?, tốt quá”

“Vâng” Lâm Na gật đầu.

Lâm Lôi đứng kế bên cũng biểu hiện vui mừng.

“Áo Cổ Tur Tháp, việc này đã xong, ta đi trước” Lâm Phong đứng lên cười nói.

Áo Cổ Tur Tháp vẫn còn ra vẻ loạng choạng đứng lên nói: “Vậy ta cũng không tiễn, Khắc Lôi, Quang minh thần vị diện luôn chào đón ngài tới chơi, ha ha”

“Chúng ta đi thôi” Lâm Phong gật đầu, hướng ba người bọn Lâm Lôi nhàn nhạt nói.

“Vâng, đại nhân” Lâm Lôi cảm kích nói.

Cả bốn người biến mất ngay tại chỗ, Áo Cổ Tur Tháp thần thức dò xét thấy Lâm Phong đã ra khỏi Quang Minh thần vị diện thì lập tức khôi phục sắc mặt như bình thường, không có vẻ gì là linh hồn bị tổn thương cả.

“Khắc Lôi, mối thù này ta sẽ không quên, ngươi sẽ phải trả giá đích đáng” Áo Cổ Tur Tháp ánh mắt băng lãnh tràn ngập sát khí.

Ba tháng sau, tại Thủy hệ thần vị diện, Thanh Vũ đại lục.

Trên bầu trời xanh biếc xuất hiện một vị trung niên gương mặt bặm trợn, thân mặc trường bào màu đen như ả như hiện. Người trung niên đó chính là Hủy diệt Chúa tể mới từ Địa Ngục tới.

“Ha ha, xin chào đại nhân” Lâm Phong đã nhận ra Hủy diệt chúa tể từ xa nên truyền âm chào hỏi.

“Chào Khắc Lôi huynh đệ” Hủy diệt chúa tể truyền âm nói.

“Hôm nay được ngài đến chơi thật là vinh hạnh cho Khắc Lôi ta” Lâm Phong cười nói.

“Khắc Lôi ngươi khách khí rồi, ta có một chuyện muốn bàn với ngươi” Hủy diệt chúa tể nghiêm túc nói.

“Mời ngài vào cung điện nói chuyện”

Một lúc sau, Lâm Phong và Hủy diệt chúa tể ngồi đối diện nhau trong lầu các ở vườn thượng uyển.

“Không biết ngài tìm ta có chuyện gì?” Lâm Phong nhìn Hủy diệt chúa tể cười nói.

“Ta muốn thách đấu ngươi” Hủy diệt chúa tể nói thẳng, ánh mắt rất nghiêm túc.

“Tại sao ngài lại có ý tưởng đó?” Lâm Phong nghi hoặc hỏi.

“Từ sau trận chiến của ngươi với Áo Cổ Tur Tháp, ta cảm thấy rất có hứng thú với Thiên phú thần thông của ngươi, nhờ đó ta đã có phát triển rất lớn trong việc sáng tạo tuyệt chiêu mới. Nay tuyệt chiêu mới này của ta đã thành công, ta muốn dùng nó để thử sức với Thiên phú thần thông của ngươi xem ai lợi hại hơn” Hủy diệt chúa tể khẳng khái nói.

“Được, ta đồng ý” Lâm Phong biết rất rõ tuyệt chiêu mà Hủy diệt chúa tể đề cập chính là Thời Không Thác Loạn, tuyệt chiêu này dung hợp bốn loại pháp tắc Địa, Hỏa, Thủy, Phong có thể nói là hoàn mỹ vô cùng, đây chính là thứ mà Lâm Phong đang cần nhất.

Hơn hai ngàn năm qua, Lâm Phong đã rất cố gắng dung hợp bốn loại pháp tắc bất đồng thành một thể. Nhưng mà, cho dù tu luyện đến bước cuối cùng là từng bước làm cho tứ đại huyền ảo khác xa nhau hoàn mỹ dung hợp, hắn vẫn không cách nào đột phá được, không cách nào vượt qua được cái giới hạn đó.

Lâm Phong tin chắc rằng, chỉ khi trực tiếp chống đỡ tuyệt chiêu Thời Không Thác Loạn này, hắn mới có thể vượt qua được cái giới hạn đó, đạt đến trình độ dung hợp hoàn mỹ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đánh bại Hủy diệt chúa tể

Tin tức ba tháng sau Hủy diệt chúa tể sẽ có trận chiến với Khắc Lôi chúa tể nhanh chóng lan truyền khắp vô số vị diện, tất cả các Chủ thần biết tin đều vô cùng sùng sốt. Hai vị Chúa tể quyết đấu là loại khái niệm gì, đạt tới đẳng cấp chúa tể như thế này rồi, cả hai đều đứng ở trên một đỉnh cao, một khi chiến đấu, rất có thể sẽ bị sơ sẩy.

Ba tháng sau, hơn sáu mươi vị Chủ thần đều đã tụ hợp tại không gian loạn lưu Thủy hệ thần vị diện, chờ mong trận chiến của hai vị chúa tể diễn ra.

“Áo Phu, người đoán xem trận chiến này ai sẽ thắng” Từ vong chúa tể hướng Vận Mệnh chúa tể Áo Phu đang đứng bên cạnh nói.

“Người cũng biết là tên Khắc Lôi đó cũng mới có được một thanh Sinh mệnh Chí cao thần khí đi, trận chiến này khó đoán” Áo Phu vọt chòm râu bạc cười nói.

“Nhưng dù sao cũng là Sinh mệnh Chí cao thần khí, Khắc Lôi không thể hoàn toàn vận dụng tối đa khả năng của nó, ngược lại Hủy diệt chúa tể có thể vận dụng tối đa Hủy diệt Chí cao thần thương, lại thêm tuyệt chiêu mới mà hắn hay khoe. Ta nghĩ hắn có bảy phần sẽ thắng” Sinh Mệnh Chúa tể chen vào nói.

“Ta lại thấy Thiên phú thần thông của Khắc Lôi thật không tầm thường, Ô Đặc Lôi Đức hắn cũng đã từng tự nhận không tránh được, cho nên ta nghĩ cả hai có thể sẽ hòa” Từ Vong chúa tể phân tích.

“Đúng vậy, Thiên phú thần thông của Khắc Lôi thật không bình thường” Áo Phu gật đầu tán thành.

“Áo Cổ Tư Thấp, người đã từng giao thủ qua với Khắc Lôi, người nhận xét Thiên phú thần thông của hắn như thế nào?” Sinh Mệnh chúa tể hướng Áo Cổ Tư Thấp dò hỏi.

“Thừa đại nhân, Thiên phú thần thông đó rất kinh khủng, thời không xung quanh ta như bị dừng lại vậy, hắn công kích như thế nào ta cũng đều không biết” Áo Cổ Tư Thấp cảm thán nói.

“Nếu vậy thì quả thật lợi hại, lần này Ô Đặc Lôi Đức đã phải thiết băng rồi” Sinh Mệnh chúa tể cười nói.

“Xem kia, hai người bọn họ chuẩn bị động thủ” Từ Vong chúa tể đột nhiên cười nói.

Bên trong không gian loạn lưu ào ào vận chuyển, Hủy diệt chúa tể đứng sừng sững, bên ngoài thân thể phát ra luồng hắc quang khiến cho tất cả Chủ thần đều kiêng kị. Luồng hắc quang chỉ một màu đen chết chóc, thôn phệ tất cả mọi thứ xung quanh, ngay cả hư không loạn lưu cũng bị thôn phệ. Chỉ trong chốc lát, luồng hắc quang đã bao trùm phạm vi hàng ngàn dặm xung quanh, xu hướng càng lúc càng rộng.

Lâm Phong thân mặc trường bào màu xanh, hai tay chấp sau lưng, bình tĩnh đứng nhìn Hủy diệt chúa tể.

“Oành, oành” hắc quang lúc này đã phát tán ra hàng vạn dặm, ở giữa luồng hắc quang ấy, Hủy diệt chúa tể áo bào bay phù phù.

“Khắc Lôi, đỡ thử chiêu này của ta, chiêu này ta tham khảo từ bộ tộc Tháp Tháp Nhĩ, sau nhiều năm đã chính thức hoàn thiện” Hủy diệt chúa tể thanh âm vang vọng.

“Được rồi, tới đây” Lâm Phong cười nói.

Hủy diệt chúa tể ánh mắt băng lãnh nhìn Lâm Phong, tay phải lộn một cái, một thanh trường thương màu đen dài chừng hai mét xuất hiện, trường thương vừa ra không gian xung quanh nó đã bắt đầu vỡ vụn, đó không sai khác chính là một kiện Hủy Diệt chí cao thần khí.

“Ầm ầm” luồng hắc quang trải dài hàng vạn dặm đã hoàn toàn dung nhập vào trong thân thể Hủy diệt chúa tể, làm cho vùng không gian xung quanh trong

phút chốc trở thành một vùng chân không.

Hủy diệt chúa tể hét lớn, phía sau lưng hắn bắt đầu xuất hiện một hư ảnh quái vật khổng lồ, đó là một quái xà dài hàng vạn dặm, có hàng vạn móng vuốt và hàng vạn đôi cánh đen sắt bén vô cùng.

“Ra bản thể luôn? Ô Đặc Lôi Đức muốn sử dụng Thiên phủ thần thông Linh Hồn Lao Ngục” Từ Vong chúa tể lâm bầm.

Vừa thi triển thiên phủ thần thông Linh Hồn Lao Ngục, đồng thời Hủy diệt chúa tể cũng cầm theo Hủy diệt chí cao thần thương, tốc độ gần như đạt đích chuyển tức thời, nhắm phía Lâm Phong lao nhanh tới.

Hắc thương đâm tới, trong phút chốc xuất hiện hàng triệu triệu thương ảnh bao phủ không gian vạn dặm, từng đạo thương ảnh phát ra hắc quang như hồng thủy cuốn lấy Lâm Phong.

Trên tay Lâm Phong không biết từ lúc nào đã xuất hiện một thanh kiếm màu xanh biếc, Lâm Phong chém ra một kiếm, vô số thương ảnh hoàn toàn tiêu tán.

“Keng” thanh hắc thương chưa đến đỉnh đầu Lâm Phong đã bị đánh bật trở lại.

“Chiều này chỉ vậy thôi sao?” Lâm Phong có vẻ ngạc nhiên hỏi.

Hủy diệt chúa tể cười nói: “Ngươi quả nhiên rất mạnh, chắc ta phải sử dụng chiều này mới có khả năng uy hiếp được ngươi”

“Đó gọi là Thời Không Thác Loạn, chiều này là ta nghiên cứu từ máu huyết tứ thần thú hơn vạn năm, hơn nữa chỉ do một lần may mắn mới có thể lĩnh ngộ. Nếu không phải do một lần may mắn đó, sợ rằng triệu vạn năm nữa ta nghiên cứu cũng không xong. Uy lực của nó vô cùng mạnh, ngươi nên cẩn thận” Hủy diệt chúa tể đặc ý nói.

“Ta đang chờ đây, ngươi cứ ra tay” Lâm Phong đang chờ đợi giây phút này.

Hủy diệt chúa tể hét dài một tiếng, từ trong thân thể hắn phát ra bốn hư ảnh lần lượt là Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ.

Bốn thân ảnh lớn chừng mười mấy mét nhanh chóng chuyển động, Chu tước hư ảnh bay lên đỉnh đầu Hủy diệt chúa tể, Huyền Vũ hư ảnh chuyển xuống phía dưới chân hắn, bên trái hắn là Thanh Long hư ảnh, bên phải hắn là Bạch Hổ hư ảnh.

“Oành” không gian vạn dặm xung quanh chấn động mạnh.

Các chúa tể quan sát cảnh này rung động không thôi, đây chính là Thiên Phủ thần thông của Tứ thần thú trước đây.

“Không thể tin được” Từ Vong chúa tể sắc mặt đại biến nói.

Không gian triệu vạn dặm xung quang đều bị định trụ lại, mười vị Chúa tể đều cảm thấy như bị trói buộc lại, di chuyển vô cùng khó khăn.

Một luồng quang mang trong suốt, tốc độ nhanh đáng sợ, trong nháy mắt bắn đến trước người Lâm Phong.

Lâm Phong mỉm cười, thời không định trụ này muốn trói buộc hắn đúng là còn rất kém, bất quá luồng quang mang trong suốt quả thật là sự kết hợp hoàn mỹ của bốn loại pháp tắc huyền ảo.

Lâm Phong say sưa ngắm nghía luồng quang mang trong suốt, trong nháy mắt hắn đã lĩnh ngộ ra cách thức dung hợp bốn loại pháp tắc hoàn mỹ nhất.

Hắn đã thông hiểu tất cả.

Thiên địa bỗng nhiên kịch biến, Thiên địa pháp tắc phủ xuống.

Năm giây đã qua, Lâm Phong mỉm cười tránh né luồng quang mang trong suốt bắn tới, rồi chém ra một kiếm vào hắc thương đang đánh vào đỉnh đầu hắn.

“Đùng” Hủy diệt chúa tể bị đánh văng về phía sau hàng vạn dặm. Khi quay trở lại, trên miệng Hủy diệt chúa tể đã xuất hiện một dòng máu tươi, có thể đã bị trọng thương.

Tất cả Chủ thần lúc này mới sực tỉnh, nhận ra Lâm Phong không bị hề hấn gì còn Hủy diệt chúa tể có vẻ khá chật vật thì vô cùng ngạc nhiên.

Thiên địa pháp tắc phủ xuống, bốn loại nguyên tố lúc này đang vây vòng quanh thân thể Lâm Phong, linh hồn hắn đang được thiên địa pháp tắc biến đổi.

“Quả đúng như vậy” Lâm Phong đã cảm nhận được linh hồn uy áp của bản thân đã gia tăng gấp trăm lần. Dung hợp được bốn loại pháp tắc bất đồng, Lâm Phong đã được thiên địa pháp tắc ban tặng hai phần ý chí uy năng. Điều đó đồng nghĩa thực lực của hắn đã gia tăng gấp một ngàn lần.

Hủy diệt chúa tể chật vật lau bỏ vết máu trên miệng, ánh mắt băng lãnh nhìn Lâm Phong rồi lớn tiếng nói: “Khắc Lôi, ta đã thua”

Nghe được Hủy diệt chúa tể tuyên bố như vậy, tất cả các Chủ thần xì xầm bàn tán.

“Thật không thể tin được” Sinh Mệnh chúa tể xít xoa nói.

“Khắc Lôi rất mạnh, chiêu Thời Không Thác Loạn đó không hề ảnh hưởng đến hắn chút nào. Đổi lại là ta thì không thể dễ dàng như vậy” Từ Vong chúa tể cảm thán nói.

Vận Mệnh chúa tể Áo Phu trầm ngâm quan sát Lâm Phong, lúc này hắn đã nhìn không thấu được Lâm Phong nên nảy sinh lo lắng.

“Áo Cổ Tur Tháp” thanh âm Lâm Phong vang vọng.

“Không tốt” Áo Phu nghe vậy thì vội vã bay về hướng Áo Cổ Tur Tháp.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Cuộc chiến đỉnh cao

Nhưng hắn đã đến trễ, Áo Cổ Tur Tháp đã bị một thanh kiếm màu xanh biếc xuyên qua mi tâm, trên mặt còn lộ vẻ ngạc nhiên cùng hoảng sợ.

Thân hình Áo Cổ Tur Tháp ngã xuống, trôi nổi trong không gian loạn lưu.

“Ah, Áo Cổ Tur Tháp đã chết” tất cả Chủ thần thấy cảnh tượng trên đều sợ ngây người, vội vàng tránh né xa xa.

“Khắc Lôi, hắn đã giết Áo Cổ Tur Tháp”

Trong năm tháng vô tận, việc Chúa tể bị giết đã rất lâu chưa từng xảy ra, nhưng hôm nay đã diễn ra trước mắt bọn họ, làm cho các Chủ thần đều kinh hãi.

Hai đạo lưu quang từ thi thể Áo Cổ Tur Tháp cực nhanh bay ra, đúng là một quả giới chỉ cùng với một thanh kiếm.

Lâm Phong cũng không ngăn cản làm gì, hai Chí cao thần khí này đã nhận chủ đó chính là Áo Phu. Lâm Phong phát tay một cái, cả thân thể của Áo Cổ Tur Tháp tan biến như bột nước, một khóa Chủ thần cách óng ánh như kim cương liền nằm trên tay của hắn.

“Cái này là quà cho con gái ta Hi Na” Lâm Phong cười nói.

“Khắc Lôi, tại sao ngươi lại giết Áo Cổ Tur Tháp?” Từ Vong chúa tể ánh mắt nghi hoặc nhìn Lâm Phong.

“Hắn đã lừa gạt ta, nên đáng chết. Đến giờ phút này các ngươi còn chưa nhận ra? Áo Cổ Tur Tháp với Áo Phu chính là một người, các ngươi bị lão gia hỏa này lừa bao nhiêu tỷ năm mà còn không biết?” Lâm Phong nhoen miệng cười.

Tất cả các Chủ thần nghe vậy thì đều nhìn về phía Áo Phu để xem thái độ của lão như thế nào.

“Khá khen cho ngươi, ngươi nhận ra từ khi nào?” Áo Phu cười cười, trên tay lão lúc này đang cầm Chí Cao thần kiếm, trên ngón tay của lão cũng đang đeo một chiếc nhẫn là một kiện Chí cao thần khí thuộc về Áo Cổ Tur Tháp ban này.

Chí cao thần khí của Áo Cổ Tur Tháp nhưng Áo Phu lại có thể sử dụng mà không cần lấy máu nhận chủ. Tất cả chủ thần chứng kiến một màn này đều chấn kinh, bọn họ ý thức được Áo Phu đã có thực lực cực kỳ đáng sợ.

“Áo Cổ Tur Tháp chết, xem như Áo Phu bị mất đi một tính mạng, chứ thực lực của hắn không hề có bất cứ ảnh hưởng gì” Sinh Mệnh chúa tể cảm thán.

“Đúng vậy, thì ra hắn so với chúng ta đều nhiều hơn hai phần ý chí uy năng, thực lực bây giờ của hắn mạnh không tưởng. Khắc Lôi sẽ đối phó như thế nào đây” Từ Vong chúa tể sắc mặt khó coi nói.

“Ta tin tưởng Khắc Lôi sẽ có cách khác chế Áo Phu, Thiên phú thần thông của hắn rất mạnh” Hủy diệt chúa tể sắc mặt trầm tĩnh nói.

“Cũng hy vọng là vậy” Từ Vong chúa tể thấp giọng nói.

Tất cả các chủ thần lúc này quan sát xem Vận mệnh chúa tể Áo Phu sẽ trả thù Lâm Phong như thế nào.

Lâm Phong cảm Sinh mệnh chí cao thần kiếm nhìn Áo Phu cười nói: “Áo Phu, ta biết ngươi là thành viên Bối Lạc Tộc, linh hồn tư tưởng có thể chia ra làm hai, vì vậy mới có Áo Cổ Tur Tháp điên cuồng, bá đạo, tham lam và một tuyệt đỉnh cường giả Áo Phu không màng thế sự, dốc lòng tu luyện”

“Không sai, tộc nhân Bồ Lạp tộc ta thiên phú năng lực còn chưa đủ mạnh. Lúc đầu ta là đại viên mãn, mặc dù có chủ thần phân thân, nhưng nói về thực lực, cũng không nắm chặt tất thắng các quy tắc chúa tể khác. Cho nên, ta phải ẩn giấu thực lực. Không thể để cho bọn họ kiêng kị ta. Nếu như bọn họ ba người liên thủ, ta phải thua không thể nghi ngờ. Cho nên, không thể để cho bọn họ biết, Áo Cổ Tư Tháp là ta” Áo Phu gật đầu thừa nhận.

“Nhưng hiện tại, ha ha ha. Ba vị Quy tắc chúa tể kia ta đã không để vào mắt. Khắc Lô người đã giết được một thân thể của ta, thực lực cũng khá, để khen thưởng, ta sẽ cho người thấy toàn bộ sức mạnh của ta để người chết được cam tâm” Áo Phu cười ngạo nghễ nói.

“Ta thấy người rất tự tin nhưng ta nghĩ người hơi đánh giá cao mình” Lâm Phong nói xong thì biến mất, trong nháy mắt đã đến trước người Áo Phu chém ra một kiếm ngay giữa ngực của hắn, kiếm này dung hợp chủ thần lực và bốn loại pháp tắc đến đại thành nên uy lực kinh khủng vô cùng.

“Đừng” thanh âm chất chúa vang lên, các chủ thần thấy Áo Phu bị đánh văng ra hàng chục dặm nhưng không hề hấn gì.

“Không thể nào” Từ Vong chúa tể, Hủy diệt chúa tể và các chủ thần khác thấy một màn này thì không khỏi thốt lên, chiêu kiếm vừa rồi của Lâm Phong vô cùng khủng bố, không có thân thể nào có thể chịu đựng được.

Áo Phu sắc mặt tái nhợt ngạc nhiên nhìn Lâm Phong nói: “Ta thật sự đã đánh giá thấp người, chiêu kiếm vừa rồi của người đã vượt qua sức mạnh của ta, nếu không có Vật chất phòng ngự Chí cao thần khí thì có lẽ ta đã chết”

Các Chủ thần ở từ xa quan sát, nghe Áo Phu nói vậy thì hoàn toàn trầm mặc, Áo Phu một người lại có được linh hồn phòng ngự chí cao thần khí, công kích chí cao thần khí, vật chất phòng ngự chí cao thần khí, có được này ba kiện chí cao thần khí. Áo Phu chính là đứng yên ở đó, chỉ sợ cũng không ai giết được hắn. Có thể nói hắn đã ở thế bất bại.

Áo Phu lúc này đã không còn khinh địch, cảm Vận mệnh chí cao thần kiếm lao thẳng vào Lâm Phong chém giết.

“Đừng... đừng... đừng” hai kiện chí cao thần kiếm giao vào nhau làm phát ra những thanh âm vô cùng chất chúa.

“Oanh... đừng” Áo Phu một lần nữa lại bị Lâm Phong đánh bay hàng dặm nhưng vẫn không hề hấn gì.

“Áo Phu... hấn ẩn tàng quá sâu nhưng sao Khắc Lô lại mạnh như vậy được?” Từ Vong chúa tể cảm thán.

“Hai người này... thực lực đã hơn xa chúng ta, không còn là một cấp độ nữa” Hủy diệt chúa tể cười khổ nói.

Tốc độ chiến đấu của Lâm Phong và Áo Phu lúc này đã nhanh đến nỗi các Chúa tể đều theo không kịp diễn biến. Áo Phu liên tục bị trúng chiêu và văng ra xa nhưng nhờ có Vật chất phòng ngự chí cao thần khí nên không hề hấn gì, ngược lại những đòn tấn công của Áo Phu cho dù có gắng đến đâu đều không thể chạm đến thân thể Lâm Phong.

“Đừng có cố nữa, người sẽ không bao giờ có thể chém trúng người của ta được” Lâm Phong chế cười nhìn Áo Phu.

“Hỗn đản, lẽ nào lại vậy?” Áo Phu gầm lên.

Áo Phu không thể đánh trúng được Lâm Phong là do Lâm Phong đã liên tục thi triển tuyệt chiêu Tương Lai Nghịch Chuyển, có thể thấy trước tương lai 5 giây. Nhờ vào đó hắn có thể thấy trước những đợt tấn công của Áo Phu, cho dù Áo Phu có ra chiêu mạnh đến như thế nào, Lâm Phong cũng dễ dàng né tránh và tận dụng để ra chiêu tấn công ngược lại.

Tuyệt chiêu này lúc Lâm Phong còn chưa là Chủ thần chỉ có thể sử dụng 8 lần, nhưng từ khi hắn thành Chủ thần và dung hợp Chủ thần lực, đặc biệt là khi linh hồn được Thiên địa pháp tắc ban thưởng hai phần ý chí uy năng thì chiêu này đã biến đổi rất nhiều, hiện tại hắn có thể sử dụng vô số lần mà không bị tác dụng phụ gì.

Cả hai người giao tranh với nhau đã hơn ba ngày, cả hai đều không thể nào bại được đối phương.

“Khắc Lô, ta công nhận người rất mạnh, nếu ta không có ba kiện Chí Cao thần khí thì đã thua từ lâu. Người mới tu luyện có ba ngàn năm mà đã đi đến bước này thật đúng là thiên tài của thiên tài trong vô số vị diện. Hiện tại, ta và người đều không ai làm gì được nhau, vì vậy ta đề nghị dừng chiến tại đây, người thấy thế nào?” Áo Phu cười nói.

Lâm Phong cảm Sinh Mệnh chí cao thần kiếm, đứng sừng sững trong không gian loạn lưu, nghe Áo Phu nói vậy thì mỉm cười nói: “Áo Phu, người không có cách nào đánh thắng ta nhưng không có nghĩa là ta cũng như vậy”

Áo Phu nghe vậy thì ngạc nhiên vô cùng, trong ba ngày giao chiến, có tuyệt chiêu gì mà cả hai không đem ra dùng, theo hắn thấy nếu Lâm Phong có thể đánh thắng hắn thì đã không kéo dài cho tới bây giờ.

Chỉ trong nháy mắt, Lâm Phong không biết làm cách nào đã đi đến nơi các Hạ vị chủ thần đang tụ tập cách xa trung tâm trận chiến hàng triệu dặm. Thấy Lâm Phong tự nhiên xuất hiện, các Hạ vị Chủ thần kinh hoàng vô cùng, lập tức quay đầu bỏ chạy tán loạn.

Đặc Lô Tây Á cũng cảm đầu chạy thực mạng, không dám quay đầu lại nhìn, nhưng đã muộn, một lưỡi kiếm màu xanh biếc đã xuyên qua đỉnh đầu của hắn.

Đặc Lô Tây Á ngã xuống, Lâm Phong lập tức phát tay một cái, thân xác của Đặc Lô Tây Á hoàn toàn tan biến như chưa từng tồn tại, trên tay của Lâm

Phong đang cầm một khóa Phong hệ Hạ vị Chủ thần cách.

Áo Phu thấy Lâm Phong giết chết Đặc Lôi Tây Á cướp lấy Chủ thần cách thì thầm hô không ổn, ngay tức khắc lao vút tới hướng Lâm Phong đang đứng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Khổng Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chương Khổng Giả

Tùng đạo quang mạng màu xanh đang bao phủ lấy Lâm Phong, khóa Phong hệ Chủ thần cách đã dung nhập vào mi tâm Phong hệ thần phân thân của hắn. Trong nháy mắt linh hồn uy năng của Lâm Phong lại một lần nữa gia tăng.

Lâm Phong ngay lập tức dung hợp bốn chủ thần lực và bốn loại pháp tắc huyền ảo cùng một lúc.

“Ầm ầm” thiên địa kịch biến, cả không gian loạn lưu cũng đang chấn động.

Tùng luồng lực lượng màu xám xuất hiện điên cuồng chảy qua toàn bộ thân thể Lâm Phong, thậm chí đến cả linh hồn cũng đang bị luồng lực lượng màu xám này tẩy rửa.

Lâm Phong toàn thân co quắp vô cùng đau đớn, hắn đã biết sẽ xảy ra cảnh này nhưng thực tế lại vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

Toàn bộ tế bào trong thân thể hắn đang xảy ra biến đổi nghiêng trời lệch đất, cứ mỗi giây trôi qua, thân thể hắn lại cường hóa gấp trăm ngàn lần, tốc độ ngày càng gia tăng.

Vào lúc này một thanh vận mệnh chí cao thần kiếm mang theo lực lượng kinh khủng đâm thẳng vào giữa ngực của Lâm Phong.

“Keng” thanh kiếm bị dội ngược lại, chỉ để lại trên ngực Lâm Phong một vết mờ nhạt.

“Không thể nào, hắn rõ ràng không có vật chất phòng ngự chí cao thần khí” Áo Phu kinh hãi vô cùng, một kiếm toàn lực của hắn không làm cho Lâm Phong bị ảnh hưởng một chút nào.

Áo Phu lại chém tiếp mấy kiếm vào thân thể Lâm Phong nhưng kết quả cũng tương tự.

“Không thể nào, không thể nào, thân thể hắn không thể cường hãn như vậy” Áo Phu gầm lên như điên loạn.

Bốn khóa Chủ thần cách của Lâm Phong sau khi hấp thu luồng lực lượng màu xám liền bắt đầu tan rã, năm thanh kiếm hình linh hồn sau khi lột xác đã bắt đầu dung hợp thành một và trở nên trong suốt. Lúc này, Lâm Phong chỉ còn lại một thân thể và một linh hồn hình kiếm trong suốt.

Lúc này, Lâm Lôi cảm giác có thể tùy ý sử dụng các loại pháp tắc trong thiên địa, tất cả mọi thứ xung quanh đều bị chương khổng trong bàn tay của hắn. Phiến thiên địa này giống như đã thuộc về hắn, tùy hắn muốn làm gì thì làm.

Xung quanh Lâm Phong phát ra một cỗ lực lượng làm Áo Phu không thể tiếp cận được. Tất cả các Chủ thần quan sát tình cảnh này đã hoàn toàn mộng bực, mọi việc phát sinh đã vượt khỏi sức tưởng tượng của họ.

“Hắn đã thành chí cao thần sao?” Từ vong chúa tử lâm bẩm nói.

Áo Phu đã biết không còn khả năng đánh lại Lâm Phong liền hướng vật chất vị diện quê hương của hắn bay tới.

“Tĩnh trốn?” thanh âm Lâm Phong vang vọng cả không gian loạn lưu.

Chỉ trong tích tắc, Lâm Phong đã tới trước người của Áo Phu, đánh ra một chương mang theo một cỗ lực lượng phô thiên cái địa màu xám.

Áo Phu chưa kịp la lên thì đã bị cỗ lực lượng màu xám thôn phệ sạch sẽ, ngay cả ba kiện chí cao thần khí cũng hoàn toàn tan biến. Ngay chỗ Lâm Phong đang đứng xuất hiện một hắc động gần vạn dặm, năng lượng màu xám không ngừng xâm thực làm cho hắc động không ngừng khuếch tán ra hàng triệu dặm.

Những chủ thần không cẩn thận bị năng lượng màu xám này dính vào lập tức tan biến, ngay cả chủ thần cách cũng hóa thành hư vô.

“Chậm một bước là chúng ta đã chết rồi” Từ vong chúa tử, Sinh mệnh chúa tử, Hủy diệt chúa tử nhanh chân chạy thoát khỏi hắc động nên may mắn sống sót, cả đám đều sợ đến tái mặt.

“Đó là cái gì? Thật khủng khiếp” một số các Chủ thần may mắn còn sống sợ đến ngây dại.

“Khắc Lôi hấn ngay tại trung tâm hắc động, hấn đã chết?” Từ Vong chúa tể sắc mặt tái nhợt nghi hoặc hỏi.

Một lúc sau, năng lượng màu xám đã quay về hắc động, cả hắc động hàng triệu dặm cũng từ từ thu nhỏ và biến mất.

Lâm Phong lúc này đang đứng trong một vùng không gian tràn ngập năng lượng màu xám, trước mặt Lâm Phong xuất hiện một thân ảnh. Đó là một người trung niên thân mặc trường bào bằng vải bố rất cổ lão, tóc dài bù xù.

Người trung niên thấy Lâm Phong nhìn hấn thì mỉm cười nói: “Ha ha ha... ta đã chờ ngươi từ rất lâu”

“Ngươi chờ ta?” Lâm Phong ra vẻ ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy, ta đã chờ ngươi hơn một nghìn diễn kĩ rồi” người trung niên gật đầu cười nói.

“Một nghìn diễn kĩ?”

“Nhị đệ, mau theo ta” người trung niên nắm tay Lâm Phong kéo hấn đi.

Lâm Phong để ý thấy mỗi bước đi của người trung niên là vô tận khoảng cách, nhanh hơn hấn không biết bao nhiêu mà nói.

“Ngươi là ai? tại sao gọi ta là nhị đệ?” Lâm Phong hỏi.

“Ha ha ha... bởi vì ngươi là người thứ nhất đã thoát khỏi trời buộc của vũ trụ, tiến vào hồng mông không gian”

“Vô số vật chất vị diện, cùng với thất đại thần vị diện, tứ đại chí cao vị diện cùng với nhiều linh tán vị diện và không gian loạn lưu cấu thành địa một chỉnh thể, gọi là vũ trụ. Năng lượng màu xám này gọi là hồng mông linh khí” người trung niên tươi cười nói.

“Thì ra là vậy?” Lâm Phong gật gù nói.

“Phía trước chính là nhà của ta” người trung niên chỉ về phía trước.

Một khối lục địa khoảng mấy chục mét vuông nằm trôi nổi trong không gian tràn ngập năng lượng hỗn độn màu xám, trên khối lục địa này có một gian nhà tranh, phía trước nhà có một gốc cây quế trắng kiện thấp lùn, dưới tàng cây quế là một cái bàn đá cùng với hai cái ghế đá.

“Đệ ngồi xuống đi” người trung niên cười nói rồi thông thả ngồi xuống.

Lâm Phong ngồi xuống cái ghế đá còn lại.

“Đệ xem đây” người trung niên phát tay một cái một hình ảnh lập thể của năm khối cầu xuất hiện, một khối cầu cực lớn nằm ở trung tâm, xung quanh nó là bốn khối cầu thể tích nhỏ hơn.

“Đây là vũ trụ mà đệ đang sống” người trung niên chỉ về khối cầu nhỏ bên phải.

“Thật không thể tin được” Lâm Phong ra vẻ ngạc nhiên.

Lâm Phong biết rất rõ vị này chính là Hồng Mông Chương Khổng Giả, chủ nhân của vùng không gian này. Vùng không gian này chất chứa năng lượng bản nguyên vũ trụ đậm đặc một cách khó có thể tưởng tượng được, khi Lâm Phong vừa mới bước vào vùng không gian này đã thấy choáng ngợp trước sự giàu có của nó.

Phải biết rằng năng lượng để sáng tạo vũ trụ đó chính là năng lượng bản nguyên, theo như Lâm Phong thấy, vùng không gian này chất chứa năng lượng bản nguyên có thể sáng tạo hàng ngàn thậm chí hàng vạn vũ trụ cấp cao. Mà chương khổng càng nhiều vũ trụ thì thực lực sẽ càng mạnh.

Lâm Phong bản tôn ở Hồng Hoang vũ trụ có thể sáng tạo vũ trụ mới nhưng thứ thiếu nhất chính là năng lượng bản nguyên, ở đa vũ trụ Marvel năng lượng bản nguyên được gọi dưới cái tên Heart Of The Universe – Tâm vũ trụ.

Những người có thể chương khổng và sáng tạo vũ trụ được gọi chung là những Chương Khổng Giả, thực lực thấp nhất là Cường Gia Vũ Trụ Cấp 6. Càng chương khổng được nhiều vũ trụ Chương Khổng Giả sẽ càng mạnh, cụ thể là chương khổng được một vũ trụ sẽ là Cường Gia Vũ Trụ Cấp 6, chương khổng một trăm vũ trụ sẽ là Cường Gia Vũ Trụ Cấp 7, chương khổng một ngàn vũ trụ sẽ là Cường Gia Vũ Trụ Cấp 8, chương khổng mười ngàn vũ trụ sẽ là Cường Gia Vũ Trụ Cấp 9.

Cũng giống như bản tôn Lâm Phong, chương khổng giả Hồng Mông chỉ là Cường Gia Vũ Trụ Cấp 6. Nhưng khác với bản tôn Lâm Phong không có năng lượng bản nguyên để sáng tạo vũ trụ nâng cao thực lực, Hồng Mông Chương khổng giả có năng lượng bản nguyên vô cùng nhiều, đủ để đạt đến cấp độ Cường Gia Vũ Trụ Cấp 9 đỉnh phong.

Theo như Lâm Phong phán đoán, the One Above All chương khổng tất cả 2218 vũ trụ trong đa vũ trụ Marvel đang ở cấp độ Cường Gia Vũ Trụ Cấp 8, thực lực mạnh hơn bản tôn Lâm Phong và Hồng Mông chương khổng giả không biết bao nhiêu lần mà nói.

Lâm Phong và Hồng Mông chuyện trò hồi lâu, Hồng Mông đã giảng giải cho Lâm Phong tất cả các vấn đề.

“Ha ha, sau này đệ muốn sáng tạo vũ trụ, có thời gian, đệ hoàn toàn có thể đi vào vũ trụ của ta để tham khảo trước. À, ta có đồ vật này cho đệ xem” Hồng Mông cười nói.

Hồng mông phát tay lên, một tấm bảng kim loại màu vàng bay tới.

“Đây là Hồng Mông kim bảng, do không gian này sinh ra, đệ xem trên đó ghi gì?” Hồng Mông cười nói.

Lâm Phong nhìn thì thấy trên đó chỉ ghi một chữ Hồng.

“Chỉ cần tên nằm trên hồng mông kim bảng, sẽ là Hồng mông chương không giả, một khi trở thành Hồng mông chương không giả, có thể sử dụng bất cứ năng lượng gì trong không gian này, cũng có thể tính toán tất cả vận mệnh... Đệ đưa một tia linh hồn lực đi vào tấm bảng thử xem” Hồng mông cười nói.

Lâm Phong lập tức đưa một tia linh hồn đi vào.

Hồng mông kim bảng nhanh chóng hấp thu này một tia linh hồn lực này, tại bên cạnh chữ Hồng, xuất hiện thêm một chữ Lâm.

“Thì ra Hồng mông chương không giả cũng chia cấp bậc. Ta cũng giống như đại ca là cấp một Hồng mông chương không giả” Lâm Phong cười nói.

“Đúng vậy, Hồng Mông kim bảng nhiều nhất chỉ có bốn chương không giả, sau này sinh ra người thứ năm, cấp bậc theo thứ tự giảm xuống, bọn họ đều bị chúng ta khống chế” Hồng Mông nói.

Lâm Phong gật đầu, hẳn cũng đã biết điều này.

“Nhị đệ, đệ đã là Chương Không giả, thần thông so với ta không thấp hơn bao nhiêu, từ nay, đệ hãy quản lý Vũ trụ nơi quê hương mình” Hồng Mông nói.

“Đa tạ đại ca” Lâm Phong gật đầu đồng ý.

Trở thành Chương Không Giả, Lâm Phong đã biết cách sáng tạo vũ trụ, hiện tại luận về thực lực, Lâm Phong cũng không kém Hồng Mông là bao, cái Lâm Phong còn thiếu chỉ là chưa kiến tạo ra một vũ trụ cho riêng mình.

“Đại ca, ta nghĩ phải quay trở về một chuyến” Lâm Phong hướng Hồng Mông nói.

“Cũng phải, người thân của đệ cũng khá nóng lòng rồi đó” Hồng Mông cười nói.

“Vậy ta đi đây” Lâm Phong quay người rời đi, trong nháy mắt đã về đến vùng không gian loạn lưu ban này.

“Rất nhiều Chủ thần đã chết, ta phải sáng tạo lại Chủ thần cách để bổ sung mới được” Lâm Phong nhìn qua một lượt vũ trụ đã thấy phát sinh vấn đề nên cười nói.

Lâm Phong phát tay một cái, từng Chủ thần cách lần lượt sinh ra và bay khắp bốn phía trong vô số vị diện, một lớp Chủ thần mới sẽ được sinh ra.

Lâm Phong đang mỉm cười thỏa mãn thì bỗng nhiên nhú mảy.

“Không tốt, bản tôn gặp chuyện”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Hắc Phong

Hồng Hoang vũ trụ, Bồng Lai tiên đảo.

Trong đại diện Bồng Lai cung, một thanh niên đang ngồi nhập định bỗng nhiên mở mắt ra, người thanh niên này khoảng chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, mái tóc màu đen dài để xõa, thân mặc trường bào màu xanh, gương mặt vô cùng tuấn lãng.

“Phân thân đã trở thành Hồng Mông Chương Không giả, rất tốt... Thật không thể tưởng tượng được không gian Hồng Mông lại có nhiều năng lượng bản nguyên đến vậy, à”

Người thanh niên nhắm mắt lại, định tiếp tục nhập định thì chợt nhú mảy thốt lên.

“Không tốt”

Từ trên thân người thanh niên bỗng nhiên từng luồng khói đen cuộn cuộn thoát ra, luồng khói đen từ từ ngưng tụ thành hình người, thân ảnh này mặc áo bào màu đen, gương mặt giống y hệt người thanh niên, nhưng đôi mắt là một màu đen kịt, trông vô cùng đáng sợ.

“Năng lượng bản nguyên, ta muốn năng lượng bản nguyên... đạt được nó ta sẽ là vô địch, ha ha ha” người áo bào đen gương mặt vận vẹo, cười lên như điên dại.

“Nghiệt chương, ngươi đã bị tà hóa, còn không mau quay đầu” người thanh niên áo bào xanh thấy vậy thì hét lớn.

“Lâm Phong a Lâm Phong, ngươi đừng giả vờ chính nhân quân tử nữa, nhìn điệu bộ của ngươi ta thấy muốn tởm, nếu nhà ngươi không khỏi lòng ham muốn thì làm sao ta thoát ra được phong tỏa của ngươi chứ. Ngươi rút cuộc cũng chỉ là một tên ngụy quân tử mà thôi, ha ha ha” người áo bào đen chỉ thanh niên áo bào xanh cười nói.

Nguyên lai, thanh niên áo bào xanh chính là Lâm Phong, người mặc hắc bào chính là một trong những phân thân của hắn. Sau khi Lâm Phong thôn phệ linh hồn của 3000 Ma thần, tuy đã triệt để loại trừ đại bộ phận tà khí nhưng một ít tà khí vẫn còn sót lại và ẩn nấp sâu trong linh hồn của hắn. Những tà khí này chờ đến khi Lâm Phong sơ xuất sẽ đồng loạt thoát ra và xâm nhiễm một vài tia nguyên thần của hắn.

Lúc này, Lâm Phong nhận được tin tức từ Hồng Mông không gian nên đã khởi tham niệm, dẫn đến tà khí có cơ hội thoát ra và biến thành người mặc áo bào đen này.

“Nghiệt chương, ngươi đã bị tà hóa quá nặng, để thanh tẩy giúp ngươi” Lâm Phong giơ tay lên, một luồng ánh sáng chiếu thẳng lên người hắc bào nhân.

“Grr ah ah... tên khốn kiếp, ta tên là Hắc Phong, không phải là phân thân của ngươi” hắc bào nhân hét lên thê thảm rồi quay đầu bỏ chạy.

“Chạy đâu cho thoát” Lâm Phong vừa nói vừa đánh ra một chương về phía hắc bào nhân.

“Ầm”

Trong nháy mắt, hắc bào nhân đã bị một chương này đánh cho hôn phi yên diệt, biến mất trong không gian loạn lưu.

“Ài, nghiệt chương này đã lấy trộm một kiện Hỗn Độn Chí Bảo là Nghịch Đạo châu, một chương này tuy đã đánh cho nó hồn bay phách tán, nhưng Nghịch Đạo Châu đã biến mất trong vũ trụ Hồng Hoang, e là sẽ gây ra nhiều điều họa, ta thật đáng trách, ài” Lâm Phong lẩm bẩm nói.

Năm đạo ánh sáng đáp xuống đại điện, xuất hiện năm thân ảnh, đó là Lục Tuyết Kỳ, Điền Linh Nhi, Tiểu Bạch, Lâm Tiểu Vân cùng Lâm Tiểu Ngọc.

“Phu quân, có chuyện gì sao? Lục Tuyết Kỳ lo lắng tiến đến hỏi Lâm Phong.

“Muội phát giác không gian ở đại điện ba động nên liền đến” Điền Linh Nhi cười nói.

“Đúng rồi đó cha, hai đứa con cũng phát hiện được” tiểu Vân nghi hoặc nói.

“Không có việc gì, mọi người đừng lo. À, bọn Hạnh Tiên, Thanh Trúc tu hành thế nào rồi? ” Lâm Phong phát tay cười nói.

“Thần chủ, tám người bọn chúng tiến bộ rất nhanh nha, đều đã đạt đến Đại La Kim Tiên” Tiểu Bạch cười dịu dàng nói.

“Cũng nhờ các nàng dạy bảo tốt... ở Hồng Hoang đại lục đang xảy ra Long Phượng đại chiến, nhắc nhở bọn chúng không có việc gì thì đừng rời đảo, cứ yên ổn tu luyện sẽ không có chuyện gì” Lâm Long gật đầu nói.

“Dạ vâng, muội sẽ nhắc nhở bọn chúng” Lục Tuyết Kỳ mỉm cười xinh đẹp nói.

Ở một vũ trụ xa xôi, thủy tinh cầu màu xanh biếc.

“Bang Chủ anh minh, văn thành võ đức, phụng thiên thừa vận, nhất thống thiên hạ”

Tại quảng trường rộng lớn của Thiên Hạ hội, rất nhiều đệ tử mặc áo đỏ quần đen đang đồng thanh hét lớn.

Một cậu bé chừng mười tuổi đứng ở cuối hàng, sau khi hô lớn xong thì nhoèn miệng cười, ánh mắt sáng quắc nhìn về nơi lời đài có một người trung niên râu dài, thân mặc cẩm bào màu vàng đang đứng chấp tay.

“Tên Lâm Phong khốn kiếp, thù này ta Hắc Phong nhất định sẽ trả” cậu bé lẩm nhẩm trong miệng.

Nguyên lai, cậu bé này chính là Hắc Phong, tuy bị Lâm Phong đánh cho hồn bay phách tán nhưng nhờ Nghịch Đạo Châu bảo vệ nên đã giữ được một tia hồn phách và dịch chuyển đến Vũ trụ này.

Hồn phách Hắc Phong tuy chỉ còn một tia mỏng manh nhưng cũng mạnh hơn một cậu bé mười tuổi nhiều, sau một lúc tranh đoạt, Hắc Phong đã chiếm

hữu được thân xác của cậu bé này.

“Pháp lực đã mất hết, ta bây giờ không khác gì người thường, cũng may trí nhớ về 3000 đại đạo cũng còn được giữ được một phần. Nếu chịu khó tu luyện lại thì mười vạn năm sẽ thành Thiên Tiên... ài... cũng do linh khí hành tinh này quá mỏng manh”

“Ngịch Đạo Châu vì bảo vệ cho ta đã bị vỡ nát, cấp độ rơi xuống vạn trượng, từ Hỗn Độn Chí Bảo biến thành Tiên Thiên Chí Bảo tàn phế, mỗi mười năm hấp thụ đủ linh khí mới sử dụng được một lần, nhưng hiện tại ta muốn vực dậy cũng phải nhờ vào nó” Hắc Phong trầm ngâm suy tính.

Trên đài cao bỗng vang lên một thanh âm, đánh gãy suy nghĩ của Hắc Phong.

“Ta Hùng Bá Phụng Thiên Thừa Vận nhất thống thiên hạ chí nguyện to lớn sẽ đạt thành, ta quyết định ngoài đại đệ tử Tần Sương lại chọn hai gã nhập thất đệ tử, hai người này chính là Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân” Hùng Bá đứng chấp tay sau lưng, uy nghiêm nói.

Hắc Phong mỉm cười xem kịch vui, tình tiết kế tiếp quả nhiên cũng giống trên phim, Hùng Bá thu Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân sau đó, Đoạn Lăng tiểu tử kia không phục, chống đối Hùng Bá, vì thế Đoạn Lăng bị phạt quỳ và bắt làm tạp vụ.

“Ngươi là Đoạn Lăng, con trai của Nam Lâm Kiếm thủ phải không?” Đến khi trên quảng trường tất cả người đã bỏ đi, Hắc Phong mới chậm rãi đi tới trước mặt Đoạn Lăng đang quỳ dưới đất nói.

“Đi ra, ta không cần ngươi thương hại” Nhìn thấy Hắc Phong đi tới, Đoạn Lăng còn tưởng rằng hắn là ở thương hại chính mình nên nổi giận hét.

“Ta không phải thương hại ngươi, ta chẳng qua là cảm thấy Bang chủ làm như vậy, thật không công bằng, ta thấy tư chất của ngươi hơn xa hai tên Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong” Hắc Phong nhàn nhạt nói.

Nghe Hắc Phong nói vậy, Đoạn Lăng cũng giảm xuống định ý với hắn.

“Nói thật ta rất ngưỡng mộ phụ thân ngươi Đoạn Soái, giang hồ thường nói Trên đỉnh Nam Sơn Hòa Lâm ác, Bắc Hải tiềm sâu Tuyết Âm Hàn, phụ thân ngươi Đoạn Soái vừa nhìn liền biết là so với Nhiếp Phong phụ thân Nhiếp Nhân Vương mạnh hơn nhiều, vì vậy so gia thế, so tư chất, ngươi đều mạnh hơn hai tên Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân” Hắc Phong mỉm cười nói thêm.

“Ngươi nói đúng, nhưng bang chủ không thu ta làm đệ tử làm sao bây giờ?” Đoạn Lăng gương mặt non nớt gật đầu nói.

“Đoạn Lăng, hai người bọn họ hoàn toàn là gặp vận may mới bị Bang chủ thu làm đệ tử, chỉ cần chúng ta nỗ lực, cuối cùng có một ngày Bang chủ sẽ thấy ưu điểm của chúng ta, sau đó thu hai chúng ta làm đệ tử” Hắc Phong vỗ vai Đoạn Lăng nói.

“Đúng, ngươi nói đúng, cuối cùng có một ngày ta sẽ chứng minh cho Bang chủ xem, ta mới là mạnh nhất” Đoạn Lăng gật đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lóe lên vẻ kiên nghị.

“Cám ơn ngươi, ngươi tên là gì?” Đoạn Lăng nhìn Hắc Phong cảm kích nói.

“Ta tên Hắc Phong, năm nay mười tuổi”

“Ta mới tám tuổi, vậy ta gọi ngươi Hắc Phong đại ca” Đoạn Lăng gương mặt non nớt nói.

“Được rồi, Đoạn Lăng đệ đệ, chúng ta đi thôi, ngươi không cần ở đây quỳ, chúng ta đi luyện võ công đi” Hắc Phong kéo Đoạn Lăng đứng dậy.

“Dạ” Đoạn Lăng gật đầu đứng dậy cùng Hắc Phong rời đi.

Vừa thấy Đoạn Lăng đứng dậy Văn tổng quản không biết từ đâu đi đến, phe phẩy quạt lông chim cười nói.

“Đoạn Lăng, ai cho ngươi đứng dậy? Muốn tạo phản hả?”

“Ta... ta” Đoạn Lăng sợ hãi ú ớ.

“Thằng nhóc này ở đâu ra, muốn lôi kéo Đoạn Lăng chạy trốn hả, thật không biết sống chết là gì mà?” Văn Tổng quản chỉ Hắc Phong nói.

“Văn tổng quản, Bang chủ sau lưng ngươi kìa” Hắc Phong cười nói.

“Bang chủ tới?” Văn tổng quản tưởng thật quay đầu lại nhưng không có thấy gì thì biết mắc lừa.

“Cái tên tiểu quỷ dám lừa ta, ủa chúng đâu mất tiêu rồi” khi Văn tổng quản quay lại thì hai người Hắc Phong và Đoạn Lăng đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Quân Sư

“Hắc Phong đại ca, chúng ta chạy đi như vậy, lỡ Văn tổng quản nói cho Bang chủ biết thì làm sao bây giờ?” Đoạn Lăng gương mặt non nớt lo lắng nói.

“Đệ không cần sợ, tên Văn tổng quản đó không dám nói cho Bang chủ đâu, mà Bang chủ cũng không quan tâm đến chuyện nhỏ của hai chúng ta” Hắc Phong cười nói.

Hắc Phong biết rõ tính cách của Văn Sứ Sứ, rất nhất gan, sợ phiền phức, sẽ không đem chuyện nhỏ này nói Hùng Bá.

“Vậy là tốt rồi” Đoạn Lăng tin tưởng lời Hắc Phong nói nên an tâm nói.

“Đoạn Lăng đệ nhất định phải nhớ kỹ, chúng ta bây giờ phải làm chính là luyện võ công giỏi, chờ tới thời điểm sẽ trở tài cho Bang chủ thấy, chỉ như vậy chúng ta mới được Bang chủ trọng dụng” Hắc Phong nhắc nhở Đoạn Lăng.

“Đại ca, đệ biết rồi” Đoạn Lăng ngoan ngoãn nghe lời.

“Ừm, đại ca tin tưởng ngươi sẽ thành công, chờ sau này ta sẽ nghĩ biện pháp, lấy được công pháp chúng ta cùng nhau tu luyện, biến thành cường giả” Hắc Phong vỗ vỗ Đoạn Lăng bả vai nói.

“Đại ca, thật ra ta chỗ này cũng có công pháp do cha ta truyền lại, chúng ta có thể cùng nhau tu luyện” Đoạn Lăng đã tin tưởng Hắc Phong như thân nhân của mình nên mở miệng nói.

“Vậy cũng tốt” Hắc Phong cười nói.

Đoạn Lăng gật đầu, đem khẩu quyết Đoạn gia tâm pháp và Thực Nhật Kiếm Pháp ra dạy cho Hắc Phong.

Cuộc sống ở Thiên Hạ hội từ từ trôi qua, hằng ngày Hắc Phong phụ giúp Đoạn Lăng làm các công việc tạp dịch, tối đến hẳn cùng Đoạn Lăng tu luyện Đoạn gia tâm pháp và Thực Nhật kiếm pháp.

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó đã mười năm trôi qua. Trong mười năm đó, Hùng Bá dưới sự ra sức của ba tên đệ tử Tàn Sương, Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong bắt đầu xâm lấn vô lâm trung nguyên, làm cho địa bàn Thiên Hạ hội ngày càng lớn mạnh, âm mưu xưng bá của Hùng Bá ngày càng lớn.

“Mười năm, ta Hắc Phong đi tới nơi này đã mười năm” Một chỗ trên đỉnh núi, một người mặc hắc y, khuôn mặt tuấn mỹ tà dị thanh niên, lặng lẽ đứng đó, trong ánh mắt lóe lên ánh sáng.

Bây giờ Hắc Phong võ công đã vượt qua Hậu Thiên cảnh, đạt đến Tiên Thiên Chi Cảnh, mà Đoạn Lăng cũng kém không nhiều, đã đến Hậu Thiên đỉnh phong. Hắc Phong đã đem Bát Thức Thực Nhật kiếm pháp hoàn toàn luyện thành, Đoạn Lăng vẫn còn không cách nào thi triển ra Thực Nhật kiếm pháp Đệ Bát Thức Hòa Lân Thực Nhật.

“Đại ca, ngươi còn ở nơi này? Ngày hôm nay Nhiếp Phong bọn họ liền sẽ trở lại, Bang chủ nhất định sẽ càng thêm coi trọng bọn họ, huynh đệ ta ngươi khi nào mới có ngày nổi danh a?” một thanh âm đột nhiên từ phía sau truyền đến, người này chính là Đoạn Lăng.

“Đoạn Lăng, không nên gấp gáp, cơ hội của chúng ta đã gần ngay trước mắt, chúng ta ra mặt thời gian cũng không xa, chỉ cần ngươi nghe đại ca như vậy đây hết thấy đều không là vấn đề” Hắc Phong nhìn thoáng qua Đoạn Lăng cười nói.

“Ừm, ta nghe đại ca, thời gian mười năm ta đều chịu được, còn ngại một ít thời gian sao?”

Đoạn Lăng gật đầu, ánh mắt băng lãnh cũng dịu xuống một chút, mười năm này nếu không phải Hắc Phong thường thường giúp hắn khai thông oán hận trong lòng, sợ rằng lúc này Đoạn Lăng đã biến thành điên cuồng.

“Xem, bọn họ trở lại rồi” Hắc Phong ánh mắt nhìn xuống dưới, phía dưới vô số Thiên Hạ Hội bang chúng đứng ở hai bên, vô số cánh hoa từ không trung nhẹ nhàng rơi xuống.

Ở phía đằng xa có ba thân ảnh cưỡi ngựa đang từ từ đi đến, ba người này chính là Tàn Sương, Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân.

“Đại ca, bọn họ lần này lại vì bang phái lập được công lao, Bang chủ nhất định sẽ càng thêm trọng dụng bọn họ, chúng ta... Chúng ta thực sự còn có ngày nổi danh sao?”

Đoạn Lăng nhìn phía dưới Bộ Kinh Vân ba người, trong mắt lóe lên một tia không phục hậm hực nói.

“Ngươi nói không sai, bang chủ xác thực sẽ càng thêm trọng dụng bọn họ, Bang chủ sắp tới sẽ từ trong bang phái lựa chọn ra ba vị đường chủ, ba vị trí này khẳng định chính là ba người đệ tử của hắn” Hắc Phong nhàn nhạt mở miệng nói.

“Vậy... chẳng phải chúng ta đây lại vẫn không thể nổi danh?” Đoạn Lăng có chút run rẩy nói.

“Không, chúng ta vẫn có cơ hội, tin tưởng ta, không quá ba tháng, huynh đệ ta người liền sẽ trở thành bang chủ tay trái tay phải, mà bọn Bộ Kinh Vân sẽ bị bang chủ ghét bỏ” Hắc Phong vỗ vỗ vai Đoạn Lăng, cười tự tin nói.

Hắn đã là Tiên Thiên cao thủ, Đoạn Lăng cũng là hậu thiên đỉnh phong, thực lực mạnh hơn Bộ Kinh Vân ba người. Nếu quả thật muốn tỷ thí, Hắc Phong tin tưởng chính mình cùng Đoạn Lăng tuyệt đối có thể đoạt được hai cái chức đường chủ, đáng tiếc Hùng Bá sẽ không cho phép ngoài đệ tử của hắn thu được vị trí đường chủ, cho nên, chính mình chỉ có thể tiếp tục ẩn nhẫn đến khi Bộ Kinh Vân cùng Hùng Bá bất hòa, đó chính là thời điểm hai người quật khởi.

Hắc Phong biết thế giới Phong Vân chia thực lực ra làm Hậu Thiên, Tiên Thiên và Thần Cảnh giới, Hậu Thiên cảnh phân ra làm Tam Lưu, Nhị Lưu, Nhất Lưu, Siêu Nhất Lưu cao thủ.

Tiên thiên cảnh phân ra, Thông Mạch Cảnh, Khí Hải Cảnh, Long Hồ Cảnh. Hay còn gọi là Tiên Thiên Tam Cảnh.

Thần cảnh giới bao gồm, Nguyên Thần Cảnh, Hóa Thần Cảnh, Thiên Thần Cảnh.

Hắc Phong cấp độ đã là Thông Mạch Cảnh sơ kỳ, bách mạch trong cơ thể hắn đã được đả thông, làm cho thực lực hắn mạnh hơn lúc Hậu Thiên đỉnh phong gấp ba lần trở lên.

“Ta tin tưởng đại ca” Đoạn Lăng nghe Hắc Phong nói vậy thì cũng hơi yên lòng gật đầu nói, ở chung với Hắc Phong mười năm trời, Đoạn Lăng giờ đây đã xem Hắc Phong như anh ruột của mình, một lòng tin tưởng vô điều kiện.

“Chờ Bộ Kinh Vân phản bội Hùng Bá cũng phải một đoạn thời gian, xem ra ta phải nhanh chóng thực hiện kế hoạch của mình” Hắc Phong ánh mắt lấp lóe suy tính.

“Đúng rồi, chỉ cần cho Hùng Bá biết tương lai của hắn nửa cuộc đời sau, lúc đó không phải là Phong Vân sẽ bị nghi kỵ rồi hay sao ha ha ha” Hắc Phong cười thầm trong lòng.

Nghĩ vậy, Hắc Phong bèn đi tìm Văn Sứ Sứ cho hắn biết bản thân là truyền nhân của Đệ nhất Thầy tướng số Hắc Bố Y, được mệnh danh là Bố Y Thần tướng, hắn được gia truyền khả năng xem tướng, đoán được số mạng của bất cứ người nào, siêu việt hơn cả Nê Bồ Tát. Văn Sứ Sứ nghe vậy liền mách lại với Hùng Bá, với tính cách đa nghi, Hùng Bá liền triệu kiến Hắc Phong lên nói chuyện.

“Bang chủ, thuộc hạ đã mang hắn đến, hắn chính là kẻ tự xưng siêu việt Nê Bồ Tát” Văn Sứ Sứ rón rén bước tới Hùng Bá nhẹ giọng nói.

“Ừm, người chính là kẻ tự xưng siêu việt Nê Bồ Tát Thiên Hạ Đệ Nhất Thầy Tướng Số?” Hùng Bá khẽ gật đầu, ánh mắt bức người nhìn Hắc Phong nói.

“Thuộc hạ đúng đã nói như vậy thưa bang chủ” Hắc Phong cười cung kính nói.

“Lúc đầu Nê Bồ Tát từng nói, đây là hai câu thơ nói về lão phu vận mệnh nửa cuộc đời trước, người đã là siêu việt Nê Bồ Tát Thiên Hạ Đệ Nhất Thầy Tướng Số, vậy người có khả năng nhìn ra lão phu nửa đời sau vận mệnh không?” Hùng Bá chỉ lên hai câu thơ khắc trên tường, ánh mắt sáng quắc nhìn Hắc Phong.

Hắc Phong bấm bấm ngón tay, ra vẻ đang tính toán, một lúc sau Hắc Phong cười nói.

“Thuộc hạ đã tính ra được, nhưng ngại không dám nói”

“Tại sao lại không dám nói?” Hùng Bá nghi hoặc hỏi.

“Việc là bang chủ vận mệnh nửa cuộc đời sau có liên quan đến Phong Vân, mà Phong Vân lại đang là thuộc hạ của Bang chủ, thuộc hạ sợ nói ra, Bang chủ sẽ trách tội” Hắc Phong cười nói.

“Người cứ việc nói thẳng, ta tha người vô tội, nhưng phải nói lời thật” Hùng Bá phát tay ra lệnh.

“Kim Lân há là vật trong ao, nhất ngộ Phong Vân liền hóa long, này hai câu ý nói Bang chủ nửa cuộc đời trước, chỉ cần gặp được Phong Vân liền có thể hóa thành Cửu thiên chi long, thiên hạ sẽ ở dưới chân của bang chủ, mà Bang chủ vận mệnh nửa cuộc đời sau chính là hai câu này, Cửu tiêu long ngâm kinh thiên biến, Phong Vân tế hội tiệp thủy du” Hắc Phong cười nói.

“Cửu tiêu long ngâm kinh thiên biến, Phong Vân tế hội tiệp thủy du, giải thích thế nào?” Hùng Bá lẩm nhẩm hai câu thơ rồi quát hỏi.

“Cái gọi là thành cũng Phong Vân, bại cũng Phong Vân, hai câu này chính là nói, bang chủ tuổi già sẽ bị Phong Vân ảnh hưởng, cuối cùng Long Du chỗ nước cạn, không...” Hắc Phong nói tới đây hơi ngừng lại, ánh mắt ra vẻ sợ hãi dò xét Hùng Bá.

“Không cái gì? Nói mau” Hùng Bá trong mắt tinh芒 lóe lên, âm trầm nói.

“Không... Không được chết từ từ” Hắc Phong do dự một chút đem câu nói sau cùng nói ra.

“Hừ” Hùng Bá trong mắt lóe lên một đạo sát cơ, nhìn về phía Hắc Phong.

“Phong Vân chính là lão phu đệ tử, mười năm qua lão phu xem bọn chúng như con ruột, chưa từng làm cái gì có lỗi với bọn chúng, bọn chúng sao lại đối

phó ta chứ?” Hùng Bá trên người sắt cơ thu liễm, mở miệng hỏi.

“Nếu Bang chủ đã hỏi, thuộc hạ sẽ vì bang chủ nhìn xem thiên cơ, xem bọn hần vì sao phải đối phó Bang chủ” Hắc Phong ra vẻ nghiêm túc nói, rồi hần bấm tay tính toán.

“Hừ” Hắc Phong hô một tiếng, gương mặt bỗng nhiên tái nhợt, trên miệng chảy ra một dòng máu tươi, ra vẻ đã bị thương.

“Bang chủ, thuộc hạ rốt cục đã biết Phong Vân vì sao phải đối phó ngài” Hắc Phong sắc mặt tái nhợt nói.

“Nói” Hùng Bá hét lên.

“Nhiếp Phong chính là Bắc Âm Cuồng Dao Nhiếp Nhân Vương nhi tử, mà Bộ Kinh Vân thì là Hoắc gia trang trang chủ, Hoắc Bộ Thiên nghĩa tử, trước đây Bang chủ phái người diệt Hoắc gia trang cả nhà, Bộ Kinh Vân chính là một người sống sót” Hắc Phong tay lau đi khóe miệng vết máu, nghiêm túc nói.

“Thì ra là vậy, ta nói tại sao Bộ Kinh Vân khi nhìn ta ánh mắt lại ẩn có sát cơ, thì ra hần đúng là Hoắc gia trang dư nghiệt, còn có cái kia Nhiếp Phong, lão phu sớm cũng cảm giác hần cùng Nhiếp Nhân Vương rất là giống nhau về thần thái, không nghĩ tới hần đúng là Nhiếp Nhân Vương nhi tử” Hùng Bá hai tay siết chặt, trên người có một cỗ sát khí phát ra, làm cho Văn Sứ Sứ đứng bên cạnh sợ lui về phía sau mấy bước.

“Nếu hai người này đều cùng ta có cừ oán, như vậy theo ý kiến của ngươi, lão phu nên xử lý chuyện này như thế nào đây?” Hùng Bá thu hồi sát khí, nhìn Hắc Phong chậm rãi nói.

“Bang chủ hoàn toàn có thể dựa theo kế hoạch lúc trước tiến hành là được rồi” Hắc Phong cười nói.

“Ngươi lẽ nào có thể nhìn thấu lão phu suy tính?” Hùng Bá ánh mắt hơi lóe lên, nếu như Hắc Phong thật có thể xem ra hần tâm tư, hần sẽ ngay lập tức chụp chết.

“Thuộc hạ không có có năng lực này, chỉ bất quá, vừa rồi thuộc hạ nhìn thiên cơ, ngẫu nhiên thấy được một chút ít tương lai mà thôi, thiên cơ không phải tùy tiện có thể theo dõi, mỗi dòm ngó một lần thiên cơ sẽ giảm thọ mười năm, cho nên thuộc hạ cũng không dám tùy tiện nhìn trộm thiên cơ” Hắc Phong ra vẻ thành kính nói.

“Vậy ngươi nói xem, lão phu kế hoạch là như thế nào, nếu như ngươi nói đúng, lão phu phong ngươi làm Thiên Hạ Hội quân sư, dưới một người, trên vạn người, sau này ngoại trừ lão phu bên ngoài, ngươi chính là Thiên Hạ Hội người cao nhất” Hùng Bá cười nói.

“Bang chủ muốn đề bạt Tàn Sương, Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân làm Thiên Hạ Hội đường chủ” Hắc Phong ôn tồn nói.

“Ha ha ha” Hùng Bá ngửa mặt lên trời cười ha ha: “Hay, hay một cái siêu việt Nê Bồ Tát Thiên Hạ Đệ Nhất Thầy Tướng Số, lão phu hiện tại tin tưởng lời nói ngươi, hơn nữa từ hôm nay trở đi, ngươi chính là ta Thiên Hạ Hội quân sư, dưới một người, trên vạn người”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Khổng Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Trọng thương Bộ Kinh Vân

“Chúc mừng Bang chủ, chúc mừng Bang chủ... Bang chủ được này quân sư phò tá, ta Thiên Hạ Hội nhất thống thiên hạ, nhất định sẽ càng thêm thuận lợi” Văn Sứ Sứ nịnh bợ nói.

“Đa tạ Bang chủ, thuộc hạ nhất định sẽ tận sức, vì Bang chủ, vì Thiên Hạ Hội xuất lực” Hắc Phong ra vẻ cung kính chấp tay nói.

“Quân sư không cần đa lễ, kế tiếp còn mời quân sư, phân tích một chút ta Thiên Hạ Hội kế tiếp phải như thế nào mới tốt” Hùng Bá ánh mắt thâm thúy nhìn Hắc Phong nói.

“Ta Thiên Hạ Hội bây giờ thanh thế to lớn, như mặt trời giữa trưa, ngoại trừ Vô Song Thành bên ngoài, trên cơ bản không có thế lực nào có thể cùng chúng ta chống lại, bất quá, ta Thiên Hạ Hội cao thủ, ngoại trừ Bang chủ ngài, thật sự có chút thiếu, cho nên, theo ta thấy việc cấp bách chính là giải quyết bên trong bang vấn đề cao thủ chưa đủ” Hắc Phong phân tích nói.

“Quân sư nói có lý, cái kia Phong Vân sớm muộn cũng phản bội Thiên Hạ Hội, đến lúc đó ta Thiên Hạ Hội ngoại trừ lão phu ra thì thật không có cao thủ nào, chuyện này xác thực phải giải quyết nhanh một chút quyết mới được” Hùng Bá gật đầu, biểu thị tán thành Hắc Phong cách nhìn.

“Từ Thiên Hạ Hội bên trong chọn lựa ra cường giả tới đảm nhiệm vị trí đường chủ, thuộc hạ thấy tuyệt đối không thể để cho Bộ Kinh Vân lên làm đường chủ, người này trong lòng đối với Bang chủ chỉ có hận ý, không có một chút kính ý, một khi lên làm đường chủ sẽ phát sinh ra nhiều vấn đề không thể tưởng tượng” Hắc Phong ôn tồn nói.

“Bộ Kinh Vân chính là đệ tử lão phu tự mình dạy dỗ, Thiên Hạ Hội ngoại trừ Sương nhi cùng Phong nhi, còn có người nào có thể thắng được hắn?” Hùng Bá nói.

“Bang chủ có còn nhớ Đoạn Lăng? Người này là huynh đệ tốt của ta, thực lực của hắn cũng là khá cường đại, hắn có khả năng đánh thắng Bộ Kinh Vân, hơn nữa hắn vẫn muốn bái Bang chủ làm sư phụ” Hắc Phong cười nói.

“Đoạn Lăng là Nam Lâm Kiếm Thủ Đoạn Soái nhi tử, lão phu đương nhiên sẽ không hoang phế một hạt giống tốt như vậy, mười năm qua lão phu vẫn âm thầm giáo dục võ công của hắn, cho nên hắn mới có thành tựu ngày hôm nay” Hùng Bá gật đầu cười nói, đã hiểu rõ thâm ý của Hắc Phong.

“Bang chủ anh minh, ánh mắt càng là sắc bén, mười năm trước hắn đã nhìn thấu Đoạn Lăng tư chất, chẳng qua là vì ma luyện hắn tâm tính, cho nên mới cho hắn làm tạp dịch mười năm” Hắc Phong cười nói.

“Ha ha, Quân sư đúng hiểu ý ta” Hùng Bá lần nữa cất tiếng cười to.

Hắc Phong cùng Hùng Bá trò chuyện thêm một lúc về thế cục Thiên Hạ Hội xong thì cáo từ trở về.

“Chúc mừng quân sư a, ngài hiện tại chính là dưới một người trên vạn người, về sau cũng xin chiếu cố Sưu Sưu một chút nha” Văn Sưu Sưu cười nịnh bợ nhìn Hắc Phong.

“Mới vừa rồi ta vì Bang chủ rình thiên cơ, bị phản phệ, ta hiện tại cần muốn tĩnh dưỡng thật tốt một chút, Văn Sưu Sưu, ngươi đi thông báo Đoạn Lăng, nói hắn tới Bang chủ bái sư, ta phải đi đường thương” Hắc Phong nói xong thì thi triển khinh công rời khỏi.

“Bị phản phệ mà tốc độ còn nhanh như vậy, không hổ là Quân sư nha” Văn Sưu Sưu phe phẩy quạt lông chim cảm thán.

Hắc Phong sau khi rời khỏi liền đi thẳng đến thác nước nơi Bộ Kinh Vân tu luyện, Hắc Phong đến đây là muốn thăm dò thực lực của Bộ Kinh Vân thậm chí hắn còn muốn đánh Bộ Kinh Vân trọng thương để cho Đoạn Lăng dễ dàng đoạt được chức đường chủ.

“Quả nhiên hắn ở đây” Hắc Phong từ xa đã thấy Bộ Kinh Vân đang luyện công dưới thác nước.

“Bãi Vân Chưởng” Bộ Kinh Vân đầu gối cũng là Nhất Lưu Cao Thủ, Hắc Phong không chút ần nặc nên cũng bị hắn phát hiện, cho nên, trong nháy mắt một chưởng vỗ ra hướng về Hắc Phong oanh kích mà tới.

“Thực Nhật Kiếm pháp đệ nhất thức”

Hắc Phong thấy vậy thì rút kiếm chém ra đệ nhất thức, kiếm khí màu đỏ hồng như chớp đánh thẳng tới cự chưởng.

“Ầm” Chưởng và kiếm khí va chạm phát ra âm thanh chói chói, trong nháy mắt cự chưởng đã bị kiếm khí triệt tiêu, tuy nhiên kiếm khí vẫn còn chưa hết đánh thẳng tới giữa ngực Bộ Kinh Vân.

“Oanh” Bộ Kinh Vân trong nháy mắt bị kiếm khí đánh văng vào vách thác nước phát ra oanh một tiếng, khi hắn lồm cồm bò dậy trên miệng đã có một dòng máu tươi.

“Gặp phải ta xem như ngươi không may” Hắc Phong âm thầm cười lạnh.

“Ngươi là ai? Tại sao đánh lên ta?” Bộ Kinh Vân chùi vết máu trên miệng, âm trầm nói.

“Ngươi thấy ta liền ra tay, lại nói ta đánh lên ngươi, thật tức cười” Hắc Phong cười nói.

“Ta...” Bộ Kinh Vân há miệng, thể nhưng không biết nên nói cái gì, đây chính là hắn ra tay trước.

“Bộ Kinh Vân, ta chính là Thiên Hạ Hội quân sư, ngươi cũng dám tự ý ra tay với ta, ngươi đây là dĩ hạ phạm thượng”

“Quân sư? Hừ, ta Thiên Hạ Hội chưa từng có quân sư, ngươi rốt cuộc là người nào? Cự nhiên dám tự xưng là Thiên Hạ Hội quân sư?”

Bộ Kinh Vân trong mắt hàn quang lóe lên, tiếp lấy thân hình khê động, nhảy vọt lên bờ, tuy nhiên vết thương trên ngực phát tác làm hắn đau đớn vô cùng.

“Văn Sư Huynh” Đúng lúc này một tiếng quát nhẹ đột nhiên truyền đến, một thanh niên tuấn tú mặc áo trắng, nhanh như chớp đã xuất hiện ở bên cạnh Bộ Kinh Vân. Người này không ai khác chính là Nhiếp Phong.

“Phong sư đệ, người này tự xưng là Thiên Hạ Hội quân sư, ngươi biết có người như vậy?” Bộ Kinh Vân nhìn Nhiếp Phong hỏi.

“Văn Sư Huynh, hắn không có nói sai, hắn đích xác là chúng ta Thiên Hạ Hội quân sư, khi ta tới gặp Văn Sưu Sưu, hắn chính miệng nói, Bang chủ mới vừa rồi đã phong vị này làm quân sư” Nhiếp Phong nhìn Bộ Kinh Vân cười tươi nói.

“Đã biết thân phận của ta rồi chứ? Ta cũng không rảnh thời gian ở đây so đo với các ngươi” Hắc Phong nói xong thì thi triển khinh công đi mất, mục đích làm trọng thương Bộ Kinh Vân đã thành, hắn cũng không ở đây làm gì.

“Vân sư huynh đã bị thương” Nhiếp Phong cũng không để ý đến Hắc Phong làm gì, thấy bộ dạng chật vật của Bộ Kinh Vân thì thốt lên.

“Ta không sao, tên đó rất mạnh” Bộ Kinh Vân âm trầm nói.

Hắc Phong trở về phòng thì gặp Đoạn Lăng đến tìm hắn.

“Đại ca, Bang chủ thu ta làm đệ tử” Đoạn Lăng vẻ mặt kích động nhìn Hắc Phong nói.

“Ừm, ngày mai ngươi nhất định sẽ gặp phải Bộ Kinh Vân, đến lúc đó ngàn vạn lần không nên lưu thủ, có thể giết liền giết” Hắc Phong gật đầu, sau đó nhìn Đoạn Lăng nói.

“Đại ca yên tâm, ta nhất định lấy tính mạng của hắn, ta ngày mai sẽ làm cho hắn Bất Khóc Tử Thần, nuốt hận ở dưới kiếm của ta” Đoạn Lăng kiên định nói, tuy là hắn không nói gì cảm tạ Hắc Phong, thế nhưng hắn biết hắn có thể được Hùng Bá thu làm đệ tử đều là nhờ công của Hắc Phong, trong lòng cảm kích Hắc Phong rất nhiều.

“Đại ca tin tưởng thực lực của ngươi” Hắc Phong vỗ vai Đoạn Lăng cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Khổng Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Đường Chủ tranh

Sáng sớm hôm sau, Thiên Hạ Hội đệ tử toàn bộ tụ tập trên quảng trường, tin tức Hùng Bá muốn chọn lấy đường chủ đã truyền khắp toàn bộ Thiên Hạ Hội, những đệ tử có thực lực đều đến để mong đoạt được chức đường chủ.

“Quân sư cảm thấy lần tranh tài này thế nào?” Hùng Bá ngồi trên bảo tọa quay sang Hắc Phong ngồi ở cách đó không xa nói.

“Từ trong bang chọn ra cường giả, tất nhiên là cử chỉ sáng suốt, chỉ tiếc Bang chủ không cho phép ta tham gia tỷ thí, bằng không, ta cũng thật muốn thử xem, thực lực của chính mình như thế nào” Hắc Phong cười nói.

“Ha ha, quân sư thật biết nói đùa, ngươi là dùng đầu óc, làm sao có thể so với mấy tên thất phu này”

“Huống chi, ta đang có một việc muốn quân sư đi làm, liên quan đến Vô Song Thành. Chờ lần tranh tài này hoàn tất, lão phu dự định phái quân sư đi trước Vô Song Thành để thăm dò tin tức, ta tin tưởng lấy tài năng của quân sư sẽ không có vấn đề gì?” Hùng Bá cười nói.

“Bang chủ cứ yên tâm, thuộc hạ sẽ tận lực hoàn thành” Hắc Phong gật đầu nói.

Đang lúc Hùng Bá nói chuyện với Hắc Phong, các trận tỷ đấu bên dưới cũng đang diễn ra.

Ở vòng đầu tiên, Tàn Sương, Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân, Đoạn Lăng đã dễ dàng giành thắng lợi áp đảo trước các đệ tử khác.

“Bang chủ, ngài xem, Phong thiếu gia, Vân thiếu gia, Sương thiếu gia, còn có Đoạn Lăng tiểu tử kia thực lực, đều rất cường hãn nha” Văn Sư Sứ đứng bên cạnh Hùng Bá phe phẩy quạt lông chim cười nói.

Vòng đầu tiên rốt cục kết thúc, chung cuộc chọn ra được 6 người bao gồm: Tàn Sương, Nhiếp Phong, Bộ Kinh vân, Đoạn Lăng, Dương Chân, Từ Hồng.

Sáu người bọn họ lần lượt chia ra làm 3 trận đấu, người thắng trong 3 trận này sẽ nhậm chức vị đường chủ Thiên hạ hội.

Cũng giống như trong nguyên tác, Tàn Sương, Nhiếp Phong dễ dàng đánh thắng Dương Chân và Từ Hồng, chỉ còn lại một trận cuối cùng đó là trận giao chiến giữa Bộ Kinh Vân và Đoạn Lăng.

Trên lôi đài, Bộ Kinh Vân ánh mắt băng lãnh khoanh tay đứng nhìn Đoạn Lăng, thái độ xem thường nói.

“Ra tay đi”

Đoạn Lăng cười khẩy nhìn Bộ Kinh Vân nói: “Bất Khóc Tử Thần, hôm nay ngươi sẽ phải ôm hận dưới kiếm của ta” nói rồi Đoạn Lăng tức thì rút kiếm đánh tới.

“Thực nhật kiếm pháp đệ nhất thức”

Bộ Kinh Vân thấy Đoạn Lăng đánh ra chiêu kiếm thì giật mình, vội vàng vận lực đánh ra một chiêu.

“ Bài Vân Chương đệ nhất thức”

“Ầm” chương kiếm va chạm, công kích triệt tiêu lẫn nhau, không ai chiếm được ưu thế, thế nhưng Bộ Kinh Vân không có dừng lại, liền đánh ra Bài Vân Chương đệ nhị thức, Phi vân toái nguyệt.

Trường kiếm trên tay Đoạn Lăng phát ra ánh sáng hòa hồng chói mắt, trong nháy mắt chém thẳng tới.

“ Thực nhật kiếm pháp đệ nhị thức”

Vô số kiếm ảnh tầng tầng lớp lớp, quang mang nóng rực, như bao vây lấy Bộ Kinh Vân.

“ Bài Vân Chương đệ ngũ thức – Ô Vân tế nhật”

Bộ Kinh Vân nhìn thấy Đoạn Lăng một lần nữa đánh tan chính mình Bài Vân Chương thì không khỏi bức bối, bàn tay xoay tròn, trên người lập tức có từng luồng khói đen hiện ra, tiếp đó một chương đánh thẳng ra, tầng tầng lớp lớp khói đen ngưng tụ thành cự chương, mang theo khí thế bức người, hướng Đoạn Lăng ào ào đánh tới.

“ Thực nhật kiếm pháp đệ thất thức – Tịch nhật ánh sáng”

Đoạn Lăng ánh mắt tỏa sáng, trường kiếm trong tay trong nháy mắt chém ra, màu hỏa hồng kiếm khí nhanh như tia chớp đánh tới, mang theo tiếng rít, cùng Bài Vân Chương chạm vào nhau.

“ Oành”

Một thanh âm thật lớn vang lên, công kích của Bộ Kinh Vân bị một kiếm đánh tan, thế nhưng Bộ Kinh Vân dù sao cũng là Nhất Lưu Cao Thủ, không thể dễ dàng như vậy bị đánh bại.

“ Bài Vân chương đệ bát thức – Vân Hải Ba đào”

Bộ Kinh Vân một chương đánh ra, chương kinh trong cương có nhu, trong nhu có cương, như trong biển sóng lớn, cương nhu hòa hợp.

“ Thực nhật kiếm pháp đệ tứ thức”

Đoạn Lăng cười nhạt, trường kiếm trong tay huy vũ, kiếm khí ngưng kết tạo thành một cái lưới lớn, hướng về phía Bộ Kinh Vân chụp xuống.

Hắc Phong quan sát ở bên ngoài, liền nhìn ra Bộ Kinh Vân đã ở thế hạ phong, sẽ thua trong chớp lát.

“ Thực Nhật kiếm pháp quả thật có tính khắc chế Bài Vân chương, Bộ Kinh Vân thua đã là không thể tránh khỏi” Hắc Phong thầm nghĩ.

“ Vân Sư Huynh” Nhiếp Phong ở một bên quan sát trong mắt không dấu nổi vẻ lo lắng, hẳn biết Bộ Kinh Vân ngày hôm qua bị thương còn không có hoàn toàn khôi phục.

Đoạn Lăng một kiếm mang theo vô tận phong mang, làm cho không khí chung quanh đều tựa như bị xé nát, một cổ kinh khủng kiếm ý như tia chớp đánh tới, làm cho Bộ Kinh Vân sắc mặt đại biến.

Bộ Kinh Vân miễn cưỡng ngăn trở Đoạn Lăng một kiếm này, tiếp đó trong miệng liền phun ra một ngụm máu tươi, hẳn lúc đầu thương thế liền còn chưa khỏe, bây giờ đang cùng Đoạn Lăng tranh đấu đã làm vết thương tái phát.

“ Bộ Kinh Vân, chịu chết đi” Đoạn Lăng không chút lưu tình đánh tới.

“ Thực Nhật Kiếm Pháp, Hòa lân thực nhật”

Đoạn Lăng sử ra Thực Nhật kiếm pháp một thức sau cùng, Hòa Lân Thực Nhật, uy lực của chiêu này không hề thua kém Tiên Thiên cao thủ công kích, trên thân trường kiếm lúc này phát ra ngọn lửa đỏ rực, một hư ảnh kỳ lân từ từ xuất hiện.

“ Đệ đệ vậy mà đã thành công luyện được chiêu này” Hắc Phong gật đầu cười nói.

“ Không tốt, Vân sư huynh gặp nguy hiểm”

Nhiếp Phong sắc mặt đại biến, hẳn có thể cảm nhận chiêu này khủng bố, Bộ Kinh Vân lúc này tuyệt không chống đỡ được.

“ Vân sư đệ” Tàn Sương ở bên cạnh cũng biểu lộ vô cùng lo lắng.

“ Bài Vân chương đệ thập thức, Vân lai tiên cảnh”

Bộ Kinh Vân đánh ra một chuông cuối cùng, vô tận mây mù trong nháy mắt hội tụ lại, đem Đoạn Lăng bao vây vào.

Đoạn Lăng mỉm cười khinh miệt nhìn Bộ Kinh vân, nội lực không ngừng tập trung trên thanh trường kiếm, hòa quang bốc lên càng lớn, xung quanh mây mù lập tức bị đánh tan.

“Người thua rồi” Đoạn Lăng nhoen miệng cười, vung kiếm chém tới, hỏa diễm huyền hóa ra hư ảnh hỏa kỳ lân gào rống phóng tới Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân không kịp chuẩn bị, lập tức bị hư ảnh hỏa kỳ lân vô trúng.

“Ah” Bộ Kinh Vân kêu thảm một tiếng, miệng phun ra máu tươi, té bay ra khỏi võ đài.

“Vân Sư Huỳnh”

Nhiếp Phong nhanh như tia chớp bay đến, nháy mắt đã đến bên cạnh Bộ Kinh Vân, đỡ lấy hắn.

Đoạn Lăng vốn dĩ một kiếm theo sát Bộ Kinh Vân để truy sát nhưng vì Nhiếp Phong đã nhanh chóng giữ lấy Bộ Kinh Vân nên hắn đành quay kiếm lùi lại.

Hắc Phong ở bên ngoài quan sát thảm hô đáng tiếc, nếu là hắn thì Bộ Kinh Vân đã chắc chắn phải chết.

“Hiện tại thắng bại đã quyết, Thiên Hạ Hội ba đại Đường chủ, Tàn Sương chủ quản Thiên Sương Đường, Nhiếp Phong chủ quản Thần Phong Đường, Đoạn Lăng chủ quản Phi Vân Đường”

Hùng Bá chậm rãi đi lên đài, nhìn phía dưới rất nhiều đệ tử tuyên bố.

“Được rồi, các ngươi bây giờ có thể trở lại chính mình địa bàn quản lý đi”

Hùng Bá tuyên bố kết quả sau đó, chậm rãi mở miệng nói.

“Tạ ơn sư phụ” Đoạn Lăng ba người đồng thời ôm quyền nói.

“Bang chủ anh minh, văn thừa võ đức, phụng thiên thừa vận, nhất thống thiên hạ”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Lăng Vân Quật

Hùng Bá sau khi rời khỏi, Hắc Phong liền đi tới bên cạnh Đoạn Lăng nói nhỏ.

“Đoạn Lăng, tối hôm nay sẽ có người tới Thiên Hạ Hội đánh lên Bang chủ, nhớ kỹ đem những người đó tất cả giết sạch”

“Có người muốn tới ám sát Bang chủ? Đại ca làm sao biết được?” Đoạn Lăng nghi hoặc nhìn Hắc Phong nói.

“Đệ không cần phải biết, chỉ cần nghe lời đại ca giết sạch đám thích khách đó là được, việc này ta một lát nữa sẽ nói với bang chủ” Hắc Phong vỗ vai Đoạn Lăng cười rồi sau đó phi thân rời đi.

“Có người muốn ám sát Bang chủ, nếu như ta có thể vì Bang chủ diệt trừ những thích khách này, đó chính là lập công a, đại ca chắc là ý này” Đoạn Lăng vẻ mặt vui mừng vội vã đi về chuẩn bị.

Hắc Phong nhanh chóng tìm thấy Hùng Bá đang đứng trong đại sảnh đường, bên cạnh còn có Văn Sư Sư.

“Quân sư tìm lão phu không biết có chuyện gì?” Hùng Bá ánh mắt uy nghiêm nhìn về phía Hắc Phong.

“Bang chủ, ta đêm hôm qua xem tinh tượng, phát hiện Bang chủ hôm nay sẽ có họa sát thân, cho nên dụng ý đến đây nhắc nhở Bang chủ, phải tăng cường phòng bị” Hắc Phong ra vẻ nghiêm túc nói.

“Ai u Bang chủ, nếu quả thật là vậy, ngài phải nên cẩn thận nha” Văn Sư Sư đứng ở bên cạnh Hùng Bá phe phẩy quạt ngạc nhiên nói.

“Quân sư nói, lão phu tất nhiên là tin tưởng, chính là không biết Quân sư có thể dự đoán được là ai muốn tới ám sát lão phu? Lão phu nhất định phải diệt hần cả nhà” Hùng Bá khẽ gật đầu, sau đó nhìn Hắc Phong hỏi.

“Bang chủ, thuộc hạ tạm thời còn không biết là ai, bất quá, lần này đến đây ám sát ngài, cũng là có quan hệ với Bộ Kinh Vân”

Hắc Phong âm thầm cười, Hùng Bá bây giờ còn chưa hoàn toàn tin tưởng hắn, bất quá, sau khi trải qua việc này, Hùng Bá chắc chắn sẽ triệt để tin tưởng, về sau hắn bất cứ nói cái gì, Hùng Bá sẽ không nghi ngờ.

“Có quan hệ đến Bộ Kinh Vân? Theo quân sư từng nói, Bộ Kinh Vân chính là Hoắc gia trang chủ Hoắc Bộ Thiên nghĩa tử, mà cùng Bộ Kinh Vân có liên quan, chẳng lẽ là Hoắc gia trang dư nghiệt?”

Hùng Bá con mắt híp lại, liên quan tới Hoắc gia trang hắn cũng hiểu rõ, lúc trước phái Tuyết Âm Thiên hai người đi diệt trừ Hoắc gia trang cả nhà, ngoại trừ Bộ Kinh Vân ra, cũng sẽ không xuất hiện người sống sót.

“Cái này thuộc hạ liền coi không ra, thuộc hạ hiện tại công lực còn thấp, có khả năng thấy cũng chỉ có những thứ này mà thôi, chỉ cần Bang chủ cẩn thận phòng bị, tin tưởng lấy bang chủ võ công sẽ không có nguy hiểm” Hắc Phong ôn tồn nói.

“Ừm, lần này may nhờ có quân sư nhắc nhở, lão phu sẽ cẩn thận” Hùng Bá gật đầu nói.

“Phụng sự cho Bang chủ là vinh hạnh của thuộc hạ” Hắc Phong chấp tay cung kính nói.

“Ừm, quân sư có lòng, nếu không còn việc gì khác người cũng lui xuống đi” Hùng Bá phát tay rồi cùng Văn Sưu Sưu rời đi.

“Dạ vâng, thuộc hạ cáo lui”

“Hùng Bá, cho người đặc ý thêm một đoạn thời gian, chờ cho Nghịch Đạo Châu của ta hấp thu đủ linh khí sẽ là giờ tử của người” Hắc Phong nhìn Hùng Bá rời đi, trong ánh mắt thoáng hiện hàn quang, theo hắn suy đoán, thực lực của Hùng Bá bây giờ chắc là nằm ở Long Hồ Cảnh hậu kỳ, chưa đạt đến Long Hồ Cảnh đỉnh phong, càng không nói đạt đến Nguyên Thần Cảnh giống như những cao thủ như Vô Danh, Tuyết Vô Thần, Phá Quân.

“Nhạc Sơn Đại Phật Lăng Vân Quật, nơi đó có Huyết Bồ Đề, ta bây giờ là Thông Mạch Cảnh sơ kỳ, chỉ cần dùng một viên Huyết Bồ Đề, có thể giúp ta đạt đến Thông Mạch Cảnh trung kỳ”

Nghĩ là làm, Hắc Phong lập tức ra khỏi Thiên Hạ Hội, hướng về Lăng Vân Quật phương hướng đi tới.

“Tuyết Âm Dao cùng Hóa Lân Kiếm đều đang ở Lăng Vân Quật, Hóa Lân Kiếm nếu tìm được cũng là phải giao cho Đoạn Lăng, còn như Tuyết Âm Dao, một kiện thần binh như vậy ta cũng không nỡ từ chối nha, ha ha ha”

Nghĩ đến Tuyết Âm Dao Hắc Phong trên mặt lộ ra nụ cười tà dị, nếu như hắn nhớ không lầm, trong Lăng Vân Quật còn ghi lại tâm pháp Ngạo Hàn Lục Quyết, Ngạo Hàn Lục Quyết đạo pháp nhưng là không chút nào kém cõi hơn Thực Nhật kiếm pháp.

“Trong động còn có Hóa Kỳ Lân, Hóa Kỳ Lân thực lực chắc là nằm ở Long Hồ Cảnh đỉnh phong, cũng có thể là Nguyên Thần Cảnh, ta thực lực bây giờ nếu như gặp phải chắc chắn không ổn, cho nên cũng phải cẩn thận”

Sau khi tiến sâu vào Lăng Vân Quật, Hắc Phong thận trọng đi về phía trước, không dám làm ra chút nào huyền ảo, nếu không... Hắn có thể làm dẫn động Hóa Kỳ Lân.

“Lăng Vân Quật này, vô số thông đạo giao nhau rồi tinh rồi mù, giống như một cái mê cung, ta làm sao mới có thể tìm được Hóa Lân Kiếm, Tuyết Âm Dao cùng với Huyết Bồ Đề đây” Hắc Phong âm thầm suy tính.

Hắn cũng không có như Nhiếp Phong nhân vật chính vàng sáng, sau khi bị Đoạn Lăng ám hại, chẳng những đại nạn không chết, càng là tìm được rồi Huyết Bồ Đề cùng Tuyết Âm Dao, đồng thời học xong Ngạo Hàn Lục Quyết, bất quá, Nhiếp Phong có thể tìm tới mấy thứ này, thì không có nghĩa hắn cũng không thể tìm.

“Đó là gì?” Đúng lúc này Hắc Phong đột nhiên xoay chuyển ánh mắt, nhìn thấy phía sau mình có một cái hang nhỏ, bên trong có một bộ hài cốt.

“Cái này chẳng lẽ chính là hài cốt của cha Đoạn Lăng?” Hắc Phong nhìn bộ hài cốt, ánh mắt hơi lóe lên, lập tức ngồi xổm người xuống, trên xương ngón tay bộ hài cốt tìm ra một chiếc nhẫn màu vàng óng.

“Quả nhiên đây chính là Đoạn Soái, chiếc nhẫn này chính là vật gia truyền của Đoạn gia. Nếu Đoạn Soái ở chỗ này, như vậy Hóa Lân Kiếm chắc cũng quanh đây” Hắc Phong ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng, lập tức, tự tay trên mặt đất lục tìm.

“Tìm được rồi, quả nhiên là Hóa Lân Kiếm”

Hắc Phong cầm trên tay thanh kiếm đỏ tươi như máu, trên thanh kiếm mờ mờ phát ra lệ khí, thật chính là Hóa Lân Kiếm không sai.

Hóa Lân Kiếm đột nhiên rít vang lên một tiếng, một đạo hư ảnh Hóa kỳ lân lập tức từ thanh kiếm ngưng tụ thành, rít gào rống lên.

“Không ổn, thanh kiếm này có thể dẫn động Hóa Kỳ Lân”

Hắc Phong đang âm thầm suy nghĩ thì một thanh âm từ xa xa vang đến.

“Grào...” tiếng này chính là Hỏa Kỳ Lân đang gào rống, toàn bộ Lăng Vân Quật đều tựa như là theo Hỏa Kỳ Lân tiếng gầm chấn động lên.

“Hỏa Kỳ Lân sắp đến thật”

Hắc Phong thấy xa xa một thân ảnh hỏa hồng khổng lồ đang từ từ lướt tới, đúng thật là Hỏa Kỳ Lân. Gương mặt Hỏa Kỳ Lân găm ghiếc hung ác vô cùng, toàn thân vậy đó bao bọc lấy hỏa hồng, bốn cặp chân cơ bắp cuộn cuộn, móng vuốt màu đen nhọn hoắc như sắt thép.

Hắc Phong ánh mắt lóe lên tinh quang, trong tay Hỏa Lân Kiếm cấp tốc huy động.

“Hỏa Lân Thực Nhật”

Hỏa Lân Kiếm được Hắc Phong vận nội lực vào, lúc này phát ra quang mang hỏa hồng vô cùng lăng lệ, tầng tầng lớp lớp kiếm ý kết thành tám lưới xuất hiện trên không trung.

Tiếp lấy Hắc Phong trong tay Hỏa Lân Kiếm trong nháy mắt chém ra phía trước, một hư ảnh hỏa kỳ lân nhanh chóng hướng vòm động oanh kích đến.

“Ầm... Ầm... Ầm”

Kèm theo một tiếng vang thật lớn, vòm động phía trên lập tức bị nổ sập, vô số đá tảng rơi xuống, nện trúng người Hỏa Kỳ Lân đang chạy đến, khiến cho nó gào rống khủng khiếp.

Hắc Phong sau một kiếm ấy lập tức thối lui khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Nghịch Đạo Châu biến hóa

Đi được một lúc, Hỏa Lân Kiếm trên tay Hắc Phong bỗng nhiên rung lên, hần cảm giác Hỏa Lân Kiếm như đang muốn chỉ dẫn hần đi theo phương hướng.

“Truyền thuyết Tuyết Âm Dao cùng Hỏa Lân Kiếm chính là địch thủ cũ, hai thần binh có thể lẫn nhau cảm ứng, lẽ nào đây là thật?” Hắc Phong ánh mắt vui mừng thầm nghĩ.

Dưới sự chỉ dẫn của Hỏa Lân Kiếm, Hắc Phong nhanh chóng tìm được một cái động, bên trong quả thật có một thanh đao đang cắm trên đá.

“Tuyết Âm Dao... ta đã tìm được rồi”

Hắc Phong vội vã cầm đao rút ra khỏi mặt đá, giờ cao lên ngắm nghía.

“Uông... uông” Tuyết âm đao phát ra thanh âm như cộng minh với Hắc Phong, một luồng khí lạnh như băng trên thân đao phát ra.

“Hảo đao... Hỏa Lân Kiếm cùng Tuyết Âm Dao hiện đều ở trong tay ta. Hỏa Lân Kiếm chính là Hỏa chi cực, Tuyết Âm Dao thì là Hàn chi cực, nếu như Băng Hỏa tương dung sẽ phát ra lực lượng thế nào?”

Hắc Phong đột nhiên nảy sinh suy nghĩ, nếu như Băng Hỏa thật có thể dung hợp, Hỏa Lân Kiếm cùng Tuyết Âm Dao thật có thể phối hợp không chê vào đâu được, chắc là cũng không thua Ma Kha Vô Lượng của Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân bao nhiêu.

“Huyết Bò Đề?” Hắc Phong ngẩng đầu lên hang động tối om thì nhìn thấy có một số vật gì đó đang phát sáng, khi hần lại gần thì nhận ra đó là những trái cây tròn màu đỏ hồng trên những chùm dây leo bám trên vòm hang động. Hắc Phong trên mặt biểu hiện vui mừng không dấu được.

“Thật tốt quá, có huyết bò đề, thực lực của ta sẽ tăng lên”

Hắc Phong ngắt lấy một trái Huyết bò đề, lập tức đưa lên miệng nuốt xuống.

Huyết Bò Đề vào bụng, vô số hỏa năng lượng màu đỏ hướng về toàn thân thể Hắc Phong vọt tới, từng cỗ nhiệt khí cũng không ngừng xuất hiện trong cơ thể hần.

Một lúc sau, Hắc Phong chậm rãi mở mắt ra, thân thể hần đã có phát sinh biến hóa.

“Bây giờ ta đã đạt đến Thông Mạch Cảnh trung kỳ” Hắc Phong nhận ra công lực của hần đã gia tăng gấp đôi, thân thể tu luyện càng thông thuận hơn nhiều.

Hắc Phong lại nuốt thêm một hai trái Huyết Bò Đề, rõ ràng công dụng tăng cao nội lực đã không còn nhưng làm hắn ngạc nhiên là Nghịch Đạo Châu lại có cảm ứng. Hắc Phong thấy vậy thì tiếp tục nuốt thêm một số quả Huyết Bò Đề.

“Đa tạ chủ nhân” một thanh âm nhỏ nhắn xuất hiện trong đầu Hắc Phong.

“Nghịch Đạo Châu, ngươi đã tỉnh?” Hắc Phong thần sắc vui mừng nói.

“Dạ vâng, chủ nhân, nhờ chủ nhân cung cấp vật phẩm giàu linh khí nên tiểu Nghịch Đạo đã sớm thức tỉnh” thanh âm nhỏ nhắn lần nữa xuất hiện trong đầu Hắc Phong.

“Ngươi hiện giờ chỉ là Tiên Thiên Linh Bảo tàn phế, rất yếu ớt... ta đã mất hết pháp lực, hiện tại không thể giúp ngươi tu bổ lại, ngươi phải tự mình khôi phục mà thôi” Hắc Phong cảm thán nói.

“Tiểu Nghịch Đạo đã biết, chủ nhân yên tâm, hiện giờ tuy tiểu Nghịch Đạo rất yếu nhưng có thể vì chủ nhân kích hoạt một lần Nghịch Đạo Thần Thông, cướp đoạt hết thủy bất cứ sinh vật nào trên hành tinh này” tiểu Nghịch Đạo giọng điệu non nớt tự tin nói.

“Rất tốt, nhưng ngươi cũng không cần quá sức, ta cũng không muốn ngươi vì vậy mà rơi vào ngủ say” Hắc Phong nhàn nhạt nói.

“Chủ nhân, tiểu Nghịch Đạo đã biết rồi”

Hắc Phong sau khi thu thập tất cả Huyết Bò Đề còn sót lại thì rời khỏi hang động, đi được một lúc, hắn nhận ra trên một vách đá trước mặt có khắc chỉ chút chữ.

“Đúng thật là Ngạo Hàn Lục Quyết, xem ra ta đang gặp may mắn, ha ha ha”

Theo Hắc Phong đọc được Ngạo Hàn Lục Quyết tổng cộng chia làm sáu thức, theo thứ tự là, Kinh Hàn Thoáng Qua, Băng Phong Tam Xích, Hồng hạnh xuất tường, Đào chi yêu yêu, Đạp Tuyết Tầm Mai còn có một thức sau cùng Lãnh Nhận Băng Tâm.

“Không hổ là Ngạo Hàn Lục Quyết, quả nhiên là lợi hại đao pháp”

Hắc Phong lấy ra Tuyết Âm Đao, dựa vào khẩu quyết và đồ họa trên vách đá, hắn bắt đầu tu luyện Ngạo Hàn Lục Quyết.

“Kinh Hàn Thoáng Qua”

Ngạo Hàn Lục Quyết đệ nhất thức, Kinh Hàn Thoáng Qua, là một chiêu cực hàn, cực kỳ bá đạo, cực kỳ dứt khoát, lúc này Hắc Phong một đao chém ngang, một đao cực lớn bóng đao hiển hiện ra, hướng về vách đá hang động chém đến.

“Ầm ầm ầm” Hắc Phong một đao này trực tiếp xé rách không khí, đem xung quanh vách động đánh thành cái hố lớn, cả hang động rung động từng hồi.

“Một kích này cũng không yếu hơn Hòa Lân Thực Nhật ban này” Hắc Phong vẻ mặt vui mừng nói.

“Băng Phong Tam Xích”

Hắc Phong sử ra Ngạo Hàn Lục Quyết Đệ Nhị Thức, Băng Phong Tam Xích, chiêu này vừa ra, xung quanh thanh đao ba mét đều bị đóng băng, coi như Thông Mạch Kỳ cao thủ cũng sẽ nháy mắt bị đóng băng lại.

Cả hang động bắt đầu biến hóa, kinh khủng hàn khí hướng về xung quanh tràn ngập mà ra, làm cho cả hang động bị che phủ một màng băng mỏng.

“Ha ha ha” Hắc Phong cười ha hả, đồng thời đem mấy chiêu còn lại của Ngạo Hàn Lục Quyết đều ghi nhớ hết trong đầu.

“A ha, Chúc mừng chủ nhân thu được đao pháp bá đạo tuyệt luân” tiểu Nghịch Đạo non nớt cười trong trêu.

“Ừm, chúng ta ra khỏi đây thôi, mục đích lần này đến đây đã thành công, trong Lăng Vân Quật này tuy vẫn còn tuyệt chiêu của Vô Vô Địch nhưng ta nghĩ cũng không dễ tìm” Hắc Phong cười nói, sau đó hướng về Lăng Vân Quật đi ra ngoài.

Rất nhanh Hắc Phong liền về tới Thiên Hạ Hội, thế nhưng Thiên Hạ Hội không có bất kỳ biến hóa nào, Hắc Phong thấy tình huống như vậy, không khỏi nghi hoặc, tối hôm qua Hoắc Liệt em trai Hoắc Bộ Thiên không phải sẽ đến ám sát Hùng Bá sao? Làm sao hiện tại ở Thiên Hạ Hội lại an tĩnh như vậy? Không lẽ Hoắc Liệt đã bị bắt?

Vừa trở lại phòng của mình, Hắc Phong đã thấy Đoạn Lăng đang đứng chờ nơi đó.

“Đại ca, ngươi rốt cục trở lại rồi” Nhìn thấy Hắc Phong trở về Đoạn Lăng trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, kích động nói.

“Thế nào Lăng đệ? ngày hôm qua có ai tới ám sát bang chủ không?” Hắc Phong vỗ vai Đoạn Lăng cười nói.

“Đại ca ngươi đoán quá đúng, đích thật là có người tới ám sát Bang chủ, bất quá bọn hắn căn bản cũng không có nhắc lên sóng gió gì, trong nháy mắt đã

bị ta suất lĩnh đệ tử, bắt được” Đoạn Lăng vẻ mặt vui mừng, đem tình huống lúc đó nói cho Hắc Phong nghe.

“Đệ có giết hắn không?” Hắc Phong nghi hoặc hỏi.

“Không có, Bang chủ không cho giết, ngài nói muốn tự thân thăm vấn những thích khách này” Đoạn Lăng lắc đầu nói.

“Đoạn Lăng, chúc mừng đệ đạt chức Đường chủ, đại ca tặng đệ ba món quà” Hắc Phong nhìn Đoạn Lăng cười tươi nói.

“Đại ca muốn tặng quà cho ta?” Đoạn Lăng trên mặt lộ ra vẻ vui mừng nói.

“Đệ xem đây là gì?” Hắc Phong lấy ra thanh Hỏa Lân Kiếm đưa cho Đoạn Lăng.

“Đây là... Hỏa Lân Kiếm, đại ca đã đi Lăng Vân Quật?” Đoạn Lăng vẻ mặt kích động nói, trường kiếm của cha hắn hay dùng hắn đã không lạ gì.

“Đúng vậy, ta đi giúp đệ lấy Hỏa Lân Kiếm, đệ xem cái này là gì đây” Hắc Phong lấy ra một chiếc nhẫn vàng đính ngọc đỏ đưa cho Đoạn Lăng.

“Đây là nhẫn của cha... là Đoạn gia gia truyền tín vật, tượng trưng cho gia chủ” Đoạn Lăng cầm lấy chiếc nhẫn, ánh mắt thoáng vẻ đau buồn nhưng nhanh chóng khôi phục.

“Đó là món quà thứ hai, đây là món quà thứ ba, đại ca đặc biệt tặng người đệ người tăng cao tu vi” Hắc Phong móc trong túi Huyết Bò Đê đưa cho Đoạn Lăng.

“Đại ca đối với ta ân trọng như núi, ta Đoạn Lăng bất luận thế nào cũng sẽ không quên ân tình của đại ca, nếu không có đại ca, cũng không có Đoạn Lăng ngày hôm nay” Đoạn Lăng vẻ mặt trân trọng nhìn Hắc Phong nói.

“Được rồi, người là đệ đệ của ta, không cần nói những lời này. Đệ trước tiên đi về phòng luyện hóa Huyết Bò Đê đi, đệ đã là Hậu Thiên đỉnh phong, chỉ cần luyện hóa nó, đệ sẽ đạt đến Thông Mạch Cảnh cao thủ” Hắc Phong vỗ vai Đoạn Lăng cười nói.

“Ừm, đệ biết rồi” Đoạn Lăng gật đầu, tiếp lấy xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Thị nữ Không Từ

“Đúng rồi, đại ca, Bang chủ nói muốn gặp đại ca, ngài có việc cần thương nghị” Đi tới cửa lúc, Đoạn Lăng chợt nhớ tới điều gì liền quay đầu nói.

“Ừm, ta biết rồi, đệ về trước đi” Hắc Phong khẽ gật đầu, trong mắt hiện lên một tia quang mang. Hùng Bá bây giờ tìm hắn đơn giản chính là hai chuyện.

Thứ nhất là liên quan đến việc thích khách, thứ hai chính là về Vô Song Thành, hiện tại cũng chỉ có Vô Song Thành là đối thủ của Thiên Hạ Hội, Hùng Bá đã tỏ ý định diệt trừ, hiện tại hắn đã muốn đẩy nhanh tiến độ.

“Hiện tại Hùng Bá nếu ra tay với ta thì chính là tự tìm chết” Hắc Phong ánh mắt thoáng hiện hàn quang cười nói.

Một đêm thời gian đi qua rất nhanh, mới vừa sáng sớm, Hắc Phong đã nghe ngoài phòng có tiếng gõ cửa.

“Quân sư, ngài có đó không?” một đạo thanh âm trong trẻo dễ thương từ bên ngoài truyền vào.

“Thật thú vị, Hùng Bá lại phái một thị nữ đến gọi ta, không lẽ muốn đem nữ sắc ra để câu dẫn ta” Hắc Phong cười thầm trong lòng, tiếp đó hắn đứng dậy bước xuống giường, từ từ mở ra cửa phòng, xuất hiện trước mắt hắn là một thiếu nữ xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo, động lòng người, nàng ăn mặc y phục thị nữ nhưng vô cùng duyên dáng, yếu điệu, làm cho người nhìn có cảm giác muốn vì nàng mà bảo vệ.

“Bang chủ để cho người tới gọi ta sao?” Hắc Phong nhìn chằm chằm thiếu nữ, trong mắt lóe lên một tia ham muốn, lập tức chậm rãi mở miệng.

“Thị nữ tên gọi là Không Từ, là Văn Tổng quản phân phó thị nữ đến gọi quân sư diện kiến bang chủ” Thiếu nữ có chút sợ hãi và hiếu kỳ nhìn thoáng qua Hắc Phong, sau đó cung kính nói.

“Không Từ” Hắc Phong chợt hiểu ý đồ của Hùng Bá, thật sự có hai dụng ý.

“Thứ nhất, muốn lợi dụng Không Từ tới buộc lại chính mình, để cho mình toàn tâm toàn ý giúp hắn làm việc”

“Thứ hai, Hùng Bá muốn gây cừu oán giữa mình với Phong Vân, để hai cò tranh nhau, ngư ông được lợi” Hắc Phong âm thầm suy tính.

Bất quá, theo như Hắc Phong phân tích, loại thứ nhất có khả năng càng lớn, dù sao, hắc đối với Hùng Bá rất có giá trị lợi dụng, Hùng Bá nếu không phải ngu si sẽ không vào lúc này đi đối phó hắc. Nhưng mà loại thứ hai cũng không loại trừ, chỉ là ít một chút mà thôi.

“Khổng Tử phải không? Chúng ta bây giờ liền đi gặp Bang chủ đi” Hắc Phong mỉm cười ánh mắt nhìn chăm chăm Khổng Tử hồi lâu, khi thấy Khổng Tử mặt mày ửng đỏ, lộ ra ngượng ngùng, mới thu hồi ánh mắt.

“Quân sư xin mời ngài” Khổng Tử dịu dàng nói, dẫn đường cho Hắc Phong.

“Thảo nào Phong Vân Sương, ba người bởi vì Khổng Tử mà phản bội Hùng Bá, nàng quả thật có sức hấp dẫn bức người” Hắc Phong theo sau, quan sát toàn thân thể Khổng Tử một lượt âm thầm cười nói.

“Khổng Tử, nàng là thị nữ của người nào?” Hắc Phong nhìn Khổng Tử không chớp mắt bỗng nhiên mở miệng nói.

“Bẩm Quân sư, tiểu nữ là thị nữ của Vân thiếu gia” Khổng Tử vừa nói, có chút ngượng ngùng cúi đầu, tính cách của nàng chính là yếu điệu ngượng ngùng như vậy, thật làm người ta yêu thích.

“Một hồi ta sẽ bẩm Bang Chủ, từ nay ngươi sẽ là thị nữ của ta”

Hắc Phong cười cười, nếu Hùng Bá muốn dùng Khổng Tử câu dẫn chính mình, vậy mình cũng nhân cơ hội này, làm cho Bộ Kinh Vân mau sớm phản ra Thiên Hạ Hội, thậm chí có thể có cơ hội giết được hắc, chỉ cần Bộ Kinh Vân chết, Phong Vân không cách nào kết hợp, làm sao uy hiếp đến mình.

Đương nhiên, hắc làm như thế cũng là vì tiếc cho Khổng Tử kết cục, một đóa hoa đẹp thế mà mau tàn sớm.

“Ah” Khổng Tử đầu tiên là sửng sốt, lập tức cúi đầu, nàng là người con gái có tính cách mềm yếu, hết thấy tất cả cũng chỉ là đang nghe theo người khác an bài.

“Có vấn đề gì không?” Hắc Phong nhìn chăm chăm Khổng Tử, hắc biết nàng rõ ràng muốn từ chối hắc, nhưng lại không dám nói.

“Dạ không... không có, Khổng Tử nghe theo Quân sư” Khổng Tử mỉm môi, ánh mắt đã ươn ướt nói.

“Khổng Tử, ta không miễn cưỡng nàng, có gì cứ nói” Hắc Phong cười nói nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Khổng Tử không rời.

“Ta...” Khổng Tử do dự một lát nhưng cuối cùng cũng im bặt.

Hắc Phong càng nhìn càng thấy nàng khả ái, trên mặt không khỏi cười tươi, hai người rất nhanh đi đến Thiên Hạ Hội đại điện, Hùng Bá lúc này cũng đang đứng ở đại sảnh, hình như đang chờ đợi người nào đó.

“Tham kiến Bang chủ, Bang chủ đứng ở đây chắc là đang chờ đón một vị khách nhân phải không?” Hắc Phong bước đến chấp tay hướng Hùng Bá nói.

“Ha ha ha, Quân sư đúng là thần cơ diệu toán, lão phu đúng là đang chờ một người, Quân sư có đoán được là ai không?” Hùng Bá gật đầu cười nói.

“Hiện nay võ lâm, có thể cùng ta Thiên Hạ Hội chống lại cũng chỉ có Vô Song Thành, mà có thể để cho Bang chủ tự mình ra nghênh tiếp, ngoại trừ Vô Song Thành chủ ra, thuộc hạ thật không nghĩ tới còn có ai?” Hắc Phong ra vẻ trầm tư rồi mở miệng nói.

“Ai nha nha, quân sư quả nhiên lợi hại a, cái này cũng có thể đoán được, không hổ là siêu việt Nê Bò Tát Thiên Hạ Đệ Nhất Thầy Tướng Số” Văn Sưu Sưu ở bên cạnh nghe vậy thì lập tức nịnh bợ nói.

“Quân sư nói không sai, lão phu chính là đang chờ Vô Song Thành chủ, Độc Cô Nhất Phương đến” Hùng Bá trong mắt cũng là hiện lên kinh dị, thầm hô Hắc Phong suy đoán thật đáng sợ.

“Thì ra đại ca có thần cơ diệu toán, thảo nào hắc biết có thích khách đến ám sát Bang chủ, để cho ta lập được công lao” Đoạn Lăng ở một bên vui mừng thầm nghĩ, trong lòng hắc đối với Hắc Phong vô cùng sùng bái.

“Bang chủ, chỉ là một cái Vô Song Thành, nếu như ta Thiên Hạ Hội thực sự đánh hạ cũng không phải khó, ta nghĩ Bang chủ sở dĩ chưa động thủ, là bởi vì có một người, người này chính là Kiếm Thánh Độc Cô Kiếm có phải vậy không?” Hắc Phong chậm rãi phân tích.

Kiếm Thánh, vốn tên là Độc Cô Kiếm, là huynh trưởng Vô Song Thành Thành. Trọn đời đối với Kiếm si cuồng, Kiếm Thánh kiếm pháp trên đời vô song nhất là Thánh Linh kiếm pháp không người có thể phá, lúc sau Kiếm Thánh cùng Vô Lâm Thần Thoại Vô Danh đánh một trận, sau khi chiến bại đã thoái ẩn vô lâm.

Cuối cùng vì Vô Song Thành mà tái xuất giang hồ, muốn cùng Hùng Bá quyết một trận tử chiến. Lúc sắp chết ngộ ra được kiếm 23, Nguyên Thần Xuất Khiếu cùng Hùng Bá quyết chiến, đến lúc mấu chốt lại bị Bộ Kinh Vân giết chết.

“Ha ha ha... quân sư nói rất hay” Hùng Bá cười lên đầy bá khí.

Mà đúng lúc này phía trước đột nhiên xuất hiện một đám người, dẫn đầu chính là Vô Song Thành chủ, Độc Cô Nhất Phương.

“Độc Cô huynh, từ lúc từ biệt đến giờ vẫn khỏe chứ?” Hùng Bá đi ra phía trước, ánh mắt sắc bén cười nói.

“Ha ha, nhờ hồng phúc của Hùng bang chủ, lão phu còn chưa chết a” Độc Cô Nhất Phương cười lớn nói.

“Vẫn bồi Độc Cô Minh, bá kiến hùng Bang chủ” Độc Cô Minh con trai Độc Cô Nhất Phương hướng về phía Hùng Bá ôm quyền cúi đầu nói.

“Hiện chất không cần đa lễ” Hùng Bá tự tay vỗ vỗ Độc Cô Minh bả vai, nhàn nhạt nói.

“Mấy vị này chính là Hùng bang chủ đồ đệ phải không?” Độc Cô Nhất Phương ánh mắt nhìn về phía Hắc Phong, Đoạn Lăng, Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân cười nói.

“Độc Cô Thành Chủ lần này đã đoán sai rồi, bốn vị này là đệ tử của lão phu, thế nhưng vị này nhưng là ta Thiên Hạ Hội quân sư” Hùng Bá trước chỉ Bộ Kinh Vân đám người, sau đó lại chỉ Hắc Phong cười nói.

“Độc Cô Thành Chủ” Đoạn Lăng, Bộ Kinh Vân đám người đều là đối với Độc Cô Nhất Phương ôm quyền hành lễ, chỉ có Hắc Phong ở một bên là không có động tác gì, ánh mắt thản nhiên nhìn Độc Cô Nhất Phương.

“Ồ, lão phu chỉ nghe nói Hùng Bang chủ có mấy vị đệ tử thực lực cường đại, giúp Hùng Bang chủ ngài đánh chiếm một nửa giang sơn, nhưng lại chưa từng nghe nói qua Thiên Hạ Hội còn có một vị trẻ tuổi Quân sư, chẳng lẽ lão phu quá lạc hậu tin tức rồi?” Độc Cô Nhất Phương nhìn Hắc Phong hiểu kỳ nói.

“Ha ha, chào ngài, không biết Độc Cô Thành Chủ có khỏe hay không?” Hắc Phong trong mắt tinh quang lóe lên, chăm chú nhìn chằm chằm Độc Cô Nhất Phương nói.

“Ồ, người nói thế là ý gì?” Độc Cô Nhất Phương hơi nhíu mày, ánh mắt thoáng vẻ ngưng trọng nhìn Hắc Phong.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Khổng Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Độc Cô Nhất Phương thế thân

Mà Hùng Bá cũng là hạng cáo già, tự nhiên cũng nghe được Hắc Phong hỏi không tầm thường, cho nên, hắn cũng không gấp mời Độc Cô Nhất Phương đi vào, cũng không có ngăn cản Hắc Phong nói tiếp.

“Ha ha, ta hỏi như vậy có thể làm Độc Cô Thành Chủ không hiểu, vậy ta đổi lại cách hỏi, không biết Độc Cô Nhất Phương Thành chủ hiện tại như thế nào?” Hắc Phong chậm rãi cười nói.

Mọi người xung quanh nghe hắn hỏi vậy thì càng thêm nghi ngờ, Độc Cô Thành Chủ, không phải là Độc Cô Nhất Phương sao? Độc Cô Nhất Phương Thành Chủ không phải là người trước mặt này sao? Rõ ràng người ta ở ngay trước mặt, người lại hỏi người ta hiện ra sao, thật giống kẻ khủng điên.

“Người nói là ý gì, ta thật sự không rõ” Độc Cô Nhất Phương sắc mặt hơi đổi nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh cười khẩy nói.

“Nếu Độc Cô Thành Chủ vẫn không hiểu, ta đây liền rành rồi giải thích một chút, 20 năm trước, Kiếm Tông hai tên đệ tử, Vô Danh cùng Phá Quân, cả hai bởi vì tranh đoạt Vạn Kiếm Quy Tông, đã triển khai một trận quyết đấu, mà đương thời vì có thể có người làm chứng cuộc quyết đấu này, Kiếm Tông Tông Chủ đã từng mời ba vị dùng kiếm cường giả đỉnh cao, theo ta được biết, Độc Cô Nhất Phương Thành Chủ cũng là ở được mời trong số đó, không sai chứ?” Hắc Phong mỉm cười ôn tồn nói.

“Người nói không sai, nhưng mà khi đó lão phu bởi vì bận việc Vô Song Thành, cho nên đã từ chối” Độc Cô Nhất Phương sắc mặt lúc này đã có chút âm trầm cười nói.

“Không phải đâu? Theo ta được biết, năm đó Độc Cô Nhất Phương Thành Chủ, vì không muốn bỏ qua việc này, cố ý tìm ra một cái lưỡng toàn kỳ mỹ phương pháp, đó là...” Hắc Phong vừa nói đến lời này thì lập tức phi thân lùi lại, hắn đã bị Độc Cô Nhất Phương bắt ngờ đánh ra một quyền.

“Ha ha, Độc Cô huynh, hà tất tức giận, lại nghe quân sư nói hết lời, động thủ lần nữa cũng không trễ”

Hùng Bá tiến lên một bước, ngăn cản Độc Cô Nhất Phương tiếp tục xuất thủ, bởi vì hắn đã cảm giác được, lời Hắc Phong đang nói chính là một bí mật lớn, hơn nữa có liên quan đến Độc Cô Nhất Phương, cho nên, hắn đương nhiên sẽ không cho Độc Cô Nhất Phương vào lúc này ra tay với Hắc Phong.

“Nếu Hùng Bang chủ đã nói vậy, lão phu sẽ coi hắn đến cùng là muốn nói ra cái gì”

Độc Cô Nhất Phương sắc mặt đã hoàn toàn âm trầm, lúc này hắn tự nhiên biết Hắc Phong muốn nói cái gì, thế nhưng hắn suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra là Hắc Phong làm sao biết được chuyện này.

“Ha ha, nếu Độc Cô Thành Chủ muốn nghe, ta đây liền nói tiếp, năm đó Độc Cô Nhất Phương Thành Chủ không muốn bỏ qua việc này, lại không thể nào ly khai Vô Song Thành, bởi vì một khi hãn ly khai, Vô Song Thành nhất định sẽ nội loạn, cho nên, hãn liền nghĩ ra một kế lưỡng toàn kỳ mỹ, đó chính là tìm một thể thân giống hãn như đúc, để cho thể thân thay hãn trấn thủ Vô Song Thành, không biết ta nói đúng hay không? Thể thân tiền bối?” Hắc Phong cười trên tức nhìn Độc Cô Nhất Phương giả.

“Nói vậy nói bạ, khi đó lão phu không có đi xem trận chiến đó, vẫn ở Vô Song Thành” Độc Cô Nhất Phương giả giận dữ phất tay áo nói.

“Ha ha, ngươi vốn có dáng dấp cùng Độc Cô Nhất Phương giống nhau như đúc, cho nên, Độc Cô Nhất Phương đã bí mật huấn luyện ngươi, dạy võ công cho ngươi, để cho ngươi làm bóng dáng của hãn, chỉ là, hiện tại Độc Cô Nhất Phương thật đã hai mươi năm mất tích, mà ngươi cái bóng này đã chính thức trở thành Độc Cô Nhất Phương mọi người biết”

“Hỗn đản, nói lão phu là giả? Ngươi có chứng cứ gì?” Độc Cô Nhất Phương giả vẫn một mực phủ nhận hãn là giả.

“Chứng cứ ta đương nhiên có” Hắc Phong mỉm cười hướng Hùng Bá nói ra: “Bang chủ, chúng ta lúc trước không phải là ở Kiếm Tông tìm được thi thể chân chính của Độc Cô Nhất Phương thành chủ sao? Hiện tại ngài mang ra đây để cho vị thể thân tiền bối này xem cho rõ”

Hắc Phong vừa nói, vừa hướng Hùng Bá nháy mắt, hãn tin tưởng lấy Hùng Bá thông minh, tuyệt đối hiểu dụng ý của hãn.

“Người đâu, đem thi thể Độc Cô huynh đến đây” Hùng Bá cười híp mắt ra lệnh chung chung.

Độc Cô Nhất Phương nghe Hùng Bá nói vậy thì lập tức động thủ, nhanh như chớp một cước đá về phía Hùng Bá.

“Hạng như ngươi cũng dám mạo danh Độc Cô huynh, lão phu ngày hôm nay liền vì Độc Cô huynh diệt trừ ngươi” Hùng Bá lùi lại một bước, mỉm cười nói.

Tiếp đó Hùng Bá đưa ra bàn tay, vô số chân khí như chất lỏng hướng về trong tay hãn hội tụ thành một cái trong suốt chân khí cầu.

Hùng Bá hét lớn, một chương đánh về phía trước.

“Tam Phân Quy Nguyên Khí”

“Thánh Linh kiếm pháp, kiếm thứ nhất”

Độc Cô Nhất Phương rút ra Vô Song Kiếm, nhanh chóng đánh ra một kiếm, một kiếm trông đơn giản nhưng lại mang huyền diệu kiếm ý bên trong, cùng Tam Phân Quy Nguyên Khí hung hăng chạm vào nhau.

“Không ngờ Độc Cô Nhất Phương lại đem Thánh Linh kiếm pháp dạy cho thể thân” Hắc Phong quan sát một bên nhũn mảy nói.

“Hùng Bá, hôm nay ta sẽ giết sạch Thiên Hạ hội của ngươi, muốn trách thì trách cái tên quân sư của ngươi đi” Độc Cô Nhất Phương giả một kiếm đánh tan Hùng Bá Tam Phân Quy Nguyên Khí, sau đó thần sắc lạnh lùng nhìn về phía Hùng Bá nói.

Thực lực của hãn là Long Hồ Cảnh sơ kỳ, phối hợp cùng Vô Song kiếm sắc bén quả thật có thể cùng Hùng Bá Long Hồ Cảnh Trung kỳ đánh một trận.

“Ha ha... Thực lực của ngươi thật là không tệ, bất quá, nơi đây chính là ta Thiên Hạ Hội, chính là lão phu địa bàn, bằng ngươi chính là một cái giả mạo Độc Cô Nhất Phương, cũng muốn ở chỗ này dương oai?”

Hùng Bá cười to lên, cái tên giả mạo Độc Cô Nhất Phương này đích thật không yếu, nhưng vẫn chưa phải làm cho hãn ra hết toàn lực.

“Tam Phân Quy Nguyên Khí”

Một lúc sau, Độc Cô Nhất Phương giả rút cuộc rơi xuống hạ phong, trên mình đã trúng nhiều thương tích, miệng phun máu tươi.

“Các đệ tử của ta, mau thay ta giải quyết cái tên giả mạo này” Hùng Bá nhay lùi về, mở miệng nói.

“Dạ Sư phụ” bốn người Đoạn Lăng, Tần Sương, Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân đồng thanh nói.

“Độc Cô Nhất Phương, nạp mạng đi” Đoạn Lăng bởi vì ăn Huyết Bò Đề, đã đột phá đến Tiên Thiên Thông Mạch Cảnh sơ kỳ, lại phối hợp Hỏa Lân Kiếm, hãn thực lực bây giờ đã mạnh hơn ba người bọn Nhiếp Phong nhiều.

“Thực Nhật kiếm pháp đệ bát thức, Hỏa Lân Thực Nhật”

“Hỏa Lân Kiếm? Nghe đồn hơn mười năm trước Nam Lân Kiếm Thủ Đoạn Soái, tiến nhập Lăng Vân Quật, sau đó mất tích, cùng hãn biến mất còn có Hỏa Lân Kiếm, lẽ nào cái này Đoạn Lăng đã vào Lăng Vân Quật tìm được Đoạn Soái” Hùng Bá nhìn Đoạn Lăng trong tay Hỏa Lân Kiếm, ánh mắt không ngừng lóe lên.

“Ương Văn Thiên Hằng”

“Phong Quyền Lâu Tàn”

“Ngao Tuyết Lăng Sương”

Ba người Bộ Kinh Văn lúc này cũng ra hết tuyệt chiêu.

Bốn đạo công kích như trường giang đổ xuống trên người Độc Cô Nhất Phương giả, Độc Cô Nhất Phương giả sắc mặt ngưng trọng vô cùng, gắng gượng sức tàn, trong tay Vô Song Kiếm huy động.

“Thánh linh kiếm pháp, kiếm 18”

Từng đạo kiếm ý biến ảo vô cùng xuất hiện, ngưng tụ thành kiếm vồng bao bọc lấy thân thể Độc Cô Nhất Phương giả.

“Ầm, ầm, ầm”

Bốn đạo cường đại công kích, trong nháy mắt đánh vào kiếm vồng của Độc Cô Nhất Phương giả, một luồng kinh phong bỗng quét ngang bốn phía.

“Bang chủ, ta đi giúp bọn hần một chút” Hắc Phong tiến đến Hùng Bá nói.

“Được, quân sư cũng cần trọng” Hùng Bá gật đầu cười nói.

Hắc Phong gật đầu, tiếp đó thân hình hần nhảy lên thật cao, trong tay hần đã xuất hiện Tuyết Âm Dao.

“Kinh Hàn Thoáng Qua”

Một hư ảnh băng đao màu xanh vô cùng to lớn bất thành linh chém xuống đầu Độc Cô Nhất Phương giả.

Đổi mặt với cái này cực hàn, cực kỳ bá đạo, cực kỳ dứt khoát một đao, Độc Cô Nhất Phương nỗ lực giơ cao Vô Song Kiếm muốn ngăn đỡ, nhưng lúc này hần đã sức cùng lực kiệt, vừa mới chống đỡ đã bị phun máu ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Hôn Ước

“Ai nha nha, quân sư xuất thủ, quả nhiên không giống bình thường, chỉ một đao giết chết Độc Cô Nhất Phương giả mạo, thật không hổ là quân sư a” Văn Sứ Sứ thấy cảnh này lập tức nịnh bợ nói.

“Tuyết Âm Dao?” Hùng Bá ánh mắt hơi lóe lên, hần liền nhìn ra Hắc Phong đã sử dụng Tuyết Âm Dao để kết liễu Độc Cô Nhất Phương giả mạo.

“Đại ca, một đao thật lợi hại” Đoạn Lăng giờ ngón tay cái lên hướng Hắc Phong cười nói, cử chỉ này cũng là do Hắc Phong dạy hần trong mười năm qua.

“Quân sư thấy nên xử lý Độc Cô Nhất Phương giả này thế nào?” Hùng Bá trầm ngâm hỏi. Hần thật sự cũng không nghĩ ra biện pháp nào, tên này là Độc Cô Nhất Phương giả nhưng Kiếm Thánh không biết, nếu giết đi sẽ dẫn động Kiếm Thánh đi ra, điều đó thật sự hần không muốn chút nào. Kiếm Thánh dù sao cũng là cấp bậc sánh vai Võ Lâm Thần Thoại Vô Danh, muốn đánh bại hần thật không phải dễ.

“Tạm thời vẫn không thể giết, nếu giết trước hết phải cho Kiếm Thánh biết người này là giả mạo, có như vậy Kiếm Thánh sẽ không vì thế ra tay. Hơn nữa, chúng ta còn có thể nhân cơ hội mượn hơi Kiếm Thánh, làm cho hần vì chúng ta Thiên Hạ Hội hiệu lực, cứ như vậy coi như Võ Lâm Thần Thoại tái xuất giang hồ, muốn ra tay với ta Thiên Hạ Hội cũng không phải dễ dàng” Hắc Phong hơi trầm ngâm, trong mắt quang mang hơi lóe lên một chút, trên mặt tươi cười nói.

“Ha ha, quân sư quả nhiên là quân sư, tốt, chuyện này lão phu liền xử lý như vậy, người đầu đem Độc Cô Nhất Phương giả mạo và người ở Vô Song Thành áp giải thiên lao” Hùng Bá cười lớn một tiếng, phất tay nói.

Đám thuộc hạ Thiên Hạ Hội nhanh chóng y lệnh.

“Quân sư lập lần này công lao, không biết muốn thưởng gì? Lão phu nhất định sẽ tận lực thỏa mãn quân sư” Hùng Bá nhìn về phía Hắc Phong cười nói.

“Có thể vì Bang chủ hiệu lực, là thuộc hạ vinh hạnh, thuộc hạ không cần ban thưởng gì cả” Hắc Phong vội nói.

“Ha ha, thưởng vẫn phải thưởng mới được” Hùng Bá cười ha hả, ngẫm nghĩ hồi lâu.

“Như vậy đi, ta xem quân sư niên kỷ cũng không nhỏ, cái gọi là trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, lão phu liền làm chủ chọn cho Quân sư một lương phối đi”

“Bang chủ, thuộc hạ còn chưa tính đến chuyện này, cái này...” Hắc Phong vừa định cự tuyệt thì Hùng Bá đã bước đến xen vào.

“Ai, quân sư lời ấy sai rồi, người bây giờ chính là ta Thiên Hạ Hội quân sư, cao quý như vậy thân phận, làm sao có thể không có một người vợ chứ” Hùng Bá gạt ngang nói.

“Bang chủ, việc này...”

“Quân sư, người cũng không cần khách khí nữa, việc này lão phu liền vì người làm chủ, đợi lão phu chọn một cái ngày đại cát, liền để quân sư người thành hôn, đương nhiên lấy quân sư thân phận cao quý, tự nhiên cũng phải chọn một mỹ nhân mới được”

“Chúc mừng đại ca, chúc mừng đại ca” Đoạn Lăng không biết ở đâu cũng đến trêu ghẹo Hắc Phong.

“Quân sư, theo đề xuất của Sứ Sứ ta sẽ thu Không Từ làm Nghĩa nữ và gả nàng cho Quân sư, không biết ý Quân Sư thế nào?” Hùng Bá sau khi nói chuyện với Văn Sứ Sứ thì đi đến Hắc Phong cười nói.

Hắc Phong cũng có cảm tình với Không Từ nên nghe nói vậy thì cũng không định từ chối: “Tất cả cứ do Bang chủ ngài làm chủ”

Bộ Kinh Vân lúc này ánh mắt lạnh như băng, gương mặt âm trầm như muốn lập tức giết người.

“Tốt, tốt, chuyện này để lão phu làm chủ, mười ngày sau là ngày đại cát đại lợi, Quân sư cùng Không Từ mười ngày sau thành thân đi” Hùng Bá vuốt râu cười nói.

“Bang chủ, nếu Không Từ đã là vị hôn thê của ta, như vậy hãy đưa nàng đến chỗ của ta đi, cũng tốt cho chúng ta phát triển một đoạn tình cảm” Hắc Phong nhìn thấy ánh mắt của Bộ Kinh Vân nhìn hắn như muốn giết người thì âm thầm buồn cười, hướng Hùng Bá nói.

“Quân Sư nói có lý, các người cũng phải phát triển tình cảm mới được. Không Từ, con về sau đến chỗ của Quân sư đi” Hùng Bá gật đầu, hướng phía Không Từ cười nói.

“Dạ... dạ Bang chủ” Không Từ cúi đầu, đôi mắt đã ươn ướt, nhỏ giọng nói. Những lời của Hùng Bá nàng đều nghe hết, nhưng nàng lại không dám nói từ chối, vì vậy chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

“Sao lại Bang chủ, các con sau này hãy gọi ta Phụ thân” Hùng Bá cười khà khà nắm tay Không Từ rồi chuyển cho Hắc Phong.

“Dạ, Phụ thân” Không Từ sợ hãi xen lẫn ngượng ngùng nói.

“Sư Phụ, người không thể đem Không Từ gả cho Quân sư”

Bộ Kinh Vân lúc này rốt cục nhìn không được đứng dậy, Không Từ vẫn là người hắn thích, hiện tại nhìn thấy Hùng Bá muốn đem Không Từ gả cho người khác, Bộ Kinh Vân trong lòng thù mới hận cũ cùng nhau liền bùng lên với Hắc Phong.

“Ai nha nha, Văn thiếu gia, bang chủ ý tứ, nhưng là không được làm trái” Văn Sứ Sứ nhìn thấy Hùng Bá sắc mặt dần dần lạnh xuống thì vội mở miệng nhắc nhở.

“Bộ Kinh Vân, người đây là ý gì? Đại ca của ta được Bang chủ chỉ định hôn ước, chính là việc đại hỷ, người lại vẫn cứ vào lúc này quấy rối, người có phải hay không ý định làm khó để đại ca ta” Đoạn Lăng trực tiếp rút ra Hỏa Lân Kiếm, chỉ hướng Bộ Kinh Vân nói.

Đoạn Lăng đã đánh bại Bộ Kinh Vân một lần, lúc này hắn đã là Thông Mạch cảnh cao thủ, cộng thêm Hỏa Lân Kiếm hắn đã không xem Bộ Kinh Vân vào đâu.

“Bộ Kinh Vân, muốn quấy rối ta việc vui, nhưng là phải có đầy đủ thực lực mới được, người xác định chính mình thực sự có loại này thực lực sao?” Hắc Phong nở nụ cười trêu tức nhìn Bộ Kinh Vân.

“Không Từ là của ta, bất cứ người nào cũng không thể cướp nàng khỏi ta” Bộ Kinh Vân thanh âm lạnh nhạt, không có một chút cảm tình, nhưng Hắc Phong nhìn thấy hắn đối với Không Từ thật sự si tình, nhưng như vậy thì sao, Không Từ cũng là người con gái hắn thích.

“Làm càn! Văn nhi, việc này ta đã định ra, người bây giờ nhanh xin lỗi quân sư, về sau cũng đừng nhắc lại việc này, bằng không, không nên trách lão phu không niệm tình thầy trò” Hùng Bá trong mắt lóe lên hai đạo tinh mang, nhìn Bộ Kinh Vân quát to.

“Không Từ là của ta, bất kỳ người nào cũng không thể đem Không Từ cướp khỏi ta”

Bộ Kinh Vân thân hình khẽ động, thi triển khinh công Vân Tung Mị Ảnh, trong nháy mắt liền xuất hiện ở Không Từ trước mặt, sau đó liền muốn dẫn Không Từ rời đi nơi này.

“Vân thiếu gia...” Không Từ nhìn thấy Bộ Kinh Vân đột nhiên xuất hiện, nhất thời liền ngăn cả người.

“Không Từ, theo ta đi” Bộ Kinh Vân kéo tay Không Từ, liền muốn rời đi.

Thế nhưng Hùng Bá đám người đều ở chỗ này, làm sao có thể cho hắn cứ như vậy rời đi đây.

Nhất là Đoạn Lăng, từ lúc Hùng Bá tuyên bố đem Không Từ gả cho Hắc Phong, hắn liền đem Không Từ trở thành đại tâu, lúc này nhìn thấy Bộ Kinh Vân muốn dẫn nàng rời đi, hắn dĩ nhiên là vô cùng phẫn nộ.

“Bộ Kinh Vân, ngươi muốn chết! Hòa Lân Thực Nhật”

Đoạn Lăng trong tay Hòa Lân Kiếm trong nháy mắt huy động, từng đạo kiếm khí nóng rực tỏa ra xung quanh.

“Bà Vân Chương”

Bộ Kinh Vân trong mắt lóe lên hàn quang, lập tức thân hình chuyển động, song chương vận khí, hai đạo chương ảnh hưởng Đoạn Lăng oanh kích tới.

“Oanh”

Đoạn Lăng đã là cao thủ Tiên Thiên Thông Mạch Cảnh sơ kỳ, sử dụng Hòa Lân Kiếm đánh ra tuyệt chiêu tối hậu nhất làm sao một Hậu Thiên đỉnh phong như Bộ Kinh Vân có thể chống đỡ nổi, cho nên, chỉ thấy loáng lên một cái, Bộ Kinh Vân đã thân thể chấn động, phun máu bay rớt ra ngoài.

“Không biết tự lượng sức mình, chỉ bằng ngươi cũng muốn phá hư hôn nhân của đại ca” Đoạn Lăng thu hồi Hòa Lân Kiếm, vẻ mặt khinh thường nhìn Bộ Kinh Vân.

“Sur Phụ, hãy tha thứ cho Vân sư huynh, hắn không có ý mạo phạm Quân sư”

“Đúng vậy, Sur phụ, xin ngài hãy tha tội cho Vân sư đệ”

Hai người Nhiếp Phong, Tần Sương thấy Bộ Kinh Vân bị nhất chiêu trọng thương thì vội quỳ xuống xin Hùng Bá tha thứ tội.

“Bang chủ, Bộ Kinh Vân không thể tha thứ. Hắn ngay cả vị hôn thê của Quân sư cũng dám giở trò, nếu như không trừng phạt hắn, chỉ sợ hắn sẽ còn tiếp tục” Đoạn Lăng nghe bọn Nhiếp Phong cầu tình thì bất mãn nói.

“Quân sư thấy nên xử trí Bộ Kinh Vân thế nào?” Hùng Bá hướng Hắc Phong chậm rãi mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Mỹ nhân tâm

“Không Từ, nàng đã là ta vị hôn thê, vậy mà Bộ Kinh Vân còn dám cưỡng đoạt, rõ ràng là không xem ta ra gì, như vậy đi, ta cũng không phải làm khó hắn, chỉ cần hắn có thể đỡ ta một chiêu mà không chết thì ta tạm tha cho hắn một mạng”

Hắc Phong trong mắt hàn quang lóe lên, tuy hắn biểu hiện rất là bình tĩnh, thế nhưng trong lòng đã muốn băm vằm Bộ Kinh Vân ra trăm mảnh.

“Quân sư, ngài thù hạ lưu tình tha cho Vân sư huynh một mạng đi, hắn quả thật không có cố ý mạo phạm ngài” Nhiếp Phong ngẩng đầu nhìn về phía Hắc Phong, vì Bộ Kinh Vân lên tiếng xin xỏ.

“Quân sư, ngài tha cho Vân sư đệ đi, ta nguyện chịu thay cho hắn một kích của ngài” Tần Sương ngẩng đầu nhìn Hắc Phong cầu khẩn.

Hắc Phong thấy Nhiếp Phong, Tần Sương quỳ gối hướng mình khẩn cầu cũng không ngại làm khó thêm nữa nên mở miệng nói.

“Nếu hai vị đường chủ xin tha cho hắn, như vậy ta tạm tha cho hắn một lần, nhưng nếu có lần sau, ta tuyệt đối sẽ giết hắn”

“Đa tạ quân sư, đa tạ quân sư” Nhìn thấy Hắc Phong bằng lòng buông tha Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong cùng Tần Sương trên mặt đều lộ vẻ vui mừng.

“Nghịch Đồ, quân sư tuy là tha cho ngươi khỏi chết, thế nhưng lão phu lại không thể cứ như vậy tha ngươi” Hùng Bá nói rồi trong tay chân khí cầu ngưng tụ, hướng Bộ Kinh Vân đánh một chương.

Bộ Kinh Vân vừa mới loạng choạng đứng lên đã bị chân khí cầu đánh trúng ngay ngực, lập tức phun máu, té văng ra ngoài.

“Từ nay, người không còn là người của Thiên Hạ Hội, cũng không phải là đệ tử của lão phu, cắt cho khuất mắt ta” Hùng Bá lớn tiếng quát.

Bộ Kinh Vân trong lòng hận thù điên cuồng tăng lên, nghĩ đến ngày xưa Hoắc gia trang bị diệt môn, ngày hôm nay nữ nhân mình thích bị Hùng Bá gả cho người khác. Thù giết cha cộng với đoạt thể, hai chuyện này làm cho Bộ Kinh Vân trong lòng đối với Hùng Bá vô cùng cừu hận.

“Vân sư huynh”

“Vân sư đệ”

Nhiếp Phong, Tần Sương thấy Bộ Kinh Vân một lần nữa trọng thương thì lo lắng chạy đến đỡ hắn dậy.

Mà Bộ Kinh Vân lúc này cho dù đối với Hùng Bá hận thù ghê gớm, thế nhưng hắn cũng biết tuyệt đối không thể biểu hiện ra ngoài, nếu không chắc chắn phải chết.

“Sương nhi, Phong nhi, không cần lo cho hắn, để hắn tự mình rời đi” Hùng Bá thấy vậy thì lớn tiếng quát.

“Hùng Bá sao lại tốt bụng tha cho Bộ Kinh Vân, chắc lão hồ ly này có âm mưu” Hắc Phong thấy biểu hiện của Hùng Bá thì âm thầm suy nghĩ.

Hắc Phong đối với Hùng Bá thật sự là quá hiểu, lấy Hùng Bá tính cách không có khả năng thả Bộ Kinh Vân rời đi, hắn sở dĩ làm như thế, nhất định là có nắm chắc làm cho Bộ Kinh Vân không cách nào còn sống rời đi Thiên Hạ Hội.

“Ta nhất định sẽ trở lại mang nàng rời đi” Bộ Kinh Vân ánh mắt nhìn về phía Không Từ lúc này đang ngơ ngẩn, mở miệng nói.

Nói xong, hắn xoay người đi thẳng ra khỏi Thiên Hạ Hội.

Đoạn Lăng thấy thái độ của Bộ Kinh Vân thì nổi giận nói: “Hỗn đản, đại ca, để ta giết hắn”

“Không cần” Hắc Phong ngăn lại Đoạn Lăng, khẽ lắc đầu nói.

Hắn tin tưởng Hùng Bá nhất định sẽ có sắp xếp, Bộ Kinh Vân không có khả năng còn sống rời đi Thiên Hạ Hội.

“Được rồi, các người đều lui ra đi” Hùng Bá xoay người đi về phía trước, đồng thời chậm rãi mở miệng nói.

“Bang chủ anh minh, văn thừa võ đức, phụng thiên thừa vận, nhất thống thiên hạ” đám đệ tử Thiên hạ hội thấy Hùng Bá rời đi thì cung kính hành lễ.

“Lăng đệ, chúng ta cũng đi thôi” Hắc Phong ôn tồn nói.

“Đại ca, tại sao không để cho ta đi giết Bộ Kinh Vân, hắn dám trước mặt đại ca muốn đoạt chị dâu, đây là tự tìm đường chết” Đoạn Lăng có chút giận dữ nói.

“Bộ Kinh Vân tự sẽ có người giết hắn, không cần ta và đệ xuất thủ” Hắc Phong cười tự tin nói, hắn tin tưởng lấy Hùng Bá tính cách sẽ không bỏ qua Bộ Kinh Vân.

“Đại ca đã nói vậy thì chắc tên Bộ Kinh Vân sẽ không sống được” Đoạn Lăng gật đầu, hắn đối với những điều Hắc Phong nói đã thập phần tin tưởng.

“Không Từ, nàng lo lắng cho Bộ Kinh Vân sao?” Hắc Phong ánh mắt nhìn về phía Không Từ, nhìn thấy nàng như mất hồn mất vía thì mở miệng nói.

“Ta... ta...” Không Từ ánh mắt uồn ứ, thấy Hắc Phong nhìn thì sợ hãi cúi đầu xuống, tay mân mê góc áo.

“Nàng không cần sợ, nàng đã hầu hạ hắn từ nhỏ, lo lắng cho hắn là chuyện thường tình, ta sẽ không trách nàng” Hắc Phong bước đến trước mặt Không Từ, ánh mắt nhu hòa nói.

“Quân sư, ta...” Không Từ mở miệng định nói nhưng giữa chừng lại thôi.

“Không Từ, nàng là ta vị hôn thê, không phải thị nữ, không cần gọi như vậy, nàng hãy gọi trực tiếp tên ta Phong là được” Hắc Phong gương mặt tuấn tú, ánh mắt nhu hòa cười nói.

Không Từ nghe vậy thì ngượng ngùng, gương mặt ửng đỏ, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Ài, chị dâu, không cần phải khách khí như vậy với đại ca” Đoạn Lăng thấy biểu hiện của Không Từ thì cười nói.

“Không Từ, có phải nàng không thích ta?. Nếu vậy, ta đi gặp Bang chủ nói hủy bỏ hôn sự này” Hắc Phong quá hiểu rõ tâm tư của Không Từ nên giả bộ ra vẻ thành khẩn nói.

Lúc này hắn chính là đang lấy lui làm tiến, lập tức hiệu quả ngay, Không Từ rõ ràng khẩn trương mở miệng nói: “Không phải, ta không phải có ý này...”

“Khổng Tử, nếu như nàng thấy ta có điểm nào không vừa ý ta sẽ vì nàng mà sửa đổi” Hắc Phong cố ý lung lạc Khổng Tử, làm cho nàng có cảm tình đối với hắn.

Khổng Tử từ trước tới nay luôn theo sự sắp đặt của người khác nên rất tự ti về bản thân, nay nghe Hắc Phong nói những lời này làm cho nàng có cảm giác tim đập nhanh và có hảo cảm với Hắc Phong.

“Phong, ta thật sự lo lắng cho Vân thiếu gia, Phong... chàng sẽ không trách ta chứ?” Khổng Tử nhỏ giọng nói, nàng biết trước mặt vị hôn phu của mình mà nhắc đến người đàn ông khác là không đúng, nhưng nàng xác thực là có chút bận tâm Bộ Kinh Vân, dù sao mười năm làm bạn, coi như là đối với cây cỏ cũng ít nhiều có chút tình cảm, huống chi là người.

“Đương nhiên là không rồi, ta hiểu nàng mà, nàng có muốn ta cùng nàng đi xem hắn một chút không?” Hắc Phong cười tươi, không có vẻ gì là tức giận nói.

“À không cần, cảm ơn chàng” Khổng Tử vội vã lắc đầu, nàng cảm giác mình hiện tại đang lo lắng Bộ Kinh Vân đã rất ư là không đúng, nếu làm cho Hắc Phong cùng chính mình đi gặp Bộ Kinh Vân, cái đó thật hơi quá đáng, cho nên, nàng vội vã lắc đầu nói.

“Vậy thì, chúng ta trở về thôi” Hắc Phong nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Khổng Tử cười nói.

“Đại ca, không làm phiền hai người, ta phải về Phi Vân Đường giải quyết sự việc” Đoạn Lăng thấy Hắc Phong cùng Khổng Tử tình chàng ý thiếp thì vội từ giả rồi phi thân đi mất.

“Tiểu tử này, mỗi lần đều đi vội như vậy, Khổng Tử chúng ta đi về trước đi” Hắc Phong thấy Đoạn Lăng rời đi thì cười nói, nhưng ánh mắt lập tức hướng Khổng Tử, chậm rãi nói.

“Ừm” Khổng Tử nhẹ mỉm cười, gương mặt ửng đỏ gật đầu, lập tức cùng Hắc Phong cùng nhau đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Khổng Già* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Hôn Lễ

Thiên Hạ Hội đại diện, Hùng Bá đang đứng chấp tay, nhìn chăm chú bức tranh mãnh hổ leo núi treo trên tường.

“Bang chủ, thuộc hạ thất trách, đã để Bộ Kinh Vân trốn khỏi Thiên Hạ Hội”

Hai cô gái áo vàng trên tay cầm hai con búp bê vải đang quỳ trên mặt đất cung kính nói. Hai người con gái này chính là thủ lĩnh của Thiên Trì Thập Nhị sát thủ, Đồng Hoàng.

“Bộ Kinh Vân đã bị lão phu đánh trọng thương, các người lại không giết chết được hắn?” Hùng Bá quay người lại, ánh mắt lóe lên quang mang, đầy bá khí nói.

“Bang chủ, cũng không phải thuộc hạ vô năng, mà tên Bộ Kinh Vân đó quả thật lợi hại, hơn nữa, hắn liều mạng chạy trốn, chúng tôi căn bản là ngăn không được a” Đồng Hoàng bị khí thế Hùng Bá chấn nhiếp thì sợ hãi giải thích.

“Hừ, phế vật, liền một tên trọng thương cũng không giết được, lão phu nuôi các người có ích lợi gì?” Hùng Bá trong ánh mắt lóe lên sát cơ.

Mà lúc này Đoạn Lăng cũng đang có mặt tại phòng của Hắc Phong.

“Đại ca, quả thật Bang chủ sai người đuổi giết Bộ Kinh Vân, nhưng hắn đã may mắn chạy thoát” Đoạn Lăng nhìn thoáng qua bên cạnh Khổng Tử, cũng không có cảm kích cái gì mà là trực tiếp nói.

“Chạy thoát rồi thì tốt, có xác định hắn đã an toàn chứ?” Hắc Phong gật đầu, hắn cũng biết Bộ Kinh Vân có vàng sáng của nhân vật chính, sẽ không dễ chết như vậy.

“Có, ta tận mắt thấy hắn chạy thoát rồi” Đoạn Lăng gật đầu nói.

“Khổng Tử, nàng có thể yên tâm, Bộ Kinh Vân đã an toàn” Hắc Phong nhìn Khổng Tử trêu mếu nói.

“Thì ra chàng cho Đoạn Lăng đường chủ đi cứu Vân thiếu gia rồi hả? Phong, cảm ơn chàng, chàng thật sự quá tốt” Khổng Tử gương mặt lộ vẻ vui mừng nói.

“Chỉ cần nàng vui vẻ là tốt rồi, hôm nay ta muốn cùng Đoạn đường chủ uống say một bữa, nàng lấy giúp ta vài món nhắm và rượu nhé” Hắc Phong mỉm cười nhìn Khổng Tử nói.

“Vâng, để thiếp đi lấy” Không Từ dịu dàng nói rồi đi ra khỏi phòng.

“Bộ Kinh Vân, thật sự đã chạy thoát?” Không Từ vừa rời khỏi Hắc Phong đã thay đổi sắc mặt nói.

“Vâng, đại ca, lúc đó ta định ra tay nhưng đã bị nhóm quái nhân đó đoạt thời cơ trước. Bọn quái nhân đó dẫn đầu là hai nữ nhân tay cầm búp bê vải” Đoạn Lăng gật đầu nói.

“Nếu ta đoán không lầm, bọn người đó chính là Thiên Tri Thập Nhị Sát mà Bang Chủ đang ẩn giấu, thực lực không kém” Hắc Phong gương mặt âm trầm nói.

“Đúng vậy, nhóm người đó nếu liên thủ thì đệ cho dù có Hòa Lân Kiếm cũng khó thắng được” Đoạn Lăng gương mặt hơi có vẻ lo lắng nói.

“Đệ không cần lo lắng, những người này căn bản không thành tài được, càng không cách nào dao động địa vị của ta và người ở Thiên Hạ Hội, ta hiện tại lo lắng nhất chính là cái kia Bộ Kinh Vân sẽ còn trở về tìm Không Từ” Hắc Phong thấy thái độ Đoạn Lăng thì cười nói.

“Đại ca không cần lo, nếu hấn dám trở về đệ sẽ cho hấn chết dưới Hòa Lân Kiếm” Đoạn Lăng cười tà dị nói.

“Được rồi, Không Từ đã trở lại” Hắc Phong lộ tai khế động, hấn đã nghe tiếng bước chân của Không Từ đi đến, hấn hiện tại muốn nhanh chóng phát triển tình cảm với Không Từ, để cho nàng trong lòng chỉ có hấn không có người nào khác.

Tiếp đó Hắc Phong cùng Đoạn Lăng hai người bắt đầu uống rượu nói chuyện nhân sinh, uống cho đến lúc rạng sáng, Đoạn Lăng mới chính thức rời đi.

Hắc Phong tuy ở cùng với Không Từ một phòng nhưng cũng không đi quá giới hạn, cả hai người mới trong giai đoạn phát triển tình cảm, Hắc Phong cũng không vội vàng, hấn muốn không chỉ thân thể mà tâm hồn của Không Từ đều chỉ thuộc về một mình hấn.

Mười ngày nhanh chóng trôi qua, ngày hôm nay chính là ngày thành hôn của Quân sư Thiên hạ hội Hắc Phong và Không Từ nghĩa nữ của Hùng Bá. khắp nơi trong Thiên Hạ Hội đều treo đèn kết hoa, không khí rất là khẩn trương cùng sôi nổi.

Tại Thiên Hạ Hội đại sảnh lúc này đã đến rất nhiều tân khách.

“Chúc mừng a, chúc mừng a”

“Nghe nói ngày hôm nay Quân Sư quý Bang đại hỷ, tại hạ chuyển tới lời chúc mừng”

“Khách khí rồi, các vị mời ngồi”

Đoạn Lăng, Nhiếp Phong đám người bận rộn tiếp đãi những tân khách đến, tuy Bộ Kinh Vân bị trục xuất Thiên Hạ Hội, nhưng ngày đó chuyện tình cũng do Bộ Kinh Vân sai, cho nên, Nhiếp Phong cùng Tần Sương vẫn trung thành với Thiên Hạ Hội, chưa có ý phản bội.

Mà lúc này Hùng Bá cũng chậm rãi từ phía hậu đường đi ra, nở nụ cười nhìn khách khứa đến.

“Chúc mừng Hùng bang chủ, Thiên Hạ Hội lần này chính là Song Hỷ Lâm Môn nha”

“Hùng Bang chủ vừa thu nhận Nghĩa nữ lại có ngay rể hiền là Quân Sư, thật Song Hỷ Lâm Môn”

Đám tân khách nhìn thấy Hùng Bá xuất hiện thì dồn dập tiến tới chúc mừng.

“Tần Nương đến”

Hùng Bá vừa ngồi xuống chủ vị thì thanh âm của Văn Sứ Sứ đã eo éo vang lên.

Tiếp đó Văn Sứ Sứ nở nụ cười mang theo Không Từ đi đến, thời khắc này Không Từ mặc một thân đồ thắm giá y, nhưng trên mặt cũng không có che màu đỏ khăn lụa, gương mặt nàng vô cùng diễm lệ, đôi mắt đẹp như làn thu thủy, môi đỏ như son, da thịt nàng trắng như tuyết mà lại sáng bóng, thân hình nàng yếu diệu duyên dáng làm cho nam nhân nhìn thấy không khỏi động tâm.

“Ha ha, đại ca, đại tẩu rất xinh đẹp nha, ca thật là có phúc” Đoạn Lăng thấy Hắc Phong từ hậu đường xuất hiện thì tay bắt mặt mừng nói.

“Không Từ, nàng rất đẹp” Hắc Phong tiến đến trìu mến nắm bàn tay nhỏ nhắn của Không Từ nói.

Không Từ nghe vậy thì mỉm cười, gương mặt đỏ bừng, cúi đầu e lệ.

“Ai nha nha, chúc mừng quân sư, chúc mừng tiểu thư” Văn Sứ Sứ thấy màn này thì cười thích chí nói.

“Ha ha ha, tốt, tốt, tốt, hôm nay Nghĩa nữ của ta thành hôn, làm Nghĩa phụ ta đây cũng phải cần đưa lên sính lễ, Sứ Sứ...” Hùng Bá cười vui vẻ đứng dậy, sau đó ánh mắt nhìn Văn Sứ Sứ.

“Quân sư, đây là sinh lễ Bang chủ vì tiểu thư chuẩn bị, Quân sư xin nhận lấy” Văn Sứ Sứ tiến đến Hắc Phong lấy ra một thanh trường kiếm cười nói.

“Vô Song kiếm?” Hắc Phong nhận ra kiếm này thì nhủ mày nói, đã từng giao đấu qua Độc Cô Nhất Phương thế thân, thanh kiếm này Hắc Phong đã không xa lạ gì. Hắn không ngờ là Hùng Bá vào lúc này đem nó ra tặng hắn.

“Đây là Vô Song Kiếm, lão phu hôm nay liền là muốn nói cho chư vị, hôn lễ của Quân Sư và Nghĩa nữ chính là trên đời vô song” Hùng Bá nhìn đám tân khách cười tuyên bố.

“Vô Song Kiếm không phải là Vô Song Thành đệ nhất Thần binh sao? Tại sao nằm trong tay Thiên Hạ hội?”

“Ngươi còn không rõ sao? Vô Song Kiếm là Thiên Hạ Hội đoạt trong tay của Vô Song thành”

“Xem ra sau này không thể đắc tội Thiên Hạ Hội, mạnh như Vô Song Thành còn bị chiếm thần binh thì chúng ta làm sao phản kháng?”

Đám người tân khách xì xầm bàn tán về sự xuất hiện của Vô Song Kiếm.

“Đại ca, ta giúp ngươi cầm Vô Song Kiếm, ngươi còn phải bái đường mà” Đoạn Lăng đi tới cầm lấy trong tay Hắc Phong Vô Song Kiếm mở miệng nói.

“Ừm” Hắc Phong nhìn Đoạn Lăng gật đầu, lập tức, cùng Không Từ đi tới trước.

“Nhất Bái Thiên Địa” Văn Sứ Sứ hô lớn.

Hắc Phong ánh mắt nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Không Từ cười vui vẻ.

Mà Không Từ cũng là ngượng ngùng liếc nhìn Hắc Phong, trải qua mười ngày tiếp xúc, hình ảnh Hắc Phong trong tâm trí nàng đã không thể xóa nhòa, nàng đã chân chính thích Hắc Phong rồi.

Hai người nhìn nhau dấm đuối, đều thấy được trong ánh mắt lẫn nhau niềm vui sướng và tình yêu, tuy nhiên khi hai người tỉnh cú đầu thì một thanh âm từ bên ngoài truyền vào.

“Ta không cho phép bái đường”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Hai thanh Vô Song Kiếm

Nghe được cái này thanh âm, Hắc Phong trong mắt hiện lên một đạo hàn quang, bởi vì hắn nghe được thanh âm này là của ai, người này chính là mười ngày trước ly khai Thiên Hạ Hội Bộ Kinh Vân.

“Vân sư huynh”

“Vân sư đệ”

Nhiếp Phong, Tần Sương hai người lập tức nhận ra Bộ Kinh Vân thanh âm, tiếp đó liền thấy Bộ Kinh Vân từ ngoài cửa đi vào.

“Bộ Kinh Vân, lần trước đại ca ta đã tha cho ngươi một mạng, bây giờ ngươi lại dám tới quấy rối” Đoạn Lăng ánh mắt băng lãnh bước ra chặn đường Bộ Kinh Vân.

“Vân sư đệ, hôm nay ngày vui của Quân sư, đừng làm vậy, có gì chờ qua ngày hôm nay hãy nói” Tần Sương thấy sắp phát sinh chuyện không ổn thì vội tiến đến Bộ Kinh Vân khuyên.

“Vân sư huynh, Sương sư huynh nói đúng, huynh không được quấy rối quân sư hôn lễ” Nhiếp Phong cũng vội khuyên.

Bộ Kinh Vân căn bản không quan tâm đến lời nói của đám Nhiếp Phong, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm Không Từ mở miệng nói.

“Ta đã hứa sẽ dẫn nàng rời đi, Không Từ, đi theo ta đi”

“Vân thiếu gia, xin lỗi, ta giờ đã là người của Phong ca, ta không thể đi theo huynh” Không Từ mím môi, khẽ gật đầu nói.

“Cái gì?” Bộ Kinh Vân ánh mắt băng lãnh nhìn về phía Hắc Phong.

“Bộ Kinh Vân, ta đã tha cho ngươi một lần, nhưng ngươi lại tính nào tất nấy muốn đoạt nữ nhân của ta ngay trong ngày hôn lễ, chuyện này ta tuyệt đối không dễ yên cho ngươi” Hắc Phong ánh mắt lạnh lùng nhìn Bộ Kinh Vân nói.

“Đây là chuyện gì xảy ra?”

“Nghe nói vị này Bộ Kinh Vân lúc đầu cũng là Hùng Bá đệ tử, nhưng không biết nguyên nhân gì cùng Hùng Bá xích mích, bị trục xuất Thiên Hạ Hội, hiện tại xem ra, chắc có liên quan đến vợ của Quân sư”

“Đừng nói vậy, các ngươi không muốn sống hả, chúng ta chỉ yên lặng mà nhìn là được”

Tất cả tân khách thấy diễn biến xảy ra thì vô cùng nghi hoặc nhưng chỉ dám yên lặng quan sát, không dám nói lời nào.

“Bang chủ, Bộ Kinh Vân nhiều lần kiểm chuyện với ta, xin Bang chủ cho ta tự mình trừng trị hắn” Hắc Phong nhàn nhạt nói, khí thế mạnh mẽ bạo phát làm cho những tân khách xung quanh vô cùng kinh hãi.

“Được, Quân sư cứ tự nhiên ra tay, ta muốn xem tên nghiệt đồ này có bản lĩnh gì mà dám đến đây cướp cô dâu” Hùng Bá vẫn yên tĩnh ngồi ở chủ vị vuốt râu cười nói.

“Lăng đệ, Vô Song Kiếm” Hắc Phong ánh mắt nhìn Đoạn Lăng nói.

“Đại ca, bắt lấy” Đoạn Lăng biết ý liền lấy ra Vô Song Kiếm ném cho Hắc Phong.

“Không Từ, lần này không phải ta muốn ra tay, là do hắn buộc ta, hy vọng nàng hiểu cho ta” Hắc Phong nhận lấy Vô Song Kiếm, ánh mắt nhu hòa nhìn Không Từ nói.

“Ừm” Không Từ gật đầu, nàng cũng biết lúc này, Hắc Phong đã không thể nhẫn nhịn được nữa, vì vậy nàng cũng không có đi ngăn cản hắn.

“Bộ Kinh Vân, hôm nay ngươi là tự tìm đường chết”

Hắc Phong cầm Vô Song Kiếm chỉ về phía trước, vô kiếm lập tức bắn nhanh mà ra, mang theo tiếng xé gió chói tai, đánh thẳng về phía Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân vận chương gạt ngang, vô kiếm trong nháy mắt bị đánh bay ra ngoài văng vào vách tường làm thủng một lỗ lớn.

“Ngươi dám giành Không Từ với ta, ta với ngươi không chết không thôi” Bộ Kinh Vân ánh mắt băng lãnh không có cảm tình nói.

“Vậy thì chịu chết đi, Thực Nhật Kiếm pháp đệ nhị thức” Hắc Phong trong tay Vô Song Kiếm huy động, từng đạo kiếm khí nóng rực ngưng tụ thành vòng kiếm đánh thẳng xuống đầu Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân hừ một tiếng trong tay xuất ra một thanh trường kiếm đón đỡ lấy Vô Song Kiếm.

“Ầm” một tiếng vang thật lớn, Bộ Kinh Vân lùi lại mấy bước, dưới chân hắn sàn nhà lát bằng đá hoa cơ đã vỡ vụn, tuy nhiên thanh kiếm trên tay hắn vẫn không hề hấn gì.

“Thanh kiếm đó không tầm thường, vậy mà có thể đỡ được Vô Song Kiếm”

“Ngươi thấy thanh kiếm này rất giống Vô Song Kiếm không?”

“Ngươi nói ta mới để ý, quả thật rất giống nha”

Các khách mời xung quanh thấy thanh kiếm trong tay Bộ Kinh Vân có thể đỡ được cả Vô Song Kiếm thì vô cùng kinh ngạc, xi xầm bàn tán.

“Vô Song Âm Kiếm” Hắc Phong nhìn thấy thanh kiếm Bộ Kinh Vân đang cầm thì nhận ra ngay, đó chính là Vô Song Âm Kiếm, Vô Song Kiếm có tổng cộng hai thanh, Âm và Dương, thanh Vô Song Kiếm hắn đang sử dụng là Vô Song Dương Kiếm. Điều làm Hắc Phong ngạc nhiên là Bộ Kinh Vân đã đạt đến Tiên Thiên Thông Mạch Cảnh trung kỳ và thanh Vô Song Âm Kiếm này hắn lấy từ đâu.

“Ngươi cũng nhận ra Vô Song Âm Kiếm?” Bộ Kinh Vân cả kinh, lập tức đánh ra một chương, trong tay Vô Song Kiếm cũng liền huy động.

“Thánh Linh Kiếm Pháp, kiếm thứ nhất”

Một chiêu kiếm đơn giản nhưng ẩn chứa biến hóa vô cùng, từng đạo kiếm khí hướng Hắc Phong oanh kích tới.

Hắc Phong liền giơ kiếm đón đỡ, Thánh Linh Kiếm Pháp hắn đã thấy qua, kiếm thứ nhất không thể làm khó được hắn.

“Tiên Thiên Thông Mạch Cảnh Trung kỳ, Thánh Linh Kiếm Pháp, Vô Song Âm Kiếm, Bộ Kinh Vân quả thật là có vàng sáng của nhân vật chính, vận khí của hắn đúng là nghịch thiên” Hắc Phong âm thầm cảm thán.

Bị Đoạn Lăng, Hùng Bá làm trọng thương, sau đó chẳng những thoát khỏi truy sát của Thiên Trì Thập Nhị Sát, mà còn lấy được Thánh Linh Kiếm Pháp, Vô Song Âm Kiếm, khiến cho thực lực đạt đến Thông Mạch Cảnh Trung Kỳ, nếu không phải vận khí nghịch thiên thì là cái gì.

“Bộ Kinh Vân, ta thừa nhận ngươi thật sự may mắn, nhưng cho dù là thế, hôm nay ta cũng sẽ giết ngươi” Hắc Phong nhàn nhạt nhìn Bộ Kinh Vân nói.

“Người chết đó chính là ngươi, không chỉ ngươi, Hùng Bá cũng phải chết dưới tay ta” Bộ Kinh Vân ánh mắt băng lãnh không cảm tình nói.

Từ sau khi học xong Thánh Linh kiếm pháp, Bộ Kinh Vân công lực đại tăng, lòng tin càng là tăng nhiều, hẳn cho là mình hiện tại đã không kém gì Hùng Bá, có thể giết chết Hùng Bá.

“Bộ Kinh Vân, đỡ ta một chiều này” Hắc Phong chống Vô Song Kiếm xuống đất, từ trong không gian Nghịch Đạo Châu lấy ra Tuyệt Âm Dao, kể từ khi đánh bại Độc Cô Nhất Phương giả mạo, Tuyệt Âm Dao được Hắc Phong gửi cho tiểu Nghịch Đạo cất giữ cho đến tận bây giờ.

Hắc Phong tay cầm Tuyệt Âm Dao, trên thanh đao từng luồng hàn khí tỏa ra làm cho nhiệt độ cả đại điện thấp xuống mấy độ.

“Ngạo Hàn Lục quyết đệ nhị thức, Băng Phong tam xích”

Hắc Phong thân hình nhảy lên thật cao, lập tức bỏ ra một đao bá đạo về phía Bộ Kinh Vân, theo đao này chém xuống, xung quanh thanh đao ba thước lập tức đóng băng, kinh khủng hàn khí trong nháy mắt phát tán ra.

Một hư ảnh đại đao màu xanh dài chừng mười mấy mét hung bạo chém xuống, dường như muốn đem cả đại điện chém thành hai khúc, xung quanh sàn nhà lúc này đã bị bao phủ một màng băng mỏng.

Bộ Kinh Vân nhìn từ trên không chém xuống đại đao, cũng không chịu tỏ ra yếu thế liền thi triển ra kiếm thức biến ảo vô cùng, liền miền không dứt, kinh khủng kiếm khí hướng xung quanh bốn phía bắn thẳng ra.

Từng đạo kiếm khí hư hư thực thực vòng qua đại đao đánh lên người Hắc Phong, nhưng lúc này đại đao đã đến đỉnh đầu của Bộ Kinh Vân.

Hắc Phong mỉm cười, Bộ Kinh Vân đang muốn lấy mạng đổi mạng, nếu như đổi thành người khác chỉ sợ đã sớm thu lại công kích, ngăn cản kiếm khí đánh tới, thế nhưng Hắc Phong không hề sợ hãi, không nghĩ đến sẽ phòng ngự.

“Oanh”

Một đao vô cùng bá đạo của Hắc Phong đã rơi xuống người Bộ Kinh Vân, lúc này Bộ Kinh Vân vội đưa Vô Song Kiếm lên đỡ. Tuy nhiên, hắn chỉ miễn cưỡng chặn lại, hai đầu gối hắn lập tức mềm nhũn, trực tiếp quỵ trên đất, dưới sàn đá hoa cương đã bị vỡ nát vụn.

Cùng lúc đó, Hắc Phong đã bị từng đạo kiếm khí đánh vào thân thể, tuy nhiên hắn không có vẻ gì là bị thương. Nếu đổi lại là người khác thì đã bị những đạo kiếm khí này đánh thủng như cái sắn, nhưng Hắc Phong nhờ được Nghịch Đạo Châu hấp thu hết tất cả kiếm khí xâm nhập thân thể nên vẫn an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Khổng Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Kiếm Thánh xuất hiện

Tất cả mọi người xem cảnh tượng trên đều vô cùng kinh ngạc, bọn họ ngạc nhiên chính là trên tay Hắc Phong cầm Tuyệt Âm Dao.

“Truyền thuyết Bắc Âm Cuồng Dao Nhiếp Nhân Vương, mười năm trước ở Nhạc Sơn Đại Phật cùng Hùng Bá một trận chiến, cuối cùng bản thân bị trọng thương bị Hóa Kỳ Lân trong Lăng Vân Quyết bắt đi, không rõ sống chết, cũng mất tích có thanh Tuyệt Âm Dao này, không nghĩ tới Tuyệt Âm Dao lại đã xuất thế”

“Đúng vậy, ta cũng nghe qua, không lẽ vị Quân sư này là Nhiếp Nhân Vương hậu nhân”

“Không phải, ta nghe nói vị Quân sư này họ Hắc, không phải họ Nhiếp”

Đám đông khách mời om xòm bàn tán.

“Tuyệt Âm Dao? Vì sao hắn có Tuyệt Âm Dao của cha? Hơn nữa hắn còn có thể sử ra Ngạo Hàn Lục Quyết” Nhiếp Phong vẻ mặt khó có thể tin nhìn Hắc Phong.

“Phong ca, chàng không việc gì chứ?” Khổng Từ đứng ở phía sau, thấy Hắc Phong bị vô số kiếm khí đánh trúng người thì lo lắng chạy tới hỏi.

Bộ Kinh Vân lúc này đã miễn cưỡng đứng dậy, thấy Khổng Từ lo lắng cho Hắc Phong thì vô cùng sùng sốt.

“Ta không sao, nàng đừng qua đây” Hắc Phong mỉm cười trêu mếu hướng Không Từ nói.

“Lăng đệ, mang Không Từ rời khỏi nơi này” Hắc Phong thấy Không Từ vẫn muốn chạy qua thì hướng Đoạn Lăng nói.

Hắc Phong có cảm giác ngày hôm nay Thiên Hạ Hội sẽ có một hồi ác chiến, Không Từ ở chỗ này thật quá nguy hiểm, cho nên phải để cho Đoạn Lăng mang nàng đi mới được.

“Đại ca, sao lại...” Đoạn Lăng nghi hoặc định hỏi lại thì đã bị Hắc Phong cắt ngang.

“Đệ đừng nhiều lời, nhớ kỹ nhất định phải bảo vệ tốt Không Từ, trừ đệ ra, không nên đem nàng giao cho bất cứ kẻ nào, hãy nhớ kỹ”

“Chị dâu, đi thôi” Đoạn Lăng vẫn còn chưa hết nghi hoặc nhưng hẳn tin tưởng Hắc Phong nói sẽ không sai nên đi đến Không Từ nói.

“Không, ta không đi, ta muốn ở lại đây” Không Từ giằng giằng muốn phải ở lại, thế nhưng Đoạn Lăng luôn luôn đối với Hắc Phong nói gì nghe nấy, cho nên hẳn liền đánh cho Không Từ hôn mê rồi mang nàng rời khỏi đại sảnh Thiên Hạ Hội.

“Tên khốn kiếp, bỏ Không Từ ra” Bộ Kinh Vân muốn nhào đến để giải thoát cho Không Từ nhưng đã bị Hắc Phong giữ đường chặn lại.

“Bộ Kinh Vân, chúng ta còn chưa xong, tiếp ta một chiêu cuối cùng đi”

Hắc Phong đôi mắt khép hờ, quanh thân đột nhiên tỏa ra hàn khí bức người, cả thân thể hắn trở nên vô cùng lạnh giá, Tuyết Âm Dao trên tay cũng phát ra tiếng uông uông như đang biểu thị đồng tình với Hắc Phong. Cả người và đao đã trở nên vô cùng lạnh.

Đây là chính là chiêu cuối cùng của Ngao Hàn Lục quyết, Lãnh Nhận Băng Tâm.

Chiêu này chính là chiêu mạnh nhất của Ngao Hàn Lục Quyết, nhưng chỉ có Nhiếp Anh là từng luyện thành, hậu nhân Nhiếp gia chưa ai từng thành công.

“Chẳng lẽ chính là chiêu mạnh nhất của Ngao Hàn Lục Quyết, Lãnh Nhận Băng Tâm? Truyền thuyết chiêu này chỉ có Nhiếp Anh luyện thành, ngay cả Nhiếp Nhân Vương cũng không luyện được” Hùng Bá trong nháy mắt liền nhận ra Hắc Phong đang làm gì.

Lãnh Nhận Băng Tâm, đao đã lạnh, người càng lạnh hơn, lạnh nhất, là dùng đao tâm. Tâm lạnh sử ra đao lạnh, làm người sợ run, không thể tránh được.

Giờ khắc này Hắc Phong trong lòng vô cùng băng lãnh, đôi tròng mắt mờ hồ biến thành màu băng lam, quanh thân không khí đều tựa như bị đóng băng lại.

“Lãnh Nhận Băng Tâm”

Hắc Phong ánh mắt băng lãnh nhìn Bộ Kinh Vân, trên tay Tuyết Âm Dao đã ngưng tụ vô tận hàn khí, bá đạo chém thẳng xuống.

Bộ Kinh Vân thân thể bị hàn khí xung quanh làm cho cứng ngắc, nhìn trên không chém xuống đại đao màu xanh, hắn vẻ mặt đã vô cùng ngưng trọng.

“Thánh Linh kiếm pháp, kiếm 21”

Bộ Kinh Vân cắn răng đánh ra kiếm thức, kiếm 21, đây là tuyệt chiêu thành danh của Kiếm Thánh, trong nháy mắt hai mươi một đạo kiếm khí biến ảo vô cùng hoành không xuất thế đánh lên đại đao màu xanh.

Vào lúc này ngay cả Hùng Bá vẻ mặt cũng vô cùng kinh ngạc, bởi vì Bộ Kinh Vân và Hắc Phong đều bộc phát thực lực đạt đến ngưỡng Khí Hải cảnh cao thủ.

Toàn bộ đại diện lúc này rung lên từng đợt vì va chạm của hai công kích cường hãn.

“Đi mau, đi mau, đừng nán nã ở đây nữa”

“Hai người này quá mạnh mẽ, sợ rằng đã không kém gì Hùng Bang chủ”

Đám khách mời hết hoảng chạy ra ngoài, một số người còn bàn luận Bộ Kinh Vân và Hắc Phong thực lực.

“Đỡ ta một đao nữa” Hắc Phong lại bỏ ra một đao, đại đao màu xanh dài mấy chục mét lẳng không chém xuống đầu Bộ Kinh Vân.

“Oanh”

Bộ Kinh Vân kêu thảm một tiếng, trong tay Vô Song Kiếm đỡ không được Hắc Phong một kích này, Vô Song Kiếm bị đánh bật xuống chém lên cánh tay trái của hắn.

“Ah” Bộ Kinh Vân hét thảm một tiếng, cánh tay trái của hắn đã bị Vô Song Kiếm chém rơi xuống đất.

Bộ Kinh Vân phun ra một ngụm máu tươi, thân thể không chống đỡ nổi, ngã oạch xuống.

“Chịu chết đi” Hắc Phong không chút do dự, một chiêu Kinh Hàn Thoáng Qua bỏ xuống người Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân sắp bị chém làm đôi thì một thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hắn, đưa hai ngón tay ra chặn lấy Tuyệt Âm Dao, người này trên thân thể phát ra kinh khủng kiếm khí xoay tròn thành một vòng bảo hộ.

“Kiếm Thánh, không ngờ hắn lại đến” Hắc Phong lập tức nhận ra người đến là ai, ngoại trừ Vô Song Thành Kiếm Thánh thì còn là ai có kiếm ý sắc bén như vậy.

“Tiểu tử, nhãn quan rất khá, có thể nhận biết lão phu” Kiếm Thánh ôn tồn nói, dáng vẻ nhẹ nhàng bình thản như mây gió.

“Thì ra là ngài hỗ trợ Bộ Kinh Vân, không trách hắn có được Vô Song Âm Kiếm” Hắc Phong nhoen miệng cười nhìn Kiếm Thánh nói.

“Kiếm Thánh? Không nghĩ tới hắn thực sự đi ra, bất quá, hắn thân thể suy nhược, không còn sống lâu nữa, ta cũng không cần sợ” Hùng Bá nhìn Kiếm Thánh âm thầm suy nghĩ.

Mà đúng lúc này Kiếm Thánh cũng là xoay người, ánh mắt giống như hai thanh lợi kiếm, nhìn về phía Hùng Bá.

“Hùng Bá, ngươi bắt giữ Vô Song Thành Chủ, giam giữ người của Vô Song Thành ta, ta hôm nay đến đây là muốn tìm ngươi tính toán sổ sách”

Kiếm Thánh hai tay nắm chặt, quanh thân kiếm khí bắn ra bốn phía, xung quanh trong vòng trăm thước, tất cả bảo kiếm dồn dập rung động, ngay cả hai thanh Vô Song Kiếm cũng chấn động không ngừng.

“Trời, người này chính là trong truyền thuyết Kiếm Thánh?”

“Thật không nghĩ tới bởi vì chuyện này, ngay cả Kiếm Thánh đều ra mặt, xem ra Thiên Hạ Hội diệt vong sắp đến”

“Hùng Bang chủ, tại hạ đột nhiên nghĩ tới còn có chút sự tình phải xử lý, liền không ở chỗ này thêm nữa”

Đám khách mời lúc đầu bởi vì Hắc Phong bộc lộ thực lực, đối với Thiên Hạ Hội càng thêm sợ hãi, thế nhưng lúc này chứng kiến Kiếm Thánh ra mặt, bọn họ dồn dập mở miệng phỉ nhổ quan hệ với Thiên Hạ Hội, sợ Kiếm Thánh hiểu lầm bọn họ cùng một phe với Thiên Hạ Hội.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Kiếm Thánh ước chiến

“Kiếm Thánh, không nghĩ tới uy chấn vô lâm 20 năm trước Kiếm Thánh, lần này lại tái xuất giang hồ” Hùng Bá ánh mắt nhìn về phía Kiếm Thánh không sợ hãi chút nào nói, dù sao Hùng Bá cũng là nhất bang Chi Chủ, đương nhiên không thể bị khí thế của đối phương hù dọa.

“Kiếm Thánh, tiền bối nhất định phải ngăn cản ta giết Bộ Kinh Vân sao?” Hắc Phong sắc mặt âm trầm nhìn Kiếm Thánh nói, Kiếm Thánh cho dù tu vi cao hơn hắn rất nhiều, đã đạt đến Long Hồ Cảnh Đỉnh phong, chỉ một bước là đến Nguyên Thần Cảnh nhưng hắn cũng hoàn toàn không sợ.

“Bộ Kinh Vân là lão phu đệ tử, hắn quấy rối ngươi hôn lễ, hoàn toàn chính xác không đúng, thế nhưng ngươi cũng đã chém hắn một cánh tay, coi như là thanh toán xong, nếu như ngươi còn muốn ra tay với hắn, lão phu buộc phải xuất thủ” Kiếm Thánh nhàn nhạt nhìn thoáng qua Hắc Phong nói.

“Bộ Kinh Vân, tên nghiệt đồ này, bị lão phu trục xuất sư môn không nghĩ tới chớp mắt lại đầu nhập phái khác, lão phu nhất định phải giết chết hắn”

Hùng Bá nâng lên bàn tay, chân khí cầu lông lánh như nước nhanh chóng ngưng tụ.

“Tam Phân Quy Nguyên Khí”

Hùng Bá trong mắt tinh quang lóe lên, đánh ra một chương, chân khí cầu trong suốt như nước nháy mắt hướng Kiếm Thánh bắn nhanh tới.

“Hùng Bá, ở trước mặt lão phu, ngươi chút thực lực ấy còn chưa đáng kể”

Kiếm Thánh vẫn chấp hai tay sau lưng, phong kinh vân đậm, chân khí cầu trong suốt đánh tới bị vô số kiếm khí vờn quanh thân thể Kiếm Thánh đánh nát tan.

“Kiếm Thánh đã tu luyện tới nhân kiếm hợp nhất, tuy là còn chưa bằng Vô Danh Thiên Kiếm cảnh giới, thế nhưng cũng chẳng qua là chênh lệch một tia mà thôi, lấy Hùng Bá thực lực bây giờ, khó lòng cùng hắn đối kháng” Hắc Phong âm thầm suy nghĩ.

“Tam Phân Quy Nguyên Khí của lão phu ngay cả hộ thể kiếm khí cũng không cách nào phá vỡ” Hùng Bá tay run run, ánh mắt khó có thể tin nhìn Kiếm Thánh.

“Hùng Bá, chịu chết đi”

Kiếm Thánh bất quyết, lấy tay thay kiếm, trên hai ngón tay ngưng tụ vô tận kiếm khí sôi trào, vô tận quang mang, ngay cả hư không cũng dường như vận vẹo.

“Tiền bối, hãy khoan, nghe tại hạ giải thích một lời” Hắc Phong thấy vậy thì vội vã mở miệng nói.

“Ngươi còn gì muốn nói?” Kiếm Thánh dừng lại động thủ, nhàn nhạt nhìn Hắc Phong nói.

“Thưa tiền bối, Hùng Bang chủ quả thật không có ý bất giam Vô Song Thành chủ, nguyên nhân là chúng ta phát hiện ra Độc Cô Nhất Phương này là một tên giả mạo, cố tình lừa dối thế nhân nên tạm giam giữ lại chờ tiền bối đến để phân xử” Hắc Phong ôn tồn nói.

“Nói vậy nói vậy” Kiếm Thánh nghe vậy thì quang mang trong mắt lóe lên, giống như hai thanh kiếm sắc bén.

“Tiền bối không tin có thể hỏi Vô Danh, thi thể của Độc Cô Thành Chủ vẫn còn băng phong trong luyện võ đường của Kiếm Tông” Hắc Phong tự tin nói.

“Grừ ah ah” Bộ Kinh Vân lúc này đột nhiên tỉnh lại, phát ra tiếng kêu đau đớn.

Cánh tay trái bị chém, từ trên vai truyền tới đau đớn thấu tim, làm cho Bộ Kinh Vân trong nháy mắt bị mồ hôi thấm ướt toàn thân.

“Hùng Bá, cho dù là lý do gì, ngươi cũng đã làm tổn hại ta Vô Song Thành, tội đó khó thoát chết, một tháng sau, lão phu sẽ đến lấy mạng ngươi, lấy lại hết tất cả những gì thuộc về Vô Song Thành”

Kiếm Thánh thấy Bộ Kinh Vân tình trạng, nếu không chữa trị liền sẽ mất mạng nên nhanh chóng nói mấy lời rồi cấp lấy Bộ Kinh Vân phi thân đi mất.

“Bang chủ, Bang chủ... Ngài không có sao chứ? Kiếm Thánh cái này lão quái vật thật sự là lợi hại nha” sau khi Kiếm Thánh rời đi, Văn Sứ Sứ từ này tới giờ không biết trốn nơi nào vội vã chạy ra nói.

“Lão cầu tặc, khinh người quá đáng” Hùng Bá gầm lên, một chương đánh lên mặt bàn đá làm cho mặt bàn nháy mắt vỡ vụn.

“Bang chủ bớt giận, Bang chủ bớt giận” thấy Hùng Bá nổi cơn thịnh nộ, Văn Sứ Sứ sợ hãi cuống quýt nói.

“Bang chủ, ngài không cần quá lo lắng, ta nhìn xem thiên cơ thấy Kiếm Thánh tuổi thọ đã gần cạn, hẳn biểu hiện ban này chỉ qua là hồi quang phản chiếu mà thôi. Một tháng sau Kiếm Thánh đến Thiên Hạ Hội sẽ chính là ngày tử của hắn” Hắc Phong bấm tay tính toán, ra vẻ như thấy được thiên cơ, nhìn Hùng Bá mỉm cười nói.

“Quân sư, quả thật như vậy?” Hùng Bá nghe Hắc Phong nói vậy thì thu liễm sát khí nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy, thưa bang chủ” Hắc Phong gật đầu vẻ mặt tự tin nói.

“Ha ha ha, nếu đúng vậy thì trời cũng giúp ta” Hùng Bá cười lên ha ha.

“Bang chủ anh minh, văn thành võ đức, phụng thiên thừa vận, nhất thống thiên hạ” đám đệ tử Thiên Hạ hội thấy Hùng Bá cười lớn thì đồng thanh hô to.

“Sương nhi, Phong nhi, hai con mau dẫn Thiên hạ hội đệ tử đi giết sạch không chừa một mống những kẻ vừa rồi sợ hãi Kiếm Thánh trốn chạy khỏi Thiên Hạ Hội ta, lão phu muốn cho người trong thiên hạ biết Thiên Hạ hội ta không phải muốn đến là đến muốn đi là đi”

Hùng Bá trên mặt lộ ra vẻ tàn nhẫn, lần này hôn lễ hắn vốn là muốn người trong võ lâm thấy Thiên Hạ Hội của hắn cường đại, không nghĩ tới bởi vì Kiếm Thánh xuất hiện mà làm tan vỡ tất cả.

“Dạ, sư phụ” Tàn Sương và Nhiếp Phong vội tuân lệnh thi hành.

“Quân sư, ngày hôm nay vốn là ngày vui, nhưng bây giờ biến thành cái dạng này, thật sự là do lão phu cân nhắc không chu toàn, vậy đi, sau khi diệt trừ Kiếm Thánh lão thất phu, ta sẽ đích thân làm một lần nữa hôn lễ cho ngươi và Không Từ”

“Bang chủ khách khí rồi, ta hoàn toàn không quan tâm những thứ này, ta chỉ quan tâm đến một mình Không Từ mà thôi, chỉ cần nàng ở cùng với ta, có hay không hôn lễ cũng không quan trọng” Hắc Phong mỉm cười nói.

“Ừm, quân sư quả nhiên trọng tình trọng nghĩa, lão phu hiện tại đi trước bề quan tu luyện, hy vọng một tháng sau đem thực lực tiến thêm một bước” Hùng Bá khẽ gật đầu, trong mắt mang theo tán thưởng nhìn Hắc Phong nói.

“Cung tiễn bang chủ” đám người Văn Sứ Sứ nhìn thấy Hùng Bá muốn ly khai, tất cả khom người nói.

“Quân sư, tại hạ có một chuyện muốn hỏi, mong quân sư cho biết” Nhiếp Phong đi tới trước mặt Hắc Phong nói.

“Nhiếp đường chủ chắc là hỏi về Tuyệt Âm Dao?” Hắc Phong nhìn Nhiếp Phong cười nói, Nhiếp Phong muốn hỏi gì hắn đã quá rõ ràng.

“Quân sư nói không sai, tại hạ chính là hỏi về Tuyệt Âm Dao” Nhiếp Phong thành thật gật đầu nói.

“Tuyệt Âm Dao chính là ta lấy được ở Lăng Vân Quật, tuy nó là bảo đao gia truyền của nhà ngươi, nhưng nó bây giờ ở trong tay ta, vậy chính là thuộc về ta, không thuộc về ngươi Nhiếp Phong”

Hắc Phong biết rõ cốt truyện, hắn không thể nào cho Tuyệt Âm Dao dễ dàng về tới tay của Nhiếp Phong được, điều đó hoàn toàn không có lợi cho kế hoạch của hắn.

“Chuyện này...” Nhiếp Phong sững sờ, lập tức thở dài một tiếng rồi xoay người rời đi, Hắc Phong nói không sai, Tuyệt Âm Dao nếu là hắn ở Lăng Vân Quật đoạt được, vậy thì chính là của hắn, chính mình có tư cách gì đòi người ta trả lại đao chứ.

“Văn Sứ Sứ ngươi còn có chuyện gì sao?” Hắc Phong thấy Văn Sứ Sứ không rời đi mà cố ý lưu lại thì nghi hoặc hỏi.

“Ai nha nha... Quân sư thần cơ diệu toán, Sứ Sứ chỉ muốn hỏi một chút, Quân Sư thật có nắm chắc vượt qua lần này nguy cơ sao, Kiếm Thánh lão quái vật rất là lợi hại nha” Văn Sứ Sứ phe phẩy quạt cho Hắc Phong cười nói.

“Ngươi yên tâm, Kiếm Thánh hắn chắc chắn phải chết” Hắc Phong ánh mắt tỏa sáng sau đó quay người đi ra khỏi đại điện.

“Ai nha nha, Quân sư là người siêu việt Nê Bồ Tát, nếu hắn nói Kiếm Thánh chắc chắn chết thì Kiếm Thánh sẽ không thể sống được. Ta cũng yên tâm một chút đi, không vội chạy loạn”

Văn Sứ Sứ sau khi thấy Kiếm Thánh thực lực cường đại, lúc đầu cũng là muốn thoát ly Thiên Hạ Hội chạy trốn, thế nhưng nghe xong Hắc Phong nói thì đã cải biến chủ ý, hắn tin tưởng Hắc Phong sẽ không nói sai.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Khổng Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Động Phòng Hoa Chúc

Hắc Phong sau khi rời khỏi thì lập tức đi tìm Đoạn Lăng, cuối cùng hắn tìm thấy Đoạn Lăng ở ngôi nhà nhỏ ở hậu sơn.

“Đại ca, như thế nào rồi? Có phải đã giết chết Bộ Kinh Vân?” Đoạn Lăng nhìn thấy Hắc Phong đến, liền vội vàng mở miệng hỏi.

“Bộ Kinh Vân được người cứu đi, Khổng Từ nàng thế nào rồi?” Hắc Phong ôn tồn nói.

“Đại tẩu còn đang hôn mê chưa tỉnh, thật có người ở ta Thiên Hạ hội cứu hắn đi?” Đoạn Lăng vẻ mặt khó có thể tin nói.

“Là Vô Song Thành Kiếm Thánh, người này tung hoành giang hồ vài chục năm, chỉ bại qua một lần, đó chính là trước đây bị Vô Lâm Thần Thoại vô danh đánh bại. Hiện tại hắn tái xuất giang hồ, ngay cả Bang Chủ cũng không phải đối thủ của hắn” Hắc Phong chậm rãi nói.

“Ngay cả Bang chủ cũng không phải đối thủ?” Đoạn Lăng lộ vẻ hoảng sợ, trong lòng hắn Hùng Bá đã là võ công cao nhất, cao hơn cả cha hắn Đoạn Soái, nhưng giờ đây có người còn lợi hại hơn, bảo sao hắn không sợ hãi.

“Ta đi nhìn Khổng Từ” Hắc Phong đi vào phòng thì thấy Khổng Từ đang nằm trên giường, gương mặt nàng tái nhợt, có vẻ như đang lo lắng điều gì.

Hắc Phong vuốt má Khổng Từ rồi trìu mến nói: “Tội nghiệp cho nàng, Khổng Từ, ta đưa nàng về nhà”

Hắc Phong ôm lấy Khổng Từ rồi rời khỏi ngôi nhà nhỏ, phi thân về hướng về nơi ở của mình.

“Phong ca, ta đã rất lo cho chàng”

Khổng Từ tựa ở Hắc Phong trong lòng, nhẹ giọng ní non, nàng sau khi tỉnh dậy đã thấy mình đang nằm trong vòng tay của Hắc Phong thì cảm thấy thật an toàn và ấm áp.

“Khổng Từ, tội nghiệp cho nàng rồi, ta hứa với nàng, từ nay chúng ta sẽ vĩnh viễn không rời xa” ôm trong ngực thân thể mềm mại, Hắc Phong nhu hòa nói.

“Ừm” Khổng Từ gật đầu, đôi mắt xinh đẹp nhìn đắm đuối Hắc Phong, gương mặt lộ vẻ vô vàn hạnh phúc.

“Khổng Tử, chúng ta đã báỉ đường thành thân, đêm nay chính là đêm động phòng hoa chúc của đôi ta” Hắc Phong nhoen miệng cười nói.

Khổng Tử nghe vậy thì trong nháy mắt gương mặt đỏ bừng, ra vẻ thẹn thùng cúi đầu xuống.

“Khổng Tử, chúng ta đã là vợ chồng, nàng còn ngại gì” Hắc Phong vừa nói vừa hôn lên gương mặt tuyệt mỹ.

“Người ta... chàng xấu lắm” Khổng Tử giọng lí nhí nói.

Hắc Phong mỉm cười ôm lấy thân thể mềm mại của Khổng Tử, hướng về giường ngủ đi tới.

“Đừng mà” Khổng Tử giùng giàng, nhưng gương mặt đỏ bừng cùng đôi mắt long lanh mê ly đã phản bội nàng, làm cho Hắc Phong biết nàng rõ ràng tâm ý. Con gái mà, miệng nói không muốn nhưng thật lòng lại nướn, chỉ do ngại ngùng mà thôi.

“Khổng Tử, đây là bước cuối cùng để chúng ta trở thành chân chính vợ chồng, nàng đừng sợ” Hắc Phong nhẹ nhàng hôn lên đôi môi xinh đẹp, sau đó để nàng nằm trên giường.

Nhìn gương mặt thẹn thùng đến đỏ bừng của Khổng Tử ở trên giường, Hắc Phong cũng không dấu nổi vẻ mê luyến, đôi tay và thân thể hắn bắt đầu hành động. Chỉ trong phút chốc, cả một tòa thiên nhiên tuyệt mỹ đã bại lộ trước mắt Hắc Phong.

“Ah... ah... xin chàng nhẹ tay với thiếp” Khổng Tử gương mặt đỏ hồng, đôi mắt long lanh nói.

“Khổng Tử, ta yêu nàng” Hắc Phong nhu tình nói, thân thể đi sâu vào bên trong Khổng Tử.

...

Một tháng trôi qua rất nhanh, một tháng này đúng là thời gian hạnh phúc nhất của Hắc Phong khi đến Phong Vân thế giới, hắn hằng ngày ngoài thời gian xử lý sự vụ đều quấn quýt bên cạnh Khổng Tử, hai người hạnh phúc bên nhau.

Ngược lại với Hắc Phong, Hùng Bá trong một tháng này ngày đêm đều dốc sức tu luyện, cố gắng của hắn cũng có kết quả, hắn đã đạt đến Long Hồ Cảnh Hậu Kỳ, tuyệt chiêu Tam Nguyên Quy Nhất cũng đã luyện thành. Cùng với thực lực tăng lên, lòng tự tin của Hùng Bá cũng tăng lên rất nhiều, hắn tin tưởng có thể đấu một trận không bại trước Kiếm Thánh.

Trong một tháng qua, trong giang hồ cũng xảy ra nhiều chuyện, truyền nhân của Thần Thoại Vô Lâm Vô Danh là Kiếm Thần đã xuất hiện và có một trận chiến với Kiếm Thánh.

Điều không ai ngờ là Kiếm Thánh đã bại cho dù sử ra Thánh Linh Kiếm Pháp, Kiếm thứ 22. Sau việc này, Kiếm Thánh đã gặp lại Vô Danh và càng bất ngờ khi thấy Vô Danh đã đạt cảnh giới Thiên Kiếm. Thiên Kiếm cảnh giới chính là Nguyên Thần đã lột xác thành một thanh Thiên Kiếm, tất cả các thanh kiếm cho dù là thần binh như Hỏa Lân Kiếm, Vô Song Kiếm cũng phải quỳ bái khi đối mặt trước Thiên Kiếm.

Kiếm Thánh không cam lòng, trong năm ngày năm đêm đã ngộ ra Thánh Linh Kiếm Pháp tối cường một kiếm, Kiếm thứ 23, tuy nhiên đã sức cùng lực kiệt, dầu cạn đèn tắt. Hắn chỉ còn một tâm nguyện cuối cùng, đó là giết chết Hùng Bá, giải nguy cho Vô Song Thành.

Thiên Hạ Hội, Quân sư lâu.

Hắc Phong nhìn ra ngoài từ cửa sổ phòng ngủ thì thấy trời đã sáng tỏ, hắn nhoen miệng cười rồi chậm rãi ngồi dậy, nằm bên cạnh hắn Khổng Tử vẫn còn đang say sưa ngủ. Nhìn gương mặt tuyệt mỹ của nàng, Hắc Phong cúi xuống hôn nhẹ lên đôi môi xinh đẹp rồi bước ra khỏi giường.

Ngày hôm nay là ngày quyết chiến của Kiếm Thánh và Hùng Bá, hắn là Quân sư Thiên Hạ hội cũng phải chuẩn bị một chút.

“Chàng phải đi sao? Hứa với thiếp phải cẩn thận” Khổng Tử không biết từ lúc nào đã tỉnh dậy, thấy Hắc Phong chuẩn bị rời khỏi thì ngồi dậy, dịu dàng nhìn Hắc Phong nói.

“Nàng cứ ngủ tiếp đi, yên tâm, ta sẽ không có chuyện gì đâu” Hắc Phong đưa tay vuốt nhẹ lên má nàng mỉm cười nói.

“Ừm” Khổng Tử ngoan ngoãn gật đầu.

Hắc Phong rời khỏi Quân Sư lâu, đi đến đại sảnh đường. Lúc này tại đại sảnh đường Thiên Hạ Hội đã tụ tập rất đông các nhân vật có tên tuổi trong võ lâm đến xem náo nhiệt.

Mà Hùng Bá thì đang ngồi chễm chệ ở chủ vị phía trên, ánh mắt nhìn xuống dưới, thái độ tràn đầy tự tin, biểu hiện ra cái khí độ bề ngẫ thiên hạ.

“Bang chủ anh minh, văn thành võ đức, phụng thiên thừa vận, nhất thống thiên hạ” đám đệ tử Thiên Hạ Hội thấy Bang chủ uy nghiêm như vậy thì liền chấp tay hô lớn.

Mà xung quanh đứng đầy những nhân vật giang hồ muốn xem chuyện vui thì cũng bị khí thế uy nghiêm của Hùng Bá chấn nhiếp, lúc đầu có Kiếm Thánh

ra mặt, bọn họ thấy Thiên Hạ Hội chắc chắn phải bại vong, thế nhưng hôm nay khi thấy Hùng Bá khí thế bức người, tràn trề tự tin giống như nắm chắc phần thắng thì lại sinh tâm lý dao động.

“Hùng Bá xem bộ dáng giống như nắm chắc thắng lợi, lẽ nào hẳn thật sự có phương pháp đánh thắng được Kiếm Thánh?”

“Xem ra là như vậy, Hùng Bá dù sao cũng là bang chủ Thiên Hạ Hội, hẳn còn có lá bài tẩy chưa lật cũng không kì quái, ta e rằng hẳn đã có cách đánh bại Kiếm Thánh”

“Không thể nào đâu, Kiếm Thánh thành danh trên giang hồ đã mấy chục năm, lúc ngài ấy hoành hành thiên hạ không biết Hùng Bá đang chui rúc ở xó xỉnh nào nữa, Hùng Bá không thể nào có khả năng thắng được Kiếm Thánh đại nhân”

Ở dưới đại sảnh lúc này, quần hào tranh luận ầm ĩ, có người xem trọng Hùng Bá, có kẻ lại xem trọng Kiếm Thánh. Thế nhưng đa phần lại nghĩ Kiếm Thánh sẽ thắng, cũng dễ hiểu, Kiếm Thánh thành danh đã lâu, có thực lực đấu với Thần Thoại Vô Lâm Vô Danh, còn Hùng Bá dù sao mới nổi gần đây, thực lực cũng chưa được mọi người biết đến nhiều.

“Ha ha ha... ta Hùng Bá là chân chính Quân Lâm Thiên Hạ, Kiếm Thánh lão thất phu không biết tự lượng sức mình muốn khiêu chiến ta, ta ngày hôm nay sẽ làm cho Kiếm Thánh lão đầu phải ôm hận ở Thiên hạ hội, tất cả mọi người sẽ được chứng kiến” Hùng Bá ngạo nghễ nhìn xuống phía dưới nói.

“Ai nha nha, Bang chủ thần võ hơn người, phúc tinh cao chiếu, Kiếm Thánh lão quái vật tự nhiên là không đáng để lo” Văn Sừ Sừ ở một bên vuốt mông ngựa nói.

“Hùng Bá, hôm nay chính là ngày chết của ngươi”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Khổng Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Ngịch Đạo Thần Thông

Một thân ảnh áo đen đột nhiên từ trên không đáp xuống, ánh mắt băng lãnh không cảm tình nhìn chằm chằm Hùng Bá.

“Văn sư huynh”

“Văn sư đệ”

Tần Sương và Nhiếp Phong nghe thấy thanh âm thì đã nhận ra là ai, người đến không ai khác chính là Bộ Kinh Vân.

“Bộ Kinh Vân, tên phản đồ, ngươi lại dám đến đây... à, thì ra ngươi đã khôi phục cánh tay trái bị đứt, nhưng dù có như thế, ngày hôm nay ngươi cũng khó thoát khỏi tay của lão phu”

Hùng Bá thấy Bộ Kinh Vân đột nhiên xuất hiện thì ánh mắt lộ ra sát cơ, trên bàn tay thâm vận chân khí, bất cứ lúc nào cũng có thể cho Bộ Kinh Vân một chương.

Tần Sương và Nhiếp Phong thấy Bộ Kinh Vân đã khôi phục cánh tay bị đứt thì vui mừng ra mặt nhưng không dám nói năng gì.

“Bộ Kinh Vân, không thể tin được ngươi lại mọc ra cánh tay mới, nhưng ngươi yên tâm hôm nay ta sẽ chém cho nó lần nữa rụng xuống” Đoạn Lăng nhìn Bộ Kinh Vân cười khẩy, trong tay Hỏa Lân Kiếm đã ra khỏi vỏ, huy động chém tới.

Một đạo nóng rực sắc bén kiếm khí xé rách không khí chém tới Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân chẳng nói chẳng rằng chỉ vung tay trái lên đón đỡ đạo kiếm khí nóng rực đánh tới.

“Keng”

Mọi người trong đại sảnh vô cùng ngạc nhiên, một người có thể tay không chống đỡ được kiếm khí từ Hỏa Lân Kiếm chém tới, cánh tay này thật không bình thường.

Đoạn Lăng kinh hãi nhìn thấy một màn này, hẳn chém ra kiếm khí tuy không tận lực nhưng cũng rất mạnh không ngờ Bộ Kinh Vân lại lấy tay không ra đỡ, cánh tay hẳn lại không bị hề hấn gì, Đoạn Lăng lại cảm giác cánh tay này tỏa ra khí tức nóng rực rất tương tự với Hỏa Lân Kiếm.

“Tốt Đoạn Lăng, ta giao tên phản bội này cho ngươi, cẩn thận một chút với cánh tay trái của hắn” Hùng Bá thấy Đoạn Lăng xuất thủ thì gật đầu nói, trong tay Chân Khí cầu Tam Phần Quy Nguyên Khí cũng chậm rãi biến mất.

“Bang chủ yên tâm, thuộc hạ sẽ cho hắn có đến mà không có về” Đoạn Lăng vốn là một người lòng dạ độc ác, nghe Hùng Bá ra lệnh liền sẽ không hạ

thủ lưu tình.

“Chờ đã” Đoạn Lăng định tiếp tục huy kiếm thì thanh âm Hắc Phong đột nhiên truyền tới.

“Bang chủ, hôm nay chính là ngày ngài cùng Kiếm Thánh tỷ đấu, làm sao có thể bởi vì tên phản bội này mà làm trễ nãi sự tình?”

“Ồ? Quân sư ý tứ...” Hùng Bá ánh mắt nhìn về phía Hắc Phong trên mặt lộ ra một tia hứng thú nói.

“Ha ha” Hắc Phong trên mặt cười tươi, lập tức xoay người ánh mắt nhìn về phía dưới đám quần hào nói rằng: “Các vị, ngày hôm nay chính là ngày Thiên Hạ Hội Bang chủ, Hùng Bá Hùng Bang chủ cùng Kiếm Thánh tỷ đấu”

“Tên Bộ Kinh Vân này tuy là phản bội Thiên Hạ Hội, bị Bang chủ đuổi ra khỏi sư môn, nhưng Bang chủ khoan dung đại lượng, ngày hôm nay sẽ không tính toán chuyện lúc trước với hắn”

“Nếu Bộ Kinh Vân hôm nay tới đây thì chính là khách nhân của Thiên Hạ Hội, chính là một trong những nhân chứng cho Bang chủ đánh bại Kiếm Thánh, cho nên, lần này Bản Quân sư liền thay mặt Bang chủ tạm thời tha cho hắn, để cho hắn nhìn thấy, phản bội ta Thiên Hạ Hội là một việc vô cùng không sáng suốt”

“Hùng Bang chủ thực sự là khoan dung độ lượng, đối với kẻ phản bội, dĩ nhiên có thể tha tội, ta mặc cảm không bằng”

“Trước kia còn nghe người ta nói Hùng Bang chủ tàn bạo bất nhân, đối với người tâm ngoan thủ lạt, hiện tại mới biết toàn là hiểu sai, ta thật sự thấy xấu hổ thay”

“Đối phó với kẻ phản bội nên nhanh chóng giết chết, Hùng Bang chủ, quân sư, những kẻ phản bội như vậy phải trực tiếp giết chết, tuyệt đối không thể buông tha”

Các nhân sĩ giang hồ nghe Hắc Phong nói như thế thì sôi sục lên, trong võ lâm, những kẻ phản bội sư môn, khinh sư diệt tổ đều đáng bị lên án, nhận lấy mọi người xem thường.

Lời nói của Hắc Phong không những chỉ trích Bộ Kinh Vân là thứ phản bội sư môn mà còn thể hiện Hùng Bá và mình khoan dung độ lượng, làm cho mọi người thay đổi cách nhìn đối với Thiên Hạ Hội.

“Ha ha, quân sư nói thật phải, tuy nói người này phản bội lão phu, nhưng mọi người đều có chí khác nhau, lão phu cũng sẽ không cưỡng cầu gì gì đó, lần này cũng sẽ không cùng hắn tính toán việc phản bội sư môn”

Hùng Bá là một lão hồ ly, vừa nghe liền hiểu Hắc Phong là đang có ý gì, cho nên, hắn tức thì đi tới trước nói.

“Bang chủ khoan dung độ lượng, nhân nghĩa vô song, thật là tấm gương để Hắc Phong noi theo” Hắc Phong làm bộ khom mình kính cẩn nói.

“Chủ nhân, cẩn thận kiếm ý” khi Hắc Phong nói xong thì tiểu Nghịch Đạo trong đại nào bỗng nhiên nhắc nhở một tiếng, làm hắn có cảm giác bất an tốt độ, mà ngay tại lúc này, một cô kiếm ý vô cùng bén nhọn đang xông thẳng đến đại điện Thiên Hạ Hội.

“Không tốt” Hắc Phong thần sắc trên mặt đột nhiên biến đổi, trong lòng thầm kêu một tiếng không tốt, sau đó hắn liền thi triển khinh công hướng qua một bên né tránh.

Trong tích tắc, một cỗ lực lượng cường đại liền trực tiếp đem cả đại điện Thiên Hạ Hội bao phủ, thời không trong đại điện giống như bị đông cứng lại, tất cả người trong đại điện đều không thể động đậy một chút nào.

Vừa lúc đó, một thanh âm từ bên ngoài bỗng nhiên truyền đến, tiếp đó liền thấy một thân ảnh quang mang chói mắt nhanh như tia chớp xông thẳng vào đại điện, hướng thẳng phía Hùng Bá đang kinh hãi trong bất động.

“Hùng Bá, lão phu đã đến đây, đỡ ta kiếm 23”

“Kiếm Thánh đã đến? Kiếm 23?”

Tất cả người trong đại điện đều không thể nhúc nhích được, đồng thời không thể nói chuyện nhưng trong ánh mắt lại lộ vẻ vô cùng sợ hãi.

“Di chuyển, cho ta di chuyển...” Chứng kiến Kiếm Thánh Nguyên thần xuất khiếu, trực tiếp hóa thành một thanh kiếm sắc hướng mình đánh tới, Hùng Bá vô cùng hoảng sợ nhưng không thể nhúc nhích mây may.

“Hùng Bá, chịu chết đi” Nguyên Thần Kiếm Thánh hóa thành một thanh kiếm quang, nhanh như chớp đâm thẳng Hùng Bá mi tâm.

Một đạo chói mắt lóng lánh kiếm quang xuyên thấu mi tâm Hùng Bá đi ra, ngay sau đó lại nhưng tụ thành thân ảnh Kiếm Thánh.

“Tiểu Nghịch Đạo, mau dùng Nghịch Đạo Thần Thông cướp đoạt hết thầy hai người đó cho ta” Hắc Phong ngay lập tức dùng ý nghĩ ra lệnh cho Nghịch Đạo Châu.

“Tuân lệnh chủ nhân... Nghịch Đạo Thần, mở”

Một hư ảnh bàn tay khổng lồ màu xanh đầy móng vuốt từ đỉnh đầu Hắc Phong hiển hiện ra, bàn tay nhanh như chớp chụp thẳng đến vị trí Hùng Bá và Kiếm Thánh Nguyên Thần đang đứng rồi quay trở về đỉnh đầu Hắc Phong.

“Chúc mừng chủ nhân, chủ nhân thu được rất nhiều thứ nha”

“Thu được tuổi thọ châu 6 viên, mỗi viên khi sử dụng sẽ tăng lên 5 năm tuổi thọ”

“Thu được chân nguyên châu 6 viên, mỗi viên sử dụng sẽ tăng lên 10 năm công lực”

“Thu được cảm ngộ Phản phác quy chân Phong Thần Thoái võ công bí tịch”

“Thu được cảm ngộ Phản phác quy chân Bài Văn Chương võ công bí tịch”

“Thu được cảm ngộ Phản phác quy chân Thiên Sương Quyền võ công bí tịch”

“Thu được cảm ngộ Phản phác quy chân Tam Phân Quy Nguyên Khí bí tịch”

“Thu được cảm ngộ Siêu phẩm nhập thánh bí tịch Thánh Linh Kiếm Pháp từ kiếm 1 đến kiếm 23”

“Chủ nhân có phải chẳng muốn sử dụng ngay hết tất cả?”

Giọng nói non nớt của Tiểu Nghịch Đạo không ngừng vang lên trong đại não Hắc Phong. Hắc Phong nghe Tiểu Nghịch Đạo liệt kê một lượt thì vô cùng vui mừng, có những thứ này, thực lực của hắn sẽ ngay lập tức phi thăng.

“Sử dụng ngay hết tất cả” Hắc Phong không suy nghĩ mà trả lời ngay.

“Vâng, thưa chủ nhân” Tiểu Nghịch Đạo nhỏ giọng non nớt nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Bang Chủ Thiên Hạ Hội

“Ừng Ừng Ừng” thân thể Hắc Phong ngay lập tức có biến hóa cực lớn. Trong nháy mắt hắn đã có thêm 30 năm tuổi thọ cùng với 60 năm công lực, thành tựu võ học suốt cuộc đời của Hùng Bá và Kiếm Thánh đều chuyển thành của hắn.

Thực lực của Hắc Phong lúc này đã tăng trưởng đến Nguyên Thần Cảnh sơ kỳ, Thánh Linh Kiếm Pháp Kiếm 23 hắn cũng đã có thể thi triển thành thực giống như Kiếm Thánh.

Mà lúc này, cổ lực lượng đông cứng thời không đã biến mất, mọi người trong đại điện đều đã di chuyển lại bình thường.

“Chuyện gì xảy ra, mới vừa rồi là chuyện gì?”

“Mới vừa rồi thân thể ta không nhúc nhích được chút nào, thực đáng sợ”

“Ta nghĩ đó là do Kiếm Thánh đánh ra kiếm 23, kiếm pháp của hắn thật là kinh khủng”

“Kiếm Thánh...”

“Hùng Bang chủ...”

“Sư phụ...”

Đám người thấy phía trên đại điện đứng hai thân ảnh là Hùng Bá và Kiếm Thánh thì nhin không được kêu lên, trong lòng của bọn họ đều muốn biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, rốt cục ai giành chiến thắng.

“Sư phụ, ngài cùng Hùng Bá...” Bộ Kinh Vân thấy thân ảnh mờ ảo của Kiếm Thánh thì thậm hô không tốt.

Mà đúng lúc này thân ảnh của Kiếm Thánh hoàn toàn tiêu tán như sương khói, ở bên cạnh, thân ảnh của Hùng Bá cũng từ từ ngã xuống đất, không còn động đậy gì nữa.

“Sư phụ” Bộ Kinh Vân đau đớn hô lớn.

Mà nhìn thấy thân ảnh Hùng Bá ngã xuống đất, khí tức trên người hoàn toàn biến mất, trong đại điện, chúng đệ tử Thiên Hạ Hội vô cùng kinh hãi kêu lên: “Bang chủ...”

“Sư phụ” Tần Sương cùng Nhiếp Phong thấy Hùng Bá khí tức đã hoàn toàn biến mất thì hai mắt đỏ hồng lao thẳng đến đỡ lấy thi thể Hùng Bá dậy.

Hùng Bá lúc này hai mắt mờ trắng, trên mi tâm còn có một vết đỏ như máu, hai tay còn đang thủ thế hình trảo như đang vận công nhưng khí tức sự sống trên thân thể hoàn toàn biến mất, Hùng Bá đã thật sự tử vong.

“Bang chủ...”

“Sư phụ...”

Tần Sương, Nhiếp Phong, Văn Sư Sưu Sưu và đám đệ tử Thiên Hạ Hội nhận ra Hùng Bá đã chết thì thương tâm kêu lên.

“Bang chủ đã đi rồi, các người cũng đừng quá đau lòng. Bang chủ đã có một trận chiến tuyệt vời với Kiếm Thánh, cuối cùng hai người đã đồng quy vu tận... ài... đáng tiếc thay” Hắc Phong ra vẻ đau buồn nói.

“Thật không thể tin được, Hùng bang chủ và Kiếm Thánh đều trực tiếp tử vong”

“Trận đấu này thật quá sức tưởng tượng”

Đám nhân sĩ vô lâm thấy tình cảnh trên thì bàn luận ầm ĩ cả lên.

Hắc Phong thân ảnh lóe lên, sau đó liền thấy hắn đứng ở phía trên đại điện, ánh mắt hắn nhìn qua một lượt mọi người rồi cất tiếng nói: “Hiện tại Bang chủ cùng Kiếm Thánh đã chết, nhưng Thiên Hạ Hội một ngày không thể vô chủ. Ta hiện tại lấy thân phận Quân sư tiếp quản lấy Thiên Hạ Hội, Tần Sương, Nhiếp Phong, Đoạn Lăng, ba vị đường chủ có ý kiến gì không?”

Đám Tần Sương và đệ tử Thiên Hạ Hội còn chưa có ý kiến thì một người trong đám nhân sĩ vô lâm ra vẻ không phục nói: “Tiểu tử nhà ngươi dựa vào cái gì ngồi lên Thiên Hạ Hội chức bang chủ, Hùng Bá lão già này đáng đời bị Kiếm Thánh giết chết, ta xem Thiên Hạ Hội hay là trực tiếp giải tán đi”.

Người này vừa nói xong, xung quanh các đệ tử Thiên Hạ Hội và đám Tần Sương đều tròn mắt nhìn hắn, chuẩn bị đồng loạt ra tay tru diệt người này.

Hắc Phong giơ tay lên ngăn cản các đệ tử Thiên Hạ Hội xuất thủ, sau đó mỉm cười nhìn người trung niên vừa mới mở miệng nói hàm hồ, một ngón tay chỉ ra. Một đạo kiếm khí sắc bén vô cùng nhanh như tia chớp đi xuyên qua mi tâm của người trung niên đó.

Người trung niên chưa kịp la lên một tiếng thì đã trực tiếp tử vong tại chỗ.

Hắc Phong nhìn xung quanh một lượt, lạnh lùng mở miệng nói: “Còn ai có ý kiến thì hãy lên tiếng”

“Ta hôm nay sẽ tiêu diệt Thiên Hạ Hội, người không cản được” Bộ Kinh Vân ánh mắt băng lãnh không cảm tình nhàn nhạt nói.

“Văn Sư huynh, huynh sao phải làm vậy?” Nhiếp Phong nhú mày ngạc nhiên nói.

“Văn sư đệ, ta không đồng ý, Thiên Hạ Hội là thành quả của Sư phụ, đệ không được phá hủy nó” Tần Sương nghe Bộ Kinh Vân nói vậy thì không đồng tình nói.

“Hai người tránh sang một bên đi, ta phải tiêu diệt Thiên Hạ Hội, không cho nó còn tồn tại gây họa vô lâm” Bộ Kinh Vân gạt ngang lời khuyên của Nhiếp Phong và Tần Sương.

“Tên khốn kiếp, cho dù Đoạn Lăng ta có chết cũng không cho người phá hủy ta Thiên Hạ Hội” Đoạn Lăng trong mắt hiện ra sát cơ, chuẩn bị huy kiếm đánh tới Bộ Kinh Vân.

“Lăng đệ, chờ đã” Hắc Phong giơ tay cản lại Đoạn Lăng, mỉm cười nhìn Bộ Kinh Vân nói.

“Bộ Kinh Vân, người khá tự tin nhưng ta không biết người có cái thực lực để phá hủy ta Thiên Hạ Hội hay không?”

Hắc Phong vừa nói vừa ngưng tụ chân khí cầu trong lòng bàn tay, rồi hướng Bộ Kinh Vân một chương đánh tới.

“Tam Phân Quy Nguyên Khí”

Chân khí cầu long lánh như nước nhanh như tia chớp đánh thẳng lên người Bộ Kinh Vân, Bộ Kinh Vân kinh hãi vội vã đưa Vô Song Kiếm lên chống đỡ, nhưng chân khí cầu giống như có mắt lập tức đổi phương hướng, đánh úp thẳng lên vùng bụng của hắn.

“Oành... Âm”

Bị trúng một chiêu Tam Phân Quy Nguyên Khí cực mạnh, Bộ Kinh Vân trực tiếp phun máu bay thẳng vào vách tường đối diện, trong phút chốc làm sụp cả một mảng tường lớn, dù thấy một chương này mạnh cỡ nào.

Bộ Kinh Vân lúc này nằm ở dưới đất không thể đứng dậy, mũi, miệng đều chảy máu thành dòng, có thể thấy được lực phủ ngũ tạng của hắn đã bị trọng thương.

“Vân Sư huynh”

“Vân sư đệ”

Tần Sương, Nhiếp Phong thấy vậy thì sắc mặt đại biến, vội vã lao tới phương hướng của Bộ Kinh Vân đang nằm gục tại đó.

“Hai người đứng lại cho ta, ta hôm nay chắc chắn phải giết chết hắn” Hắc Phong trợn mắt nhìn hai người Tần Sương và Bộ Kinh Vân lớn tiếng quát, ngón giữa và ngón trỏ khép lại thành kiếm quyết đánh về phương hướng Bộ Kinh Vân đang nằm.

“Thánh Linh Kiếm pháp, kiếm 21”

Từng đạo kiếm khí phô thiên cái địa vô cùng chói mắt, biến ảo khôn lường lao tới phương hướng của ba người.

“Thiên sương quyền”

“Phong Thần thoái”

Tần Sương và Nhiếp Phong chặn trước người của Bộ Kinh Vân, thi triển ra tuyệt chiêu mạnh nhất của mình gắng gượng chống đỡ phô thiên cái địa kiếm khí đánh tới.

Tần Sương và Bộ Kinh Vân tuy đã là Tiên Thiên Thông Mạch Cảnh sơ kỳ, nhưng đối mặt trước những đạo kiếm khí này cũng không cách nào đỡ nổi, chỉ trong phút chốc trên thân thể hai người máu tươi đã thấm ướt cả y phục.

“Ah... ah...ah”

Tần Sương vì liều mạng chống cự một đạo kiếm khí mạnh nhất, cánh tay trái đã bị chém rơi xuống đất.

“Sương sư huynh... ah” Nhiếp Phong vì phân tâm lo cho Tần Sương nên cũng nhận thêm vài đạo kiếm khí xuyên qua thân thể, cuối cùng cũng vô lực nằm gục dưới đất giống như Bộ Kinh Vân và Tần Sương.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Khổng Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chiến Vô Danh

Đám đông nhân sĩ võ lâm quan sát cảnh tượng này thì vẻ mặt vô cùng kinh hãi, không thể tưởng tượng được Quân sư Thiên Hạ Hội vậy mà thực lực không hề thua kém Hùng Bá lẫn Kiếm Thánh, lại có thể thi triển ra tuyệt chiêu mạnh nhất của cả hai người bọn họ.

“Ta xem ra vị Hắc Phong này còn mạnh hơn cả Hùng Bá”

“Người nói ta mới để ý, người này võ công hai nhà đều nắm trong tay, thực lực thâm bất khả trắc”

“Không thể ngờ Thiên Hạ Hội chết đi một Hùng Bá lại xuất hiện ra một Hắc Phong, thiên hạ võ lâm sẽ không có ngày yên ổn rồi”

Đám người võ lâm nhân sĩ xầm xì bàn tán với nhau nhưng cũng không dám nói lớn tiếng.

“Hai người đã phản bội Thiên Hạ Hội thì hãy cùng chết chung với Bộ Kinh Vân” Hắc Phong ánh mắt băng lãnh không do dự đánh ra Thánh Linh Kiếm Pháp, kiếm 22 về phía ba người đang nằm.

Một chiêu này vừa ra, kiếm khí đầy trời, như hồng thủy hướng về xung quanh bắn nhanh mà ra, đám người nhân sĩ võ lâm hoảng hốt vội bỏ chạy ra xa cả chục bước, trong lòng bọn họ ai cũng tin chắc ba người bọn Tần Sương sẽ chết thảm dưới kiếm này.

Ngay lúc này, một người trung niên mặc quần áo màu xanh đột nhiên xuất hiện trước mặt ba người bọn Tần Sương, gờ tay ngăn chặn lại làn kiếm khí như hồng thủy ào tới.

Sau lưng người trung niên mặc thanh bào, một hư ảnh thanh kiếm khổng lồ quang mang chói mắt hiển hiện, kiếm ý phát ra như lao vút tận chín tầng mây. Người trung niên giờ tay nhấc chân, cử chỉ rất thông thả nhưng làn hồng thủy kiếm khí vậy mà không mấy may làm thương tổn được hắn, liền bị triệt tiêu gần hết.

Tất cả các thanh kiếm mà đám đông nhân sĩ võ lâm đang cầm trên tay bỗng nhiên rung lên rồi thoát ra khỏi vỏ bay thẳng đến xung quanh vị trung niên nằm rạp xuống như đang triều bái.

“Ngươi là Vô Danh?” Hắc Phong nhìn thấy một màn này liền biết người trung niên đó là ai, chính là không ai khác Thần Thoại Võ Lâm Vô Danh.

“Tiểu hữu sử ra kiếm 22 này đã đạt đến cảnh giới Siêu phẩm thoát tục, thật rất giỏi. Tiểu hữu là do Kiếm Thánh tự mình truyền thụ?” Vô Danh về nghi hoặc nhìn Hắc Phong cười nói.

“Sur phụ” một thân ảnh thanh niên mặc áo bào trắng tay cầm một thanh kiếm từ bên ngoài phi thân đi vào đại điện, thấy Vô Danh chấp tay sau lưng đứng đó thì vui vẻ tiến đến hành lễ.

“Ừm, Kiếm Thần, con hãy xem xét thương thế của ba người bọn họ như thế nào rồi” Vô Danh ánh mắt mang vẻ buồn man mác gật đầu với người thanh niên áo trắng.

Thấy Vô Danh ra vẻ nghi ngờ thì Hắc Phong cười lên ha ha.

“Ha ha ha, ta là từ Độc Cô Nhất Phương tên giả mạo đó nắm được Thánh Linh Kiếm Pháp này, ta sử dụng không tệ chứ?” Hắc Phong nửa thật nửa giả cười nói.

“Thì ra là vậy, tiểu hữu đúng là thiên tài trong thế hệ trẻ ngày nay, cảnh giới về kiếm của tiểu hữu đã có thể so với Kiếm Thánh, thêm một thời gian nữa sẽ vượt qua ta” Vô Danh thở dài, ánh mắt ra chiều buồn bã nói.

“Đa tạ đã khen tặng, nhưng Vô Danh ngươi ra mặt là muốn bảo vệ cho ba người bọn họ” Hắc Phong không chút khách khí với Vô Danh, lớn tiếng nói.

“Ta vốn là không muốn quản chuyện này nhưng Kiếm Thánh cũng xem như bằng hữu của ta, đệ tử của hắn gặp chuyện ta không thể khoanh tay đứng nhìn. Với lại, ngươi đã là Bang chủ mới của Thiên Hạ Hội, mấy người này đã không còn đối với ngươi uy hiếp, ngươi hà tất muốn đuổi tận giết tuyệt?” Vô Danh lại thở dài, ra vẻ trách trời thương dân nói.

Trên đời này, Hắc Phong ghét nhất chính là kiểu người như vậy, ra vẻ cao cao tại thượng, không màn danh lợi, thật sự ra chỉ là bọn đạo đức giả tạo mà thôi. Theo Hắc Phong phán đoán, thực lực của Vô Danh hiện tại ở vào Nguyên Thần Cảnh Trung Kỳ, sử dụng Kiếm 23, hắn hoàn toàn có thể tiêu diệt Vô Danh.

Nhưng Vô Danh chính là hậu duệ của Đế Thích Thiên, nếu giết hắn thì sẽ chọc Đế Thích Thiên ra mặt. Đế Thích Thiên thực lực thâm bất khả trắc, rất có thể đã đến Thiên Thần Cảnh Giới, còn có ân dật không ra lão bất tử Tiểu Tam Tiểu, thực lực phía trên Đế Thích Thiên, làm cho hai người này đề ý cũng không phải chuyện tốt gì.

“Nói thật hay, vậy để ta lĩnh giáo Mạc Danh Kiếm Pháp của Thần Thoại Võ Lâm một lần” Hắc Phong mỉm cười hướng Vô Danh khiêu chiến, hắn dự định không giết chết Vô Danh, nhưng đánh cho tàn phế đi Vô Danh thì hắn không ngại.

“Nếu tiểu hữu đã quyết, vậy thì ta cũng không tiện chối từ, ngươi hãy ra tay đi” Vô Danh lúc này đã không còn tay chấp sau lưng, ánh mắt lóe lên một tia tinh quang nhìn Hắc Phong nhàn nhạt nói.

Hắc Phong cũng không nhiều lời, hai tay nắm thành chảo, hai quả chân khí cầu trong suốt vô cùng to lớn trong tích tắc ngưng tụ trong lòng bàn tay, phải nói thời gian ngưng tụ lẫn lưu lượng chân khí nhanh hơn Hùng Bá cả trăm lần.

“Tam Phân Quy Nguyên Khí”

Trong tích tắc một quả chân khí cầu lóng lánh như nước, kích cỡ khoảng cái chậu lớn nhanh như tia chớp bay thẳng đến Vô Danh.

Vô Danh hai ngón tay chỉ thành kiếm, trong nháy mắt từng đạo kiếm khí lóe lên tùy ý mà ra, phiêu dật vô định, chiêu thứ nhất Mạc Danh Kiếm Pháp trong tích tắc hướng chân khí cầu đánh tới.

“Oành”

Một thanh âm thật lớn vang lên, chân khí cầu đã bị kiếm khí của Vô Danh phá tan thành những quả cầu nhỏ cỡ nắm tay, nhưng một điều kỳ lạ là những quả cầu này như có linh tính cứ nhắm vào những bộ vị yếu hại của Vô Danh công kích.

“Àm... âm... âm... âm... âm... âm...”

Vô Danh liên tục tùy ý sử ra kiếm khí ngăn trở những quả cầu nhỏ công kích, trong lúc này Hắc Phong không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh, tay phải vẫn đang giữ một quả cầu chân khí trong suốt to như cái chậu lớn, bất thành linh đánh lên mạn sườn của Vô Danh.

“Oành”

Hộ thể kiếm khí của Vô Danh lập tức ngăn trở chân khí cầu nhưng lực lượng chân khí cầu vô cùng mạnh mẽ, ngay tức khắc đánh lùi Vô Danh ra phía sau hàng chục mét.

Vô Danh mặt không biểu tình, ánh mắt vẫn cái kiểu buồn man mác, lập tức lao đến hết lớn.

“Bi Thông Mặc Danh” trên người của hắn một cỗ bi thông khí tức tràn ngập mà ra, kèm theo này cỗ bi thông khí tức, từng đạo kiếm khí trực tiếp phóng vọt lên cao, phút chốc ngưng tụ thành một thanh cự kiếm, quang mang chói mắt, kiếm ý chiếu rọi thẳng chín tầng mây.

Thanh cự kiếm mang theo lực lượng kinh khủng nhắm thẳng Hắc Phong xé gió mà tới.

“Tam Nguyên Quy Nhất”

Hắc Phong trên hai tay hai quả cầu chân khí lập tức gộp lại làm một, thành một cỗ lực lượng vô cùng đáng sợ, Hắc Phong nén chặt cỗ lực lượng làm cho nó áp súc càng nhiều lực lượng thêm nữa rồi tung chưởng về phía thanh cự kiếm đang chém tới.

“Ầm... ầm”

Hai cỗ lực lượng va vào nhau làm phát ra thanh âm vô cùng lớn, rồi nhanh chóng triệt tiêu lẫn nhau, nhưng dư chấn của nó làm cho bàn ghế, vật dụng xung quanh đều hóa thành tro bụi, ngay ở trung tâm vụ nổ, sàn nhà lát đá hoa cương đã xuất hiện một cái hố đường kính cả chục mét.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Đánh Bại Vô Danh

Đám đông nhân sĩ ở xa quan sát hoảng sợ tột độ, bọn họ chưa từng thấy trận chiến nào khủng bố như trận này, Thần Thoại Vô Lâm Vô Danh quả không phải là hư danh, bất quá, Bang chủ Hắc Phong thực lực cũng thật kinh khủng.

“Ta không ngờ tiểu tử lại mạnh đến như vậy, vậy tiếp đến hãy đỡ ta chiêu mạnh nhất... Thiên Kiếm” Vô Danh ánh mắt ngạc nhiên vô cùng nhưng vẫn nhàn nhạt nói.

Thân ảnh của Vô Danh đột nhiên bị từng đạo kiếm ý bén nhọn bao vây lại, cả người hư huyền giống như đã biến thân thành một thanh kiếm cực lớn, quang mang chói mắt, xuyên thẳng chín tầng mây. Toàn bộ hư không xung quanh thanh cự kiếm bắt đầu vận vạo, rung động, thanh Thiên Kiếm bắt đầu hướng Hắc Phong đánh thẳng xuống.

“Được, vậy ngươi cũng đỡ ta Kiếm 23” Hắc Phong mỉm cười, ngón trỏ và ngón giữa khép lại thành kiếm quyết, chỉ thẳng đến thanh Thiên Kiếm.

Một cỗ lực lượng thần bí từ trên người Hắc Phong phát tán ra bao phủ tất cả mọi người trong đại sảnh, trong chớp mắt thời không giống như bị đông cứng lại, mọi người trong đại sảnh đều không thể nhúc nhích, ngay cả thanh Thiên Kiếm cũng di chuyển một cách rất chậm chạp.

“Ông trời ơi, không phải lại chiêu này nữa chứ?”

“Kiếm 23, ngay cả chiêu này Hắc Phong bang chủ cũng sử dụng?”

“Cả ngày hôm nay ta toàn thấy những chuyện không thể tin được”

Đám đông nhân sĩ vô lâm một lần nữa rơi vào trạng thái bị định trụ thì không khỏi kinh hãi, tuy không nói được lời nào nhưng ánh mắt lo sợ cũng biểu lộ trên gương mặt của từng người.

“Đại ca khi nào đã cường đại đến loại tình trạng này?” Đoạn Lăng lúc này cũng vô cùng kinh hãi, hắn không thể nào hiểu được Hắc Phong tại sao lại mạnh đến như vậy.

Một cỗ Nguyên Thần màu vàng chói mắt từ thân thể Hắc Phong xuất ra, cỗ Nguyên Thần mang hình dáng của Hắc Phong ngay lập tức hóa thành một thanh kiếm quang chói mắt. Thanh Kiếm quang với tốc độ tia chớp xuyên thẳng qua thanh Thiên Kiếm đang chậm chạp đánh tới.

Không có bất cứ âm thanh gì phát ra, nhưng trong tích tắc thanh Thiên Kiếm giống như làm bằng băng một dạng, trực tiếp nát vụn ra thành từng mảnh.

Thanh Kiếm quang sau khi xuyên qua thanh Thiên Kiếm thì ngay lập tức quay một vòng trở về đỉnh đầu thân thể Hắc Phong, nếu người bình thường thì triển ra chiêu Kiếm 23 này, Nguyên Thần sẽ chính thức ly thể, không thể tìm đường trở về thân thể, điều đó đồng nghĩa với tử vong.

Nhưng ẩn chứa trong Nguyên Thần của Hắc Phong là Nghịch Đạo Châu, có linh trí, vì thế biết cách điều khiển Nguyên Thần quay trở lại thân thể. Tuy

nhien vì cơ thể không thể thích nghi kịp nên đã phát sinh tổn thương, cứ mỗi lần Nguyên Thần quay về cơ thể sẽ hao tổn năm năm Thọ nguyên. Vì vậy chiêu kiếm 23 này không thể nào thường xuyên sử dụng.

Nguyên Thần Hắc Phong quay về cơ thể, cổ lực lượng đồng bằng thời không cũng biến mất, mọi người trong đại sảnh đã khôi phục lại chuyển động. Mà thanh Thiên Kiếm lúc này cũng sụp đổ hoàn toàn, hiển hiện ra thân ảnh Vô Danh với gương mặt tái nhợt, loạng choạng muốn ngã, trên miệng chảy xuôi một dòng máu, hiển nhiên đã bị trọng thương.

“Sur phụ, ngài không sao chứ?”

Nhìn thấy Vô Danh gặp biến cố, Kiếm Thần vội vã chạy đến bên cạnh đỡ lấy Vô Danh, ánh mắt lo lắng hỏi.

Vô Danh phát tay ra hiệu không việc gì rồi mở miệng nói: “Hắc Phong Bang chủ vậy mà đã ngộ ra Kiếm 23 một cách hoàn mỹ, phá nát ta Thiên Kiếm, Vô Danh ta chịu thua”

“Ông trời ơi, Thần Thoại Vô Lâm Vô Danh, vậy mà chịu Thua Hắc Phong Bang chủ”

“Kiếm 23 quá lợi hại, ngay cả Thiên Kiếm Vô Danh cũng phải thất bại”

“Ha ha ha... ta thật may mắn khi chứng kiến được trận đấu vô tiền khoáng hậu này”

“Dưới sự dẫn dắt của Hắc Phong Bang chủ, ta nghĩ Thiên Hạ Hội sẽ nhanh chóng thống nhất Vô Lâm Trung Nguyên”

“Người nói không sai, Thiên Hạ Hội đã không thể chọc đến”

Đám nhân sĩ vô lâm, nghe Vô Danh tuyên bố chịu thua thì lập tức sôi sục lên, bởi vì bọn họ biết một Thần Thoại Vô Lâm mới đã ra đời đó chính là Hắc Phong, Bang Chủ Thiên Hạ Hội.

“Đại ca đã chiến thắng, thật tốt quá” Đoạn Lăng sắc mặt vui mừng, hướng Hắc Phong chạy tới.

“Ai nha nha... Bang chủ ngài quá lợi hại, ngay cả Thần Thoại Vô Lâm Vô Danh cũng không phải đối thủ, ngài đúng là Thiên Hạ Đệ Nhất a” Văn Sứ Sứ vô cùng cao hứng chạy đến bên cạnh Hắc Phong nịnh bợ nói.

“Bang chủ anh minh, văn thành võ đức, phụng thiên thừa vận, nhất thống thiên hạ” đám đệ tử Thiên Hạ Hội biểu hiện vô cùng vui mừng, đồng thanh hò reo.

“Ha ha ha... ha ha ha” Hắc Phong nghe mọi người tán dương thì ngẩng đầu cười dài đầy bá khí.

“Vô Danh, người muốn cứu người nhưng hôm nay ai sẽ cứu người, ta Hắc Phong Bang chủ Thiên hạ hội, muốn giữ người Vô Danh làm khách ở Thiên Hạ Hội một đoạn thời gian”

“Tiền bối, thật là có lỗi, chúng tôi đã làm liên lụy ngài” Nhiếp Phong lúc này thương thế đã khôi phục đôi chút, thấy Vô Danh vì mình mà trọng thương thì áy náy nói.

“Xin lỗi” Bộ Kinh Văn tuy ánh mắt băng lãnh không cảm tình nhưng cũng có vẻ ra chiều hối hận nhìn Vô Danh nói.

“Các người đừng nói lời ấy, đây là việc ta phải làm” Vô Danh mặt không biểu tình, phát tay nói.

“Sur phụ, chúng ta phải làm như thế nào đây?” Kiếm Thần thấy tình thế nguy cấp thì vội hướng Vô Danh hỏi.

“Bây giờ ta sẽ giữ chân hắn lại để bốn người các con thoát thân rồi đi, hứa với ta phải ăn nhậu, đến khi thực lực đạt đến Long Hồ Cảnh đỉnh phong hoặc Nguyên Thần Cảnh thì mới tìm Hắc Phong khiêu chiến” Vô Danh nhàn nhạt nói.

Hắc Phong nghe mấy người Vô Danh trao đổi một hồi thì cười lên ha hả nói: “Ha ha ha, các người không ai có thể rời khỏi ta Thiên Hạ Hội”

Hắn tay nắm thành chảo, một quả chân khí cầu trong suốt, long lánh như nước, đường kính khoảng hai ba mét lập tức ngưng tụ.

“Tam Phân Quy Nguyên Khí”

Hắc Phong nhắm đến đám người Vô Danh đánh ra một chương, quả chân khí cầu nhanh như tia chớp lao thẳng đến.

“Sur Phụ, con sẽ cùng ở với người” Kiếm Thần ánh mắt lo lắng nhìn Vô Danh nói.

“Con phải nghe lời ta, từ nay phải biết tự lo cho chính mình. Được rồi, đi thôi” Vô Danh nói ra những lời giống như trấn trời rồi túm lấy bốn người bọn Kiếm Thần quăng bọn họ bay ra xa khỏi đại sảnh.

“Sur phụ...”

“Vô Danh tiền bối...”

Chứng kiến Vô Danh thân chịu trọng thương còn lo nghĩ cho bọn họ, Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân không nhịn được kêu lên thành tiếng.

Vô Danh cũng không quay đầu lại hét lớn nói: “Đi đi, nhớ lấy lời ta, hai người Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân các ngươi có thể dung hợp nên một cỗ lực lượng cực mạnh, hãy cố gắng hoàn thiện nó”

“Chúng ta đi mau, không thể để sự phụ hy sinh vô ích” Kiếm Thần ánh mắt đỏ hoe, cắn răng nói, hai tay liền lôi kéo Tần Sương, Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân hướng bên ngoài phóng đi.

Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong tuy không cam lòng nhưng cũng không muốn cô phụ tấm lòng của Vô Danh nên liền ôm lấy Tần Sương phi thân ra khỏi Thiên Hạ Hội.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Bái Kiếm Sơn Trang

“Oành... Ah”

Khi thân ảnh của bọn họ rời khỏi Thiên Hạ Hội, một tiếng nổ lớn và tiếng hét thảm của Vô Danh truyền ra, thân thể của hắn đã bị Chân khí cầu kích nổ tan nát, cả người toàn là máu nằm gục trên sàn nhà, khí tức sự sống trên người cực kỳ yếu ớt.

“Thiên Trì Thập Nhị Sát ở đâu?” đánh gục xong Vô Danh, Hắc Phong hét lớn lên một tiếng triệu tập Thiên Trì Thập Nhị Sát đang ẩn thân xung quanh.

“Chúng thuộc hạ có mặt, tùy ý Bang chủ sai khiến” Đồng Hoàng hai tỷ muội dẫn đầu nhóm người vội vã từ nơi ẩn nấp đi ra. Cả đám đã quan sát mọi chuyện từ đầu đến cuối, biết được thực lực của Hắc Phong cực kỳ cường đại, mạnh hơn Hùng Bá rất nhiều thì trong lòng hoảng sợ vô cùng.

“Các ngươi mau mau đi truy sát bốn tên vừa đào thoát khỏi Thiên Hạ Hội, bọn chúng đã bị thương, chắc chắn chạy không xa. Đi mau!” Hắc Phong nhìn mười hai người đang quỳ dưới đất lạnh lẽo ra lệnh.

“Thuộc hạ tuân lệnh” Thiên Trì Thập Nhị Sát vội vã cúi đầu nhận lệnh rồi kéo nhau đi hành động.

“Đoạn Lăng, đệ hãy bắt tên Vô Danh này nhốt vào Thiên lao, hắn đã bị ta phế võ công, không còn đáng ngại” Hắc Phong nhìn Đoạn Lăng nói.

“Đệ biết rồi đại ca, đệ sẽ chậm rãi cho hắn nếm mùi đau khổ” Đoạn Lăng nở nụ cười tà ác nói, sau đó hắn ra lệnh cho hai tên đệ tử Thiên Hạ Hội khiêng Vô Danh đi mất.

Văn Sưu Sưu thấy Vô Danh bị khiêng đi mất thì phe phẩy quạt lông hướng Hắc Phong nịnh bợ nói.

“Chúc mừng Bang chủ, chúc mừng Bang chủ, ngay cả Vô Lâm Thần Thoại cũng bị Thiên Hạ Hội ta bắt giam, thiết nghĩ từ nay sẽ không còn người nào dám đối nghịch với Thiên Hạ Hội nữa”

“Các ngươi có đồng ý quy phục Thiên Hạ Hội ta không?” Hắc Phong quay xuống đám nhân sĩ võ lâm cười lạnh nói.

“Bang chủ, Hải Sa bang nguyện quy thuận Thiên Hạ Hội”

“Bang chủ, Cự Kinh bang nguyện gia nhập Thiên Hạ Hội”

“Long Hồ môn chúng tôi nguyện thần phục”

Đám đông nhân sĩ võ lâm trong đại sảnh đều đồng ý quy thuận Thiên Hạ Hội, không người nào dám tỏ ý phản đối, bởi vì phản đối đồng nghĩa với chết, mà bọn họ vẫn còn muốn sống.

Trong nháy mắt thời gian một tháng chậm rãi trôi qua, Hắc Phong Bang chủ Thiên Hạ Hội tên tuổi đã danh chấn giang hồ, không ai không biết. Vô Lâm Thần Thoại Thiên Kiếm Vô Danh ở trong tay của hắn bại trận bị bắt giam, đồ đệ Kiếm Thần bị truy sát không rõ sống chết.

Thực lực của Hắc Phong rốt cục mạnh đến như thế nào mọi người cũng không biết được, nhưng kể từ khi hắn thay thế Hùng Bá nắm giữ Thiên Hạ Hội, thế lực của Thiên Hạ Hội đã khuếch trương với tốc độ kinh khủng. Vô Song Thành đã bị Thiên Hạ Hội tiếp quản, vô số thế lực đã quy thuận dưới trướng, Thiên Hạ Hội đã chính thức trở thành Bá Chủ Vô Lâm.

Trong đại điện Thiên Hạ Hội.

“Không ồn rồi Bang chủ, không ồn rồi Bang chủ” Văn Sứ Sứ từ bên ngoài chạy vào đại điện, biểu hiện quỳnh quáng, có vẻ như có chuyện gì đó rất gấp cần cấp báo.

“Có chuyện gì?” Hắc Phong thấy điệu bộ của Văn Sứ Sứ thì trừng mắt nhìn hắn nói.

“Bang chủ, Bang chủ... U Nhược tiểu thư đã trốn khỏi Hồ Tâm Tiểu Trúc, chỉ để lại bức thư này” Văn Sứ Sứ đưa cho Hắc Phong chiếc khăn tay, bên trên có ghi mấy dòng chữ.

[Ta phải rời khỏi Thiên Hạ Hội đi tìm Nhiếp Phong, các người đừng tìm ta vô ích, ta sẽ không quay trở lại]

Hắc Phong nhìn những dòng chữ trên khăn tay bất giác nhoèn miệng cười, hắn biết tính khí của cô bé này, từ nhỏ đến lớn bị Hùng Bá quản thúc, nay Hùng Bá đã chết, nàng muốn thoát ra để đi tìm hạnh phúc cho bản thân cũng là điều dễ hiểu.

Khổng Tử đứng bên cạnh Hắc Phong, nghe Văn Sứ Sứ trình báo thì gương mặt lộ vẻ lo lắng, nàng từ nhỏ cũng khá thân thiết với U Nhược, hai người thường hay chơi đùa với nhau, nay U Nhược đã rời khỏi Thiên Hạ hội làm nàng cũng có cảm giác hụt hẫng.

“Phong ca, U Nhược tiểu thư thân gái một mình đi trên giang hồ vô cùng nguy hiểm, chàng phải tìm cách bảo vệ nàng mới được” Khổng Tử vịn tay Hắc Phong dịu dàng nói.

“Ừm, nàng không phải lo... người phái một nhóm đệ tử theo sau nàng, nếu nàng gặp nguy hiểm hãy ra tay bảo vệ” Hắc Phong mỉm cười trêu mếu với Khổng Tử rồi hướng Văn Sứ Sứ ra lệnh.

“Ai nha... Bang chủ an tâm, Sứ Sứ sẽ đi làm ngay” Văn Sứ Sứ nói rồi cúi mình hành lễ đi ra khỏi đại điện.

Văn Sứ Sứ vừa rời khỏi không lâu, Đoạn Lăng cũng không biết từ nơi nào đi nhanh vào đại điện, thấy Hắc Phong đang đứng cùng Khổng Tử thì mỉm cười nói.

“Đại ca, đại tẩu ngày càng quần quít không rời nha”

Khổng Tử nghe vậy thì mặt cười then thùng không nói gì, Hắc Phong xoay ngang cười cười nói.

“Lăng đệ, có chuyện gì sao?”

“Đại ca, các gia tộc chống đối Thiên Hạ Hội ta ở Vô Song Thành đã bị đệ tiêu diệt tận gốc, sẽ không còn gây nên vấn đề gì nữa” Đoạn Lăng cười tà ác nói.

“Tốt, rất tốt, Lăng đệ làm việc ta rất là tin tưởng, từ nay Vô Song Thành sẽ chính thức hiệu lực vì chúng ta” Hắc Phong gật đầu tán thưởng nói.

“Cũng nhờ đại ca truyền cho đệ Thánh Linh Kiếm Pháp Kiếm 22 nên thực lực của đệ mới tiến nhanh như vậy, tin chắc không bao lâu nữa đệ sẽ đạt đến Khí Hải Cảnh Trung kỳ” Đoạn Lăng không giấu vẻ tự đắc trên mặt cười nói.

“Đệ tiến bộ quả thật rất nhanh, ta rất mừng, ngày mai trước mặt các đệ tử ta sẽ phong cho đệ làm Phó Bang Chủ để đệ thuận tiện xử lý công việc trong bang” Hắc Phong vỗ vai Đoạn Lăng cười nói.

“Ừm, vậy đệ không khách khí ha ha ha” Đoạn Lăng trên gương mặt ý cười lại càng nồng nặc hơn.

Hắc Phong biết quá rõ đối với Đoạn Lăng phải liên tục trọng thưởng và khích lệ hắn thì hắn mới cảm thấy vừa lòng, Đoạn Lăng có ý chí cầu tiến rất cao, nếu không trọng dụng hắn thì cho dù là anh em hắn cũng có thể trở mặt. Cái đó cũng không trách được Đoạn Lăng, càng sử dụng Hỏa Lân Kiếm, ý chí tà ác càng xâm nhiễm làm thay đổi tính cách của hắn, làm cho hắn càng dần thân vào sâu con đường tà ác. Nhưng cho dù Đoạn Lăng có tà ác thế nào thì cũng không thoát khỏi bàn tay của Hắc Phong.

“Đại ca, còn một chuyện này nữa... ở Bái Kiếm Sơn trang nghe nói sắp có Tuyệt thế hảo kiếm xuất thế, tin tức này đệ đã cho thuộc hạ điều tra kỹ, hoàn toàn chính xác. Đại ca thấy chúng ta có nên đi cướp đoạt thanh kiếm này?” Đoạn Lăng ánh mắt lóe lên tinh quang nhìn Hắc Phong cười nói.

“Tin tức này ta cũng biết được, mới sáng này thiếu trang chủ của Bái Kiếm Sơn Trang là Ngạo Thiên có đích thân đến đây đưa thiệp mời, bọn họ hy vọng ta có thể đến tham dự, đệ xem đi” Hắc Phong đưa cho Đoạn Lăng thiệp mời màu vàng kim trong rất bắt mắt.

“Bọn khốn kiếp Bái Kiếm Sơn Trang, đã đồng ý quy thuận chúng ta Thiên Hạ Hội nhưng lại không biết điều, có Tuyệt Thế Hảo Kiếm mà không dâng lên cho đại ca. Đại ca đã quá nhân từ, nếu là đệ đã diệt sát hết cả Bái Kiếm Sơn Trang này” Đoạn Lăng xem thoáng qua thiệp mời rồi bóp nát, biểu hiện giận dữ nói.

“Đệ có điều không biết, Tuyệt Thế Hảo Kiếm này không tầm thường, nó biết tự chọn chủ nhân cho mình, bọn họ muốn dâng nó cho ta cũng không có cách nào” Hắc Phong thấy biểu hiện của Đoạn Lăng thì cười nói.

“Có việc này? vậy đại ca tính sao, chúng ta có đi đoạt kiếm này không?” Đoạn Lăng nghe vậy thì nghi hoặc hỏi.

“Đi chứ, sao lại không?”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Đoạt kiếm

Ngày hôm sau, sau khi phân phó cho đám Thiên Trì Thập Nhị Sát trấn giữ ổn thỏa Thiên Hạ Hội, Hắc Phong cùng với Không Từ và Đoạn Lăng dẫn theo một đám đệ tử lên ngựa trực tiếp đi đến Bái Kiếm Sơn Trang.

Bái Kiếm Sơn Trang truyền thừa đã lâu đời, tuy nói hiện tại ngày càng suy thoái, nhưng vẫn còn có chút nội tình, nhất là bây giờ Tuyệt Thế Hảo Kiếm luyện chế trăm năm của Bái Kiếm Sơn Trang sắp sửa xuất thế, càng đem danh khí của Bái Kiếm Sơn Trang lên tới đỉnh phong, vô số cao thủ giang hồ, đều là dồn dập tới nơi đây, muốn thấy được tận mắt Tuyệt Thế Hảo Kiếm trong truyền thuyết.

“Phía trước chính là Bái Kiếm Sơn Trang, đại ca, Tuyệt Thế Hảo Kiếm này thật sự lợi hại hơn cả Hóa Luân Kiếm của đệ hay sao?” Đoạn Lăng cười ngựa một bên chỉ tay về phía trước nói.

“Tuyệt Thế Hảo Kiếm này nghe nói được luyện từ Hắc Thiết trong truyền thuyết, toàn thân đen nhánh, điều làm cho nó đặc biệt hơn các thanh kiếm khác là nó có linh tính hay còn gọi là Kiếm Linh” Hắc Phong cười ngựa ở một bên nhàn nhạt nói.

“Thì ra là vậy” Đoạn Lăng gật đầu.

“Phong ca, chúng ta đã sắp đến Bái Kiếm Sơn Trang rồi hả?” Không Từ bên trong xe ngựa vén màn ló đầu ra nói.

“Đã sắp đến rồi, cực khổ cho nàng” Hắc Phong quay đầu lại ánh mắt nhu hòa nhìn Không Từ nói.

“Thiếp không cảm thấy mệt, chàng cứ yên tâm” Không Từ xua xua tay, biểu hiện vô cùng động lòng người.

Đoàn người ngựa của Hắc Phong chẳng mấy chốc đã đến Bái Kiếm Sơn Trang, mà lúc này phía trước cũng có một đám người đi tới, dẫn đầu là một người đàn ông trung niên và một thiếu niên tuấn tú, người đàn ông trung niên trên người kiếm khí cô đọng, tản mát ra một cỗ khí thế sắc bén, thực lực đã đạt đến Tiên Thiên Long Hồ Cảnh trung kỳ.

Người thiếu niên thực lực tuy yếu hơn người trung niên nhiều nhưng cũng là Thông Mạch Cảnh Trung Kỳ.

“Cung nghênh Bang chủ giá lâm, Ngạo Thiên và gia sư Kiếm Ma hoan nghênh Bang chủ đến Bái Kiếm Sơn Trang”

“Tại hạ Kiếm Ma, bái kiến Bang chủ”

“Cung nghênh Bang chủ giá lâm”

Ngạo Thiên cùng Kiếm Ma đi tới trước cúi đầu, phía sau đám thuộc hạ cũng lập tức quỳ xuống hành lễ.

“Được rồi, hai người dẫn đường đi” Hắc Phong gật đầu, phát tay nói.

“Tuân lệnh Bang chủ” Ngạo Thiên và Kiếm Ma đồng loạt hô lớn rồi lập tức dẫn đường.

Đoàn người ngựa Hắc Phong nhanh chóng đi vào trong trang, khi Hắc Phong dẫn Không Từ đi đến đại sảnh thì thấy một phu nhân dẫn theo một đám thị nữ đã xuất hiện trong tầm mắt. Nàng mặc quần áo màu đen, trên mặt đeo khăn che, da thịt trắng trẻo, đáng dấp đoan trang, quý phái.

“Cung nghênh Bang chủ giá lâm tề xá”

“Ừm, người phải chăng là Ngạo Phu nhân” Hắc Phong gật đầu, người phụ nữ này tuy rất đẹp nhưng đối với hắn cũng còn không bằng Không Từ.

“Dạ thưa Bang chủ, đúng là thần thiếp” Ngạo Phu nhân gật đầu, kiểu dáng yếu điệu.

“Ừm, các người Tề Kiếm đại diện khi nào cử hành?”

“Thưa Bang chủ, Tề Kiếm đại diện ngày mai sẽ chính thức cử hành, thần thiếp mạo muội mời Bang Chủ ngài nghỉ ngơi ở tề trang một đêm, ngày mai sẽ mời Bang chủ ngài chủ trì đại diện Tề Kiếm” Ngạo Phu nhân cung kính nói.

“Ồ, vậy thì làm phiền Ngao Phu nhân” Hắc Phong cười nói.

“Dạ, có Bang chủ chủ trì đại điển lần này là vinh dự cho tệtrang, xin mời Bang chủ”

“Được” Hắc Phong theo Ngao Phu Nhân đi vào trong đại điện.

Đêm đã khuya, tại Kiếm Trì, Bái Kiếm Sơn Trang.

“Bộ Kinh Vân, không nghĩ tới ngươi cùng lão tử giống nhau, cũng muốn thừa dịp lúc ban đêm lấy kiếm a” Kiếm Tham vuốt ria mép nhìn tiến vào Kiếm trì Bộ Kinh Vân cười nói.

“Kiếm Tham, ngươi tính cản đường ta” Bộ Kinh Vân ánh mắt băng lãnh không cảm tình mở miệng nói.

“Ai nha, xem thái độ của ngươi kìa, ta chắc trăm phần trăm kiếm tâm của ngươi chính là sân” Kiếm Tham thấy biểu tình của Bộ Kinh Vân thì cả cười.

“Kiếm Tham, ngươi không phải đối thủ của ta, rút đi” Bộ Kinh Vân không nề mặt chút nào nói.

Đúng lúc này một thân ảnh cũng xuất hiện tại Kiếm trì, người đó cầm trên tay Hỏa Lân Kiếm, người đó không ai khác chính là Đoạn Lăng.

“Bộ Kinh Vân, ta đoán là ngươi ở đây, cuối cùng ta đã đứng... chịu chết đi” Đoạn Lăng mỉm cười rồi huy kiếm chém tới.

“Thánh Linh Kiếm Pháp, kiếm 22”

Một kiếm sử ra, kiếm khí nóng rực đầy trời, ào ào như bão lửa cuốn tới Bộ Kinh Vân.

“Mẹ ơi, Thánh Linh Kiếm Pháp, kiếm 22 thật khủng bố” Kiếm Tham thấy một màn này thì kinh hãi thốt lên.

Bộ Kinh Vân thấy một màn cũng vô cùng kinh ngạc nhưng vội giờ Vô Song Kiếm đánh ra một chiêu Mạc Danh Kiếm Pháp.

“Mai Danh Ân Tích”

Từng đạo kiếm khí như dòng chảy biến ảo mà ra, phiêu phù vô định, kiếm khí ào ào như bão lửa của Đoạn Lăng bị chặn lại gần hết.

“Lại là Mạc Danh Kiếm Pháp” Đoạn Lăng ánh mắt như đồ lửa, tức giận nói.

“Đoạn Mạch Kiếm Khí”

Ngay đúng lúc này, ba đạo kiếm khí sắc bén nhanh như tia chớp đánh lên người Bộ Kinh Vân, Đoạn Lăng và Kiếm Tham.

Cả ba tuy cố gắng tránh né nhưng tốc độ kiếm khí quá nhanh, cả ba người trong nháy mắt đã bị kiếm khí làm bị thương, từng dòng máu đỏ tươi đã rơi trên sàn Kiếm Trì.

Bộ Kinh Vân và Kiếm Tham thấy tình thế không ổn, biết rằng đã trúng bẫy thì vội vã thi triển khinh công chạy ra khỏi Kiếm Trì.

“Ha ha ha, rốt cục cũng thành công”

Kiểm Ma từ trong bóng tối đi ra, cười lên ha hả, Ngao Phu Nhân, Ngao Thiên cũng đi bên cạnh hắn. Kiếm Ma đã ẩn nấp ở nơi này từ rất lâu, chờ đợi đám người Bộ Kinh Vân đến để lấy máu bọn họ tế kiếm, chỉ có cách này mới làm Tuyệt Thế Hào Kiếm xuất thế.

Kiểm Trì lúc này bỗng nhiên chấn động, tại trung tâm Kiếm Trì, thanh kiếm khổng lồ màu đen huyền bỗng nhiên lắc lư rồi toàn thân chuyển sang nóng rực như dung nham.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 82: Kiếm Chân Nguyên

Lúc này, Chung Minh và Ôn Nô hai người luyện chế Tuyệt Thế Hào Kiếm cũng xuất hiện tại Kiếm Trì, ánh mắt đầy vẻ chờ mong.

“Tuyệt Thế Hào Kiếm đã xuất thế rồi”

Bất chợt một thanh âm vang lên làm cho người trong Kiếm Trì thập phần kiêng kị.

“Ha ha ha, các ngươi làm tốt lắm, Thánh Linh Kiếm Pháp, Kiếm 23”

Một cỗ lực lượng thần bí trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Kiếm Trì, cả thời không dường như bị đông cứng lại, mọi người trong Kiếm Trì đều không thể nhúc nhích. Một đạo Nguyên Thần màu vàng chói mắt hóa thành kiếm quang như tia chớp lần lượt xuyên thủng mi tâm của Kiếm Ma, Ngao Thiên, Ngao Phu nhân rồi nhanh chóng ngưng tụ thành hình dáng của một người thanh niên tuấn tú, phiêu phù trước thanh kiếm khổng lồ nóng rực chính giữa Kiếm Trì.

Từ bên trong thanh kiếm khổng lồ đỏ rực, một đạo kiếm chân nguyên bay vút ra, người thanh niên tuấn tú lập tức chụp lấy, không do dự mở miệng nuốt vào. Sau khi nuốt xong kiếm chân nguyên, người thanh niên bỗng trở nên chói sáng như ánh mặt trời ban trưa.

Người thanh niên này không ai khác chính là Hắc Phong. Nguyên Thần của hắn sau khi thôn phệ xong Kiếm chân nguyên của Tuyệt Thế Hào Kiếm thì lập tức trở về thân thể.

“Đa tạ chủ nhân cung cấp chân nguyên kiếm linh để tắm rửa tiểu Nghịch Đạo, tiểu Nghịch Đạo hiện tại đã mạnh lên rất nhiều, có thể vì chủ nhân thi triển ra thêm một lần Nghịch Đạo Thần Thông”

Một đạo thanh âm quen thuộc trong đại não của Hắc Phong vang lên làm cho hắn vui mừng vô cùng, có thêm một lần thi triển Nghịch Đạo Thần Thông này hắn đã không còn sợ hãi Đế Thích Thiên hay Tiểu Tam Tiểu đột nhiên tấn công.

Thời không trong Kiếm Trì phút chốc trở lại bình thường, đám người Đoạn Lăng, Chung Mi đã có thể khôi phục lại chuyển động, bọn họ còn chưa hết hoảng sợ thì đã thấy ba thân ảnh của đám người Kiếm Ma ngả bịch trên đất.

Kiếm Ma, Ngao Phu Nhân, Ngao Thiên nằm ngã trên đất, ánh mắt còn mở trừng trừng, vẻ mặt đầy hoảng sợ, chỉ có điều khí tức của bọn họ đều đã biến mất, rõ ràng là đã chết rồi.

“Phu nhân, thiếu chủ” Chung Mi hốt hoảng chạy lại kiểm tra ba người.

“Không cần kiểm tra nữa, bọn chúng đều bị ta giết, đó là cái giá cho tội lừa gạt Bản tọa” Hắc Phong chậm rãi từ bên ngoài đi vào Kiếm Trì, ánh mắt băng lãnh nói.

“Phu nhân, thiếu chủ... ah” nhận thấy Ngao Phu Nhân và Ngao Thiên đã khí tuyệt thì Chung Mi đau buồn than khóc.

“Đa tạ đại ca, tên Kiếm Ma này dám tính toán chúng ta, đáng chết vạn lần” Đoạn Lăng tức giận vô cùng, nghiêng răng nghiêng lợi tiến đến thi thể Kiếm Ma bồi thêm vài kiếm.

“Chung Mi, Ôn Nô, Bái Kiếm Sơn Trang kể từ bây giờ do Thiên Hạ Hội ta chương quản, hai người có nguyện dốc sức cho ta hay không?” Hắc Phong mặt không biểu tình, nhàn nhạt nói.

“Xin Bang chủ thứ tội, tiểu nhân đã già, chỉ còn muốn ẩn cư thôn dã làm bạn với ruộng vườn” Chung Mi lau đi dòng lệ trên mặt, cúi đầu nói.

“Còn ngươi thì sao?” Hắc Phong quay sang nhìn Ôn Nô nói.

“Thưa Bang chủ, tiểu nhân cũng giống như Chung Mi sự phụ”

“Được rồi, ta cũng không ép hai người, Đoạn Lăng” Hắc Phong ra hiệu cho Đoạn Lăng rồi quay người rời khỏi Kiếm Trì đi về phía đại điện.

“Ah... ah” ngay khi Hắc Phong rời khỏi, từng tiếng thét thảm thiết từ trong Kiếm Trì vang vọng ra.

Thời gian nửa năm lặng lẽ trôi qua, trong đoạn thời gian này, Đoạn Lăng thống lĩnh đệ tử Thiên Hạ Hội đem tất cả những thế lực dám không phục tùng Thiên Hạ Hội đều đuổi tận giết tuyệt.

Tất cả thế lực trên cơ bản đều quy thuận Thiên Hạ Hội, hoặc chính là bị diệt môn, ngay cả hoàng thất Chí Tôn cũng cực lực tránh né, không dám trêu chọc Thiên Hạ Hội.

“Phó Bang chủ, đám người Hoàng thất co đầu rút cổ, không biết chúng ta có nên san bằng luôn bọn chúng?”

Trên đỉnh núi, một cao thủ Thông Mạch cảnh, cung kính đứng ở phía sau Đoạn Lăng nói.

“Không cần, bọn Hoàng thất chỉ có hư danh mà thôi, không đáng để ý tới, truyền lệnh xuống, ngày mai quay về Thiên Hạ Hội tổng đà” Đoạn Lăng trong mắt tinh quang lóe lên, nhoen miệng cười nói.

Bất quá, khi Đoạn Lăng dẫn đại quân quay trở về Thiên Hạ Hội thì gặp phải trở ngại.

“Phó Bang chủ, không ổn, phía trước có người chặn đường”

Một gã Thiên Hạ Hội đệ tử, đi tới trước mặt xe ngựa Đoạn Lăng, mở miệng nói.

“Hả? Lại dám cản đường Thiên Hạ hội nhân mã?”

Trong xe ngựa, Đoạn Lăng trong mắt hàn quang lóe lên, trong mấy tháng này, hắn chinh chiến thiên hạ, cho tới bây giờ chưa bao giờ gặp người nào dám ngăn chặn Thiên Hạ Hội đội ngũ, mọi người nhìn thấy Thiên Hạ Hội đều e sợ tránh không kịp, hiện tại lại có người tới chặn đường, điều này làm cho Đoạn Lăng khóe miệng không khỏi nở một nụ cười lạnh.

“Ta ngược lại muốn nhìn một chút là thần thánh phương nào, dám can đảm chặn lại ta Thiên Hạ Hội nhân mã”.

Đoạn Lăng vừa nói, thân hình đã nhảy ra khỏi xe, ánh mắt băng lãnh nhìn về phía trước.

“Người nào lại dám chặn lại ta Thiên Hạ Hội nhân mã?”

Lúc này, Đoạn Lăng thân hình đã xuất hiện ở đội ngũ phía trước nhất, sau lưng mấy vạn đệ tử Thiên Hạ Hội, làm cho hắn vô cùng tự phụ, cho nên, nhìn về phía trước địch nhân ven ven có mấy ngàn người, Đoạn Lăng trong lòng thâm coi thường, không để vào mắt.

“Người chính là Phó Bang chủ Thiên Hạ Hội Đoạn Lăng?”

Một đám người thân mặc quần áo đen, mang theo mặt nạ quý nhanh chóng nhường ra một con đường, tiếp đó một bóng người liền xuất hiện ở Đoạn Lăng trước mặt, mở miệng cười nói.

Người này là một thanh niên tuấn tú nhưng mang theo vẻ ma mị âm nhu, không giống người thường.

“Người là người phương nào? Nếu biết là Bản tọa, sao còn dám ngăn cản?” Đoạn Lăng trong tay Hỏa Lân Kiếm chỉ về phía trước, ngạo khí mui phần nói.

“Ha ha ha... tại hạ Tuyệt Tâm, ta tới đây là muốn mời Đoạn Phó Bang chủ theo chúng ta một chuyến làm khách” nam tử âm nhu cười cười, ánh mắt có chút lạnh lẽo nhìn về phía Đoạn Lăng.

“Ha ha ha... chỉ bằng các người?”

Đoạn Lăng vẻ mặt cười cợt khinh thường, dừng nói chỉ có mấy ngàn người, coi như là mấy vạn người, đối mặt với đội quân Thiên Hạ Hội của hắn cũng không chịu nổi một kích.

“Không sai, liền dựa vào chúng ta”

Tuyệt Tâm lần nữa âm nhu nở nụ cười, tiếp đó hắn vỗ nhẹ hai tay, phía sau hắn, đội ngũ mang mặt nạ quý, trong tay đều xuất hiện một quả lựu đạn màu đen.

“Các người hãy cho Đoạn Phó Bang chủ biết rõ thực lực của chúng ta” Tuyệt Tâm nói xong sau đó lui trở về phía sau, mà đội ngũ mang mặt nạ quý liền hướng đội quân của Đoạn Lăng ném ra những quả lựu đạn màu đen đó.

“Ầm... ầm... ầm... Ah... Ah... Ah”

Từng tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, khói lửa ầm ầm xuất hiện, mặt đất bị sỏi tung, mùi thịt cháy khét lẹt bốc lên,... đội ngũ của Đoạn Lăng bị những quả lựu đạn này làm cho nổ tan tác, phút chốc toàn quân rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Vô Thần Tuyệt Cung

Đệ tử Thiên Hạ Hội nháy mắt chết liền phân nửa, phân nửa còn lại cũng bị thương vô số, trên mặt người nào cũng lộ vẻ kinh hoàng lẫn tức giận.

“Đó là thứ gì? Sao lại khủng bố như vậy?”

“Là thuốc nổ, mọi người cẩn thận a. Ngàn vạn lần không nên để bị đánh trúng, nếu không... tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết”

Thiên Hạ Hội những người còn lại, sắc mặt đều là trở nên cực kỳ khó coi, nếu là bình thường giao phong, bọn họ tất nhiên là không sợ, thế nhưng đối mặt với cùng vô tận lựu đạn, bọn họ cũng là không có chút nào biện pháp đối phó.

“Hỗn đản, rốt cục các người là người phương nào?”

Đoạn Lăng nhìn thấy một màn này, vừa sợ vừa giận, hoảng sợ là do những thuốc nổ này uy lực cực lớn, giận chính là do hắn không có cách nào đối phó

những người này.

“Ta là Tuyệt Tâm, con trai của Cung chủ Vô Thần Tuyệt Cung, bọn ta đến từ Đông Doanh, ha ha ha”

Tuyệt Tâm nhìn Đoạn Lăng chật vật tránh né lưu đạn, nhoeo miệng âm nhu cười nói.

“Từ Đông Doanh?”

“Trời ơi, sao ta lại quên mất, đại ca có lần nói với ta phải cẩn thận bọn Đông Doanh đến xâm phạm từ đường biển” Đoạn Lăng âm thầm trách móc chính mình, thế nhưng lúc này nói cái gì cũng đã chậm, Vô Thần Tuyệt Cung đã đến, phải tìm cách đối phó như thế nào đây.

“Đoạn Phó Bang chủ, Phích Lịch Lôi Hỏa Đạn của Vô Thần Tuyệt Cung ta không tề phải không?”

Tuyệt Tâm âm nhu cười, phía trước hắn mấy chục mét bụi mù phủ kín, khói lửa bốc lên, tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền ra, Tuyệt Tâm nụ cười trên mặt cũng là càng ngày càng nồng đậm.

“Tuyệt Tâm, ta đã nhớ kỹ ngươi, ngươi cứ chờ đó” Đoạn Lăng nói rồi cùng với một đám cao thủ Thiên Hạ Hội phi thân rời đi.

“Đuổi theo cho ta, bất cứ giá nào cũng phải bắt cho được Đoạn Lăng”

Tuyệt Tâm chứng kiến Đoạn Lăng cùng một đám cao thủ Thiên Hạ Hội phi thân chạy thoát, sắc mặt đại biến, đây là lần đầu tiên hắn xuất thủ khi tới Trung Nguyên, nếu như thất bại, không biết Tuyệt Vô Thần sẽ trừng phạt hắn như thế nào đây.

Thiên Hạ Hội đại diện.

“Ai nha nha... Bang chủ, Phó Bang chủ truyền tin nói rằng bọn họ trên đường về gặp mai phục, chính là Tuyệt Tâm, người của Vô Thần Tuyệt Cung đến từ Đông Doanh” Văn Sứ Sứ đem tờ giấy đưa cho Hắc Phong về mặt hốt hoảng nói.

“Vô Thần Tuyệt Cung, bọn chúng rốt cục cũng đến” Hắc Phong trong mắt lóe lên một tia quang mang, gương mặt âm trầm nói.

“Àm... âm... âm”

Đúng lúc này, Thiên Hạ hội đột nhiên bắt đầu chấn động, từng tiếng nổ âm âm vang lên, giống như từng hồi địa chấn.

“Bảo... Bang chủ, có người đánh đến ta Thiên Hạ Hội” một tên đệ tử Thiên Hạ hội vội vã chạy vào đại diện cấp báo.

“Ha ha ha, thật quá xem thường ta Thiên Hạ Hội, muốn đến tìm chết thì ta không khách sáo” Hắc Phong cười ha hả từ trên bảo tọa nhảy xuống.

Một thanh âm phi thường lớn vang vọng từ bên ngoài vào trong đại diện.

“Hắc Phong, ta Vô Thần Tuyệt Cung đại giá quang lâm, còn không mau lăn ra đây cho lão phu... ha ha ha”

Một tòa cổ kiệu vô cùng lớn từ trên không giáng xuống đại sảnh Thiên Hạ Hội, sàn nhà lát bằng đá hoa cương lập tức sụp lún xuống. Từ trong cổ kiệu từng trảng cười vang lên, vang vọng khắp đại sảnh.

“Ha ha ha... Cái gì Thiên Hạ Hội, cái gì Trung Nguyên Đệ Nhất Thế Lực, ở ta Vô Thần Tuyệt Cung dưới móng sắt, đều muốn hóa thành hư không. Ta Tuyệt Vô Thần hôm nay sẽ đích thân kết liễu ngươi, Thiên Hạ Hội Bang chủ Hắc Phong”

“Ha ha ha... cuồng đồ ngạo mạn, đúng là không biết sống chết” Hắc Phong cười lên ha hả, khí thế Nguyên Thần Cảnh trung kỳ phút chốc bộc lộ ra.

“Chỉ là Nguyên Thần Cảnh trung kỳ cũng dám thách thức lão phu, Hắc Phong, ném thử lão phu Sát quyền đi” một đạo cấp tốc tiếng xé gió truyền tới, Tuyệt Vô Thần đã nhảy ra khỏi kiệu, đồng thời một quyền đánh về phía Hắc Phong.

Một quyền này mang theo lãnh lạnh sát cơ, phảng phất là muốn đánh Phá Hư Không, chấn động thương khung, tất cả sự vật ở một quyền này trước mặt đều còn như giấy mỏng.

“Tam Phân Quy Nguyên Khí”

Hắc Phong mỉm cười, trong tay hai quả Chân Khí cầu trong suốt đường kính bốn năm mét lập tức ngưng tụ, Hắc Phong tay trái đánh ra một chưởng về phía trọng quyền đang xé gió tới.

Chân khí cầu trong suốt nhanh như tia chớp oanh kích đi tới trước mặt Tuyệt Vô Thần.

“Àm”

Một tiếng nổ lớn vang lên, quả chân khí cầu to lớn đã bị Tuyệt Vô Thần một quyền đánh bể thành nhiều quả cầu nhỏ cỡ nắm tay, hàng trăm quả cầu nhỏ

như có linh tính đánh lên tất cả các bộ vị của Tuyệt Vô Thần.

“Oành... oành... oành...” Tuyệt Vô Thần ánh mắt xem thường, không hề tránh né những quả cầu này oanh kích lên thân thể, hung hăng đánh ra một quyền về phía Hắc Phong.

Hắc Phong trong nháy mắt tránh thoát một quyền kinh khủng này, tay phải đang nắm giữ Chân khí cầu lúc này đã tích súc một lực lượng vô cùng đáng sợ, một luồng vũ về mạn sườn của Tuyệt Vô Thần.

“Oành”

Tuyệt Vô Thần lãnh trọn quả chân khí cầu tích súc lực lượng đáng sợ, trong nháy mắt bị chấn lùi lại vài bước, tuy nhiên trên thân thể vẫn không hề bị thương tổn gì.

“Ha ha ha, chân khí cầu của ngươi không tệ, xem chút nữa có thể phá vỡ chân khí trảo hộ thể Bất Diệt Kim Thân của ta, nhưng nếu chỉ có vậy thì hôm nay ngươi khó thoát chết” Tuyệt Vô Thần cười trào phúng, lập tức một quyền đánh ra.

“Sát Thần”

Tuyệt Vô Thần Sát Quyền, tổng cộng chia làm ba thức, theo thứ tự là, Sát Tâm, Sát Thần, Sát Tuyệt! Lúc này Tuyệt Vô Thần đã là sử ra Sát Quyền Đệ Nhị Thức Sát Thần.

Một quyền đánh ra, quỷ thần tránh lui, sát khí khủng bố ngút trời, tập trung về phía Hắc Phong ào tới.

“Tam Nguyên Quy Nhất Tội Hậu”

Hắc Phong hét lên một tiếng, hai quả chân khí cầu đường kính bốn năm mét trên hai tay đã nhập lại làm một, không gian xung quanh Hắc Phong lúc này vặn vẹo, run rẩy không ngừng, một cỗ lực lượng cường đại được hai tay Hắc Phong không ngừng tích súc, nén chặt lại, cho đến lúc chỉ còn lại một quả cầu màu đen cỡ nắm tay, xung quanh quả cầu đen lóe điện màu đen chạy vờn quanh, ánh sáng xung quanh bị quả cầu đen kịt nuốt lấy. Hắc Phong hai tay cầm lấy quả cầu đen, một luồng đẩy về phía Sát Thần quyền đánh tới.

“Oành... Oành”

Một tiếng nổ khủng khiếp vang lên, cả tòa đại điện đã hoàn toàn sụp đổ, ngay tại trung tâm vụ nổ, một cái hố rộng khoảng mấy chục mét xuất hiện. Tuyệt Vô Thần bị nổ chấn bay về sau năm sáu mét, toàn thân chân khí trảo của hắn nứt rạn rồi hoàn toàn sụp đổ, Bất Diệt Kim Thân của hắn đã bị phá. Tuy nhiên thân thể của hắn vẫn không hề hấn gì, trong nháy mắt một lớp chân khí trảo lại hình thành, bao phủ toàn thân của hắn như cũ.

“Thật không tồi, lần đầu tiên có người có thể phá được Bất Diệt Kim Thân của lão phu, nhưng rốt cục ngươi vẫn không làm bị thương được lão phu mày” Tuyệt Vô Thần ánh mắt đã không còn vẻ khinh địch như ban đầu, mở miệng cười nói.

“Để tưởng thưởng, ta sẽ cho ngươi chết dưới một quyền tội hậu của lão phu... Sát Tuyệt” Tuyệt Vô Thần vận nội công, một quyền đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Diệt sát Tuyệt Vô Thần

Một quyền đánh ra, tất cả sinh linh đều diệt tuyệt, vô số quyền ảnh như phá thiên diệt địa, ào ào đánh tới Hắc Phong.

“Thánh Linh Kiếm Pháp, Kiếm 23”

Một cỗ lực lượng đóng băng thời không trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Thiên Hạ Hội, tất cả mọi người trong phạm vi Thiên Hạ Hội đều không thể chuyển động, ngay cả Tuyệt Vô Thần đang thi triển Sát Quyền cũng giống như bị làm chậm lại hàng vạn lần, di chuyển vô cùng chậm chạp.

Đạo Nguyên Thần màu vàng óng của Hắc Phong nhanh chóng hóa thành kiếm quang chói mắt, như tia chớp vàng xuyên thủng qua chân khí trảo bao phủ lấy Tuyệt Vô Thần rồi không dừng lại, đi xuyên qua mi tâm của hắn.

Thanh kiếm quang vàng óng như tia chớp lóe lên một lượt khắp phạm vi Thiên Hạ Hội, trong phút chốc người của Vô Thần Tuyệt Cung tham gia đánh chiếm Thiên Hạ Hội lần này, kể cả Tuyệt Thiên, mẹ của hắn Nhan Doanh đều bị thanh kiếm quang xuyên qua đỉnh đầu, chết ngay tại chỗ.

“Rầm... rầm... rầm...” hàng loạt người của Vô Thần Tuyệt Cung ngã xuống ngay tại chỗ, trước khi chết ánh mắt của bọn họ còn mở trừng, gương mặt biểu hiện kinh hoàng tột độ.

“Oành... Oành” một quyền kinh khủng của Tuyệt Vô Thần lúc này vẫn còn phát tác đánh oanh kích vào khoảng không, làm hủy diệt cả một phần tư đại

điện thành tro bụi.

Sau đòn này, Tuyệt Vô Thần mất mũi miệng đều chảy máu, hấn đi tới được mấy bước rồi quỳ gục chết trên sàn nhà.

“Ai nha nha... Ông trời ơi... Bang Chủ thật đã giết chết Tuyệt Vô Thần, Bang Chủ thật đã giết chết Tuyệt Vô Thần... Bang chủ thật là quá vĩ đại a... quá tài giỏi...” Văn Sứ Sứ luôn ẩn nấp từ xa quan sát trận chiến của Hắc Phong, khi thấy Tuyệt Vô Thần gục chết thì thần sắc kích động vô cùng chạy lại phía Hắc Phong thốt lên.

Hắc Phong thấy biểu tình phấn khích của Văn Sứ Sứ thì cười nói: “Được rồi, còn ngần ra đó làm gì, mau nói các đệ tử dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ Thiên Hạ Hội cho ta”

“Dạ, dạ, Sứ Sứ lập tức sai người đi dọn dẹp” Văn Sứ Sứ nghe vậy thì tỉnh hồn, vội vã đáp.

“Tên Phá Quân sư huynh của Vô Danh không có tham gia lần này, xem ra hấn cũng biết ta lợi hại, có ý tứ” Hắc Phong cười thầm trong lòng, Phá Quân sợ dĩ không tham gia sự kiện lần này chủ yếu là vì e ngại Tuyệt Vô Thần sẽ thất bại, Phá Quân biết rất rõ thực lực của Thiên Kiếm Vô Danh, mà ngay cả Vô Danh cũng bị Hắc Phong đánh bại và giam giữ thì hấn làm sao không dè chừng cho được.

Tin tức Tuyệt Vô Thần cùng mấy ngàn đệ tử Vô Thần Tuyệt Cung đi đánh chiếm Thiên Hạ Hội, nhưng cuối cùng lại bị Hắc Phong Bang chủ Thiên Hạ Hội toàn bộ đánh chết chẳng mấy chốc đã lan truyền khắp vô lâm Trung Nguyên, gây nên chấn động vô cùng lớn. Tuyệt Vô Thần chết làm cho Vô Thần Tuyệt Cung hoàn toàn tan rã, Tuyệt Tâm vì lo sợ bị Thiên Hạ Hội trả thù ngay lập tức dẫn dắt tàn dư còn sót lại quay trở lại Đông Doanh.

Thiên Hạ Hội một lần nữa trở thành Bá Chủ của Vô lâm trung nguyên, không có thế lực nào dám mạo phạm. Sau sự kiện Vô Thần Tuyệt Cung xâm lấn Trung Nguyên lần này, rất nhiều nhân sĩ vô lâm tự nguyện đầu nhập vào Thiên Hạ Hội, làm cho Thiên Hạ Hội trong thời gian ngắn gia tăng thực lực lên rất nhiều.

Nửa năm thời gian nhanh chóng trôi qua, tại đại điện Thiên Hạ Hội mới xây dựng lại, Hắc Phong đang ngồi thong thả uống trà với Không Từ và Đoạn Lãng. Không Từ gương mặt vẫn xinh đẹp vô cùng nhưng thân hình hơi có mập ra, đặc biệt là phần bụng phình lên thấy rõ.

“Không Từ, nàng đang mang thai không cần phải làm mấy chuyện này, để cho thị nữ làm là được rồi” Hắc Phong ánh mắt triu mến nhìn Không Từ nói.

“Không sao mà, thiếp biết chàng thích ăn bánh Quế Hoa nên sẵn tay làm một ít, chàng ném thử xem” Không Từ khẽ cười, dịu dàng đưa cho Hắc Phong đĩa bánh.

Hắc Phong cầm lấy một cái đưa lên miệng ném: “Ừm, bánh này làm lúc nào cũng ngon cả”

“Lãng đệ, chú cũng ném thử bánh này xem có vừa miệng không” Không Từ đưa cái đĩa bánh cho Đoạn Lãng nói.

“Cảm ơn đại tẩu, đệ thật có lộc ăn a” Đoạn Lãng cũng lấy một cái bánh cho vào miệng.

“Ừm, thật ngon, đại tẩu quả rất khéo tay”

“Chủ nhân, ở bên ngoài có một người xưng là Đệ Nhất Tà Hoàng đến thăm”

Đúng lúc này hai chị em Đồng Hoàng bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Hắc Phong, đồng thời mở miệng nói.

“Đệ Nhất Tà Hoàng...” Hắc Phong trên mặt lộ ra vẻ âm trầm, hấn không nghĩ tới cái lão gia hỏa này lại tới tìm hấn, không phải nói lão già này sau khi tự phế đôi tay đã không bao giờ rời khỏi Sinh Từ Môn sao?

“Đại ca, Đệ Nhất Tà Hoàng là ai?” Đoạn Lãng ở một bên thấy thái độ của Hắc Phong thì nghi hoặc hỏi.

“Là một gã mà so với Tuyệt Vô Thần còn lợi hại hơn”

Hắc Phong ánh mắt lóe lên tinh quang, Đệ Nhất Tà Hoàng đã đích thân đến đây tìm hấn, thế nào cũng phải xảy ra một trận chiến.

“So với Tuyệt Vô Thần còn lợi hại hơn?, đại ca đã từng nói Tuyệt Vô Thần tu vi là Nguyên Thần Cảnh đỉnh phong, vậy cái tên Đệ Nhất Tà Hoàng này...” Đoạn Lãng nghe Hắc Phong nói vậy thì âm thầm kinh hãi, vội vã theo phía sau Hắc Phong đi ra ngoài đại sảnh.

“Đệ Nhất Tà Hoàng đại giá quang lâm, Hắc Phong thật lấy làm vinh hạnh”

Hắc Phong chậm rãi đi ra, hấn nhìn thấy ngoài đại sảnh có bốn thân ảnh đang chờ, hai nam hai nữ. Dẫn đầu là một lão giả râu tóc bạc phơ, thân mặc đạo bào màu tím, toàn thân phát ra khí thế sắc bén vô cùng cường đại, hơn nữa quan trọng là hai tay của lão hoàn toàn không chút tổn hại gì. Lão già này không ai khác chính là Đệ Nhất Tà Hoàng.

Đứng bên cạnh lão già là một người vô cùng mập mạp, gương mặt mập ú, tròn vo có đường nét hao hao giống heo, rõ ràng chính là Đệ Tam Trư Hoàng.

Phía sau lão già là một cô gái vô cùng xinh đẹp mặc quần áo màu trắng, ánh mắt nàng long lanh như nước nhưng thoáng phát ra sát ý khi nhìn thấy Hắc

Phong đi tới. Cô gái này chính là con gái của Độc Cô Nhất Phương, Độc Cô Mộng, cũng chính là đệ tử của Đệ Nhất Tà Hoàng.

Mà đứng ở Trư Hoàng phía sau cũng có một cô gái, dáng dấp yêu kiều, da thịt trắng trẻo, trên mặt mang khăn che, nàng thân mặc quần áo màu tím, đôi mắt nàng long lanh như làn thu thủy vô cùng mê người. Cô gái này nếu như Hắc Phong không có nhìn lầm, nàng chính là Đệ Nhị Mộng, con gái của Đệ Nhị Đào Hoàng.

“Người chính là Hắc Phong, Bang Chủ Thiên Hạ Hội, người đã giết chết Độc Cô Nhất Phương và con trai hắc Độc Cô Minh?” Đệ Nhất Tà Hoàng ánh mắt sắc bén nhìn một lượt Hắc Phong lạnh lùng nói.

“Người là Đệ Nhất Tà Hoàng?”

Hắc Phong ánh mắt cũng quan sát một lượt Đệ Nhất Tà Hoàng, hắn thầm ngạc nhiên khi thấy đôi tay của Đệ Nhất Tà Hoàng hoàn toàn không tổn hại, lại càng kinh ngạc hơn khi thấy trên đỉnh đầu của Đệ Nhất Tà Hoàng có một đóa hoa sen nhỏ màu đen tuyền, đóa hoa sen này liên tục phát ra hắc quang vô cùng yêu dị.

“Chủ nhân, đóa hoa sen màu đen này không tầm thường một chút nào, nếu tiểu Nghịch Đạo hấp thu được nó sẽ có thể khôi phục thương thế, trở lại thành Tiên Thiên Chí Bảo hoàn chỉnh” trong đại não của Hắc Phong đột nhiên vang lên thanh âm non nớt của Nghịch Đạo Châu.

“Người có chắc chắn không?”

“Đúng vậy Chủ nhân, tiểu Nghịch Đạo rất cần nó” trong lời nói non nớt của Nghịch Đạo Châu không dấu nổi vẻ thèm muốn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Chiến Đệ Nhất Tà Hoàng

Đệ Nhất Tà Hoàng gương mặt trầm tĩnh, mà xem bộ dáng của hắn, Hắc Phong thấy được hắn đã áp chế được Ma tính trong lòng, hoàn toàn chương khống Ma Đạo.

“Chính là lão phu, lúc đầu lão phu đã ẩn lui giang hồ, không màng thế sự, thế nhưng người lại sát hại người nhà của đồ nhi, đồng thời cưỡng chiếm Vô Song Thành, điều này làm cho lão phu không thể không ra mặt”.

“Ha ha ha, trên đời này mạnh được yếu thua, đánh không lại người thì phải chịu chết, mất đi địa bàn, không lẽ ngay điều này mà người cũng không biết?”

Hắc Phong cười lên ha hả đầy bá khí, thể hiện rõ hắn không hề sợ hãi Đệ Nhất Tà Hoàng chút nào.

Độc Cô Mộng thấy thái độ can ră của Hắc Phong thì trong lòng sôi sục giận dữ, ánh mắt long lên sòng sọc, quỳ xuống trước mặt Đệ Nhất Tà Hoàng nói.

“Sư phụ, xin ngài giúp đệ tử giết hắn trả thù cho cha và huynh trưởng”

Đệ Nhất Tà Hoàng vội đỡ Độc Cô Mộng đứng lên nói: “Mộng nhi, đứng lên đi, ta đã hứa với con thì sẽ làm được”

“Đa tạ sư phụ” Độc Cô Mộng nước mắt chảy dài trên má nói.

“Tiểu bối, chớ khẩu xuất cuồng ngôn, hôm nay ta đến đây là muốn cùng với người một trận tử chiến” Đệ Nhất Tà Hoàng phát tay chịu nước mắt cho Độc Cô Mộng xong thì quay sang Hắc Phong ôn tồn nói.

“Ha ha ha, người đừng nghĩ mình biệt hiệu là Đệ Nhất Tà Hoàng thì đã là Thiên hạ đệ nhất... người ở trên người còn có rất nhiều, nói là vô địch thì còn hơi sớm. Nếu người đã quyết một trận tử chiến thì Hắc Phong ta cũng phụng bồi” Hắc Phong cười lên ha hả, không chút nào thể hiện yếu thế nói.

“Được, khẩu khí khá lớn, nhưng ta muốn xem thực lực của người có giống như khẩu khí của người hay không?” Đệ Nhất Tà Hoàng vừa nói vừa giơ ra tay phải, một thanh hắc đao bỗng nhiên từ không khí ngưng tụ mà thành.

“Theo ta đến diễn võ trường” Hắc Phong nói xong thì phi thân về phía diễn võ trường của Thiên Hạ Hội, nơi đây là nơi mấy vạn đệ tử Thiên Hạ Hội tập luyện võ nghệ hằng ngày, diện tích rộng rãi phi thường.

Đệ Nhất Tà Hoàng nhảy một cái đã đi tới diễn võ trường.

“Trư thúc thúc, thúc xem cuộc tử chiến này ai sẽ thắng?” Đệ Nhị Mộng nhìn thoáng qua Hắc Phong và Đệ Nhất Tà Hoàng trên diễn võ trường, sau đó nhẹ giọng hỏi Trư Hoàng bên cạnh.

“Tà Hoàng Ma Đạo là thế gian kinh khủng nhất Đạo Pháp, coi như là ta cũng không dám giao thủ với hắn, người này tuổi còn trẻ muốn cùng Tà Hoàng

giao thủ, sợ rằng chắc chắn phải chết” Trư Hoàng cười cười nói.

“Phong ca, huynh nhất định phải bình an... bỏ tất, xin ngài phù hộ cho Phong ca...” Không Từ ánh mắt chăm chăm nhìn ở giữa sân rộng đang đứng Hắc Phong và Đệ Nhất Tà Hoàng, hai bàn tay của nàng đã chảy đầy mồ hôi.

“Đại tẩu, đừng quá lo lắng, đại ca nhất định sẽ thắng” Đoạn Lăng đứng bên cạnh thấy thần sắc Không Từ tái nhợt thì lo lắng nói.

“Tiểu bối, ra chiêu đi” Đệ Nhất Tà Hoàng ánh mắt sắc bén nhìn Hắc Phong đang đứng phía đối diện, nhàn nhạt nói.

“Ha ha, vậy thì ta không khách sáo”

Hắc Phong ánh mắt lóe lên hàn quang, hai tay chuyển thể thành chảo, hai quả chân khí cầu lỏng lẻo đường kính năm sáu mét lập tức ngưng tụ.

“Tam Phân Quy Nguyên Khí”

Hắc Phong tay trái đánh ra một chưởng, quả chân khí cầu trong suốt nhanh như tia chớp xé rách không khí, oanh kích thẳng về phía Đệ Nhất Tà Hoàng.

“Thật là mạnh công kích, không hổ là Thiên Hạ Hội Bang chủ, sợ rằng một kích này coi như là Nguyên Thần Cảnh hậu kỳ cường giả đối mặt đều phải bị trọng thương” Trư Hoàng xem thấy một màn thì tâm tắc nói.

Đệ Nhất Tà Hoàng ánh mắt lóe ra quang mang, trên tay Ma Dao huy động.

“Ma Khí Tung Hoành”

Đây chính là Ma Dao đệ nhất thức, Ma Khí Tung Hoành, chỉ thấy Đệ Nhất Tà Hoàng trong cơ thể đột nhiên tản ra ào ào ma khí, kèm theo vô địch Dao Thể hung hăng tấn công về phía Hắc Phong.

Một đao phá không, liền không gian đều như là trực tiếp bị xé nứt ra, cái kia âm u ma khí ngưng tụ thành đao khí đầy trời, ngay lập tức đánh tan chân khí cầu đang oanh kích tới, trong nháy mắt chân khí cầu cực lớn đã hóa thành hư vô, Ma Dao hư ảnh lẳng không chém tới Hắc Phong.

“Không hổ là Đệ Nhất Tà Hoàng, chỉ một chiêu đã chế trụ đối thủ” Trư Hoàng gật đầu nói.

“Đệ Nhất Tà Hoàng quả nhiên lợi hại...” Hắc Phong nhìn chém ngang mà đến Ma Dao hư ảnh, liền tay phải đánh ra một chưởng, một quả chân khí cầu màu đen đường kính nửa mét nhanh như tia chớp phá không đánh lên Ma Dao hư ảnh.

“Oành”

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, cả Ma dao hư ảnh và chân khí cầu màu đen đều bị triệt tiêu.

“Có thể chống đỡ ta một đao, không tệ”

Nhìn thấy Hắc Phong dĩ nhiên chặn chính mình một đao, Đệ Nhất Tà Hoàng ánh mắt lộ ra kinh nghi, lập tức chậm rãi gật đầu nói.

“Vậy thì ném thử tiếp một đao này của ta... Ma Cực Sát Tinh”

Ma Dao Đệ Tam Thức, Ma Cực sát tinh, chiêu này vừa ra, Thất Tinh diệt hết, thời khắc này Đệ Nhất Tà Hoàng, giống như từ Địa ngục đi ra quỷ thần, trên người khí thế ngập trời, huyết hồng hai mắt, hơi thở lạnh như băng, còn có trên đỉnh đầu cái kia tản ra yêu dị hắc quang thần bí hoa sen, làm cho Đệ Nhất Tà Hoàng càng có vẻ yêu dị.

“Tam Nguyên Quy Nhất tới hậu”

Hắc Phong thấy đao khí như Thần Ma ào ào đánh đến phía mình thì vội giơ hai tay giao nhau, hai chân khí cầu nhanh chóng hợp nhất và áp súc thành quả cầu đen cỡ nắm tay mang đầy lực lượng kinh khủng, Hắc Phong một chưởng đánh về đao khí như Thần Ma từ địa ngục kéo đến.

“Ầm... oành”

Một tiếng nổ kinh khủng vang lên, hầu hết đao khí màu đen bị triệt tiêu bởi chân khí cầu nhưng vẫn còn một đạo đao khí mạnh nhất vượt qua vụ nổ chém thẳng lên đỉnh đầu Hắc Phong.

“Bang chủ Thiên Hạ hội phải xong đời, thực sự là đáng tiếc một đời nhân kiệt, lập tức sẽ bỏ mình” Trư Hoàng nhìn thấy một màn thì hít một hơi khí lạnh nói.

“Hắn tuy là thiên tài, nhưng là đấu với Đệ Nhất Tà Hoàng loại này thành danh đã lâu, vẫn là không bằng”

“Phong ca...” Không Từ nhìn thấy một màn này, trong mắt trong nháy mắt liền hiện đầy nước mắt, một trái tim cũng là không ngừng run rẩy, cả người đều là lộ vẻ đến vô cùng nhu nhược, làm người thương yêu.

“Đệ Nhất Tà Hoàng cũng chỉ có như vậy”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Thôn phệ hắc liên

Ngay tại lúc mọi người cho rằng Hắc Phong nhất định phải chết, giữa sân bụi mù dần dần tán đi, một thân ảnh anh tuấn vẫn thản nhiên đứng đó.

“Hắn... Hắn lại còn sống? Ở kinh khủng như vậy dưới một đao lại còn sống?” Trư Hoàng không tin nổi mắt mình ngạc nhiên nói.

Không Từ gương mặt lại tràn đầy vẻ vui mừng, trong lòng thả lỏng một chút.

Thật ra vừa rồi, Hắc Phong đã trúng một đạo đao khí màu đen của Đệ Nhất Tà Hoàng, nhưng cũng nhờ Nghịch Đạo Châu hấp thụ hết tất cả công kích mới khiến cho Hắc Phong toàn mạng.

“Ma Đao Không Sinh, Ma Đao Tinh Đoạn, Ma Đạp Thất Tinh”

Đệ Nhất Tà Hoàng thấy vậy thì kinh nghi bất định, một hơi đánh ra ba đao, muốn lập tức dồn Hắc Phong vào đường chết.

Từng đạo đao khí màu đen bay đầy trời như Thần Ma loạn vũ, lũ lượt tập trung trên người Hắc Phong, căn bản là tránh không được.

“Thánh Linh Kiếm Pháp, Kiếm 23, duyệt tiết thiên địa”

Đến lúc này, Hắc Phong không thể không đánh ra chiêu kiếm 23, duyệt tiết thiên địa. Một cỗ lực lượng cường đại đồng cứng thời không bao phủ toàn bộ phạm vi Thiên Hạ Hội, tất cả đao khí như thần ma loạn vũ đang ào ào tới, tất cả mọi người đều như bị dừng lại tại chỗ, chỉ trừ có một người, đó là Đệ Nhất Tà Hoàng.

Hắc Phong cũng sớm nghĩ tới điều này, Đệ Nhất Tà Hoàng tu vi là Hóa Thần Cảnh Trung Kỳ, hắn chỉ có thực lực Nguyên Thần Cảnh Trung Kỳ, thấp hơn cả một cảnh giới. Chính vì vậy chiêu kiếm 23 Diệt thiên tuyệt địa không gian không thể ảnh hưởng tới Đệ Nhất Tà Hoàng được, chiêu này chỉ có hiệu quả khi áp dụng cho người cùng một cảnh giới mà thôi.

“Thì ra đây là chiêu giấu đáy hòm của ngươi à, rất không tệ” Đệ Nhất Tà Hoàng quan sát xung quanh rồi mỉm cười quỷ dị nhìn Hắc Phong.

“Tiểu Nghịch Đạo, ngay lập tức thi triển Nghịch Đạo Thần Thông, cướp đoạt hết thấy tên đó cho ta” Hắc Phong gương mặt âm trầm, ngay tức khắc truyền âm cho Nghịch Đạo Châu.

“Tuân lệnh chủ nhân... Nghịch Đạo Thần, mở” một thanh âm non nớt vang lên trong đầu Hắc Phong.

Một cánh tay khổng lồ màu xanh, đầy móng vuốt nhọn hoắt từ đỉnh đầu Hắc Phong nhanh như tia chớp nhào đến chụp thẳng xuống đỉnh đầu Đệ Nhất Tà Hoàng.

“Đó là gì?... Ah” Đệ Nhất Tà Hoàng kinh hãi vô cùng thốt lên nhưng đã trễ, cả thân hình đã bị bàn tay khổng lồ chụp lấy.

“Ah... ah... ah”

Đệ Nhất Tà Hoàng hét lớn lên thê thảm, thân thể của lão bắt đầu lão hóa với tốc độ kinh khủng, da dẻ nhăn nheo, cơ thịt teo rút, lưng còng xuống. Chẳng mấy chốc, Đệ Nhất Tà Hoàng đã không nói ra hơi, lão ôm ngực từng tràng thở hổn hển cố gắng hấp thu không khí, đột nhiên cơ thể run lên một cái rồi ngã xuống đất, khí tuyệt tử vong.

“Thật là may mắn” Hắc Phong âm thầm nói.

“Chúc mừng chủ nhân đã thu được 6 viên tuổi thọ châu”

“Chúc mừng chủ nhân thu được 5 viên Chân Nguyên châu”

“Chúc mừng chủ nhân thu được cảm ngộ Siêu phẩm nhập thánh bí tịch Ma Đao đoạn tình”

“Chủ nhân có phải chẳng sử dụng ngay tất cả?”

Thanh âm non nớt của Nghịch Đạo Châu lại vang lên trong đầu Hắc Phong. Nghe Tiểu Nghịch Đạo liệt kê một loạt, Hắc Phong vô cùng vui mừng, lập tức mở miệng nói.

“Sử dụng Tuổi thọ châu và Chân nguyên châu ngay lập tức”

“Tuân lệnh chủ nhân”

Hắc Phong tạm thời chưa dám sử dụng cảm ngộ bí tích Ma Đạo đoạn tình, đạo pháp này sẽ khiến người luyện rơi vào điên loạn, mất hết lý trí, giết cả người thân thuộc. Theo Hắc Phong thấy, Đệ Nhất Tà Hoàng có thể áp chế ma tính cũng do có hoa sen màu đen ở đỉnh đầu.

“Ừng, ừng” thân thể Hắc Phong bỗng nhiên nảy sinh biến hóa cực lớn, Hắc Phong ngay tức khắc có thêm 30 năm tuổi thọ và 50 năm công lực, tu vi của hắn hiện tại đã là Hóa Thần Cảnh hậu kỳ.

“Cuối cùng cũng lấy được đóa hoa sen kỳ lạ này, tiểu Nghịch Đạo, hấp thu mau” Hắc Phong cũng không quên chạy đến bên thi thể Đệ Nhất Tà Hoàng lấy đi đóa hoa sen trên đỉnh đầu của hắn.

“Ah, đa tạ chủ nhân cung cấp vật phẩm tâm bổ cho tiểu Nghịch Đạo, mm... mm” Nghịch Đạo Châu tỏ ra vui mừng khôn xiết, mau chóng hấp thu lấy, chẳng mấy chốc đóa hoa sen bắt đầu nhạt màu rồi tan biến thành tro bụi trên bàn tay của Hắc Phong.

“Như thế nào?” Hắc Phong nôn nóng muốn xem biến hóa của Nghịch Đạo Châu sẽ ra sao.

Một hạt châu màu tím cỡ nắm tay đột nhiên từ mi tâm Hắc Phong bay ra ngoài, lơ lửng trước mặt hắn.

“Nghịch Đạo Châu... tốt quá... ngươi đã khôi phục trở thành hoàn chỉnh Tiên Thiên Chí Bảo” thấy Nghịch Đạo Châu đã có thể hiện ra bản thể, Hắc Phong vẻ mặt vô cùng vui sướng.

“Chủ nhân, tiểu Nghịch Đạo đa tạ chủ nhân rất nhiều, hiện tại tiểu Nghịch Đạo đã có thể bảo vệ tốt chủ nhân rồi, tuy để khôi phục lại Hồn Độn Chí Bảo cần thời gian rất lâu nhưng tiểu Nghịch Đạo sẽ luôn cố gắng” Nghịch Đạo Châu thanh âm đã trở nên thành thực rất nhiều, không còn có vẻ gì non nớt như lúc còn là tàn phiến.

“Bây giờ nếu thi triển Nghịch Đạo Thần Thông, ngươi mất bao lâu mới có thể khôi phục?” Hắc Phong gật đầu nhìn Nghịch Đạo Châu đang lơ lửng nói.

“Chủ nhân, nhanh nhất là một năm sau, tuy nhiên cường độ của thần thông đã tăng cường rất nhiều, tu vi dưới Hồn Nguyên Đại La Kim Tiên sẽ không thể nào kháng cự” Nghịch Đạo Châu nói.

“Rất tốt, được rồi, ngươi trở về đi” Hắc Phong không giấu nổi vẻ vui mừng trên mặt, một năm có thể dùng một lần Nghịch Đạo Thần Thông, hắn đã có thể xem là bất bại ở thế giới Phong Vân này.

Nghịch Đạo Châu nhanh chóng quay trở lại mi tâm của Hắc Phong.

“Àm... âm” lúc này Hắc Phong đã thu lại chiêu Kiếm 23, thời không tại phạm vi Thiên Hạ Hội ngay lập tức trở lại bình thường. Từng đạo đạo khí kinh khủng như Thần Ma loạn vũ nhanh chóng công kích làm sụp đổ cả một nửa diễn võ trường.

Đến khi màn bụi mù tán đi, mọi người vô cùng ngạc nhiên khi thấy Hắc Phong không hề hấn gì nhưng Đệ Nhất Tà Hoàng thì lại nằm trên mặt đất, thân thể trông rất già nua.

“Sư phụ, ngài không việc gì chứ?” Độc Cô Mộng vô cùng lo lắng, vội chạy đến trung tâm diễn võ trường, nơi Đệ Nhất Tà Hoàng đang nằm đó.

“Tà Hoàng huynh” Trư Hoàng cùng Đệ Nhị Mộng cũng vội vã chạy đến.

“Sư phụ, người trả lời con đi sư phụ, sư phụ ơi... ah... ah” Độc Cô Mộng khi nhận ra Tà Hoàng đã chết thì đau đớn vô cùng, trên mặt giàn giụa nước mắt.

“Tà Hoàng huynh...” Trư Hoàng cũng thất thần ngồi phịch dưới đất, người bạn già nhiều năm của hắn nay đã ra đi.

“Tà Hoàng tiền bối...” Đệ Nhị Mộng cũng rung rức khóc.

“Ha ha ha... đây là kết cục của kẻ không biết tự lượng sức dám khiêu chiến ta, để biểu thị sự rộng rãi của Thiên Hạ Hội ta, ta cho các ngươi mang xác của hắn đi... còn không mau đi” Hắc Phong cười lên ha hả đầy bá khí.

“Ngươi... chờ đó... ta sẽ lại tìm ngươi trả thù” Độc Cô Mộng liếc nhìn Hắc Phong, ánh mắt đỏ lửa, cả ba người nhanh chóng mang thi thể Tà Hoàng rời khỏi Thiên Hạ Hội.

Khổng Tử cùng Đoạn Lăng vội vã chạy lại bên Hắc Phong.

“Phong Ca, chàng có bị thương chỗ nào không?” Khổng Tử vẻ mặt lo lắng nói.

“Đại ca, từ nay đại ca sẽ chính là vô địch thiên hạ... ha ha ha” Đoạn Lăng cười phán khích nói.

“Khổng Tử, ta không việc gì, chúng ta về đại điện đi” Hắc Phong ôm lấy Khổng Tử trìu mến nói.

“Ừm” Khổng Tử gật đầu, gương mặt ngập tràn hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Khổng Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Lạc Tiên Thiên Môn

Trong nháy mắt, thời gian mười năm đã trôi qua, vị thế Bá Chủ Võ Lâm của Thiên Hạ Hội vẫn vững chắc như bàn thạch, địa bàn của Thiên Hạ Hội đã lan rộng khắp mọi ngõ ngách ở võ lâm Trung Nguyên, thậm chí ngay cả tận Đông Doanh xa xôi.

Bốn năm trước, Thiên Hoàng Đông Doanh đã dẫn hai mươi vạn đại quân tấn công Trung Nguyên, khí thế như vũ bão, hoàng thất chí tôn cũng phải tháo chạy nhưng đáng tiếc cuối cùng gặp phải Hắc Phong. Chỉ trong vòng một đêm, hai mươi vạn quân bị đệ tử Thiên Hạ Hội giết sạch, Thiên Hoàng Đông Doanh chết dưới tay Hắc Phong, giúp hắn bổ sung 50 năm công lực, tu vi đạt đến Hóa Thần Cảnh Đỉnh phong.

Hai năm trước, Lam Nguyệt Tông ở tại đại mạc mạnh nham xâm lấn võ lâm Trung Nguyên, nhưng bị Thiên Hạ Hội ngăn cản gắt gao. Cuối cùng, Tông Chủ Lam Nguyệt Tông là Lam Nguyệt Thánh Chủ đã đấu một trận tử chiến với Hắc Phong tại Mai Kiếm Nhai. Trận chiến diễn ra vô cùng gay cấn, Lam Nguyệt Thánh Chủ có tuyệt chiêu Vô Tướng Phá Nguyên Khí vô cùng lợi hại, tu vi của lão đã là Thiên Thần Cảnh Sơ Kỳ, tuy nhiên lão cũng phải tử nạn dưới Nghịch Đạo Thần Thông của Hắc Phong, cung cấp cho hắn 60 năm công lực và cảm ngộ về Vô Tướng Phá Nguyên Khí, giúp cho tu vi của hắn đạt đến Thiên Thần Cảnh Trung Kỳ.

Đoạn Lăng, dưới sự hỗ trợ tận tình của Hắc Phong, tu vi cũng đã tăng trưởng rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đạt đến Hóa Thần Cảnh Trung Kỳ, ngay cả Vô Tướng Phá Nguyên Khí cũng được Hắc Phong truyền thụ.

Thiên Trì Thập Nhị Sát cũng được Hắc Phong giúp đỡ, tu vi hai chị em Đồng Hoàng đã đạt đến Hóa Thần Cảnh Sơ kỳ, mười người còn lại tu vi cũng đã đến Nguyên Thần Cảnh Hậu Kỳ.

Ngay cả đến Văn Sứ Sứ, dưới thiên tài địa bảo phong phú cũng đã tăng tiến tu vi đến Long Hồ Cảnh Trung Kỳ, bằng với Hùng Bá lúc sinh thời.

Đệ tử Thiên Hạ Hội, người yếu nhất tu vi cũng là Tiên Thiên Thông Mạch Cảnh. Có thể nói, thực lực của cả Thiên Hạ Hội đã cường đại đến mức kinh khủng, ngoại trừ Thiên Môn, không còn thế lực nào có thể so sánh bằng.

Còn như Nhấp Phong và Bộ Kinh Vân hai người, mười năm này không biết trốn ở địa phương nào, trên giang hồ cũng chưa có nghe nói qua tung tích của bọn họ, có thể là đã chết hoặc đang chờ đợi cơ hội để cho Hắc Phong một kích trí mạng.

Ngược lại, Hắc Phong cũng âm thầm phân phó Thiên Hạ Hội chú ý Thiên Môn thế lực mấy năm nay bắt đầu liên tiếp hiện thân, tuy là những người này không có nói rõ thân phận, nhưng vị Thành Chủ Lạc Tiên của Thiên Môn này Hắc Phong đương nhiên biết rõ là ai. Vị này chính là đệ tử chính thức của Từ Phúc, Lạc Tiên xuất hiện, cho thấy kế hoạch Đồ Long của Từ Phúc đã không còn xa.

Quả nhiên, ba tháng sau, Lạc Tiên đã đột nhiên chủ động tìm tới cửa.

“Bang chủ, Bang chủ... có một đám người tự xưng là Lạc Tiên của Thiên Môn đến xin gặp mặt Bang chủ, đây là Bái thiếp” Văn Sứ Sứ vội vã chạy vào đại điện, trên tay cầm một Bái thiếp bằng vàng lá óng ánh.

Hắc Phong cầm lấy Bái thiếp nhìn xem thì thấy Bái thiếp không ghi chữ gì chỉ có một dấu ấn trận hình chữ Thiên Môn rất khéo léo.

Một cổ đại kiệu tám người khiêng trực tiếp dừng ở đại sảnh Thiên Hạ Hội, tám người khiêng kiệu tu vi đều không bình thường, đều là Long Hồ Cảnh Đỉnh phong. Xuyên thấu qua tám màn lụa màu trắng có thể thấy được có một thân ảnh đang ngồi bên trong kiệu, khi thấy Hắc Phong từ bên trong đại điện chậm rãi đi ra thì thân ảnh trong kiệu ngay lập tức vén tấm màn lên.

Một người con gái vô cùng xinh đẹp xuất hiện, nàng vận quần áo màu xanh biếc, dáng vẻ yêu kiều, quý phái, ngũ quan vô cùng tinh xảo, đặc biệt ở nàng có một cổ khí chất siêu phàm thoát tục như thiên tiên.

“Lạc Tiên bái kiến Hắc Phong Bang chủ”

Hắc Phong ánh mắt nhìn một lượt Lạc Tiên, mỉm cười gật đầu nói: “Nàng là từ Thiên Môn đến?”

“Bẩm Bang chủ, Lạc Tiên chính là Sứ giả từ Thiên Môn đến” Lạc Tiên mỉm cười mỹ lệ, điệu bộ động lòng người nói.

“Mời nàng vào đại điện nói chuyện” Hắc Phong cười nói rồi dẫn đường đi vào đại điện.

“Đa tạ bang chủ” Lạc Tiên mỉm cười rồi chậm rãi theo sau, tám người kiêu kiêu cũng theo vào.

Sau khi đã yên vị chủ khách, Hắc Phong liền nêu ra vấn đề.

“Không biết Lạc Thành chủ đến ta Thiên Hạ Hội là có chuyện gì?”

“Hắc Phong Bang chủ đại danh鼎鼎 thiên hạ đệ nhất võ lâm, khởi đầu là đệ tử Thiên Hạ Hội, sau đó làm Thiên Hạ Hội quân sư. Khi Hùng Bang chủ mất đã lên nắm quyền Thiên Hạ Hội, trước đánh bại Vô Danh, sau diệt sát Tuyệt Vô Thần, một trận tử chiến diệt sát Đệ Nhất Tà Hoàng. Bốn năm trước, tiêu diệt Thiên Hoàng cùng hai mươi vạn đại quân Đông Doanh, hai năm trước, giao đấu với Lam Nguyệt Thánh Chủ ở Mai Kiếm Nhai đã giành phần thắng, giết chết Lam Nguyệt Thánh Chủ và tàn sát Lam Nguyệt Tông, đem Thiên Hạ Hội trở thành Bá Chủ Vô Lâm Trung Nguyên” Lạc Tiên mỉm cười ánh mắt mê hồn nhìn về phía Hắc Phong kể ra lần lượt các sự việc của hắn trong mấy năm qua.

“Ha ha ha... Thiên Môn quả thật không tầm thường, mọi việc của Bản tọa đều đã được ghi lại” Hắc Phong cười lên ha hả nói.

“Bang chủ đệ nhất võ lâm, không ai không biết, Lạc Tiên cảm thấy sùng bái ngài vô cùng, hôm nay được thấy mặt quả thật vô cùng vinh hạnh” Lạc Tiên điệu bộ vô cùng mê người, ánh mắt nhu tình nhìn Hắc Phong cười nói.

“Ha ha ha, Hắc Phong ta thật có điểm phúc được Lạc Tiên nàng xem trọng như vậy” Hắc Phong cười lên ha hả, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm gương mặt tuyệt mỹ của Lạc Tiên.

Lạc Tiên thấy Hắc Phong không khách khí nhìn mình chăm chú như vậy thì cũng tò vò về thẹn thùng, gương mặt ửng hồng trông vô cùng mỹ lệ động lòng người.

“Bang chủ nói đùa rồi... chắc Bang chủ ngài cũng đã đoán được Thiên Môn là một thế lực vô cùng hùng mạnh. Mấy chục năm nay, Thiên Môn luôn tìm kiếm thiên hạ cường giả hiếm có, chuẩn bị khoảng một năm nữa sẽ có một hành động lớn, phạm tu vi không đạt tới Hóa Thần Cảnh sẽ không được tham dự hành động này. Lạc Tiên không biết Hắc Phong bang chủ có dám tham gia hay không?” Lạc Tiên nhoen miệng cười nói.

Hắc Phong gõ gõ ngón tay trên ghế, trên mặt dường như đang suy tính điều gì, rồi đột nhiên mở miệng nói: “Ta đoán Thiên Môn là một đại thế lực nhưng tại sao trên giang hồ không hề xuất hiện tin tức, Lạc Tiên có thể giải thích cho ta vấn đề này?”

Lạc Tiên nghe Hắc Phong nghi vấn thì mỉm cười xinh đẹp nói: “Thiên Môn là bí ẩn thế lực, bình thường đều sẽ không tiếp xúc cùng giang hồ phân tranh, cho nên Bang chủ không cần lo lắng Thiên Môn sẽ gây trở ngại cho Thiên Hạ Hội... như vậy, không biết Bang chủ ngài có dám tham gia hành động của Thiên Môn lần này?”

“Ha ha ha, Lạc Tiên nàng không cần dùng cách khích tướng như vậy, nếu hành động này có lợi cho ta thì đương nhiên ta sẽ tham gia” Hắc Phong cười lên đầy bá khí nói.

“Lạc Tiên cũng không giấu gì Bang chủ, hành động lần này chính là Đồ Long” Lạc Tiên thần sắc nghiêm túc mở miệng nói.

“Đồ long? Trên đời này quả thật có long?” Hắc Phong ra vẻ kinh ngạc nghi hoặc nói.

“Trong Lăng Vân Quật có thần thú Hóa Kỳ Lân, vậy thì thần long tại sao lại không có chứ. Nói thật với Bang chủ, lần hành động Đồ Long này ngay cả Thiên Môn cũng không nắm chắc làm được, vì vậy mới chủ ý mời khắp nơi anh hùng thiên hạ cùng hợp lực” Lạc Tiên điệu bộ yêu kiều, ra sức giăng giải.

“Nhưng nếu ta tham gia thì sẽ có ích lợi gì?” Hắc Phong gật đầu không khách khí cười nói.

“Bang chủ ngài nên biết rằng Long Nguyên không những làm cho người dùng tăng công lực mà còn giúp trường sinh bất tử, Bang chủ ngài quyết định thế nào?”

“Được, ta đồng ý tham gia... Long Nguyên ta thật có hứng thú nhưng Lạc Tiên nàng càng làm ta thấy yêu thích hơn” Hắc Phong mỉm cười nhìn chăm chú Lạc Tiên nói.

“Bang chủ... ngài thật biết nói đùa, nếu Bang chủ ngài đã nhận lời tham dự, vậy thì Lạc Tiên xin được phép cáo từ, một năm sau gặp lại ở Thiên Môn” Lạc Tiên gương mặt hơi ửng hồng, nói hết lời sau đó, trực tiếp xoay người ly khai đại điện, rồi ngồi vào cái kiệu tám người kiêu rồi khỏi Thiên Hạ Hội.

Nhìn theo Lạc Tiên thân ảnh ly khai Thiên Hạ Hội sau đó, Hắc Phong trên mặt lộ ra nụ cười tà dị, trong lòng thầm suy tính: “Đồ Long sao có thể thiếu Hắc Phong ta được, ta muốn làm cho Đế Thích Thiên trộm gà không thành lại mất nắm thóc, Long Nguyên tất cả đều là của ta, mà ngay cả Phượng Huyết trên người hắn cũng là của ta... ha ha ha”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Tiến đến Thiên Môn

“Sửu Sửu, mau đi gọi Đoạn Lăng đến phòng ta, ta có chuyện thương nghị với hắn” Hắc Phong hướng Văn Sửu Sửu ra lệnh.

“Dạ, Bang chủ, Sửu Sửu đi ngay” Văn Sửu Sửu tuân lệnh nhanh chóng rời khỏi đại điện.

“Cha, con đã luyện được Thánh Linh Kiếm Pháp, Kiếm 22, cha xem đây nè”

Một cậu bé tầm mười tuổi trên tay cầm Vô Song Kiếm, không biết từ nơi nào chạy vào đại điện đứng trước mặt Hắc Phong cười nói, cậu bé có gương mặt lạnh lợi, vàng trán cao, đôi mắt sắc sảo rất có thần, đặc biệt mái tóc của cậu có màu bạch kim, ở giữa mi tâm có một vết bớt màu hồng hình lưỡi kiếm.

Cậu bé vừa nói vừa huy kiếm thì triển ra Thánh Linh Kiếm Pháp, Kiếm 22, một kiếm vừa ra, cả đại điện tràn ngập kiếm khí màu vàng chói mắt, ào ào, lũ lượt như sóng thần đánh vào bờ.

“Long nhi, khá lắm, con đã thật sự luyện thành kiếm 22... dùng nó đỡ thử kiếm 22 của cha xem” Hắc Phong thấy cậu bé thi triển thành thực kiếm 22 thì cao hứng nói.

Hắc Phong dùng ngón tay thay kiếm, đánh ra từng đạo kiếm khí như Hồng Thủy cuốn lấy con sóng thần kiếm khí màu vàng của cậu bé, chẳng mấy chốc đã vùi lấp và thôn phệ hết tất cả.

“Kiếm khí của cha thật mạnh” Long Nhi thu kiếm về sau lưng cười nói.

Cậu bé này tên là Hắc Long, thường được gọi là Long Nhi, là con trai duy nhất của Hắc Phong và Khổng Từ. Từ khi sinh ra, Hắc Long đã có thiên tư hơn người, ngộ tính cực cao, tinh thần toàn tâm toàn ý cho kiếm đạo.

Long Nhi năm tuổi đã thành thực Thực Nhật Kiếm Pháp, tám tuổi luyện thành Thánh Linh Kiếm Pháp, Kiếm 21, và hiện tại, mười tuổi, cậu đã luyện thành Kiếm 22, điều mà Kiếm Thánh đã dành cả đời mới làm được.

Cũng vì nguyên nhân này, tất cả các đệ tử trong Thiên Hạ Hội đều gọi cậu là Tiểu Kiếm Thánh. Tin tức này cũng không hạn hẹp trong Thiên Hạ Hội mà được lan truyền khắp giang hồ, vì vậy có thể nói, Long Nhi đã thành danh rất sớm.

Nhìn diện mạo và tư chất của con trai, Hắc Phong cũng rất nghi hoặc con trai của mình có phải chăng chính là nhân vật Long Nhi trong phần 3 của bộ truyện Phong Vân hoặc là do lão Kiếm Thánh đầu thai chuyển thế. Nhưng cho dù thế nào, hắn vẫn rất mực yêu thương Long Nhi.

“Cha, con mới học được một chiêu này cha xem thử” Long Nhi nói rồi huy kiếm thi triển.

Từng đạo kiếm khí như dòng chảy, phiêu phù vô định, biến ảo khôn lường, làm cho người nhìn không biết đường đâu mà lẩn.

“Mạc Danh Kiếm Pháp” Hắc Phong nhận ra ngay đó là kiếm pháp thành danh của Vô Danh.

“Cha thấy thế nào?” Long Nhi sau khi sử xong chiêu kiếm nhìn Hắc Phong đắc ý nói.

“Rất hoàn mỹ, con học được chiêu này từ đâu?” Hắc Phong mỉm cười, vỗ lên vai Long Nhi nói.

“Một lão thúc ở trong ngục giam đã chỉ con chiêu này, con dựa vào đó luyện tập thì thấy rất lợi hại, nó có khả năng khắc chế cả Thánh Linh Kiếm Pháp” Long Nhi thành thật kể cho Hắc Phong nghe.

“Ồ, thì ra là vậy, sau này lão ta nếu dạy con kiếm pháp thì cứ học, nhưng đừng nghe những gì lão ta nói là được” Hắc Phong cười hi hi nói.

“Vậy hả cha, được, Long Nhi biết rồi” Long Nhi gật đầu, ngoan ngoãn nói.

“Ừm, con đi gặp mẹ đi, nói với mẹ đừng chờ cơm, trưa nay cha có chuyện thương nghị với Đoạn Lăng thúc thúc” Hắc Phong vỗ vỗ đầu Long Nhi triu mến nói.

“Dạ, con biết rồi” Long Nhi nói xong thì thi triển kinh công đi mất.

Một năm nhanh chóng trôi qua, hôm nay chính là ngày Hắc Phong trực tiếp đến Thiên Môn hội ước. Mới sáng sớm, Hắc Phong đã cùng Đoạn Lăng dẫn theo một nhóm gần một trăm cao thủ thắng hướng Thiên Môn đi tới, một trăm người này Hắc Phong dẫn theo đều có tu vi Long Hồ Cảnh.

Thiên Hạ Hội danh tiếng lúc này đã như mặt trời ban trưa, trên đường đi, mọi người trên đường cực lực lảng tránh, không có một thế lực nào dám ngăn cản hay khiêu khích. Đoàn người đi thẳng một mạch đến Thiên Môn.

Khi đoàn người Hắc Phong đến trước cửa thành Thiên Môn, thành chủ Lạc Tiên đã đích thân ra nghênh đón.

“Cung nghênh Hắc Phong Bang chủ đến Thiên Môn, một năm không gặp, Lạc Tiên nhớ ngài đến khổ” Lạc Tiên cứ chỉ yêu kiều, động lòng người nói.

“Ha ha ha, Hắc Phong được Lạc Tiên nàng tưởng nhớ, thật là vô cùng điểm phúc, nếu biết trước ta đã đến sớm hơn một chút để gặp nàng” Hắc Phong cười lên ha hả nói.

Lạc Tiên mỉm cười, ánh mắt long lanh nhìn sang Đoạn Lăng đang khoanh tay đứng bên cạnh Hắc Phong.

“Vị anh hùng này chắc là Đoạn Lăng Phó Bang chủ, Lạc Tiên hữu lễ”

“Lạc Tiên thành chủ quả thật như đại ca miêu tả, xinh đẹp, duyên dáng vô cùng, làm đại ca ta nhớ mãi không quên” Đoạn Lăng nhoẻn miệng cười nhìn Lạc Tiên nói.

Lạc Tiên nghe nói vậy thì gương mặt thoáng ứng đỏ, ánh mắt long lanh liếc nhìn Hắc Phong, thấy Hắc Phong đang mỉm cười nhìn mình chằm chằm thì vội lảng sang chuyện khác.

“Thiên Hạ Hội của ngài là đến trễ nhất đó, để người ta đợi mãi, tất cả các anh hùng thiên hạ đều đã đến rồi, bọn họ đang đợi ngài ở trong đại điện... Hai người, xin mời đi theo Lạc Tiên” Lạc Tiên điệu bộ duyên dáng làm người mê mẩn nhanh chóng đi trước dẫn đường.

Đoạn Lăng đi cạnh Hắc Phong cười nhún nhún, huých trở ra dấu cho hắn rồi gợn ngón tay cái lên.

Hắc Phong sao lại không hiểu ý Đoạn Lăng, chỉ cười cười tiến bước.

Khi Hắc Phong cùng Đoạn Lăng đi đến đại điện thì thấy nơi đó đã có khá nhiều cao thủ tụ tập, trong số này Hắc Phong thấy mấy người quen mặt, trong đó có Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân mà từ bấy lâu mất tích, còn có Kiếm Thần, cả ba người thấy Hắc Phong xuất hiện thì ánh mắt lóe lên sát ý, lạnh lẽo nhìn hắn.

Đứng cách đó không xa còn có Phá Quân, người mang trên lưng hai thanh thần binh Tham Lang và Thiên Nhẫn. Ngồi ở một chỗ khác, một người trung niên vác trên lưng Kinh Tịch đao là Hoàng Ảnh đến từ Đông Doanh. Cả hai người ánh mắt đều dè chừng nhìn Hắc Phong, trên người thoáng phát ra sát khí.

Hoài Không, Hoài Diệt hai huynh đệ đứng ở một bên quan sát cũng ngạc nhiên khi thấy Hắc Phong cùng Đoạn Lăng xuất hiện.

“Hắc Phong, người rốt cục đã làm gì sư phụ của ta, thức thời hãy mau thả ra sư phụ của ta” Kiếm Thần gương mặt giận dữ chỉ tay về phía Hắc Phong lớn tiếng nói.

“Không nghĩ chúng ta lại chạm mặt tại đây, Hắc Phong, người nên chuẩn bị tâm lý chịu chết đi” Bộ Kinh Vân ánh mắt băng lãnh không cảm tình nói.

Hoài Không cùng Hoài Diệt quan sát một màn này thì thầm nói: “Thiên Hạ Hội bang chủ Hắc Phong thật là có can đảm, là công địch của không ít người, không biết thực lực đã đến cảnh giới nào?”

Lạc Tiên thấy sắp có xung đột thì đứng ra nói: “Các vị hãy bình tĩnh, nơi đây là Thiên Môn địa bàn, trước đây giữa các vị có cái gì ân oán chúng ta mặc kệ, nhưng nay các vị đã được Thiên Môn mời đến đây thì phải hợp tác với nhau để thực hiện hành động lần này được thành công, từ nay đến khi đó, Thiên Môn không muốn thấy các vị xảy ra xung đột”.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Đế Thích Thiên xuất hiện

Hắc Phong nhìn qua mấy người một lượt, những người này tu vi đều không dưới Hóa Thần Cảnh, ngay cả Kiếm Thần, anh em Hoài Không, Hoài Diệt cũng là Hóa Thần Sơ Kỳ, còn như Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong, Phá Quân, Hoàng Ảnh đều đạt đến Hóa Thần Hậu Kỳ.

“Ha ha ha... một đám thủ hạ bại tướng dưới tay mà còn dám xuất hiện trước mặt Bản tọa, thật không biết là ai cho các ngươi dũng khí đó?” Hắc Phong cười lên ha hả đầy bá khí.

“Là ta cho bọn hắn dũng khí”

Một thanh âm trầm trầm vang lên, một thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt tất cả mọi người. Người này mặc một bộ áo da, mang trên mặt một tấm mặt nạ điêu khắc bằng băng, trên người tỏa ra khí tức vô cùng kinh khủng, Hắc Phong đã là Thiên Thần Cảnh Trung Kỳ nhưng đứng trước người này cảm giác giống như đứa con nít so với một đại lực sĩ, không có lực phản kháng.

Bọn người Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong khi thấy người này thì liền chấp tay hành lễ: “Bái kiến tiền bối”.

Mà Lạc Tiên cùng Phá Quân, Hoàng Ảnh, còn có anh em Hoài Không Hoài Diệt cũng là trực tiếp mở miệng nói: “Bái kiến môn chủ”.

“Tên Từ Phúc này sợ rằng tu vi đã đạt đến Thiên Thần Cảnh Đình Phong hoặc là nửa bước Thần Ma Cảnh” cảm nhận được khí tức kinh khủng của Từ Phúc, Hắc Phong âm thầm suy nghĩ trong lòng.

Hắc Phong sắc mặt không biểu tình, nhìn thẳng Từ Phúc cười nói: “Ngươi chính là Môn chủ của Thiên Môn, Đế Thích Thiên? Hành động lần này là do ngươi khởi xướng?”

“Ha, ha, ha...” Nghe được Hắc Phong hỏi như vậy Từ Phúc giống như bệnh tâm thần cười ha hả, ngay sau đó chỉ thấy thân ảnh của hắn lóe lên, trực tiếp liền ngồi ở chủ vị bên trên mở miệng nói: “Không sai, bản tôn chính là Thiên Môn môn chủ Đế Thích Thiên, không biết Hắc Phong bang chủ có gì chỉ giáo?”

Đối mặt Từ Phúc trên người khí tức mạnh mẽ, Hắc Phong vẻ mặt không chút tỏ ra yếu thế nói: “Đế Thích Thiên môn chủ tu vi thâm bất khả trắc, ta chỉ là một cái Thiên Thần Cảnh Trung Kỳ làm sao có cái gì dám chỉ giáo, bất quá, ngươi đã mời chúng ta đi Đồ Long thì cũng phải thể hiện thành ý, lộ rõ diện mạo thật đi chứ”

Hắc Phong vừa nói xong, cả đại điện bỗng trở nên vô cùng yên tĩnh, bất kể là đám người Bộ Kinh Vân hay Lạc Tiên, Phá Quân, Hoài Không, Hoài Diệt đều nhìn Hắc Phong với ánh mắt khâm phục.

“Không biết sống chết...”

“Hắn là muốn tìm chết...”

“Không tốt, cái này chính là Môn chủ kiêng kỵ...”

Nhìn thấy Hắc Phong không nể nang gì nói thẳng, Lạc Tiên vốn là người hiểu rõ Đế Thích Thiên liền vì Hắc Phong cảm thấy lo lắng.

“Ha ha ha...” Từ Phúc bỗng cười lên ha hả, thân hình lóe lên liền xuất hiện ngay trước mặt Hắc Phong, ánh mắt lạnh lùng mở miệng nói: “Ngươi là người thứ nhất dám nói chuyện với ta như vậy, muốn xem diện mạo thật của ta à? rất đơn giản, chờ sau khi Đồ Long thành công, ta sẽ tự mình cỡi mặt nạ xuống. Cũng còn có một cách... là tự ngươi dùng thực lực lấy nó xuống... ha ha ha”

“Đã như vậy, ta đánh...”

Mọi người xung quanh cảm thấy hứng thú chờ xem Hắc Phong trả lời như thế nào, đa số đều rất hy vọng Hắc Phong sẽ xuất thủ với Đế Thích Thiên để có trò vui để xem.

“Ta đành chờ đến khi Đồ Long thành công đi vậy, hiện tại tu vi của ta không phải là đối thủ của ngươi” Hắc Phong nhướn miệng cười nhìn thẳng Đế Thích Thiên nói.

Mọi người xung quanh nghe Hắc Phong nói vậy thì thầm thất vọng, thực lực của Hắc Phong rất mạnh, có thể nói là người mạnh thứ hai sau Đế Thích Thiên, hai người này đánh nhau sẽ phát sinh cái gì, bất cứ người học võ nào cũng muốn quan sát. Ban đầu mọi người đều nghĩ Hắc Phong là một người không sợ trời không sợ đất, nghĩ hắn thế nào cũng xuất thủ với Đế Thích Thiên nhưng ai ngờ giữa chừng hắn lại rút lui.

Ngay cả Đế Thích Thiên cũng đang tính sẽ giáo huấn Hắc Phong một chút để cho hắn biết trời cao đất dày, nhưng quyết định rút lui của Hắc Phong làm cho Đế Thích Thiên vô cùng ngạc nhiên, trong lòng hắn vừa mới xuất hiện một tia hứng thú cũng theo đó nhất thời liền trực tiếp biến mất.

“Ha ha ha” Đế Thích Thiên bước ra một bước trực tiếp biến mất ngay tại chỗ.

Thân ảnh của Đế Thích Thiên tuy đã rời khỏi đại điện nhưng thanh âm của hắn lúc này bỗng nhiên vang lên trong tai mọi người: “Ba ngày sau xuất phát Thần Long Đảo”.

Chứng kiến Đế Thích Thiên đã rời khỏi, đám người Phá Quân, Bộ Kinh Vân không khỏi bức bối hừ lạnh một tiếng sau đó xoay mình rời đi đại điện. Trong phút chốc trong đại điện chỉ còn lại Lạc Tiên, Đoạn Lăng và Hắc Phong.

“Lạc Tiên, ta thấy rõ ràng ban nãy nàng biểu lộ lo lắng cho ta phải không?” Hắc Phong mỉm cười nhìn chằm chằm Lạc Tiên nói.

“Ta... ta chỉ không muốn ngại xảy ra chuyện mà ảnh hưởng đến hành động lần này mà thôi, không có ý gì khác” Lạc Tiên gương mặt thoáng ửng hồng có vẻ lúng túng nói.

“Thật vậy sao?” Hắc Phong ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Lạc Tiên không rời.

“Sẵn dịp ngại đã đến đây, ta sẽ dẫn ngài cùng Đoạn Phó Bang chủ tham quan một vòng Thiên Môn, chúng ta đi” Lạc Tiên gương mặt tỏ vẻ nghiêm túc nói rồi đi trước dẫn đường.

“Vậy thì cầu còn không được” Hắc Phong nhướn miệng cười rồi cùng với Đoạn Lăng chậm rãi theo sau.

Ba ngày nháy mắt trôi qua, Hắc Phong cùng với Đoàn Lăng đi theo nhóm người Đế Thích Thiên xuất phát Thần Long Đảo, một trăm tên đệ tử Long Hồ Cảnh thì được ra lệnh quay về Thiên Hạ Hội trấn giữ.

Sau hai ngày đi đường, cuối cùng đoàn người đã đến bờ biển. Thiên Môn người đã sớm chuẩn bị sẵn, một cái bảo thuyền vô cùng to lớn xuất hiện trước mặt mọi người. Đám người nhanh chóng lên thuyền rồi khởi hành, trực tiếp hướng vị trí Thần Long Đảo.

Tất cả mọi người sau khi lên thuyền đều tự đợi ở gian phòng của mình, không ai bảo ai, người nào cũng đang chuẩn bị tinh khí thần mạnh nhất trạng thái để sẵn sàng hành động. Đoàn người trong nháy mắt đã lên đến trên hải dương được mười ngày thời gian, cuối cùng cũng đã thấy bóng dáng mờ ảo của hòn đảo xuất hiện trong tầm mắt.

Trời đang yên biển đang lặng, nhưng khi bảo thuyền sắp tiến vào phạm vi hòn đảo thì bỗng nhiên từng con sóng lớn xuất hiện, đập mạnh lên bảo thuyền.

“ Ầm... ầm... ầm”

Từng tiếng ầm vang rung động truyền đến, bảo thuyền ở sóng lớn liên tục công kích đã sắp không chịu nổi, đoàn người trên tàu gặp phải tình cảnh này cũng một hồi ngã trái ngã phải.

Mọi người lúc này đã xông ra khỏi khoang thuyền, xuất hiện ở boong tàu, quan sát tình hình.

“ Đó chính là Thần Long đảo?”

“ Tại sao đang yên đang lành lại có sóng lớn kinh khủng như vậy...”

“ Có người giờ trò?”

Đoàn người đều thần sắc nghi hoặc mở miệng nghị luận.

“ Đây là do Hải Tộc người âm thầm ra tay, những người này từ xưa đã sinh sống ở Thần Long Đảo, lấy Thủ Hộ Thần long làm nhiệm vụ, bọn chúng có năng lực điều khiển sóng biển...” Đế Thích Thiên nhàn nhạt giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Xâm nhập Thần Long Đảo

Đúng lúc này, một cổ sóng biển cao mấy chục mét đang hướng đoàn người trên thuyền ập đến.

Mà theo cổ sóng lớn này phía sau là một thân ảnh lão giả, tay cầm đỉnh ba, hướng đoàn người nhìn qua một lượt rồi quát lớn: “Chúng ta Thần Long đảo không chào đón người ngoài, các ngươi từ đâu đến thì hãy về đó... nếu không chúng ta sẽ không lưu tình...”

“ Ha ha ha... thật thú vị” nghe được người này nói cuồng vọng như vậy, Đế Thích Thiên bỗng cười lên ha ha, biểu hiện không xem ra gì.

“ Các ngươi ai nguyện ý xuất thủ xử lý người này?” Đế Thích Thiên ánh mắt nhìn một lượt đoàn người trên tàu.

“ Chủ nhân, để ta đi thử một chút người này thân thủ...” một thân ảnh cao lớn, mái tóc nửa đỏ nửa đen, thân mặc chiến giáp xuất hiện nói, người này chính là Thần Tướng, thuộc hạ của Đế Thích Thiên đã có mặt trên thuyền từ lâu.

Thần Tướng đầu ngón chân ở trên boong thuyền nhẹ nhàng điểm một cái, thân ảnh của hắn nhất thời liền trực tiếp vọt ra ngoài.

“ Hóa Lôi Canh khí” theo Thần Tướng đánh ra một quyền, trong nháy mắt một cự đại nắm đấm khoảng mấy chục mét ngưng tụ mà ra như hóa thần lôi đình xuất hiện đánh thẳng lên cổ sóng lớn đang ào tới.

“ Ầm... ầm” từng tiếng nổ lớn vang lên, cổ sóng lớn đã bị đánh thủng một lỗ cực lớn, đủ để cho bảo thuyền vừa vọt thoát qua.

Ngay sau đó không phải chờ người kia lần nữa động thủ, Thần Tướng thân ảnh ở trên mặt biển một hồi chạy gấp, mặt biển dưới chân hắn giống như là đất bằng một dạng căn bản cũng không có trở ngại chút nào, trong nháy mắt đã đến trước mặt lão giả Hải Tộc, một quyền mang theo lực lượng kinh khủng đánh tới.

Thần Tướng tu vi vô cùng cao, đã là Hóa Thần Cảnh Đỉnh phong, chỉ một chút nữa sẽ đạt đến Thiên Thần Cảnh giới, tuyệt học mạnh nhất của hắn là Diệt Thế Ma Thân, vô cùng bá đạo, có thể dùng thân thể va chạm với Thần binh lợi khí. Tuy nhiên khi giao đấu với lão giả Hải Tộc này mới chỉ mấy chiêu đã rơi vào hạ phong, miệng phun máu tươi.

“ Thật vô dụng” Đế Thích Thiên quát lên, ánh mắt nhìn quét qua Hắc Phong, ý bảo hắn xuất thủ, nhưng Hắc Phong vẫn làm lơ như không thấy gì.

“Môn chủ, để thuộc hạ ra giúp Thần Tướng” Phá Quân rút ra Tham Lang, Thiên Nhẫn nhảy ra ngoài thuyền, xông vào vòng chiến.

“Thủy Thần Quyết”

Chỉ nghe lão giả Hải Tộc rống lên một tiếng, cả mặt biển như sóng dậy, từng cột nước lớn ào ào đánh lên người Thần Tướng và Phá Quân.

“Oành... oành... oành”

Hai người Phá Quân, Thần Tướng liên tục lui lại, đã ở thế hạ phong.

“Lũ vô dụng” Đế Thích Thiên gầm lên.

“Hắc Phong, không biết ngươi có thể ra tay thu phục người này?” Đế Thích Thiên lúc này đã đích thân lên tiếng mời Hắc Phong xuất thủ, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào Hắc Phong xem hắn sẽ trả lời thế nào.

“Nếu Thiên Môn môn chủ đã mời, ta cũng không tiện chối từ” Hắc Phong thấy Đế Thích Thiên gần giọng thì mỉm cười sau đó thông thả phi thân ra khỏi thuyền.

“Vô Tướng Phá Nguyên Khỉ” Hắc Phong chậm rãi đánh ra một chiêu, chiêu lực vô cùng quái dị trong nháy mắt phong ấn rồi toái nát tất cả nguyên khí xung quanh lão giả Hải Tộc, làm cho lão không thể nào sử dụng nguyên khí được nữa.

“Thánh Linh Kiếm Pháp, Kiếm 22”

Một kiếm vừa ra, kiếm khí ngập trời, từng đạo kiếm khí như Hồng Thủy, ào ào đổ xuống người lão giả Hải Tộc.

“Ah...” trong nháy mắt, vì không còn nguyên khí hộ thể, lão giả Hải Tộc nhanh chóng bị kiếm khí chặt đứt một cánh tay, ngay lập tức xoay người bỏ chạy về đảo.

“Ha ha ha... Hắc Phong, khá lắm, chỉ trong nháy mắt đã xử lý được tên đó” Đế Thích Thiên cười lên ha hả, nhìn Hắc Phong lúc này đã về thuyền gật đầu tán thưởng.

Chẳng mấy chốc, đoàn người đã đổ bộ lên đảo.

“Các ngươi, ai nguyện ý ra tay tàn sát tất cả tộc nhân Hải Tộc cho ta?” Đế Thích Thiên hét lên, chỉ tay về phía nơi ở của Hải Tộc.

Mọi người cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, người nào cũng không muốn vào lúc này hao tổn sức mạnh của bản thân, từng người biểu thị lơ là như không hề nghe thấy gì.

Đế Thích Thiên tức giận, trên người càng ngày càng tỏa ra sát ý lạnh như băng.

Thần Tướng, Phá Quân thấy vậy thì vội đứng ra nói: “Môn chủ, để thuộc hạ tiêu diệt hết bọn tộc nhân Hải Tộc”

Chứng kiến bọn Thần Tướng đứng ra, Đế Thích Thiên trên người tỏa ra sát ý lạnh như băng chậm rãi tiêu tán, ngay sau đó hắn phát tay ra hiệu cho đám người Thiên Môn: “Giết cho ta”

Đám người Thiên Môn dưới sự dẫn dắt của Phá Quân, Thần Tướng, trực tiếp hướng chỗ ở của tộc nhân Hải Tộc vây quanh, nhưng một lúc sau, chẳng thấy động tĩnh gì xảy ra.

Thần Tướng, Phá Quân dẫn đám người Thiên Môn quay trở lại, trình báo nói: “Bẩm báo Môn chủ, chúng ta đã tìm kiếm khắp nơi nhưng không phát hiện tộc nhân Thủy Tộc tung tích”

Đế Thích Thiên nghe vậy thì mở miệng nói: “Bọn chúng chắc đang ẩn náu quanh đây... chúng ta tiếp tục tiến lên, vừa tìm tung tích bọn chúng vừa tìm nơi ở của Thần Long”

Đến cuối cùng, Hải Tộc người cùng Thần Long tung tích đều không có tìm được, trong nháy mắt, cả đêm thời gian trôi qua.

Mọi người thân ảnh ở Thần Long Đảo bên trên quanh đi quẩn lại, tuy bọn họ mục tiêu là Thần Long, thế nhưng trải qua một đêm nhưng không phát hiện chút nào tung tích liên quan đến Thần, Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong đám người trong lòng cũng không khỏi bắt đầu hoài nghi Thần Long rốt cục có tồn tại hay không.

Chỉ có Hắc Phong cùng Đế Thích Thiên trong lòng không có chút cấp bách, bởi vì Hắc Phong biết Thần Long nhất định sẽ xuất hiện, mà Đế Thích Thiên càng là tìm Thần Long hơn một ngàn năm qua, trong lòng tự nhiên biết chỉ khi nào trời giáng dị tượng, Thần Long mới chính thức hiện thân.

Đúng lúc đó, chỉ thấy bầu trời Thần Long Đảo từ từ ảm đạm xuống, mọi người ngẩng đầu lên nhìn thì thấy mặt trời bỗng nhiên bị che khuất, đó là hiện tượng Nhật Thực, mà theo hiện tượng này diễn ra, cả Thần Long đảo bỗng nổi lên từng hồi gió lốc khủng khiếp.

Nhiếp Phong đám người cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, đối mặt với dị tượng xuất hiện, nhất thời liền không nhận được mở miệng nói: “Thiên Cầu Thực Nhật...”

Đế Thích Thiên cười lên điên cuồng: “Ha ha ha, Thiên Cầu Thực Nhật, chính là điềm may”.

Mà lúc này, tại Thần Miếu tế tự của tộc nhân Hải Tộc, càng là trực tiếp bắt đầu chấn động kịch liệt, chuyện này làm cho tất cả tộc nhân Hải Tộc đều kích động vô cùng, theo sự dẫn dắt của lão tổ, cúi đầu quỳ lạy trên mặt đất: “Thần Long hiển linh, Thần Long thật sự hiển linh, Thần Long sẽ giúp chúng ta tiêu diệt bọn người ngoại lai kia”

Chấn động càng lúc càng kịch liệt, Thần Miếu không chịu đựng nổi liền lập tức sụp đổ, tộc nhân Hải Tộc hốt hoảng bỏ chạy tán loạn.

Vị trí Thần Miếu sụp đổ trực tiếp phát nổ, từng tảng đá lớn văng ra bốn phía. Bụi mù tán đi, ngay tại vị trí sụp đổ xuất hiện một cái hố vô cùng to lớn, đường kính mấy trăm mét ngay sau đó, ở trong hố liền xuất hiện cái đầu cực lớn của một sinh vật, chỉ thấy sinh vật này miệng như cá sấu, đầy răng nhọn lởm chởm, hai cái râu như cá trê, sừng như sừng hươu, hai mắt màu đỏ như hai cái đèn lồng to, đang từ từ trong hố to nhỏ ra.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Khổng Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Chiến Thần Long

Sinh vật này chính là Thần Long, chỉ thấy trong một tích tắc, Thần Long đã phóng vút lên cao, thân hình dài đến hơn trăm mét, tứ chi cường tráng, năm móng vuốt nhọn hoắt cứng như thép, trên thân phủ từng mảnh giáp màu xanh to như cái bát, tỏa sáng như kim loại. Tuy nhiên, hai mắt Thần Long đỏ tươi, lộ ra sát ý cực kỳ khủng khiếp.

“Thần Long thực sự hiển linh...”

“Ông trời ơi, Thần Long đã xuất hiện...”

“Thần Long hiển linh sẽ bảo vệ chúng ta...”

Chứng kiến Thanh Long hơn trăm mét dài xuất hiện trên bầu trời, dương nanh múa vuốt, từng tiếng long ngâm truyền đến, phía dưới tộc nhân Hải Tộc liền vô cùng kích động cúi xuống quỳ bái.

“Ha ha ha... Thần Long quả nhiên xuất hiện” Đế Thích Thiên từ xa quan sát thấy Thần Long đang dương nanh múa vuốt, gào rống trên bầu trời thì vô cùng vui mừng, lập tức tập hợp đội ngũ đuổi đến.

Thanh Long sau một hồi gào rống trên trời đã phát hiện ra đám người Hải Tộc đang quỳ bái thì gào rống lao vút xuống công kích.

“Thần Long... Thần Long...” Thủy Thần Lão tổ đang quỳ bái thì thấy Thần Long lao xuống, vẻ mặt lão vô cùng rung động.

Tuy nhiên lão đã lầm, Thanh Long lúc này chỉ xem tộc nhân Hải Tộc đang quỳ bái như bữa ăn, một kích đi xuống, cái miệng rộng cả chục mét đã ngoạm lấy mấy chục người tộc nhân Hải Tộc trong đó có cả Thủy Thần Lão tổ rồi nhai ngấu nghiến.

“Ah... ah... ah... tại sao có thể như vậy?” các tộc nhân may mắn sống sót thì hoảng sợ tột độ, bỏ chạy tán loạn.

Thanh Long sau khi nhai xong liền hướng những người tộc nhân đang tháo chạy săn giết ăn thịt, chỉ trong chớp lát, hầu như toàn bộ tộc nhân Hải Tộc đã bị Thanh Long ăn thịt, chỉ còn một số ít chạy vào rừng nên may mắn sống sót.

Lúc này đoàn người Đế Thích Thiên đã đuổi tới, nhìn thân ảnh đồ sộ của Thanh Long trên bầu trời, đám người Phá Quân, Bộ Kinh Vân vô cùng kích động, nhưng vẫn không dám tự mình xuất thủ.

Thấy đoàn người cầm binh khí phi thân tới, Thanh Long cảm thấy có nguy hiểm liền gào to một tiếng rồi quay đầu bay ngược lại.

“Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau đuổi theo cho ta” Đế Thích Thiên ngồi trên bảo tọa tám người khiêng quát lớn nói.

Đoàn người nhanh chóng đuổi theo Thanh Long, Thanh Long thấy bị truy đuổi thì bay đến một hang núi khổng lồ sâu không thấy đáy, trực tiếp trốn vào đó. Cả đám người ở trên cao nhìn xuống, nhất thời không biết phải làm gì.

Bảo tọa tám người khiêng của Đế Thích Thiên cũng theo sau mà đến, ánh mắt của hắn nhìn qua một lượt Hắc Phong và đám người Bộ Kinh Vân, chậm rãi mở miệng nói: “Còn chưa phát hiện ra nó sao?”

Hắc Phong nghe vậy thì mỉm cười hướng Đế Thích Thiên nói: “ Con nghiệt long này đã trốn vào hang núi sâu này, chỉ còn một cách là một người xuống dưới dụ nó lên đây, xin Đế Thích Thiên Môn chủ ra tay”

Nghe được Hắc Phong nói lời này, ở một bên Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong, Hoàng Ảnh, Phá Quân đám người dồn dập đưa ánh mắt về phía Đế Thích Thiên, không biết hắn sẽ trả lời thế nào.

Con Thanh Long này rõ ràng không tầm thường, tu vi chỉ ít cũng là nửa bước Thần Ma cảnh, dưới tình huống này có người nào dám liều mạng mình chứ.

“ Hừ...” thấy mọi người quay đầu nhìn mình, Đế Thích Thiên hừ lạnh một tiếng, toàn thân thể phát ra sát ý lạnh lẽo như băng hàn, ánh mắt của hắn trừng trừng nhìn Hắc Phong rồi đảo qua đám người Phá Quân, Thần Tướng.

Hắc Phong làm lơ như không thấy gì, còn Phá Quân, Thần Tướng thì vô cùng căng thẳng, bỗng Thần Tướng mở miệng nói: “ Hay là chúng ta đồng loạt ra tay...”

Thần Tướng chưa nói hết câu thì Phá Quân đã xen vào nói: “ Chúng ta liên thủ sử dụng kiếm khí đánh xuống, ép nó ra ngoài”

Mọi người nhất thời gật đầu, ngay sau đó chỉ thấy những tiếng xé gió vu vu của đủ loại kiếm khí từ đám người đánh xuống hang núi sâu.

Một hồi lâu sau, Thanh Long vẫn không thấy tăm hơi, giống như là không có ở dưới hang núi một dạng, nhưng đám người rõ ràng nhận ra được khí tứ kinh khủng của nó ở tại đó, rõ ràng kiếm khí của mọi người không đủ để dẫn động được nó.

“ Dừng tay đi, ta sẽ đi xuống dưới dụ nó lên” Bộ Kinh Vân thấy hàng loạt kiếm khí đánh xuống hồi lâu cũng không ăn thua thì ánh mắt không cảm tình, mở miệng nói.

Nghe Bộ Kinh Vân nói vậy, mọi người dồn dập quay sang nhìn hắn, Hắc Phong gật đầu, ánh mắt cũng thoáng một tia khâm phục, hắn quả thật khâm phục quyết đoán của Bộ Kinh Vân.

“ Vân sư...” Nhiếp Phong chưa kịp ngăn cản thì Bộ Kinh Vân đã phi thân xuống hang núi sâu thăm thẳm, thân ảnh thoáng chút mất hút trong sương mù.

“ Grào... grào...” một lúc sau, từng tiếng long ngâm càng lúc càng vang dội cả hang núi. Ngay sau đó, thân ảnh của Bộ Kinh Vân lao vút bay lên, theo sau hắn rõ ràng là Thanh Long, trong bộ dạng vô cùng giận dữ như muốn nuốt sống lấy Bộ Kinh Vân.

“ Nó tới...” mọi người thấy thân ảnh cự đại của Thanh Long lao vút lên thì hô lên kích động, ngay cả Đế Thích Thiên đang ngồi trên ghế cũng nhóm đứng dậy, ánh mắt trừng trừng nhìn Thanh Long cười lên ha ha.

“ Súc sinh, ngươi rốt cục xuất hiện, ha ha ha...”

Thanh Long giận dữ lao tới đám người, cả đám người cũng ngay lập tức triển những tuyệt chiêu mạnh nhất oanh kích thẳng hướng Thanh Long, Hắc Phong lúc này cũng không giấu thực lực, đánh ra những đòn mạnh nhất.

“ Oành... oành... oành” hàng loạt công kích mạnh như vũ bão đánh lên người Thanh Long, tuy nhiên, cả người Thanh Long giống như làm bằng thép một dạng, không hề bị ảnh hưởng trước những đòn này, ngược lại càng làm hai mắt như hai cái đèn lồng cực lớn của nó đỏ thẫm như máu. Thanh Long gào rống, há rộng miệng hướng đám người táp xuống.

“ Không ổn...” Hắc Phong thấy hai mắt của Thanh Long đỏ thẫm như máu thì thầm hô không ổn, ngay khi Thanh Long chưa hành động thì hắn đã kéo Đoạn Lăng lui lại, hướng ra xa lao đi.

“ Ầm...” đám người Bộ Kinh Vân may mắn thoát được cú táp cực mạnh của Thanh Long nhưng nhất thời rơi vào thế bị động, trong phút chốc bị cái đuôi to lớn của Thanh Long quét bay ra xa hàng chục mét.

Tuy nhận phải Thanh Long một kích nhưng đám người Bộ Kinh Vân, Phá Quân cũng không bị thương gì đáng kể, chỉ thấy đáng vẻ hơi chật vật đứng dậy.

Toàn thân thể của Thanh Long được bao phủ bởi lớp vảy cứng hơn thép nguội, thần binh lợi khí trên tay đám người Phá Quân, Hoàng Ảnh không làm tổn thương được mấy may. Thanh Long liên tục vòng quanh đám người tấn công liên miên bất tận, chỉ trong phút chốc, cả một khu vực đã bị san thành bình địa.

“ Oành... Ah...” Thanh Long há lớn miệng, hướng đám người Bộ Kinh Vân, Phá Quân phun ra từng đợt liệt hỏa nóng rực vô cùng. Trong nháy mắt mọi người liên tục lùi lại, tránh xa những luồng liệt diễm nóng rực này bao lấy thân thể.

“ Băng Phong Tam Xích”

Hắc Phong lúc này trên tay cầm Tuyết Âm Dao, đánh ra một thức trong Ngạo Hàn Lục Quyết, trong nháy mắt khu vực xung quanh đều bao phủ một lớp băng, nhiệt độ nóng rực vì liệt hỏa nhanh chóng điều hòa trở lại.

Thanh Long thấy vậy thì càng tấn công điên cuồng hơn, hỏa diễm phút chốc mạnh hơn trước gấp mười lần.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 92: Đế Thích Thiên xuất thủ

Đế Thích Thiên đứng ngoài cuộc quan sát đám người chiến đấu cùng Thanh Long, ánh mắt lóe lên từng tia hàn ý, hắn rất muốn đám người Hắc Phong đánh nhau lưỡng bại câu thương với Thanh Long để hắn có thể ngư ông đắc lợi, đến lúc đó lấy hắn nửa bước Thần Ma Cảnh có ai có thể là đối thủ.

Trong lòng Đế Thích Thiên suy tính, mọi người ở đây đều biết, tuy nhiên bọn họ bởi vì Long Nguyên căm dỗ hoặc bởi vì thực lực Đế Thích Thiên quá mạnh nên trước khi lấy được Long Nguyên sẽ không cùng Đế Thích Thiên hoàn toàn trở mặt.

“Chúng ta như vậy cũng không phải cách... dùng ngư thần binh bay lên trời, một nhóm dụ nó, một nhóm tấn công phía sau”

Nhiếp Phong thấy cả đám chặt vật chóng cự liệt hỏa từ Thanh Long phun đến liên miên bất tận thì mở miệng hét lớn.

Không ai bảo ai, đám người nhanh chóng ngư binh khí bay lên trời, Thanh Long thấy vậy thì gào rống khủng khiếp, hướng đám người truy kích.

“Oanh... oanh...” đám người nhanh chóng tách ra, hàng loạt kiếm khí lũ lượt oanh kích lên người Thanh Long.

Thanh Long tuy không bị thương nhưng gào rống càng kinh khủng hơn, rõ ràng những đòn tấn công dồn dập này đã làm đau nó.

Một lúc sau, cả đám người ngư binh khí vừa tránh né vừa công kích Thanh Long trên trời cao tuy nhiên vẫn không làm gì được nó, chân nguyên trong cơ thể mỗi người thì càng lúc càng tiêu hao, mọi người trong lúc không biết phải làm gì chỉ còn biết dẫn dụ Thanh Long đi đến sát Đế Thích Thiên, dụng ý muốn lao ra tay.

Hắc Phong càng là mở miệng hướng Đế Thích Thiên nói: “Đế Thích Thiên Môn chủ, người quan sát cũng đủ lâu rồi chứ, Đồ Long là chủ ý của mình người, nếu người cứ tiếp tục bàng quang, ta Hắc Phong sẽ trực tiếp ly khai nơi đây”

Chỉ thấy Đế Thích Thiên gật đầu cười lên ha ha: “Ha ha ha... xem ra Bàn tọa đánh giá hơi thấp nghiệt súc này, các người đều là những võ lâm kỳ tài, thực lực đều là Hóa Thần Cảnh, trong tay lại không thiếu thần binh lợi khí, nhưng lại khắc chế lẫn nhau, hơn nữa các người khí dương cương quá mạnh, rất khó đưa đến phát huy uy lực cực đại, tiếc thay, ai...”

Hắc Phong thấy thái độ của Đế Thích Thiên thì nhoen miệng cười, lên tiếng nói: “Nếu người có biện pháp gì thì cứ nói...”

“Biện pháp duy nhất lúc này là tập hợp tất cả nội lực của các người lên người bàn tọa, ta sẽ dùng Thánh Tâm quyết để hợp nhất tất cả lại, cương nhu điều hòa, nhất định có thể giết chết nghiệt súc này...” Đế Thích Thiên ôn tồn nói.

Nghe được Đế Thích Thiên nói lời này thì cả đám người bất giác nhìn nhau, Hắc Phong cũng thầm cười trong lòng, hắn biết Đế Thích Thiên dụng ý muốn lợi dụng mọi người nội lực để sử dụng đồ long, vừa đạt được mục đích đồ long vừa làm hao tổn nguyên khí của mọi người. Hắn muốn mọi người chắc chắn không có lực tranh đoạt Long nguyên với hắn, tuy nhiên Hắc Phong không chút nào lo, bởi vì Long Nguyên và cả Đế Thích Thiên sẽ không thoát khỏi tay hắn.

Vào lúc này, cả đám người Bộ Kinh Vân, Phá Quân lập tức tụ tập, đứng trên vai lẫn nhau. Đứng phía dưới nhất là Kiếm Thần, sau đó là anh em Hoài Không, Hoài Diệt rồi đến Đoạn Lăng, Phá Quân, Hoàng Ảnh, Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong, Thần Tướng, từng cái đều đạp trên vai nhau đứng thẳng lên, phía trên nhất chính là thân ảnh Hắc Phong, ngay sau đó Đế Thích Thiên thân ảnh khê động, trực tiếp bay lên đứng trên vai hắn.

“Nhân Thần hợp thể”

Đế Thích Thiên hét lên một tiếng, trong cơ thể Thánh Tâm Quyết nhanh chóng vận chuyển. Nội lực trong cơ thể mười người như vũ bão thoát ra tập trung trên người Đế Thích Thiên, sau đó dưới tác dụng kỳ diệu của Thánh Tâm Quyết, ngay lập tức dung hợp lại.

Cả mười một người bao gồm cả Đế Thích Thiên biến hóa thành một thanh băng kiếm vô cùng lớn chỉ thẳng lên trời xanh, lấy Đế Thích Thiên làm lưỡi kiếm, mười người còn lại làm chuôi kiếm. Thanh cự kiếm màu trắng băng hàn, quang mang chói mắt khê động, lập tức chỉ thẳng Thanh Long, lẳng không bay đến.

Thanh Long đang gào rống, uốn lượn trên trời ngay lập tức nhận ra một cổ nguy hiểm liền trực tiếp quay đầu bỏ chạy

Tuy nhiên cho dù Thanh Long có chạy như thế nào, thanh cự kiếm vẫn theo sát phía sau, chỉ trong tích tắc, khoảng cách cả hai càng ngày càng gần. Thanh Long uốn lượn thân thể bay vòng qua một ngọn núi hùng vĩ trốn tránh.

“Àm... âm...”

Một tiếng ầm vang rung chuyển đất trời, cả ngọn núi to lớn trong nháy mắt đã bị thanh cự kiếm đánh sập, từng tảng toái thạch to lớn mấy chục trượng văng ra bốn phía.

Thanh Long gào rống phẫn nộ, thanh cự kiếm dưới sự điều khiển của Đế Thích Thiên vẫn theo sát không rời.

“Phù... phù... phù...” Thanh Long phẫn nộ phun ra từng luồng liệt hỏa nóng rực rộng hàng trăm trượng bao phủ lấy thanh cự kiếm. Cả đám tám người Bộ Kinh Vân ngay lập tức nhận lấy hỏa diễm nóng rực, gương mặt phút chốc thống khổ, vô cùng đau đớn, Hắc Phong vì có Tiên Thiên Chí Bảo Nghịch Đạo Châu bảo hộ nên hỏa diễm này hoàn toàn không làm gì được hắn.

“Cứ tiếp tục thế này sẽ không giết được nó, các ngươi sẽ bị trọng thương... các ngươi hãy buông ra khống chế, để Bản tọa hoàn toàn chừng khống các ngươi chân nội lực” Đế Thích Thiên lúc này truyền âm nói.

Nghe Đế Thích Thiên nói, Hắc Phong nhoen miệng cười, hắn biết Đế Thích Thiên đã muốn mượn sức mọi người giết thanh long, đồng thời làm cho mọi người mất sức chiến đấu, không thể tránh thoát.

Cả đám mười người ngay lập tức cắn răng buông ra chính mình quyền điều khiển chân nội lực, để cho Đế Thích Thiên tự mình khống chế. Đế Thích Thiên thấy mưu kế đã thành thì vô cùng vui mừng, vội vận chuyển nội lực, thanh cự kiếm bỗng nhiên xoay tròn, nhanh chóng đánh bật lại hỏa diễm của thanh long.

“Grào... grào...” Thanh long bị chính hỏa diễm của mình tấn công thì đau đớn gào rống ngay lập tức quay đầu bỏ chạy, rõ ràng là đã bị thương lộp vảy cứng như thép nguội.

Thanh cự kiếm cũng lảng không theo sau thanh long không rời.

“Oành” khi thanh long bay đến một chỗ vách núi, Đế Thích Thiên bất ngờ điều khiển thanh cự kiếm tăng tốc lên gấp mười lần, thanh cự kiếm như tia chớp màu trắng bay đến oanh kích lên vùng bụng đã bị thương lộp vảy bởi hỏa diễm.

“Phập” thanh cự kiếm đâm xuyên qua lộp vảy rồi cắm sâu vào bụng của thanh long.

“Grào... grào” thanh long rống lên thê thảm rồi rơi tự do xuống mặt đất một cách nặng nề. Nó cố gắng giãy giụa định đứng lên nhưng vết thương của nó rất nặng, khí tức trên thân thê chậm rãi biến mất.

Một lúc sau, khí tức sự sống trên cơ thể thanh long đã hoàn tất biến mất, nó đã triệt để từ vong, cũng bởi vì có sự tham gia của Hắc Phong nên đòn công kích của thanh cự kiếm vừa rồi thực sự kinh thiên động địa, thanh long đã không còn giống như trong nguyên tác là còn thoi thóp chộp lấy Đế Thích Thiên làm hắn đánh rơi Long Nguyên mà trực tiếp bị giết chết.

Đế Thích Thiên lúc này mới giải trừ thân nhân hợp thể, thanh cự kiếm bay ra khỏi cơ thể thanh long rồi từ từ tiêu tán, mười người bọn Hắc Phong lần lượt rơi trên mặt đất, người nào cũng phun ra một ngụm máu tươi, rõ ràng đã bị trọng thương.

Hắc Phong cũng ra vẻ bị trọng thương, ánh mắt nhìn qua một lượt đám người, thấy chín người người nào cũng bị thương thật nặng, ngay cả đứng cũng khó khăn.

“Ha ha ha... các ngươi quả nhiên rất khá, đã giúp lão phu lấy được Long nguyên. Các ngươi điều đã tổn hao nguyên khí rất nặng, đừng mơ tưởng tranh đoạt cùng lão phu, an phận mà ngồi đây điều dưỡng cho tốt đi” Đế Thích Thiên cười lên ha hả, ánh mắt quét qua chín người đám Hắc Phong nói.

Đế Thích Thiên nói xong thì thân ảnh lóe lên, ngay lập tức đã đến trước người thanh long đang nằm, lão vận dụng nội lực của mọi người trên tay, đánh ra một kiếm trên bụng thanh long, một vết thương dài khoảng một mét xuất hiện. Lão nhanh chóng đưa tay vào bên trong rồi lấy ra một quả cầu đỏ rực hỏa diễm to cỡ đầu người, đó chính là Long Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Khổng Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Chém giết Từ Phúc

Đế Thích Thiên cầm Long nguyên trên tay, ánh mắt kích động mở miệng nói: “Có cái này Long nguyên, bản tọa liền sẽ bắt lão, bắt tử, trừng kích Thần Ma cảnh, rồi đây cả thiên hạ này đều thuộc về lão phu, ha ha ha...”

Nhìn thấy Đế Thích Thiên cầm trong tay Long nguyên, đám người Bộ Kinh Vân, Phá Quân trên vẻ mặt đều tỏ ra không cam lòng, nguyên khí của bọn họ đã tổn thương nặng nề, thực lực Hóa Thần cảnh không thể phát huy ra được.

“Đại ca, làm sao bây giờ, đại ca?” Đoạn Lăng chật vật ngồi dậy, ánh mắt nhìn về phía Hắc Phong hỏi dò, hắn biết Hắc Phong thế nào cũng sẽ có giải pháp, sống chung với nhau hai mươi năm nay hắn đã tin tưởng một cách mù quáng Hắc Phong không có gì là làm không được.

Hắc Phong nhìn Đoạn Lăng khẽ gật đầu, ra hiệu đừng quá lo lắng, hắn đã có cách.

“Nghịch Đạo Châu, ngay lập tức sử dụng Nghịch Đạo Thần Thông chiếm đoạt tất cả của người đang đứng đó cho ta, nhanh mau” Hắc Phong ngay tức khắc truyền âm cho Nghịch Đạo Châu.

“Tuân lệnh chủ nhân, Nghịch Đạo Thần, mở” tiểu Nghịch Đạo nhanh nhẩu cất tiếng nói.

Một bàn tay khổng lồ màu xanh đầy móng vuốt nhọn hoắt tức khắc từ đỉnh đầu Hắc Phong nhanh như tia chớp chụp lên người Đế Thích Thiên, rồi quay trở về.

“Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại?... ah... ah... không thể nào?... arhhhh”

Chỉ trong một tích tắc, cả thân thể của Đế Thích Thiên ngay lập tức già nua lại, da dẻ hồng hào chuyển sang nhàn nhéo tái nhợt, mái tóc màu đen chuyển thành màu trắng, bắp thịt teo rút, xương khớp lỏng lẻo sắp gãy, sống lưng cụp xuống. Nhìn Đế Thích Thiên lúc này giống hệt như một lão già đã ngoài trăm tuổi, sắp gần đất xa trời.

“Long nguyên... long nguyên của ta đâu?... ai lấy Long nguyên của ta?... ha ha ha” khi Đế Thích Thiên nhìn lại bàn tay nhàn nhéo chỉ còn xương với da thì phát hiện Long Nguyên đã không cánh mà bay, Đế Thích Thiên gặp phải hai cú sốc lớn, đã không chịu nổi nữa gần như phát ra điên dại.

Mọi người quan sát một màn này cảm thấy vô cùng kinh hãi, Đế Thích Thiên khí thế như mặt trời ban trưa bỗng nhiên bị biến cố như vậy, ban đầu mọi người nghĩ lão đang diễn trò nhưng rồi lại cảm thấy không thỏa đáng, mọi người ánh mắt chuyển sang nhìn nhau như đang tìm hiểu chuyện gì xảy ra.

“Chúc mừng chủ nhân thu được tinh huyết Linh thú Phượng Hoàng”

“Chúc mừng chủ nhân thu được 200 viên chân nguyên châu”

“Chúc mừng chủ nhân thu được Chân Nguyên Linh thú Thanh Long”

“Chúc mừng chủ nhân thu được cảm ngộ Thất vô tuyệt cảnh bí tịch Thánh Tâm Quyết”

“Chúc mừng chủ nhân thu được cảm ngộ siêu phẩm nhập thánh bí tịch Ngũ Lôi Hóa Thú”

“Chúc mừng chủ nhân thu được cảm ngộ...”

...

“Chủ nhân có phải chẳng muốn sử dụng tất cả?”

Thanh âm của Nghịch Đạo Châu liên tục vang lên trong đầu Hắc Phong, nghe qua Nghịch Đạo Châu liệt kê một lượt, Hắc Phong cũng không giấu nổi vẻ vui mừng trên gương mặt. Ngoài cảm ngộ Thánh Tâm Quyết và Ngũ Lôi Hóa Thú mà Hắc Phong đã biết, hắn còn thu được hàng trăm cảm ngộ các loại bí tịch vô công mà Từ Phúc đã tích lũy trong hàng ngàn năm qua.

“Sử dụng ngay tinh huyết Phượng hoàng, 200 viên chân nguyên châu và cảm ngộ của bí tịch Thánh Tâm Quyết” Hắc Phong nhanh chóng đưa ra quyết định.

“Tuân lệnh chủ nhân”

“Ừng... ừng... ừng...”

Thân thể của Hắc Phong ngay lập tức có biến hóa long trời lở đất, một vầng sáng màu vàng chói lọi bao phủ lấy thân thể hắn, quang mang trùng kích lên tận trời xanh. Chỉ trong phút chốc, thân thể của Hắc Phong đã thu được khả năng bắt từ tinh huyết của Phượng Hoàng, 2000 năm công lực và cảm ngộ Thánh Tâm Quyết mà Từ Phúc tích lũy cũng đã là của hắn. Mà đặc biệt nhất là tu vi của hắn ngay lập tức đề thăng đến Thần Ma Cảnh Sơ Kỳ, chính thức bước vào cảnh giới tối cường Thất Vô Tuyệt Cảnh của thế giới này.

Mà theo như Hắc Phong cảm nhận, Thần Ma cảnh cũng tương đương với Địa Tiên cảnh giới trong Hồng Hoàng thế giới, đây là cảnh giới có thể nói là thấp nhất ở Hồng Hoàng thời kì đầu, sinh vật khi có được linh trí thì đã có cảnh giới này. Phía trên Địa Tiên cảnh còn có rất nhiều cảnh giới, như là, Thiên Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, Thánh Nhân hay còn gọi là Hồn Nguyên Đại La Kim Tiên.

“Ha ha ha... Đế Thích Thiên... hay ta phải gọi là Từ Phúc mới đúng, chịu chết đi thôi” Hắc Phong cười lên ha hả, phất tay một cái về phía Đế Thích Thiên.

“Ngươi chính là kẻ...” Từ Phúc tóc tai bù xù, ánh mắt trừng trừng nhìn Hắc Phong, lão chưa nói hết câu thì đã bị một đạo kiếm khí chém ngang cổ.

Cái đầu của Từ Phúc rơi xuống đất, thân thể không đầu của gã ngã sang một bên. Cuộc sống bắt từ hơn 2000 ngàn năm của Từ Phúc đã kết thúc.

Nhìn thấy Từ Phúc bị Hắc Phong giết chết, đám người Phá Quân, Bộ Kinh Vân về mặt vô cùng kinh hãi, không tưởng tượng nổi tình cảnh này lại có thể diễn ra.

“Đại ca... đại ca thật sự giết chết Đế Thích Thiên... thật tốt quá... ha ha ha... lão tặc dám tính kế anh em ta, đáng chết” Đoạn Lăng lồm cồm đi đến kiểm tra thi thể của Từ Phúc, phát hiện hân thật sự đã chết thì vui mừng cười lớn, tiện tay bồi thêm cho thi thể Từ Phúc vài nhát Hỏa Lân Kiếm.

Vào lúc này, Phá Quân, Thần Tướng, Hoàng Ảnh, anh em Hoài Không, Hoài Diệt và đám đệ tử Thiên Môn vẫn còn đang ngăn người tại chỗ, thì Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong, Kiếm Thần ánh mắt trao đổi, sau đó ba người lập tức phi thân bỏ chạy.

“Đại ca, có cần truy sát ba tên này?” Đoạn Lăng thấy ba người bọn Bộ Kinh Vân bỏ chạy thì tức giận hướng Hắc Phong nói.

“Cho bọn chúng sống thêm vài hôm cũng được” Hắc Phong không thèm quan tâm đến ba người Bộ Kinh Vân, nhàn nhạt nói, thật sự ra hân đang muốn lợi dụng ba người này để cho Tiểu Tam Tiểu hiện thân, khi lão bát tử này xuất hiện, hân sẽ lập tức ra tay cướp lấy Tinh Huyết Long Quy mà lão đang nắm giữ.

“Các ngươi hãy xem đây” Hắc Phong hướng đám người mỉm cười rồi thông thả đưa ra bàn tay đánh ra một đạo kiếm khí về hướng một đỉnh núi gần đó.

“Àm... âm...”

Chỉ thấy lóe lên một cái, đỉnh núi chu vi mấy ngàn trượng trực tiếp bị Hắc Phong kiếm khí chém rơi xuống, ngay tại miệng vết chém không gian bị rách toạc một mảng cực lớn, thấy rõ bên trong không gian phong bạo cuộn trào, vết rách không gian nhanh chóng khép lại rồi từ từ biến mất không thấy, uy lực một kích này thật không thể tưởng tượng, phải biết rằng đây chỉ là do Hắc Phong hơi hột đánh ra mà thôi.

Hắc Phong nhìn qua bộ dạng kinh hãi đến ngẩn ngơ của bọn người Phá Quân thì mỉm cười, nhàn nhạt nói: “Đế Thích Thiên đã bị Bản tọa giết chết, từ nay Thiên Môn sẽ là của Bản tọa, các ngươi có hai lựa chọn, một là đầu nhập làm thuộc hạ dưới trướng của bản tọa, hai là giống như ngọn núi đó, chọn lựa đi”

“Chúng thuộc hạ nguyện đầu nhập dưới trướng ngài, Hắc Phong Môn Chủ, nguyện trung thành cần cần, đến chết mới thôi” nghe Hắc Phong nói vừa dứt câu, hàng trăm tên thuộc hạ Thiên Môn đã lập tức quỳ xuống nguyện ý trung thành với hân.

Hai người Phá Quân và Thần Tướng vốn là thuộc hạ của Thiên Môn, nay Đế Thích Thiên đã chết thì cũng không ngại đầu nhập dưới trướng Hắc Phong để tìm cơ may quật khởi về sau, tức thì tiến đến trước mặt Hắc Phong quỳ xuống nói.

“Phá Quân nguyện quy phục Hắc Phong Môn chủ Thiên Môn”

“Thần Tướng đồng ý quy thuận dưới trướng Môn chủ Hắc Phong đại nhân”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Thiên Môn Môn Chủ

Hoàng Ảnh vẫn đang đắm chìm trong một chiều của Hắc Phong ban nãy, khi thấy ánh mắt của mọi người đổ dồn về phía mình thì lập tức quay đầu hướng Hắc Phong nói: “Hiện tại ngươi đã đến cảnh giới nào?”

Thần Tướng cùng Phá Quân nghe Hoàng Ảnh nói vậy thì thâm hô Hoàng Ảnh thật sự không biết sống chết, thực lực của một người có thể dễ dàng cho người khác biết sao?

“Ha ha ha... bản tọa đã bước vào Thần Ma cảnh, như thế nào? ngươi có hứng thú?” Hắc Phong cười lên ha ha, ánh mắt thâm thúy nhìn Hoàng Ảnh nói.

“Thần Ma cảnh? Được, Hoàng Ảnh ta cũng sẽ có ngày đạt đến cảnh giới đó” Hoàng Ảnh kháng khái nói, Kinh Tịch đao trên tay như hiểu được cảm tình của hân cũng phát ra quang mang chói mắt.

Hắc Phong vỗ vỗ tay tán thưởng nhưng ánh mắt vẫn băng lãnh nhìn Hoàng Ảnh: “Có chí khí, nhưng ngươi chọn lựa ra sao?”

“Ta sẽ gia nhập Thiên Môn nhưng với điều kiện là bất cứ lúc nào cũng có thể khiêu chiến người Thiên Môn Môn chủ, thấy thế nào?” Hoàng Ảnh vác đao trên vai nhìn thẳng Hắc Phong ôn tồn nói.

“Ha ha ha... thú vị... được, ta đồng ý, nhưng ta nói trước là ta sẽ không nương tay đâu, ngươi phải chuẩn bị tâm lý từ vong khi dám khiêu chiến ta” Hắc Phong gật đầu cười nói.

“Hoàng Ảnh, tham kiến Môn chủ” Hoàng Ảnh nghe vậy thì mỉm cười lập tức quỳ xuống hành lễ.

“Tốt, tốt, các ngươi đứng lên đi” Hắc Phong phát tay cười nói.

Ngay lúc đó Hoài Diệt cũng liền kéo Hoài Không đi đến quỳ xuống nói.

“Hoài Diệt đồng ý quy thuận ngài, Hắc Phong Môn chủ Thiên Môn”

“Hoài Không ta...”

Thấy Hoài Không do dự không quyết, Hắc Phong cảm thấy hứng thú cười nói.

“Còn nhà ngươi thì sao, Hoài Không?”

“Ta có một người bạn tên là Vô Nhị, hiện bị Đế Thích Thiên giam trong băng ngục của Thiên Môn, nếu ngài có thể thả hắn ra, ta nguyện đồng ý gia nhập Thiên Môn” Hoài Không sắc mặt không tỏ vẻ lo sợ, nhìn Hắc Phong ôn tồn nói thẳng.

“Ha ha ha... được, ta đồng ý thả ra Vô Nhị” Hắc Phong cười lớn, gật đầu.

“Như vậy, Hoài Không tham kiến Môn chủ” Hoài Không nghe vậy thì quỳ xuống chấp tay hành lễ.

Hắc Phong nhoen miệng cười, từ trên đỉnh đầu của hắn bỗng bắn ra năm đạo tia sáng về phía mi tâm của 5 người lần lượt là Phá Quân, Thần Tướng, Hoàng Ảnh, Hoài Không, Hoài Diệt. Nhìn thấy một màn này, 5 người ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn Hắc Phong thì đã nghe hắn cười lớn nói.

“Ha ha ha... Bản tọa đã đặt Nguyên Thần Từ Kiếp vào nguyên thần của 5 người các ngươi, nếu các ngươi phản bội bản tọa, lập tức sẽ bị nguyên thần tan vỡ mà chết”

Thấy năm người ánh mắt thoáng vẻ kinh hãi thì Hắc Phong nói tiếp: “Các ngươi không cần lo lắng, bản tọa sẽ không bắt buộc các ngươi làm những việc các ngươi không thích, các ngươi chỉ cần trung thành với bản tọa thì sẽ không thiếu những thứ tốt, bản tọa cũng sẽ hỗ trợ các ngươi đạt đến Thần Ma Cảnh”.

Năm người nghe Hắc Phong nói vậy thì gật đầu nhận mệnh nói: “Thuộc hạ đã hiểu thưa Môn chủ”

“Đại ca, chúc mừng đại ca thu được năm vị hồ tướng” Đoạn Lăng mỉm cười nhìn Hắc Phong nói. Những thủ đoạn vô cùng nghịch thiên của Hắc Phong hắn đã nhiều lần thấy qua nên cũng không lấy gì làm lạ, trong thâm tâm của Đoạn Lăng, đại ca hắn là không gì không làm được.

“Ha ha ha... tốt, tốt, tốt... tất cả nghe lệnh ta, quay về Thiên Môn” Hắc Phong gật đầu, cười lên ha ha đầy bá khí.

“Tuân lệnh Môn chủ” tất cả mọi người đồng thanh hô lớn.

Vào lúc này, trong một động thiên phúc địa, không nhiễm chút bụi phàm trần, một lão giả mập mạp, râu tóc bạc phơ đang ngồi trên cái ghế bằng đá, lão thân mặc bạch bào, bàn tay nâng niu cái bầu thuốc, chốc chốc lại đưa lên miệng hút từng hồi.

“Thật thú vị a, đã mấy ngàn năm rồi mới có một người chân chính bước vào Thần Ma Cảnh, là Đế Thích Thiên à? Xem ra không giống, nhưng trên người hắn lại có khí tức Phượng Hoàng, thật kỳ lạ thay...” lão giả ánh mắt thâm thúy nhìn về phía trời nam gật gù lẩm bẩm.

“Hai tên nghịch tử của ta mới chỉ là nửa bước Thần ma, chắc đang rất nóng lòng rồi đây... ả chà, không tốt, nếu vậy bọn chúng có thể dám đẩy nhanh cái kế hoạch điên khùng Thiên Thu Đại Kiếp gì đó lắm à... xem ra, ta cũng phải nhanh chóng tìm ra người trợ giúp mới được” Lão giả này nói xong thì thân ảnh cũng biến mất khỏi cái ghế đá.

Lão giả này không ai khác chính là Tiểu Tam Tiểu, tu vi của lão đã là Thần Ma Cảnh Trung Kỳ, có thể nói là đệ nhất nhân trong Phong Vân thế giới. Lão đã có mặt trên thế giới này từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế cho đến tận bây giờ, bởi vì trong một lần may mắn lão đã sử dụng gian kế chém giết Long Quy, uống tinh huyết của Long Quy và trở thành trường sinh bất tử.

Tiểu Tam Tiểu thu được trường sinh, sống hơn 3000 năm, nhưng bởi vì bị linh hồn Long Quy nguyên rủa cho nên về ngoài ngày càng già yếu. Lão có hai người con trai tên là Tiểu Kinh Thiên và Tiểu Ngạo Thế, cả hai đều uống được Long Quy tinh huyết giống như lão nên cũng trường sinh bất tử.

Tuy nhiên, khác hẳn với thói sống ăn đời không ra của Tiểu Tam Tiểu, Tiểu Kinh Thiên và Tiểu Ngạo Thế luôn âm mưu dấn dẫm ma đạo xâm chiếm võ lâm, bọn chúng lấy tên tuổi là Đại Ma Thần và Đại Đương Gia, theo đuổi một kế hoạch gọi là Thiên Thu Đại Kiếp.

Mười hai ngày sau, đoàn người Hắc Phong đã về tới Thiên Môn, Lạc Tiên hay tin lập tức ra nghênh đón. Nàng vốn đã được thuộc hạ Thiên Môn dùng bò câu đưa tin nên đã sớm nắm được tin tức của Đế Thích Thiên và tình cảnh Thiên Môn hiện giờ. Bởi vậy, khi ra chào đón Hắc Phong, nàng đã cố ý dẫn dắt toàn bộ nhân thủ của Thiên Môn ra để cùng đầu nhập dưới trướng của hắn, một cuộc chuyển giao quyền lực êm đẹp diễn ra. Kể từ lúc đó, Thiên Môn chính là thế lực tối cường phía sau, hoạt động trong bóng tối của Thiên Hạ Hội.

Mười ngày sau, hôn lễ của Hắc Phong và Lạc Tiên long trọng diễn ra tại Thiên Hạ Hội, tất cả khách mời đều đến tham dự, không một ai dám từ chối hoặc không tham gia, đơn giản vì hiện tại Thiên Hạ Hội chính là Bá Chủ của Trung Nguyên.

Vào lúc này, tại đại điện treo đèn kết hoa, rất nhiều khách mời đã tụ tập đến chúc mừng. Hắc Phong thân mặc lễ phục đứng tại trung tâm của đại điện, đang chờ đợi giây phút trọng đại.

“Tân nương đến”

Theo tiếng hô lớn của Văn Sửu Sửu, từ phía hậu đường đi ra thân ảnh của Không Từ và Lạc Tiên, cả hai người đều không đội khăn trùm đầu, thân mặc váy áo màu đỏ vô cùng xinh đẹp. Hai tân nương đều thanh lệ thoát tục, ngũ quan sắc sảo, da thịt trắng ngần, dáng dấp yếu điệu, trông hai nàng hết như hai tiên nữ vừa từ tiên giới hạ phàm, làm cho người nhìn không khỏi động lòng.

“Không Từ tỷ tỷ...” Lạc Tiên nắm tay của Không Từ, ánh mắt trĩu mến nói.

“Lạc Tiên muội, chúng ta đi thôi... Phong ca đang chờ kìa” Không Từ cười tươi như hoa nắm chặt tay Lạc Tiên.

“Ừm” Lạc Tiên mỉm cười gật đầu, rồi nắm tay Không Từ tiến bước đi tới.

Thấy Không Từ cùng Lạc Tiên đi đến, Hắc Phong vội tiến đến cầm lấy bàn tay trắng ngần của hai nàng, ánh mắt trĩu mến nói: “Hôm nay, các nàng thật long lanh”

“Phong ca...” Lạc Tiên cùng Không Từ đồng thanh nói, ánh mắt hai nàng nhìn Hắc Phong chứa chan tình yêu mến.

“Cưới được hai nàng làm vợ là niềm hạnh phúc nhất trong cuộc đời của Hắc Phong ta” Hắc Phong cười tươi, tay trái nắm tay Lạc Tiên, tay phải nắm tay Không Từ tiến đến bàn làm lễ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Đêm tân hôn

“Nhất Bái Thiên Địa”

“Nhị Bái Cao Đường”

“Phu Thê Giao Bái”

“Động Phòng Thành Thân”

Văn Sửu Sửu vừa hô lớn xong, tất cả khách mời trên đại điện đều đứng lên vỗ tay và hoan hô ầm ĩ.

“Cha, nương, nhị nương, Long Nhi chúc mừng các người” Long Nhi gương mặt sáng rỡ, nhanh nhẩu chạy đến Hắc Phong cười nói.

“Long Nhi ngoan quá...” Lạc Tiên nghe Long Nhi gọi mình nhị nương thì vui mừng vô cùng, đưa tay lên nựng lấy gương mặt của Long nhi.

“Đại ca, chúc mừng đại ca, từ nay Đoạn Lăng này đã có thêm một vị đại tẩu nữa rồi... ha ha ha” Đoạn Lăng cũng đi tới, mỉm cười vui vẻ nhìn Hắc Phong.

“Chúc mừng Môn chủ”

“Chúc mừng chủ nhân, chủ mẫu”

Đám người Phá Quân, Hoài Không và Thiên Trì Thập Nhị Sát cũng có mặt góp vui.

Hắc Phong gật đầu mỉm cười với mọi người nói: “Đa tạ các vị đã đến chung vui cùng ta, hôm nay phải uống say một bữa...”

Mọi người đang ăn uống vui vẻ thì bỗng một tên đệ tử Thiên Hạ Hội từ bên ngoài vội vã chạy vào báo tin.

“Bang chủ, không ổn... Vô Danh trong ngục giam đã biến mất, e là đã được người cứu thoát”

Đám Thiên Trì Thập Nhị Sát nghe vậy thì gương mặt biến sắc, trong coi Vô Danh chính là nhiệm vụ mà Đoạn Lăng giao cho bọn họ. Cả đám ngay lập tức quỳ xuống hướng Hắc Phong nói: “Là bọn thuộc hạ thất trách, xin Bang chủ giáng tội”.

“Các người đứng lên đi, hôm nay là ngày vui của ta, ta cũng không muốn phạt các người làm gì, hãy theo dấu tung tích truy tìm người đã cứu thoát Vô Danh” Hắc Phong phát tay, gương mặt không biểu tình, nhàn nhạt nói.

“Dạ, tuân lệnh Bang chủ” Thiên Trì Thập Nhị Sát hô lớn rồi lập tức rời khỏi tiến hành điều tra.

“Môn chủ, để thuộc hạ theo sau bọn Thiên Trì, có gì cũng để hỗ trợ” Phá Quân đột nhiên tiến đến Hắc Phong chấp tay nói.

Hắc Phong ánh mắt thâm thúy nhìn Phá Quân rồi mỉm cười nói: “Vậy cũng được, ngươi hãy theo sau bọn chúng”

“Vâng thưa môn chủ” Phá Quân nói xong thì phi thân đi mất.

Hắc Phong thấy Không Từ cùng Lạc Tiên có biểu hiện mệt mỏi thì cũng không tiện chuyện trò thêm với chúng thuộc hạ, liền dẫn các nàng về phòng nghỉ ngơi.

Vừa đến cửa phòng tân hôn, Lạc Tiên và Không Từ đã bị một vòng tay mạnh mẽ của Hắc Phong từ đằng sau ôm lấy rồi nhấc bổng lên.

“Ah... Phong ca, đừng mà...” Lạc Tiên cùng Không Từ bất ngờ trước hành động của Hắc Phong, ngượng ngùng thốt lên.

Hắc Phong cười khà khà, hai tay bổng bế hai nàng đi thẳng vào trong phòng, sau đó đóng sầm cửa lại.

Hai nàng chưa kịp định thần thì đã bị Hắc Phong ôm đến một cái giường lớn.

“Phong ca... đừng mà...” Lạc Tiên cùng Không Từ gương mặt đỏ bừng, ngập ngừng xin tha, nhưng lại bất gặp ánh mắt nóng bỏng của Hắc Phong như muốn thiêu đốt toàn thân thể hai nàng.

“Lạc Tiên, Không Từ, hai nàng không cần ngại ngần trước tướng công của mình” liền sau đó, không đợi cho hai nàng trả lời, Hắc Phong áp sát, găm cắn vành tai xinh của hai nàng, rồi di chuyển xuống phía dưới cổ, tiếp tục cắn mút. Bàn tay không an phận cũng nhanh chóng cời hết toàn bộ quần áo trên người hai nàng.

Lạc Tiên và Không Từ lúc này cũng không tỏ vẻ phản kháng, nhẹ nhàng đưa ta ôm chặt lấy vai Hắc Phong, ngửa cổ ra sau, đón nhận lấy nụ hôn nồng nhiệt của hắn.

Nụ hôn nóng bỏng ướt át dần di chuyển xuống chỗ bầu ngực căng tròn của Lạc Tiên, cắn mút núm hồng nhỏ xinh, bàn tay lớn cũng bắt đầu xoa nắn bên còn lại. Hành động của Hắc Phong không khỏi làm cho Lạc Tiên thấy xấu hổ, toàn thân nàng bất giác run lên, cái miệng nhỏ nhắn cũng không nhịn được mà phát ra những tiếng rên khẽ đầy cảm dỗ.

“Ah... ah... ưm... đừng như vậy... thiếp không chịu nổi”

Hắc Phong ngừng đầu nhìn thật sâu vào mắt Lạc Tiên, khẽ sát vào gương mặt đỏ bừng, cất giọng nhu hòa: “Đêm nay, Lạc Tiên nàng sẽ chính thức thuộc về Hắc Phong ta”. Nói xong hắn ngồi thẳng dậy, trút bỏ hết quần áo trên người.

Thân hình vạm vỡ hiện ra trước mắt làm Lạc Tiên không nhịn được đưa tay lên vuốt ve. Ở khoảng cách rất gần, Lạc Tiên có thể thấy rõ từng múi cơ rắn chắc, bờ vai rộng, cánh tay trắng kiện và còn cả “biểu tượng nam tính” to lớn của Hắc Phong.

Hắc Phong cũng ngắm nhìn Lạc Tiên, thân hình gợi cảm với những đường cong đầy mê hoặc trước mắt khiến hắn thực sự say mê. Ánh nến mờ ảo trong phòng như phủ lên cơ thể Lạc Tiên một lớp nhung mềm mại làm cho Hắc Phong muốn điên cuồng chiếm đoạt.

Không chờ thêm một giây nào nữa, Hắc Phong cúi xuống hôn ngấu nghiến đôi môi anh đào đỏ mọng của Lạc Tiên. Nụ hôn trượt dài xuống bờ ngực mềm, phần bụng thon gọn, rồi di chuyển khắp người để lại những dấu hồng hồng như những đóa hoa nhỏ nở rộ trên làn da trắng mịn màng như tuyết.

Lạc Tiên lúc này cảm giác cơ thể nóng như lửa đốt, một cảm giác đầy kích thích cứ liên tục bào mòn lý trí cô, ngoài ra còn có một cảm giác khác như là trống rỗng, như thể nuốn nhiều hơn nữa.

Hai thân thể trần truồng cứ không ngừng ma sát vào nhau đã khơi lên sự ham muốn mãnh liệt trong nàng. Lạc Tiên không chịu được, cất tiếng rên rỉ đầy dụ hoặc.

“Ưm... ưm... Phong ca... thiếp... ưm... ah... nóng quá... khó chịu quá...”

“Ah... ah...” Lạc Tiên chưa kịp dứt lời thì Hắc Phong không biết tự lúc nào đã đặt cả đùi của mình vào nơi tư mật giữa hai chân nàng, đâm mạnh vào, khiến nàng đau đớn hét lớn lên. Lạc Tiên cảm giác cơ thể mình như bị xé rách làm đôi, sự đau đớn cùng căng trướng bên trong khiến nàng vô cùng khó chịu. Hắc Phong thấy thể động tác cũng chuyển sang nhẹ nhàng hơn khiến Lạc Tiên từ từ thích ứng.

Hắc Phong hôn nhẹ lên gương mặt đỏ bừng, ướt đẫm mồ hôi của Lạc Tiên rồi nhìn thật sâu vào đôi mắt nàng, nhu hòa nói: “Lạc Tiên, ta yêu nàng”.

Lạc Tiên mỉm cười hạnh phúc nói: “Phong ca, thiếp cũng yêu chàng” nói xong nàng chủ động dang đôi môi mình lên cùng đầu lưỡi hắn triển miên giao hòa.

Dần dần, sự đau đớn dịu hẳn xuống, cảm giác trống rỗng được lấp đầy thật thỏa mãn. Lạc Tiên rướn người lên, hai tay ôm chặt lấy Hắc Phong, hai chân thon dài cũng vô thức quấn chặt quang hồng hắn, giao bản thân mình cho hắn.

Nhận thấy sự quy phục hoàn toàn của Lạc Tiên, Hắc Phong càng chuyển động nhanh hơn, động tác càng lúc càng thêm cuồng dã. Dưới sự chuyển động

cường nhiệt của hai người, lấp ló vẫn thấy một bông hoa đỏ rực rỡ trên tấm ga giường màu trắng tinh như một minh chứng cho đêm nay hai người mãi mãi thuộc về nhau.

Quan sát toàn cảnh này giờ, Không Từ đã cảm thấy rạo rực vô cùng, bàn tay nàng vô thức di chuyển lên xuống vùng hạ thể, đôi mắt mê ly nhìn lấy tấm lưng cường tráng của Hắc Phong, miệng khẽ rên lên những âm thanh dụ hoặc: “um... um... ah...”

“Ah... ah... thiếp chịu thua rồi... tha cho thiếp... Không Từ tỷ tỷ đang đợi chàng kia” một lúc sau, dưới sự tấn công mãnh liệt của Hắc Phong, cuối cùng Lạc Tiên cũng phải liên tục xin tha.

Hắc Phong hôn nhẹ lên đôi môi của Lạc Tiên lúc này đã vô lực nằm đó, ánh mắt nóng rực nhìn sang Không Từ, mỉm cười nói: “Không Từ, tội nghiệp cho nàng phải đợi lâu, ta đến đây...”

“Dạ... Phong ca” Không Từ ánh mắt mê ly ngập tràn hạnh phúc nhìn người đàn ông trong cuộc đời mình.

“Không Từ, ta yêu nàng”

“Thiếp cũng yêu chàng”

“Um... um...ah...ah...ah...”

Trong màn đêm vô tận vẫn liên tục vang lên những thanh âm đầy cảm dỗ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Long Nguyên

Sáng hôm sau, mặt trời đã lên rất cao, Hắc Phong cũng tỉnh dậy, nhìn bên cạnh Không Từ và Lạc Tiên xinh đẹp nằm đó, Hắc Phong không tự chủ được hôn lên đôi môi mỗi người một cái.

“Phong ca...” Không Từ cùng Lạc Tiên thì ra đã thức từ lâu, mở miệng thẹn thùng nói.

“Hai nàng ngủ quá thật rất mỹ lệ, làm ta không cưỡng lại được” Hắc Phong mỉm cười nói.

“Phong ca, chàng xấu lắm... hôm qua... tới mấy bận... làm người ta đau muốn chết” Lạc Tiên mỉm cười thẹn thùng nói.

“Ngoan a, lần sau ta sẽ điểm nhẹ” Hắc Phong cười khà khà, ôm lấy Lạc Tiên hôn hít một hồi.

“Đây là gì? Không lẽ là...” Lạc Tiên ngạc nhiên khi thấy Hắc Phong không biết từ nơi nào lấy ra hai viên ngọc màu đỏ hồng cỡ nắm tay trẻ em, khi định thần quan sát kỹ, nàng rốt cục đã biết hai viên ngọc này là thứ gì.

“Chính xác, đây là Long Nguyên, thứ mà Từ Phúc rất muốn có nhưng đã bị ta chiếm được” Hắc Phong mỉm cười nói.

“Phong ca, Long Nguyên là gì?” Không Từ ở bên cạnh nghe vậy thì nghi hoặc hỏi.

“Tỷ tỷ, Long Nguyên chính là chân nguyên của thân long, nếu sử dụng sẽ khiến người ta trường sinh bất tử” Lạc Tiên ôn tồn giải thích cho Không Từ.

“Thần kỳ như vậy à?” Không Từ giật mình, gương mặt hoảng sợ của nàng càng làm tăng thêm vẻ kiều mỹ, khó cưỡng được.

“Đây là hai viên Long Nguyên, hai nàng mỗi người một viên, Long Nguyên đã nguội nên có thể trực tiếp sử dụng ngay... Lạc Tiên, nàng mau phục dùng đi, còn Không Từ, ta sẽ hỗ trợ nàng phục dụng để tránh trường hợp cơ thể nàng không chịu nổi” Hắc Phong đặt vào bàn tay hai nàng Long Nguyên rồi cười nói.

“Phong ca, chàng đã phục dùng Long Nguyên chưa?” Lạc Tiên dò hỏi.

Thấy hai nàng vẫn ngại ngần không lấy thì Hắc Phong vội nói: “Long Nguyên đã được ta chia làm 7 phần, ngoài 2 viên này, ta vẫn còn 5 viên khác, hai nàng yên tâm phục dùng... ta muốn các nàng sẽ cùng với ta trường sinh bất tử. Hai nàng mau phục dùng ngay đi, ta sẽ hộ pháp cho hai nàng”

“Vâng, thiếp biết rồi” Lạc Tiên gật đầu, không nhiều lời liền trực tiếp đưa Long Nguyên vào miệng nuốt xuống.

Không Từ thấy vậy cũng ngoan ngoãn bắt chước làm theo.

“Ah... ah”

Long Nguyên vào cơ thể lập tức có tác dụng ngay, Lạc Tiên và Khổng Tử cảm thấy cơ thể vô cùng khó chịu nên trực tiếp hét lên. Hắc Phong nhanh chóng đặt tay lên người hai nàng để giúp các nàng hấp thu Long Nguyên lực lượng.

Đến trưa ngày hôm sau, dưới sự hỗ trợ của Hắc Phong, cả Lạc Tiên và Khổng Tử đều đã luyện hóa tất cả lực lượng của Long Nguyên, cơ thể đã có biến hóa vô cùng lớn, chính thức bước vào con đường trường sinh bất tử.

Lạc Tiên tu vi trước đây là Hóa Thần cảnh sơ kỳ nhưng khi phục dụng Long Nguyên, tu vi đã đề thăng đến Thiên Thần Cảnh trung kỳ.

Khổng Tử mới tập võ mấy năm gần đây, tu vi chỉ là Hậu Thiên Nhị lưu nhưng khi phục dụng Long Nguyên đã lập tức đạt đến Long Hồ Cảnh đỉnh phong, bằng với người bình thường tu luyện mấy chục năm, có thể thấy được Long Nguyên chính là thiên địa kỳ vật vậy.

Ngày hôm sau, Hắc Phong cũng có ý gọi riêng Long Nhi và Đoạn Lăng vào thư phòng của hắn để bàn chuyện.

“Đại ca, có chuyện gì cần đệ với Long Nhi đi làm sao?” Đoạn Lăng thấy Hắc Phong chỉ gọi hắn và Long Nhi đến gặp riêng thì biết rằng Hắc Phong đang có chuyện quan trọng cần phân phó.

“Cha, có chuyện gì sao?” Long Nhi cũng nghi hoặc hỏi.

Hắc Phong quay người lại, trên bàn tay của hắn đã cầm sẵn hai viên Long Nguyên, hắn nhìn hai người mỉm cười nói.

“Hai người biết đây là gì không?”

“Long Nguyên?” Đoạn Lăng lập tức biến sắc mặt, không giấu được vẻ kích động.

“Thúc thúc, Long Nguyên là gì?” Long Nhi thấy biểu hiện thất thố của Đoạn Lăng thì ngạc nhiên hỏi.

“Không lẽ đại ca muốn tặng cho hai người chúng ta Long Nguyên?” Đoạn Lăng ánh mắt sáng rực nhìn hai viên Long Nguyên trên tay Hắc Phong, nếu người trước mặt không phải là Hắc Phong thì hắn đã nhào tới cướp đoạt từ lâu.

“Không sai, Long Nguyên không chỉ có khả năng làm người phục dụng trở nên trường sinh bất tử mà còn làm tăng cường công lực, ta đang muốn đệ và Long Nhi đề thăng thực lực... này, cầm lấy” Hắc Phong vừa nói vừa đưa cho mỗi người một viên Long Nguyên.

“Đa tạ đại ca, đệ biết là theo đại ca sẽ luôn có thứ tốt mà... ha ha ha” Đoạn Lăng ánh mắt nóng rực cầm lấy Long Nguyên trên tay cười nói.

“Cha, con cũng phải phục dụng thứ này sao?” Long Nhi cầm lấy viên ngọc đỏ hồng trên bàn tay, gương mặt không có chút biểu tình nào nói.

Đoạn Lăng thấy vậy thì lấy làm lạ cười nói: “Tên tiểu tử này, người có biết trong thiên hạ bất cứ người nào cũng mơ ước có được Long Nguyên không, người quả thật tốt phúc lắm đó”

“Long Nhi, hãy phục dụng nó, ta biết con muốn tự thân đề cao thực lực bản thân, nhưng trong cuộc sống đôi khi cũng phải biết dựa vào ngoại lực để tăng cao khả năng của mình, giúp tiến xa hơn trên con đường tu luyện kiếm đạo... tu vi của con đang là Long Hồ Cảnh đỉnh phong, phục dụng Long Nguyên ta nghĩ con sẽ đạt đến Hóa Thần Cảnh” Hắc Phong vỗ vỗ vai Long Nhi ôn tồn nói.

“Cha, con biết rồi” Long Nhi nghe Hắc Phong khuyên nhủ thì ngoan ngoãn gật đầu.

“Hai người mau phục dụng đi, ta sẽ ở một bên hộ pháp cho hai người” Hắc Phong nhắc nhở.

“Vâng, đại ca”

Đoạn Lăng cùng Long Nhi nhanh chóng đưa Long Nguyên vào miệng rồi nuốt xuống, Long Nguyên vào bụng lập tức có tác dụng ngay, Hắc Phong cũng ra tay hỗ trợ hai người tăng cường luyện hóa lực lượng của Long Nguyên.

Sang ngày hôm sau, trải qua cả một ngày luyện hóa dưới sự hỗ trợ của Hắc Phong, Đoạn Lăng cùng Long Nhi rốt cục luyện hóa tất cả lực lượng Long Nguyên trong cơ thể, chính thức trở thành trường sinh bất tử.

Đoạn Lăng trước đây có tu vi là Hóa Thần Cảnh trung kỳ nhưng sau khi luyện hóa Long Nguyên tu vi đã đề thăng đến Thiên Thần Cảnh trung kỳ.

Long Nhi sau khi luyện hóa Long Nguyên tu vi đã đạt đến Hóa Thần Cảnh hậu kỳ, vượt cả mong đợi của Hắc Phong. Theo như Hắc Phong suy đoán, với đà phát triển này, chỉ cần thời gian hai mươi năm, Long Nhi sẽ trở thành kiếm thủ mạnh nhất thiên hạ, chính thức trở thành Kiếm Thánh vạn người kính ngưỡng.

Thời gian nửa năm cấp tốc trôi qua, ngày hôm nay có thể nói là ngày vui của Đoạn Lăng, bởi vì hôm nay, Đoạn Lăng chính thức lên chức cha. Thê tử của Đoạn Lăng là Vân Linh, đã sinh cho hắn hai người con trai kháu khỉnh, Đoạn Lăng đã nhờ Hắc Phong đặt tên cho con trai của hắn. Hắc Phong cũng không khách sáo, đặt tên cho hai anh em sinh đôi này lần lượt là Đoạn Lam Vũ và Đoạn Thần Phong, hắn thăm ngẫm Lam Vũ cùng Thần Phong rồi đây sẽ là những nhân vật không tầm thường một chút nào.

Trong đại điện Thiên Hạ Hội, Hắc Phong đang ngồi chễm chệ trên bảo tọa, ngồi bên cạnh hắn là Không Từ và Lạc Tiên, ở phía dưới là Đoạn Lăng, Long Nhi và đám người Hoài Không, Hoài Diệt, Vô Nhị.

“Đại ca, huynh tinh thông tướng số, huynh xem số mạng của Lam Vũ và Thần Phong sẽ như thế nào?” Đoạn Lăng hướng Hắc Phong nói, ánh mắt đầy chờ mong.

Hắc Phong mỉm cười, ra vẻ cao thâm khó dò nói: “Lăng đệ, số mệnh của hai tiểu tử này rất tốt, bọn chúng rồi đây sẽ là những nhân vật lừng danh trên giang hồ, thân mang tuyệt thế võ công ít người sánh bằng, lại có số đào hoa, nhiều mỹ nữ theo đuổi, tuy nhiên hai đứa tính khí đối lập, sẽ không tránh khỏi đầu đá”

“Ha ha... thật tốt quá, đại ca tiên tri nhất định là đúng, đầu đá lẫn nhau thì không sao, miễn là không tầm thường là được” Đoạn Lăng cười khà khà nói.

“Phong ca thật tài giỏi” Lạc Tiên mỉm cười say đắm nhìn Hắc Phong nói.

Hắc Phong bỗng nhiên gật đầu, mỉm cười nói: “Chúng ta có khách đến thăm”.

Mọi người nghe vậy thì ngạc nhiên, nhưng đúng lúc đó, một thanh âm trầm trầm từ bên ngoài truyền vào đại điện.

“Hắc Phong, mau ra đây chịu chết”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Phong Vân khiêu chiến

Thanh âm này Hắc Phong và Đoạn Lăng đã không xa lạ gì, không ai khác chính là Bất Khốc Từ Thần Bộ Kinh Vân.

“Tên hỗn đản này cũng có gan đến đây, đại ca, hôm nay để đệ giết chết hắn” Đoạn Lăng cười tà dị, khí thế Thiên Thần cảnh trên người phút chốc bốc lên cuộn cuộn.

“Không vội, chúng ta ra ngoài xem” Hắc Phong mỉm cười phát tay rồi đi thẳng ra ngoài đại sảnh, đám người Lạc Tiên, Đoạn Lăng nhanh chóng theo sau.

Ra đến đại sảnh đường, Hắc Phong thấy trên sàn nhà nằm la liệt các đệ tử Thiên hạ hội, ở trung tâm đại sảnh, hai thân ảnh đứng sừng sững nhìn hắn, rõ ràng là Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân.

“Ha ha ha... hai người cũng thật can đảm, dám đến tận đây khiêu chiến bản tọa” Hắc Phong nhìn hai người Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân cười lớn nói.

“Hắc Phong, người đã giết Tần Sương sư huynh, bắt cóc con trai ta Phi Nhi, hôm nay Nhiếp Phong này sẽ lấy mạng người” Nhiếp Phong hai mắt đỏ như máu, khí thế hung bạo điên cuồng, rõ ràng đã nhập ma. Trên lưng Nhiếp Phong lúc này mang mười thanh binh khí, không biết là để làm gì.

“Hắc Phong, hôm nay là ngày chết của ngươi” Bộ Kinh Vân ánh mắt băng lãnh, gương mặt không biểu tình mở miệng nói.

Hắc Phong nghe Nhiếp Phong nói vậy thì cũng thoáng ngạc nhiên, hắn lúc nào giết Tần Sương, bắt cóc con trai Nhiếp Phong, rõ ràng đã có người lập kế giả họa cho hắn, muốn hắn nảy sinh xung đột với Phong Vân.

“Phong ca, Vân ca, hai người đã hiểu lầm rồi, Hắc Phong đại ca không có làm việc đó” Không Từ thấy hai bên sắp đánh nhau thì vội lên tiếng nói, dù sao hai người này cũng là thân cận với nàng từ nhỏ.

“Không Từ, nàng vẫn khỏe chứ, hôm nay ta sẽ giải thoát cho nàng khỏi tên nam hiểm này” Bộ Kinh Vân ánh mắt lóe lên tinh quang, nhìn chằm chằm Không Từ nói.

“Vân ca, chúng ta đã không thể nào, việc gì huynh cứ cố chấp như vậy, muội tin tưởng huynh sẽ tìm được một người con gái khác tốt hơn muội gấp trăm lần” Không Từ nghe vậy thì không nhịn được nói.

Bộ Kinh Vân nghe Không Từ nói vậy thì ánh mắt băng lãnh thoáng một tia thống khổ rồi biến mất ngay. Mười năm qua, Bộ Kinh Vân vẫn không quên được Không Từ, cho dù bên cạnh hắn có Sở Sở bầu bạn. Sở Sở tìm đủ mọi cách để thân cận hắn nhằm làm hắn để nàng trong lòng nhưng hắn vẫn lạnh băng như tảng đá, Sở Sở vì hắn đã chờ đợi mười năm.

Tuổi xuân của một người con gái có bao nhiêu cái mười năm, Sở Sở đã hai mươi tám tuổi, ngày hôm qua, không rõ lý do gì, nàng đã rời khỏi Bộ Kinh Vân, ngay cả Kiếm Thần hăng ngày vẫn lèo đèo theo sau Sở Sở cũng đã biến mất. Điều này góp phần làm cho Bộ Kinh Vân càng thêm phần nộ cho trận chiến này.

“Khổng Tử, nàng không cần nói nhiều với bọn chúng, hôm nay ta sẽ cho bọn chúng có đến mà không có về... Lạc Tiên, nàng diu Khổng Tử sang một bên” Hắc Phong cũng không việc gì phải giải thích rõ ràng với Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân, ánh mắt băng lãnh nhìn hai người rồi cười lạnh nói.

“Đại ca, cho phép đệ giết chết tên Bộ Kinh Vân này” Đoạn Lăng cũng không chờ Hắc Phong có cho phép hay không, lập tức phi thân đến trước mắt Bộ Kinh Vân, đánh ra một chỉ.

“Vô Tướng Phá Nguyên Khí”

Một cỗ lực lượng kinh khủng từ bàn tay Đoạn Lăng đánh tới trước ngực Bộ Kinh Vân, chỉ thấy hai tay Bộ Kinh Vân xoay tròn, từng luồng khói đen phụt chốc bao phủ cả khu vực xung quanh.

“Tam Bá Chương”

Song chương của Bộ Kinh Vân biến ảo khôn lường, một hàn một nhiệt trong nháy mắt phá vỡ một chỉ Vô Tướng Phá Nguyên Khí của Đoạn Lăng, thuận thế như lời đĩnh nhất kích, hai chương đánh lên ngực của Đoạn Lăng.

“Oành... oành...”

Đoạn Lăng nháy mắt bị đánh văng ra năm sáu mét, trên miệng chảy ra một dòng máu tươi. Đoạn Lăng với tu vi Thiên Thần Cảnh Trung Kỳ vậy mà bại nhanh chóng dưới Tam Bá Chương của Bộ Kinh Vân, tuy nhiên vì tác dụng phục hồi nhanh chóng của Long Nguyên nên Đoạn Lăng cũng không bị thương nặng.

“Tại sao hán lại mạnh đến như vậy?” Đoạn Lăng lau đi vết máu trên miệng, ánh mắt hoang mang nhìn chằm chằm Bộ Kinh Vân.

“Nếu ta đoán không lầm, ngươi đã phục dụng Nghịch Càn Khôn?” Hắc Phong thấy một màn này thì nhoen miệng cười nói. Thực lực của Bộ Kinh Vân lúc này quả thật mạnh đến vô lý, mới nửa năm trước, Hắc Phong thấy hán mới chỉ là Hóa Thần Cảnh hậu kỳ nhưng hiện tại, với một chương vừa rồi, thực lực của hán đã đạt đến Thiên Thần Cảnh đỉnh phong. Bộ Kinh Vân không có phục dụng Long Nguyên thì chỉ có Nghịch Càn Khôn của lão già Thần Y mới giúp hán tăng tiến nhanh như vậy.

Thấy Bộ Kinh Vân ánh mắt vẫn băng lãnh không trả lời thì Hắc Phong nói tiếp: “Xem ra ta đã đoán đúng, Nghịch Càn Khôn quả thật bá đạo, nhưng theo như ta biết vẫn còn chưa hoàn thiện, ngươi phục dụng vào người chắc chắn sẽ có tác dụng phụ”.

“Ngươi không cần nhiều lời, miễn giết được ngươi là được” Bộ Kinh Vân âm trầm nói, sau đó quay đầu nhìn Nhiếp Phong gật đầu một cái. Nhiếp Phong ánh mắt đỏ như máu cực kỳ đáng sợ nhưng vẫn nhận ra Bộ Kinh Vân, thấy Bộ Kinh Vân ra hiệu thì cũng gật đầu đáp ứng.

“Long Nhi, con hãy quan sát cho kỹ trận chiến này của cha” Hắc Phong nhàn nhạt nói.

“Dạ, cha, con biết rồi” Long Nhi thần tình kích động, gật đầu nói, theo như hán thấy, hôm nay sẽ xảy ra một trận chiến kinh thế hãi tục.

“Phong ca, chàng phải cẩn thận” Lạc Tiên giữ lấy Khổng Tử, ánh mắt thoáng tỏ vẻ lo lắng nói.

Hắc Phong gật đầu, đúng lúc này, Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân như sấm bổ tấn công đến.

Vào lúc này, tại Đoạn Tinh cư của Đạo Hoàng.

“Cha, con phải đến Thiên Hạ Hội để hỗ trợ Phong ca” Đệ Nhị Mộng thần sắc vô cùng lo lắng, đôi mắt đã uon ướn, nàng nắm lấy thanh đao trên tay hướng Đạo Hoàng nói.

“Mộng nhi, con đến đó chỉ làm bận lòng cho Nhiếp Phong mà thôi chứ không giúp được gì đâu, Hắc Phong Bang chủ Thiên Hạ hội thực lực rất mạnh, kể cả Đệ Thích Thiên còn bị chết dưới tay y, Thiên Hạ Hội bây giờ chính là đầm rồng hang hổ, cho dù chúng ta có đến đó cũng chẳng làm được gì” Đạo Hoàng nắm chặt tay Đệ Nhị Mộng cảm thán nói.

Trư Hoàng ở bên cạnh thấy vậy cũng xen vào nói: “Mộng, con phải tin tưởng vào tên tiểu tử Nhiếp Phong chứ, hán đã học được Thập Cường Võ Đạo của Vô Vô Dịch vô cùng lợi hại, mặc khác hán hợp lực cùng với Bộ Kinh Vân sẽ hình thành Ma Kha Vô Lượng kinh thiên động địa, ta nghĩ hai đứa nó sẽ giành chiến thắng trước Hắc Phong”

“Đúng đó, Mộng tỷ tỷ, ta nghĩ Nhiếp Phong đại ca sẽ thành công” Đệ Cô Mộng gương mặt nghiêm túc, gật đầu đồng ý nói.

“Phong ca, huynh nhất định phải an toàn về với muội và con” Đệ Nhị Mộng thầm nói trong lòng, nhưng khi nghĩ đến con nàng lại cảm thấy đau lòng vô cùng, con trai của nàng Nhiếp Phi hiện tại vẫn biệt vô âm tính, hai dòng nước mắt bất giác chảy dài trên má nàng.

Đạo Hoàng cùng Trư Hoàng thấy vậy thì buồn bã thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Khổng Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Chiến Phong Vân

Tại diễn võ trường của Thiên Hạ Hội, cuộc chiến giữa Hắc Phong và Phong Vân đang diễn ra gay cấn.

Nhiếp Phong dùng Phong Thần Thoái nhanh như thiểm điện, Bộ Kinh Vân dùng Bài Vân Chưởng phiêu dật vô định, cả hai người ồ ạt đánh tới trên người Hắc Phong.

“Oành... oành”

Hắc Phong mỉm cười, hai tay vận chưởng, một cái phát tay đã phá giải thế tấn công của hai người.

Phong Vân biết Hắc Phong lợi hại nên thay đổi chiến lược, hai người luân phiên trước sau giáp công Hắc Phong.

“Oành... oành... oành...”

Hắc Phong liên tục dùng hai tay chống đỡ thế trước sau giáp công của Phong Vân, tuy nhiên vẫn vững như bàn thạch. Sau một hồi tấn công, biến hóa chưởng cước của Phong Vân đều bị Hắc Phong đoán được, tay chân hai người đã bị chế ngự. Hai người Phong Vân lập tức lùi lại.

Bỗng đột nhiên Nhiếp Phong hét to một tiếng, mười thanh binh khí trên lưng tức thời xuất khỏi vỏ bay ra, chuyển động xung quanh thân thể của Nhiếp Phong.

“Sát”

Mười thanh binh khí cùng với Nhiếp Phong đồng loạt tấn công tất cả các phương vị trên người Hắc Phong.

Mất thấy kinh cước của Nhiếp Phong tới sát mặt, Hắc Phong vội vận chưởng đỡ lấy, nhưng đỡ được một cước, binh khí cũng từ bốn phương tám hướng chém trúng. Hắc Phong vội phóng người lui lại, cũng may có Huyền băng của Thánh Tâm Quyết hộ thể nên các thanh binh khí chỉ làm đau Hắc Phong chứ không thể làm rách da thịt của hắn.

Nhiếp Phong cùng với mười thanh binh khí như vòi rồng ập đến, khi Hắc Phong định thần lại thì thấy Nhiếp Phong đã hóa thân thành mười người, mỗi tay cầm một thứ binh khí, tấn công vào các vị trí chí mạng trên cơ thể Hắc Phong.

“Thập Phương Giai Sát”

Nhiếp Phong toàn thân xuất kích, Hắc Phong không dám khinh suất, vội vận kinh khí bao bọc toàn bộ cơ thể, hai tay vận chưởng đánh ra.

“Thánh Tâm Tứ Kiếp”

“Keng... keng... keng... keng... keng...”

Binh khí cùng chưởng kinh va chạm làm phát ra tiếng động vang chín tầng trời, cả diễn võ trường rung chuyển, bụi bay mù mịt.

Mười thanh binh khí của Nhiếp Phong không phải thần binh nên nhanh chóng bị Hắc Phong đánh nát, chỉ thấy binh khí của Nhiếp Phong bị hủy đến thanh thứ 9 thì bàn tay Nhiếp Phong đã bị tay Hắc Phong giữ lại, Nhiếp Phong liền búng thanh kiếm trong tay ra.

Lưỡi kiếm như linh xà, quán lấy cổ họng của Hắc Phong, Hắc Phong lập tức lùi lại tránh được lưỡi kiếm nhưng Nhiếp Phong cũng đã tránh thoát.

Bỗng nhiên một cổ kiếm kinh như sao băng phóng vút tới mi tâm của Hắc Phong, làm hắn vội đưa song chưởng lên đón đỡ.

“Oành”

Cổ kiếm kinh này mạnh đến nỗi làm Hắc Phong phải lùi lại một bước. Chiêu này chính là một trong Tam Bá Kiếm của Bộ Kinh Vân, Kiếm Lưu Tinh.

Từng tia kiếm ý như nước chảy mây trôi bao vây lấy Hắc Phong, ngay cả không gian xung quanh cũng để lại những vết rách, trên cơ thể Hắc Phong nhanh chóng bị những kiếm ý kinh khủng này vạch ra những vết thương, máu tươi chảy ra ồ ạt.

Bộ Kinh Vân chưa kịp vui mừng thì đã thấy những giọt máu chảy ra ngay lập tức bị hút lại vào cơ thể, chỗ bị thương trên cơ thể Hắc Phong mau chóng lành lặn, đây chính là khả năng tự trị thương vượt xa người thường của Phượng Hoàng tinh huyết.

Phong Vân hai người thấy vậy thì vội phóng vút lên cao, hai người thi triển ra Phong Thần Thoái và Bài Vân Chưởng, càng ngày càng xoay tròn, gió xoáy càng lúc càng mạnh, khí lưu dẫn động cả chín tầng mây, chốc lát mây đen ùn ùn kéo đến đầy trời. Sức mạnh kinh thế hãi tục, khiến thiên địa biến sắc này

chính là lực lượng do Phong Vân hợp thể.

“Ma Kha Vô Lượng”

Luồng lực lượng cường đại như vòi rồng này hướng Hắc Phong ập đến.

“Khá lắm, hai người hãy đến đây”

Sát chiêu tới sát người nhưng Hắc Phong chẳng có chút nào lo lắng, toàn thân phát ra từng làn khói mỏng, bắt đầu trở nên mờ ảo rồi hoàn toàn biến mất.

Một đòn kinh thiên động địa của Phong Vân đánh xuống làm mặt đất trong phạm vi trăm trượng biến thành một hố sâu khổng lồ, Hắc Phong đã hóa thân thành khí mây thuận theo khí kinh của Ma Kha Vô Lượng bay đi mất.

“Cha đã biến mất như mây mù vậy, Ma Kha Vô Lượng hoàn toàn không bắt được” Long Nhi quan sát từ nãy tới giờ không khỏi kích động thốt lên.

“Đại ca đi đâu rồi?” Đoạn Lăng cũng ngạc nhiên vô cùng.

“Phong ca...” Lạc Tiên biết Hắc Phong sẽ không việc gì nhưng vẫn cảm thấy lo lắng.

Phong Vân một chiêu này thất thủ, trong lòng vô cùng chán kinh, bởi vì tu vi của Hắc Phong đã hoàn toàn vượt ra tưởng tượng của hai người.

Trong nháy mắt một luồng hàn khí ngưng tụ tạo thành hình một người, đó không ai khác chính là Hắc Phong.

“Khá khen cho chiêu Ma Kha Vô Lượng, nhưng cũng chỉ có vậy, hai người tiếp ta chiêu này... Tuyết huyết trào” Hắc Phong cười lớn nhìn Phong Vân hai người nói, hai trào đưa ra.

Hai trào băng hàn khổng lồ phá không lao tới chụp lên người Phong Vân, Hắc Phong mỉm cười thu trào kinh, Phong Vân ngay lập tức bị kéo bay đến trước mặt Hắc Phong.

Bộ Kinh Vân thấy vậy thì vội vận chuyển đẩy Nhiếp Phong ra xa.

“Thiên Tâm Kiếp”

Hắc Phong đánh ra một chưởng lên ngực trái của Bộ Kinh Vân, làm hắn bay ra xa cả chục mét.

“Ah... tim của ta...” Bộ Kinh Vân cảm thấy tim của mình đập một cách khác thường, đau đớn vô cùng. Nhịp tim đập càng ngày càng kịch liệt làm cho Bộ Kinh Vân đuối sức, Vô Song Kiếm rơi xuống đất.

“Vân sư huynh...” Nhiếp Phong thấy vậy vội truyền nội lực cho Bộ Kinh Vân thì cũng bị luồng Thiên tâm kiếp xuyên vào tim, vô cùng đau đớn.

“Các người đã trúng Thiên Tâm Kiếp của ta, các người càng gần ta thì trái tim sẽ càng đau đớn vô cùng ha ha ha...” Hắc Phong cười lên ha hả nói, chiêu này do Từ Phúc sáng tạo nhưng vô cùng hữu dụng, bây giờ thì đã thuộc về hắn.

Từng luồng Thiên Tâm Kiếp từ hai chân Hắc Phong truyền đến mặt đất, truyền thẳng đến người Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong làm cho hai người vô cùng đau đớn quy trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Tiểu Tam Tiểu xuất hiện

Nhiếp Phong vẫn không cam lòng, vội bật cao lên hướng Hắc Phong một cước đá tới nhưng vừa đến gần Hắc Phong thì trái tim như co thắt mạnh.

“A” Nhiếp Phong té xuống nhưng lại bật lên ngay, rồi lại té xuống, bật lên rồi lại té xuống, đến lần thứ ba thì không gượng nổi nữa.

Thấy bộ dáng của Bộ Kinh Vân như muốn đánh nát trái tim để hong gây đau đớn cho mình, Hắc Phong liền giải đi Thiên Tâm Kiếp, sau đó thân hình từ từ tan mất biến mất.

Hắc Phong như quý mị xuất hiện sau lưng hai người Phong Vân, hai chưởng Thánh Tâm Tứ Kiếp toàn lực đánh ra vào đốt sống lưng của hai người.

“Bình... bình”

Hai người Phong Vân như hai bao cát bị đánh văng ra xa hàng chục mét, miệng phun máu tươi thành dòng, nằm gục dưới mặt đất không gượng dậy được.

Trúng phải trực tiếp một đòn cực mạnh này, kinh mạch toàn thân thể của Phong Vân đều bị toái nát, không chết cũng thành tàn phế.

“Ha ha ha... đây là kết quả cho việc dám khiêu chiến bản tọa... chịu chết đi” Hắc Phong cười lên ha hả đầy bá đạo, ngón trỏ và ngón giữa khép lại thành kiếm quyết, một chỉ đánh tới vị trí Phong Vân đang nằm.

“Đế Thiên Cuồng Lôi”

Một đạo lôi điện to như cánh tay đánh thẳng đến vị trí của Phong Vân đang nằm, trúng phải đòn này, gạch đá cũng phải toái vụn thành bụi phấn, Phong Vân chắc chắn phải chết.

“Vạn Đạo Sâm La”

Bỗng nhiên một thân ảnh xuất hiện che chắn trước người Phong Vân, tay trần đưa ra đỡ lấy đạo lôi điện đánh tới, điều ngạc nhiên là đạo lôi điện từ từ bị bàn tay hấp thu rồi hoàn toàn biến mất.

Người đến là một lão già mập mạp, râu tóc bạc phơ, thân mặc trường bào màu trắng, trên tay trái lão già cầm một tẩu thuốc còn bốc khói nghi ngút.

“Xin lỗi tiểu huynh đệ, đã làm phiền, nhưng hai người này chưa tới số chết đâu” lão già mập mạp cười nói, nhanh như chớp cấp lấy hai người Phong Vân rồi phi thân biến mất trên bầu trời, động tác nhanh đến độ quý dị.

“Tiểu Tam Tiểu, nếu như Nghịch Đạo Châu của ta hấp thu đủ nguyên khí thì lão đã táng thân tại đây rồi” Hắc Phong ánh mắt vẫn nhìn phương hướng lão già ly khai, âm trầm nói.

Lão già vừa nãy đúng là Tiểu Tam Tiểu, không biết vì sao lại cứu Phong Vân đi nhưng phải nói lão thật may mắn, nếu như Nghịch Đạo Châu của Hắc Phong đủ nguyên khí để thi triển Nghịch Đạo Thần Thông thì lão đã không thể thoát khỏi tử vong.

“Đại ca, lão già mập đó là ai vậy?” Đoạn Lăng từ xa chạy lại nghi hoặc hỏi.

“Vị lão già này thật không tầm thường” Long Nhi cũng chạy đến xen vào nói.

“Phong ca, chàng thật lợi hại, Phong Vân hợp bích cũng không phải là đối thủ của chàng” Lạc Tiên mỉm cười say đắm tiến đến cầm tay Hắc Phong nói, đáng đáp yếu điệu động lòng người.

“Chúc mừng Môn chủ giành chiến thắng” đám người Hoài Không, Vô Nhị cũng tiến đến cười nói.

“Thôi được rồi, chúng ta về đại điện rồi nói” Hắc Phong phát tay một cái, quay người trở lại Thiên hạ đệ nhất lầu.

Hai ngày sau, trên Thiên Tuyệt Đảo.

“Chủ nhân, tin tức truyền về là như vậy” một tên đầu trục thân hình vạm vỡ đang ôm một đứa bé khoảng một hai tháng tuổi, cung kính trước một người thanh niên tóc đỏ, gương mặt ma mị, tà ác.

“Không thể ngờ Phong Vân hợp bích, Ma Kha Vô Lượng cũng không làm gì được Hắc Phong, Đế Thích Thiên chết trên tay hắn cũng có nguyên do của nó. Ta giết Tàn Sương rồi giả họa cho Thiên Hạ Hội xem ra là tôn công vô ích” người thanh niên tóc đỏ vuốt cằm trầm tư nói.

“Chủ nhân, đứa bé này là tên Kiếm Thần đưa đến đây, chúng ta nên xử lý như thế nào?” tên đầu trục hướng người thanh niên tóc đỏ hỏi.

“Giao cho tỷ nữ nuôi dưỡng đi, đứa bé này là con trai của Nhiếp Phong, rồi sẽ có tác dụng trong kế hoạch của ta... ha ha ha... tên gốc Kiếm Thần này vậy mà lại nghe lời” người thanh niên tóc đỏ cười nói.

“Kiếm Thần là đệ tử của Thiên Kiếm Vô Danh, không biết chủ nhân dùng cách gì mà khiến hắn nghe lời đến vậy?” tên đầu trục cười nói.

“Kiếm Thần là một tên háo sắc, có sắc tâm chứ không có sắc dâm, hắn đã thêm thường cô gái tên Sở Sở từ lâu, ta đã cho hắn xuân dược để giúp hắn đạt được ước muốn chiếm hữu trinh tiết của nàng ta, đây chính là tâm ma của hắn, ta đã dựa vào đó để uy hiếp hắn” người thanh niên tóc đỏ nhoen miệng cười nói.

“Chủ nhân quả thật rất tài tình, thuộc hạ bội phục” tên đầu trục cười nịnh nọt nói.

“Ha ha ha... Tuyệt Tâm ta đã muốn làm gì thì sẽ làm đến cùng, cho dù có bất chấp mọi thủ đoạn đi chăng nữa” người thanh niên tóc đỏ cười nói.

“Tuyệt Tâm người quả thật đáng khen ngợi, ta nên thưởng cho người như thế nào đây?”

Một thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt Tuyệt Tâm làm cho hắn thập phần kinh hãi.

“Hắc Phong?” Tuyệt Tâm lùi lại.

“Ha ha ha... người đang tính kế ta mà còn không nhận ra ta sao?” Hắc Phong nhướn miệng cười nói.

“Hắc Phong, chắc có gì đó hiểu lầm, ta cũng đang muốn gia nhập Thiên Môn ngài” Tuyết Tâm cười giả lả nói.

“Thật vậy sao?” Hắc Phong hí mắt cười nói.

Tuyết Tâm vội quay sang bên cạnh chớp lấy đứa bé mà tên thuộc hạ đang cầm trên tay.

“Mau thả cho ta rồi đi, ta sẽ không giết nó, bằng không... hà hà” Tuyết Tâm một tay đỡ trên đầu đứa bé cười nói.

“Tuyết Tâm ah Tuyết Tâm, người uy hiếp nhầm người rồi” Hắc Phong cười khẩy nhìn Tuyết Tâm nói.

Ngay lúc đó, một cỗ lực lượng đông bằng thời không tức thời bao phủ toàn bộ tòa nhà, Tuyết Tâm cùng tên thuộc hạ đều bị bắt động ngay tại chỗ, ánh mắt Tuyết Tâm biểu lộ vô cùng kinh hãi, nhưng mọi thứ đã muộn đối với hắn.

Một thanh kiếm quang nhanh như tia chớp cắt qua cổ của Tuyết Tâm cùng tên thuộc hạ. Mọi chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt, khi Tuyết Tâm và tên thuộc hạ đầu rơi khỏi cổ, ngã ào xuống đất thì đứa bé trên tay hắn cùng với Hắc Phong đã biến mất không thấy.

Trên một cái bảo thuyền vô cùng to lớn, một người thanh niên tuấn tú mặc thanh bào đang ẵm một đứa bé trên tay. Người thanh niên ánh mắt lóe lên một tia tinh quang, mở miệng cười nói.

“Hải nhi, từ nay người sẽ tên là Dịch Phong, là đệ tử của Hắc Phong ta”.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Đại Tà Vương

Thời gian hai mươi năm thấm thoát trôi qua, dưới sự thống trị của Hắc Phong, Thiên Hạ Hội cùng với Thiên Môn hợp nhất lại trở thành một thế lực vô cùng hùng mạnh, chưa từng có trong mấy trăm năm trở lại đây, điều đó phần nào cũng giúp bảo trì sự yên bình của võ lâm trung nguyên trong một khoảng thời gian.

Khu vực Trung nguyên được yên ổn nhưng vùng đất Đông Doanh lại có biến động vô cùng lớn, tiêu biểu nhất là sự lớn mạnh như vũ bão của môn phái Ân Kiếm Lưu. Dưới sự lãnh đạo của môn chủ Chuẩn Nhân Thiên Ân, Ân Kiếm Lưu đã tiêu diệt tất cả các thế lực gây trở ngại ở Đông Doanh, trở thành thế lực bá chủ nơi đây.

Ân Kiếm Lưu tầm mắt vốn là khu vực Trung nguyên, tuy nhiên vì sự có mặt của Hắc Phong, thế lực này vẫn còn e ngại, mới chỉ dám thăm dò chứ chưa dám chính thức động thủ.

Ở giữa một khu rừng rậm rạp tại Vạn Kiếm cốc, một ngôi chùa kiến trúc cổ kính đang an tĩnh nằm đó. Bỗng nhiên, từng đàn chim chóc vụt bay lên trời, năm thân ảnh nhanh như quỷ mị không biết từ đâu xuất hiện ngay tại cổng chùa.

“Các vị thí chủ, không biết các vị đến đây là vì chuyện gì, chúng ta chùa miếu là không mở cho người ngoài” một tăng nhân gác cổng nhìn đứng ở ngoài cửa năm người nói.

“Ha ha ha... không sao cả, đó là quy tắc của các người không phải đối với ta” dẫn đầu bốn người là một thanh niên anh tuấn, gương mặt ranh mãnh, mái tóc màu đen cắt ngắn, thân mặc áo bào màu vàng có thêu chỉ đỏ. Người thanh niên mỉm cười trực tiếp hướng về cửa lớn đi tới, trong lúc vị tăng nhân canh cổng còn giật mình, người thanh niên đã đến cánh cửa, đưa tay đẩy nhẹ một cái, cánh cửa lớn đã bị đẩy mở ra.

“Có địch nhân tấn công” thấy hành vi của người thanh niên, vị tăng nhân cũng biết là người không tốt lành gì, liền trực tiếp hô lớn, chỉ là khi hô lớn xong thì cả người hắn đã bị cố định lại không động đậy gì được.

Tăng nhân trong chùa nghe tiếng kêu lớn thì liền cầm côn bổng chạy ra, ngay lập tức bao vây lại, ánh mắt nghiêm túc nhìn năm người.

“Các vị, không biết đến đây mục đích gì?” đám tăng nhân rẽ ra một con đường, một vị sư già liền đi ra mở miệng dò hỏi, nhìn dáng dấp chính là trụ trì của ngôi chùa này.

“Ta muốn Đại Tà Vương” người thanh niên không chút nào vòng vo, trực tiếp nói ra mục đích của mình.

Đại Tà Vương đao, là Cuồng Tà và Kiếp Vương đao hợp thành. Phần đồ phật môn từ trong Cửu Không Vô Giới lấy được Kiếp Vương, bị Vân Đình Thiên đánh bại, nhưng cả nhà Vân Đình Thiên lại chết vì ôn dịch. Vân Đình Thiên oán trời hận phật, hợp hai thanh đao thành Đại Tà Vương, về sau Vân Đình Thiên chiến Vô Vô Nhị, vì không muốn chịu thiên kiếp mà tự sát bằng chính Đại Tà Vương.

Đại Tà Vương mang theo lời nguyện trời phật của chủ nhân, bị phong ấn ba trăm năm trong hộp sắt tại ngôi chùa này, về sau để tăng mạnh phong ấn hiệu quả, các vị tăng nhân đã đem nó bỏ vào bên trong một tượng phật, cũng có tăng nhân ngày đêm bảo vệ.

Đại Tà Vương là đệ nhất tà binh, tuyệt tà tuyệt ác, khi xuất ra tà khí lồng lộng, thôn thiên diệt địa, quỷ khóc thần sầu. Sát tính, cuồng nộ, oán hận, hung vong, kiếp họa trăm năm trong đao đã hóa hình, thành Tà Vương Di Thú. Đao còn có thể đưa chủ nhân vào Cửu Không Vô Giới, quan sát cường chiêu cường giả trong thiên hạ trong mọi thời đại.

“Không biết các hạ là ai?” vị trụ trì nghe người thanh niên nói vậy thì giật mình dò hỏi.

“Ta tên Dịch Phong, Đường chủ Thiên Sư đường của Thiên Hạ Hội, ta nhắc lại lần nữa, ta muốn lấy Đại Tà Vương” người thanh niên ánh mắt băng lãnh, nhàn nhạt nói.

“Thì ra là Dịch Phong đường chủ, ngài đã đến nhầm chỗ rồi, chúng ta nơi này không có Đại Tà Vương như ngài nói” vị trụ trì ánh mắt lập lòe thoáng cái biến mất, hần rõ ràng biết Đại Tà Vương là vật gì nhưng vẫn cố tình giấu diếm.

Người thanh niên này chính là Dịch Phong, đại đệ tử của Hắc Phong, đi theo cùng với hắn đến đây còn có Tứ Đại Hộ Pháp của Thiên Môn lần lượt là Phá Quân, Thần Tướng, Hoàng Ảnh và Hoài Không. Mấy năm qua Thiên Hạ Hội cùng Thiên Môn đã cho người tìm kiếm tung tích của Đại Tà Vương, và đúc lại Bại Vong chi kiếm ở Bái Kiếm Sơn Trang.

Hôm nay đến đây, ba người Hoàng Ảnh, Hoài Không, Thần Tướng đều có mang theo ba thanh hung khí lần lượt là Kinh Tịch, Thiên Tội, Bại Vong chi kiếm cùng với Nghịch Đạo Châu trên tay của Dịch Phong để phá vỡ phong ấn, giải phóng cho Đại Tà Vương.

“Ha ha ha... nếu vậy thì ta buộc phải ra tay cướp đoạt” Dịch Phong nhoen miệng cười nói.

“Bắt hắn lại” vị trụ trì nghe vậy vội la lớn thúc giục các tăng nhân.

Nhưng chỉ thấy Dịch Phong đánh ra một chưởng âm hàn, tất cả các tăng nhân, kể cả vị trụ trì già liền đứng bất động tại chỗ. Một chưởng này chính là một chiêu trong Thánh Tâm Tứ Kiếp, Huyền Âm Chưởng mà Dịch Phong đã được sư phụ hắn truyền thụ. Trong hai mươi năm qua, dưới sự đốc lòng chỉ dạy của Hắc Phong, tu vi của Dịch Phong tiến bộ nhanh như vũ bão, chỉ mới hai mươi tuổi đầu, Dịch Phong đã đạt đến Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, bằng với người khác tu luyện trong mấy chục năm trời.

“Hào chưởng pháp” đám người Phá Quân, Hoàng Ảnh ở phía sau tấm tắc khen ngợi.

“Chúng ta đi” Dịch Phong mỉm cười, gật đầu nói.

Năm thân ảnh như tia chớp lao vút vào bên trong, Dịch Phong nhanh chóng nhận ra pho tượng khổ phật thật lớn đang cất giấu Đại Tà Vương, bởi vì mặc dù Đại Tà Vương đang được phong ấn nhưng vẫn để lộ ra một tia tà khí.

“Rắc... rắc...” Dịch Phong phát tay một cái, một cái hộp sắt liền từ trong tượng phật bay ra nằm gọn trong tay hắn.

Hộp sắt trên bề mặt có biểu tượng gương mặt của ma vật, tượng trưng cho tà vương, hộp sắt này có tác dụng phong ấn Đại Tà Vương, chỉ khi tập hợp đủ tứ đại hung khí thì Đại Tà Vương mới thoát khỏi phong ấn, chính thức đản sinh.

“Phiền các vị Hộ Pháp lấy ra binh khí” Dịch Phong cầm hộp sắt trong tay, ánh mắt hướng đám người Hoàng Ảnh cười nói.

Bốn người không nói gì, ngay lập tức rút ra binh khí, lần lượt là Tham Lang, Thiên Nhẫn, Kinh Tịch, Thiên Tội và Bại Vong Chi Kiếm.

Dịch Phong tay trái xòe ra, nằm trong tay hắn chính là Nghịch Đạo Châu, Nghịch Đạo Châu lỏng lách bỗng phát ra quang mang chói mắt, năm thanh thân binh như có linh tính, lập tức bay vòng quanh hộp sắt trên tay phải của Dịch Phong.

Hộp sắt bắt đầu run rẩy kịch liệt, muốn thoát khỏi tay của Dịch Phong, đồng thời từng luồng khí tức tà ác lũ lượt phát ra, từ từ ngưng tụ thành hư ảnh của một ma vật kỳ dị màu đỏ trong một khắc rồi biến mất, bốn người bọn Hoàng Ảnh thấy vậy thì âm thầm kinh hãi, bởi vì bọn họ biết Đại Tà Vương đã bắt đầu giải trừ phong ấn.

Dưới sự kích thích của các tuyệt thế hung khí xung quanh, Đại Tà Vương đâu thể cam chịu kém thế, lập tức hai đạo tia chớp từ gương mặt ma vật trên bề mặt hộp sắt phóng vút lên cao, hợp lại thành một.

Ánh sáng chói mắt qua đi, một thanh tuyệt thế thần binh bắt đầu hiện ra, đó là một thanh đao sáng bóng với hình thù kỳ quái, trên thân đao ẩn hiện sắc đỏ quỷ dị như mặt quỷ. Đại Tà Vương đã chính thức xuất thế.

Dịch Phong nhanh chóng nhảy lên cao, tay phải vươn ra nắm lấy Đại Tà Vương. Một luồng lực lượng thần bí tức khắc xâm nhập thân thể và não hải của Dịch Phong.

“Wa... ah” Dịch Phong hét lên đau đớn, Đại Tà Vương trong phút chốc như đã hợp thành một thể với hắn. Trong não hải của Dịch Phong lần lượt hiện ra hình ảnh của Tà Vương Thập Kiếp, chỉ trong nháy mắt hắn đã hoàn toàn cảm ngộ được tất cả. Kể từ giờ phút này hắn đã chính thức trở thành Tà Vương Dịch Phong, chủ nhân của Đại Tà Vương. Dịch Phong tu vi cũng lập tức đề thăng đến Thiên Thần Cảnh Hậu Kỳ, thực lực ngang ngửa với đám

Phá Quân, Thần Tướng.

“Đại Tà Vương, người bị giam giữ trong tượng phật đã mấy trăm năm rồi, đã đến lúc người cho Thiên Mệnh Đạo và cả thiên hạ này thấy sự lợi hại của người” Dịch Phong giờ đạo lên cao, người đạo hợp nhất, khí thế lăng lẹ vô cùng.

Mọi việc đối với người khác chỉ trong nháy mắt nhưng đối với Dịch Phong thì như đã trải qua mấy tháng liền, bởi vì hắn đã được Đại Tà Vương đưa vào Cửu Không Vô Giới để tham ngộ Tà Vương Thập Kiếp của Vân Đình Thiên và vô số trận chiến trong dòng lịch sử. Tại đây hắn cũng phát hiện ra Võ Thiên Hạ thông qua Thiên Mệnh đạo để quan sát Cửu Không Vô Giới, hai người đã chạm trán với nhau, cuối cùng dưới một đạo của Dịch Phong, cả hai cùng thoát ra khỏi Cửu Không Vô Giới.

“Ha ha ha... chúc mừng Phong thiếu gia thu được Đại Tà Vương” đám người Phá Quân, Hoàng Ảnh vui vẻ xúm đến chúc mừng Dịch Phong.

Dịch Phong gật đầu đáp lại, Nghịch Đạo Châu trên tay trái của hắn bỗng nhiên thoát khỏi tay hắn phá không biến mất.

“Ha ha... sư phụ đã biết được ta thành công nắm giữ Đại Tà Vương nên đã thu hồi Nghịch Đạo Châu về” Dịch Phong vuốt vuốt mũi cười nói.

“Môn chủ thần thông thật thâm bất khả trắc, không biết đã đến mức độ nào?” Hoài Không thấy một màn này thì thở dài nói.

“Chúng ta nhờ phục dụng Chân Nguyên châu của Môn chủ ban cho nên đều đạt đến Thiên Thần Cảnh Hậu Kỳ nhưng khi đứng trước Môn chủ vẫn không tính là gì” Thần Tướng gật đầu cảm thán.

“Thần Ma Cảnh a...” Phá Quân ngẩn ngơ nhìn bầu trời phương hướng Nghịch Đạo Châu biến mất, bất giác thốt lên, đây là cảnh giới mà ngay cả lúc nằm mơ hắn cũng muốn đạt đến.

“Ra đây đi, ta đã nhận ra người” Hoàng Ảnh đang đứng khoanh tay bỗng nhiên mở miệng nói, thanh âm vang vọng cả khu rừng, chứng tỏ công lực vô cùng cường đại.

Một thân ảnh từ xa đi tới, mỗi bước đi của người này là mười mấy trượng xa, trong nháy mắt đã đi tới trước mặt năm người bọn Hoàng Ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Thập Cường Võ Giả

Người này là một nam tử trung niên để râu kẽm, gương mặt thanh tú, khí độ bất phàm, thân mặc trường bào màu trắng, ánh mắt mang theo một tia tinh quang, đây là một loại cường giả tinh quang, cũng là một loại cường giả khí tức.

“Nhận ra được ta cũng tính không tệ, các người là người của Thiên Môn?” người trung niên hai tay chấp sau lưng, cả người tỏa ra khí tức cường đại nhưng không kém phần thần bí.

“Không sai, không biết các hạ tôn tính đại danh?” Dịch Phong mỉm cười nhìn người trung niên nói, thấy khí tức người này, hắn đã biết không phải là nhân vật tầm thường.

“Ta tên Võ Vô Dịch... tiểu tử, người đã là chủ nhân của Đại Tà Vương, ngộ được Tà Vương Thập Kiếp, vậy hôm nay phải đấu với ta một trận chiến sống chết” người trung niên quan sát một lượt Dịch Phong, ánh mắt dừng lại Đại Tà Vương trên tay của hắn rồi lớn giọng nói đầy bá khí.

“Thì ra các hạ chính là Thập Cường Võ giả, cửu ngưỡng đại danh đã lâu” Thần Tướng nghe người trung niên nói vậy thì tỏ vẻ ngạc nhiên nói.

“Võ Vô Dịch, người ẩn cư đã lâu, ngày hôm nay tái xuất giang hồ, không phải vì muốn tranh đoạt Đại Tà Vương chứ?” Phá Quân cầm Tham Lang và Thiên Nhẫn chỉ về Võ Vô Dịch nói thẳng thừng.

Hoàng Ảnh và Hoài Không cũng tỏ vẻ vô cùng cảnh giác, đứng che chắn trước người Dịch Phong, tay nắm Kinh Tịch và Thiên Tội. Chỉ cần Võ Vô Dịch xuất thủ, lập tức hai thanh hung khí này sẽ hướng Võ Vô Dịch đánh tới.

Phong Vân thế giới có rất nhiều cường giả, đều cùng Thần Thú có liên quan, giống như Từ Phúc thôn phệ Phượng Hoàng tinh huyết, sống hơn hai ngàn năm, trở thành nửa bước Thần Ma cường giả, Tiểu Tam Tiểu thôn phệ Long Quy tinh huyết, sống hơn ba ngàn năm, là một Thần Ma cường giả. Võ Vô Dịch không có thôn phệ cái gì thần thú, chỉ dùng tự thân thực lực, cùng với cảm ngộ bất phàm, sáng tạo ra Thập Cường Võ Đạo, đưa bản thân trở thành cường giả bất bại, một nhất đại tôn sư.

Võ gia tộc vốn bị lời nguyền của Đại Tà Vương mấy trăm năm, làm cho các thế hệ con cháu Võ gia không thể xuất hiện kỳ tài võ học. Để hóa giải lời nguyền, Võ Vô Dịch đã chờ đợi cho Đại Tà Vương xuất thế và đánh bại chủ nhân của nó, đó là nguyên nhân hôm nay Võ Vô Dịch đến đây khiêu chiến Dịch Phong.

“Được, ta cũng muốn lãnh giáo thử Thập Cường Võ giả có gì lợi hại!” Dịch Phong nắm chặt Đại Tà Vương, tiến tới trước mặt Võ Vô Địch, ngông cuồng nói.

“Thiếu chủ, không nên lỗ mãng, Võ Vô Địch là chân chính cường giả, Thập Cường Võ Đạo của ông ta thập phần cường đại, người hiện tại chưa phải là đối thủ” Hoài Không vỗ vai Dịch Phong nhắc nhở.

“Chưa đánh làm sao biết?” Dịch Phong bỏ qua lời khuyên của Hoài Không, tiếp tục bước đến đứng đối diện Võ Vô Địch.

Bốn người bọn Hoài Không, Hoàng Ảnh biết không thể khuyên nhủ được Dịch Phong thì cũng lui xuống, chờ chờ cho hai người quyết đấu.

“Tiểu tử, khẩu khí không nhỏ, xuất chiêu đi” Võ Vô Địch hai tay chấp sau lưng, ánh mắt lóe lên tinh quang, lớn tiếng nói.

Dịch Phong mỉm cười tà dị, khí thế trên thân thể lập tức phun trào như núi lửa, trong tích tắc thân ảnh đã bay lên cao mười mét, đánh ra mười kiếp của Tà Vương Thập Kiếp.

“Thiên Khốc Diệt Tuyệt”

“Đoạn Phật Vong Đạo”

“Tà Tuyệt Thiên Hạ”

“Luân Hồi Lục Đạo”

“Tứ Đại Giai Hưng”

“Cuồng Tà Phiến Thiên”

“Lôi Động Cửu Thiên”

“Tứ Tinh Quy Nhất”

“Vạn Kiếp Khung Thương”

“Tuyệt Ác Bất Xả”

Bầu trời trong xanh ngay tức khắc trở nên tối sầm, mây gió kéo đến ầm ầm, sấm rung chớp giật liên hồi. Dịch Phong hai mắt rực cháy, thi triển ra đao chiêu thiên biến vạn hóa, lực lượng như muốn hủy thiên diệt địa.

“Đao ý thật khủng khiếp” Hoàng Ảnh thấy một màn này thì giật mình thót lên, chưa bao giờ ông ta chứng kiến được những đao chiêu tuyệt ác, tuyệt tình, tuyệt nghĩa đến như vậy.

Đao chiêu của thập kiếp hợp nhất, đánh xuống đầu của Võ Vô Địch.

“Đây là võ công Tà Vương Thập Kiếp?” Võ Vô Địch lúc này cũng cảm thấy âm thầm chấn kinh. Tuy nhiên, đây là thời khắc then chốt phá bỏ lời nguyền đối với Võ gia nên Võ Vô Địch quyết không thoái lui.

Võ Vô Địch hét lên, hai tay xoay gấp, đao, thương, kiếm, kích, chủy, quyền, chưởng, cước, bổng, trảo, mười thể hợp nhất cùng xuất ra, đây là chiêu mạnh nhất của ông ta.

“Thập Phương Vô Địch”

“Ầm... ầm...”

Tà Vương Thập Kiếp hợp nhất vô cùng bá đạo, Thập Phương Vô Địch khí thế cường hoành. Hai cỗ lực lượng va vào nhau phát ra vụ nổ lớn như hủy diệt thiên địa.

Lúc này, Võ Vô Địch đã bị Đại Tà Vương kéo vào Cửu Không Vô Giới. Võ Vô Địch ngược nhìn lên, ông ta thấy trên trời là vô số gương mặt yêu ma ác quỷ, dưới đất là những gương mặt quỷ nhô lên thành gò núi, quang cảnh vô cùng ghê rợn. Nơi đây là đáy tận cùng của địa ngục, Cửu Không Vô giới.

Võ Vô Địch vô cùng ngạc nhiên vì khả năng này của Đại Tà Vương, nhưng ông ta vẫn bình tĩnh như không vì ông ta tự tin vào thực lực của mình.

Dịch Phong ánh mắt đỏ tươi, lúc này đã hoàn toàn bị Đại Tà Vương điều khiển, cứ như là trong Cửu Không Vô giới, Đại Tà Vương mới chính là chủ nhân.

Dịch Phong huy đao, Đại Tà Vương xuất động, hàng vạn ma quỷ lập tức xuất hiện cuốn lấy Võ Vô Địch.

Dưới sự thúc động của Đại Tà Vương, Tà Vương Thập Kiếp chém xuống đầu Vô Vô Dịch, uy lực gấp mấy lần so với ngoài hiện thực.

Vô số tà ma cuốn lấy Vô Vô Dịch, muốn cho ông ta chịu chết dưới đao này. Nhưng Vô Vô Dịch nào dễ dàng bị khống chế, thập võ xuất ra, hàng vạn tà ma bị đánh nát.

Tuy nhiên, dưới sự tấn công dồn dập của Đại Tà Vương, Vô Vô Dịch càng ngày càng rơi vào thế yếu, liên tục bại lui.

“Cửu Không Vô giới tồn tại trong ý niệm, nên thắng bại cũng do ý niệm, Vô Vô Dịch ta cũng có thể dùng niệm để tạo ra một binh khí chống lại Đại Tà Vương” Vô Vô Dịch trầm nghĩ.

Theo ý nghĩ của Vô Vô Dịch, một chiếc hộp bỗng xuất hiện trong hư không.

Đại Tà Vương cảm thấy lo sợ, lập tức chém thẳng tới.

Chiếc hộp mở ra, mười loại binh khí ngay lập tức vây quanh lấy người Vô Vô Dịch, mười thanh binh khí này ứng với Thập Cường Võ Đạo.

Mười loại binh khí tạo ra vô số cách tổ hợp, nhưng với thiên phú võ học của bản thân, Vô Vô Dịch đã tổ hợp thành một tuyệt thế thần binh, đủ sức đối kháng với Đại Tà Vương.

Binh khí của Vô Vô Dịch như khai thiên tích địa, chấn động cửu thiên, Đại Tà Vương cũng không tỏ ra yếu thế, tà khí tung hoành, nuốt chửng tất cả.

Mười thanh binh khí ngay tức khắc khóa chặt Đại Tà Vương, hai bên cấp tốc ngã xuống. Vô Vô Dịch đã sớm có ý nghĩ cùng tận với Đại Tà Vương nên càng ra sức khóa chặt. Cửu Không Vô giới là chỗ sâu tận cùng của địa ngục, tất cả mọi ân oán đều phải kết thúc tại đây.

“Àm... âm...”

Tất cả mọi chuyện từ nãy tới giờ chỉ là nháy mắt ở ngoài thực tại, trên thân thể của Dịch Phong và Vô Vô Dịch đã có vô số vết thương, cả hai người đều miệng chảy máu tươi.

Dịch Phong lúc này đã bất tỉnh, nằm gục dưới đất còn Vô Vô Dịch thì ngồi sụp xuống, rõ ràng hai người đã bị trọng thương.

“Phong thiếu gia... Phong thiếu gia...” Hoài Không vội vàng tiến tới lay gọi Dịch Phong nhưng lúc này hắn đã bất tỉnh.

“Hắn thế nào rồi?” Hoàng Ảnh thấy vậy thì dò hỏi.

“Phong thiếu gia đã ngất đi, hắn tuy bị thương nguyên khí nhưng không nguy hiểm tính mạng” Hoài Không kiểm tra thân thể của Dịch Phong rồi nói.

“Thập Cường Võ giả, xem ra ngươi cũng chỉ có vậy, đỡ chiêu này của ta” Phá Quân chỉ Tham Lang và Thiên Nhẫn vào Vô Vô Dịch đang ngồi dưới đất nói.

“Sát Phá Lang”

Đao khí, kiếm khí ào ào đánh tới ngưng tụ thành những con sói nhe nanh trợn mắt bỏ lên người Vô Vô Dịch.

“Vô Thiên Tuyệt Đao”

Một đao ý khổng lồ chặn ngang Vô Vô Dịch với đòn Sát Phá Lang của Phá Quân, rõ ràng Hoàng Ảnh đã ra tay ngăn cản.

“Phá Quân, hắn đã bị thương, bây giờ ngươi xuất thủ thật không hợp đạo lý” Hoàng Ảnh bước ra chặn đường Phá Quân.

“Ha ha ha... đạo lý, Hoàng Ảnh ngươi nói đạo lý với ta?” Phá Quân vác hai thanh thần binh trên vai, cười lên ha ha, ánh mắt đầy tiếu ý.

“Hai ngươi thôi đi, Phong thiếu gia đã bị thương nặng, chúng ta mau về Thiên Môn để kịp thời chữa trị cho hắn, nếu để hắn xảy ra chuyện, chúng ta sẽ bị Môn chủ trách tội” Thần Tướng phát tay nói.

“Thần Tướng nói phải, chúng ta mau ly khai nơi này” Hoài Không tay dìu Dịch Phong, gật đầu hưởng ứng nói.

“Vô Vô Dịch, xem như ngươi mạng lớn, chúng ta đi” Phá Quân cắt Tham Lang và Thiên Nhẫn, hướng Vô Vô Dịch đang ngồi dưới đất nói, nhưng lúc này Vô Vô Dịch hai mắt nhắm nghiền, hai tay bất quyết điều tức, hầu như không để ý gì đến Phá Quân nói.

Năm người bọn Hoàng Ảnh, Phá Quân nhanh như thiểm điện tức khắc rời khỏi cánh rừng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Võ Lâm Thần Thoại

Một lúc sau, bỗng nhiên từ phía cánh rừng xa xa, có hai thân ảnh chạy nhanh về hướng Võ Vô Dịch đang ngồi, đó là một thiếu niên khoảng mười bốn mười lăm tuổi, gương mặt thanh tú và một thanh niên đầu trọc, trên trán có vết sẹo hình xoắn ốc, tay cầm Thiên Mệnh đao.

“Cha... cha không chuyện gì chứ?” người thiếu niên thấy Võ Vô Dịch hai mắt nhắm nghiền, miệng chảy máu tươi, ngồi ở dưới đất thì vẻ mặt lo lắng nói.

“Tiểu Võ, thúc phụ đang bị trọng thương, cứ để thúc ấy ngồi điều tức một hồi” thanh niên đầu trọc vỗ vai thiếu niên nói.

“Ừm, đệ biết rồi, Thiên Hạ ca ca” thiếu niên tên tiểu Võ gật đầu nói.

Võ Vô Dịch sau hai canh giờ điều tức đã thổ ra một họng máu đen, tính mạng của ông ta lúc này đã không còn bị đe dọa nữa, Võ Vô Dịch hai mắt từ từ mở ra thì thấy trước mắt là thiếu niên tiểu Võ.

“Cha không sao chứ?” tiểu Võ thấy Võ Vô Dịch đã tỉnh thì quan tâm hỏi.

“Tiểu Võ, cha không sao, con đừng lo” Võ Vô Dịch gật đầu nói, ánh mắt nhìn qua người thanh niên đầu trọc cùng với thanh đao trên tay hắn, gương mặt lộ vẻ vui mừng.

“Tiểu huynh đệ, tay cầm Thiên Mệnh đao, nhất định là hậu duệ của đại ca ta... đại ca ta hẳn khỏe chứ?” Võ Vô Dịch nhìn người thanh niên đầu trọc mở miệng nói.

“Thưa thúc phụ, cha đã qua đời tháng trước, nay con dùng lại tên của cha là Võ Thiên Hạ” người thanh niên đầu trọc cung kính nói.

Võ Vô Dịch nghe vậy thì không giấu vẻ đau buồn nói: “Đại ca ơi! Chỉ trách đệ năm xưa quá ngông cuồng, không hiểu nỗi khổ tâm của huynh, giờ đây âm dương cách biệt, đệ không được gặp huynh lần cuối, ài”

“Lúc còn sống cha luôn nhắc đến thúc phụ, khi người lâm chung đã bảo con mang Thiên Mệnh đao giao lại cho thúc” Võ Thiên Hạ hai tay nâng đao đưa đến trước mặt Võ Vô Dịch.

“Con đã phát hiện ra bí mật của Thiên Mệnh đao chưa?” Võ Vô Dịch đứng lên nói.

“Thưa thúc phụ, con đã phát hiện ra bí mật đó, Thiên Mệnh đao có thể đưa người sử dụng đến Cửu Không Vô giới” Võ Thiên Hạ thành thật kể lại từ lúc hắn phát hiện ra bí mật của Thiên Mệnh đao và giáp mặt Đại Tà Vương.

“Con đã có thể tìm ra bí mật thanh đao, đao người hiểu nhau, Thiên Mệnh chính là của con. Con có được Thiên Mệnh đao, tiểu Võ cũng đã nằm lòng Thập Cường Võ Đạo, nếu hai con kết hợp thì Võ Gia có cơ hội vang danh thiên hạ” Võ Vô Dịch vỗ vai Võ Thiên Hạ nói.

“Đa tạ thúc phụ, vậy con tạm giữ Thiên Mệnh đao, khi nào thúc cần con sẽ giao ngay” Võ Vô Dịch gật đầu nói.

“Không cần đâu, hậu nhân Võ gia đều tụ tập ở đây, ta có thể yên tâm mà ra đi được rồi” Võ Vô Dịch ôn tồn nói.

Tiểu Võ nghe vậy thì giật mình hỏi: “Cha, ý cha là sao?”

“Tiểu Võ, Thập Cường Võ Đạo của cha đã thất lạc ở Cửu Không Vô giới, giờ đây cha chỉ là một người bình thường. Tuy nhiên, không có võ công, lúc này cha lại cảm thấy nhẹ nhõm, đầu óc sáng khoái” Võ Vô Dịch vỗ vai tiểu Võ nói.

Võ Vô Dịch nói xong thì quay người rời đi.

“Cha, cha tính đi đâu?” tiểu Võ thấy Võ Vô Dịch bỏ đi thì vội hỏi.

“Tiểu Võ, lúc ở Cửu Không Vô giới ta đã ngộ ra một loại vũ khí tuyệt thế, có thể đối kháng với Đại Tà Vương. Cha sẽ đi tìm một nơi thanh tịnh để đúc nên thần binh này” Võ Vô Dịch nói nhưng vẫn không quay đầu lại.

“Cha, vậy cha đến nơi đó, sau này con có thể tìm được cha không?” tiểu Võ ánh mắt hồng hồng muốn khóc nói.

“Tiểu Võ, khi cần thiết cha sẽ xuất hiện bên cạnh con. Có biệt ly sẽ có tương phùng, Võ nhi, giờ là lúc con phải đi con đường của mình” Võ Vô Dịch nói xong rồi lập tức đi thẳng.

“Cha, cha hãy bảo trọng” tiểu Võ nước mắt chảy dài trên má, quỳ xuống đất, lớn tiếng hét lên.

“Tiểu Võ, thúc phụ nói đúng, mỗi người đều có con đường của riêng mình” Võ Thiên Hạ vỗ vỗ vai tiểu Võ nói.

“Cha, con sẽ đi con đường của bản thân con” tiểu Võ chùi nước mắt, ánh mắt tỏ vẻ kiên nghị nói thầm.

“Tiểu Võ, thức phụ đã đi xa rồi, chúng ta cũng nên rời khỏi nơi đây” Võ Thiên Hạ kéo tiểu Võ đứng dậy rồi nói.

“Vâng, Thiên Hạ ca ca... huynh dự định đi đâu?” tiểu Võ gật đầu.

“Ta đang muốn tìm một nơi để xây dựng thế lực, nhằm phát dương quang đại Võ Gia chúng ta cho cả thiên hạ điều biết, đệ thấy thế nào?” Võ Thiên Hạ ánh mắt lóe lên một tia tinh quang, nhìn tiểu Võ nghiêm túc nói.

“Ừm, đệ cũng có ý đó” tiểu Võ ánh mắt kiên định nói.

Hai huynh đệ dắt díu nhau, nhanh chóng rời khỏi khu rừng, đi về hướng đông.

Vào lúc này, ở một cánh rừng xa xa, có một bóng người đã đứng đó từ lâu, quan sát toàn bộ diễn biến. Người đó là một lão giả tóc bạc trắng, mặc áo bào màu xanh, khí độ bất phàm, tuy nhiên ánh mắt có phần thâm lương, buồn bã, đặc biệt tay áo bên trái để rộng, cho thấy đã mất đi một cánh tay. Vị lão nhân này không ai khác chính là Vô Danh.

“Lòng không còn vương bận, thân không còn võ công, Võ Vô Địch lúc này mới thật sự là vén mây mù thấy tận trời xanh” Vô Danh gật đầu thầm nói.

“Chỉ đáng tiếc, tuyệt thế hung khí Đại Tà Vương đã rơi vào tay Thiên Môn, thiên hạ sẽ lại xảy ra chuyện gì nữa đây”

Vô Danh lắc đầu, thân ảnh thoáng cái đã biến mất tại chỗ.

Hai mươi năm trước, Vô Danh được Tiểu Tam Tiểu Cửu thoát khỏi ngục giam của Thiên Hạ Hội, dưới sự hỗ trợ tận tình của Tiểu Tam Tiểu Cửu, Vô Danh không những khôi phục võ công mà cảm ngộ về Thiên Kiếm càng thêm một tầng cao mới.

Trung Hoa các và đám nô bộc của Vô Danh là Long, Phụng, Hồ đều bị Thiên Hạ Hội tiêu diệt sạch sẽ. Vô Danh sau khi thoát khỏi ngục giam đã không còn nhà để về, trong hai mươi năm nay, ông ta sống ẩn dật ở một thôn xóm, sâu trong thung lũng Vạn Kiếm Cốc.

Hôm nay, bởi vì Đại Tà Vương xuất thế, tà khí kinh thiên động địa phủ kín cả cánh rừng đã làm cho Vô Danh bị dẫn động đến.

“Gia gia, có một đám người ngựa kéo đến làng chúng ta”

Vô Danh vừa về đến đầu thôn thì đã thấy thân ảnh của một cậu bé hớt hơ hớt hải chạy đến báo.

“Ngôn nhi, không cần sợ hãi, đi với gia gia xem người đến là ai” Vô Danh vỗ vai thiếu niên, ân cần nói.

Cậu bé nghe vậy cũng yên tâm phần nào, nắm chặt tay Vô Danh đi về phía trung tâm thôn xóm.

Từ xa, Vô Danh đã thấy một đoàn nhân mã khoảng mấy trăm người đang tụ tập, những người này theo lối ăn mặc thì là người Đông Doanh, chỉ nhìn sơ qua nhưng Vô Danh cũng phát hiện đám người này đều là những võ sĩ tinh nhuệ.

“Ha ha ha... Võ Lâm Thần Thoại Vô Danh, cuối cùng lão phu cũng tìm ra ngươi” một lão giả chột mắt từ trong hàng ngũ đi ra cười nhìn Vô Danh nói.

“Ngươi là Võ Tạng Sâm?” Vô Danh ngay lập tức nhận ra người đến là ai.

“Lão phu thật sự vinh hạnh có thể để cho thần thoại võ lâm Vô Danh nhớ tên, tuy lần gặp mặt ngắn ngủi giữa chúng ta đã là năm mươi năm về trước” Võ Tạng Sâm gật đầu cười nói.

“Ngươi đã nói sai rồi, bây giờ ta chỉ là một lão già bình thường, không còn cái gì gọi là thần thoại võ lâm nữa” Vô Danh phát tay, ôn tồn nói.

“Thiên Kiếm cho dù như thế nào thì vạn kiếm vẫn kính ngưỡng, Vô Danh ngươi chính là người đầu tiên làm cho Võ Tạng Sâm này khâm phục” Võ Tạng Sâm nói.

“Nhà ngươi đến đây không đơn giản chỉ thăm hỏi cố nhân, nói ra mục đích của mình đi” Vô Danh nhàn nhạt nói.

“Vô Danh, ta được biết ngươi bị Hắc Phong của Thiên Hạ Hội giam cầm hơn mười năm, nô bộc của ngươi vì muốn giải thoát cho ngươi mà bị giết sạch, cánh tay trái của ngươi cũng bị hấn phế đi, không lẽ ngươi không muốn trả thù sao? Ta hôm nay đến đây là muốn hợp tác với ngươi để tiêu diệt Thiên Hạ Hội và Thiên Môn, Hắc Phong hẳn đã giết chết Thiên Hoàng của chúng ta, chính là kẻ thù của toàn thể Đông Doanh ta. Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, ngươi thấy đúng không?” Võ Tạng Sâm vuốt râu, nhìn thẳng Vô Danh, chậm chậm nói.

“Võ Tạng Sâm, Vô Danh ta từ chối lời đề nghị của ngươi, ta đúng thật đã bị Hắc Phong giam cầm hơn mười năm, nhưng ta đã thua trong một trận đấu công bằng với hắn, cho nên không có gì để nói. Hắc Phong hẳn tuy tàn nhẫn, không chuyên ác nào không làm nhưng võ lâm trung nguyên cũng nhờ có sự thống trị của hắn mà đã yên ổn hơn hai mươi năm nay. Ngươi muốn hợp tác với ta đối phó hắn để các ngươi có thể thôn tính võ lâm trung nguyên, gây nên sinh linh đồ tể, đây là điều ta không thể nào chấp nhận” Vô Danh mỉm cười, ôn tồn nói.

“Vô Danh, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, ngươi suy nghĩ thật quá hủ lậu, con đường ta đang đi chính là xây dựng nên một thế giới đại đồng cho toàn nhân loại, đến khi đó cuộc sống con người sẽ tiến thêm một tầng cao mới” Võ Tạng Sâm ngông cuồng cười nói.

“Thứ lỗi cho kẻ dân dã như ta không hiểu được, mời các ngươi đi cho” Vô Danh về mặt như không, ôn tồn nói.

“Hỗn lão... Đại Tướng Quân, hãy để cho thuộc hạ thử sức với Vô Danh, xem hấn có tài cán gì mà khinh người như vậy” một nam tử trung niên thân hình vạm vỡ bước ra khỏi hàng hướng Vô Tạng Sâm nói.

“Ha ha ha... được, Đường Thủ người hãy độ sức thần thoại Vô Danh, cho hấn thấy võ học của Đông Doanh chúng ta” Vô Tạng Sâm phát tay cười nói.

“Vô Danh, ta tên Đường Thủ Thuyền Việt, là đệ nhất võ sĩ của Đông Doanh, xin mời chỉ giáo” Đường Thủ cúi đầu nói.

“Xin mời các hạ” Vô Danh hai tay vẫn chấp sau lưng, gật đầu nói.

“Người không xứng đấu với tiên bối”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Phong Vân Tái Xuất

Một thanh âm lạnh như băng bỗng vang lên, khi mọi người nhìn lại thì thấy hai thân ảnh nam nhân không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt, một người thân hình vạm vỡ, mái tóc xám, gương mặt tuấn tú nhưng lạnh lùng vô cảm, trên thân khoác áo choàng màu đen, người còn lại mái tóc màu đen tuyền, uốn lượn bông bênh, gương mặt vô cùng tuấn lãng, thân mặc áo bào màu xanh. Cả hai người đều có khí độ bất phàm, đó là một loại cường giả khí tức mà ai cũng nhận ra.

“Tiền bối” cả hai người đi tới trước mặt Vô Danh rồi chấp tay hành lễ.

Vô Danh mỉm cười, nhìn hai người gật đầu nói: “Hai con cuối cùng cũng đã tỉnh lại, thật tốt quá”

“Vô Danh tiền bối, văn bối cùng Vân Sư huynh mới vừa thức tỉnh hai ngày trước, nghe Tiểu tiên bối cho biết tiền bối đang ẩn cư tại đây nên lập tức chạy đến” người thanh niên tóc đen mỉm cười nói.

“Ha ha... Hai vị không lẽ chính là Phong Thần Nhiếp Phong và Bất Khốc Tử Thần Bộ Kinh Vân, hai mươi năm trước từng có một trận chiến kinh thiên động địa với Hắc Phong ở Thiên Hạ Hội?” Vô Tạng Sâm thấy hình dáng và lời nói của hai người thì cười nói.

“Các hạ đã quá lời, ta là Nhiếp Phong, đây là sư huynh của ta Bộ Kinh Vân, không biết các hạ là?” người thanh niên áo bào xanh nghe Vô Tạng Sâm nói vậy thì cười nói.

Hai mươi năm trước, sau trận chiến với Hắc Phong, cả Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân đều đã như đèn cạn dầu, mạng sống ngàn cân treo sợi tóc. Để cứu mạng hai người, Tiểu Tam Tiểu đã không ngần ngại cho mỗi người một giọt tinh huyết Long Quy, tuy nhiên vì trúng phải Huyền Băng Quyết của Hắc Phong và thương thế quá nặng, cơ thể cả hai người đã bị phong kín trong hàn băng suốt hai mươi năm.

Hai ngày trước, Huyền Băng chân khí trong người triệt để tiêu biến hết, Phong Vân hai người đã thức tỉnh. Đối với cả hai, mọi chuyện chỉ như mới xảy ra ngày hôm qua nhưng hiện thực đã trôi qua hai mươi năm.

Hai mươi năm trôi qua, nhờ tác dụng của tinh huyết Long Quy, dung mạo của hai người vẫn trẻ trung như cũ, nội lực thì lại tăng tiến vô cùng to lớn. Cả hai người Phong Vân đều đã đạt đến tiếp cận nửa bước Thần Ma cảnh.

“Cửu ngưỡng đại danh hai vị đã lâu, ta tên Vô Tạng Sâm, là Đại tướng quân đến từ Đông Doanh. Chúng ta đều có kẻ thù chung là Hắc Phong Môn chủ Thiên Môn, nếu có thể ta rất mong muốn được hợp tác với hai vị” Vô Tạng Sâm thẳng thắn nói.

“Mạng của Hắc Phong sẽ do ta và Phong đệ đến lấy, ta không cần ai nhúng tay vào, cút đi” Bộ Kinh Vân ánh mắt lóe lên một tia tinh quang, lạnh lùng nói.

“Hỗn đản, người tưởng mình là ai chứ, dám ăn nói với Đại tướng quân như vậy? Tiếp chiêu đi” Đường Thủ quát lớn, nhảy đến trước mặt Bộ Kinh Vân, một chương lăng lệ đánh ra.

Bộ Kinh Vân mặt không biểu tình, Bài Vân Chương lập tức tiếp lấy một chương của Đường Thủ.

“Rầm... Oành... Oành”

Hai đại cường giả giao thủ, nội lực cường hoành phát ra, làm cho trời rung đất chuyển.

Đường Thủ bị một chương của Bộ Kinh Vân làm lui lại hai bước, hấn có cảm giác như đánh trúng một bức tường thép, không thể tiến thêm dù chỉ nửa phân.

“Võ công của ngươi không xứng đấu với Vô Danh tiền bối” Bộ Kinh Vân gương mặt lạnh lùng nói.

Nghe thấy Bộ Kinh Vân nói lại câu bình phẩm ban nãy, Đường Thủ trong lòng tức tối vô cùng. Chiêu đầu tiên đã ở thế bại, hắn biết chỉ có thể đánh bại Bộ Kinh Vân mới có thể gỡ lại mối nhục này. Hắn hiện là đương kim đệ nhất võ sĩ Đông Doanh, đúc kết sở trường các phái sáng tạo ra Đường Thủ Vô Đạo, môn võ thuật dùng tay không thượng thừa. Hắn ở Đông Doanh được mệnh danh là hình người hung khí, gặp mạnh thì càng cường hãn.

“Bộ Kinh Vân, đừng khinh người quá đáng, tiếp chiêu này của ta... Thiên Địa Vô Tình” Đường Thủ đề thăng công lực lên đỉnh điểm, một chưởng đánh tới.

Một luồng lực lượng vô cùng cường đại ập đến Bộ Kinh Vân, Bộ Kinh Vân vẫn bình thản như không, một chưởng sử ra.

“Phiên Vân Phúc Vĩ”

Bộ Kinh Vân một chưởng bay múa, Đường Thủ chỉ cảm thấy một luồng chưởng kinh kinh thế hãi tục, sau một vòng hỗn loạn, chưởng thế Bộ Kinh Vân kịch biến, chưởng thế vừa nắm vừa kéo, Đường Thủ thân hình phút chốc bị chòem ra trước. Đường Thủ không thể làm chủ được, chưởng kinh đánh thẳng vào đám người Đông Doanh đang đứng quan chiến.

“Oanh”

Vô số võ sĩ Đông Doanh bị chưởng kinh đánh văng, miệng phun máu tươi.

Đường Thủ kinh hãi khi nhận ra hai chân Bộ Kinh Vân vẫn chưa chuyển động đã có thể phá giải sát chiêu của y, Đường Thủ trong lòng không tin trên đời có người lại mạnh như vậy, nên quyết chí xuất ra một chưởng khác.

“Nộ Bạt Sơn Hà”

Bộ Kinh Vân gương mặt vẫn lãnh đạm như không, trên mặt tuy không có dị trạng nhưng áo choàng đen trên người đã phiến động như một con gió len lỏi quanh người Đường Thủ, Bộ Kinh Vân như đã biến mất giữa đất trời.

Đường Thủ lúc này cảm thấy tầng tầng lớp lớp chưởng kinh đang bao vây lấy mình, chưởng kinh bốn phía như sóng thần ập tới. Đường Thủ hốt hoảng, vội vận mười hai thành công lực sử ra tuyệt chiêu của mình nhằm hóa giải chưởng kinh từ bốn phương tám hướng.

“Thiên Lý Hoành Hoành”

“Cuồng Long Phá Nhật”

“Hàn Dao Đoạn Thủy”

Đường Thủ điên cuồng tấn công, chiêu thức tuy cường hãn nhưng không hề trúng mục tiêu.

“Ngươi chịu thua đi” Bộ Kinh Vân mở miệng nói.

“Ta dù chết cũng quyết không chịu thua” Đường Thủ vẫn điên cuồng sử chiêu.

Bóng người của Bộ Kinh Vân bất thành linh đã ở ngay trước mặt Đường Thủ, chưởng kinh đã đánh vào giữa bụng của hắn.

“Ầm”

Đường Thủ vừa kinh vừa nộ, hắn không biết bị trúng chiêu thế nào, chiến ý hắn tiêu thất, miệng phun máu tươi văng ra sau hàng chục mét, không gượng dậy được nữa.

Đám người Đông Doanh quan chiến không biết làm sao Đường Thủ lại bại, bởi vì bọn họ vẫn chưa thấy Bộ Kinh Vân xuất chiêu ra sao.

“Kéo hắn xuống” Vô Tạng Sâm gương mặt âm trầm, phát tay cho thủ hạ.

“Bất Khốc Từ Thần quả danh bất hư truyền, chỉ hai chiêu đã đánh tàn phế võ sĩ đệ nhất Đông Doanh... ha ha ha”

Một thanh âm từ đằng xa vang đến, mọi người quay đầu nhìn thì thấy ba thân ảnh nam nhân đang từ từ tiến tới. Dẫn đầu là một nam tử trung niên tóc vàng, khí độ siêu phàm, oai lực khiếp người, gương mặt tuấn lãng, phía sau y là hai người một già một trẻ, một người tuổi tác khoảng hơn bốn mươi, cơ thể rắn chắc, tràn trề sinh lực, khiến người nhìn phải e dè, trên tay y cầm một cái hộp gỗ, đặc biệt hơn là sau lưng y còn đeo 6 thanh binh khí, lần lượt có khắc chữ: lễ, nhạc, xa, ngự, thư, số. Người còn lại là một thanh niên khoảng hai mươi, hai mắt long lanh có thần, ăn mặc y phục thư đồng, nhưng khí thế không hề đơn giản.

“Đệ tử kính chào lão sư” Vô Tạng Sâm vội vàng tiến đến người trung niên tóc vàng, cung kính hành lễ. Đám người Vô Danh thấy vậy thì lấy làm ngạc nhiên, Vô Tạng Sâm là Đại Tướng quân của toàn cõi Đông Doanh, tuổi tác đã ngoài bảy mươi nhưng lại bái vị nam tử trung niên này làm thầy.

“Ừm, Tạng Sâm, người dẫn bọn thuộc hạ lui xuống trước đi, ta có việc thương lượng với các vị đại hiệp đây” người nam tử trung niên tóc vàng gật đầu cười nói.

“Học trò tuân lệnh lão sư” Vô Tạng Sâm nhanh chóng đáp lời rồi ra lệnh cho đám thuộc hạ rút lui.

Nam tử trung niên tóc vàng nâng tay nhắc chân đều lộ ra khí độ bất phàm, khiến cho ba người bọn Vô Danh âm thầm đề phòng, cảm thấy đây là một kinh địch không hề đơn giản.

“Tại hạ Thánh Vương, cửu ngưỡng đại danh ba vị đã lâu, hôm nay may mắn được gặp thật thỏa lòng mong đợi” nam tử trung niên tiến đến trước mặt ba người Vô Danh, chấp tay thành kính nói, khí khái nhiếp người của hắn tỏa ra ào ạt khắp xung quanh.

“Thật không dám nhận” Vô Danh phát tay, lên tiếng đáp lễ.

Ánh mắt của Thánh Vương chuyển sang trên người Bộ Kinh Vân: “Tử thần, quả nhiên danh bất hư truyền, sát khí tung hoành, bệ ngể thiên hạ”

“Đã biết ta là tử thần, tại sao còn dám đến đây, không lẽ ngươi không sợ chết?” Bộ Kinh Vân lạnh nhạt nói.

“Nói rất hay, bởi vì lần này ta tới là để sát thân... Nhan Hội, Đại Đồng” Thánh Vương ánh mắt nghiêm túc nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Thánh Vương

Người trung niên tên Nhan Hội sau lưng Thánh Vương bỗng nhiên tiến lên, đưa cho hắn cái hộp trên tay.

“Đây là Đại Đồng bảo kiếm gia truyền của ta, dùng nơi sa trường giết địch, kiếm dài ba xích bảy, nặng 50 cân, giết địch 5000,... nhưng kiếm chưa từng dính máu” Thánh Vương mỉm cười nói.

“Bởi vì tổ tiên của ta là tuyệt thế cường giả, giết người ngoài trăm thước, cho nên kiếm chưa từng dính máu... trị loạn thế dùng nghiêm luật, muốn thiên hạ phải sử vũ lực, để có được thế giới đại đồng thì việc hy sinh đồ máu là không tránh khỏi”

Bộ Kinh Vân vẫn khoanh tay trước ngực, lạnh nhạt nói: “Không cần nhiều lời, nếu muốn thử sức với ta thì ra tay đi”

“Ha ha ha... ta nhìn thấy được chiến tâm của tử thần, bởi vì kiếm trong tay ta rung lên không ngừng” Thánh Vương cười nói.

Bỗng nhiên xung quanh trở nên im lặng khác thường, gió đã lặng, cây đã dừng, vạn vật im lặng bởi khí thế của hai người.

Hộp kiếm Đại Đồng mở ra, một đạo hào quang tỏa sáng rực rỡ.

Đại Đồng ra khỏi vỏ, gió rít vang vọng khắp nơi, sắc trời ảm ảm kịch biến. Kiếm quang phút chốc bắn ra xung quanh, khí thế tung hoành vạn dặm.

Bộ Kinh Vân trước giờ lãnh ngạo nhưng cũng phải buột miệng nói: “Hảo kiếm”

Bộ Kinh Vân bất ngờ rút ra Vô Song Kiếm trên lưng, lập tức sử ra Kiếm Lưu Vân. Từng tia kiếm ý như mây trôi nước chảy, biến ảo khôn lường, vây lấy Thánh Vương.

Thánh Vương đã có nghiên cứu từ trước các tuyệt chiêu của Bộ Kinh Vân nên nắm được tính cách biến hóa vô phương của hắn. Đại Đồng kiếm quay một vòng, ung dung không dùng sức, các tia kiếm ý của Bộ Kinh Vân đã bị đánh bật lại.

“Đùng... đùng... đùng...”

Từng tia kiếm ý đánh vào bốn phương tám hướng làm núi rung đất chuyển.

Một kiếm bị phá, hai thức còn lại trong Tam Bá Kiếm của Bộ Kinh Vân liên tiếp xuất ra.

“Kiếm Lưu Tinh”

“Kiếm Lưu Ngân”

Hai kiếm mạnh như sao băng phá trời, phá nát hư không nhưng Thánh Vương vẫn khí định thần nhàn như không, chỉ thấy kiếm kinh lăng lệ của Bộ Kinh Vân, bị những chiêu kiếm xoay tròn của Thánh Vương đón đỡ hết, giống như lạc vào một vùng không gian khác.

Tất cả làm cho Bộ Kinh Vân cũng không khỏi bất ngờ.

“Bộ Kinh Vân, ta muốn kể cho người nghe một câu chuyện” Thánh Vương bất ngờ đưa ra một đề nghị.

“Được, người nói đi” Bộ Kinh Vân nói.

Thánh Vương ngẩng đầu nhìn trời, bắt đầu kể.

“Cuối đời Tùy, đầu đời Đường, quần hùng nổi lên khắp trung nguyên. Lúc đó, ngoài Đường Thái Tông, Lý Thế Dân, còn có một cường giả mang mệnh cách Đông Phương Thương Long, đủ sức thống nhất thiên hạ, và ông ta chính là chủ nhân của thanh kiếm Đại Đồng này”

“Vốn ra nếu người đó quyết chí thành hoàng đế thì Lý Thái Dân không có hy vọng thắng, nhưng ông ta đã thoái nhượng để tránh can qua, với điều kiện là họ Lý phải cai trị gian son tốt hơn nếu không ông ta sẽ quay về lấy lại tất cả”

“Sau khi họ Lý chấp nhận, ông ta đã mang thuộc hạ đi thật xa, kiến lập quốc gia cho riêng mình nhưng ông ta e ngại hậu duệ của ông ta cũng có dòng máu Đông Phương Thương Long, khó giữ lời tổ tiên. Cho nên trước khi lâm chung, ông ta đã đi đến một nơi bí mật trên Táng Long Lĩnh, xây cho mình một lăng mộ Cửu Tinh Tàng Long Huyết, một phong huyết đủ để vận mệnh đời đời con cháu bị trói buộc”

“Cho nên nhiều năm qua, phàm là cường giả hậu duệ có mang dòng máu Đông Phương Thương Long thì trừ phi chịu an phận thủ thường để hưởng tuổi già, nếu không sẽ không tránh khỏi yếu mệnh, không ít người muốn quay về trung nguyên dựng lại cơ nghiệp cuối cùng đều chết bởi Phùng Cửu Chi Niên”

“Đối với một gia tộc có hùng tài đại lược mà nói, vận mệnh như vậy thật quá bi đát, vì bá tánh trung nguyên mà gia tộc này đã trả giá quá nhiều” ánh mắt của Thánh Vương lóe lên sự bi phẫn.

Bộ Kinh Vân như đã hiểu ra điều gì, mở miệng nói: “người cũng có mang dòng máu Đông Phương Thương Long?”

“Không sai” Thánh Vương gật đầu nói.

“Ngàn năm qua, trung nguyên đã trải qua mấy triều đại, người muốn giành lại tất cả của tổ tiên?” Bộ Kinh Vân thản nhiên nói.

“Ta năm nay đã 44 tuổi, còn một năm nữa là đến Phùng Cửu Chi Niên, ta không sợ sinh tử nhưng ta không cam tâm chết bởi trù ếm. Ta đã tra lật tất cả điển tịch tổ tiên, cuối cùng đã tìm ra cách phá giải phong huyết. Muốn phá giải Tàng Long Huyết trước hết phải lấy máu của Tử Tinh” Thánh Vương nói tiếp.

“Xem ra người tới tìm ba chúng ta là do có liên quan đến Tử Tinh” Bộ Kinh Vân chợt hiểu ra.

“Chính xác, Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong hai người các người tượng trưng cho Tử Tinh trong thời đại này” Thánh Vương gật đầu nói.

“Người nói cả buổi chỉ là muốn lấy máu của huynh đệ chúng ta, nhưng ta không biết người có cái thực lực đó hay không?” Bộ Kinh Vân mặt không biểu tình, Vô Song Kiếm trên tay huy động.

Trong tích tắc, Bộ Kinh Vân dùng Bì Thống Mạc Danh đan thành một lưới kiếm phủ thiên cái địa chụp xuống đỉnh đầu Thánh Vương.

“Hay lắm, Bì Thống Mạc Danh quả nhiên lợi hại. Bộ Kinh Vân, hôm nay ta sẽ cho người thấy qua Tam Bá Kiếm” Thánh Vương khí định thần nhàn đưa kiếm chĩa thẳng lên trời, một cột kiếm khí như lưu tinh xông thẳng giữa lưới kiếm.

“Kiếm Lưu Tinh”

Kiếm thứ ba trong Tam Bá Kiếm tiếp tục được Thánh Vương thi triển ra.

“Kiếm Lưu Ngân”

Kiếm lưu ngân rạch phá bầu trời đêm, làm phát sinh đốm sáng chói lọi.

Chỉ thấy dưới sự vung ném của Đại Đồng, Kiếm Lưu Vân như một dải băng len lõi như con thoi vào những mắt lưới kiếm. Dải lưu vân siết chặt giữ lấy kiếm lưới, Bì Thống Mạc Danh gấp phải Tam Bá Kiếm, kiếm chiêu tức thì tan rã, tán phát khắp nơi.

“Sao hán biết Tam Bá Kiếm của mình?” Bộ Kinh Vân kiếm chiêu bị chế ngự đương nhiên bị kinh ngạc nhưng điều làm cho hán kinh ngạc hơn là Thánh Vương đang sử ra Tam Bá Kiếm của hán.

“Mình hôm nay dùng khí ngự kiếm, chiêu tại ý chứ không tại hình, nhưng y lại trong chốc lát ngộ ra được tinh túy của Tam Bá Kiếm, trên đời không lẽ lại có thiên tài yêu nghiệt như vậy?” Bộ Kinh Vân trầm nghĩ.

Gặp phải kình địch, Bộ Kinh Vân biết phải nghiêm túc ứng chiến mới có hy vọng thắng. Chỗ lợi hại của Bộ Kinh Vân là gặp đối thủ mạnh thì sẽ càng cường hãn.

“Từ trong Tam Bá Kiếm ta đã nắm được kiếm ý của Bì Thống Mặc Danh rồi, thật đáng kinh ngạc, Bất Khốc Tử Thần lãnh ngạo lại là một người ngoài lạnh trong nóng” Thánh Vương nhủ thầm như đang trầm tư suy nghĩ, sau đó mỉm cười thỏa mãn nói.

Bộ Kinh Vân ánh mắt băng lãnh, không biểu tình, đứng đối diện với Thánh Vương.

Thánh Vương bất ngờ ném Đại Đồng kiếm cho Nhan Hội sau đó cười nói: “Bộ Kinh Vân, ngươi nổi danh cường kiếm song tuyệt, dùng Bài Vân Chương của ngươi đi, ta muốn thưởng thức”

“Ta sẽ cho ngươi toại nguyện” Bộ Kinh Vân nói.

“Đa tạ” Thánh Vương bắt ngờ một quyền đánh tới, từng luồng hàn kinh rất mật, bổ tới Bộ Kinh Vân, tốc độ vô cùng kinh người.

Nhưng Bộ Kinh Vân thâm trầm như vực thẳm, tay chuyển động, tả hữu đánh ra.

“Phiên Vân Phúc Vũ”

Hai tay Thánh Vương bị gạt đẩy ra hai bên, nhưng Thánh Vương biến chiêu cực nhanh, chỉ thấy hai cánh tay giao lại, chuyển chấn giữa ngực, trong tích tắc đã có thể chế ngự ngược lại Bộ Kinh Vân.

Chiêu này làm cho Bộ Kinh Vân giật mình: “Đây chẳng phải là Thiên Sương Quyền của Đại Sư huynh sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Uy hiếp

Từng luồng hàn khí làm ngưng băng, khóa chặt hai chương của Bộ Kinh Vân, một quyền hàn băng của Thánh Vương đánh thẳng vào hông của Bộ Kinh Vân. Bị trúng quyền, Bộ Kinh Vân thân hình thất thế văng lùi lại phía sau hai trượng.

“Thật không hổ là Bộ Kinh Vân, trúng một chiêu Thiên Sương Quyền của ta mà vẫn không hề hấn gì” Thánh Vương thấy Bộ Kinh Vân nhanh chóng đẩy hàn khí ra khỏi cơ thể thì cười nói.

“Tại sao ngươi biết Thiên Sương Quyền của đại sư huynh ta?” Bộ Kinh Vân ánh mắt băng lãnh mở miệng nói.

“Ha ha ha... đích thực từ khi Tần Sương chết, Thiên Sương Quyền đã thất truyền, nhưng ta lại tin là một võ giả, y sẽ không nhẫn tâm để võ học của mình bị mai một. Vì niềm tin tưởng đó, ta cuối cùng đã tìm được quyền phổ do chính tay Tần Sương viết tại nơi ở của y” Thánh Vương phong khinh vân đạm nói.

“Hãy cho ta thấy chiêu mạnh nhất của Bài Vân Chương đi, ta tin rằng Bài Vân Chương của Hùng Bá giờ đây trong tay ngươi đã là một cảnh giới khác” Thánh Vương ung dung nói tiếp đầy ngạo khí.

Thánh Vương xuất thủ, quyền kinh lạnh thấu xương như tên bắn đánh thẳng tới.

“Phong Sương Phát Diệu”

Bộ Kinh Vân thân nhiên như không, vận chương cân được hết.

“Phiên Vân Phúc Vũ”

Trước sự dẫn động của Phiên Vân Phúc Vũ, hàn kinh của Thiên Sương Quyền hoàn toàn bị gạt ra xung quanh.

“Sương Hàn Bảo Nguyệt” Thánh Vương đánh ra một chiêu trong Thiên Sương Quyền chuyên khắc chế Phiên Vân Phúc Vũ.

Chỉ thấy Thánh Vương hai quyền xoay một vòng, hàn kinh cuộn cuộn tức thì kiềm chế Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân thấy vậy hai tay vùng mạnh, một luồng khí đen cường kinh bao quanh người, biến thành một vòng xoáy lớn. Chỉ thấy Bộ Kinh Vân hai chương khuấy đảo, Bài Vân Chương kinh như sóng thần cuộn cuộn trút xuống người Thánh Vương.

“Bài Sơn Đảo Hải”

Thánh Vương lâm nguy bất loạn, hai quyền đan chéo trước ngực, ánh sáng lam băng, lạnh lẽo bắn ra bốn phía.

“Sương Tuyệt Phân Phi”

Hai cánh tay Thánh Vương phân ra, vòng xoáy bị cường kinh bức tới tách dạt ra hai bên. Quyền kinh băng hàn thể như chẻ tre lao thẳng tâm vòng xoáy phá ra, Bài Văn Chương kinh phút chốc tan rã.

Vân vụ tán loạn bỗng tập hợp lại thành một chưởng khổng lồ đánh tới Thánh Vương.

“Ưng Vân Thiên Giáng”

Thánh Vương đã thấy hư thực trong đòn này nên tung quyền đánh tới.

“Sương Ý Bạc Băng”

“Oành... oành... oành...”

Hai người trong phút chốc đã chuyển sang thi đấu nội lực, Thánh Vương sắc mặt chuyển sang khó coi do nội lực yếu hơn hẳn Bộ Kinh Vân.

Xung lực của hai người làm cho đất trời run chuyển.

“Oành”

Hai người tách ra, Thánh Vương bị thất thế lùi lại phía sau vài bước.

“Bộ Kinh Vân, ta sẽ dùng Ngạo Tuyệt Lăng Sương thức mạnh nhất trong Thiên Sương Quyền phá Sầu Vân Thảm Đạm của ngươi” Thánh Vương vung lên nắm đấm nói.

“Được” Bộ Kinh Vân vừa dứt lời, vân vụ màu đen xung quanh y bỗng nhiên bốc lên, cuốn lấy tất cả mọi vật xung quanh.

Hai người đồng loạt xuất chiêu.

“Ngạo Tuyệt Lăng Sương”

“Sầu Vân Thảm Đạm”

“Oành... Oành “

Quyền chưởng giao kích, xung quanh bỗng nổi lên từng trận kinh phong, nhưng vẫn bị khí sầu thảm nồng nặc bao trùm lấy.

Một đòn có vẻ như đậm nhiên vô lực của Bộ Kinh Vân, một chưởng có vẻ như chậm rãi, đã phát sau tới trước, ấn nhẹ vào lồng ngực Thánh Vương.

Thánh Vương sau khi trúng chưởng, toàn thân đứng sững lại, khí sầu thảm đậm xung quanh đột nhiên tiêu tán.

Bộ Kinh Vân chậm rãi đưa mắt nhìn Thánh Vương, lồng ngực Thánh Vương trúng chưởng bây giờ mới phát tác, trở nên đau nhói.

“Ầm”

Một cái liếc mắt của Bộ Kinh Vân đã làm chưởng kinh chôn giữ trong người Thánh Vương bị dẫn động ra. Sức mạnh ấy khiến Thánh Vương như một viên đạn bị bắn lùi ra sau cả chục trượng, cho đến khi thân thể tông sâu vào vách núi mới dừng lại.

“Từ Thần quả nhiên lợi hại... khục... khục... ta đã bại” Thánh Vương đứng dậy, trên miệng y đã chảy một dòng máu tươi.

“Su phụ, ngài không sao chứ?”

“Su Phụ”

Nhan Hội và người thanh niên mặc y phục thư đồng nhanh chóng tiến tới Thánh Vương thăm hỏi.

“Từ Lộ, lấy mấy vật đó ra đây” Thánh Vương chùi vết máu trên miệng sau đó hướng người thanh niên mặc y phục thư đồng nói.

“Dạ vâng” người thanh niên tên Từ Lộ nhanh chóng lấy ra từ trong túi một số đồ vật, đó là một thanh kim đao, một cái trâm cài tóc và một chiếc vòng đeo tay bằng gỗ.

“Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong, hai người nhận ra mấy vật này chứ” Thánh Vương cười cười rồi ném mấy vật đó cho hai người Phong Vân.

Nhiếp Phong đón lấy Kim đao và trâm cài tóc, sau một lúc quan sát thì trên người bỗng nổi lên sát khí khủng khiếp, Nhiếp Phong nhìn Thánh Vương quát lớn.

“Người đang giam giữ Mộng và cha của nàng?”

“Sở Sở cũng đang ở trong tay người?” Bộ Kinh Vân cảm chiếc vòng gỗ trên tay, ánh mắt nổi lên sát cơ. Chiếc vòng gỗ này là do chính tay hắn khắc tặng cho Sở Sở.

“Ha ha ha... đúng vậy, ta đích thực đang giữ người thân của hai vị, chỉ cần một tiếng của ta, mấy người bọn họ sẽ bị giết chết” Thánh Vương lúc này đã không còn vẻ hoàng giả thường ngày mà giống một con dã thú khát máu.

“Người muốn ta cùng Vân sư huynh làm gì mới thả ra bọn họ?” Nhiếp Phong toàn thân sát khí càng nổi lên kinh khủng, trong nháy mắt đã đến trước mặt Thánh Vương.

“Phong Thần Nhiếp Phong quả nhiên khinh công độc bộ thiên hạ, nếu người đã hỏi ta sẽ thành thật trả lời, ta muốn hai người các người giúp ta phá bỏ phong huyết ở Tầng Long Linh, nước Phù Dư, sau khi xong việc ta sẽ thả ra người thân của các người” Thánh Vương cười nói.

“Được, ta đáp ứng, nhưng nếu người giờ trò, ta sẽ truy sát người đến tận cùng trời đất” Bộ Kinh Vân lạnh nhạt nói.

“Vân sư huynh, đa tạ huynh” Nhiếp Phong nhìn Bộ Kinh Vân rồi nói.

Bộ Kinh Vân không nói gì, chỉ gật đầu một cái.

“Thánh Vương, huynh đệ ta đáp ứng người, người nói phải giữ lấy lời” Nhiếp Phong âm trầm nói.

“Ha ha ha, từ lâu ta đã nghe Phong Vân trọng tình trọng nghĩa, hôm nay thấy quả không sai, Thánh Vương này nói được thì sẽ làm được. Bây giờ chúng ta sẽ khởi hành đi Phù Dư quốc của ta” Thánh Vương cười ha hả nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Âm toán

“Thánh Vương, hành động của người thật đáng hổ thẹn, đừng để ta gặp lại lần nữa, nếu không ta sẽ không tha cho người” Vô Danh nói nhỏ nhưng thanh âm vang vọng cả một vùng, làm chấn động cả đám người Đông Doanh đang đóng quân gần đó.

“Thiên Kiếm Vô Danh, ta hy vọng ông sẽ đứng ngoài chuyện này, bằng không ta không đảm bảo sẽ lỡ tay giết một vài người” Thánh Vương quay sang Vô Danh cười khẩy nói.

Vô Danh như không nghe thấy Thánh Vương uy hiếp, tiến đến Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân, ôn tồn nói: “Phong, Vân, hai con đi chuyến này phải cẩn thận, đây là tâm huyết trong ba mươi năm nay ta tích lũy và sưu tầm được, Phong Thần Nộ cùng với Vô Cầu Dịch Quyết, hai con hãy cầm lấy”

Vô Danh đưa cho Nhiếp Phong bí kỹ Phong Thần Nộ còn đưa cho Bộ Kinh Vân ghi chép về Vô Cầu Dịch Quyết, đây là cảm ngộ Vô Danh thu được trong một lần thám hiểm thành cổ Lô Lan ở đại mạc.

“Đa tạ tiền bối” Phong Vân nhận lấy bí kiếp, đồng thanh nói.

“Bộ Kinh Vân, con sử dụng kiếm, lại có duyên với Kiếm Tông của ta, ta muốn thu con làm đồ đệ, con có đồng ý không?” Vô Danh ánh mắt hiền hòa nhìn Bộ Kinh Vân nói.

“Con đồng ý, sư phụ nhận của đồ nhi một lạy” Bộ Kinh Vân ánh mắt lóe lên một tia mừng rỡ sau đó quỳ xuống trước mặt Vô Danh.

“Tốt, rất tốt, Kinh Vân, từ nay con là đệ tử thứ hai của Vô Danh ta, nếu có Kiếm Thần ở đây, hẳn hẳn rất vui” Vô Danh cười nói rồi đỡ Bộ Kinh Vân đứng dậy.

“Nếu có ai đắc tội với con chính là đắc tội với Vô Danh ta, ta sẽ không khách sáo tru diệt hắn cho dù hắn ở đâu đi nữa” Vô Danh vỗ vai Bộ Kinh Vân nói tiếp, ngữ khí ám chỉ đám người Thánh Vương.

“Đa tạ sư phụ” Bộ Kinh Vân ánh mắt thoáng một tia cảm động, vội nói.

“Chúc mừng tiền bối thu được một cao đồ, chúc mừng Vân sư huynh” Nhiếp Phong ở một bên cũng tỏ ra rất cao hứng.

“Ha ha ha... Vô Danh, người cả đời bị bó buộc số mệnh cô độc, tất cả cũng là vì người cố đạt được cảnh giới Thiên Kiếm ngày nay. Vì người, mà người đã hy sinh người bên cạnh, bao gồm cả cha mẹ, huynh đệ và bằng hữu người, cũng giống như ta hôm nay, cũng bị vận mệnh Cửu Tinh Tầng Long trời buộc. Từ người, ta cũng tin rằng để thành đại đạo, ta cũng cần có người hy sinh cho ta, vì vậy người không có tư cách gì mà nói ta” Thánh Vương nhìn Vô Danh cười lớn nói.

“Người nói đúng, ta không có tư cách nói người nhưng ta vẫn sẽ ngăn cản người” Vô Danh ánh mắt trở nên nặng trĩu, ôn tồn nói.

“Vậy thì chờ xem, ha ha ha... chúng ta đi” Thánh Vương nói xong rồi quay người rời đi.

“Thôi, hai con cũng đi đi” Vô Danh phất tay hướng Phong Vân nói.

“Tạm biệt tiền bối”

“Sur phụ”

Phong Vân cùng đám người Thánh Vương lần lượt rời đi, Vô Danh khẽ thở dài, dặt tay Ngôn nhi đi về nhà. Bỗng một bóng người trung niên xuất hiện trước mặt Vô Danh, Vô Danh cũng nhận ra đây là một người nông dân trong thôn làng này.

“Vô Danh tiền bối, có người nhờ tôi đưa thanh kiếm này đến cho ngài” người trung niên đưa ra một thanh kiếm cho Vô Danh.

Vô Danh nhận ra ngay đó là Anh Hùng kiếm, Anh Hùng kiếm trở về tay chủ nhân bỗng nhiên sáng chói lạ thường thể hiện như đang reo vui.

“Ai đã nhờ anh đưa cho ta kiếm này?” Vô Danh vội nhìn người nông dân nói.

“Đó là một vị trung niên mặc áo bào trắng, anh ta đang chờ tiền bối ở trên đỉnh núi kia kìa” người nông dân thành thật chỉ tay lên đỉnh núi nói.

“Đa tạ” Vô Danh gật đầu cảm tạ.

“Không có gì, tôi cũng được trả công mà” người nông dân nói xong thì đi mất.

“Gia gia tính đi lên núi gặp người đó hả?” Ngôn nhi thấy thái độ của Vô Danh thì vội hỏi.

“Ừm, Ngôn nhi, con hãy về nhà trước đi, gia gia có chuyện phải đi một chút” Vô Danh mỉm cười hiền từ nói.

“Dạ, Ngôn nhi biết rồi, gia gia đi cẩn thận” Ngôn nhi vâng dạ sau đó chạy đi về nhà.

Vô Danh lên đến đỉnh núi thì thấy một người trung niên đang đứng chờ tại đó, người đó không ai khác chính là Kiếm Thần.

“Đồ nhi bá kiến sur phụ” Kiếm Thần thấy Vô Danh đến thì vội quỳ xuống hành lễ.

Vô Danh vội tiến đến đỡ Kiếm Thần dậy, đã ba mươi năm không gặp làm cho Vô Danh không giấu nổi vẻ xúc động khi gặp lại người đệ tử của mình. Tuy là tình nghĩa sư đồ nhưng Vô Danh lại xem Kiếm Thần như con trai của mình.

“Thần nhi, mấy chục năm qua con đã đi đâu, sao không tìm gặp lại sư phụ lấy một lần?” Vô Danh ánh mắt hiền từ nhìn Kiếm Thần nói.

“Sư phụ, kể từ lần tranh đoạt Long Nguyên ở Thần Long đảo, con đã bị trọng thương, sau đó con bị kẻ gian hãm hại nên đã phạm phải một lỗi lầm không thể sửa chữa được. Con... con đã không còn mặt mũi nào về gặp sư phụ nữa, sư phụ, hôm nay con trao trả lại cho người Anh Hùng kiếm, con đã phụ lòng sư phụ, không còn xứng đáng cầm Anh Hùng kiếm trên tay nữa” Kiếm Thần ánh mắt đỏ hoe, nói trong xúc động.

“Kiếm Thần, thật ra con đã phạm phải lỗi lầm gì? Nói cho sư phụ biết” Vô Danh nhíu mày nhìn Kiếm Thần nói.

“Con đã hủy hoại trình tiết của Sở Sở cô nương, lại còn cướp đi con trai của Nhiếp Phong và Đệ Nhị Mộng, giao cho Tuyệt Tâm” Kiếm Thần cúi đầu, chầm chậm nói.

“Thần nhi, con thật làm ta đau lòng quá, tại sao con có thể làm những chuyện như vậy?” Vô Danh không thể tưởng được người đệ tử mình hằng yêu quý lại lạc lối đến thế.

“Sư Phụ, hôm nay con đến đây là để tự tận trước mặt sư phụ, rửa sạch tội lỗi bản thân” Kiếm Thần nói xong thì quỳ xuống đất cúi đầu nói.

“Kiếm Thần, làm sai thì phải biết sửa lỗi, con phải...” Vô Danh đang cúi xuống đỡ Kiếm Thần thì bỗng nhiên một thanh trùy thủ màu đen từ trong tay Kiếm Thần nhanh như thiểm điện đâm sâu vào ngực trái của Vô Danh, một kiếm xuyên tim.

“Thần nhi, con... tại sao?” Vô Danh vẫn còn bất ngờ trước một màn này, ánh mắt nhìn chằm chằm Kiếm Thần.

Kiếm Thần nhảy lùi về sau, dậm chân mạnh xuống đất, tảng đá dưới chân Vô Danh bị nứt ra từng mảnh, Vô Danh cả người rơi thẳng xuống vực sâu vạn trượng.

“Sư phụ, đừng trách đồ nhi nhẫn tâm, nếu con không làm vậy thì Sở Sở và Sở Thiên con con sẽ chết” Kiếm Thần quỳ xuống đất, hai hàng nước mắt chảy dài trên má.

Hai mươi năm trước, sau khi bị thất thân trong tay Kiếm Thần, Sở Sở đã có thai, nàng cảm thấy không còn xứng đáng với Bộ Kinh Vân nữa nên đã im lặng bỏ đi. Nàng tuy căm hận Kiếm Thần nhưng vẫn quyết định giữ lại bào thai mình đang mang trong bụng, chín tháng sau, nàng sinh nở một bé trai và đặt tên là Sở Thiên, hai mẹ con từ đó sống nương tựa vào nhau.

Còn về phần Kiếm Thần, do đã làm nên lỗi lầm nên cũng không dám về gặp mặt sư phụ, hắn bí mật đi theo bảo vệ cho hai mẹ con Sở Sở. Một thời gian sau, Sở Sở cũng phát hiện ra Kiếm Thần, nàng cất lực trốn tránh hắn, nhưng Kiếm Thần vẫn đeo bám không buông. Đến khi Sở Thiên được năm tuổi, với mong muốn được gặp cha của con, Sở Sở đã mềm lòng và chấp nhận Kiếm Thần, kể từ đó cả ba người cùng sống chung một mái nhà như một gia đình thật sự.

Gia đình ba người sống yên bình trong 15 năm, cho đến khi Sở Sở cùng Sở Thiên bị thuộc hạ của Thánh Vương bắt đi, Kiếm Thần bị ép buộc phải ra tay sát hại Vô Danh nếu không tính mạng của 2 người bọn họ gặp nguy hiểm.

“Ha ha ha... nếu không quan sát hết tất cả, ta thật không tin Thần Thoại Vô Danh vậy mà chết bởi người đệ tử hắn thương yêu nhất” một tràng vỗ tay vang lên, một bóng người trung niên to lớn vạm vỡ, sau lưng đeo một thanh đao lớn cười ha hả từ từ bước đến.

“Vô Danh đã chết, các ngươi hãy mau thả vợ con ta ra” Kiếm Thần ánh mắt đỏ ngầu run rẩy nói.

“Kiếm Thần a Kiếm Thần, Vô Lượng Nhất Đao ta tuy rất ghét những kẻ phản bội, khinh sư diệt tổ như ngươi, nhưng ngươi yên tâm, những gì chúng ta hứa nhất định giữ lời” người trung niên cười khẩy nhìn Kiếm Thần nói.

Kiếm Thần gương mặt ủ rũ không nói năng gì, thần thò như người mất hồn đi xuống núi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Vô Thiên Tuyệt Kiếm

Một tháng sau, Tầng Long Lĩnh, nước Phù Dư.

Đám người Thánh Vương đang tụ tập trước một tấm bia đá bên ngoài Tầng Long Lĩnh, tấm bia này được Đông Phương Thương Long dùng chỉ kinh khắc lên, ý muốn quy ấn của ông ta ghi rõ trên đó.

[Bất nhập Trung nguyên ngã nguyện]

[Trường miên hoàng thổ ngô ý]

“Tiên tổ, người có biết ý nguyện của người đã làm cho vô số con cháu hậu thế ôm hận cả đời không? Con xin thề trước huyết, dù cho mang tội danh đại nghịch bất đạo, con cũng quyết phá cho được Cửu Tinh Tầng Long Huyết, sau này có bất kỳ báo ứng gì, sẽ do một mình con gánh chịu” Thánh Vương đứng trước tấm bia đá, gương mặt nghiêm túc nói.

Bầu trời đang yên tĩnh bỗng nhiên âm âm chuyển đổi, phong vân biến sắc, sương mù bất định, đây là thời điểm năm âm tháng dương, ngày âm giờ dương, là lúc âm dương tương giao, can khôn tương nghịch, là lúc tốt nhất để phá Tầng Long Huyết.

Ở bên ngoài Tầng Long Lĩnh, rất nhiều người dân nước Phù Dư tụ tập xung quanh, tất cả họ đều hy vọng ngày hôm nay có thể thay đổi vận mệnh của mình.

“Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân, hai người giúp ta đánh bại Tứ Tướng, sau khi phá long huyết ta nhất định sẽ giao trả người thân của các ngươi” Thánh Vương quay lưng, hướng hai người Phong Vân cười nói.

Phong Vân im lặng không trả lời, thân hình sừng sững, hiên ngang đón gió, toàn thân hai người tán phát khí thế bất phàm làm đông đảo dân chúng Phù Dư âm thầm thần phục.

“Ngày âm dương tương gián lại có Phong Vân tương trợ, thử hỏi ai có thể ngăn cản. Thánh Vương ta hôm nay trước đánh bại Tứ Tướng, sau phá Long huyết” Thánh Vương hướng đám người dân Phù Dư hô hoán.

“Không sai, chúng ta phải đánh bại Tứ tướng, phá Long huyết”

“Bại Tứ tướng, phá Long huyết”

“Bại Tứ tướng, phá Long huyết”

...

Mọi người cao hứng tung hô, sự kỳ vọng vào Thánh Vương để thay đổi vận mệnh đã dồn hết vào trong tiếng tung hô đó.

Tiếng sấm nổ vang rền che lấp cả tiếng huyền não, bỗng một cột sét thô to từ trên không đánh xuống làm vỡ cả tấm bia đá to lớn. Trong cát bụi mù mịt, một thân ảnh phá đá mà ra, nhanh như thiểm điện đánh hướng Thánh Vương.

Thánh Vương không chút hoang mang, lập tức dùng Đại Đồng kiếm đón đỡ.

“Ầm... ầm”

Thánh Vương bị thân ảnh chấn lui lại phía sau, bóng người bí ẩn cũng đáp xuống mặt đất làm vỡ cả mặt đá hoa cương dưới chân.

Chỉ thấy người tới là một lão giả cầm một đại đao cực lớn, gương mặt lão đầy nếp nhăn, toàn thân đóng đầy đinh, trông có vẻ như cả đời đã chịu hết mọi đau khổ, ông ta chính là một trong Tàng Long Tứ tướng, Khổ Thánh.

“Phụng thừa di mệnh, con cháu Đông Phương Thương Long dám xông vào huyết, giết chết không tha” Khổ Thánh mắt trừng trừng nhìn Thánh Vương, hét lên hung tợn.

Thánh Vương gương mặt vẫn bình tĩnh, ánh mắt đầy kiên định nói “Thánh Vương ta hôm nay thề phá cho được Long huyết, chưa chết thì chưa ngừng”.

“Vậy thì ngươi phải chết” Khổ Thánh nâng đại đao Bát Khổ chỉ thẳng Thánh Vương, lớn tiếng quát.

Thánh Vương chiêu đầu tiên đã thất thế nên không muốn làm dao động lòng quân, lập tức phóng lên tấn công Khổ Thánh.

“Tàng long Tứ tướng kế thừa võ học của Đông Phương Thương Long, hôm nay Thánh Vương ta sẽ lãnh giáo” Thánh Vương nắm chặt Đại Đồng, một kiếm bổ xuống.

“Tiểu tử không tự lượng sức, ta sẽ cho ngươi nếm mùi thảm bại” Khổ Thánh hét lớn, vung đao lên đón đỡ.

“Keng... keng...”

Thánh Vương liên tục biến chiêu tấn công những vị trí yếu hại của Khổ Thánh nhưng đều bị chế ngự bởi thanh đao to lớn của lão ta. Sau từng chiêu bị phá, Thánh Vương cuối cùng cũng đã hiểu ra một chuyện, võ công của Khổ Thánh hoàn toàn khắc chế võ công của hắn.

“Võ công của gia tộc ta đã không dùng được nữa, chỉ có thể sử dụng võ công của sư phụ truyền cho mà thôi, bộ kiếm pháp này đã hai mươi năm ta chưa từng sử dụng qua, chính là chờ đến thời điểm này” Thánh Vương từ từ nâng kiếm lên, một đường khí thế cô ngạo tức thời tỏa ra.

Hai mươi năm trước, Thánh Vương tìm đến một nơi rừng núi hoang vu trong nước Phù Dư, bái sư một vị ẩn sĩ tên là Mộ Ưng Hùng, bởi vì thông qua thăm dò, Thánh Vương biết được vị Mộ Ưng Hùng này chính là đại ca của Thần Thoại Vô Danh. Sau nhiều lần từ chối, cuối cùng Mộ Ưng Hùng cũng chấp nhận thu Thánh Vương làm đồ đệ và truyền cho y bộ kiếm pháp cử thế vô song Vô Thiên Tuyệt Kiếm.

Vô Thiên Tuyệt Kiếm, kiếm xuất sát địch, tuyệt không phản hồi. Hôm nay, vào thời khắc sinh tử tồn vong này, Thánh Vương đã không còn đường thoái lui.

“Khí Dũng Sơn Hà”

Thánh Vương xuất kiếm, thiên địa biến sắc, gió lốc nổi lên, kiếm khí ào ạt nhắm thẳng Khổ Thánh.

“Ngươi sử dụng võ công không phải của Đông Phương Thương Long” Khổ Thánh thấy kiếm khí lăng lệ đánh tới thì vô cùng kinh ngạc, vội vung đại đao lên đón đỡ, đao kiếm ngang dọc đan xen làm phát ra âm thanh điên tai nhức óc.

Trước Vô Thiên Tuyệt kiếm của Thánh Vương, Khổ Thánh nhanh chóng rơi vào hạ phong, chỉ biết cật lực đón đỡ những đường kiếm khí liên miên bất tuyệt của Thánh Vương.

“Ngươi là đồ bất hiếu, dám phản bội dòng tộc, quy thuận phái khác” Khổ Thánh liên tục bại lui, gương mặt giận dữ quá lớn.

“Đồ chấp mê bất ngộ, để ta chỉ điểm cho ngươi” Thánh Vương chánh khí can khô tỏa ra vạn trượng, Khổ Thánh lúc này bị hào quang làm lóa mắt không còn thấy gì nữa.

“Keng... keng... keng...”

Một hơi ba kiếm, đỉnh thép ở đầu, ngực, chân của Khổ Thánh đều bị Đại Đồng kiếm chém đứt đoạn.

11 cây đinh thép vốn dùng phong tỏa kinh mạch toàn thân, khóa chặt mọi đau đớn trên người Khổ Thánh, giờ đây lại bị nhổ lên, đau đớn tích tụ cùng bộc phát làm Khổ Thánh hét lên vô cùng kinh khủng. Ông ta ánh mắt đỏ rực, vận hết toàn bộ sức mạnh chém xuống một đao.

“Ầm”

Thánh Vương vùng kiếm đánh dạt kinh lực xuống đất làm xung quanh trăm trượng nền đất bị nứt toạc.

Thanh đại đao trên tay Khổ Thánh bị Thánh Vương gạt qua một bên, một kiếm chém thẳng từ dưới lên. Thân thể không còn dính thép phong tỏa, Khổ Thánh đã bị phá kim cương hộ thể nên nhanh chóng bị trúng kiếm, máu chảy đầm đìa.

Thánh Vương nhoen miệng cười, sử ra chiêu kiếm mạnh hơn, quyết giết chết Khổ Thánh.

“Anh Hùng Vô Địch”

Chỉ thấy Thánh Vương không ngừng xoay gập, lấy Đại Đồng kiếm làm tâm, khiến mặt đất bị xoắn lại, cuốn cả Khổ Thánh vào bên trong.

Khổ Thánh hoảng loạn bị cuốn vào vòng xoáy, không nhận ra từng luồng kiếm khí từ trong mặt đất đánh lên, trong nháy mắt đã bị chém thành muôn mảnh.

“Hay lắm” đám người Phù Dư quan chiến thấy vậy thì vui mừng hò reo.

“Các hạ đã kiệt lực thủ hộ lăng mộ, ta thay mặt con dân Phù Dư bày tỏ thành ý” Thánh Vương chấp tay trước thi thể của Khổ Thánh nói.

“Su phụ, ngài đánh rất hay” Nhan Hội cùng Từ Lộ vui mừng tiến đến nói.

“Chúng ta vào thôi” Thánh Vương mặt không biểu tình hướng hang động đi vào, hẳn biết cửa ải thứ hai sẽ không dễ dàng.

Sau khi thông qua một hang động tối đen, hiện ra trước mặt đám người Thánh Vương là một trận đá bố cục kỳ lạ, đây chính là Thiên Cơ Bàn Long Trận.

“Àm... âm...”

Trụ đá sau lưng đám người bất thình lình sập xuống, đây là lối ra duy nhất của Tầng Long Huyết, bây giờ đã bị phong kín.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Khổng Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Bất Diệt Chiến Giáp

“Hai vị, bây giờ chúng ta đã bước vào con đường không thể quay lại” Thánh Vương mặt không biểu tình, nhìn hai người Phong Vân nói.

Phong Vân nhìn nhau, nhưng nhất thời không nói năng gì.

Trong một phòng chứa bí mật, mười hai thân ảnh tay mang những thanh binh khí kỳ lạ đang đứng tụ tập, dẫn đầu là một lão già râu dài tới ngực, bàn tay trái cầm một viên đá màu vàng chói lọi.

“Khổ Thánh, ông đã làm hết sức mình, yên nghỉ đi, Từ Tịch tôi sẽ trả thù cho ông” lão già râu dài ôn tồn nói.

“Khởi trận”

Từ Tịch phát tay một cái, viên đá lập tức bay lên cao, ánh sáng lấp lóe như đang dẫn đường cho họ, mười một người tay cầm binh khí nhanh chóng chia ra bao vây đám người Thánh Vương.

Từ Tịch cùng với 11 người chia ra làm ba nhóm, đồng loạt công kích đến vị trí yếu hại trên người Phong Vân và Thánh Vương.

Tứ tướng thủ hộ lấy Tầng Long Huyết lần lượt là Khổ, Tập, Diệt, Đạo. Từ Tịch là người đứng đầu Tập đế, thực lực mạnh mẽ phi thường, nhanh như cắt đã kẹp lấy Đại Đồng kiếm của Thánh Vương, một tay vùng quyền vào đỉnh đầu của hắn.

Khó lòng tránh, Thánh Vương chỉ còn cách vùng quyền đón đỡ, lập tức ba người còn lại vùng ra binh khí kẹp lấy Đại Đồng kiếm, đồng loạt ủa lên, trong phút chốc Thánh Vương đã tuột tay khỏi Đại Đồng kiếm.

Tám người còn lại thì nhau quần lấy hai người Phong Vân, lúc vừa chiến, lúc vừa lui, di chuyển theo trận pháp biến ảo khôn lường do ánh sáng trên viên đá dẫn đường, làm cho Phong Vân tuy đã đạt đến nửa bước Thần Ma cũng phải lúng túng, chưa tìm được cách phá giải.

“Vân Sư huynh...” Nhiếp Phong nhìn Bộ Kinh Vân gật đầu.

“Uhm, muốn phá trận phải hủy hạch tâm của nó trước, đó chính là viên ngọc trên cao đó” Bộ Kinh Vân đã phát giác ra đầu mối của Thiên Cơ Bàn Long Trận nên lập tức phi thân lên cao.

Từ Tịch cùng 11 người thấy vậy thì vội tập trung tấn công lấy Bộ Kinh Vân, 11 người xếp thành hàng, tập trung nội lực lên người Từ Tịch, một chưởng đánh về phía Bộ Kinh Vân.

Kinh lực mạnh mẽ phi thường, Bộ Kinh Vân không dám xem thường vội vùng chưởng đón đỡ.

“ Ầm”

Bộ Kinh Vân tâm niệm biến chuyển, chưởng thế cũng thay đổi theo.

“Phiên Vân Phúc Vũ”

“ Ầm”

Từ Tịch cùng 11 người bị một chưởng này chấn bay.

“Các huynh đệ, biến trận mau” Từ Tịch hét lớn, lập tức móc lấy hai mắt ném vào viên đá, 11 người còn lại cũng lập tức làm theo.

Phong Vân cùng Thánh Vương vô cùng ngạc nhiên trước hành động của 12 người bọn họ nên đã chậm lại một nhịp.

Viên đá nhận được huyết nhục từ 12 người thì đột ngột tỏa sáng chói mắt, tốc độ di chuyển vượt mấy chục lần tốc độ âm thanh, đánh xuống đám người Thánh Vương và Phong Vân.

“ Ah... ah”

Có mấy người không kịp phòng bị, trên người ngay tức khắc xuất hiện mấy cáo lỗ máu dọa người.

“Phong đệ, Ma Ha Vô Lượng”

Bộ Kinh Vân thấy vậy thì vội gạt đầu với Nhiếp Phong, cả hai người phi thân lên cao. Phong vô thường, Vân vô tướng, trong nháy mắt đã hình thành nên một vòi rồng màu đen, cuốn lấy đám người Từ Tịch và viên xá lợi.

“ Ầm... ầm... ầm”

Trong phút chốc, Từ Tịch cùng 11 người thuộc hạ và viên đá Thiên Cơ Bích đã bị Ma Ha Vô Lượng thôn phệ sạch sẽ, quay trở về với cát bụi.

“Ma Ha Vô Lượng, quả nhiên khủng bố” Thánh Vương cùng đám thuộc hạ thấy một màn này thì âm thầm kinh hãi.

Cửa đá trước mặt đám người bỗng mở ra, một thông đạo tối đen như mực xuất hiện, đây là đường đi đến cửa ải thứ ba của Tầng Long Huyết.

Đám người Thánh Vương theo thông đạo tiến về phía trước, đi đến một phòng chứa bí mật, trong phòng chứa có một nam tử trung niên đang đứng, gương mặt tiêu tụy, thần sắc tỏ vẻ thống khổ.

“Các người hãy lui lại, ta không muốn giết các người” người nam tử trung niên bất giác ôm mặt hét lên, thanh âm vang vọng cả căn phòng.

Mặt đất dưới chân đám người bỗng nhiên nứt toác, từng mảnh kim loại như có linh tính từ dưới mặt đất chui lên, bay lơ lửng xung quanh người nam tử trung niên.

Chỉ trong tích tắc, các mảnh kim loại lắp ráp lại thành một bộ giáp màu đen mặc trên người nam tử trung niên, từ trong bộ giáp phát ra nồng nặc tử khí làm cho Phong Vân cũng phải nhũn mảy.

“Bộ giáp này chính là Bất Diệt Chiến Giáp của tổ tiên ta, Đông Phương Thương Long. Ngày xưa, tổ tiên ta trên chiến trường giết người vô số, bộ giáp ông mặc trên người đã bị nguyên rủa. Người đang mặc chiến giáp chính là truyền nhân của Diệt đế, Diệt Minh” Thánh Vương mặt không biểu tình, ôn tồn giải thích cho hai người Phong Vân.

“Thánh Vương, ngươi muốn phá Long huyết thì phải qua cửa ải của ta” Diệt Minh nói nhỏ nhưng thanh âm lại làm rung động chiến giáp phát ra tiếng binh khí khua nhau rộn người.

“Phá Long huyết, trừ tước mệnh là nguyện vọng của cả đời ta, tất cả hôm nay phải chấm dứt” Thánh Vương dứt lời, Đại Đồng kiếm trên tay đã đánh thẳng tới.

“Anh hùng vô minh”

Từng đường kiếm khí đánh lên chiến giáp chỉ phát ra những tiếng leng keng chứ không tạo ra ảnh hưởng gì, Diệt Minh đưa chưởng ra đỡ kiếm, trở trào chop lấy cổ tay Thánh Vương, sau đó thổ kinh, chiến giáp lập tức rã ra thành trăm mảnh, nhanh như tia chớp bắn lên người Thánh Vương.

Thánh Vương thấy mặt đau rất thì vội vàng bỏ kiếm, lộn người ra sau né tránh.

Trăm mảnh chiến giáp sau khi bắn ra lập tức lấp ráp trở lại trên người Diệt Minh, tốc độ nhanh dọa người.

“Ngạo Tuyết Lăng Sương”

Thánh Vương vận toàn bộ nội lực, đánh ra một quyền mạnh nhất của Thiên Sương Quyền về phía Diệt Minh.

Hàn kinh tứ phía tập kích vào tận trong chiến giáp, nhưng Diệt Minh sắc mặt như không. Một chỉ xuất ra đón đỡ lấy hàn kinh kinh khủng.

“Ầm”

Chiến ý thiêu đốt, Diệt Minh chỉ dùng một ngón tay đã phá vỡ hàn kinh của Thánh Vương, đẩy cường chiêu của hắn áp xuống đất.

“Nhị vị, ta cần sự trợ giúp của hai người, chỉ có máu của Tử Tinh mới có thể phá vỡ Bất Diệt Chiến Giáp” Thánh Vương lùi ra sau, ánh mắt hướng về Phong Vân nói.

Phong Vân như không hề nghe Thánh Vương nói, hai người phi thân tiến đến Diệt Minh, Bài Vân Chưởng cùng Phong Thần Thoái đánh tới.

“Oành... oành”

Phong Vân giáp công nhưng Diệt Minh vẫn đón đỡ được tất cả đòn đánh của hai người, hàng trăm mảnh chiến giáp lúc hợp, lúc tan tập kích như thiểm điện làm cho Phong Vân cũng phải đổ máu.

Một lúc sau, không biết có phải do hiệu quả của máu Phong Vân hay không mà tử khí nồng nặc của Bất Diệt Chiến Giáp từ từ tan biến, một số mảnh giáp đã từ từ rơi xuống đất, không thể lấp ráp lại.

“Ha ha ha... rốt cục Bất Diệt Chiến Giáp đã bị phá giải” Thánh Vương bên ngoài quan sát thấy vậy thì thầm vui mừng.

Không ngoài dự đoán, một lúc sau, mảnh giáp trên người Diệt Minh hoàn toàn rơi xuống đất, sức mạnh trên người hắn cũng tan biến dần. Trong lúc sơ suất, Diệt Minh bị một chưởng của Bộ Kinh Vân đánh văng vào bức tường.

Trong một thạch thất gần đó, một đám lão già cùng một cô bé khoảng mười ba mười bốn tuổi đang quan sát toàn bộ diễn biến xảy ra, sắc mặt đám người đều vô cùng hoảng hốt.

“Chết rồi, không ngờ chúng lại tìm ra được Tử Tinh trợ giúp”

“Nhanh lên, không được chậm trễ, tiểu Quả, con mau theo ta” một lão già râu tóc bạc phơ nắm lấy tay cô bé kéo đi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Thương Long Đế Kiếm

Đám lão già cùng với cô bé tên tiểu Quả chạy đến nơi đặt quan tài của Đông Phương Thương Long.

“Tiểu Quả, bây giờ chỉ có con mới khai mở được sức mạnh, để giữ cửa ải cuối cùng này” lão già nắm tay cô bé nói.

“Gia gia, nếu con tiếp nhận sức mạnh của tổ tiên, con phải giết rất nhiều người, con quả thật không muốn đâu” tiểu Quả gương mặt ngây thơ muốn khóc nói.

Đám lão già nghe vậy thì quỳ sụp xuống đất nói: “Tiểu Quả, gia gia biết con tâm địa thiện lương nhưng đến nước này, đành phải có người hy sinh, xem như các gia gia cầu xin con”

“Các gia gia, đừng làm vậy mà, con đồng ý... con đồng ý” tiểu Quả hét hoảng vội đỡ lấy gia gia dậy.

“Tiểu Quả, con mau đi đi”

Tiểu Quả non nớt chạy đến nơi đặt quan tài của Đông Phương Thương Long, cô bé đã không còn sự lựa chọn, số mệnh của truyền nhân Đạo đế đã định, làm sao cô bé có thể quyết được?

Khi đến gần Long Huyệt, một luồng sức mạnh nâng tiểu Quả lên trên nắp quan tài, bàn tay nàng chạm vào mặt đá, lập tức trên nắp quan tài xuất hiện vết nứt. Rồi quan tài đá bỗng nhiên sụp đổ làm cho tiểu Quả bị rơi xuống. Tuy nhiên, một luồng sức mạnh huyền bí nâng đỡ làm cho tiểu Quả không hề hấn

gi.

Đứng trước bức tượng Thương Long khổng lồ, Tiểu Quả bỗng cảm thấy một cảm giác vô cùng thân thiết, bởi vì đối với nàng, Thương Long là biểu tượng gia tộc nàng tôn thờ.

Trên bề đá hình rồng, một viên xá lợi màu vàng đang lơ lửng, tỏa ra quang mang như đang kêu gọi nàng. Tiểu Quả biết đây chính là Thương Long xá lợi, tích lũy sức mạnh cấp Thần Ma của Đông Phương Thương Long.

Nàng từ nhỏ đã được gia tộc giáo dục sẽ thừa hưởng sức mạnh của Thương Long xá lợi nhưng nàng cũng biết khi nàng nhận được sức mạnh này, nàng sẽ phải giết rất nhiều người và có kết cục là hao tận tinh nguyên mà chết.

Nhưng việc đã đến nước này, nàng không thể không chấp nhận số phận, nếu không khi Long Huyết bị phá, sẽ càng thêm nhiều người phải chết.

Nước mắt chảy dài trên má, tiểu Quả từ từ cầm Thương Long xá lợi đưa vào miệng nuốt xuống, một luồng sức mạnh kinh khủng nâng nàng lên không trung, lúc này nàng cảm giác cơ thể mình như bị thiêu cháy từ bên trong, nàng đau đớn hết lớn nhưng không nghe được âm thanh của mình.

Trong Tầng Long Huyết tầng thứ ba, lúc này Diệt Minh đã bị Thánh Vương một kiếm đứt đầu, cửa ải thứ ba chính thức bị phá. Bỗng nhiên, một thân ảnh màu đỏ nhanh như quỷ mị cướp lấy thi thể của Diệt Minh.

Khi mọi người định thần nhìn lại thì phát hiện đó là một cô bé chừng mười ba mười bốn tuổi, tuy nhiên ánh mắt của nàng đỏ ngầu, gương mặt dữ tợn, trên thân thể tỏa ra khí thế kinh khủng.

“Diệt Minh ca ca, ta sẽ không để kẻ nào hãm hại huyinh được sống” cô bé để thi thể Diệt Minh trên bề đá sau đó từ từ đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo nhìn đám người Thánh Vương.

Cô bé này không ai khác chính là tiểu Quả sau khi phục dụng Thương Long xá lợi. Gương mặt của nàng đã không còn nét thơ ngây vốn có mà chỉ còn sự thống khổ, khí tức trên người nàng lúc này đã đề thăng đến Thần Ma chi cảnh, tuy nhiên sinh mệnh của nàng cũng nhanh chóng bị hút đi.

“Tất cả chết hết cho ta, Thương Long Đế Kiếm”

Thanh âm của tiểu Quả vang lên, triệu triệu kiếm khí màu đỏ máu từ thân thể nàng bỗng xuất hiện cuộn cuộn vây chặt lấy đám người Thánh Vương.

Thương Long Đế Kiếm, võ học mạnh nhất của Đông Phương Thương Long, kiếm khí tựa hư lại thực lao thẳng đến từng người, chỉ trong nháy mắt, đám thuộc hạ của Thánh Vương, ngoại trừ Nhan Hội và Tử Lộ bị kiếm khí làm bị thương thì đều vong mạng dưới kiếm khí cuộn cuộn ào tới.

Thánh Vương, Phong Vân đều phải cật lực đánh ra từng chiêu mạnh nhất của mình để chống lại.

“Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân, hai người giúp ta chặn lại người này, ta phải đi phá Long Huyết, ta hứa sau khi xong việc ta sẽ thả ra người thân của các người” Thánh Vương phi thân lùi ra sau, lớn tiếng hướng Phong Vân nói.

Phong Vân im lặng không nói, thể hiện đã chấp nhận điều kiện này, hai người sẽ không lùi bước đối thủ mạnh mẽ trước mặt.

Thánh Vương cũng không để ý đến Phong Vân, nhanh chóng phi thân như bay đến vị trí Long Huyết.

“Vân sư huynh, chúng ta ra tay thôi” Nhiếp Phong nhìn Bộ Kinh Vân ôn tồn nói, Bộ Kinh Vân gật đầu, cả hai người lập tức hành động.

“Kiếm Lưu Tinh”

“Kiếm Lưu Vân”

“Kiếm Lưu Ngân”

“Phong Thần Nộ”

Bộ Kinh Vân không động thì thôi, đã động thì trời long đất lở, Tam Bá kiếm lần lượt thi triển xông thẳng vào lưới kiếm Thương Long trước mặt.

Nhiếp Phong thân hình nhanh như gió, gấp như điện, từng cước sử ra phá tan lưới kiếm chẳng chịt bao quanh.

“Vân sư huynh... hợp công”

“Ma Ha Vô Lượng”

Phong Vân phi thân lên cao, khí thế trên thân cấp tốc xoay tròn, trong tích tắc hình thành một vòi rồng màu đen cuốn lấy triệu triệu kiếm khí hình Thương Long đang nhe nanh múa vuốt.

“Lôi Lệ Phong Hành”

“ Bài Sơn Đào Hải”

Phong Vân liên tiếp sử ra Phong Thần Thoái và Bài Vân Chương, đánh tan hàng triệu triệu kiếm khí, một kích hung mãnh tấn công hạch tâm của Thương Long kiếm khí, cũng chính là chân thân tiểu Qùa.

“ Âm”

Tiểu Qùa trong lúc bất ngờ bị một kích khủng bố từ Ma Ha Vô Lượng đánh lên bụng, Thương Long Xá lợi vô tình bị đánh văng ra khỏi miệng của nàng.

Một thân ảnh màu trắng nhanh như quỷ mị chụp lấy Thương Long Xá lợi rồi diu lấy tiểu Qùa lúc này đã ngất xỉu.

Khi mọi người nhìn kỹ lại thì thấy đó là một thanh niên tóc bạch kim, thân mặc bạch bào, người thanh niên này gương mặt tuấn tú, ánh mắt sắc bén có thần, đặc biệt trên trán có ấn ký hình lưỡi kiếm.

“ Cô bé tội nghiệp, đã bị vật này hút hết sinh khí” chàng thanh niên nhú mày nhìn gương mặt nhăn nhoe già nua của tiểu Qùa, cảm thán nói.

Chàng thanh niên nhanh chóng lấy ra từ trong túi một viên châu màu tím, nhét vào miệng tiểu Qùa rồi vận kinh cho nàng nuốt xuống.

Chỉ trong tích tắc, gương mặt của tiểu Qùa đã hồng nhuận trẻ trung trở lại là một cô bé mười bốn tuổi.

“ Tên kia, giao ra xá lợi trên tay ngươi, nó thuộc về sư phụ của ta” Nhan Hội ôm vết thương trên ngực chỉ tay về chàng thanh niên tóc bạch kim hét lớn.

“ Ngươi nói thứ này” chàng thanh niên mỉm cười mở ra lòng bàn tay nói.

“ Đúng vậy, trả lại cho chúng ta” Từ Lộ đứng bên cạnh Nhan Hội cũng xen vào nói.

“ Thứ lỗi ta không thể phụng bồi, thứ này có ích lợi đối với chúng ta” chàng thanh niên mỉm cười ôn tồn nói.

Bỗng nhiên trên bầu trời phi thân xuống hai thân ảnh, đó là hai nam tử tuấn tú phi phàm, điều đặc biệt là hai thanh niên này có gương mặt giống nhau như đúc, mọi người đều nhận ra đó là một cặp anh em song sinh.

“ Nhị ca, xem như chúng ta hòa nhau” thanh niên áo bào xanh mỉm cười nhìn anh em song sinh của mình nói.

“ Tam đệ, ta biết ngươi đã nhường cho ta, Phong Thần Thoái của ngươi vẫn nhanh hơn ta một chút” thanh niên áo bào tím ánh mắt băng lãnh, phát tay nói.

“ Đệ quả thật không có nhường mà, thôi, chúng ta qua chào Hắc Long đại ca đi” thanh niên áo bào xanh cười hi hi nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Khổng Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Thiên Môn nhân

“ Thiếu môn chủ” hai thanh niên song sinh tiến đến thanh niên tóc bạch kim đồng thanh hô.

“ Hai đệ cũng đã đến, ta được phi cấp truyền thư báo tin Dịch Phong đệ bị thương, không biết tình trạng đệ ấy giờ thế nào?” thanh niên tóc bạch kim gật đầu ôn tồn nói với hai thanh niên song sinh.

Thanh niên áo bào xanh nghe vậy thì cười nói: “ Hắc Long đại ca yên tâm, khi hai đệ xuất phát thì Dịch Phong đại sư huynh đã được chính tay sư phụ dùng Thánh Tâm Quyết chữa trị, thiết nghĩ đại sư huynh chỉ cần an dưỡng mười ngày nửa tháng là khỏi phục”

“ Vậy thì tốt, Thần Phong, Lam Vũ, môn chủ yêu cầu thu thập Thương Long xá lợi, ta đã lấy được, chúng ta đi khỏi đây thôi” thanh niên tóc bạch kim gật đầu cười nói.

“ Còn cô bé này thì sao?” thanh niên áo bào tím tên Lam Vũ ánh mắt chú ý đến tiểu Qùa trên tay thanh niên tóc bạch kim.

“ Chúng ta mang cô bé về Thiên Môn cho Môn chủ quyết định” thanh niên tóc bạch kim ôn tồn nói.

“ Các ngươi là người của Thiên Môn” Nhíp Phong thấy thanh niên áo bào xanh đeo trên vai Tuyết Âm Dao thì đã nhận ra lai lịch của ba người thanh niên mới tới.

Thanh niên tóc bạch kim nghe Nhíp Phong nói thì hướng hai người Phong Vân chấp tay cười nói: “Tại hạ Hắc Long, thiếu môn chủ của Thiên Môn, xin ra mắt Nhíp Phong, Bộ Kinh Văn hai vị tiền bối”.

Đúng lúc đó một đám nhân mã Đông Doanh do đại tướng quân Võ Tạng Sâm dẫn đầu kéo đến.

“Ha ha ha... Hắc Long Kiếm Thánh quả nhiên khí thế bất phàm, Võ Tạng Sâm ta cử ngưỡng đại danh đã lâu, nhưng đáng tiếc, Thương Long xá lợi thuộc về sư phụ của ta, thiết nghĩ vật phải về nguyên chủ, mong Kiếm Thánh đại nhân trao trả lại” Võ Tạng Sâm cười lên ha hả tiến đến trước mặt ba người Hắc Long chấp tay nói.

“Vật này hữu ích đối với Thiên Môn ta, thứ lỗi cho ta không thể phụng bồi” Hắc Long thân hình sừng sững như kiếm, ôn tồn nói.

“Nếu các vị đã có ý định cướp đoạt thì chúng ta xin đắc tội.. Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong, hai vị hãy mau lấy lại Thương Long xá lợi cho sư phụ ta, xong chuyện này ta sẽ thả ra người thân của hai người” Võ Tạng Sâm sắc mặt âm trầm, hướng hai người Phong Vân ra lệnh.

Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong im lặng không trả lời, nhưng thái độ đó đã biểu hiện hai người đã đồng ý đề nghị này, đứng trước mặt kẻ thù cũ là Thiên Môn, hai người sẽ không buông tha.

Khí thế nửa bước Thần Ma trên người Phong Vân bốc lên cuộn cuộn vô cùng kinh khủng, khiến cho Hắc Long cũng phải nhíu mày, trận chiến này sẽ không tránh khỏi.

“Hai vị tiền bối đã quyết ý ngăn cản thì Hắc Long cũng xin phụng bồi” Hắc Long khí thế trên thân lập tức cấp tốc bốc lên, xung quanh thân thể như có triệu triệu kiếm khí vờn quanh bảo hộ, thân hình Hắc Long trắng tấp như một thanh kiếm xông thẳng trời.

“Nửa bước Thần Ma cảnh?” Bộ Kinh Vân gương mặt lạnh lùng không cảm xúc cũng không tránh khỏi ngạc nhiên khi thấy thực lực của Hắc Long, mới từng tuổi đó mà đã đạt đến cấp độ này đúng là không thể tưởng tượng được.

“Quả thật không hổ danh Kiếm Thánh, con trai duy nhất của Hắc Phong Môn chủ Thiên Môn” Võ Tạng Sâm cũng âm thầm kinh hãi trong lòng, nếu không có Phong Vân ở đây thì có ai ngăn cản được Kiếm Thánh?

“Hắc Long đại ca, anh em đệ đều dùng đao, đệ hai đệ đối phó Nhiếp Phong, đại ca rảnh tay đánh bại Bộ Kinh Vân” Lam Vũ ánh mắt băng lãnh nhìn hai người Phong Vân nhoen miệng cười nói.

“Vây cũng được, hai đệ cẩn thận một chút” Hắc Long gật đầu đồng ý.

“Tiểu Phong, chúng ta không được phép làm sư phụ mất mặt, đệ phải đánh thắng tay” Lam Vũ đẩy vai Thần Phong nghiêm túc nói.

“Đệ biết rồi, ca yên tâm” Thần Phong ánh mắt lóe lên quang mang, quyết định sẽ không nương tay trước đối thủ.

Khí thế trên thân hai người cấp tốc bốc lên, cấp độ Thiên Thần Cảnh sơ kỳ bộc lộ mà ra.

Lam Vũ rút ra một thanh đao vô cùng to lớn sau lưng, thanh đao này có tên là Cự Khuyết đao, là binh khí sư phụ tặng cho hắn khi hắn lên mười tuổi, thanh đao này nặng mấy trăm cân, nhưng hắn vô cùng ưa thích.

Thần Phong cũng cầm sẵn trong tay Tuyệt Âm Đao được sư phụ trao tặng, đao ra khỏi vỏ lập tức trăm trọng xung quanh nhiệt độ bỗng nhiên lạnh xuống đột ngột.

Lam Vũ cùng Thần Phong lần lượt là đệ tứ thứ hai và thứ ba của Hắc Phong, cũng như đại đệ tứ Dịch Phong, cả ba đều được Hắc Phong dốc lòng dạy dỗ. Ngoài Thánh Tâm Quyết, Hắc Phong còn truyền thụ cho hai người Phong Thần Thoái và Ngạo Hàn Lục Quyết.

Dưới sự trợ giúp của Hắc Phong, cả hai người thực lực tăng trưởng vô cùng kinh khủng, mới đây không lâu đã đột phá Hóa Thần cảnh đỉnh phong lên Thiên Thần Cảnh Sơ kỳ.

“Nhiếp Phong, Lam Vũ ta sẽ lãnh giáo cao chiêu của ngươi” Lam Vũ bước lên trước ngang tàng nhìn Nhiếp Phong cười nói.

“Nhiếp Phong tiền bối, tại hạ Thần Phong, xin được chỉ giáo” Thần Phong không như Lam Vũ, lễ độ chấp tay nói.

Nhiếp Phong không để ý gì đến Lam Vũ, chỉ nhìn Thần Phong rồi ôn tồn nói: “Cậu nắm giữ Tuyệt Âm Đao, tin chắc cũng đã học qua Ngạo Hàn Lục Quyết?”

“Đúng vậy thừa tiền bối, gia sư Hắc Phong đã truyền thụ cho ta Ngạo Hàn Lục Quyết, ta cũng được biết đây là tuyệt học của Nhiếp Gia, hôm nay đành phải múa rìu qua mắt thợ” Thần Phong gật đầu, lễ phép nói.

“Không cần khách sáo, xuất chiêu đi” Nhiếp Phong nói xong, thân hình đã lảng không mà đứng, tóc dài bay phấp phới, trong như một thiên thần.

Lam Vũ thấy Nhiếp Phong xem thường mình thì trong lòng thầm nổi giận, nhanh chóng một đao trong Ngạo Hàn Lục Quyết chém thẳng tới.

“Kinh Hàn Nhất Phách”

Một đao ảnh không lồ tuyệt hàn, tuyệt diệt chém thẳng xuống đầu Nhiếp Phong nhưng Nhiếp Phong chẳng thèm để ý, lắc mình một cái, đã thoát khỏi đao ảnh chém tới.

“Àm”

Kinh lực một đao không trúng đích đánh xuống nền đất làm cho một vùng xung quanh mười trượng bị oanh tạc thành bình địa.

Trong tích tắc, Nhiếp Phong thân ảnh không biết từ lúc nào đã đến trước mặt Lam Vũ khiến cho Lam Vũ âm thầm kinh hoàng.

“Ca cẩn thận... Băng Phong Tam Xích” Thần Phong thấy Lam Vũ bị nguy hiểm thì lập tức một đao đánh tới, đao kinh làm ngưng băng, dày hơn 3 xích chắn trước mặt Lam Vũ và Nhiếp Phong.

Lam Vũ thầm thở một hơi, không thể ngờ Nhiếp Phong lại khủng bố đến như vậy, lập tức lùi lại, vẩy ra một đao.

“Đao Chi Yếu Yếu”

“Phong Thần Thoái”

“Oành... oành... oành...”

Đao kinh cùng cước kinh liên tiếp va chạm vào nhau làm phát ra âm thanh đinh tai nhức óc.

“Ca, hợp công... Lãnh Nhẫn Băng Tâm”

Thần Phong hét lớn lập tức cùng Lam Vũ thi triển ra chiêu đao mạnh nhất trong Ngạo Hàn Lục Quyết, Lãnh Nhẫn Băng Tâm, đao đã lạnh, người càng lạnh hơn. Đao kinh nhanh chóng bao phủ làm trăm trượng xung quanh tức tốc đóng băng.

Tốc độ di chuyển của Nhiếp Phong lập tức bị chiêu này của hai người làm cho chậm lại.

“Khá khen cho Lãnh Nhẫn Băng Tâm, đỡ chiêu này... Phong Thần Nộ Hào”

Thân hình Nhiếp Phong liền gia tốc, nhanh như gió cuốn, gấp như lôi điện, từng cước kinh sử ra làm cho Thần Phong và Lam Vũ không chống đỡ nổi, phải lui lại.

“Tiểu Phong, thi triển... Thánh Tâm Từ Phong Trận” Lam Vũ thấy tình thế không ổn liền hô lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Lục Diệt Kiếm 23

Thần Phong gật đầu, lập tức giơ hai tay lên cao, triển khai trận thế kết hợp Thánh Tâm Từ Tuyệt do sư phụ hắn là Hắc Phong sáng chế ra cho hai anh em hắn.

Thánh Tâm Từ Phong Trận muốn thi triển phải có ít nhất hai người có nội lực ngang bằng nhau cùng học Thánh Tâm Quyết, cùng một lúc sử ra Thánh Tâm Từ Tuyệt. Một khi trận thế thành hình, cả vùng không gian mười trượng xung quanh lập tức bị bao phủ trong một hàn băng kết giới, không gian bị ngưng kết lại, sinh vật trong vùng không gian này hành động lập tức bị đình trệ, thân thể bị hàn độc công kích mà dẫn đến tử vong.

Trận thế này đã thoát khỏi cấp độ võ học thông thường, mang xu hướng của tu tiên pháp môn, vì vậy uy lực thập phần kinh khủng, cao thủ nửa bước Thần Ma cảnh đụng phải trận thế này cũng phải bị cầm cố như thường.

Tuy nhiên, Thánh Tâm Từ Phong Trận có một nhược điểm là người thi triển phải hao tổn nội lực vô cùng lớn, Thiên Thần Cảnh sơ kỳ như Thần Phong, Lam Vũ chỉ có thể cầm cự không đến 30 nhịp hít thở.

Nhiếp Phong lúc này thân thể di chuyển vô cùng chậm chạp trong hàn băng kết giới, nguyên nhân là do khinh công thân pháp của hắn vô cùng ghê gớm, sợ rằng đối là người khác lúc này đã không thể động đậy dù chỉ một ngón tay.

Hàn độc cũng đã bắt đầu ăn mòn thân thể của Nhiếp Phong từ từ, làn da của hắn đã bắt đầu chuyển sang màu tím nhạt.

“Kiếm Lưu Tinh”

Bộ Kinh Vân thấy vậy lập tức đánh ra thức thứ nhất trong Tam Bá Kiếm, kinh lực nhanh như sao xẹt, mạnh như lôi đình, đánh thẳng đến người Lam Vũ, nhằm giải vây cho Nhiếp Phong.

Lam Vũ lúc này đang thi triển trận pháp, thấy vậy thì ánh mắt hốt hoảng tốt độ, nhưng ngay lúc đó hàng vạn kiếm khí màu vàng không biết từ đâu che chắn trước người hắn, nhanh chóng đánh bật kinh lực Kiếm Lưu Tinh lên thiên không.

“Bộ Kinh Vân tiền bối, ta mới chính là đối thủ của ngài” Hắc Long sau khi đánh ra kiếm khí phá giải Kiếm Lưu Tinh thì nhìn Bộ Kinh Vân mỉm cười nói.

Bộ Kinh Vân không nói năng gì, Vô Song Kiếm trên tay vẩy ra một chiêu Mạc Danh Kiếm Pháp, kiếm khí liên miên bất tuyệt đánh thẳng đến người Thần Phong.

“Bì Thống Mạc Danh”

Hắc Long nhú mày, thân ảnh như quỷ mị chắn trước người Thần Phong, triệu triệu kiếm khí như bài son đào hải phá giải Mạc Danh Kiếm Pháp.

“Thánh Linh Kiếm Pháp, kiếm 22”

Mạc Danh Kiếm Pháp có tính khắc chế Kiếm 22 Thánh Linh Kiếm Pháp nhưng dưới tay của Hắc Long thi triển lại có xu hướng ngược lại, Mạc Danh Kiếm Pháp do Bộ Kinh Vân thi triển ra liên tục bị phá giải.

Bộ Kinh Vân biết đã đụng phải kinh địch nên kiếm chiêu càng đánh càng mạnh.

“Kiếm Lưu Vân”

Hàng vạn kiếm khí xuất ra như mây trôi nước chảy, tựa kiếm phi kiếm, tựa vân phi vân, kiếm khí thánh dải bao vây lấy Hắc Long Kiếm Thánh, đây là cảnh giới cao hơn khi Bộ Kinh Vân dung hợp Vô Cầu Dịch Quyết vào trong kiếm pháp của mình.

“Hay lắm, Bộ Kinh vân, đỡ lấy chiêu này... Lục Diệt Kiếm 23”

Hắc Long Kiếm Thánh ánh mắt lóe lên tinh quang, lập tức thi triển ra chiêu kiếm mạnh nhất mà hắn đã cảm ngộ thành công trong thời gian gần đây.

Mười năm trước, Hắc Long đã đứng trên đỉnh của kiếm đạo, đánh khắp thiên hạ không địch thủ, chết dưới kiếm của hắn là hàng vạn kiếm thủ lừng danh, hắn được người đời tôn sùng là Kiếm Thánh. Nhưng Hắc Long biết hắn vẫn chưa đi đến tận cùng của kiếm đạo, bởi vì hắn vẫn chưa thể đánh thắng được cha của hắn, Hắc Phong, Thiên Môn Môn Chủ.

Hắc Long khiêu chiến cha mình đã hơn trăm lần, nhưng kết quả hắn đều bại bởi một chiêu, đó là chiêu Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm 23, Thánh Linh Kiếm Pháp. Chiêu kiếm này đã ám ảnh hắn, trong cả lúc ngủ hắn cũng suy nghĩ về nó.

Hai năm trước, Hắc Long được cha hắn giao cho một kỳ thư gọi là Lục Diệt Bí Bản, kỳ thư này đã có từ 300 năm trước, trong thư nghe đồn có chứa bất thể kiếm pháp, nhưng người nào đọc nó đều tử vong hoặc điên loạn. Hắc Long Kiếm Thánh tin tưởng cha mình có dụng ý nên đã mở ra xem.

Khi Hắc Long vừa mở Lục Diệt Bí Bản, hàn khí ập đến, hiện lộ ra một chiêu kiếm pháp khiến người ta sợ hãi, đó chính là Lục Diệt Kiếm 23. Chiêu kiếm này là do Kiếm Thánh Hoàng Phủ Kiếm cảm ngộ ra trước khi chết để lại trong kỳ thư.

Vốn lúc sinh thời, Kiếm Thánh Trung Nguyên Hoàng Phủ Kiếm dùng chiêu kiếm Diệt Thiên Tuyệt Địa Kiếm 23 nhưng vẫn bị thua trước Kiếm Thánh Đông Doanh Liễu Sinh Vô Cực. Sau trận thua đó, Hoàng Phủ Kiếm dốc lòng tu luyện, trước khi chết, ông ta cũng đã thành công cảm ngộ được kiếm ý Lục Diệt Kiếm 23.

Lục Diệt vốn là một kiếm phải diệt hết Lục đạo chi khổ trong Lục đạo luân hồi. Nhìn thấy được kiếm ý Lục Diệt Kiếm 23, Hắc Long Kiếm Thánh như thấy lại kiếp trước của mình, trong phút chốc mở ra Kiếm Mục, kết hợp tam thể kiếm ý vào trong thân thể.

Hắc Long Kiếm Thánh tinh tọa tham ngộ tại vị trí Hoàng Phủ Kiếm tọa hóa 300 năm trước, trong vòng 2 năm đã nắm giữ được Lục Diệt Kiếm 23, thiên hạ đệ nhất kiếm.

Đám người Vô Tạng Sâm, Nhan Hội còn đang chờ đợi một trận thư hùng giữa Kiếm Thánh và Bộ Kinh Vân, khi định thần nhìn lại thì hai người họ không biết từ lúc nào đã đổi vị trí cho nhau, trận chiến đã phân định thắng thua.

Bộ Kinh Vân tay cầm Vô Song Kiếm, tư thế vẫn chỉ thẳng kiếm về phía trước, tuy nhiên, trên ngực phải máu tươi đã thấm đỏ, trận chiến đầu này, Bộ Kinh Vân đã bại.

“Khục... khục...”

Vết thương đã chạm đến phổi, Bộ Kinh Vân liên tục ho khan, phun ra từng ngụm máu tươi, đến lúc này, hắn không còn đứng vững được nữa, phải chống kiếm ngồi xuống đất.

“Àm”

Hàn băng kết giới vào lúc này sụp đổ, vỡ nát ra thành từng mảnh, Lam Vũ và Thần Phong do nội lực cạn kiệt, đã không thể thi triển tiếp tục Thánh Tâm

Từ Phong Trận. Cả hai ngồi thụp xuống, vội lấy ra từ trong túi hai quả Huyết Bồ Đề nhanh chóng nuốt vào.

Nhiếp Phong không còn bị kết giới kìm hãm, lập tức phi thân ra ngoài, nhưng lúc này hàn độc đã có xu hướng tấn công tâm mạch, Bộ Kinh Vân lại đang bị trọng thương. Nhiếp Phong biết tình thế không ổn liền tức tốc diu lấy Bộ Kinh Vân rồi vận khinh công nhanh như một làn gió bay đi mất.

“Tiền bối, ngài bí mật quan sát này giờ cũng đã đủ rồi chứ?” Kiếm Thánh thu kiếm vào vỏ, ánh mắt lóe lên quang mang nhìn về đỉnh núi gần đó mỉm cười nói.

Đám người Nhan Hội, Võ Tạng Sâm nghe vậy thì biết có cao nhân đang ẩn thân quan sát nhưng bọn họ đều không hề phát giác có sự tồn tại của người này.

Một thân ảnh như thiên thần từ trên trời giáng xuống, ánh mắt của mọi người nhanh chóng bị thu hút về phía đó.

Đó là một lão giả râu tóc bạc trắng, thân mặc bạch bào, ánh mắt sắc tựa kiếm, trong lúc nâng tay nhắc chân đã thể hiện ra khí thế của bậc tông sư võ học, đẳng phong tạo cực.

Người đến không ai khác chính là Mộ Ưng Hùng, huynh trưởng của Thiên Kiếm Vô Danh.

Mộ Ưng Hùng ánh mắt tập trung trên người Kiếm Thánh, ôn tồn nói: “Kiếm Thánh tiểu hữu, chiêu kiếm của tiểu hữu vừa rồi đã đạt đến đỉnh cao của kiếm đạo, ngay cả ta và Vô Danh cũng không thể sánh bằng... chỉ đáng tiếc ý chưa tận cùng, nếu không Bộ Kinh Vân đã bị vạn kiếm xuyên tâm chứ không chỉ trọng thương đơn giản như vậy. Ta nghĩ chỉ cần khắc phục được điều này, tiểu hữu sẽ chính thức là thiên hạ vô địch”.

“Tiền bối quả thật mắt sáng như đuốc, đã nhận ra thiếu sót của tại hạ” Kiếm Thánh chấp tay mỉm cười nói.

“Quả thật quá giống... hơn năm mươi năm trước ta có dịp giao thủ với Độc Cô Kiếm Thánh một lần, khí thế cũng y hệt như tiểu hữu đây, ta bây giờ đã tin tưởng thế giới này thật sự có luân hồi” Mộ Ưng Hùng quan sát Kiếm Thánh, vuốt râu ôn tồn nói.

“Còn hai tên tiểu tử các ngươi, đạo pháp quả thật rất khá, đặc biệt trận thế các ngươi hợp lực thi triển qua nhiên kinh khủng, đặt mình vào vị trí của Nhiếp Phong, ta nghĩ cũng không khác nhau là mấy. Trường giang sóng sau xô sóng trước, thiếu niên anh hùng đời nào cũng có” Mộ Ưng Hùng quay sang nhìn Lam Vũ và Thân Phong một lượt rồi cười nói.

“Ha ha... tiền bối là Tuyệt Kiếm Mộ Ưng Hùng, ngài đại giá quang lâm, quả thật làm cho lòng người phấn chấn” Võ Tạng Sâm tiến tới một bước, chấp tay cúi đầu hành lễ với Mộ Ưng Hùng.

“Võ Tạng Sâm, ngươi thân là đại tướng quân Đông Doanh nhưng lại uy hiếp người khác để đạt mục tiêu, thật là hèn hạ” Mộ Ưng Hùng ánh mắt lóe lên tinh quang, ôn tồn nói.

“Ngươi... khục... khục” Võ Tạng Sâm bị lời nói và khí thế của Mộ Ưng Hùng làm ngay lập tức thổ huyết.

“Lời kẻ mạnh chính là chân lý, chúng ta đi” Võ Tạng Sâm chùi vết máu trên miệng, nhất thời định dất đám thuộc hạ rồi đi.

“Cháu... cháu”

Đám người Võ Tạng Sâm định rời đi thì bất ngờ bị một loạt kiếm khí chặn đường.

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 112: Đế kiếm phản phệ

Võ Tạng Sâm thấy Mộ Ưng Hùng cản đường thì tức giận hô lớn: “Ông còn muốn gì nữa?”

“Lão phu nhiều năm ẩn cư, nay tái xuất giang hồ, cảm thấy có chút ngứa nghề, tất cả phải tiếp một chiêu của ta rồi muốn đi đâu thì đi” Mộ Ưng Hùng chấp tay sau lưng, thân nhiên nói.

“Thật là hiếp người quá đáng, chúng thuộc hạ, hãy đồng loạt xông lên tiếp một chiêu của lão thất phu này” Võ Tạng Sâm rút ra đại đao, chỉ thẳng Mộ Ưng Hùng hô lớn.

“Giết”

Tướng quân nhất hô, hàng trăm võ sĩ Đông Doanh tay cầm binh khí ồ ạt chém tới Mộ Ưng Hùng.

Mộ Ưng Hùng ngón chỏ và ngón giữa thành kiếm quyết, một kiếm hồi hợt vẩy ra.

Chỉ trong một tích tắc, hàng trăm tên cao thủ Đông Doanh đồng thời bị trúng kiếm, máu văng đầy đất, tiếng la thảm vang lên không ngớt. Một kiếm này đã nhanh đến trình độ mắt thường không nhìn thấy được, chỉ một kiếm hàng trăm cao thủ Đông Doanh đã mất mạng.

Vô Tạng Sâm đứng phía sau, bị kinh lực một kiếm này chấn văng ra sau, thổ huyết tại chỗ.

“Vô Tạng Sâm, một chiêu đã hết, ta chờ cho ngươi một mạng, cắt đi” Mộ Ưng Hùng phát tay nói.

Vô Tạng Sâm đã bị một kiếm đáng sợ làm cho hồn phi phách tán, lồm cồm bò dậy cùng với một vài thuộc hạ may mắn sống sót vội vã ly khai.

“Từ Lộ, con thấy một chiêu vừa rồi chứ?” Mộ Ưng Hùng nhìn về hướng Từ Lộ đang đứng ôn tồn nói.

“Dạ, thưa sư phụ, con chỉ thấy được loáng thoáng đó là một chiêu Anh Hùng Vô Minh” Từ Lộ nhanh chóng tiến tới trước mặt Mộ Ưng Hùng quỳ xuống nói.

“Ừm, không tệ, nhưng con cần phải luyện tập nhiều hơn nữa” Mộ Ưng Hùng vuốt râu nói.

“Dạ, thưa sư phụ” Từ Lộ cung kính nói.

Nhan Hội thấy một màn này thì giật dử quá lớn: “Từ Lộ, ngươi là tên phản bội, ngươi dám đối gạt chủ nhân, ta phải giết ngươi”

Nhan Hội nhào tới, một quyền đánh tới trước mặt Từ Lộ, nhưng Từ Lộ không xuất thủ, chỉ đứng yên chờ một quyền này.

“Tại sao ngươi không tránh” Nhan Hội hét lớn.

“Nhan Hội, ta có lỗi với Thánh Vương sư phụ, huynh hãy đâm ta một quyền để ta cảm thấy dễ chịu” Từ Lộ mở miệng nói.

“Ngươi là tên hỗn đản, ta với ngươi là bằng hữu nhiều năm, ta thật sự không thể xuống tay với ngươi” Nhan Hội hét lớn nói.

“Đồ vô dụng, ngươi đã không làm được thì để ta thanh lý môn hộ”

Bỗng một thanh âm từ xa vang lên, một thân ảnh phi thân bay đến, đó chính là Thánh Vương.

“Từ Lộ, ta đối với ngươi vô cùng tin tưởng, không ngờ ngươi lại là người của lão thất phu đó, đây quả thật là nỗi nhục nhã lớn nhất đời Thánh Vương ta” Thánh Vương ánh mắt đầy phẫn nộ nhìn trừng trừng Từ Lộ.

Từ Lộ không trả lời, vẻ mặt đầy phức tạp, lặng yên đứng đó nhìn Thánh Vương và Mộ Ưng Hùng.

“Thánh Vương, ngươi hẳn ngạc nhiên lão phu vẫn không hề hấn gì chứ... ta thật không ngờ lại bị đồ nhi đặc ý nhất của mình ám toán, hôm nay Mộ Ưng Hùng ta sẽ thanh lý môn hộ” Mộ Ưng Hùng thần nhiên nói, ông ta đã không còn để Thánh Vương vào mắt.

“Ha ha ha... ta thật sự đã đánh giá thấp ông, nhưng đừng vội lên mặt, ta đã nhận được truyền thừa của tiên tổ Đông Phương Thương Long, tinh túy của Thương Long Đế Kiếm. Ngày hôm nay, Thánh Vương ta sẽ đem Mộ Ưng Hùng ông thử kiếm” Thánh Vương cuồng ngạo cười nói.

Mộ Ưng Hùng ánh mắt như kiếm, áo bào phát phơ trong gió, ôn tồn nói: “Sự ngông cuồng của ngươi đã làm cho cuộc chiến hôm nay không còn trầm lặng nữa”

Thánh Vương hét lớn, thân hình phóng lên cao, một đạo khí để long bá tuyệt hiển hiện, Đại Đồng chỉ thẳng tới trước, chiêu mạnh nhất của Thương Long Đế Kiếm xuất thế.

Chiêu kiếm này Thánh Vương đã học được khi phá Long Huyết, một kiếm này tinh túy đủ để tung hoành thiên hạ, bác đại tinh thâm nhất của Đông Phương Thương Long. Với căn cơ võ học thượng thừa của mình, Thánh Vương đã nhanh chóng học được.

“Nhất Kiếm Thành Danh”

Mộ Ưng Hùng ngón trỏ và ngón giữa thánh kiếm quyết, thông thả đánh ra một chiêu của Vô Danh từng đánh bại ông ta năm xưa.

Phút chốc, lưỡi kiếm của Thánh Vương như bị giữ chặt lại. Thánh Vương cuồng nộ, vận khí rút mạnh kiếm về.

“Đồ nhi, ngươi phạm lỗi tổ huấn, đã thấy hậu quả rồi chứ,... đi đi, làm những gì ngươi còn luyện tiếc đi” Mộ Ưng Hùng thờ dãi nói đầy thâm ý.

Thánh Vương lúc này nét mặt đã sa sầm xuống, lòng ngực của hắn lúc này đau đớn cùng cực như vạn kiếm xuyên tim.

“A”

Thánh Vương hét thảm một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, máu văng ra như kiếm bắn mạnh vào thân cây gần đó, thân cây như bị vạn kiếm đâm xuyên, lập tức gãy đổ.

“A... Đông Phương Thương Long, ông thật độc ác, lại tính kế cả con cháu của mình”

Thánh Vương ngược mặt lên trời gào thét, thì ra chiêu kiếm mà hần học khi phá Long Huyết chính là lá bùa đòi mạng của hần, khi hần vận lên mười thành công lực để đánh Mộ Ưng Hùng, kiếm khí Đông Phương Thương Long đã quay lại hủy hoại thân thể hần, lúc này ngũ tạng lục phủ của hần đã bị đâm xuyên hàng vạn lỗ, hần đã cách cái chết không còn xa.

“Chủ nhân, ngài không việc gì chứ?” Nhan Hội thấy tình cảnh của Thánh Vương thì kinh hãi tiến lại gần nói.

“Ta đã không cứu được nữa... bây giờ, ta phải đi gặp một người... con ta... Xích Nghê” Thánh Vương gắng gượng đứng dậy.

“Chủ nhân, để thuộc hạ đi người đi” Nhan Hội cuống quýt đỡ lấy Thánh Vương, cả hai người hướng về cánh rừng đi đến.

Kiểm Thánh nhìn bóng lưng hai người Thánh Vương khuất dần thì âm thầm cảm khái: “Thánh Vương suốt đời kiêu hùng, không ngờ lại có kết cục như vậy”

“Thánh Vương hần tự làm tự chịu, không thể trách ai, tiểu hữu không cần phải thờ dài” Mộ Ưng Hùng thản nhiên nói.

Kiểm Thánh thấy thái độ của Mộ Ưng Hùng thì cũng không ngạc nhiên, nhưng cũng không tiện nói thêm điều gì.

“Kiểm Thánh tiểu hữu, người hiện tại đã đến đỉnh của kiếm đạo, Mộ Ưng Hùng ta muốn được lãnh giáo một lần, không biết người có chấp nhận hay không?” Mộ Ưng Hùng thân hình sừng sững, ánh mắt bén như kiếm nhìn Kiểm Thánh ôn tồn nói.

“Được”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Ân Kiếm Lưu

Vào lúc này, một đại thuyền đang trôi nổi trên vùng biển cách nước Phù Dư ba trăm dặm. Tập trung trên thuyền có hàng trăm cao thủ, tay người nào cũng lăm lăm binh khí, đang đứng canh gác vô cùng nghiêm mật.

“Đám thân nhân của Phong Vân thế nào rồi?” tên đội trưởng nhìn đám thuộc hạ dò hỏi.

“Thưa đại nhân, sau khi phục dụng lần thứ ba nhuyễn cốt tán, cuối cùng bọn chúng cũng chịu yên phận” tên thuộc hạ cung kính nói.

“Không được để cho chúng xảy ra vấn đề gì, nếu không Đại Vương sẽ trách tội cả lũ chúng ta”

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh”

Bỗng nhiên, năm bóng người lạ mặt không biết từ đâu xuất hiện trên boong tàu.

“Các người là... ah”

Đám cao thủ nước Phù Dư chưa nói hết lời đã bị năm người này ra tay giết sạch, tốc độ xuất thủ của năm người này vô cùng khủng bố.

“Kim Sứ, đám thân nhân của Phong Vân xử lý như thế nào?” một người thân hình vô cùng to béo, gương mặt xấu xí quái dị mở miệng nói.

Người tên Kim Sứ mặc áo bào màu vàng kim, gương mặt che kín, nghe tên to béo hỏi thì nhàn nhạt nói.

“Theo lệnh của Chuẩn Nhân Môn chủ, chúng ta phải đem bọn chúng về Ân Kiếm Lưu, môn chủ có chỗ sử dụng... Cáp Vương, Phong Vương, Ngưu Vương, Long Vương, các người mau chóng thực hiện”

“Ha ha... các người nghĩ xem Môn chủ sẽ làm gì bọn họ?” một người giọng điệu ái nam ái nữ, mặc áo bào màu cam, gương mặt che kín cười nói.

“Phong Vương người sao lại có vẻ quan tâm đến bọn chúng?” tên to béo giọng ồ ồ cười cục mịch.

“Cáp Vương người không lẽ không thấy được dụng ý của Môn chủ sao?” người tên Phong Vương cười cợt.

“Ta xem ra Môn chủ dự định dùng bọn họ điều khiển lấy Phong Vân, nhằm đối phó Thiên Môn” một nam tử tóc xanh, thân hình vạm vỡ nhàn nhạt nói.

“Long Vương người đừng có mà đoán mò” người tên Kim Sứ nhìn đám người nhắc nhở.

“Đám người Thiên Môn có gì lợi hại mà Môn chủ lại suy tính đủ thứ, một mình Ngưu Vương ta cũng đủ san bằng hết bọn chúng” một nam tử trung niên thân hình to lớn, mặc áo giáp sắt nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ngưu Vương người đánh giá hơi thấp Thiên Môn rồi, Tứ đại hộ pháp của bọn họ không có người nào yếu hơn người đâu, nếu không Môn chủ đã xâm lấn Trung Nguyên từ lâu mà đâu phải bây giờ mới bắt đầu” Kim Sứ khoanh tay cười nói.

“Ngoài Tứ đại hộ pháp, ta nghe nói Thiếu Môn Chủ của Thiên Môn là Hắc Long Kiếm Thánh thực lực cũng rất cường đại. Đặc biệt nhất, Hắc Phong Môn Chủ Thiên Môn, từ khi xưng hùng chưa một lần bại, thực lực thâm bất khả trắc” Kim Sứ ung dung nói tiếp.

“Kim Sứ người sao lại đề cao kẻ địch, hạ thấp sĩ khí bên mình?” Ngưu Vương bức bối ra mặt.

“Ha ha ha... ta chỉ nói sự thực”

Ba tháng sau, U Châu Trung Nguyên, Niệm Thê Nhai.

Một lão giả mái tóc bạc phơ, thân mặc trường bào màu xanh đang đi từng bước lên đỉnh Niệm Thê Nhai. Lão giả tay trái cầm Anh Hùng Kiếm, tay phải để thông, tùy gió phát phơ, người lão giả này không ai khác chính là Vô Danh.

Hơn ba tháng trước, Vô Danh bị Kiếm Thần ám toán, thân trúng kiếm, lại rơi xuống vực sâu nhưng vì tu vi cực cao nên chỉ bị thương nhẹ. Vết thương thân thể không hề hấn gì đối với Vô Danh nhưng vết thương trong lòng lại làm cho ông ta đau nhói vô cùng. Trong lúc buồn bã, ông ta tùy ý mà đi, qua nhiều Châu huyện, cuối cùng đã đến Niệm Thê Nhai.

Nơi đây có mộ phần của mẫu thân Vô Danh, đồng thời cũng có mộ của người phụ nữ mà Vô Danh suốt đời tôn kính, Mộ Phu Nhân.

Vô Danh từ xa đã thấy một người đứng trước mộ, ông ta vừa nhìn đã nhận ra đó là vị đại ca mà nhiều năm mình không gặp, Mộ Ưng Hùng.

“Đại ca, tay của huynh...” Vô Danh vô cùng ngạc nhiên khi thấy Mộ Ưng Hùng vậy mà đã mất đi tay phải, giống như chính mình.

“Chuyện nhỏ thôi, đệ không cần phải như vậy, một cánh tay đổi lấy cơ hội đối mặt với Lục Diệt Kiếm 23, vậy cũng đáng” Mộ Ưng Hùng thản nhiên nói.

“Đại ca đã giao thủ với Kiếm Thánh Long Nhi?” Vô Danh như đã đoán ra.

“Kiếm Thánh, hần đã vắn đỉnh kiếm đạo, ta với đệ quả thật không sánh bằng... Hơn năm mươi năm trước, ta với đệ một trận chiến, tới nay cũng nên kết thúc” Mộ Ưng Hùng nói xong, kiếm ý xông thẳng trời xanh, như một thanh Tuyết kiếm hiện ngang trong trời đất.

Vô Danh không ngờ nghĩa huynh nhiều năm không gặp của mình lại khiêu chiến thẳng thừng đến vậy.

“Đại ca, tại sao huynh lại muốn Huynh Đệ Nhất Chiến?”

“Đó là số mệnh, anh hùng duy nhất kiếm, số mệnh của chúng ta là huynh đệ phải đấu với nhau. Năm xưa, ta vì muốn đệ đạt thành Thiên Kiếm mà chấp nhận bại dưới đệ, nhưng trên tu vi kiếm đạo, việc anh hùng kiếm chỉ có một làm ta chẳng cam tâm”

“Đại ca, hôm nay nghe huynh nói, đệ đã thấu hiểu”

“Ta biết, trên thế gian này, người hiểu ta nhất chỉ có đệ, một trận chiến chờ đợi nhiều năm, cuối cùng ta cũng đợi được”

Vô Danh nhìn thẳng Mộ Ưng Hùng nói: “Đại ca, đệ biết trận chiến này khó tránh nhưng đệ có một thỉnh cầu”

“Đệ cứ nói”

“Trận chiến của hai chúng ta, nếu song mẫu biết sẽ buồn rầu, có thể đổi địa điểm khác không?”

“Đệ nói đúng, nơi này không phải chỗ chúng ta có thể quyết chiến, vậy thì quyết định nơi đó đi” Mộ Ưng Hùng gật đầu nói.

“Đại ca, một tháng sau, chúng ta sẽ phân cao thấp tại nơi đó”

Huynh đệ hiểu nhau, không nói ra nhưng ai cũng tự biết nơi đó chính là nơi cả hai cùng lấy được anh hùng kiếm, Kiếm Phần.

Năm xưa, người sáng lập ra Kiếm Tông là một đại kiếm sư, ông ta thôi toán biết được Thần Châu sẽ gặp kiếp nạn, trong loạn lạc sẽ có một anh hùng đàn sinh để tri hoãn lại kiếp nạn đó. Đại kiếm sư đã quyết tâm đúc nên anh hùng kiếm để trao tặng người anh hùng và còn đem kiếm ý Mạc Danh Kiếm Quyết chú nhập vào trong kiếm.

Ông ta đã đúc ra hai thanh Anh hùng kiếm tại Kiếm Phần, nhưng Anh hùng kiếm trời định chỉ có một, cho nên hai thanh kiếm sẽ phải đấu với nhau, người thích hợp với thanh Anh hùng kiếm đó sẽ đạt được cảnh giới Thiên Kiếm, còn mình thì quy ẩn ở Phù Dư quốc.

Hơn năm mươi năm trước, hai huynh đệ Vô Danh và Mộ Ưng Hùng đã đấu với nhau một trận để chọn ra người thích hợp với Anh hùng kiếm nhất, cuối cùng, Mộ Ưng Hùng chấp nhận chịu thua dưới chiêu Nhất Kiếm Thành Danh để cho Vô Danh đạt được cảnh giới Thiên Kiếm, còn mình thì quy ẩn ở Phù Dư quốc.

Vô Danh biết rằng năm xưa Mộ Ứng Hùng đã nhường cho mình cho nên trận chiến lần này ông ta quyết chí nhận thua để Mộ Ứng Hùng được toại nguyện.

Dường như đoán được tâm ý của Vô Danh, Mộ Ứng Hùng trước khi rời đi đã nói một câu.

“Ta biết đệ đã có ý nhường ta mà không ra hết thực lực, vì thế ta đã bắt đi tiểu Ngôn và toàn bộ dân làng tại Vạn Kiếm Cốc. Nếu đệ thua ta trong trận chiến này, ta sẽ giết hết tất cả bọn họ, ta muốn đệ phải đặt hết tinh thần vào trận chiến này, ta muốn đệ phải quan tâm đến chuyện thắng thua”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Vô cực kiếm giới

Một tháng sau, tại Kiếm Phần.

Kiếm Phần chính là nơi cắm hai thanh Anh hùng kiếm do Đại Kiếm Sư đúc thành. Đại Kiếm Sư đúc kiếm cũng đúc tâm, cho nên kiếm tâm của Anh hùng kiếm buộc phải có người có tư chất Thiên kiếm mới xứng với nó.

Hai thanh Anh hùng kiếm cắm tại Kiếm Phần đã rất nhiều năm, có vô số kiếm thủ nghe danh mà tìm đến, tuy nhiên bọn họ tư chất có hạn cho nên đều không được Anh hùng hiềm chọn lựa, cuối cùng thất vọng ra về.

Những kiếm thủ sau khi thấy Anh hùng kiếm bắt phàm, cảm thấy thanh kiếm theo họ từ trước đều không còn giá trị nữa nên đều bỏ lại Kiếm Phần. Nhiều năm tháng trôi qua, số kiếm bị bỏ lại đây đã đến hàng vạn thanh, nơi đây trở thành một nghĩa địa kiếm vô chủ.

Giờ đây, đứng giữa nghĩa địa kiếm vô chủ này là hai thân ảnh sừng sững như cự kiếm, khí thế xông tận mây xanh. Xung quanh hàng vạn thanh kiếm bắt gặp run động làm phát ra những thanh âm ù ù.

Cách đó không xa, rất nhiều kiếm thủ đang tập trung quan sát lấy hai người. Trận chiến lần này là trận chiến của huynh đệ, không liên quan đến người ngoài, nhưng đây lại là một trận chiến đỉnh cao của kiếm đạo nên ai cũng muốn xem tận mắt.

“Thiên Hạ ca ca, đệ muốn ghi chép lại trận chiến này của hai vị tiền bối”

Tiểu Vũ lúc này đã lấy ra giấy bút, định bụng sẽ tường thuật lại trận chiến đỉnh cao này trên giấy. Từ sau khi cùng Vô Vô Định tách ra, Tiểu Vũ cùng với Vô Thiên Hạ đến Hàng Châu mở ra Võ Gia Thiên Hạ chuyên sưu tầm các loại bí tịch võ công và ghi chép các trận chiến trong thiên hạ, đây là việc làm Tiểu Vũ cảm thấy rất thích.

“Ừm, đệ tập trung tinh thần ghi chép đi, ta sẽ hộ vệ” Vô Thiên Hạ khoanh tay cười nói.

“Mình phải giữ trạng thái tốt nhất để ghi chép lại trận chiến đỉnh cao này vào Thiên Tà Chiến Giám” Tiểu Vũ gật đầu, hít sâu một hơi.

Ở cách đó không xa, một đoàn người cũng vừa phi thân đáp xuống, những người này mặc trường bào màu xanh da trời, sau lưng có thiêu một chữ Thiên màu đen, dẫn đầu đám người là bốn người thanh niên khí thế bất phàm.

“Các người xem, người của Thiên Môn cũng đã đến”

“Không biết bọn họ định làm gì?”

“Thiên Môn người đông thể mạnh, nếu né tránh được thì nên né tránh”

Đám đông thấy đoàn người áo xanh thì âm thầm bàn tán, những người đứng gần cũng bắt gặp rồi khỏi, đi đến nơi khác quan chiến.

“Long đại ca, tay phải của lão già đó là do huynh chặt?” Dịch Phong, tay cầm Đại Tà Vương bước đến bên cạnh Kiếm Thánh cười nói.

Kiếm Thánh không nói gì chỉ gật đầu một cái, ánh mắt vẫn quan sát động tĩnh của hai người Vô Danh và Mộ Ứng Hùng trên Kiếm Phần.

“Được lắm, đệ quả thật muốn linh giáo Lục Diệt Kiếm 23 của huynh, Tà Vương Thập Kiếp của đệ sẽ không thua đâu” Dịch Phong ánh mắt lóe lên tinh quang, cười khà khà nói.

“Tà Vương Thập Kiếp của đại sư huynh quả thật quá lợi hại, bọn đệ song đao hợp kích mà vẫn không ăn thua” Thần Phong nghe Dịch Phong nói thì xen vào góp vui. Sau sự kiện ở nước Phù Dư trở về, Thần Phong cùng với Lam Vũ đã mấy phen giao chiến với Dịch Phong nhưng đều nhận phải thất bại.

“Đại sư huynh thật may mắn khi kiếm được thanh đao này, nhưng đệ nghĩ Tà Vương Thập Kiếp tuy rằng mạnh nhưng cũng không sánh được với Lục

Diệt Kiếm 23 của Long đại ca” Lam Vũ đứng bên cạnh nghe vậy thì mở miệng nói.

“Tên tiểu tử nguoi chắc là chưa phục phải không? Muốn lĩnh giáo mấy kiếp của ta nữa chứ?” Dịch Phong miệng cười tươi nhưng ánh mắt băng lãnh nhìn Lam Vũ nói.

“Ấy, đệ nào có ý đó” Lam Vũ nghe vậy thì phát phát tay, cười khổ nói. Hắn không thể ngờ sau khi Dịch Phong lấy được Đại Tà Vương thì thực lực cấp tốc phi thăng, bỏ lại hắn xa xa phía sau.

“Mấy đệ thôi đi, bọn họ sắp động thủ rồi” Kiếm Thánh nhàn nhạt nói, ánh mắt vẫn quan sát vào Kiếm Phần.

Hai người Vô Danh và Mộ Ưng Hùng vẫn bất động nhưng trên miệng liên tục đọc ra các loại kiếm quyết thượng thừa để khắc chế nhau.

Chỉ trong phút chốc, đám người quan sát đã như sa vào kiếm đạo của Thiên Kiếm và Tuyệt Kiếm, không thoát ra được. Một số người cảnh giới yếu trực tiếp ngồi quỵ xuống đất, ánh mắt hoảng loạn, bởi vì cảnh giới kiếm đạo trước mắt đã quá cao so với sở học cả đời của họ.

“Hai vị tiền bối kiếm quyết thật khủng bố, mình viết thật muốn không theo kịp” Tiểu Vũ cố gắng ghi lại những gì hai người Vô Danh nói, trong khoảnh khắc cánh tay đã tê cứng.

Hiệp thứ nhất tỷ thí bằng kiếm quyết kết thúc, Vô Danh và Mộ Ưng Hùng bất phân thắng bại, bước sang hiệp thứ hai, thi đấu kiếm trận.

Mộ Ưng Hùng huy Đan Tâm Kiếm, kiếm khí dẫn động, trong nháy mắt hàng vạn thanh kiếm trong Kiếm Phần bay vút lên bao quanh lấy Vô Danh.

“Đệ hãy tận lực phá giải trận kiếm Thập Diện Mai Phục này xem”

“Trận này của huynh đã cao hơn rất nhiều, tuy nhiên vẫn có cách phá giải”

Vô Danh nhanh chóng vung Anh Hùng kiếm, tấn công trực diện vào hướng Bắc của trận pháp. Ngay lập tức, trận kiếm từ từ giãn ra, sau đó bị Vô Danh triệt tiêu nhanh chóng.

“Điểm phá trận này là ở đề vị phương Bắc” Vô Danh ôn tồn nói.

“Khá lắm, chỉ 3 chiêu đã phá xong trận kiếm này” Mộ Ưng Hùng không khỏi cảm thán.

“Đại ca, tôi lượt đệ bỏ trận”

Vô Danh huy động hàng vạn thanh kiếm bố trí thành hình dạng tường thành, ngăn đôi hai người, tầng tầng lớp lớp.

“Đệ vẫn như vậy, tường thành bằng kiếm này chính là 1 chiêu trong Bí Thống Mạc Danh, mỗi lần đệ xuất chiêu này đều có sát ý theo hướng đông, vì vậy điểm phá trận chính là đông vị” Mộ Ưng Hùng nhanh chóng sử dụng kiếm tấn công, phút chốc tường thành bằng kiếm tầng tầng lớp lớp đã bị tan rã.

Hai người Vô Danh, Mộ Ưng Hùng đứng bất động nhìn nhau, trong lòng mỗi người đều trở nên tĩnh lặng. Hai người trầm lặng, khiến cho các kiếm thủ quan chiến xung quanh cũng im lặng chờ đợi.

Hai người rốt cục động, thân pháp nhanh như lời điện tấn công lẫn nhau, Anh Hùng Kiếm và Đan Tâm Kiếm qua lại đối chiến nhưng đặc biệt không hề chạm nhau.

“Tại sao kiếm của họ không hề chạm nhau” Thần Phong quan sát trận chiến ngạc nhiên hỏi Kiếm Thánh.

“Bọn họ đang dùng Du Kiếm để giao chiến, hai người đều thuộc lòng đường kiếm của đối phương, kiếm chiêu lại không sai một li nào, tuy nhiên độ hung hiểm lại cao phi thường” Kiếm Thánh nhàn nhạt trả lời.

Hai người sau khi giao chiến trên trăm chiêu, rốt cục dừng lại.

“Đủ rồi, kiếm đối với chúng ta đã vô vị, không còn kiếm nữa, giờ chỉ còn là trận chiến giữa hai huynh đệ ta” Mộ Ưng Hùng buông tay ra, Đan Tâm Kiếm như hỏa tiễn cắm ngập vào vách núi.

“Được” Vô Danh cũng đồng loạt làm theo Mộ Ưng Hùng.

Hai người bỗng nhiên nội lực bùng phát, thân hình sừng sững như hai thanh cự kiếm, kiếm khí xông tận trời xanh.

Thân pháp nhanh như lời điện, hai người ngón tay vận thành kiếm, đâm vào đối phương. Chỉ trong phút chốc, trên thân người nào cũng dính vài đạo vết thương. Thịt và máu hai người hóa thành vụn vụn kiếm quang làm cho xung quanh Kiếm Phần bị oanh tạc tan nát.

Lúc này hai người đã hóa thành kiếm, kiếm khí tung hoành, khiến trời long đất lở. Cuộc chiến của hai người đã siêu việt ra khỏi võ đạo, bước sang xu hướng tiên đạo.

“Vô Thiên Tuyệt Kiếm – Vạn Kiếm Đồng Bì”

“Mạc Danh Kiếm Pháp - Danh Chấn Giang Hồ”

“Àm... Âm...”

Trong lúc nhất thời, hai người đã mở ra Vô Cực Kiếm Giới, một nơi không có trời cũng không có đất, chỉ có kiếm ý liên miên bất tuyệt, nơi đây chính là nơi mỗi kiếm thủ điều truy cầu lúc sinh thời.

“Ha ha ha... Ma Khôi ta cuối cùng cũng thoát ra được”

“Kiếm Ngục ta quyết không quay về Kiếm Giới nữa, ta phải chơi cho đã... he he he”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Thiên môn môn chủ tới

Bỗng nhiên không gian run động, một thân ảnh đột nhiên xuất hiện, người này không ai khác chính là Môn chủ Thiên Môn Hắc Phong.

“Ma Khôi, Kiếm Ngục, bốn tọa đã chờ hai ngươi từ lâu”

“Ngươi là ai, có thể thấy được chúng ta?” Ma Khôi ngạc nhiên nhìn thấy thân ảnh Hắc Phong đứng chặn trước mặt.

“Ngươi không cần biết ta là ai... Nghịch Đạo Châu, cướp đoạt hết thấy bọn chúng cho ta” Hắc Phong âm thầm ra lệnh.

“Tuân lệnh chủ nhân, Nghịch Đạo Thần Thông, mở” Nghịch Đạo Châu ôn tồn đáp lời.

“Ah... Cái gì vậy?” Ma Khôi cùng Kiếm Ngục vô cùng ngạc nhiên khi thấy một bàn tay khổng lồ đầy móng vuốt nhọn hoắt nhanh như tia chớp chụp lên đỉnh đầu mình, tuy nhiên mọi thứ đã muộn đối với bọn họ.

“Không thể nào, ta không cam tâm” Ma Khôi há rộng miệng đầy răng nhọn, hét lên thê thảm, thân hình của hắn nhanh chóng hư huyền rồi hoàn toàn tan biến.

“Đừng giết ta, ta không muốn chết, ta không muốn chết” Kiếm Ngục hai tay ôm cái đầu trọc lóc, gào thét thảm thiết, thân thể hắn bắt đầu mục rữa rồi từ từ tan thành tro bụi.

“Chúc mừng chủ nhân, ngài thu được Linh hồn châu 2 viên”

“Chúc mừng chủ nhân, ngài thu được Tuổi thọ châu 100 viên”

“Chúc mừng chủ nhân, ngài thu được Chân Nguyên châu 200 viên”

“Chúc mừng chủ nhân, ngài thu được cảm ngộ siêu phàm nhập thánh bí tịch Huyền Âm Thập Nhị Kiếm”

“Chúc mừng chủ nhân, ngài thu được cảm ngộ siêu phàm nhập thánh bí tịch Nguyên Thiên Kiếm Quyết”

“Chúc mừng chủ nhân, ngài thu được thần binh, Tuyệt Thế Ma Kiếm”

“Chúc mừng chủ nhân, ngài thu được thần binh, Thủy Hoàng Kiếm”

Trong đầu liên tục vang lên thanh âm của Nghịch Đạo Châu, Hắc Phong cũng không khỏi kinh ngạc lần thu hoạch này lại phong phú như vậy.

“Linh hồn châu có công dụng gì?”

“Thưa chủ nhân, phàm những linh thể hay sinh vật có linh hồn cường đại thì sau khi Nghịch Đạo cướp đoạt sẽ lấy được Linh hồn châu, vật này có tác dụng bồi bổ linh hồn lực, dùng nhiều có thể giúp cho linh hồn được nâng cấp cường đại hơn” Nghịch Đạo Châu tỉ mỉ giải thích.

“Thì ra là vậy, không thể ngờ hai tên này không những tu vi là Thần Ma cảnh mà linh hồn cũng khá cường đại, đúng là giúp ta thu được không ít chỗ tốt” Hắc Phong gật đầu cười nói.

“Chủ nhân có muốn ngay lập tức sử dụng toàn bộ vật phẩm vừa thu?” thanh âm Nghịch Đạo Châu lại vang lên.

“Được” Hắc Phong không suy nghĩ nhiều, lập tức truyền âm

“ỪngỪng”

“Huỳnh Âm Thập Nhị kiếm quả thật không tệ, có thể nói mạnh tương đương với Lục Diệt Kiếm 23 của Long Nhi, bộ kiếm pháp tuyệt thế này ta đã nắm được, giờ chỉ còn Xích Hóa Thần Công, ta phải tìm cách thu nó vào trong tay”

Hắc Phong cảm thấy thực lực của bản thân được đề cao không ít, đã đạt đến Thần Ma Cảnh Sơ kỳ đỉnh phong, vung tay nhấc chân đều có thể làm cho một vùng không gian gọn sóng. Phải biết là trong thế giới này, Thần Ma Cảnh cường giả vô cùng khó tăng trưởng thực lực, giống như rơi vào một loại bình cảnh do thiên địa đặt ra.

Hắc Phong cảm nhận được, khi đột phá Thần Ma Cảnh hậu kỳ đỉnh phong lên tầng thứ cao hơn rất có thể sẽ phá toái hư không, do vùng thiên địa này đã không thể chứa chấp được nữa, nếu cường cầu có thể sẽ làm thiên địa sụp đổ, gây nên tận thế.

“Àm... ăm...”

Tất cả mọi chuyện xảy ra đều chỉ diễn ra trong một tích tắc, lúc này Vô Danh và Mộ Ưng Hùng đã ra đòn tối hậu, cả vùng núi bị sụp đổ do dư lực của hai người.

Cuối cùng, Mộ Ưng Hùng thắng Vô Danh một chiêu nhưng cả hai đều bị rơi xuống vực sâu vạn trượng, không biết sống chết.

Hắc Phong không thèm quan tâm đến sống chết của Vô Danh và Mộ Ưng Hùng, thoát cái đã biến mất tại chỗ, đi đến bên cạnh đám người Kiếm Thánh.

“Cha, ngài đã đến” Kiếm Thánh dùng Kiếm Mục đã thấy toàn bộ sự việc xảy ra, hẳn biết cha hẳn đã dùng một chiêu thức thần bí giết chết Ma Khôi và Kiếm Mục mới vừa từ trong Kiếm Giới chạy ra, nhưng cũng không tiện đề cập đến vào lúc này.

“Sur Phụ” ba người bọn Dịch Phong, Lam Vũ thấy Hắc Phong xuất hiện thì vội vã bước đến hành lễ.

“Tham Kiến Môn Chủ” đám đệ tử Thiên Môn thấy Hắc Phong đến thì cung kính quỳ xuống.

“Ông trời ơi, người thanh niên đó chính là Môn Chủ Thiên Môn Hắc Phong, ông ta vậy mà cũng đến đây”

“Trận chiến này đã làm kinh động đến Thiên Môn Môn Chủ”

“Ông ta đã ngoài năm mươi mà nhìn qua như thanh niên vậy, không lẽ ông ta thật sự trường sinh bất lão”

“Không biết ông ta thực lực đã đến trình độ nào? So với hai người Vô Danh và Mộ Ưng Hùng thì sao?”

“Người không biết à, Hắc Phong môn chủ từng đánh bại Vô Danh, bắt giam Vô Danh ở Thiên Hạ Hội hơn mười năm”

“Ban này ta không nhìn rõ, rất có thể Hắc Phong Môn chủ chính là người đã đánh Vô Danh và Mộ Ưng Hùng rơi xuống vực”

“Người nói nhỏ thôi, muốn chết thì chết một mình đi đừng liên lụy ta...”

Đám đồng kiếm thủ thấy Hắc Phong đột nhiên xuất hiện và bộ dạng của đệ tử Thiên Môn thì âm thầm kinh hãi, bàn tán xôn xao cả lên.

Hắc Phong không thèm quan tâm đám người xung quanh, nhìn thẳng đám người Kiếm Thánh đang quỳ dưới đất cười nói.

“Ừm, các con đứng lên đi”

“Tạ Môn Chủ”

Thần Phong bước đến bên cạnh Hắc Phong cười nói: “Sur Phụ ngài đã đến khi nào, đồ nhi vậy mà không nhận ra”

“Ta cũng mới vừa đến thôi, trận chiến không ngờ đã bế mạc rồi, thật đáng tiếc” Hắc Phong cười đáp.

“Sur Phụ ngài không cần cảm thấy tiếc, Vô Danh và Mộ Ưng Hùng trình độ chỉ đáng xách giày cho ngài mà thôi, trận chiến của bọn chúng cũng không có gì đáng để xem” Lam Vũ cười nịnh nọt nhìn Hắc Phong nói.

“Lam Vũ, đệ không nên nói vậy, hai người Vô Danh, Mộ Ưng Hùng là tuyệt thế kiếm thủ, kiếm đạo của họ vô cùng cao rộng. Tuy so với phụ thân, họ không đáng là gì nhưng chúng ta cũng phải tôn trọng họ” Kiếm Thánh nghe vậy thì nhủ mày nhìn Lam Vũ nói thẳng.

“Long đại ca có nói quá không đó? Đệ chỉ biết phạm kẻ nào đối địch với Thiên Môn ta thì phải giết sạch, nói gì đến tôn trọng hay không tôn trọng” Lam Vũ nhoen miệng cười nói.

“Lam Vũ nói không sai, Long Nhi, con phải phân biệt rõ minh hữu và cừu nhân, kẻ nào đắc tội Thiên Môn ta, xa đâu cũng phải chết” Hắc Phong vỗ vai Kiếm Thánh ôn tồn nói.

Lời nói của Hắc Phong tuy không lớn nhưng những người xung quanh như nghe văng vẳng bên tai, hàn ý trong lời nói làm lòng người lạnh cóng. Các kiếm thủ vội vã đưa nhau chạy xuống núi, lo sợ nung nấu ở chỗ này càng lâu sẽ càng gặp nguy hiểm.

“Vâng, thưa cha” Kiếm Thánh bất đắc dĩ gật đầu nói.

“Long Nhi, ta biết con cũng đã thấy Kiếm Giới mở ra khi này, đây là Thủy Hoàng Kiếm, là chìa khóa để vào ra Kiếm Giới. Chỉ cần vận kiếm ý Lục Diệt Kiếm 23 vào kiếm này sẽ tức khắc vào được Kiếm Giới, nên nhớ chỉ đạo qua một chút rồi thoát ra ngay, bị hãm sâu vào đó sẽ không thoát ra được” Hắc Phong ném cho Kiếm Thánh Thủy Hoàng Kiếm cười đầy thâm ý nói.

Kiếm Thánh cầm lấy thanh Thủy Hoàng Kiếm, quan sát một chút thanh kiếm lóng lánh như thủy tinh, gật đầu nói: “Vâng, con đã biết, cảm tạ cha”

Bạn đang đọc truyện *Vô Cực Chương Không Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.